STEPHEN KING

AL CINCILEA VOLUM AL SERIEI

TURNUL ÎNTUNECAT

LUPII DIN CALLA

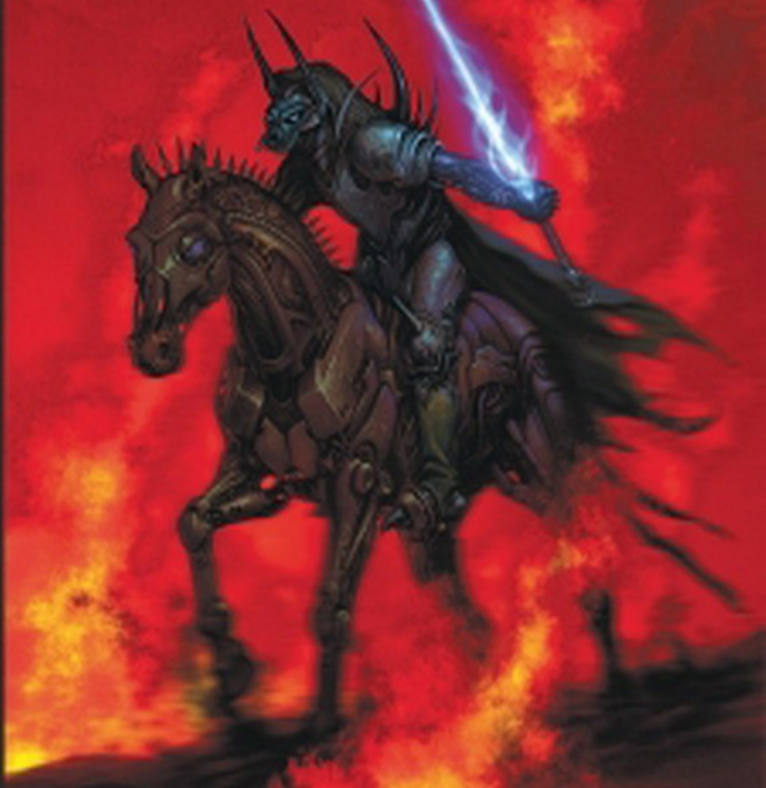

NEMIRA

STEPHEN EDWIN KING s-a născut în Portland, Maine, în 1947, al doilea fiu al lui Donald și Nellie Ruth Pillsbury King. Când avea doi ani, tatăl său și-a abandonat familia, iar micul Stephen a avut o copilărie grea, marcată de repetate mutări dintr-un oraș în altul. A îndrăgit matineele anilor '50, unde se proiectau mai ales filme de groază și SF, iar în 1960 l-a descoperit pe H.P. Lovecraft, care a avut o influență decisivă asupra lui – s-a apucat să aștearnă povești la o mașină de scris căreia îi lipsea tasta „N", pe care o vom întâlni mai târziu în *Misery*.

Între 1962 și 1966 a frecventat Liceul Lisbon Falls, iar între 1966 și 1970 a urmat cursurile Universității Maine din Orono. În această perioadă a lucrat la biblioteca facultății și a publicat primele sale povestiri în revista *Maine Campus*, unde a ținut și o rubrică permanentă. În iunie 1970 a obținut licența în literatură, un certificat de profesor de liceu și o diplomă pentru elocuțiune și artă dramatică.

În 1971 s-a căsătorit cu Tabitha Jane Spruce, viitoarea scriitoare și poetă T. King, și împreună au trei copii. O vreme a trăit într-o rulotă și a lucrat într-o spălătorie industrială, apoi a devenit profesor de engleză la Hampden Academy, Maine. O viață grea, plină de lipsuri, care-l va duce la alcoolism. A început să scrie *Carrie*, dar, fiindcă romanul nu avansa deloc, l-a aruncat la gunoi. Tabitha însă, care nu se îndoia de talentul lui, a recuperat manuscrisul și l-a convins să-l ducă la bun sfârșit. În 1973 declicul s-a produs: concernul editorial Doubleday a acceptat spre publicare *Carrie,* iar New American Library a cumpărat drepturile ediției de buzunar cu suma record de 400 000 de dolari. În 1975 familia sa și-a cumpărat prima casă la Bridgton, Maine, iar Stephen King a publicat *Salem's Lot*. De acum înainte își va consacra viața exclusiv creației literare și, într-o mai mică măsură, producției cinematografice. Aproape toate romanele lui au fost ecranizate și King acordă permisiunea studenților la regie să adapteze povestirile sale pentru suma simbolică de un dolar.

Autor a peste patruzeci de romane și două sute de povestiri, a doborât toate recordurile de vânzări și a primit numeroase premii, printre care și prestigioasa Medalie pentru Contribuții Deosebite în Domeniul Literaturii Americane oferită de National Book Foundation. În 2010 venitul său anual a fost estimat la peste 40 de milioane de dolari.

Coperta colecției: Cristian FLORESCU, Alexandru CSUKOR
Ilustrația copertei: Tudor POPA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KING, STEPHEN
Lupii din Calla / Stephen King; trad.: Ruxandra Toma.-
București: Nemira Publishing House, 2013
ISBN 978-606-579-434-4

I. Toma, Ruxandra (trad.)

821.111(73)-312.9=135.1

Stephen King
DARK TOWER 5: WOLVES OF CALLA
Copyright © 2003 by Stephen King

© Nemira, 2013

Redactor: Oana IONAȘCU
Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR

Tiparul executat de Gutenberg S.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-579-434-4

Această carte îi este dedicată lui Frank Muller, care aude vocile din gândul meu.

CUM A ÎNCEPUT POVESTEA...

Lupii din Calla este al cincilea volum dintr-un basm lung, inspirat de poemul epic al lui Robert Browning, „Infantele Roland la Turnul Întunecat sosit-a". Cel de-al şaselea volum, *Cântecul lui Susannah*, a fost publicat în 2004. Cel de-al şaptelea, şi ultimul, *Turnul Întunecat*, a apărut mai târziu în acelaşi an.

În primul volum, *Pistolarul*, se povesteşte cum Roland Deschain de Gilead îl urmăreşte şi, în cele din urmă, îl prinde pe Walter, omul în negru – cel care se prefăcuse a-i fi prieten tatălui lui Roland, dar care, în realitate, era slujitorul Regelui Purpuriu din îndepărtata Lume de Capăt. Pentru Roland, capturarea lui Walter nu este decât o etapă a călătoriei sale spre Turnul Întunecat, unde speră că va putea pune capăt atât procesului tot mai accelerat de distrugere la care este supusă Lumea de Mijloc, cât şi dispariţiei lente a Grinzilor. Subtitlul acestui prim volum al seriei este REÎNCEPERE.

Turnul Întunecat este obsesia lui Roland, este punctul final al traseului lui iniţiatic, este unicul său sens în viaţă. Aflăm că, pe când Roland era încă foarte tânăr, Marten încercase să îl exileze la Vest, în dizgraţie, încercase să-l şteargă de pe tabla marelui joc. Însă Roland zădărniceşte planurile lui Marten, în principal datorită armei folosite pentru a trece testul bărbăţiei.

Steven Deschain, tatăl lui Roland, îl trimite pe acesta, împreună cu doi prieteni (Cuthbert Allgood şi Alain Johns) spre Baronia de Mejis, de pe ţărmul mării, pentru a-l pune la adăpost de furia lui Walter. Acolo, Roland o cunoaşte pe Susan Delgado şi se îndrăgosteşte de ea. Însă tânăra era duşmănită de o vrăjitoare, Rhea de Coos, invidioasă pe frumuseţea ei şi deosebit de periculoasă pentru că reuşise pună mâna pe unul dintre globurile de cristal cunoscute sub numele de Arcele Curcubeului..., sau Globurile de Cristal ale Vrăjitorului. Există treisprezece asemenea globuri, iar cel mai puternic şi primejdios dintre ele este Treisprezece Negru. Roland şi prietenii lui trec prin multe

peripeții în Mejis și, cu toate că scapă teferi (și cu Arcul cel roz al Curcubeului), Susan Delgado, fermecătoarea fată de la fereastră, este arsă pe rug. Această poveste este istorisită în al patrulea volum, *Vrăjitorul și Globul de Cristal*. Subtitlul este RESPECT.

Citind poveștile Turnului Întunecat descoperim că lumea pistolarului se înrudește cu a noastră într-un chip esențial și înspăimântător. Prima legătură dintre cele două lumi ne este dezvăluită atunci când Jake, un băiat din New Yorkul anului 1977, se întâlnește cu Roland, la o haltă din deșert, mulți ani după moartea lui Susan Delgado. Există uși între lumea lui Roland și a noastră, iar una dintre ele este moartea. Jake se trezește la halta din deșert după ce fusese împins în fața unei mașini pe 43rd Street. Șoferul era un bărbat pe nume Enrico Balazar. Cel care l-a îmbrâncit pe Jake în fața mașinii era un sociopat criminal pe nume Jack Mort, trimisul lui Walter pe acel nivel al Turnului Întunecat care corespunde New Yorkului.

Înainte ca Jake și Roland să-i dea de urmă lui Walter, Jake moare din nou... de data aceasta pentru că pistolarul, pus în fața unei alegeri cumplite între acest fiu simbolic al său și Turnul Întunecat, alege Turnul. Ultimele cuvinte ale lui Jake, înainte de a se cufunda în abis, sunt: „Atunci, du-te... mai există și alte lumi în afară de astea."

Confruntarea finală dintre Roland și Walter are loc în apropiere de Marea Vestului. În timpul unei lungi nopți de taclale, omul în negru îi prezice lui Roland viitorul folosind un pachet ciudat de cărți de Tarot și îi atrăge atenția asupra a trei dintre acestea – Prizonierul, Stăpâna Umbrelor și Moartea („dar nu pentru tine, pistolarule").

Alegerea celor trei, volum purtând subtitlul REÎNNOIRE, începe pe țărmul Mării Vestului, la scurtă vreme după ce Roland își revine în urma confruntării avute cu Walter. Extrem de istovit, pistolarul cade pradă atacului unei puzderii de „homarașenii", care îl lasă fără două degete de la mâna dreaptă și îl otrăvesc. Roland își reia călătoria anevoioasă pe țărmul Mării Vestului, deși este foarte bolnav, poate chiar pe moarte.

Pe drum, dă peste trei uși care stăteau în picioare pe plajă. Acestea se deschid în New York în trei *când*-uri diferite. Din 1987, Roland îl aduce pe Eddie Dean, sclav al heroinei. Din 1964, o aduce pe Odetta Susannah Holmes, o femeie care a rămas fără picioare când un sociopat pe nume Jack Mort a împins-o în fața unei garnituri de metrou. Ea este Stăpâna Umbrelor, căci ascunde în sine o a doua personalitate. Atunci când Roland o aduce în Lumea de Mijoc, această femeie ascunsă, malefica și vicleana Detta Walker, este hotărâtă să-l ucidă și pe el, și pe Eddie.

Roland își închipuie că a adus trei persoane, nu doar pe Eddie și pe Odetta, de vreme ce femeia are personalitate dublă, însă atunci când Odetta și Detta se contopesc în Susannah (în mare măsură datorită iubirii și curajului lui Eddie Dean), pistolarul își dă seama că nu este așa. Și își mai dă seama de un lucru: că îl chinuiesc amintirile despre Jake, băiatul care, în pragul morții, i-a vorbit despre alte lumi.

Ţinuturile pustii, volum subintitulat REDEMPŢIUNE, debutează cu un paradox: pentru Roland, Jake este şi mort, şi viu. În New York, la sfârşitul anilor şaptezeci, Jake Chambers este frământat de aceeaşi întrebare: este el mort sau viu? Oare cum este? După ce ucid un urs uriaş numit fie Mir (de către oamenii din vechime care au părăsit ţinutul de teama lui), fie Shardik (de către Marii Străbuni care l-au inventat), Roland, Eddie şi Susannah revin pe urmele fiarei, cunoscută sub numele de Shardik pentru Maturin, gardianul grinzilor, şi sub numele de Urs pentru Ţestoasă, şi descoperă Calea Grinzii. Odinioară existaseră şase asemenea Grinzi care legau cele douăsprezece portaluri de pe marginile Lumii de Mijloc. În punctul de intersectare a Grinzilor, în centrul lumii lui Roland (şi poate în centrul tuturor lumilor) se află Turnul Întunecat, nexul tuturor *unde*-urilor şi *când*-urilor.

Acum Eddie şi Susannah nu mai sunt prizonieri în lumea lui Roland. Îndrăgostiţi unul de celălalt şi pe cale de a deveni ei înşişi pistolari, participă pe deplin la expediţie, urmându-l pe Roland, ultimul seppe-sai (neguţător de moarte), pe Calea lui Shardik, Drumul lui Maturin.

Într-un cerc al vorbelor, nu departe de Portalul Ursului, timpul este corectat, paradoxul se încheie şi *adevăratul* al treilea este adus. Jake revine în Lumea de Mijloc la finalul unui ritual periculos în cadrul căruia toţi patru – Jake, Eddie, Susannah şi Roland – îşi amintesc chipurile taţilor lor şi se împacă cu trecutul. Nu la multă vreme după aceea, cvartetul se transformă în cvintet atunci când Jake se împrieteneşte cu un billy-bumbler. Bumblerii, care arată ca o încrucişare de bursuc, raton şi câine, sunt înzestraţi cu o capacitate limitată de vorbire. Jake îşi botează noul prieten Ete.

Calea pelerinilor îi poartă spre oraşul Lud, unde supravieţuitorii degeneraţi din două vechi grupări duc mai departe un conflict etern. Înainte de a intra în marele oraş, ajung într-un sătuc numit River Crossing, unde se întâlnesc cu puţinii martori rămaşi ai vremurilor străvechi. Aceştia recunosc în Roland un supravieţuitor, asemenea lor, al acelor zile de dinainte ca lumea să meargă mai departe, şi îi cinstesc pe el şi pe prietenii lui. Bătrânii le mai spun că există un monorai care s-ar putea să facă încă legătura între Lud şi Turnul Întunecat, prin ţinuturile pustii, de-a lungul Căii Grinzii.

Această veste îl înspăimântă pe Jake, dar nu îl surprinde prea mult; înainte de a fi adus din New York, el a luat două cărţi dintr-o librărie deţinută de un om purtând incitantul nume de Calvin Tower. Una dintre ele este o carte de ghicitori, ale cărei pagini cu răspunsuri sunt rupte. Cealaltă, *Charlie, trenuleţul Uu-uu*, este o povestioară pentru copii, care, însă, aduce aminte în mod straniu de Lumea de Mijloc. În primul rând, pentru că în Limba Nobilă pe care Roland s-a deprins s-o vorbească în natalul Gilead, cuvântul *char* înseamnă *moarte*.

Tuşa Talitha, venerabila conducătoare a locuitorilor din River Crossing, îi oferă lui Roland o cruce din argint, sfătuindu-l să o poarte în permanenţă, iar călătorii îşi

urmează drumul. Pe când traversează dărăpănatul pod de peste râul Send, Jake este răpit de un proscris muribund (însă foarte periculos) pe nume Gasher. Acesta îl duce pe Jake sub pământ la Omul Tic-Tac, cel din urmă conducător al grupării Cărunților.

În vreme ce Roland și Ete pleacă în căutarea lui Jake, Eddie și Susannah descoperă Leagănul din Lud, unde se trezește la viață Monoul Blaine. El este ultima unealtă de la suprafața solului a unui vast sistem computerizat care se întinde sub orașul Lud și nu îl mai interesează decât un singur lucru: ghicitorile. Blaine promite să îi ducă la ultima stație a monoraiului... *cu condiția* ca ei să-i spună o ghicitoare pe care să nu o poată rezolva. Altminteri, mai zice Blaine, călătoria lor va sfârși în moarte: în *chartu rug*.

Roland îl salvează pe Jake și crede că Omul Tic-Tac a murit. Însă Andrew Quick nu este mort. Pe jumătate orb, cu chipul desfigurat, el este salvat de un bărbat care își spune Richard Fannin, Străinul Fără Vârstă, un demon asupra existenței căruia Roland fusese pus în gradă.

Călătorii își continuă drumul din orașul Lud, cel aflat pe moarte, de această dată cu monoraiul. Faptul că adevăratul creier care operează monoul există în computerele ce rămân tot mai în urma lor nu va avea absolut nici cea mai mică importanță atunci când glonțul roz va sări de pe șinele șubrede ale Căii Grinzii cu o viteză de aproape o mie trei sute de kilometri la oră. Singura lor șansă de supraviețuire este să-i spună lui Blaine o ghicitoare la care computerul să nu fie în stare să răspundă.

La începutul volumului *Vrăjitorul și globul de cristal*, Eddie chiar spune o asemenea ghicitoare, reușind să-l distrugă pe Blaine cu o armă exclusiv omenească: lipsa de logică. Monoul se oprește într-o variantă a orașului Topeka, din statul Kansas, depopulată de o boală numită „supergripa". Când își reiau călătoria de-a lungul Căii Grinzii (acum o variantă apocaliptică a autostrăzii interstatale 70), observă panouri ale căror mesaje îi tulbură. TRĂIASCĂ REGELE PURPURIU, îi îndeamnă să strige unul dintre ele. PĂZEA LA MOMÂIA AMBULANTĂ, îi sfătuiește un altul. Și, după cum poate își amintesc cititorii cu mai multă băgare de seamă, Momâia Ambulantă are un nume foarte asemănător cu cel al lui Richard Fannin.

După ce spune povestea lui Susan Delgado, Roland și prietenii lui ajung la un palat din cleștar verde înălțat de-a curmezișul autostrăzii interstatale 70, palat ce seamănă extrem de mult cu cel căutat de Dorothy Gale în *Vrăjitorul din Oz*. Însă, în sala tronului, ei nu îl întâlnesc pe Oz cel Mare și Cumplit, ci pe Omul Tic-Tac, ultimul refugiat din orașul Lud. După ce Tic-Tac moare, se înfățișează înaintea lor și *adevăratul* Vrăjitor. Se dovedește că acesta este vechiul dușman al lui Roland, Marten Broadcloak, cunoscut în unele lumi sub numele de Randall Flagg, sau Richard Fannin, în altele, sau John Farson (Omul de Bine). Roland și prietenii lui nu sunt în stare să ucidă acest duh ce le dă un ultim avertisment, cerându-le să renunțe la Turn. („Pistolul ăla doar

dă rateuri când e să tragă asupra *mea*, Roland, bătrâne", îi spune el pistolarului), însă cei patru reușesc să-l izgonească.

După o ultimă incursiune în Globul de Cristal al Vrăjitorului, ce aduce o ultimă și cumplită revelație – și anume că Roland de Gilead și-a ucis propria mamă, confundând-o cu vrăjitoarea Rhea –, călătorii se pomenesc din nou în Lumea de Mijloc, pe Calea Grinzii. Își reiau expediția și în acest moment începe volumul *Lupii din Calla*.

Acest cuvânt introductiv nu are intenția de a rezuma primele patru cărți din ciclul *Turnului Întunecat*; însă, dacă nu le-ai citit înainte de a te apuca de cartea aceasta, te rog stăruitor să le citești. Toate cărțile sunt părți intrinseci ale acestui basm lung, și ai face bine să le citești din scoarță-n scoarță, iar nu să intri în poveste pe la mijloc.

„Dom'ne, noi vindem plumbi."

STEVE MCQUEEN, în *Cei șapte magnifici*

„Mai întâi se văd zâmbetele, apoi se aud minciunile. Focurile de armă vin la urmă."

ROLAND DESCHAIN DE GILEAD

„Același sângele ce curge prin venele tale
curge și prin ale mele,
în orice oglindă m-aș privi
chipul tău îl văd.
Ia-mă de mână,
contează pe mine,
Aproape am scăpat,
Rătăcitor băiat."

RODNEY CROWELL[1]

[1] Rodney Crowell, cântăreț și compozitor american de muzică country, laureat al Premiului Grammy (n. tr.).

19

REZISTENȚĂ

PROLOG
BOLÂNZI

1

Tian era blagoslovit (deşi puţini fermieri ar fi folosit acest cuvânt) cu trei petice de pământ: Câmpul de la Râu, unde din moşi strămoşi se cultiva orez; Câmpul de la Drum, unde, de ani şi generaţii la fel de îndelungate, clanul Jaffords cultiva ridichi iuţi, dovleci şi porumb; şi Câmpul Urgisit, o bucată de ţărână ingrată care nu era în stare să producă nimic altceva decât bolovani, băşici şi vânătăi, şi speranţe deşarte. Tian nu era primul din familia lui decis să dea o întrebuinţare acestor douăzeci de pogoane aride din spatele casei. Bunelul lui, altminteri perfect normal la cap în alte privinţe, fusese convins că acolo se află aur. Maica lui Tian fusese la fel de sigură că s-ar fi putut cultiva porin, o mirodenie extrem de valoroasă. Fixaţia lui Tian se numea planta numită madrigal. Firește că madrigalul ar putea creşte pe Câmpul Urgisit. *Trebuie* să crească. Făcuse rost de o mie de seminţe (şi ce mult plătise pe ele!) pe care le ascunsese sub duşumeaua dormitorului lui. Tot ce mai avea de făcut, înainte de a le planta anul viitor, era să desţelenească pământul de pe Câmpul Urgisit. Doar că asta era mai uşor de spus decât de făcut.

Clanul Jaffords era blagoslovit şi cu vite, plus trei catâri. Însă ar fi trebuit să fii nebun să încerci să ari Câmpul Urgisit cu ei. Bietul animal care ar fi avut

nenorocul să capete o asemenea sarcină şi-ar fi rupt picioarele sau ar fi murit din cauza înţepăturilor înainte de jumătatea zilei. Unul din unchii lui Tian aproape că se prăpădise cu câţiva ani înainte. Se întorsese în goană acasă, urlând cât îl ţinea gura, cu o hoardă de viespi mutante în urma lui, cu acele mari cât cuiele.

Le descoperiseră cuibul (de fapt, Andy îl descoperise; pe Andy nu-l deranjau viespile indiferent cât de mari ar fi fost) şi îl arseseră cu kerosen. Dar poate că erau şi altele. Şi mai erau şi gropile. Da, dom'ne, 'tu-le mama lor, o *mulţime* de gropi. Şi n-ai cum să dai foc gropilor, nu? Nu. Câmpul Urgisit se afla pe ceea ce bătrânii numeau „sol afânat". Prin urmare, era „utilat" cu aproape la fel de multe gropi câte pietre, fără să mai punem la socoteală cel puţin o catacombă din care ieşeau valuri-valuri de aer cu miasme scârboase de putregai. Cine putea şti oare ce fel de moroi şi alte arătări pândeau din gâtlejul ei întunecat?

Însă cele mai periculoase gropi nu erau la vedere. Da' de unde, domnule, nici să nu te gândeşti. Capcanele cele mai rele erau ascunse în cuibare aparent inofensive de bălării sau ierburi înalte. Şi catârul tău calcă în ele, şi apoi auzi un pocnet sec aidoma unei crengi care se frânge, şi în secunda imediat următoare bietul animal se prăbuşeşte la pământ, cu dinţii dezgoliţi, cu ochii daţi peste cap, zbierându-şi agonia spre ceruri. Până când te înduri să-l izbăveşti de suferinţă. Iar animalele sunt la mare preţ în Calla Bryn Sturgis, chiar şi cele nefolosite la montă.

Tocmai din acest motiv Tian ara cu sora lui înhămată la jug. De ce nu? Tia era bolândă, deci incapabilă de altceva. Şi era şi mare – bolânzii ajungeau adesea la dimensiuni considerabile – şi era bucuroasă să facă tot ce i se cere, Iisus Omul s-o aibă în pază. Bătrânul îi confecţionase un pom-al-lui-Iisus, căruia el îi zicea *crusi-fix*, iar ea îl purta în permanenţă. Acum i se bălăngănea încolo şi încoace, lovindu-i-se de pielea asudată.

Plugul îi era fixat de umeri cu un harnaşament din piele netăbăcită. În spate, fie apăsând coarnele din lemn dur ale plugului, fie dirijându-şi sora înhămată la jug, Tian gemea şi se opintea şi împingea atunci când lama se cufunda în solul tare. Era perioada de sfârşit a Pământului Plin, însă cald ca în toiul verii aici, pe Câmpul Urgisit. Salopeta Tiei, leoarcă de transpiraţie, i se lipea de şoldurile cărnoase şi mari. De fiecare dată când Tian îşi scutura capul ca să-şi scoată părul din ochi, sudoarea i se împrăştia de jur împrejur.

– Dii, boală! strigă el. Piatra aia o să sfarme plugul! Eşti chioară, sau ce?

Nici chioară, nici surdă; doar bolândă, handi-cu-capul. Se smuci la stânga, şi se smuci tare. În spate, Tian se împletici, aproape să-şi frângă gâtul şi îşi jupui fluierul piciorului de o piatră pe care n-o observase şi pe care, ca prin minune, plugul o ratase. Când simţi primii stropi de sânge călduţ prelingându-i-se pe gleznă, se întrebă (aşa cum o făcea foarte des) ce demenţă îi împingea pe cei din familia Jaffords în câmpul acesta. În străfundul inimii era convins că madrigalul nu va încolţi aici, aşa cum nu încolţise nici porinul, deşi solul era propice pentru iarba-diavolului. Da, dom'ne, dacă ar fi vrut, ar fi putut cultiva cu rahatul ăsta toate cele douăzeci de pogoane. Însă şmecheria era tocmai să *plivească* buruiana asta imediat după sărbătoarea Pământului Nou. Ea...

Plugul se poticni, se bascula spre dreapta, apoi se smuci înainte aproape smulgându-i braţele din umeri.

– Ha! strigă el. Cătinel, fato! Nu-mi rupe mâinile, că nu-mi cresc altele la loc!

Tia îşi ridică spre norii joşi faţa lătăreaţă, asudată şi tâmpă şi scoase nişte hohote de râs. Omule Iisus, dar chiar că *suna* ca un catâr. Cu toate acestea era râs adevărat, râs omenesc. Tian se întrebă, cum o făcea adesea, dacă râsul acesta avea vreo *semnificaţie*. Pricepea oare vreo iotă din ce-i spunea, sau doar răspundea la tonul lui? Oare bolânzii...

– Ziua bună, sai, rosti în spatele lui o voce pătrunzătoare, dar complet lipsită de expresie.

Posesorul ei păru să nu bage în seamă ţipătul de uimire al lui Tian şi continuă:

– Plăcute zile, fie ca pământul să aibă parte de cât de multe. Am dat o raită prin jur, iar acum sunt la dispoziţia ta.

Tian se întoarse iute, îl văzu pe Andy – privindu-l de la înălţimea celor doi metri şi jumătate ai lui – şi aproape că fu trântit la pământ când soră-sa făcu un alt pas uriaş înainte. Hamurile plugului îi fură smulse din mâini şi i se încolăciră în jurul gâtului cu un plesnet sonor. Ignorând cu desăvârşire acest potenţial dezastru, Tia mai făcu un pas hotărât, lăsându-l pe Tian fără suflare. Bietul om scoase un icnet gâjgâit şi încercă disperat să-şi elibereze gâtul. Andy urmărea spectacolul cu obişnuitul lui zâmbet larg şi inexpresiv.

Tia se opinti iar, şi Tian se prăvăli la pământ. Aterizâ pe o piatră care i se înfipse nemiloasă între buci. Dar măcar putea respira din nou. Pentru moment, cel puţin. Beleaua naibii de câmp tâmpit! Aşa a fost mereu! Aşa va fi pe vecie!

Tian prinse cureaua din piele de la gât, înainte să apuce să-l stranguleze din nou, și răcni:

– Stai, boală! Prrr! Oprește-te, dacă nu vrei să-ți smulg țâțele alea de le porți degeaba cu tine!

Ascultătoare, Tia se opri și întoarse capul să vadă ce se întâmplase. Zâmbetul i se lăți și mai mult. Ridică brațul viguros – lucind de transpirație – și arătă spre noul-venit.

– Andy! exclamă ea. E Andy!

– Ziua bună, sai, i se adresă Andy, lovindu-se în gâtul de metal cu cele trei degete ale sale tot din metal. Își urez zile lungi și nopți senine.

Și, cu toate că Tia auzise de cel puțin o mie de ori răspunsul standard la acest salut – *Fie ca tu să ai parte de două ori mai multe* –, nu fu în stare decât să-și ridice iarăși spre cer fața aia tâmpă și plată și să pufnească în râsul ei măgăresc. Iar Tian fu săgetat de durere. Însă nu îl dureau brațele, și nici gâtul sau fundul mult prea indignat, ci inima. Ca prin vis își aminti cum fusese Tia în copilărie: frumușică și agilă ca o libelulă, și isteață ca nimeni alta. Apoi...

Dar, înainte să-și termine gândul, avu un presentiment. Simți un gol în stomac. *Firește că* trebuie *să aflu veștile proaste în locul ăsta,* își spuse el. *Pe câmpul ăsta uitat de Dumnezeu, unde nimic nu merge cum trebuie, unde nu există noroc, ci numai ghinioane.* Venise timpul, nu-i așa? *Ba chiar trecuse ceva mai mult.*

– Andy, zise el.

– Da! zâmbi omul din metal. Andy sunt, și sunt prietenul tău! Am dat o raită prin jur, și acum sunt la dispoziția ta. Vrei să-ți asculți horoscopul pentru azi, sai Tian? Este sărbătoarea Pământului Plin. Luna este roșie. În Lumea de Mijloc i se spune Luna Vânătoresei. Te va vizita un prieten! Te vei bucura de succes în afaceri! Vei avea două idei, una bună și una rea...

– Cea rea a fost să mă apuc să ar câmpul ăsta nenorocit, îl întrerupse Tian. Lasă-l naibii de horoscop, Andy. De ce ai venit?

Probabil că zâmbetul lui Andy nu avea cum să pară tulburat – în fond, nu era decât un robot, ultimul din Calla Bryn Sturgis sau pe distanțe de kilometri și roți de jur împrejur – însă lui Tian i se păru, totuși, destul de *îngrijorat.* Robotul semăna teribil de bine cu felul în care copiii foarte mici îi desenează pe adulți (cu un cerc în loc de cap, și linii pentru trunchi și membre, ridicol de înalți și ridicoli de subțiri). Picioarele și brațele îi erau argintii.

În loc de cap avea un butoiaș din oțel inoxidabil prevăzut cu ochi electrici. Corpul său, un cilindru simplu, era auriu. Chiar în centrul lui – acolo unde în mod normal ar fi fost pieptul unui om – fusese ștanțată următoarea inscripție:

NORTH CENTRAL POSITRONICS LTD.
ÎN ASOCIERE CU
TURNĂTORIA LaMERK
VI-L PREZINTĂ PE

ANDY

Model: MESAGER (și multe alte aplicații)
Serie #DNF-44821-V63

Tian nu știa și nici nu-i păsa prin ce minune reușise să supraviețuiască prostioara asta în vreme ce toți ceilalți roboți dispăruseră de multe generații. Te împiedicai de el pretutindeni în Calla (nu îndrăznea să-i treacă dincolo de hotare). Pășea țanțoș pe papainoagele lui argintii, incredibil de subțiri, privind în toate părțile și clinchenind uneori ca pentru sine atunci când înmagazina informațiile (sau le ștergea – cine poate ști?). Cânta cântecele, colporta bârfe și zvonuri dintr-un capăt în celălalt al orașului – neobosit plimbăreț mai era Andy, Robotul Mesager! – și îi plăcea, mai presus de orice altceva, să prezinte horoscopul, chiar dacă părerea unanimă a locuitorilor era că toate prezicerile astea nu sunt bune de nimic.

Dar mai avea o funcție, iar aceasta era cu adevărat importantă.

– La ce ai venit, ladă de șuruburi de ești? Răspunde-mi! E vorba de Lupi, nu? O să pornească încoace din Bubuit de Tunet?

Nemișcat, Tian nu-și dezlipea ochii de la fața metalică, tâmpă și mereu surâzătoare a lui Andy. Transpirația i se răcise, și se ruga cu tot sufletul ca Andy să-i răspundă că nu, iar apoi să se ofere să-i prezinte horoscopul, ori poate să-i cânte toate cele douăzeci sau treizeci de strofe din „Imnul porumbului dulce".

Însă, mereu zâmbitor, Andy nu răspunse decât:

– Da, sai.

– Hristoase şi Omule Iisus, exclamă Tian (din câte-i spusese Bătrânul, căpătase o vagă idee că, de fapt, cele două nume desemnau acelaşi personaj, însă nu se obosise niciodată să analizeze chestiunea mai în amănunt). Cât mai avem?

– Un ciclu de lună, spuse Andy cu acelaşi zâmbet ridicol.

– Din lună plină până-n lună plină?

– Cam aşa ceva, sai.

Adică treizeci de zile, una în plus sau în minus. Treizeci de zile până când vor veni Lupii. Şi nu avea niciun sens să-şi pună nădejdea în gândul că Andy se înşală. Nimeni nu-şi dădea seama cum anume putea prezice robotul sosirea Lupilor din Bubuit de Tunet cu atâtea zile înainte, dar era cert că prezicerea lui era întotdeauna *corectă*.

– Pişa-m-aş pe tine şi pe veştile pe care le aduci! răcni Tian, înfuriat şi de tremurul pe care şi-l simţea în glas. Nu eşti de niciun folos!

– Îmi pare rău că veştile sunt proaste, spuse Andy.

Maţele-i metalice scoaseră un pocnet sonor, iar ochii lui albaştri scânteiară mai tare. Făcu un pas în spate.

– Nu doreşti să-ţi spun horoscopul? Ne aflăm la sfârşitul Pământului Plin, timp deosebit de prielnic pentru încheierea unor treburi mai vechi şi pentru întâlnirea unor oameni noi...

– Pişa-m-aş pe pronosticurile astea mincinoase!

Tian se aplecă şi culese de pe jos un bulgăre de pământ pe care-l aruncă mânios în robot. O piatră ascunsă în ţărână zăngăni tare de pielea metalică a lui Andy. Tia scoase un icnet şi începu să plângă. Andy mai făcu un pas înapoi, măturând Câmpul Urgisit cu umbra lui deşirată. Dar nu-şi pierdu zâmbetul ăla searbăd şi nesuferit.

– Ce zici de un cântec? Am învăţat unul foarte nostim de la oamenii manni din capătul de nord al oraşului; se cheamă „Când viaţa te ferfeniţeşte, Dumnezeu te împlineşte".

De undeva, din adâncurile burţii lui Andy, se auzi ţignalul tremurat al unui caval, urmat de murmurul blând al unor clape de pian.

– Sună cam a...

Stropi grei de sudoare pe obraji. Boaşele iritate lipite de coapse. Nări pline de duhoarea propriei sale obsesii stupide. Behăitul la cer al Tiei. Şi boul ăsta

de robot, aducător de veşti proaste, gata să-i cânte cine ştie ce cântec religios al oamenilor manni.

– Linişte, Andy, îi ordonă el, cu destulă stăpânire de sine, dar neputând să-şi descleştеze dinţii.

– Sai, fu de acord robotul şi se milostivi să închidă gura.

Tian se duse la sora lui, care bâzâia în continuare, o cuprinse pe după umeri cu braţul, îi adulmecă mirosul pătrunzător (dar nu tocmai dezagreabil). Nici urmă de iz de obsesie, doar aromă de muncă şi supunere. Oftă, apoi începu să-i mângâie braţul tremurând.

– Încetează cu mugetele, fofoloancă mare ce eşti, îi ceru el.

Or fi fost insultătoare cuvintele acestea, dar tonul îi era cum nu se poate mai blând, iar fata reacţionă la el şi începu să se domolească. Şoldul ei masiv se afla la nivelul pieptului lui Tian (căci era mai înaltă decât el cu vreo treizeci de centimetri, dacă nu cu mai mult) şi orice trecător care nu i-ar fi cunoscut s-ar fi oprit să se uite mai bine la ei, uluit de cât de mult seamănă la chip cei doi fraţi şi cât de mult se deosebesc la statură. Asemănarea fizică era uşor de explicat: erau gemeni.

Îşi potoli sora bălmăjind vorbe de alint amestecate cu obscenităţi – în toţi anii de când tânăra se întorsese din est bolândă la cap, Tian Jaffords nu făcea mare diferenţă între cele două modalităţi de exprimare – şi, în cele din urmă, fata încetă să se mai smiorcăie. Şi când pe deasupra lor trecu o prigorie roşie făcând spirale în văzduh şi scoţând chirăituri stridente, Tia o arătă cu degetul şi izbucni în râs.

Pe Tian îl luă prin surprindere sentimentul care îl cuprinsese, sentiment atât de străin firii sale şi pe care nu reuşea să şi-l explice.

– Nu-i drept, zise el. Nu, dom'ne. Pe Iisus Omul şi pe toţi dumnezeii care există, nu-i drept deloc.

Privi spre est, spre locul unde dealurile se ondulau spre orizont, topindu-se într-o beznă aproape transparentă pe care ai fi putut cu uşurinţă să o confunzi cu nişte nori grei. Doar că nu erau nori. Era hotarul Bubuitului de Tunet.

– Nu-i drept ce ne fac.

– Sigur nu vrei să-ţi auzi horoscopul, sai? Văd că te aşteaptă multe monede strălucitoare şi o frumoasă domniţă de culoare.

– Domniţele de culoare vor trebui să se descurce fără mine, spuse Tian începând să scoată jugul de pe umerii surorii lui. Sunt însurat, după cum ştii foarte bine.

– Mulţi bărbaţi însuraţi au duduci, remarcă Andy, iar în urechile lui Tian replica robotului sună aproape infatuată.

– Nu şi aceia care îşi iubesc nevestele.

Tian strânse hamul şi şi-l puse peste umăr (îl confecţionase singur, căci la dugheana de podoabe se înregistra o criză permanentă de harnaşamente pentru oameni) şi se pregăti să plece spre casă.

– Şi, oricum, nu vorbeşti despre fermieri. Arată-mi unul singur care să-şi poată permite o ibovnică şi am să te pup în dosul ăla sclipicios. Haide, Tia, ia plugul şi să mergem.

– Casă? întrebă ea.

– Da.

– Prânz acasă? continuă fata cu speranţă confuză în ochi. Barabule?

Şovăi o clipă, apoi îndrăzni să supraliciteze:

– *Sos?*

– Sigur, răspunse Tian. La naiba, de ce nu?

Tia slobozi un răcnet entuziasmat şi porni alergând spre casă. Era ceva înfiorător în felul în care fugea. Aşa cum remarcase tatăl lor, cu puţină vreme înainte de toamna care îl răpise dintre ei, „nu contează că-i isteaţă sau năroadă, uite cum se zguduie pământul sub ea."

Tian porni încet în urma surorii sale, cu capul plecat, uitându-se atent după gropile pe care sora lui părea a şti cum să le evite fără ca măcar să-şi plece ochii la ele, ca şi cum în adâncurile fiinţei ei trasase locul fiecăreia. Sentimentul acela nou şi straniu devenea tot mai puternic, tot mai apăsător. Cunoscuse mânia – orice fermier căruia îi murise vreodată vreo vacă de tignafes sau căruia grindina îi distrusese tot porumbul ştia foarte bine ce înseamnă mânia –, dar sentimentul acesta era mai profund. Era furie oarbă, şi asta era ceva nou. Mergea încet, cu capul plecat, cu pumnii strânşi. Nici nu-şi dăduse seama că Andy venea în urma lui, până când nu-l auzi:

– Mai am şi alte veşti, sai. De la nord-vest, pe Calea Grinzii, vin străini din Lumea Largă...

– Să n-aud de Grindă, să n-aud de străini şi să n-aud nici de tine, îl repezi Tian. Lasă-mă în pace, Andy.

Robotul rămase pe loc, înconjurat de pietrele, bălăriile şi movilele Câmpului Urgisit, bucata aia nefolositoare de pământ a clanului Jaffords. Releele dinăuntru îi pocniră. Ochii îi sclipiră. Şi omul de tinichea se decise să aibă o vorbă cu Bătrânul. Bătrânul nu i-ar fi spus niciodată că nu vrea să mai audă de el. Btrânul era mereu bucuros să-şi asculte horoscopul.

Şi îl interesau *întotdeauna* veştile despre străini.

Aşa că o apucă spre oraş şi spre biserica „Doamna Liniştii Noastre".

2

Zalia Jaffords nu-şi observă soţul şi cumnata când se întoarseră de la Câmpul Urgisit şi nici nu o auzi pe Tia care îşi vârî de câteva ori capul în butoiul cu apă de ploaie de lângă grajd, suflând apoi cu putere apa din gură, aidoma cailor. Căci Zalia se afla în capătul sudic al casei, întinzând rufele proaspăt spălate, cu un ochi la copii. Habar n-a avut că Tian era acasă până nu l-a văzut cum se uită la ea pe fereastra bucătăriei. Fu mirată că venise aşa devreme de la muncă, dar fu şi mai mirată de expresia care i se citea pe chip. Bărbatul avea faţa galbenă ca ceara, cu două pete roşii în obraji şi o a treia chiar în mijlocul frunţii, ca un semn făcut cu fierul înroşit în foc.

Femeia aruncă în coşul cu rufe cele câteva cârlige pe care le ţinea în mână şi porni spre casă.

– Un' te duci, mami? o întrebă Heddon.

– Un' te duci, mami-mami? repetă Hedda.

– Nu-i treaba voastră, le răspunse ea. Aveţi grijă de ka-ţânci.

– *De ce-eee?* scânci Hedda.

Fetiţa ridicase meşteşugul scâncitului la rang de artă. Într-o bună zi o să se piţăgăiască o idee prea mult, iar maică-sa o să-i trăsnească o palmă de o s-o lase lată.

– Pentru că voi sunteţi mari, le explică.

– Dar...

– O şoaptă să nu mai aud, Hedda Jaffords.

– O să avem grijă de ei, mami, zise Heddon.

Ăsta era Heddon al ei, mereu dornic să-i facă pe plac; sigur, poate nu la fel de isteţ ca sora lui, dar isteţimea nu era cel mai important lucru. Nici pe departe.

– Vrei să terminăm noi de atârnat rufele?

– *Hed-doooon...*

Din nou smiorcăiala soră-sii. Agasantă. Dar Zalia nu avea timp de ei. Aruncă o privire la ceilalţi; Lyman şi Lia, de cinci ani, şi Aaron, care avea doar doi. În pielea goală, cel mic şedea în ţărână şi ciocnea două pietre una de alta cu un aer extrem de fericit. Aaron era un caz rar, copil fără vreun frate geamăn, şi, o, cât o mai invidiau celelalte femei din cauza lui! Pentru că Aaron va fi întotdeauna în siguranţă. Pe când ceilalţi, Heddon şi Hedda... Lyman şi Lia...

Şi brusc înţelese de ce bărbatul i se întorsese acasă în miezul zilei. Se rugă tuturor zeilor să nu fie vorba despre asta, însă atunci când intră în bucătărie şi văzu cum se uită el la puiuţii lor, fu aproape sigură că ruga nu-i fusese ascultată.

– Spune-mi că nu-i vorba de Lupi, se repezi ea cu voce seacă şi disperată. Zi-mi că nu-i aşa.

– Ba e, răspunse Tian. Peste treizeci de zile, spune Andy... la următoarea lună plină. Iar Andy nu s-a înşelat niciodată în...

Înainte de a apuca să-şi ducă vorba până la capăt, Zalia Jaffords îşi duse mâinile la tâmple şi scoase un ţipăt strident. În curte, Hedda tresări puternic. Încă o secundă şi ar fi luat-o la fugă spre casă dacă nu ar fi oprit-o Heddon.

– Nu-i vor lua pe cei atât de mici ca Lyman şi Lia, nu? îl întrebă ea. Poate pe Hedda sau pe Heddon, dar nu pe micuţii mei, nu-i aşa? Nici n-au făcut încă şase ani!

– Ştii foarte bine că Lupii au luat copii şi de trei ani, spuse Tian.

Încleşta şi descleşta pumnii. Îi încleşta şi îi descleşta. Sentimentul acela nou continua să crească în el – sentimentul acela mai profund decât simpla furie.

Femeia îl privi cu lacrimile şiroindu-i pe obraji.

– Poate a venit vremea să ne opunem, rosti Tian abia recunoscându-şi propria-i voce.

– Dar cum? şopti ea. În numele tuturor zeilor, cum am putea face asta?

– Nu ştiu, îi zise bărbatul. Dar, te rog, femeie, vino aici, lângă mine.

Iar Zalia se supuse și traversă camera de zi după ce mai aruncă o privire peste umăr la cei cinci copii aflați în curtea din spatele casei – ca și cum ar fi vrut să se asigure că încă mai erau acolo, că Lupii încă nu-i luaseră. Bunelul stătea pe scaunul lui din colț, lângă focul stins, cu bărbia căzută în piept. Dormea, iar din gura știrbă și pungită îi curgeau firișoare de salivă.

De aici se vedea bine grajdul. Tian își trase nevasta lângă fereastră.

– Uite, o îndemnă el. Îi vezi, femeie? Îi vezi bine?

Firește că îi vedea. Sora lui Tian, de vreo doi metri și zece, cu bretelele salopetei de lucru date jos și cu sânii masivi scoși afară, sclipind de apă. În pragul grajdului era Zalman, fratele Zaliei. De doi metri și treizeci, mare ca uriașul Lord Perth, cât Andy de înalt, și cu privirea la fel de goală ca a fetei. Un tânăr mătăhălos care privea o tânără mătăhăloasă cu sânii dezgoliți. Priveliște ce ar fi trebuit să-i umfle pantalonii, dar nu și în cazul lui Zally. Nici acum, nici altă dată. Căci Zally era bolând.

Femeia se întoarse spre Tian. Se priviră în ochi. Un bărbat și o femeie care nu erau bolânzi doar datorită unui noroc chior. Din câte știau, la fel de bine s-ar fi putut ca Zal și Tia să se uite pe fereastră la Zalia și Tian. Zalia și Tian ar fi putut sta acum lângă ușa grajdului. Zalia și Tian ar fi putut să fie cei cu trupul enorm și capul sec.

– Firește că-i văd, repetă ea. Crezi că-s chioară?

– Dar nu-ți dorești uneori să fi fost? o întrebă el. În loc să fii obligată să-i vezi așa?

Zalia nu-i răspunse.

– Nu e drept, femeie. Nu e drept. Niciodată n-a fost.

– Dar din moși strămoși...

– Să-i fut și pe moși, și pe strămoși! izbucni Tian. Despre copii vorbim! Despre copiii *noștri!*

– Atunci, zici că-i mai bine ca Lupii să ne facă orașul una cu pământul? Să ne taie gâturile și să ne prăjească ochii în cap? Că s-a mai întâmplat așa ceva. Știi foarte bine că s-a mai întâmplat.

Știa, sigur că știa. Dar cine ar fi putut să îndrepte lucrurile, dacă nu oamenii din Calla Bryn Sturgis? Prin părțile acelea nu existau autorități, nu exista nici măcar un șerif. Trebuiau să se descurce singuri. Chiar și pe vremuri, când peste Baroniile Centrale domneau lumina și ordinea, ei tot n-avuseseră

parte de prea mult bine. Căci aici erau Ţinuturile de Hotar, unde viaţa fusese mai mereu ciudată. Apoi Lupii năvăliseră peste ei, iar viaţa devenise încă şi mai ciudată. Cât să fi fost de când începuseră toate nenorocirile? Câte generaţii trecuseră de atunci? Tian nu ştia, dar îşi spuse că „din moşi strămoşi" era o perioadă mult prea lungă. Cu siguranţă că Lupii obişnuiau să facă incursiuni în satele de la hotare şi pe vremea copilăriei Bunelului – propriul său frate geamăn fusese furat pe când se jucau cu arşicele în colb. „Îl luară pe'n că iera lângă drumeag", le povestise Bunelul (de multe ori le povestise). „Dacă io ieşeam din casă primu' în ziua aia, *io* ieram mai lângă drumeag şi *pe mine* mă lua ei, şi Dumnezeu cu mila!" Şi îşi săruta crucea din lemn pe care i-o dăduse Bătrânul, o ridica spre cer şi chicotea pe înfundate.

Însă şi Bunelul Bunelului îi spusese acestuia că pe vremea *lui* – adică în urmă cu vreo cinci sau şase generaţii, dacă socotelile lui Tian erau corecte – nu existau Lupi care să năvălească din sălaşul lor din Bubuit de Tunet, călare pe cai cenuşii. Odată Tian îl întrebase pe bătrân: *Şi pe vremea aia tot aşa numai gemeni se năşteau? Ai auzit vreun bătrân pomenind de asta?* Bunelul îşi scotocise îndelung amintirile după care clătinase din cap. Nu, nu-şi mai amintea ce spuseseră bătrânii lui, nici că da, nici că ba.

Zalia îl privea îngrijorată.

– N-ai stare să te gândeşti la de-alde-de-astea acum, nu după ce ai stat o zi în câmpul ăla cu bolovani, te cunosc eu.

– Starea mea n-are cum să schimbe clipa când vor veni sau pe cine vor lua, spuse Tian.

– Doar n-ai de gând să faci vreo prostie, T, spune-mi că nu. Că n-ai să te apuci să faci ceva de capul tău?

– Nu, îi răspunse el.

Fără să şovăie. *A început deja să-şi facă planuri*, îşi zise femeia şi întrezări o rază slabă de speranţă. De bună seamă că Tian nu se putea opune Lupilor în niciun fel – *nimeni* nu li se putea împotrivi –, dar soţul ei nu era deloc prost. În acest orăşel de fermieri, unde majoritatea bărbaţilor nu puteau gândi mai departe de rândurile ce aveau să fie sădite săptămâna următoare (sau de erecţia ce avea să fie implantată în noaptea de sâmbătă), Tian ieşea cumva din tipare. Îşi putea scrie numele; putea scrie cu un beţişor pe pământ cuvinte care însemnau TE IUBESC, ZALLIE (şi îi câştigase inima cu asta, chiar dacă ea

nu știa să citească); putea face adunări și putea să numere înapoi, de la numere mari la mici, chestie despre care spunea că e mult mai complicată decât număratul simplu. Oare se poate... ?

O parte din ea nu vru să ducă gândul până la capăt. Dar o altă parte vru să spere pentru copiii ei, pentru Hedda și Heddon, pentru Lia și Lyman.

– Și atunci, ce-ai să faci?

– Am de gând să convoc o adunare cetățenească. Am să trimit pana tuturor.

– Dar vor veni?

– Sigur că vor veni atunci când vor auzi veștile. Și vom discuta. Poate că de data asta vor dori să lupte. Poate că de data asta vor vrea să-și apere copilașii.

Din spatele lor, o voce ruginită și spartă exclamă:

– Neghiob nesăbuit ce ești.

Tian și Zalia se întoarseră cu fața la bătrân. *Neghiob* era un cuvânt cam aspru, dar lui Tian i se păru că se uita la ei – la *el* – cu destulă blândețe.

– De ce spui una ca asta, Bunelule? îl întrebă el.

– Dacă-s piliți, o să pârjolească juma' de sat, explică bătrânul. Da' dacă-s tleji, clătină el din cap cu neîncredere, n-au să miște niciun deget.

– Cred că te înșeli de data asta, Bunelule, spuse Tian, iar Zalia simți cum degetele înghețate ale spaimei îi strâng inima.

Și totuși, în străfundurile ei, raza aceea caldă de speranță nu se stinsese.

3

Dacă i-ar fi chemat pentru a doua zi, ar fi avut parte de mai puține proteste și bombăneli, dar Tian nu le dădu acest răgaz. Iar când bărbații din sat îi văzură pe Heddon și Hedda cu pana, *chiar* veniră. Știuse că așa se va întâmpla.

Sala de întruniri din Calla se afla la capătul străzii mari a orășelului, chiar lângă prăvălia cu de toate a lui Took și peste drum de Pavilion, fără viață și întunecat la sfârșitul acesta de vară. Curând, însă, cucoanele din Calla vor începe să-l decoreze pentru Sărbătoarea Secerișului, numai că niciun tămbălău nu se va stârni aici în Noaptea Recoltei. Sigur că celor mici le plăcea să arunce sperietorile de ciori în foc, iar cei mai îndrăzneți își căpătau porția de pupături

și pipăieli pe înserat, dar cam atâta tot. Poate că festivalurile și zorzoanele de tot soiul or fi bune pentru Lumea de Mijloc și Lumea Dinăuntru, dar aici nu-și au locul. Aici oamenii au lucruri mai importante cu care să-și bată capul decât organizarea iarmaroacelor de Ziua Recoltei.

Lucruri cum ar fi venirea Lupilor.

Unii dintre ei sosiră călare – proprietarii gospodăriilor mai înstărite dinspre vest și ale celor trei moșii din sud. Eisenhart, de la ferma Rocking B., și-a adus chiar și pușca și purta cartușieră încrucișată pe piept. (Tian Jaffords se îndoia că gloanțele ar mai fi fost bune de ceva, sau că vechitura aia de armă ar fi fost în stare să tragă vreun foc.) Delegația oamenilor manni veni într-o trăsură prea puțin încăpătoare trasă de o pereche de cai mutanți – unul cu trei ochi, iar celălalt cu spatele jupuit până la sânge. Majoritatea bărbaților din Calla, îmbrăcați cu pantaloni albi și cămăși lungi și viu colorate, sosiră pe măgari și pe asini. Când intrară în sala de întruniri, își împinseră pe spate, cu degete bătătorite de muncă, pălăriile de soare colbuite, privindu-se neliniștiți unii pe ceilalți. Băncile dinăuntru erau din lemn neted de pin. Iar, pentru că nici femeile, nici bolânzii nu aveau ce căuta la această întrunire, cei veniți umplură doar vreo treizeci din cele nouăzeci de locuri. Se auziră ceva vorbe, dar niciun râset.

Tian stătea în fața sălii, cu pana în mână, urmărind cum soarele spre orizont își transformă aurul într-o culoare ca a sângelui infectat. Când astrul se cufundă dincolo de zare, Tian mai aruncă o ultimă privire spre strada mare. Era pustie, cu excepția a trei sau patru bolânzi așezați pe treptele prăvăliei lui Took. Mătăhăloși, dar buni doar să scoată pietre din pământ. Nu mai văzu pe nimeni altcineva, nici oameni, nici măgari. Inspiră adânc, expiră, inspiră din nou și își ridică ochii spre cerul înserării.

– Omule Iisus, nu cred în tine, spuse el. Dar dacă exiști, te rog ajută-mă. Spune-i „mulțam" lui Dumnezeu.

Apoi intră și trânti ușile sălii de întruniri puțin mai tare decât ar fi fost cazul. Toată vorbăria încetă de îndată. O sută patruzeci de bărbați, majoritatea fermieri, îl urmăriră cu privirile cum înainta printre ei, în foșnetele molcome ale pantalonilor largi și tropăitul cizmelor sale scurte pe podeaua din lemn tare. Se așteptase să se simtă îngrozit în clipa aceasta, poate chiar să nu fie în stare să articuleze niciun cuvânt. Căci, în fond, nu era decât un biet

fermier, nu vreun actor sau politician. Atunci se gândi la copiii săi şi, când îşi ridică ochii, îşi dădu seama că nu se teme să înfrunte privirile celorlalţi. Iar pana din mâini nu tremură câtuşi de puţin. Iar când vorbi, cuvintele veniră de la sine, firesc, coerent. Poate că nu vor reacţiona aşa cum spera el – s-ar putea foarte bine ca Bunelul să aibă dreptate –, dar măcar păreau dornici să-l asculte.

– Cu toţii ştiţi cine sunt, începu el strângând în mâini coada roşiatică a străvechii pene. Sunt Tian Jaffords, fiul lui Luke, bărbatul Zaliei Hoonik. Cu ea am cinci copii: două perechi de gemeni şi unul fără pereche.

Murmure înăbuşite se auziră, probabil legate de norocul lui Tian şi al Zaliei de a-l avea pe Aaron. Tian aşteptă ca rumoarea să se stingă.

– Am trăit toată viaţa mea în Calla. Am împărţit cu voi apa vieţii, am împărţit cu voi khef-ul, iar voi l-aţi împărţit cu mine. Acum, rogu-vă, ascultaţi ce am a vă spune.

– Mulţam-sai, murmurară bărbaţii.

Răspuns standard, dar Tian prinse ceva mai mult curaj.

– Vin Lupii, zise el. Andy mi-a spus. Vor fi aici peste treizeci de zile, la următoarea lună plină.

Alte murmure înăbuşite. Tian desluşi disperare, indignare, însă nu şi surpriză. Când era vorba de răspândirea veştilor, Andy se dovedea extrem de eficient.

– Nici măcar aceia dintre noi care ştiu să citească şi să scrie cât de cât nu au hârtie, continuă Tian, aşa că nu vă pot spune sigur când au venit ultima dată. Nu există consemnări, după cum prea bine cunoaşteţi, ci doar mărturii transmise prin viu grai. Tot ce-mi amintesc eu este că deja mergeam binişor de-a buşilea, aşa că înseamnă că au trecut mai mult de douăzeci de ani de atunci.

– Douăzeci şi patru, se auzi o voce din spatele sălii.

– Ba nu, douăzeci şi trei, zise una mai din faţă.

Reuben Caverra se ridică în picioare. Era un om rotofei cu faţa rotundă şi veselă. Doar că acum veseliei de pe chipul lui îi luase locul suferinţa amară.

– Au luat-o pe Ruth, surioara mea, ascultaţi, rogu-vă.

Alt murmur – nu mai mult decât un oftat mai prelung de aprobare – se auzi de la bărbaţii înghesuiţi pe bănci. S-ar fi putut răsfira, însă aleseseră să stea lipiţi unul de celălalt. Şi Tian îşi spuse că uneori lipsa de confort putea aduce mângâiere.

Reuben zise:

– Când au venit, ne jucam sub pinul cel mare din curte. În fiecare an după aceea am făcut câte un semn în scoarța lui. Și am continuat chiar și după ce au adus-o. Sunt douăzeci și trei de semne, adică douăzeci și trei de ani.

Și se așează la loc.

– Nu contează dacă-s douăzeci și trei sau douăzeci și patru, continuă Tian. Cei care au fost copilași atunci când au venit Lupii au crescut și au copilași la rândul lor. Așa că jigodiile alea au de unde alege. Au de unde-și alege copilașii.

Se întrerupse, dându-le răgaz să își imagineze singuri ce urma să spună.

– *Cu condiția* să permitem una ca asta, zise el în cele din urmă. Cu condiția să le permitem Lupilor să ne ia copilașii, să-i ducă în Bubuit de Tunet, și apoi să ni-i aducă înapoi bolânzi la cap.

– Și ce dracu' am putea face? strigă un bărbat din mijlocul sălii. Ăia nu-s oameni!

Spusele îi fură urmate de un mormăit general (și trist) de consens.

Acum se ridică unul dintre oamenii manni. Își strânse mai bine mantia albastră în jurul umerilor ascuțiți și îi privi pe ceilalți cu ochi răi. Nici vorbă de nebunie în căutătura lui, însă, după părerea lui Tian, judecata limpede nu-i era nici ea la îndemână.

– Rogu-vă, ascultați ce am a vă spune, zise omul manni.

– Mulțam-sai, răspunseră ceilalți respectuoși, dar rezervați.

Rareori se întâmpla să vezi vreun manni în oraș, iar acum veniseră opt. Tian era încântat pentru că, își spunea el, dacă mai era nevoie de ceva care să accentueze gravitatea extremă a problemei, atunci apariția oamenilor manni la întrunirea lor o va face.

Ușile sălii de întruniri se deschiseră și un alt bărbat se strecură înăuntru. Purta o haină neagră și lungă. Avea o cicatrice pe frunte. Nu-l observă nimeni, nici măcar Tian. Toți aveau ochii ațintiți asupra omului manni.

– Ascultați ce scrie în Cartea Neamului Manni: „Când Îngerul Morții a trecut în zbor peste Ayjip, a ucis pe fiecare prim născut din fiecare familie care nu a întins pe tocul ușii sângele mielului sacrificat." Asta spune Cartea.

– Preaslăvită fie Cartea, intonară ceilalți manni.

– Poate că ar trebui să facem și noi la fel, continuă purtătorul de cuvânt al oamenilor manni.

Glasul îi era calm, însă o venă i se zbătea nebunește în mijlocul frunții.

– Poate că ar trebui să facem din aceste treizeci de zile o sărbătoare a bucuriei în cinstea micuților noștri, iar apoi să-i ucidem noi înșine, cu blândețe, și să udăm pământul cu sângele lor. Apoi să le permitem Lupilor să le ducă trupurile în est, dacă vor mai dori.

– Ești dement, se revoltă Benito Cash, fără să se poată, însă, abține din râs. Tu, cu tot neamul tău, sunteți toți demenți. N-o să ne omorâm țâncii!

– Dar celor care s-au întors de la Lupi nu le-ar fi fost mai bine dacă ar fi murit? ripostă omul manni. Nu-s decât niște matahale nefolositoare! Niște carapace goale!

– Așa este, dar cum rămâne cu frații și surorile lor? întrebă Vaughn Eisenhart. Căci Lupii îi iau doar pe cei care au câte un frate geamăn, după cum prea bine știi.

Un alt manni se ridică în picioare. Pe piept i se revărsa o barbă albă, ca mătasea. Celălalt se așeză la loc. Henchick, bătrânul manni, se uită în jur la ceilalți participanți la adunare, apoi i se adresă lui Tian:

– La tine este pana, tinere domn – îmi permiți să iau cuvântul?

Tian îi făcu semn să vorbească. Debutul întrunirii nu fusese deloc unul rău. Lasă-i să cerceteze cușca în care sunt prizonieri, s-o cerceteze până în cele mai tainice unghere. Era sigur că, până la urmă, își vor da seama că nu au decât două opțiuni reale: să îngăduie Lupilor să le ia câte un copil din toate cuplurile de gemeni sub vârsta pubertății, așa cum au făcut mereu; sau să le opună rezistență și să se lupte. Dar pentru asta trebuiau să înțeleagă faptul că oricare altă soluție ar fi fost complet absurdă.

Bătrânul rosti rar. Cu mâhnire, chiar:

– Este o idee oribilă, așa este. Dar gândul vostru este „dacă ar fi să vină Lupii și n-ar găsi niciun copil, atunci s-ar putea să ne lase în pace".

– S-ar putea foarte bine să fie așa, bodogăni unul dintre fermierii mai mici – Jorge Estrada îl chema. Așa cum foarte bine s-ar putea să nu. Manni-sai, chiar ai fi în stare să ucizi toți copii din oraș doar pentru ce s-ar *putea* întâmpla?

Murmure de aprobare străbătură mulțimea. Un alt fermier, Garrett Strong, se ridică și luă cuvântul. Trăsăturile sale ca de mops afișau o agresivitate fără margini. Cu degetele mari înfipte în cingătoare, rosti apăsat:

– Atunci mai bine să ne omorâm toți, și copilași, și adulți.

Nici unul dintre oamenii manni nu păru scandalizat de această sugestie.

– Este și aceasta o opțiune, spuse bătrânul. O putem lua în discuție dacă doriți.

– Eu nu doresc, se răți oi Garrett Strong. E ca și când mi-aș tăia beleaua asta de cap ca să scap de bărbierit, ascultați ce am a vă spune, rogu-vă.

Se auziră râsete și câteva strigăte de *te ascultăm, te ascultăm*. Garrett se așeză la loc și începu să vorbească în șoaptă cu Vaughn Eisenhart. Diego Adams, un alt moșier, îi asculta cu mare atenție.

Acum se ridică un alt mic fermier – Bucky Javier. Ochii albaștri îi sclipeau pe chipul prea mic terminat cu țăcălie.

– Ce-ar fi dacă am pleca de aici o perioadă? întrebă el. Ce-ar fi dacă ne-am lua copiii și ne-am duce spre vest? Poate chiar până la brațul Marelui Râu?

O tăcere gânditoare urmă acestei idei îndrăznețe. Brațul vestic al râului Whye era aproape de Lumea de Mijloc... aproape de locul unde, de curând – după spusele lui Andy – un palat din cleștar verde apăruse din senin doar ca să dispară după foarte puțin timp. Tian se pregătea să răspundă, când fu întrerupt de Eben Took, proprietarul prăvăliei cu de toate din Calla. Respiră ușurat. Spera să nu fie nevoit să vorbească prea repede. Va lua cuvântul și le va prezenta propunerea lui abia atunci când vor fi epuizat de discutat toate variantele.

– Ai căpiat? se enervă Eben. Și o să vină Lupii, o să vadă că am spălat putina și o să pârjolească tot locul – și nici urmă n-o să mai rămână din fermele și moșiile noastre, din culturile și din hambarele noastre. La ce naiba să ne mai întoarcem?

– Și dacă o să vină după noi? se băgă în vorbă și Jorge Estrada. Chiar credeți că Lupilor le va fi greu să ne găsească? O să dea foc la tot, așa cum bine zice Took, apoi o să ne ia urma și o să ne răpească puiuții, indiferent ce am face!

Strigăte și mai sonore de aprobare. Tropăieli îndesate pe dușumeaua din lemn de pin. Și câteva strigăte de: *Ascultați la el, ascultați la el!*

– În plus, zise Neil Faraday ridicându-se și ținându-și în față pălăria mare și jegoasă, nu-i ca și cum ne-ar fura *toți* copiii.

Pe Tian îl scoase din sărite modulația de hai-să-fim-rezonabili din tonul lui înspăimântat. De un asemenea sfat se temuse mai presus de orice. De acest îndemn cum nu se poate mai greșit la rațiune.

Un alt manni, de această dată un tânăr fără barbă, scoase un hohot disprețuitor de râs.

– Aha! Salvăm câte unul la fiecare pereche de gemeni, nu? Și ți se pare că așa-i drept, nu? Dumnezeu să te aibă în paza Lui!

Ar fi spus mai multe, însă Henchick îl apucă de braț cu mâna-i noduroasă. Își înghiți restul vorbelor, dar nu își plecă docil capul. Ochii îi ardeau în orbite, iar buzele i se strânseseră într-o dungă subțire și albă.

– Nu vreau să spun că e drept, răspunse Neil, învârtindu-și pălăria în mâini atât de repede încât Tian simți că îl ia cu amețeală. Dar nu avem cum să negăm faptele, nu credeți? Nu îi iau pe *toți*. Păi, uite, fiică-mea, Georgina, e frumoasă și isteață ca...

– Mda, și fi-tu e un nătâng uriaș și fără nimic în cap, îl întrerupse Ben Slightman.

Administrator al moșiei lui Eisenhart, Slightman nu era deloc îngăduitor cu proștii. Își scoase ochelarii, și-i șterse cu o eșarfă mare și și-i puse înapoi la ochi.

– Când veneam încoace l-am văzut pe treptele de la prăvălia lui Tooky. L-am văzut foarte bine. Și pe el, și pe alți câțiva ca el, la fel de tâmpiți.

– Dar...

– Știu ce vrei să zici, continuă Slightman. E o hotărâre foarte grea. Poate că e mai bine să fie și unii duși cu capul, decât să fi murit cu toții.

Șovăi o clipă și reluă:

– Sau decât să fi fost toți răpiți.

Exclamații de *Ascultați-l* și *Mulțam* străbătură sala, iar Ben Slightman se așeză la loc.

– Niciodată nu ne-au luat chiar totul, nu-i așa? întrebă un alt fermier pe un ton trist.

Numele lui era Louis Haycox, iar terenurile lui se aflau la capătul satului, chiar în vecinătatea celor ale lui Tian. Sub mustața deasă, gura i se strâmbă într-un zâmbet amar.

– Nu ne vom ucide copii, mai spuse el privindu-i pe manni. Dumnezeu să vă ierte, domnilor, dar cred că nici *voi* n-ați putea face una ca asta. Sau nu toți dintre voi. Și nici nu ne putem aduna catrafusele să plecăm cu cățel, cu purcel spre vest, sau în oricare altă direcție, pentru că ar însemna să ne lăsăm de izbeliște fermele. Ni le vor arde până în temelii, sigur că da, iar apoi tot vor veni după copiii noștri. Căci au nevoie de ei și numai zeii știu pentru ce.

Necazul este că majoritatea dintre noi suntem fermieri. Puternici atunci când muncim pământul, dar slabi în rest. Și eu am doi puiuți de patru ani și îi iubesc nespus. Și nu-mi închipui cum ar fi să-l pierd pe vreunul. Dar aș renunța la unul dintre ei doar ca să pot să-l păstrez pe celălalt. Și să-mi păstrez și ferma.

Murmure de aprobare.

– Ce altceva putem face? Uite ce cred eu: ar fi cea mai mare greșeală din lume să-i mâniem pe Lupi. Afară de cazul în care am fi în stare să le ținem piept. Iar dacă așa ceva ar fi posibil, m-aș încumeta să lupt în primele rânduri. Dar nu văd cum.

Tian simțea cum i se strânge inima cu fiecare cuvânt rostit de Haycox. Omul dădea glas propriei sale furii. În numele tuturor zeilor și al Omului Iisus!

Acum se ridică Wayne Overholser. Era cel mai prosper fermier din Calla Bryn Sturgis, iar dovadă în acest sens stătea și pântecele lui răsfrânt.

– Rogu-vă, ascultați-mă.

– Noi spunem mulțam-sai, șopti adunarea.

– Vă zic eu ce o să facem, rosti el uitându-se în jur. Ce am făcut *întotdeauna*, asta vom face. Vreți cumva să discutăm despre cum ar fi să ne împotrivim Lupilor? E vreunul dintre voi chiar într-atâta de nebun? Și cu ce să ne luptăm? Cu furci și pietre, cu câteva arcuri și o mulțime de înjurături? Cu vreo patru pușcoace ruginite ca aia?

Și împunse aerul cu degetul arătând spre arma lui Eisenhart.

– Nu-ți râde de pușca mea, fiule, surâse trist Eisenhart.

– O să vină și o să ne ia copiii, continuă Overholser. O să ia pe *unii* dintre copii. Și după aia o să ne lase în pace pentru o generație, sau chiar mai mult. Așa stau lucrurile, așa au stat mereu, și cel mai bine ar fi să nu încercăm să le schimbăm.

Sala vui de strigăte de dezaprobare, iar Overholser le aștepta răbdător să se stingă.

– Nu contează dacă sunt douăzeci și trei sau douăzeci și patru de ani. Oricum ar fi, vorbim despre o perioadă lungă de timp. Despre o perioadă lungă de *pace*. Poate că ați uitat niște lucruri, *folken*, oameni buni. În primul rând, copiii sunt aidoma recoltelor. Întotdeauna Dumnezeu ne trimite altele. Știu că spusele mele vi se pot părea crude. Însă așa am trăit până acum și așa va trebui să trăim și de acum încolo.

Tian nu mai aşteptă răspunsurile tradiţionale. Dacă mai continuau pe drumul ăsta, va pierde orice şansă de a-i convinge. Ridică firul de smirnă dulce (atât de asemănător cu pana unei păsări roşiatice) şi spuse:

– Ascultaţi ce am a vă spune! Rogu-vă, ascultaţi-mă!

– Mulţam-sai, i se răspunse.

Overholser singur îl privea cu neîncredere.

Şi ai dreptate că îmi arunci privirile astea, îşi spuse Tian. *Pentru că m-am săturat până peste cap de toate socotelile astea mişeleşti ale voastre, chiar că m-am săturat.*

– Wayne Overholser este un om înţelept, este un om care a izbândit în viaţă, spuse Tian, şi din motivele astea nu-mi face plăcere să îl contrazic. Şi mai este încă un motiv: e destul de bătrân ca să-mi fie tată.

– Ia vezi să nu-ţi chiar *fie*! strigă Rossiter, unicul angajat al lui Garrett Strong, în râsetele celorlalţi. Până şi Overholser zâmbi la gluma aceasta.

– Fiule, dacă într-adevăr nu-ţi face plăcere să te încontrezi cu mine, n-o face, zise Overholser păstrându-şi zâmbetul pe buze, dar nu şi în privire.

– Din păcate sunt nevoit s-o fac, îi răspunse Tian.

Începu să se plimbe încet încoace şi încolo prin faţa băncilor. În mâini i se unduia firul ruginiu de smirnă. Ridică puţin tonul pentru ca toţi să înţeleagă că nu i se mai adresa doar moşierului.

– Trebuie s-o fac, *pentru că* sai Overholser este destul de bătrân să-mi fie tată. *Are* copii mari, pricepeţi voi, şi, din câte ştiu, are doar un băiat şi o fată.

Făcu o pauză, apoi aruncă bomba:

– Născuţi la doi ani diferenţă unul de celălalt.

Copii unici, cu alte cuvinte, fără fraţi gemeni. Şi prin aceasta la adăpost de Lupi. Nu era nevoie să explice mai multe. Mulţimea începu să freamăte.

Lui Overholser îi năvăli sângele în obraji.

– Asta-i o acuzaţie mizerabilă! Odraslele mele n-au nicio legătură cu toată povestea asta şi nu contează că-s copii unici sau gemeni! Dă-mi pana aia, Jaffords! Mai am ceva de spus!

Dar podelele începuseră deja să răsune sub tropăitul celorlalţi, mai încet la început, apoi tot mai repede, până când parcă grindina se abătuse asupra lor. Overholser se uită furios în jur, aproape vineţiu la faţă.

– Voi vorbi! răcni el. Nu mă ascultaţi, rogu-vă?

I se răspunse cu strigăte de *Nu, nu* și *Nu acum* și *Pana e la Jaffords* și *Stai jos și taci.* Tian își dădu seama că abia acum afla sai Overholser – și cu uimitor de multă întârziere pentru unul care a trăit atât – că adesea există un resentiment extrem de puternic îndreptat împotriva bogătașilor. Sigur că aceia mai puțin fericiți de soartă, sau mai puțin descurcăreți (ceea ce era, de fapt, cam tot una) își ridicau pălăriile la trecerea celor bogați instalați în șarete sau trăsuri; sigur că le trimiteau câte un porc sau câte o vacă în semn de mulțumire pentru că le împrumutaseră angajații ca să-i ajute la ridicarea vreunei case sau a vreunui hambar; sigur că îi aplaudau pe cei avuți la Sărbătoarea Sfârșitului de An pentru achiziționarea pianului din *salonul de muzică* al Pavilionului. Dar iată că acum bărbații din Calla, năpădiți de o satisfacție sălbatică, tropăiau din toate puterile ca să-l acopere pe Overholser.

Neobișnuit cu o asemenea opoziție – de-a dreptul șocat de ce i se întâmplă – acesta mai încercă o dată:

– *Cer să-mi dai pana, rogu-te!*

– Nu, îi răspunse Tian. Mai încolo, dacă o s-o mai vrei, dar nu acum.

Iar la această replică a lui se auziră *urale* adevărate, venite mai ales din partea celor mai puțin înstăriți dintre micii fermieri și a ajutoarelor lor. Oamenii manni nu luară parte la tărăboi. Se îndesaseră atât de tare unul în altul, încât parcă transformaseră centrul sălii într-o mare pată de cerneală albastră. În mod evident erau consternați de această răsturnare de situație. În același timp, lângă Overholser se așezară Vaughn Eisenhart și Diego Adams care începură să-i șoptească ceva la ureche.

Asta e șansa mea, își spuse Tian. *Trebuie să profit de ea cât pot de mult.*

Ridică pana, iar zarva încetă.

– Toată lumea va avea dreptul la cuvânt, zise el. Eu atât am a vă spune: nu mai putem continua astfel, să ne plecăm capetele și să ne ținem gura când Lupii vin și ne iau copiii. Ei...

– Ni-i dau întotdeauna înapoi, îl întrerupse cu timiditate un angajat pe nume Farren Posella.

– *Ne dau înapoi carapace goale!* țipă Tian, și i se răspunse cu câteva strigăte de *Ascultați ce spune.*

Însă nu îndeajuns de puternice. Nici pe departe. Nu încă.

Își coborî iarăși vocea. Nu intenționa să le țină o predică. Overholser încercase și nu ajunsese la niciun rezultat, indiferent câte mii de pogoane avea.

– Ne dau înapoi carapace goale. Și cum rămâne cu noi? Cum rămâne cu ceea ce ni se întâmplă nouă? Unii vor spune, poate, că Lupii au făcut mereu parte din viața noastră în Calla Bryn Sturgis, aidoma unor uragane sau cutremure neprevăzute. Însă nu este adevărat. Vin peste noi doar de cel mult șase generații. În vreme ce Calla există aici de mai bine de o mie de ani.

La asta, se ridică pe jumătate de pe bancă bătrânul manni, cel cu umeri slabi și ochi răi:

– Adevărat grăiește, oameni buni. În locurile astea au existat fermieri – iar oamenii manni au trăit printre ei – încă de dinainte să se lase bezna peste Bubuit de Tunet, darămite dinainte de apariția Lupilor.

Ceilalți îi primiră spusele cu priviri pline de uimire, iar bătrânul păru mulțumit de reacția pe care o provocase. Dădu ușurel din cap și se așeză la loc.

– Înseamnă că, în albia nesfârșită a timpului, Lupii sunt ceva nou, reluă Tian. Ne-au călcat pământurile de numai șase ori în decurs de o sută douăzeci, poate o sută patruzeci de ani. Cine poate spune? Căci timpul pare să se fi înmuiat cumva.

Mormăieli scăzute. Câteva capete înclinate.

– În orice caz, putem spune că au venit o dată la o generație.

Tian observă că o grupare ostilă se forma în jurul lui Overholser, Eisenhart și Adams. Ben Slightman era, sau nu era de partea lor – cel mai probabil era. Iar pe acești oameni nu i-ar fi putut emoționa nici dacă ar fi fost blagoslovit cu grai de înger. Atunci va trebui să se descurce fără ei. Dacă îi va putea convinge pe ceilalți.

– Vin peste noi o dată la o generație și câți copii ne fură? Trei duzini? Patru? De această dată sai Overholser nu are țânci, însă *eu* am – și nu doar o pereche de gemeni, ci două. Heddon și Hedda, Lyman și Lia. Și îi iubesc pe toți patru, dar peste numai o lună, doi dintre ei îmi vor fi răpiți. Și când se vor întoarce vor fi bolânzi la cap. Li se va fi stins pentru totdeauna scânteia aceea care îi face să fie ființe omenești complete.

Exclamațiile *Ascultați la el, ascultați la el* plutiră prin sală ca un oftat de uriaș.

– Câți aveți gemeni cărora nu le-a crescut părul decât pe cap? vru să știe Tian. Ridicați mâinile!

Șase mâini se înălțară. Apoi opt. Douăsprezece. De fiecare dată când Tian își spunea că atâția erau cu totul, se ridica o altă mână șovăitoare. La sfârșit, numără douăzeci și două de mâini. Și, firește, nu erau prezenți chiar toți cei care aveau copii. Observă că Overholser era îngrozit de numărul mare al părinților de gemeni. Diego Adams ținea mâna ridicată și, spre încântarea lui Tian, se îndepărtase un pic de Overholser, Eisenhart și Slightman. Trei dintre oamenii manni țineau mâinile sus. Și Jorge Estrada. Și Louis Haycox. Și mulți alții. Iar Tian nu era deloc surprins, căci îi cunoștea bine pe toți bărbații aceștia, cu excepția, poate, a câtorva pribegi care se aciuiaseră pe lângă fermele mici unde munceau pe o leafă minimă și un blid de mâncare caldă.

– De fiecare dată când ne răpesc copii, ne răpesc și o parte din inima noastră, din sufletul nostru, mai spuse el.

– Ei, asta-i acum, fiule, exclamă Eisenhart. E un picuț cam prea...

– Tacă-ți gura, moșierule! îl opri o voce.

Vocea bărbatului care venise ultimul, a aceluia cu o cicatrice în mijlocul frunții. Înspăimântătoare prin furia și disprețul ce se simțeau în ea.

– Pana e la el. Lasă-l să termine ce are de spus.

Eisenhart se întoarse repede să vadă cine îndrăznește să-l întrerupă. Îl văzu și nu mai spuse absolut nimic. Deloc surprinzător, își zise Tian.

– Mulțam, Părinte, rosti el netulburat. Aproape am terminat. Mă tot gândesc la copaci. Îi putem despuia de toate frunzele, dar ei vor continua să trăiască. Ne putem cresta numele în scoarța lor, iar ea va crește peste ele. Copacul va trăi chiar dacă îi vom ciopli din miez. Dar dacă vom lua din el iar și iar și iar, va veni o vreme când până și cel mai puternic va trebui să moară. Am văzut cum se petrece asta și este un lucru înspăimântător. Mai întâi mor pe dinăuntru. Frunzele se îngălbenesc dinspre trunchi spre vârfurile crengilor. Exact asta fac Lupii orășelului nostru. Asta se va întâmpla cu Calla.

– Ascultați la el! strigă Freddy Rosario de la una din fermele din împrejurimi. Ascultați-l cu luare-aminte!

Și Freddy avea gemeni, dar sugari și probabil deocamdată feriți de pericol.

Tian continuă:

– Spuneți că dacă ar fi să ne împotrivim și să ripostăm, ne-ar omorî pe toți și ar trece Calla prin foc și pară de la hotarul de est până la cel de vest.

– *Exact*, îl întrerupse Overholser. Asta spun și eu. Și nu numai eu.

Din jurul lui se auziră mormăieli de aprobare.

– Însă de fiecare dată când stăm cu capetele plecate şi cu mâinile în sân în vreme ce Lupii ne răpesc ceea ce ne este mai scump decât orice recoltă, orice gospodărie, orice hambar, ne fură şi o parte din miezul acelui copac ce este oraşul nostru! rosti ferm Tian cu pana în mâna ridicată. Oricum vom muri cu toţii dacă nu vom riposta cât de curând! Asta vă spun eu, Tian Jaffords, fiu al lui Luke! Dacă nu vom riposta cât de curând, ne vom bolânzi cu toţii!

Strigăte puternice de *Ascultaţi la el!* Tropăieli frenetice în scândurile duşumelei. Câteva aplauze răzleţe.

Un alt moşier, George Telford, şopti ceva către Eisenhart şi Overholser. Cei doi îl ascultară cu atenţie şi îl aprobară prin gesturi. Telford se ridică în picioare. Un bărbat pe gustul femeilor: păr argintiu, bronzat şi extrem de arătos într-o manieră mai colţuroasă.

– Ai terminat ce-ai avut de spus, fiule? întrebă el cu blândeţe, aşa cum întrebi un copil dacă şi-a făcut damblaua cu joaca pe afară şi vrea să facă nănică.

– Cred că da, îi răspunse Tian, simţind cum curajul îl părăseşte brusc.

Telford nu era la fel de avut ca Vaughn Eisenhart, dar, spre deosebire de acela, avea darul vorbirii.

– Înseamnă că îmi poţi da mie pana, nu-i aşa?

Primul impuls al lui Tian fu să refuze, însă la ce bun? Adusese toate argumentele la care se putea gândi. Îşi dăduse toată osteneala. Poate că ar fi mai bine să-i ia pe Zalia şi pe copii şi să plece singuri spre vest, spre hotarele Lumii de Mijloc. Andy spusese că Lupii vor veni la următoarea lună plină. Ar putea căpăta un avans bunicel în cele treizeci de zile care mai erau până atunci.

Îi dădu pana.

– Cu toţii apreciem ardoarea cu care ne vorbeşte tânărul domn Jaffords şi sunt convins că nici unul dintre noi nu se îndoieşte de curajul lui, spuse George Telford.

Ţinea pana lipită de piept, în partea stângă, în dreptul inimii. Îşi lăsă privirea *prietenoasă* să rătăcească peste cei din sală, reuşind să capteze ochii tuturor.

– Însă nu suntem oare obligaţi să ne gândim şi la copiii rămaşi, la fel cum ne gândim la cei furaţi? Ce vreau să spun este că trebuie să ne protejăm *toţi* copilaşii, indiferent dacă sunt gemeni, tripleţi sau copii unici, cum este micul Aaron, al lui sai Jaffords.

Și Telford se întoarse spre Tian.

– Și ce le vei spune copiilor tăi atunci când Lupii le vor împușca mama și vor da foc Bunelului lor cu vreo aritifică din aia de-a lor? Ce le vei spune ca să-i liniștești și să le alungi din urechi țipetele înfiorătoare? Ca să îndulcești miasma de carne arsă și de grâne incendiate? Le vei spune că salvăm *oameni*? Sau că salvăm miezul nu știu cărui *pom* închipuit?

Făcu o pauză, dându-i astfel lui Tian ocazia să răspundă, însă tânărul nu avea niciun răspuns la îndemână. Aproape că reușise să-i câștige de partea lui... însă uitase de Telford. Tocmai de el uitase, de ticălosul ăsta cu limbă dulce, de ticălosul ăsta care trecuse de mult de vârsta la care și-ar mai fi făcut griji că i-ar năvăli în curte Lupii pe caii lor mari și cenușii.

Telford încuviință din cap, ca și cum s-ar fi așteptat să-l lase pe Tian fără replică și se întoarse spre ceilalți.

– Când vor veni Lupii, spuse el, vor aduce cu ei toate armele alea aruncătoare de flăcări – știți voi, artificele alea mortale – și puști, și chestii zburătoare din metal. Nu-mi aduc aminte cum se cheamă...

– Sfârleze incendiare, strigă unul.

– Grenade zburătoare, se repezi un altul să-l lămurească.

– Bombe invizibile, strigă altcineva.

Telford dădea din cap surâzând cu blândețe. Aidoma unui profesor în fața unor școlari cuminți.

– Oricum le-am spune, chestiile alea zboară prin aer căutându-și țintele, iar când dau de ele, își scot lamele brici de ascuțite. Pot jupui un om din creștet până-n tălpi și nu mai lasă nimic din el decât o baltă de sânge plină cu păr. Nu vă îndoiți de spusele mele, *căci am văzut așa ceva cu ochii mei.*

– *Ascultați la el, ascultați cu luare-aminte!* strigară bărbații din bănci, cu ochii mari și înfricoșați.

– Lupii singuri sunt teribil de înspăimântători, continuă Telford, trecând cu ușurință de la o istorie la alta. Seamănă întru câtva cu oamenii, numai că *nu* sunt oameni, ci niște creaturi mai mari și cu mult mai fioroase. Iar cei pe care îi slujesc în îndepărtatul Bubuit de Tunet sunt încă și mai teribili. Se pare că sunt vampiri, cel puțin așa am auzit eu. Cu capete de păsări sau de animale. Mercenari nemorți și bezmetici. Războinici ai Ochiului Stacojiu.

Ceilalți murmurară ceva. Până și Tian simți fiori de gheață pe șira spinării când auzi de Ochi.

– Pe Lupi pot să vă spun că i-am văzut, despre celelalte doar am auzit. Și, chiar dacă nu cred tot ce am auzit, cred totuși destul de mult. Dar acum nu este momentul să vorbim despre Bubuit de Tunet și despre ce anume ar putea sălășlui acolo, ci despre Lupi. Căci Lupii sunt necazul nostru. Mai ales atunci când năvălesc în Calla înarmați până-n dinți! ridică Telford vocea, clătinând cu tristețe din cap. Ce putem face? Poate că ar trebui să încercăm să-i doborâm de pe cai cu săpăligile noastre! Păi, nu, sai Jaffords? Ce părere ai?

Râsete batjocoritoare îi însoțiră spusele.

– Nu avem niciun fel de arme cu care să le putem ține piept, zise Telford, pe un ton ce devenise brusc foarte sec și pragmatic, tonul unui om care expune esența chestiunii. Și chiar dacă le-am avea, noi suntem fermieri, agricultori și crescători de vite, nu suntem războinici. Noi...

– Încetează cu vorbele astea lașe, Telford. Ar trebui să-ți fie rușine.

Icnete scandalizate la această întrerupere brutală. Spinări trosniră și gâturi scârțâiră când bărbații din sală se întoarseră să vadă cine le rostise. Și atunci, fără grabă, răspunzându-le dorinței, de pe una din băncile din spate se ridică ultimul venit, bărbatul cu păr alb și haină lungă și neagră cu guler îngust și rotund. Cicatricea de pe frunte – în formă de cruce – strălucea în lumina lămpilor cu kerosen.

Bărbatul acela era Bătrânul.

Telford își reveni destul de iute din șoc. Dar lui Tian îi lăsă impresia că uluirea nu-l părăsise complet.

– Iertare, Părinte Callahan, dar pana este la mine...

– La dracu' cu pana ta păgână și la dracu' cu poveștele tale izvorâte din frică, îl repezi Părintele Callahan.

Înaintă pe intervalul dintre bănci, cu genul acela de pași țepeni pe care îi poate executa numai o artrită feroce. Nu era mai bătrân decât cel mai în vârstă dintre oamenii manni; nu era *nici pe departe* la fel de bătrân ca Bunelul lui Tian (care susținea sus și tare că este cel mai bătrân om nu doar din orășelul lor, ci din toată regiunea de la sud de Calla Lockwood), dar, cumva, părea mai bătrân decât toți. Mai bătrân decât veșnicia însăși. Evident că o parte din această impresie avea de-a face cu ochii lui bântuiți care priveau lumea de sub cicatricea

de pe frunte (Zalia pretindea că și-o făcuse singur). Mai mult avea de-a face, însă, cu felul cum *vorbea*. Cu toate că locuia în Calla de ani buni și chiar își ridicase aici biserica aceea ciudată închinată Omului Iisus și reușise să-i convertească pe foarte mulți la crezul său spiritual, nimeni (nici măcar un străin) nu ar fi crezut că este din partea *locului*. Că era străin o dovedeau mai ales pronunția lui monotonă și nazală și vocabularul cel mai adesea de neînțeles pe care îl folosea („jargonul-străzii" îi zicea el). Precis că venise dintr-una din lumile acelea despre care bolboroseau mai mereu oamenii manni, cu toate că niciodată nu pomenea despre ea, iar Calla Bryn Sturgis îi devenise acum casă. Mai poseda și un tip special de autoritate rigidă și de netăgăduit ce nu permitea nimănui să-i conteste dreptul de a vorbi. Cu sau fără pană.

O fi fost Părintele Callahan mai tânăr decât Bunelul lui Tian, dar toată lumea îi spunea Bătrânul.

4

Acum se uita cu atenție la bărbații din Calla Bryn Sturgis, la toți bărbații strânși în sală, cu excepția lui George Telford, pe care nu-l învrednici nici măcar cu o privire. Moșierul se așeză la loc, strângând încă în mână pana ofilită.

Callahan începu cu una din comparațiile care țineau de argoul lui, dar toți cei de acolo erau fermieri și nu aveau nevoie de explicații.

– Vă purtați ca niște găini care se găinățează de frică.

Îi privi lung. Majoritatea nu cutezau să-i întâlnească ochii. Până și Eisenhart și Adams își plecară capetele după câteva clipe. Doar Overholser se mai uita la el, însă, sub privirea aspră a Bătrânului, părea mai degrabă iritat decât sfidător.

– Vă găinățați, asta faceți, lașilor, repetă bărbatul cu haină neagră și guler îngust, apăsând pe fiecare silabă.

O cruciuliță din aur licărea sub gulerul răsucit. Iar pe fruntea lui, cealaltă cruce – cea despre care Zalia credea că și-o săpase cu unghiile în carne în semn de penitență pentru vreun păcat teribil – strălucea în lumina lămpilor ca un tatuaj.

– Tânărul acesta nu-mi este rudă, dar are dreptate, și cred că știți cu toții asta. Știți în adâncul inimilor. Chiar și tu știi că are dreptate, domnule Overholser. Chiar și tu, George Telford.

– Nici pomeneală! exclamă Telford, dar acum glasul îi era lipsit de vlagă și de farmecul persuasiv de dinainte.

– Vi se citesc toate minciunile în ochi, v-ar fi spus maică-mea.

Și Callahan îi azvârli lui Telford un zâmbet atât de prefăcut și înghețat, încât Tian își spuse că niciodată nu ar dori să fie el destinatarul unui asemenea rânjet. Iar apoi Callahan *chiar* s-a întors spre el.

– Nicicând n-am auzit o formulare mai corectă, tinere. Mulțam-sai.

Tian ridică o mână tremurândă și reuși să schițeze un surâs încă și mai debil. Parcă ar fi fost un personaj ridicol dintr-o piesă de iarmaroc, salvat în ultima clipă din cine știe ce necaz de o intervenție supranaturală neverosimilă.

– Știu și eu câte ceva despre lașitate, halal să vă fie, continuă Callahan adresându-se acum bărbaților din bănci.

Își ridică mâna dreaptă, mâna aceea betegită de pe urma unei arsuri vechi, se uită fix la ea, apoi o lăsă jos.

– Să zicem că am avut parte de oarece experiențe personale. Și știu cum o decizie izvorâtă din lașitate poate duce la altă decizie de același fel... apoi la o alta... și la o alta... până când e prea târziu să te mai răzgândești, prea târziu să mai poți schimba ceva. Te asigur, domnule Telford, că acel copac despre care a vorbit tânărul domn Jaffords nu este deloc o închipuire. Calla este într-o primejdie uriașă. *Sufletele* voastre sunt în primejdie.

– Slăvită fie Maria, cea plină de har, se auzi o voce din stânga sălii, Domnul este cu tine. Binecuvântat este rodul pântecelui tău, Iisu...

– Tacă-ți fleanca! se răsti Callahan. Păstrează vorbele astea pentru slujba de duminică.

Ochii lui, scântei albastre în hăurile negre ale orbitelor adânci, îi studiau pe toți cu mare atenție.

– În seara aceasta, lăsați-i la o parte pe Dumnezeu și pe Maria și pe Omul Iisus. Lăsați la o parte și artificele și grenadele cu aripi ale Lupilor. Trebuie să vă luptați. Păi, nu sunteți voi bărbații din Calla? Atunci *purtați-vă* ca niște bărbați adevărați, iar nu precum niște câini care se târâie pe burtă ca să lingă cizmele unui stăpân nemilos.

Overholser se învineți la față și dădu să se ridice în picioare. Dar Diego Adams îl apucă de braț și îi șopti ceva la ureche. O clipă Overholser rămase înțepenit, nici sculat de-a binelea, nici în șezut la locul lui. Apoi își reluă locul și se ridică Adams.

– Sună bine ce ne spui, *șefule*, spuse Adams cu accentul lui puternic. Pare o chestie curajoasă. Dar se pare că mai sunt câteva întrebări rămase fără răspuns. Iar una din ele este cea pe care a pus-o Haycox. Cum ar putea niște fermieri să țină piept unor ucigași înarmați?

– Angajând, la rândul vostru, alți ucigași cu arme, răspunse Callahan.

O liniște deplină, uluită, se așternu în sală. De parcă Bătrânul ar fi început să vorbească într-o limbă necunoscută. În cele din urmă, Diego Adams rosti, cu multă precauție:

– Nu înțeleg.

– Firește că nu, spuse Bătrânul. Așa că ascultă-mă cu atenție și înțelepțește-te. Așa, vezi, moșierule Adams, și voi toți, ascultați-mă cu atenție și înțelepțiți-vă. La distanță de nici șase zile călare spre nord-vest de noi și îndreptându-se către sud-est pe Calea Grinzii se află trei pistolari și un „ucenic".

Zâmbi amuzat de uluirea care se citea în ochii celorlalți. Apoi se întoarse spre Slightman:

– „Ucenicul" e cam de vârsta băiatului tău, Ben, dar deja e iute ca un șarpe și ucigaș ca un scorpion. Iar ceilalți îl depășesc cu mult. Andy i-a văzut și a venit să-mi spună. Vreți luptători vestiți? Iacătă-i aici. Chezășuiesc cu ceasul că-i adevărat.

De această dată, Overholser reuși să se ridice fără să mai fie împiedicat. Obrajii îi ardeau de parcă ar fi fost răpus de fierbințeală. Burdihanul îi trepida de indignare.

– Ce poveste de adormit copiii mai e și asta? se răți el. Chiar dacă au existat vreodată asemenea oameni, ei au dispărut odată cu Baronia Gilead. Iar de Gilead s-a ales praful și l-a împrăștiat vântul acum mai bine de o mie de ani.

Spusele nu-i fură urmate de murmure de aprobare sau dezacord. De fapt, nu se auziră niciun fel de murmure. Căci toți ceilalți înlemniseră la auzul cuvântului mitic: *pistolari.*

– Aici greșești, îi răspunse Callahan, însă nu este cazul să ne certăm pe tema asta. Putem merge să vedem cu ochii noștri dacă este adevărat sau nu.

Cred că un grup de câțiva oameni ar fi suficient. Uite, Jaffords, aici de față... și cu mine... și cu tine... Chiar, Overholser, ce zici, vrei să vii?

– *Nu există pistolari!* răcni Overholser.

Din spatele lui se ridică și Jorge Estrada:

– Părinte Callahan, fie cu tine harul lui Dumnezeu...

– ...și cu tine, Jorge.

– ...dar chiar dacă *ar exista* în realitate pistolari, așa cum zici, cum ar putea doar trei oameni să facă față la patruzeci sau șaizeci? Și nu vorbim aici de patruzeci sau șaizeci de oameni normali, ci de patruzeci sau șaizeci de *Lupi.*

– Ascultați-l, e logic ce spune! strigă Eben Took, proprietarul prăvăliei cu de toate.

– Și, în plus, de ce s-ar lupta ei pentru noi? continuă Estrada. Abia dacă ne descurcăm de la an la an. Ce le-am putea oferi în afară de câteva mese calde? Și care-i omul ăla care acceptă să-și pună viața în primejdie pentru atâta lucru?

– *Ascultați la el, ascultați-l cu luare-aminte!* strigară la unison Telford, Overholser și Eisenhart.

Alții se apucară iar să lovească ritmic cu cizmele în podele.

Bătrânul aşteptă să înceteze vacarmul, apoi le spuse:

– Am câteva cărți la biserică.

Deși majoritatea aveau cunoștință despre asta, simplul gând la cărți – la toată cantitatea aceea de hârtie – le provocă un suspin de uimire.

– Iar în unele din ele stă scris că pistolarilor le este interzis să primească vreo răsplată pentru faptele lor. Probabil pentru că sunt descendenți ai lui Arthur, regele de Eld.

– Eld! Eld! șoptiră înfiorați oamenii manni, iar câțiva își agitară pumnii strânși cu degetul arătător și cel mic ridicate.

Cornuții[1], își spuse Bătrânul. *Haaai, Texas.* Reuși să-și înăbușe hohotul de râs, dar nu și zâmbetul care-i destinse buzele.

– Vorbești despre durii ăia care bat lumile în lung și-n lat și fac fapte bune? se interesă Telford pe un ton ușor batjocoritor. Oare nu ești prea bătrân pentru asemenea povești, Părinte?

[1] În original *hook em horns,* slogan și semn al Universității statului Texas din Austin, reprezentând capul mascotei Bevo, un tăuraș din rasa Longhorn (n. tr.).

– Nu sunt duri, răspunse cu răbdare Callahan, sunt *pistolari.*

– Dar cum ar putea doar trei oameni să țină piept Lupilor, Părinte? se pomeni Tian că întreabă.

Andy spusese că unul dintre pistolari era, în realitate, o femeie, însă Callahan nu simți nevoia să agite și mai mult apele (chiar dacă o parte diabolică din el îl împingea să o facă).

– Aceasta este o întrebare la care poate răspunde numai dinh-ul, conducătorul ka-tet-ului lor. Îl vom întreba. Și să mai știți că nu se vor lupta pentru un blid de mâncare. Nici vorbă de așa ceva.

– Dar pentru ce? vru să știe Bucky Javier.

Callahan credea că vor cere lucrul acela de sub dușumeaua bisericii sale. Iar asta era bine, pentru că lucrul acela se trezise la viață. Bătrânul, care odinioară fugise dintr-un oraș pe nume Jerusalem's Lot, aflat într-o altă lume, își dorea din tot sufletul să se descotorosească de el. Căci lucrul acela îl va ucide dacă nu va scăpa de el cât mai repede.

Ka, roata destinului, începuse să se rostogolească peste Calla Bryn Sturgis. Ka, năprasnic ca vântul de furtună.

– Toate la timpul lor, domnule Javier, zise Callahan. Toate la timpul lor, sai.

În sala de întruniri se iscase rumoare. O singură șoaptă, repetată de toți, o adiere de speranță și teamă.

Pistolari.

Pistolari la vest, veniți din Lumea de Mijloc.

Și drept era, Dumnezeu să-i ajute. Ultimii copii neîmblânziți ai lui Arthur Eld se îndreptau spre Calla Bryn Sturgis pe Calea Grinzii. Ka, năprasnic ca vântul de furtună.

– A sosit vremea să fiți bărbați adevărați, le spuse Părintele Callahan.

Ochii îi ardeau ca lămpile sub cicatricea de pe frunte. Însă tonul nu-i era complet lipsit de compasiune.

– Domnilor, a sosit vremea să vă apărați ce e al vostru. A sosit vremea să vedeți adevărul și să vă apărați ce e al vostru.

PARTEA ÎNTÂI

PORTALUL DINTRE LUMI

I

CHIPUL DE PE APĂ

1

Timpul este un chip reflectat pe apă: acesta este un proverb de foarte demult, din foarte îndepărtata Baronie de Mejis. Eddie Dean nu fusese niciodată acolo.

Doar că, într-un anume sens, Roland îi dusese pe toți acolo într-o noapte – pe Eddie, Susannah, Jake și Ete – prin povestea lungă pe care le-a spus-o în tabăra ridicată pe Autostrada Interstatală 70 din Kansas. Dintr-un Kansas care nu a existat niciodată. În noaptea aceea le-a spus povestea lui Susan Delgado, prima lui dragoste. Poate singura lui dragoste. Și le-a istorisit cum a pierdut-o.

Poate că acel proverb ar fi fost valabil pe vremea copilăriei lui Roland, pe când era cam de vârsta lui Jake Chambers, însă lui Eddie i se părea că este încă și mai valabil acum, când lumea se înfășoară în jurul lor aidoma arcului principal dintr-un ceas vechi. Roland le spusese că în Lumea de Mijloc nu mai erau sigure nici măcar lucrurile fundamentale, cum ar fi fost punctele cardinale; ceea ce azi se afla fix la vest, mâine s-ar fi putut să se afle la *sud*-vest, oricât de aiurea ar părea treaba asta. Chiar și timpul parcă se înmuiase. Fuseseră zile despre care Eddie ar fi putut să jure că avuseseră patruzeci de ore. Unele dintre ele urmate de nopți care păreau și mai lungi (ca noaptea când Roland îi purtase prin Mejis). Iar apoi se întâmpla să vină câte o după-amiază când

vedeai întunericul nopții revărsându-se grăbit către tine peste linia orizontului. Eddie se întreba dacă nu cumva timpul o luase razna.

Din Lud plecaseră (și se întrecuseră în ghicitori) cu Monoul Blaine. *Blaine, Monoul, îți învinețește popoul*, obișnuia să spună Jake. Numai că el – însuflețit, sau, mai degrabă, nu – s-a dovedit a fi ceva mai mult decât o simplă pacoste; Monoul Blaine era nebun de-a binelea. Eddie îl omorâse folosind lipsa de logică („Chestie pentru care ești înzestrat de la natură, scumpete", îi spusese Susannah), și coborâseră din tren la Topeka. O altă Topeka decât cea pe care o cunoșteau Eddie, Susannah și Jake din lumea lor. Iar ăsta era un lucru bun, deoarece lumea aceasta – lumea în care echipa de baseball profesionist din Kansas City se numea Monarchs, iar nu Royals, Coca-Cola se numea Nozz-A-La, iar cel mai mare producător japonez de automobile era Takuro, nu Honda – fusese distrusă de o supergripă care ucisese aproape toți oamenii.

Însă în permanență trecerea timpului i se păruse destul de clară. Foarte adesea fusese speriat de moarte – și bănuia că toți se simțiseră așa, cu excepția lui Roland, poate –, dar da, totul îi păruse real și limpede. Nu avusese senzația că timpul i-ar aluneca printre degete nici măcar atunci când traversaseră Autostrada 70 cu gloanțe înfundate în urechi, privind uluiți la traficul încremenit și ascultând susurul a ceea ce Roland numea deșirare.

Însă timpul începuse să se schimbe după confruntarea din Palatul de Cleștar cu vechiul prieten al lui Jake, Omul Tic-Tac, și cu vechiul prieten al lui Roland, Flagg... sau Marten... sau poate – doar poate – Maerlyn).

Dar nu s-a schimbat imediat. Ai întâi am călătorit în blestematul ăla de glob roz... am văzut cum Roland își omoară mama din greșeală... iar când ne-am întors...

Da, atunci s-a întâmplat. Se deșteptaseră într-o poieniță, cam la vreo cincizeci de kilometri de Palatul Verde. Îl mai vedeau încă, dar toți pricepuseră că se afla deja într-altă lume. Cineva – sau vreo forță anume – îi adusese înapoi pe Calea Grinzii trecându-i peste sau prin deșirare. Acel cineva sau ceva fusese într-atât de grijuliu că le pregătise și câte un pachețel cu de-ale gurii, dimpreună cu câte un suc Nozz-A-La și mai cunoscutele pachețele cu biscuiți Keebler.

Lângă ei, prins de creanga unui copac, găsiseră un bilet din partea creaturii pe care Roland nu reușise s-o ucidă în Palat: „Renunțați la Turn. Ăsta-i ultimul avertisment." Pe bune, tare ridicol îndemn. Lui Roland nici nu i-ar fi putut trece prin minte să renunțe la Turn, așa cum nici vorbă că s-ar fi putut

gândi vreodată să-l înfigă într-un proţap pe dragul lui Jake billy-bumbler şi să-l perpelească la foc mic pentru masa de seară. *Nici unul* dintre ei nu va renunţa la Turnul Întunecat al lui Roland. Dumnezeu să-i ajute, căci erau vârâţi în povestea asta până la capăt.

Mai e ceva timp până să se lase seara, spusese Eddie în ziua când descoperiseră avertismentul lui Flagg. *Ce zici, pornim la drum cât încă mai e lumină?*

Da, îi răspunsese Roland. *Haidem.*

Şi au pornit, urmând Calea Grinzii prin nesfârşite câmpuri deschise despărţite între ele prin brâuri de lăstăriş încâlcit şi enervant. Nu văzuseră nici picior de om. Zi după zi şi noapte după noapte plafonul de nori se menţinuse compact şi coborât. Pentru că urmau Calea Grinzii, uneori norii aceia se învolburau şi se spărgeau dând la iveală petice de azur, dar nu pentru multă vreme. Într-o noapte, pe luna plină apărută în spărtura din nori, deslușiră trăsăturile unui chip: privirea chiorâşă şi rânjetul răutăcios şi complice ale Neguţătorului. După socoteala lui Roland ar fi trebuit să fie Luna Sfârşitului de Vară, dar lui Eddie i se părea că este nimic-fără-un-sfert, sau cam aşa ceva. Iarba era pălită, sau chiar moartă de-a binelea, copacii (atâţia câţi erau) despuiaţi de frunze, tufele – rahitice şi înnegrite. Nici vânat nu se prea găsea şi, pentru prima dată după multe săptămâni de când părăsiseră pădurea stăpânită de Shardik, ursul cyborg, se duseră la culcare cu burţile nu chiar atât de pline pe cât şi-ar fi dorit.

Însă nimic din toate acestea, îşi spunea Eddie, nu fusese la fel de frustrant ca sentimentul că pierduseră din mână timpul: pentru numele lui Dumnezeu, nu mai existau nici ore, nici zile, nici *anotimpuri*! I-o fi spus luna aceea lui Roland că era Luna Sfârşitului de Vară, însă lumea din jurul lor părea să fi intrat deja în prima săptămână din noiembrie, moţăind amorţită spre iarnă.

În perioada aceasta Eddie fusese convins că timpul era, în cea mai mare parte, creat de evenimente externe. Când aveau loc tot soiul de rahaturi interesante, timpul părea a trece repede. Dacă nu se petrecea nimic altceva decât rahaturile obişnuite şi al naibii de plictisitoare, punea frână şi curgea mai lent. Iar atunci când nu se mai întâmpla *absolut nimic*, timpul părea că pleacă definitiv. Pur şi simplu îşi strânge catrafusele şi se duce în Coney Island. Aiuristică idee, dar perfect adevărată.

Dar oare chiar nu se mai *întâmplase* nimic? Eddie începu să se gândească la asta (şi neavând altceva de făcut decât să împingă scaunul cu rotile al lui

Susannah prin câmpurile anoste, avea timp berechet la dispoziție). Singura ciudățenie care-i veni în minte, petrecută de când se întorseseră din Globul Vrăjitorului, fusese ceea ce Jake numea Numărul Misterios. Și probabil că nu însemna nimic. În Leagănul lui Lud fuseseră nevoiți să rezolve o ghicitoare matematică pentru a putea ajunge la Blaine, iar Susannah sugerase că Numărul Misterios ar fi putut fi un răspuns. Eddie era departe de a fi convins că avea dreptate, dar, hei, nu era decât o teorie.

Și, pe bune, ce e atât de deosebit la numărul nouăsprezece? Număr Misterios, ce să-ți zic. După ce se gândise nițel, Susannah le explicase că măcar e număr prim, asemenea celorlalte numere care deschiseseră poarta dintre ei și Monoul Blaine. Iar Eddie o completase spunând că nouăsprezece este, de asemenea, și unicul număr care apare între optsprezece și douăzeci de fiecare dată când numeri. Jake izbucnise în râs și îi ceruse să nu mai facă pe nebunul. Eddie, care stătea lângă foc și cioplea un iepure din lemn (pe care urma să-l pună în raniță alături de pisică și de câine), îi ceruse lui Jake să nu mai facă mișto de singurul lui talent.

2

Reveniseră pe Calea Grinzii cam de vreo cinci-șase săptămâni, când au dat peste două făgașe vechi ce precis fuseseră pe vremuri un drum. Nu urma cu mare exactitate Calea Grinzii, dar Roland le ceru să meargă pe el, spunându-le că era suficient de aproape de Grindă pentru scopul lor. Eddie își zise că un drum adevărat sub tălpile lor ar fi putut readuce lucrurile în matca lor naturală, i-ar fi putut ajuta să scape de senzația aceea ciudată de zonă de calm în mijlocul tornadei. Dar nici vorbă de așa ceva. Drumul traversă o serie de câmpuri așezate în trepte. În cele din urmă, ajunseră pe o culme orientată pe direcția nord-sud. De cealaltă parte, drumul cobora spre o pădure întunecată. Ca o pădure de basm, gândi Eddie când pătrunseră în umbra ei deasă. Susannah vână o căprioară în a doua lor zi în pădure (sau poate că într-a treia... sau într-a patra), iar gustul cărnii a fost absolut delicios după mult prea lungul lor regim de burrito vegetarian. Însă nu întâlniră nici monștri,

nici uriași canibali prin luminișuri, nici măcar spiriduși marca Keebler, sau de oricare alt fel. Și nici alte căprioare.

– Mă tot uit după o căsuță din turtă dulce, zise Eddie.

Deja rătăceau de câteva zile printre copacii bătrâni. Sau poate chiar de o săptămână întreagă. Tot ce știa cu certitudine era faptul că se aflau aproape de Calea Grinzii. O vedeau pe cer... și o simțeau.

– Despre ce căsuță din turtă dulce vorbești? se interesă Roland. E cumva o altă poveste? Dacă da, vreau s-o aud.

Firește că voia. Tipul ăsta era ahtiat după povești, mai ales după acelea care începeau cu „A fost odată ca niciodată, pe vremea când toți oamenii trăiau în pădure". Doar că maniera în care le asculta era cam ciudată. Nițeluș cam neimplicată. La un moment dat, Eddie îi pomenise lui Susannah de chestia asta, iar ea i-a explicat în doar câteva cuvinte, așa cum o făcea adesea. Căci Susannah era înzestrată cu talentul supranatural al poeților de a transpune, de a cristaliza sentimentele în cuvinte.

– Ți se pare așa pen'că nu ascultă cu ochișorii căscați ca un copil, i-a spus ea atunci. Așa ți-ai *dori* tu să asculte, puiuț.

– Atunci *cum* ascultă?

– Ca un antropolog, îi răspunse fără să stea pe gânduri. Ca un antropolog care încearcă să descifreze o cultură necunoscută prin miturile și legendele acesteia.

Și avea dreptate. Iar dacă maniera în care Roland asculta poveștile îl stânjenea pe Eddie, asta poate că era din cauză că, în sinea lui, tânărul credea că mai degrabă ei ar trebui să aibă o atitudine mai științifică – ei, adică el și Suze și Jake. Pentru că ei veneau dintr-un *unde* și un *când* mult mai sofisticate. Păi, nu?

C-o fi fost așa, ori ba, cei patru descoperiseră că lumile lor aveau în comun o mulțime de povești. Roland știa un basm care se numea „Visul Dianei" și care era sinistru de asemănător cu „Domnița sau Tigrul"[1], pe care toți cei trei exilați new-yorkezi îl citiseră în școală. Povestea Lordului Perth era aproape identică cu istoria biblică a lui David și Goliat. Roland auzise multe povești despre Omul Iisus, care a murit pe cruce pentru iertarea păcatelor omenirii, și le-a spus că Iisus avea partea Lui de adepți și în Lumea de Mijloc. De asemenea, cele două lumi aveau o sumedenie de cântece asemănătoare.

[1] *Lady or the Tiger*, povestire de Frank Stockton despre alegerile imposibile (n. tr.).

„Careless Love“[1] era unul dintre acestea. „Hey Jude“ era altul, cu toate că în lumea lui Roland primul vers suna „Hei, Jude, te văd, flăcăule“.

O oră întreagă îi povesti Eddie lui Roland întâmplările lui Hansel și Gretel, transformând-o, aproape fără să-și dea seama, pe malefica vrăjitoare mâncătoare de copii în Rhea de Coos. Când ajunse la partea în care încearcă să-i pună pe copii la îngrășat, se întrerupse și îl întrebă:

– Ai mai auzit povestea asta? O variantă de-a ei, cumva?

– Nu, îi răspunse Roland, dar este o poveste frumoasă. Spune-mi-o până la capăt, te rog.

Iar Eddie i-o spuse, încheind cu obligatoriul *Și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți*, moment în care pistolarul dădu din cap:

– Nimeni *nu* trăiește vreodată fericit până la adânci bătrâneți, dar e bine să-i lăsăm pe copii să descopere singuri asta, nu?

– Mda, spuse Jake.

Ete tropăia lângă călcâiele băiatului, uitându-se în sus la el cu expresia obișnuită de adorație calmă în ochișorii lui conturați cu auriu.

– Mda, zise și bumblerul, imitând întocmai modularea posacă din vocea lui.

Eddie îl cuprinse pe Jake pe după umeri.

– Nasol că ești aici și nu în New York, îi zise el. Dacă ai fi fost acasă, în Marele Măr[2], probabil că ai fi fost deja la psihoterapie. Ai dezbate toate chestiunile alea despre părinții tăi, ai încerca să ajungi la esența conflictelor nesoluționate. Poate chiar ți s-ar prescrie niște pastiluțe marfă. Ritalin, de exemplu.

– Una peste alta, mai bine mi-e aici, spuse Jake uitându-se în jos la Ete.

– Mda, fu de acord Eddie. Nu pot să zic că te condamn.

– La povești din astea voi le ziceți „basme cu zâne“, rosti dus pe gânduri Roland.

– Îhî, articulă Eddie.

– Da' în asta n-au fost zâne.

– Nu, încuviință Eddie. „Basm“ este denumirea unei categorii, a unei specii literare. În lumea noastră există mai multe asemenea categorii. Există povestiri

---

[1] *Careless Love*, cântec tradițional de origini necunoscute, preluat de cântăreți de folk, blues, jazz, country și pop (n. tr.).

[2] *The Big Apple*, denumire colocvială pentru New York (n. tr.).

de aventuri şi de suspans... există SF-uri... există western-uri... există basme. Te-ai prins?

– Da, răspunse Roland. Dar oamenilor din lumea voastră le place să simtă doar câte o singură aromă? Doar câte un singur gust în gură?

– Cam aşa ceva, spuse Susannah.

– Şi nu mănâncă nimeni ghiveci? insistă Roland.

– Poate doar uneori la cină, zise Eddie. Dar în materie de literatură, cam avem *tendinţa* să ne limităm la câte o singură aromă literară pe rând. Şi nu ne place să ni se amestece gusturile. Deşi, dacă stau şi mă gândesc, pare o chestie cam plicticoasă.

– Şi câte basme din astea credeţi că există?

Fără să ezite – şi fără să se fi înţeles în prealabil – Eddie, Susannah şi Jake rostiră exact acelaşi cuvânt în exact acelaşi timp:

– Nouăsprezece!

Şi, în secunda imediat următoare, Ete repetă cu glăsciorul lui răguşit:

– No-spe!

Se priviră şi izbucniră în râs, pentru că „nouăsprezece" devenise un soi de poantă a lor personală, înlocuind cuvântul „pidosnic" pe care Jake şi Eddie îl epuizaseră. Însă râsul lor era un pic neliniştit, deoarece toată povestea asta cu numărul nouăsprezece devenise o idee cam aiurea. Ba chiar Eddie se trezise că-l ciopleşte în ultimul animal din lemn pe care îl făcuse, ca pe o marcă de fabricaţie sau ca pe o firmă: *Un prieten am, bun venit la bairam! Barul de petrecere poartă numărul Nouăsprezece!* Atât Susannah, cât şi Jake mărturisiseră că aduseseră lemne pentru focul de tabără în mănunchiuri de câte nouăsprezece surcele fiecare. Nici unul dintre ei nu-şi putuse explica gestul; pur şi simplu li se păruse că aşa se cuvenea.

Iar apoi a venit dimineaţa aceea când Roland îi oprise la marginea pădurii prin care mergeau acum. Le arătase un copac bătrân care îşi întinsese spre cer ramurile-i venerabile. Iar ele desenaseră numărul nouăsprezece. Era atât de clar numărul acesta scris în înalt, încât nu exista putinţă de tăgadă. Toţi îl văzuseră, însă Roland îl observase primul.

Cu toate acestea, Roland, pentru care semnele şi prevestirile făceau parte din cotidian, aşa cum becurile electrice şi bateriile AA făcuseră odinioară parte din cotidianul lui Eddie, avea tendinţa de a trece cu vederea brusca şi strania

pasiune a ke-tet-ului său față de acest număr. Spunea că deveniseră foarte apropiați, tot atât de apropiați cât sunt membrii oricărui ka-tet, iar astfel gândurile, obiceiurile, măruntele obsesii ale unuia îi molipseau și pe ceilalți aidoma unui guturai. Mai credea că, într-o oarecare măsură, Jake era cel care înlesnea acest proces.

– Tu ai atingerea, Jake, îi spusese el băiatului. Nu știu dacă este la fel de puternică precum cea a vechiului meu prieten, Alain, dar, în numele tuturor zeilor, cred că s-ar putea să fie.

– Habar n-am ce vrei să spui, îi răspunsese încruntându-se nedumerit Jake.

Eddie însă cam avea habar și credea că și Jake va înțelege la un moment dat. Cu condiția ca timpul să înceapă din nou să curgă în mod normal.

Și a început. În ziua când Jake a adus fructele de pădure în formă de brioșe.

3

Se opriseră să mănânce (din nou burrito vegetarian fără niciun gust, deoarece carnea de căprioară se terminase, iar din biscuiteii Keebler nu mai rămăsese decât o dulce amintire), când Eddie observă că Jake dispăruse și îl întrebă pe pistolar dacă știa ceva despre puști.

– A șters-o de lângă noi cam acum o juma de roată, îi răspunse Roland, arătând drumul din spatele lor cu cele două degete care-i mai rămăseseră la mâna dreaptă. E bine. Am simți dacă n-ar fi bine.

Apoi se uită lung la burrito și luă o îmbucătură deloc entuziasmată.

Eddie căscă gura să mai zică ceva, dar Susannah i-o luă înainte.

– Iacătă-l. Bună, dulceață, ce ne-ai adus?

Jake avea brațele pline cu niște chestii rotunde, de mărimea mingilor de tenis. Numai că aceste mingi niciodată nu aveau să sară de-adevăratelea; din ele ieșeau un soi de cornițe. Când băiatul se apropie, Eddie le simți mirosul, iar mirosul acesta era minunat – ca aroma pâinii proaspăt scoase din cuptor.

– M-am gândit că sunt bune de mâncat, spuse Jake. Miros ca pâinea dospită pe care o cumpărau de la magazinul lui Zabar mama și doamna Shaw, menajera noastră.

Se uită surâzând uşurel la Susannah şi la Eddie:

– Voi aţi prins magazinele lui Zabar?

– Sigur că da, exclamă Susannah. Cea mai bună mâncare din câtă există, mmm-*mmm*. Şi *chiar* că miros bine. Da' sper că n-ai gustat încă vreuna, nu?

– Nici vorbă, răspunse Jake privindu-l întrebător pe Roland.

Pistolarul puse capăt suspansului luând o brioşă, smulgându-i ţepii şi muşcând zdravăn din ea.

– Brioşe de pădure, explică el, cu licăr în ochii albaştri. Zeii ştiu de când n-am mai văzut una. Nemaipomenite. Vă sfătuiesc să nu mâncaţi şi cornişele; nu-s otrăvitoare, doar amare. Şi mă gândesc să le prăjim, dacă mai avem ceva grăsime de căprioară. Făcute aşa, zici că mănânci carne.

– Bună idee, comentă Eddie. Numai că eu am să mă abţin de la ciupercile astea în formă de ovare, sau ce-or fi ele.

– Nu sunt ciuperci, îl contrazise Roland. Seamănă mai degrabă cu fructele de pădure.

Susannah luă şi ea una, ciuguli puţin, apoi luă o îmbucătură mare.

– Musai trebuie să guşti, scumpete, zise ea. Nenea Mose, prietenul lu' tati ar fi spus că-s *prima-ntâi*.

Luă o altă brioşă de pădure de la Jake şi îi mângâie cu vârful degetului suprafaţa mătăsoasă.

– Poate că ai dreptate, răspunse el, da' în şcoală a trebuit să citesc o carte ca să fac o lucrare – cred că *We Have Always Lived in the Castle*[1] – şi acolo era o gagicuţă dusă cu capul care îşi otrăveşte toată familia cu chestii din astea.

Se aplecă spre Jake, ridicând din sprâncene şi scremându-şi colţurile gurii în ceva ce el nădăjduia că seamănă cu un rânjet sinistru.

– Şi-a otrăvit întreaga familie şi toţi au murit în *CHI-nuuuri!*

Acestea fiind zise, Eddie îşi duse povestea mai departe, prăbuşindu-se de pe buturuga pe care şezuse până atunci şi rostogolindu-se pe jos printre frunzele uscate şi acele copacilor, strâmbându-se îngrozitor şi scoţând tot felul de sunete oribile. Ete ţopăia pe lângă el scâncind şi lătrându-i piţigăiat numele.

– Potoleşte-te, spuse Roland. Jake, unde le-ai găsit?

---

[1] *We Have Always Lived in the Castle,* ultimul roman al scriitoarei Shirley Jackson, apărut în 1962 (n. tr.).

– Pe lângă drum, răspunse el. Într-o poieniță pe care am zărit-o în timp ce mergeam. E *plină* de chestii de-astea. Și dacă vă e poftă de carne... că mie-mi cam este... să știți că am văzut tot felul de semne. O grămadă de căcați proaspeți, continuă el privindu-l cu mare atenție pe Roland. Foarte... proaspeți... căcații... ăia...

Rosti rar cuvintele, ca și cum ar fi vorbit cu cineva care nu-i prea cunoștea limba.

Un surâs fugar atinse gura lui Roland.

– Te exprimi simplu și clar, îi zise el. Ce te-ngrijorează, Jake?

Băiatul răspunse încercând să miște cât mai puțin buzele:

– M-au urmărit niște oameni când am strâns brioșele.

Ezită o clipă, apoi adăugă:

– Ne urmăresc și acum.

Susannah luă o brioșă, o admiră, apoi își cufundă fața în ea, ca și cum ar fi vrut s-o miroasă, ca pe o floare.

– Pe unde au venit? Pe dreapta drumului?

– Da, răspunse Jake.

Eddie își ridică pumnul în dreptul gurii, ca pentru a înăbuși un căscat și întrebă și el:

– Câți?

– Cred că patru.

– Cinci, îl contrazise Roland. Poate chiar șase. Unul e femeie. Altul, un băiat cam de vârsta lui Jake.

Puștiul îl privi uluit. Eddie continuă cu întrebările:

– De când ne urmăresc?

– De ieri, spuse Roland. Ne-au luat urma prin est.

– Și nu ne-ai zis? îl întrebă Susannah.

Tonul îi era aspru și nu se mai obosi să-și acopere gura ca să ascundă mișcarea buzelor.

Ochii lui Roland luciră stins când se uită la ea.

– Eram curios care din voi îi va mirosi primul. De fapt, pe tine pariasem, Susannah.

Ea îi aruncă o privire înghețată și nu-i răspunse. Eddie își zise că în căutătura aceea era mult din Detta Walker și îi păru bine că nu era el ținta ei.

– Şi ce facem? întrebă Jake.

– Nimic, deocamdată, spuse pistolarul.

Însă era limpede că lui Jake nu-i conveni acest răspuns.

– Da' dacă sunt ca membrii ka-tet-ului lui Tic-Tac? Ca Hoots şi Gasher şi ăilalţi?

– Nu sunt.

– De unde ştii?

– Pentru că, dacă aşa ar fi stat lucrurile, ne-ar fi atacat deja, iar acum ei ar fi fost hrană pentru viermi.

Nimeni nu reuşi să găsească vreo replică potrivită la asta, aşa că porniră mai departe. Drumul şerpuia prin umbre adânci, printre copaci seculari. După nici douăzeci de minute, Eddie auzi zgomotele făcute de urmăritorii lor: trosnet de ramuri, foşnet de frunze, chiar şi nişte şoapte. Nătăfleţi – ăsta era cuvântul din vocabularul lui Roland. Eddie era teribil de necăjit că nu-i observase atâta timp. Şi se întrebă oare cu ce se ocupau fraierii ăia în viaţa de toate zilele. Că, dacă ar fi vrut să-şi câştige pâinea din urmăriri, era clar că rămâneau nemâncaţi.

Eddie Dean devenise parte a Lumii de Mijloc din multe puncte de vedere, unele din acestea atât de subtile încât nici măcar el nu îşi dădea seama de ele, însă tot mai calcula distanţele în kilometri în loc de roţi. Aşa că încercă să facă o estimare brută şi i se păru că parcurseseră deja cincisprezece roţi de la locul unde Jake îi prinsese din urmă, aducând brioşe de pădure şi veşti, când Roland hotărî că merseseră suficient pentru acea zi. Se opriră în mijlocul drumului, aşa cum făcuseră mereu de când intraseră în pădure; astfel, nu exista niciun risc de incendiu de la focul lor de tabără.

Eddie şi Susannah adunară lemne în vreme ce Roland şi Jake ridicară tabăra şi începură să cureţe recolta de brioşe de pădure aduse de băiat. Susannah îşi conduse cu uşurinţă scaunul cu rotile pe sub copacii străvechi, adunând surcelele în poală. Eddie mergea alături, fredonând ceva în barbă.

– Uită-te la stânga ta, scumpete, îi ceru Susannah.

Se uită şi observă un licăr portocaliu. Un foc.

– Dar chiar nu se pricep deloc, nu?

– Deloc. Adevărul e că-mi cam pare rău de ei.

– Ai vreo idee care ar putea fi intenţiile lor?

– Ţţţ-ţţţîîî, dar cred că Roland are dreptate – o să ne informeze atunci când se vor simţi pregătiţi s-o facă. Ori asta, ori îşi vor da seama că nu noi suntem cei căutaţi şi vor dispărea pur şi simplu. Hai să ne întoarcem.

– O clipă.

Eddie se aplecă şi mai culese o creangă de pe jos, ezită, apoi încă una. Abia atunci fu convins că totul e în regulă.

– Haidem, zise.

Pe drumul înapoi, el numără vreascurile pe care le adunase, apoi şi pe cele din poala lui Susannah. Câte nouăsprezece în ambele cazuri.

– Suze, o strigă el şi, când femeia îşi ridică privirea spre el, adăugă: Timpul a pornit din nou.

Nu îl întrebă ce anume a vrut să spună, ci se mulţumi să încuviinţeze dând din cap.

4

Hotărârea fermă a lui Eddie de a nu pune gura pe brioşele de pădure nu dură prea mult; pur şi simplu miroseau al naibii de bine, aşa cum sfârâiau în bucata de grăsime de căprioară pe care Roland (suflet hain şi econom) o păstrase în traista lui veche şi trenţuită. Eddie îşi primi porţia pe una din farfuriile vechi pe care le găsiseră în pădurea lui Shardik şi o hăpăi de urgenţă.

– E bun ca homarul, exclamă el, apoi îşi aduse aminte de monştrii de pe plajă care-i mâncaseră degetele lui Roland şi se repezi s-o dreagă. Adică, bun ca hotdogii de la fast-food-urile Nathan. Şi, Jake, îmi pare rău c-am făcut mişto de tine.

– Nicio chestie, îi zâmbi Jake. Tu nu faci mişto prea tare.

– Trebuie să ştiţi ceva, spuse Roland.

Surâdea – surâdea tot mai des în ultima vreme, chiar foarte des – însă ochii îi rămaseră serioşi.

– Uneori brioşele de pădure pot provoca vise foarte intense.

– Adică te droghează? întrebă Jake nesimţindu-se chiar în apele lui, căci îşi adusese aminte de tatăl său, Elmer Chambers, care dăduse dovadă de un apetit deosebit pentru lucrurile cele mai neortodoxe din viaţă.

– Te drogheazã? Nu cred cã înţe...

– Adicã te „prãjeşte". Te „sniffuieşte". Îţi dã halucinaţii. Ca atunci când ai luat mescalina aia şi ai intrat în cercul de piatrã unde chestia aia... mai ţii minte?... aproape cã mi-a fãcut ceva rãu.

Roland îşi aminti. În cercul acela de piatrã fusese închis un soi de demon cu chip de femeie. Lãsat de capul lui, cu siguranţã cã l-ar fi dezvirginat pe Jake şi l-ar fi futut pânã ar fi scos toatã viaţa din el. Însã Roland reuşise sã-l facã sã vorbeascã. Iar ca pedeapsã, demonul îi dãduse o viziune cu Susan Delgado.

– Roland? Jake îl privea cu nelinişte.

– Nu-ţi face griji, Jake. Existã anumite ciuperci care au efectul despre care vorbeşti tu – îţi schimbã starea de conştiinţã, ţi-o aţâţã –, dar nu este cazul cu brioşele. Astea sunt doar nişte fructe de pãdure şi sunt bune de mâncat. Însã dacã ţi se pare cã visele îţi sunt mult prea intense, pur şi simplu adu-ţi aminte cã *visezi.*

Stranie prelegere, cel puţin aşa i se pãru lui Eddie. Mai ales pentru cã lui Roland nu-i stãtea în fire sã se preocupe într-atât de mult de sãnãtatea lor mentalã. Nici sã-şi batã gura de pomanã.

Lucrurile s-au pus iarãşi în funcţiune, şi o ştie şi el, îşi spuse Eddie. *Am avut parte de un respiro, dar acum ceasul a pornit din nou. La luptã, deci, cum se zice.*

– Facem de pazã, Roland? îl întrebã el.

– Sunt sigur cã nu-i cazul, rãspunse calm pistolarul începând sã-şi rãsucească o ţigarã.

– Chiar crezi cã nu sunt periculoşi? vru sã ştie şi Susannah şi îşi ridicã ochii spre pãdure unde copacii se pierdeau acum în întunericul înserãrii. Dispãruse scânteierea focului pe care o observaserã mai devreme, dar cei care-i urmãreau încã mai erau acolo. Îi putea simţi. Şi nu fu deloc surprinsã sã-l vadã pe Ete privind fix în aceeaşi direcţie.

– Cred cã asta-i problema lor, zise Roland.

– Mai exact, *care*? îl întrebã Eddie, dar pistolarul nu mai vru sã explice.

Se întinse pe jos, cu o bucatã de piele de cãprioarã rulatã sub cap, se uita la cerul întunecat şi fuma.

Mai târziu, ka-tet-ul lui Roland adormi. Nimeni nu fãcu de pazã şi nimeni nu le deranjã somnul.

5

Iar visele, atunci când au venit, nu au fost deloc vise. Toți știau asta, poate doar cu excepția lui Susannah, care, în cel mai propriu sens, nu se afla acolo în noaptea aceea.

Dumnezeule, m-am întors la New York, își zise Eddie. Și imediat: *Realmente la New York. Asta se întâmplă foarte pe bune.*

Foarte pe bune. Era în New York. Pe Second Avenue.

Și chiar atunci Jake și Ete cotiră de pe 54th Street.

– Hei, Eddie, zâmbi Jake cu toată gura. Bun venit acasă.

La luptă, deci, își spuse Eddie. *La luptă.*

II

ÎN CUNOSCUTUL NEW YORK[1]

1

Jake adormi privind fix în întunericul desăvârşit – nici urmă de stea pe cerul înnorat al nopţii, nici rază de lună. Pe măsură ce somnul câştiga teren, avu o senzaţie de prăbuşire pe care o recunoscu speriat: în viaţa lui anterioară, în viaţa aceea de copil aşa-zis normal, visase adesea că se prăbuşeşte în gol, mai ales în perioada examenelor. Însă visele acestea încetaseră odată cu violenta lui renaştere în Lumea de Mijloc.

Apoi senzaţia de cădere dispăru. Şi auzi o melodie de clopoţei care părea, cumva, *mult prea* frumoasă: doar trei acorduri şi îţi doreai să se oprească; douăsprezece acorduri şi erai sigur că te va ucide dacă nu se termină. Fiecare sunet părea a-i face toate oasele să vibreze. *Ai zice că-i muzică hawaiiană, nu-i aşa?* îşi zise el. Iar dacă, în aparenţă, melodia clopoţeilor nu avea nimic în comun cu susurul sinistru al deşirării, de fapt, avea multe.

Avea multe în comun.

---

[1] În original: *New York Groove*, titlul unui cântec compus de Russ Ballard în 1975 (n. tr.).

Apoi, chiar când devenise limpede că nu mai poate îndura, melodia aceea înspăimântătoare și splendidă încetă. Iar bezna din spatele pleoapelor sale se lumină în roșu incandescent.

Deschise cu prudență ochii în soare.

Și rămase cu gura căscată.

În New York.

Taxiuri galbene vâjâiau încoace și încolo, strălucitoare în lumina și mai strălucitoare a soarelui. Un tânăr de culoare, cu căștile walkman-ului îndesate în urechi, trecu agale pe lângă Jake, mimând niște pași de dans în ritmul muzicii, cu picioarele încălțate în sandale și fredonând cu glas scăzut „Șa-ba-da-ba-da, șa-ba-da-ba-*dum*!" Un ciocan de abataj îi perforă timpanele lui Jake. Bucăți mari de ciment erau aruncate într-o basculantă, iar ecourile bubuiturilor ricoșau din clădirile înalte până la cer. Lumea întreagă răsuna de larmă. Fără să-și fi dat seama, băiatul se obișnuise cu liniștea adâncă din Lumea de Mijloc. Nu, mai mult decât atât. Ajunsese s-o iubească. Totuși, zgomotele și forfota asta aveau un oarecare farmec pe care nu îl putea contesta. Era iar în mult prea cunoscutul New York. Simți cum un zâmbet larg i se agață de buze.

– Eik! Eik! se auzi un strigăt micuț și nefericit.

Jake se uită în jos și-l văzu pe Ete pe trotuar, cu coada încolăcită cuminte în jurul picioarelor. Billy-bumblerul nu era încălțat cu botoșei roșii, iar Jake nu purta pantofii roșii marca Oxford (slavă Domnului!), dar ceva din scena asta îi amintea de prima lor vizită în Gilead-ul lui Roland, unde ajunseseră prin globul roz de cristal al Vrăjitorului. Prin globul acela de cristal care le provocase atât de multe nenorociri și suferințe.

Fără glob de cristal acum... ci, pur și simplu, prin somn. Însă acesta nu era un vis. Căci era mult mai puternic și mai adevărat decât orice vis pe care-l avusese vreodată. De asemenea...

El și Ete stăteau în stânga intrării unui birt din Manhattan, care se chema Kansas City Blues, iar oamenii îi ocoleau. Oricât ar părea de ciudat, o femeie chiar trecu *peste* Ete, ridicându-și până la genunchi fusta neagră și strâmtă ca să poată face pasul. Expresia ei preocupată (*Sunt doar o new-yorkeză careși vede de treaba ei, așa că fă bine și lasă-mă-n pace*, părea a-i spune lui Jake chipul femeii) nu se schimbă câtuși de puțin.

Nu ne pot vedea, dar, nu știu cum, ne pot simți. Iar dacă ne simt, înseamnă că suntem cu adevărat aici.

Prima întrebare logică era DE CE? Jake se gândi ceva vreme, apoi se hotărî s-o lase pentru mai târziu. Bănuia că va afla răspunsul. Între timp, de ce să nu se bucure de New York, dacă tot se afla aici?

– Haide, Ete, își chemă el prietenul și trecu după colțul străzii.

Billy-bumblerul, care evident nu era băiat de oraș, mergea atât de aproape de el, încât îi putea simți răsuflarea pe glezne.

Second Avenue, își zise. Apoi: *Dumnezeule mare...*

Înainte de a apuca să-și ducă gândul până la capăt, îl zări pe Eddie Dean în fața Biroului de Bagaje Barcelona, părând total năucit și puțin cam deplasat în jeanșii lui vechi, haina din piele de căprioară și mocasinii tot din căprioară. Părul îi era curat, însă îi crescuse până la umeri sugerând că în ultima vreme nu trecuse prin mâinile niciunui hair-stylist. Jake își dădu seama că nici el nu arăta cu mult mai bine; și el avea o cămașă din piele de căprioară, iar în partea de jos purta resturile ponosite ale blugilor Docker pe care îi purtase în ziua când plecase de acasă pentru totdeauna și se îndreptase spre Brooklyn, Dutch Hill și spre o altă lume.

Avem noroc că nu ne vede nimeni, își zise Jake, apoi se răzgândi. Dacă oamenii i-ar fi putut vedea, le-ar fi dat atâta de pomană, încât s-ar fi făcut milionari în monede înainte de amiază. Iar gândul acesta îl făcu să râdă.

– Hei, Eddie, îl salută el. Bun venit acasă.

Eddie dădu din cap, cu aerul la fel de năucit ca mai devreme.

– Văd că ți-ai adus prietenul cu tine.

Jake se aplecă și îl mângâie afectuos pe Ete.

– E varianta mea de card American Express. Nu plec nicăieri fără el.

Și Jake fu gata-gata să continue să vorbească – se simțea spiritual, efervescent, avea o mulțime de lucruri amuzante de spus – când cineva veni de după colț, trecu pe lângă ei fără să-i privească (așa cum făcea toată lumea), și totul se schimbă. Era un puști în blugi Docker care semănau cu cei ai lui Jake pentru că *erau* ai lui Jake. Nu perechea pe care o purta acum, dar ai lui erau, fără pic de îndoială. La fel și bascheții. Erau chiar cei pe care Jake îi pierduse în Dutch Hill. Cei pe care i-i smulsese din picioare Gardianul care păzea poarta dintre lumi.

Băiatul care tocmai ce trecuse pe lângă ei era Jake Chambers, era *el*, numai că această variantă a lui părea mai dulce, și mai nevinovată, și dureros de tânără. *Cum de-ai reușit să supraviețuiești?* se adresă celuilalt *el. Cum de-ai supraviețuit stresului provocat de gândul că ți-ai pierdut mințile, cum de-ai supraviețuit fugii de acasă, cum de-ai supraviețuit casei aceleia îngrozitoare din Brooklyn? Și, mai ales, cum de-ai supraviețuit întâlnirii cu Gardianul? Trebuie că ești mai rezistent decât pari.*

Reacția întârziată a lui Eddie fu atât de comică, încât Jake izbucni în râs în pofida propriului său șoc. Îi amintea de personajele de benzi desenate, Archie sau Jughead, care încearcă să se uite în două direcții opuse în același timp. Privi în jos și văzu o expresie identică pe mutrișoara lui Ete. Dintr-un motiv nedeslușit, asta făcu întreaga situație și mai haioasă.

– Ce căcat? bâigui Eddie.

– Replay instantaneu, spuse Jake și începu să râdă și mai tare.

Hohotea ca un tălâmb, dar nu-i păsa. Se *simțea* tălâmb.

– E ca atunci când ne-am uitat la Roland în Marea Sală din Gilead, doar că acum suntem la New York, iar azi este 31 mai 1977! Este ziua când am șters-o englezește de la Școala Piper! Replay instantaneu, puiuț!

– Ai șters-o... ? începu să zică Eddie, dar Jake nu-l lăsă să termine. Îl izbise un alt gând. De fapt, *izbise* era un cuvânt mult prea blând. Se *prăbușise* sub greutatea lui, aidoma unui om surprins pe plajă de un tsunami. Chipul i se lumină atât de tare, încât Eddie făcu un pas precaut în spate.

– Trandafirul! șopti el.

Simțea o apăsare în capul pieptului și nu putea vorbi mai tare, iar gâtul îi era uscat ca o furtună de nisip.

– Eddie, *trandafirul*!

– Ce-i cu el?

– Azi e ziua când l-am văzut! îngăimă el atingând brațul lui Eddie cu o mână tremurândă. Mă duc la librărie... apoi la locul viran. Mi se pare că acolo a fost un magazin de delicatese pe vremuri...

Eddie îl aproba din cap și părea și el surescitat.

– Artistic Deli „Tom și Jerry", pe Second colț cu strada 46...

– Magazinul a dispărut, dar trandafirul este acolo! Și o să-l vadă acel celalalt eu, *și o să-l vedem și noi!*

Ochii lui Eddie se aprinseră.

– Atunci, hai să mergem, îl îndemnă el. Nu trebuie să te pierdem din privire. Sau să nu-l pierdem pe el. Sau cine căcat e.

– Nicio grijă, îl liniști Jake. Știu încotro merge.

2

Acel Jake din frunte – Jake-cel-din-New-York, Jake-cel-din-primăvara-lui-1977 – mergea alene, în mod evident bucurându-se de spectacolul pe care îl oferea ziua aceea. Jake-cel-din Lumea-de-Mijloc își aminti cu exactitate cum se simțise băiatul acela: sentimentul brusc de ușurare când vocile certărețe din capul lui

(am murit!)

își încetaseră într-un final gâlceava. Lângă gardul de mucava de odinioară, doi negustori jucau X și O folosind un pix de fabricație Mark Cross. Și, bineînțeles, mai fusese și starea de bine la gândul că se afla departe de Școala Piper și de nebunia lucrării de sfârșit de an la cursul de engleză al domnișoarei Avery. Această lucrare reprezenta exact un sfert din media finală, domnișoara Avery fusese cât se poate de clară în această privință. Iar lucrarea lui Jake părea a fi fost scrisă în păsărească. Faptul că, mai târziu, profesoara îi dăduse nota 10+ nu schimba nicicum lucrurile, ci doar era încă un semn că nu era vorba doar despre el; întreaga lume își pierdea mințile.

Senzația de a fi scăpat de toate astea – chiar și pentru scurtă vreme – fusese extraordinară. Normal că se bucura de spectacolul pe care îl oferea ziua.

Numai că era ceva în neregulă cu ziua aceasta, își spuse Jake. *Era ceva...*

Privi în jur, dar nu-și putu da seama. Sfârșit de lună mai, soare strălucitor de vară, sumedenie de oameni care se plimbă sau cască gura pe la vitrine, multe taxiuri, din când în când câte o limuzină lungă și neagră; nu era nimic în neregulă cu toate astea.

Ba da.

Totul era în neregulă.

3

Eddie simți cum puștiul îl trage de mânecă.

– Ce nu-i în regulă cu imaginea asta? îl întrebă Jake.

Eddie privi în jur. În ciuda propriilor sale probleme de adaptare (complicata lui întoarcere într-un New York evident mai tânăr cu câțiva ani decât cel din *când*-ul lui), înțelese perfect ce voia să zică Jake. Ceva *nu* era în regulă.

Se uită în jos la trotuar convins dintr-odată că nu are umbră. Că și-au pierdut umbrele aidoma personajelor dintr-unul din basme... unul din cele nouăsprezece basme... sau poate dintr-unul mai nou, ca *Leul, vrăjitoarea și dulapul* sau *Peter Pan*? Un nou curent literar ce s-ar putea intitula Nouăsprezecele Modernist?

Oricum nu conta, pentru că umbrele le erau acolo, alături de ei.

Dar n-ar trebui, își zise Eddie. *N-ar trebui să ne putem vedea umbrele când e atât de întuneric.*

Tâmpit gând. Că doar *nu* era întuneric. Era *dimineață*, pentru numele lui Dumnezeu, o dimineață senină de mai, al cărei soare strălucea atât de tare pe cromul mașinilor de pe stradă și în vitrinele magazinelor de pe Second Avenue că te făcea să simți nevoia să-ți mijești ochii. Însă lui Eddie tot i se părea că-i întuneric, de parcă toate cele din jur nu ar fi fost nimic altceva decât o suprafață șubredă, precum decorurile de mucava de la teatru. „La răsărit se poate admira Pădurea Ardenilor"[1]. Sau Castelul din Danemarca al prințului Hamlet. Sau Bucătăria din Casa lui Willy Loman[2]. În cazul nostru, putem admira Second Avenue din Manhattan, New York.

Da, chiar așa. Numai că în spatele acestor decoruri de mucava nu se află cabinele actorilor și atelierele teatrului, ci doar o beznă umflată și uriașă. Un univers infinit și mort în care Turnul lui Roland s-a prăbușit deja.

Te rog, fă să mă înșel, se rugă Eddie în gând. *Te rog, fă să fie vorba doar despre un șoc cultural, sau de tradiționalele vedenii provocate de febra prea mare.*

Dar se îndoia că se înșală.

---

[1] Pădurea Ardenilor, locul unde se petrece acțiunea comediei *Cum vă place*, de William Shakespeare (n. tr.).

[2] Willy Loman, personaj principal din drama *Moartea unui comis voiajor* a lui Arthur Miller (n. tr.).

– Cum am ajuns aici? îl întrebă pe Jake. N-a fost nicio ușă...

Șovăi puțin, apoi continuă cu speranță:

– Să fie un *vis*?

– Nu, spuse Jake. E cam ca atunci când am intrat în Globul Vrăjitorului. Doar că acum nu-i niciun glob.

Îi mai veni o idee.

– Spune-mi, ai auzit, cumva, vreo melodie? Cam ca niște clopoței? Chiar înainte să ajungi aici?

Eddie dădu din cap.

– A fost teribil. Mi-au lăcrimat ochii.

– Da, confirmă Jake. Exact așa.

Ete amușină un hidrant. Eddie și Jake se oprira pentru a-i îngădui micuțului să-și ridice piciorul și să adauge propriul anunț la avizierul și așa foarte ticsit. În fața lor, celălalt Jake, Puștiul-din-Șaptezeci-și-șapte, mergea tot agale căscând gura la toate cele din jur. Lui Eddie i se păru că aduce cu un turist din Michigan. Ba chiar își întinse capul ca să vadă vârfurile clădirilor, iar Eddie își spuse că, într-o atare situație, Comisia pentru Cinism a orașului New York ar putea să-i confiște cardul de credit de la simandicosul magazin Bloomingdale. Nu că el, personal, i-ar fi reproșat asta; le era mult mai ușor să-l urmărească.

Și chiar atunci Puștiul-din-Șaptezeci-și-șapte se făcu nevăzut.

– Unde te-ai dus? Iisuse, unde-ai dispărut?

– Calmează-te, îi zise Jake

(Iar Ete își dădu și el cu părerea de lângă glezna băiatului: „Ă-te!")

Jake zâmbi larg:

– Tocmai ce-am intrat în librărie. Se cheamă... mmm... Restaurantul Spiritual al Manhattanului.

– Acolo de unde ai luat *Charlie, trenulețul Uu-uu* și culegerea de ghicitori?

– Da.

Lui Eddie îi plăcu nespus surâsul misterios și fascinat al lui Jake. Îi lumina întregul chip.

– Mai ții minte cât de emoționat a fost Roland când i-am zis cum îl cheamă pe proprietar?

Eddie mai ținea minte. Proprietarul Restaurantului Spiritual al Manhattanului se numea Calvin Tower.

– Grăbește-te, îl îndemnă Jake. Vreau să mă uit.

Nu trebui să-l roage de două ori. Și Eddie voia să se uite.

4

Jake se opri în pragul librăriei. Surâsul nu i se șterse de pe buze, însă devenise mai șovăielnic.

– Ce-i? se ambală Eddie. Ce s-a-ntâmplat?

– Nu știu. Ceva parcă e altfel. E... nu știu, s-au întâmplat multe de când am fost aici...

Se uita la tabla din vitrină, care lui Eddie i se păru o modalitate extrem de ingenioasă de a vinde cărți. Semăna cu cele pe care le poți găsi la intrarea în bodegi sau în piețele de pește.

SPECIALITĂȚILE ZILEI
Din Mississippi! William Faulkner la tigaie
Cartonate la prețul pieței
Broșate de colecție la doar 75 cenți bucata

Din Maine! Stephen King pus la rece
Cartonate la prețul pieței
Chilipiruri de la Clubul Cărții
Broșate la doar 75 cenți bucata

Din California! Raymond Chandler răscopt
Cartonate la prețul pieței
7 broșate la 5 dolari

Eddie se uită peste tablă și văzu cum celălalt Jake – pe cel nebronzat și fără claritatea dură din ochi – se oprise lângă o măsuță pe care erau expuse niște volume. Cărticele pentru copilași. Probabil din colecția Nouăsprezece Basme și din Nouăsprezecele Modernist.

Încetează, se admonestă el. *Știi bine că ăsta-i căcat de-ăla obsesiv-compulsiv.*

Poate, însă ce avea de gând drăguțul de Jake-din-Șaptezeci-și-șapte să cumpere de pe măsuța aia ar fi urmat să le schimbe – ba chiar să le salveze – viețile. Se va gândi mai târziu la numărul nouăsprezece. Sau nu se va mai gândi deloc, dacă va reuși.

– Haide, îi zise lui Jake. Hai înăuntru.

Dar băiatul nu se urni din loc.

– Ce e? îl întrebă Eddie. Dacă ți-e teamă că o să ne vadă Tower, stai liniștit că n-o să poată.

– *Tower* nu, zise Jake, dar dacă *el* da?

Arătă spre alter ego-ul lui, spre cel care încă nu îi cunoscuse pe Gasher și pe Tic-Tac și pe Bătrânii din River Crossing. Cel care încă nu îl cunoscuse nici pe Monoul Blaine, nici pe Rhea de Coos.

Jake își ridică privirea chinuită spre Eddie:

– Dacă am să mă văd pe mine *însumi*?

Eddie credea că existau suficiente șanse ca una ca asta să se întâmple. La dracu', *absolut orice* se putea întâmpla. Însă asta nu-i schimba sentimentele.

– Cred că trebuie să intrăm, Jake.

– Mda..., oftă prelung băiatul. Și eu cred.

5

Intrară, și nu-i văzu nimeni, iar Eddie se simți ușurat când numără douăzeci și una de cărți pe măsuța care-i atrăsese atenția băiatului. Doar că, firește, vor rămâne nouăsprezece atunci când Jake le va alege pe cele două – *Charlie, trenulețul Uu-uu* și culegerea de ghicitori.

– Ai găsit ceva ce-ți place, fiule? întrebă cu blândețe un ins durduliu îmbrăcat cu o cămașă albă descheiată la gât.

În spatele lui, la tejgheaua din marmură ce părea a fi fost șterpelită dintr-un chioșc cu răcoritoare de pe vremuri, trei bătrâni beau cafele și ronțăiau pateuri lângă o tablă de șah cu un joc neterminat pe ea.

– Tipul din capăt e Aaron Deepneau, șopti Jake. Îmi va explica ghicitoarea cu Samson.

– Ssst! țistui Eddie.

Voia să audă discuția dintre Calvin Tower și Puștiul-din-Șaptezeci-și-șapte. Dintr-odată i se părea de o importanță crucială... însă de ce era atât de al naibii de *întuneric* aici?

Numai că nu-i deloc întuneric. La ora asta e soare din belșug pe partea de est a străzii, iar ușa prăvăliei e deschisă, iar soarele intră și înăuntru. Cum poți să spui că-i întuneric?

Pentru că era. Iar lumina soarelui – *contrastul* dintre întuneric și lumina soarelui – agrava și mai mult situația. Încă și mai rău era că nu puteai chiar să *vezi* întunericul... iar Eddie își dădu seama de un lucru îngrozitor: oamenii aceștia erau în pericol. Tower, Deepneau, Puștiul-din-Șaptezeci-și-șapte. Poate chiar și el, și Jake-din-Lumea-de-Mijloc, și Ete.

Toți erau în pericol.

6

Jake îl urmări pe alter ego-ul mai tânăr al lui cum se dă un pas înapoi din fața proprietarului, cu ochii mari de uimire. *Pentru că îl cheamă Tower,* își aduse aminte Jake. *Asta m-a mirat. Dar nu din cauza Turnului lui Roland – încă nu aflasem de el –, ci din cauza pozei pe care am pus-o pe ultima pagină a lucrării mele de sfârșit de an.*

Lipise acolo o poză cu Turnul Înclinat din Pisa, apoi o mâzgălise cu carioca neagră, încercând s-o facă cât mai întunecată.

Tower îl întrebă cum îl cheamă. Jake-din-Șaptezeci-și-șapte îi zise, apoi Tower glumi puțin cu el, așa cum fac adulții cărora le plac într-adevăr copiii.

– Bună comandă, prietene, continuă Tower. Parcă ai fi personajul principal dintr-un western – știi tu, tipul care năvălește în Black Fork, Arizona, face praf orașul, apoi își vede de drum. Cam ca într-un roman de Wayne D. Overholser...

Jake făcu un pas spre vechiul lui eu (gândindu-se, totodată, ce scheci teribil ar fi ieșit din toată situația asta, numai bun pentru emisiunea *Saturday Night Live*), iar pupilele i se dilatară puțin.

– Eddie! șopti el chiar dacă știa că oamenii din librărie nu pot...

Numai că, la un anume nivel, puteau. Își aminti de doamna de pe 54th Street care-și ridicase rochia până la genunchi ca să poată păși peste Ete. Și tocmai ce ochii lui Calvin Tower tresăriră în direcția sa, apoi reveniră asupra variantei lui mai tinere.

– Poate că ar fi mai bine să nu atragem atenția, îi bolborosi Eddie în ureche.

– Știu asta, zise Jake, dar uită-te la *Charlie, trenulețul Uu-uu*!

Eddie se uită și nu observă nimic deosebit în primă instanță – firește, cu excepția lui Charlie însuși: cap de locomotivă, ochi din faruri și un rânjet nu tocmai demn de încredere. Apoi ridică din sprâncene.

– Credeam că pe *Charlie, trenulețul Uu-uu* l-a scris o femeie pe care o cheamă Beryl Evans, șopti el.

Jake dădu viguros din cap.

– Și eu.

– Atunci cine-i..., și Eddie se mai uită o dată la coperta cărții. Cine-i Claudia y Inez Bachman?

– Habar n-am, spuse Jake. N-am auzit în viața mea de numele ăsta.

7

Unul dintre bătrânii de la tejghea se îndreptă agale spre ei. Eddie și Jake se retraseră. Și exact atunci Eddie simți fiori de gheață pe șira spinării, iar Jake se făcu teribil de palid la față, iar Ete începu să scâncească nefericit. Clar, ceva nu era în regulă în locul acela. Într-un fel, chiar își *pierduseră* umbrele. Cum și le pierduseră, asta nu știa Eddie.

Puștiul-din-Șaptezeci-și-șapte își scoase portofelul ca să plătească cele două cărți. Urmară alte schimburi de replici și râsete simpatice, apoi se îndreptă spre ușă. Eddie dădu să-l urmeze, dar Jake-din-Lumea-de-Mijloc îl apucă de braț, oprindu-l.

– Nu, nu încă – am să mă întorc.

– Nu-mi pasă nici dacă te apuci să aranjezi toate cărțile de aici în ordine alfabetică, se enervă Eddie. Hai să așteptăm afară.

Mușcându-și buzele, Jake medită la această propunere, apoi dădu din cap. Se îndreptară spre ușă, dar se opriră și se dădură la o parte când celălalt Jake intră din nou. Deschisese culegerea de ghicitori. De unde stătea aplecat peste tabla de șah, Calvin Tower se întoarse spre el cu un zâmbet binevoitor.

– Te-ai răzgândit în privința cafelei, o, tu, Vagabond Hiperboreean?

– Nu, da' vreau să te întreb...

– Asta-i partea când îmi spune despre ghicitoarea cu Samson, explică Jake-din-Lumea-de-Mijloc. Nu cred că are vreo importanță. Deși Deepneau cântă un cântecel destul de drăguț, dacă vrei să stai să-l asculți.

– Mă lipsesc, zise Eddie. Haide.

Ieșiră. Și, cu toate că pe Second Avenue lucrurile tot nu erau cum trebuie – persista senzația de întuneric fără sfârșit din spatele decorului, din spatele *cerului* însuși – parcă tot era mai bine afară decât în Restaurantul Spiritual al Manhattanului. Măcar aici era aer curat.

– Uite ce-ți propun. Hai să ne ducem acum la intersecția dintre Second și 46th Street. O să ne prindă din urmă, spuse Jake făcând semn spre alter ego-ul lui care asculta cântecelul lui Aaron Deepneau.

Eddie se gândi puțin, apoi scutură din cap.

Lui Jake îi căzu fața.

– Nu vrei să vezi trandafirul?

– Pe curu' tău că vreau, zise Eddie. Mor să-l văd.

– Păi, atunci...

– Am sentimentul că nu am terminat aici. Nu știu de ce, dar asta simt.

Jake – varianta din șaptezeci și șapte – lăsase ușa deschisă, iar Eddie se opri în prag. Aaron Deepneau tocmai ce-i spunea lui Jake o ghicitoare cu care băiatul va încerca, mai târziu, să-l încurce pe Monoul Blaine: Cine umblă, dar n-are picioare; cine are gură, dar nu vorbește. În tot acest timp, Jake-din-Lumea-de-Mijloc se uită din nou la anunțul din vitrină (*William Faulkner la tigaie, Raymond Chandler răscopt).* Căutătura lui încruntată denota mai degrabă perplexitate și tulburare.

– Și anunțul e altfel, zise el.

– Cum adică?

– Nu-mi aduc aminte.

– Și are vreo importanță?

Jake se întoarse spre tovarășul lui cu suferință în ochi.

– Nu știu. E o altă ghicitoare. Nu pot să *sufăr* ghicitorile!

Eddie îl înțelegea foarte bine. *Când o Beryl nu este o Beryl?*

– Atunci când e Claudia, zise el.

– Ce?

– Nu contează. Dă-te înapoi, Jake, dacă nu vrei să te ciocnești de tine însuți.

Jake îi aruncă o privire speriată celeilalte variante a lui John Chambers și făcu ce-i sugerase Eddie. Iar când Puștiul-din-Șaptezeci-și-șapte o porni pe Second Avenue ținând în mâna stângă cărțile abia cumpărate, Jake-din-Lumea-de-Mijloc îi adresă lui Eddie un surâs istovit.

– Însă *un* lucru mi-l amintesc limpede, spuse. Când am ieșit din prăvălia asta, am fost convins că n-am să mă mai întorc niciodată. Dar m-am întors.

– Dacă ne gândim că acum suntem mai degrabă fantome decât oameni, aș zice că afirmația asta e discutabilă, zise Eddie și îl apucă prietenește de ceafă. Iar dacă ai *uitat* ceva important, Roland te-ar putea ajuta să-ți aduci aminte. Se pricepe la treaba asta.

Jake rânji mai ușurat. Din proprie experiență știa că pistolarul chiar era *maestru* când venea vorba să reînvie amintirile uitate ale celorlalți. O fi fost Alain, prietenul lui Roland, cel dotat cu capacitatea de a atinge alte minți; o fi fost Cuthbert, celălalt prieten, cel care monopolizase tot simțul umorului din acel ka-tet aparte, dar, de-a lungul anilor, Roland devenise un *hipnotizator* dat naibii. Ar fi făcut o avere în Las Vegas.

– Acum vrei să mergem după mine? întrebă Jake. Să vedem trandafirul?

Se uită în susul și în josul străzii – luminoasă și cufundată în beznă în același timp – cu un soi de dezorientare tristă.

– Poate că acolo e mai bine. Trandafirul face ca lucrurile să fie mai bune.

Eddie tocmai era pe punctul de a se declara de acord cu planul propus, când în fața prăvăliei lui Calvin Tower opri un automobil Lincoln cenușiu închis. Cu maximă siguranță trase lângă bordură, chiar în fața unui hidrant. Portierele din față se deschiseră. Când Eddie văzu cine se dă jos de la volan, îl apucă pe Jake de umăr.

– Au, exclamă băiatul. Băi, mă doare!

Dar Eddie nu-l luă în seamă. Ba chiar îl strânse şi mai tare.

– Iisuse, şopti el. Iisuse Hristoase, ce-i asta? Ce mama dracului e *asta*?

8

Jake văzu cum Eddie se face cenuşiu la faţă. Ochii tânărului ameninţau să părăsească definitiv orbitele. Cu destul de multă greutate, izbuti să-i desprindă mâna de pe umăr. Iar Eddie păru a-şi dori să arate ceva cu ea, însă nu avu suficientă putere şi o lăsă moale pe lângă corp.

Bărbatul care coborâse de pe locul din dreapta şoferului urcă pe trotuar, în vreme ce şoferul deschise portiera din spate. Chiar şi lui Jake mişcările lor i se păreau mult exersate, aidoma figurilor unui dans. Bărbatul din spatele maşinii era îmbrăcat cu un costum foarte scump, ceea ce însă nu schimba cu nimic faptul că era, esenţialmente, un omuleţ bondoc şi borţos, cu păr negru ce începuse să-i încărunţească la tâmple. Păr *mătreţos*, păreau a ofta umerii costumului.

Şi, dintr-odată, lui Jake ziua i se păru şi mai întunecată. Ridică ochii în căutarea norului după care bănuia că s-ar fi ascuns soarele. Însă pe cer nu era niciun nor, însă avu senzaţia că se formase o aureolă neagră în jurul astrului strălucitor, precum un cerc de rimel în jurul unui ochi înspăimântat.

La jumătatea drumului spre următoarea intersecţie, varianta lui din 1977 se uita în vitrina unui restaurant, iar Jake îşi aduse aminte cum se numea stabilimentul acela: Chew Chew Mama's. În apropiere se afla magazinul de discuri Tower of Power, iar acolo avea să-şi spună *Ce s-au mai bagatelizat turnurile în ziua de azi.* Dacă acel alter ego al lui s-ar fi uitat în spate, ar fi văzut automobilul cenuşiu... dar nu se întoarse. Puştiul-din-Şaptezeci-şi-şapte se gândea numai la viitor.

– Balazar, spuse Eddie.

– *Ce?*

Eddie arăta spre individul îndesat, care, încadrat de ceilalţi doi, tocmai ce se oprise ca să-şi aranjeze mai bine cravata de firmă. Tovarăşii lui păreau deopotrivă şi relaxaţi, şi foarte vigilenţi.

– Enrico Balazar. Mult mai tânăr. Dumnezeule, pare în floarea vârstei!

– Păi, e 1977, îi aminti Jake.

Apoi îi căzu fisa:

– Ăsta-i tipul pe care l-ai *omorât* împreună cu Roland?

Eddie îi spusese povestea împușcăturilor din 1987 de la clubul lui Balazar, omițând, însă, detaliile mai sângeroase. Ca, de exemplu, partea când Kevin Blake aruncase cu boltă capul fratelui lui Eddie în biroul lui Balazar, încercând să-i scoată la vedere pe Roland și pe Eddie. Capul lui Henry Dean, Ilustrul Narcoman Eminent și Docent.

– Îhî, tipul pe care l-am omorât noi doi. Ăla de la volan e Jack Andolini, Moș Dublurât îi ziceau oamenii pe la spate. Intrase cu mine pe una din ușile alea chiar înainte să înceapă să se tragă.

– Și pe el l-a omorât Roland, nu?

Eddie dădu din cap. Era mult mai simplu decât să încerce să explice cum se întâmplase că Jack Andolini murise fără ochi și fără chip, sfârtecat de cleștii și fălcile homarușeniilor de pe plajă.

– Celălalt bodyguard e George Biondi. Zis și Borcănilă, din cauza nasului mare. Pe ăsta eu l-am omorât. Îl *voi* omorî. Peste zece ani.

Eddie părea pe punctul de a-și pierde cunoștința.

– Eddie, te simți bine?

– Cred că da. Cred că trebuie să mă simt bine.

Se trăseseră la o parte din pragul magazinului. Ete se ghemuise la picioarele lui Jake. Celălalt Jake nu se mai zărea. *Acum am început să alerg*, își zise el. *Sar peste căruciorul tipului de la UPS. Sprintez disperat către prăvălia cu delicatese pentru că sunt convins că pe acolo e drumul înapoi în Lumea de Mijloc. Drumul înapoi la* el.

Balazar își admiră imaginea reflectată în vitrină, lângă tabla cu SPECIALITĂȚILE ZILEI, își înfoie cu vârfurile degetelor floacele de lângă urechi, apoi intră pe ușa deschisă. Andolini și Biondi îl urmară.

– Duri indivizi, comentă Jake.

– Cei mai duri, fu de acord Eddie.

– Din Brooklyn.

– Mda.

– Păi, și ce caută niște gigei duri din Brooklyn într-un anticariat din Manhattan?

– Cred că asta trebuie să aflăm. Te doare umărul?

– Nu. Dar n-aș prea vrea să mă întorc acolo.

– Nici eu. Așa că haide.

Și intrară din nou în Restaurantul Spiritual al Manhattanului.

9

Ete tot lipit de glezna lui Jake se ținea, scheunând fără oprire. Băiatul nu se înnebunea după scâncetul bumblerului, dar îl înțelegea și era de acord cu el. Duhoarea de spaimă din librărie era aproape palpabilă. Deepneau ședea lângă tabla de șah, căscând nefericit ochii la nou-veniții care nu aveau absolut deloc aerul de bibliofili în căutarea unei posibile prime ediții cu semnătura autorului. Ceilalți doi bătrâni de la tejghea își dădură peste cap cafelele, cu mina unora ce tocmai și-au amintit că au o întâlnire extrem de importantă într-un cu totul alt loc.

Lașii, își spuse Jake cu un dispreț despre care nu-și dădu seama că îi este relativ nou. *Căcăcioșii. Vârsta le poate justifica doar parțial atitudinea.*

– Avem ceva de discutat, domnule Toren, zise Balazar cu voce scăzută, calmă, rezonabilă, fără urmă de accent. Să mergem în birou, te rog...

– Nu avem nimic de discutat, spuse Tower cu ochii fugindu-i spre Andolini.

Jake înțelegea de ce. Jack Andolini semăna cu psihopatul grabnic-implântător-iu-de-bardă-în-creștetul-victimei din filmele de groază.

– După cincisprezece iulie s-ar putea să avem. *S-ar putea.* Așa că putem să stăm de vorbă după Ziua Independenței. Dacă ai să mai vrei, surâse el încercând să dea dovadă de logică. Dar acum? Nu văd rostul. Nu suntem nici măcar în iunie. Și, ca să știi, numele meu nu e...

– Nu vede rostul, șopti Balazar.

Se uită la Andolini; se uită apoi la individul cu nas mare; își ridică mâinile, le coborî. *Ce se-ntâmplă cu lumea asta?* spunea gestul lui.

– Jack? George? Omul ăsta a avut un cec de la mine pe care era trecut un unu și cinci zerouri. Iar acum zice că nu vede ce rost ar avea să stea de vorbă cu mine.

– Incredibil, exclamă plat Biondi.

Andolini nu spuse nimic. Se uită lung la Calvin Tower cu ochii lui tulburi de sub fruntea bombată, ochi aidoma unor sălbăticiuni care pândesc din vizuină. Cu o mutră ca aia, își zise Jake, nu aveai de ce să vorbești prea mult ca să îți faci înțeleasă intenția. Intenția fiind băgarea bietului om în toți sperieții.

– *Eu* vreau să vorbesc cu *tine*, continuă Balazar, pe un ton răbdător și înțelegător, însă fixându-l pe Tower cu privirea. De ce vreau asta? Pentru că asta este *dorința* patronilor mei. Iar pentru mine este suficient. Și mai știi ceva? Cred că-ți poți permite să pierzi cinci minute în schimbul banilor ălora. Ce părere ai?

– Suta de mii s-a dus, mormăi sumbru Tower. Și sunt convins că și cei care te-au angajat știu asta.

– Aspectul acesta nu mă privește, zise Balazar. De ce m-ar privi? Erau banii tăi. Pe mine mă interesează dacă ai sau nu de gând să ne duci în birou. Dacă nu, vom fi obligați să discutăm aici, în văzul întregii lumi.

„Întreaga lume" se limita acum la Aaron Deepneau, una bucată billy-bumbler și doi new-yorkezi dezrădăcinați pe care nu-i putea vedea nimeni. Amicii lui Deepneau dăduseră bir cu fugiții, ca niște căcăcioși pur-sânge ce erau.

Tower făcu o ultimă încercare:

– N-am cui să las în grijă prăvălia. Se apropie ora prânzului și avem o grămadă de clienți în...

– Toată lumea știe că jegul ăsta nu face nici măcar cincizeci de dolari pe zi, domnu' Toren, îl întrerupse Andolini. Dacă chiar ți-e să nu pierzi cine știe ce mare afacere, lasă-l pe *el* la vânzare câteva minute.

O clipă eternă și absolut îngrozitoare, Jake avu senzația că individul căruia Eddie îi spusese „Moș Dublurât" se referea la nimeni altcineva decât la John „Jake" Chambers. Abia după aia văzu că Andolini arată peste capul lui, la Deepneau.

Tower (sau Toren) se dădu bătut.

– Aaron? Te superi?

– Nu mă supăr dacă nu te superi nici tu, zise Deepneau îngrijorat. Sigur vrei să stai de vorbă cu indivizii ăștia?

Biondi îi aruncă o privire furioasă. Jake își spuse că Deepneau îi rezistă uluitor de bine. Într-un mod straniu, se simțea chiar mândru de bătrânul flăcău.

– Mda, bâigui Tower. Mda, totu-i în regulă.

– Nu-ți face griji, n-o să-și piardă fecioria curului din cauza noastră, râse Biondi.

– Vezi cum vorbești, că ești într-un loc al culturii, îl certă Balazar, însă lui Jake i se păru că zâmbește. Haide la o șuetă micuță, Toren.

– Nu mă mai cheamă așa! Mi-am schimbat numele în...

– Nu-mi pasă, spuse blând Balazar.

Ba chiar îl bătu prietenește pe braț. Jake încă mai încerca să se obișnuiască cu gândul că toată povestea asta... toată *melodrama* asta... se petrecuse după ce el ieșise din magazin cu cele două cărți noi (mă rog, noi pentru el) și își văzuse de drum. Că toate astea se petrecuseră în urma lui.

– Olandezu' tot cap pătrat rămâne, nu, patroane? întrebă Biondi veselindu-se nevoie mare. Tâmpitu', tot tâmpit. Indiferent cum își zice.

Balazar îi răspunse:

– George, dacă ai chef de vorbă, te învăț eu ce să zici. Ai priceput?

– În regulă, se potoli Biondi, dar i se păru că nu ar fi dat dovadă de suficient entuziasm și plusă: Da! Cum nu!

– Bun așa.

Strângând brațul pe care îl mângâiase mai înainte, Balazar îl conduse pe Tower spre fundul magazinului. Acolo cărțile erau stivuite de-a valma; aerul era greu de mirosul milioanelor de pagini mucegăite. Ajunseră la ușa pe care scria ACCES PERSONAL. Tower scoase un inel cu chei și începu s-o caute pe cea potrivită.

– Îi tremură mâinile, murmură Jake.

Eddie dădu compătimitor din cap:

– Și ale mele ar tremura dacă aș fi în locul lui.

Tower găsi cheia, o vârî în broască și deschise ușa. Se mai uită încă o dată la cei trei oaspeți nepoftiți – gigei duri din Brooklyn – apoi îi conduse în camera din spate. Ușa se închise în urma lor, iar Jake auzi zgomotul unui zăvor tras. Se îndoia că de mâna lui Tower.

Privi la oglinda convexă antifurt montată în colț și îl văzu pe Deepneau ridicând receptorul telefonului, ezitând, apoi punându-l la loc în furcă.

– Și acum ce facem? îl întrebă pe Eddie.

– Vreau să încerc o chestie pe care am văzut-o într-un film, îi răspunse Eddie, făcându-i cu ochiul și ducându-se la ușa închisă. Acu-i acu'. Poți să-mi zici cur belit dacă nu fac altceva decât să mă aleg cu un cucui.

Înainte ca Jake să-i ceară lămuriri, Eddie intră *prin* ușă. Jake îl văzu cum închide ochii și strâmbă din buze, cu expresia celui care se așteaptă la o lovitură zdravănă.

Doar că *nici vorbă* de vreo lovitură. Eddie pur și simplu trecu prin ușă. Acum piciorul lui cu mocasin se ridică, și imediat dispăru și el. Se auzi un scrâșnet surd, acela făcut de o palmă ce trece peste o suprafață rugoasă.

Jake se aplecă și îl luă pe Ete în brațe.

– Închide ochii, îi spuse.

– Chii, fu de acord bumblerul continuând să se uite la el cu aceeași expresie de adorație calmă.

Ca să-i demonstreze, Jake strânse și el ochii, iar când îi deschise observă că Ete îl imita întocmai. Fără să mai piardă timp, Jake, cu Ete în brațe, intră prin ușa pe care scria ACCES PERSONAL. O clipă fură învăluiți de bezna cu miros de lemn. De undeva, din spatele frunții, Jake auzi din nou clinchetul tulburător al clopoțeilor. Apoi ieșiră pe partea cealaltă.

10

Acolo era un spațiu de depozitare mult mai mare decât se așteptase Jake – cam tot la fel de mare ca o magazie, ticsit cu maldăre de cărți. Jake socoti că stivele acelea, susținute de perechi de bârne, trebuie să fi fost înalte de 5 sau 6 metri. Spațiile libere dintre ele erau înguste și strâmbe. În câteva observă niște platforme pe roți, mult asemănătoare cu rampele mobile de îmbarcare folosite în aeroporturile mici. Mirosul de carte veche era mult mai pregnant aici decât în magazin, aproape copleșitor. De tavan atârnau tot soiul de lămpi cu abajur, care ofereau locului o lumină gălbejită și inegală. Pe peretele din stânga umbrele lui Tower, Balazar și ale prietenilor lui Balazar țopăiau îndreptându-se spre un colț al încăperii unde era, într-adevăr, amenajat un birou.

Acolo erau un pupitru, cu o mașină de scris și un fișet rotativ pentru cărți de vizită, și trei fișete vechi. Pe perete erau tot soiul de bilețele și un calendar care, la pagina lunii mai, înfățișa un individ din secolul al nouăsprezecelea. Jake nu-l recunoscu din prima... apoi își aduse aminte cine era: Robert Browning. Folosise câteva citate din opera lui în lucrarea de sfârșit de an.

Tower se așeză în spatele biroului său, și imediat îi păru rău de asta. Jake îl înțelegea. N-avea cum să-i fie prea bine cu cele trei huidume strânse în jurul lui. Umbrele acestora dansau pe perete ca niște demoni hidoși de poveste.

Balazar scoase din buzunar o hârtie împăturită pe care o netezi și o puse pe pupitru, în fața lui Tower.

– O recunoști?

Eddie se apropie mai mult. Jake îl apucă de mână.

– Nu te duce așa de aproape! O să te simtă!

– Nu-mi pasă, îi răspunse Eddie. Trebuie să văd ce scrie.

Neștiind ce altceva să facă, Jake îl urmă. Ete i se fâțâi în brațe și scânci ușurel. Jake îl țistui pe un ton tăios, iar micuțul bumbler clipi nedumerit la el.

– Scuze, amice, îi spuse băiatul, dar trebuie să fii cuminte.

Oare ajunsese deja varianta lui din 1977 pe terenul viran? Acolo, Jake alunecase pe ceva, căzuse, se lovise la cap și își pierduse cunoștința. Se întâmplase? N-avea sens să-și pună întrebări dintr-astea acum. Eddie avea dreptate. Nu-i plăcea, dar știa că așa este. Trebuiau să se afle *aici*, nu acolo. Și trebuiau să vadă ce scrie pe coala de hârtie pe care Balazar i-o arăta acum lui Calvin Tower.

11

Eddie apucă să citească primele două rânduri înainte ca Jack Andolini să zică:

– Nu-mi place chestia asta, patroane. Îmi pute ceva.

Balazar dădu din cap.

– De acord. Se mai află și altcineva aici, domnule Toren?

Tonul îi era tot calm și prevenitor, însă ochii-i cotrobăiau prin toate ungherele, încercând să-și dea seama unde s-ar fi putut ascunde cineva în această încăpere spațioasă.

– Nu, răspunse Tower. Mă rog, ar fi Sergio, motanul magazinului. Cred că pe aici pe undeva...

– Ăsta nu-i magazin, îl contrazise Biondi. Nu-i decât o gaură în care să-ți bagi banii. Și tu zici că ții o *librărie* aici? Pe cine vrei să păcălești?

Pe el însuși, își spuse Eddie. *Se păcălește singur.*

Ca și cum gândul lui l-ar fi invocat, reîncepu zvonul înfiorător de clopote. Nu ajungea la urechile gangsterilor din magazia lui Tower, dar Eddie citi pe chipurile chinuite ale lui Jake și Ete că prietenii lui îl auzeau. Și încă foarte bine. Și, dintr-odată, sala aceea, și așa slab luminată, începu să se întunece și mai mult.

Ne întoarcem, se panică Eddie. *Iisuse, ne întoarcem! Măcar să apuc să...*

Se aplecă între Andolini și Balazar, fără să-i pese că cei doi aruncau priviri circumspecte în jur. Nu-l interesa nimic altceva în afară de hârtia aceea de pe biroul lui Tower. Cineva îl angajase pe Balazar ca să obțină o semnătură pe foaia aia (probabil), iar apoi ca să o vâre sub nasul lui Tower/Toren la momentul potrivit (cu siguranță). În mod normal, *Il Roche* – Stânca – s-ar fi mulțumit să-și trimită vreo două brute dintre „domnii" lui să se ocupe de o asemenea chestiune. Se pare însă că această treabă era suficient de importantă pentru ca el să-i acorde întreaga atenție. Și Eddie voia să afle de ce.

ACORD

Acest document reprezintă un Acord încheiat între Dl. Calvin Tower, **rezident al Statului New York, deținător al proprietății** teren viran, **identificată ca Lot** #298, **Corp** #19 **din...**

Și iarăși i se zbuciumară clopoțeii în cap, stârnindu-i frisoane. Mai răsunători, de data aceasta. Umbrele mai dense se cățărau pe pereții magaziei. Bezna pe care Eddie o simțise în stradă străpungea acum zidurile din jurul lui. Poate îi va mătura de acolo, iar ăsta ar fi un lucru rău. Poate îi va absorbi, iar asta ar fi încă și mai rău, firește că ar fi mai rău, căci nu există o moarte mai oribilă decât să te înece bezna.

Și dacă întunericul acesta e populat de *creaturi* fioroase? Creaturi flămânde, așa cum fusese Gardianul?

Așa este. Vocea lui Henry. Prima oară după aproape două luni. Eddie și-l imagina cum stă în spatele lui cu un rânjet pământiu de drogat pe buze: ochi injectați și dinți galbeni și stricați. *Știi că așa este. Dar trebuie să te duci atunci când auzi clopoțeii, frate-miu, știi asta.*

– Eddie! strigă Jake. Se întoarce! Auzi?

– Apucă-mă de curea, îi spuse Eddie.

Ochii îi alergau nebuni încolo și încoace pe hârtia din mâinile dolofane ale lui Tower. Balazar, Andolini și Borcănilă încă se mai uitau în jur. Biondi își scosese pistolul.

– De... ?

– Poate așa n-o să fim despărțiți, zise Eddie.

Clopoțeii se auzeau mai tare ca oricând. Scoase un geamăt. Cuvintele acordului începură să-i joace în fața ochilor. Strânse din ochi încercând să focalizeze literele:

...**identificată ca Lot** #298, **Corp** #19, **din** Manhattan, **New York City, între** 46th **Street și** 2nd **Avenue, și** Corporația Sombra, **corporație care își desfășoară activitatea în statul New York.**

Astăzi, 15 iulie 1976, Sombra **a plătit suma nerambursabilă de** 100 000 dolari **lui** Calvin Tower. **În schimbul acestei sume,** Calvin Tower **se angajează să nu...**

15 iulie 1976. Nici cu un an în urmă.

Eddie simți cum îi înghite bezna și încercă să citească și să vâre la cap cât mai repede restul acordului. Ca să înțeleagă ce anume se petrecea acolo. Iar dacă reușea să facă asta, poate că ar fi fost cu un pas mai aproape de semnificația acestor evenimente pentru ei.

Cu condiția să nu mă scoată definitiv din minți clopoțeii ăștia. Cu condiția ca acele creaturi din beznă să nu ne mănânce la întoarcere.

– Eddie!

Jake era. Înspăimântat de ceva. Eddie nu-l luă în seamă.

...Calvin Tower **se angajează să nu vândă, închirieze sau să greveze de o altă manieră proprietatea pe o perioadă de** un an calendaristic, **începând**

de la data încheierii prezentului acord şi până la data de 15 iulie 1977. **Este de la sine înţeles că** Corporaţia Sombra **va avea drept de prim cumpărător asupra Proprietăţii menţionate mai sus, după cum urmează.**

În perioada respectivă, Calvin Tower **va trebui să protejeze interesul declarat al** Corporaţiei Sombra **faţă de proprietatea menţionată mai sus şi nu va permite aplicarea de sechestru sau alte grevări...**

Mai scria ceva, însă acum dangătul clopotelor devenise de-a dreptul insuportabil, ameninţând, parcă, să le scoată creierii prin urechi. Preţ de o clipă Eddie înţelese – la naiba, *văzu* chiar – cât de rarefiată devenise această lume. Cât de rarefiate deveniseră, probabil, toate lumile. Subţiri şi uzate ca jeanşii lui. Mai prinse o ultimă frază din acord: ... **în cazul îndeplinirii acestor condiţii, va beneficia de dreptul de a vinde proprietatea** Corporaţiei Sombra **sau oricărei alte părţi**. Apoi cuvintele dispărură. Totul dispăru într-un vârtej negru, sălbatic. Cu o mână, Jake se ţinea de cureaua lui Eddie. În cealaltă îl ţinea pe Ete care acum lătra ca apucatul. Lui Eddie iar i se păru că o vede pe Dorothy învârtindu-se în miezul întunecat al tornadei care o poartă spre Tărâmul lui Oz.

În beznă *erau* creaturi: forme nedeslușite în spatele unor ochi bizari, fosforescenţi, aşa cum vezi în filmele SF despre explorarea fisurilor existente pe fundul oceanelor. Doar că în filmele alea cercetătorii se află într-un clopot de scufundare, în vreme ce el şi cu Jake...

Volumul clopotelor ar fi urmat să-i spulbere timpanele în următoarea secundă. Se simţea de parcă l-ar fi aruncat cineva cu capul înainte în măruntaiele orologiului Big Ben chiar în momentul în care bătea miezul nopţii. Urlă fără să se audă. Iar apoi, gata. Dispărură toţi şi toate – şi Jake, şi Ete, şi Lumea de Mijloc – iar el plutea pe undeva, dincolo de stele şi de galaxii.

Susannah! strigă Eddie. *Unde eşti, Suze?*

Niciun răspuns. Doar întuneric.

III

MIA

1

A fost odată ca niciodată, pe vremuri, în anii şaizeci (înainte ca lumea să meargă mai departe), a fost odată o femeie pe nume Odetta Holmes, o tânără agreabilă, conştientă de situaţia ei socială. Era bogată, frumoasă, gata oricând să se îngrijească de semenii (sau semenele) ei. Fără ca măcar să bănuiască, femeia aceasta îşi împărţea trupul cu o fiinţă mult mai puţin agreabilă, pe nume Detta Walker. Detta nu dădea nici un scuipat pe semenii (sau semenele) ei. Povestea spune că Rhea de Coos ar fi cunoscut-o pe Detta şi şi-ar fi făcut-o soră. De cealaltă parte a Lumii de Mijloc, Roland de Gilead, ultimul pistolar, a adus această femeie la el şi a creat o a treia, mult mai bună şi mult mai puternică decât oricare din cele două de dinainte. De femeia aceasta s-a îndrăgostit Eddie Dean. Iar ea îl numea „soţ". Şi făcea asta cu mult entuziasm, deoarece pierduse scandalurile feministe ale deceniilor de mai târziu. Însă refuza mândria şi bucuria de a se numi Susannah Dean, din cauză că mama ei o învăţase că mândria precede decăderea.

Acum apăruse şi o a patra femeie. Născută din cea de-a treia într-un alt timp de transformări şi stres. Şi acesteia nu-i păsa nici cât negru sub unghie nici de Odetta, nici de Detta, şi nici de Susannah. Nu-i păsa decât de noua făptură

ce avea să vină. Iar noua făptură avea nevoie de hrană. Sufrageria cea mare era aproape. Doar asta conta, și nimic altceva.

Această nouă femeie, la fel de periculoasă ca și Detta Walker, se numea Mia. Nu purta numele vreunui tată al celui ce avea să se nască, ci doar acel nume care în Limba Nobilă însemna *mamă*.

2

Străbătu încet cele două coridoare din piatră care duceau spre locul ospățului. Trecu pe lângă încăperi pustii, pe lângă naosuri și firide goale, pe lângă holuri unde apartamentele erau nelocuite, iar numărul de pe uși era invariabil zero. Pe undeva în castelul acesta se afla un tron îmbibat cu sânge vechi. Pe undeva se aflau scări ce coborau în cripte cu pereții din oase și numai zeii puteau spune cât de adânci erau. Totuși *exista* viață în locul acesta: Viață și hrană din belșug. Mia știa asta, așa cum își știa și picioarele de care se loveau straturile foșnitoare ale fustei. Mâncare bună și multă. Viață pentru tine și viață pentru recolta ta, parcă așa sună zicătoarea, nu? În plus, îi era și foarte foame. Dar, bineînțeles! Nu mânca ea, oare, pentru doi?

Ajunse la o scară mare. La urechi îi ajunse un zgomot înăbușit, totuși puternic: dum-dum-dum, pulsul motoarelor îngropate în pământ sub cea mai adâncă criptă. Miei nu-i păsa absolut deloc nici de ele, nici de North Central Positronics Ltd care le fabricase și le pusese în mișcare cu zeci de mii de ani înainte. Nu-i păsa câtuși de puțin nici de computerele bipolare, și nici de uși, nici de Grinzi, și nici de Turnul Întunecat care se înălța în centrul tuturor lucrurilor.

N-o interesau decât aromele. Aromele dense și îmbietoare care pluteau până la ea. Friptură de pui cu sos, porc în grăsime sfârâitoare. Cotlete de vită în sânge, roți de brânză moale, creveți uriași de Calla Fundy, aidoma unor virgule grăsuluci și portocalii. Pești cu ochii holbați și cu burți despicate din care se revarsă sosul. Oale uriașe cu jambalaya și fanata, delicioasele tocănițe din Sudul îndepărtat. Adăugați la toate astea sute de fructe și mii de dulciuri, și tot la nu veți isprăvi! Aperitivele! Primele îmbucături ale primului fel de mâncare!

Mia coborî în fugă scara impunătoare, atingând ușor balustrada netedă. Condurii ei micuți șopteau gângav pe trepte. Odată a visat că un om îngrozitor o împinsese în fața metroului care îi retezase picioarele de la genunchi. Dar visele erau ridicole. Picioarele ei se aflau la locul lor, nu? Ba da! La locul lui se afla și pruncul din pântece. Făptura aceea care voia să mănânce. Căreia îi era foame, așa cum foame îi era și ei.

3

De la piciorul scării, un coridor de vreo treizeci de metri, pardosit cu marmură neagră, lustruită, ducea la o pereche de uși duble. Grăbită, Mia o apucă într-acolo. Își vedea imaginea reflectându-se în marmură, vedea torțele electrice din pardoseală arzând ca lanternele scafandrilor, dar nu-l văzu pe bărbatul din spatele ei. Nu-l văzu pe bărbatul care tocmai coborâse cotul impetuos al scării încălțat cu cizme scâlciate, iar nu cu pantofi de bal. Purta jeanși ponosiți și o cămașă din batist albastru, iar nu straie de curte. La șold, în stânga, îi atârna pistolul cu patul uzat din lemn de santal, în tocul legat cu piele netăbăcită. Chipul lui era ars de soare, ridat și bătut de ploaie și vânt. Părul negru îi era înspicat cu șuvițe cărunte. Dar cea mai remarcabilă trăsătură a acestui bărbat erau ochii. Albaștri și reci și neclintiți. Detta Walker nu se temuse de nimeni, nici măcar de bărbatul acesta, dar se temuse de acești ochi de pistolar.

Chiar înaintea ușilor duble era un foaier. Pardosit cu dale din marmură roșie și neagră. Pe pereții lambrisați erau expuse portrete decolorate ale seniorilor și domnițelor din vechime. În centru era o statuie din marmură trandafirie și oțel cromat. Părea a înfățișa un cavaler rătăcitor ținând deasupra capului ceva care putea fi ori un revolver cu șase gloanțe, ori o sabie scurtă. Deși chipul personajului era aproape neted, căci sculptorul doar sugerase trăsăturile, Mia știa foarte bine cine este. Cine trebuie să fie.

– Te salut, Arthur Eld, spuse ea făcând o reverență adâncă. Rogu-te, binecuvântează bucatele pe care am să le mănânc. Și pe care o să le mănânce pruncul din mine. O seară bună îți urez.

Nu-i putea ura zile multe pe pământ, deoarece zilele lui – ca și zilele neamului lui – se cam duseseră. Și atunci, își atinse cu vârful degetelor buzele surâzătoare și îi trimise o bezea. O dată ritualul îndeplinit, se grăbi spre sufragerie.

Lată de patruzeci de metri și lungă de șaptezeci, așa era sala pentru ospețe. Torțe electrice străluceau înfipte în pereți. Sute de scaune erau așezate în jurul uriașei mese din lemn masiv, încărcată cu delicatese calde și reci. În fața fiecărui scaun se afla câte o farfurie din porțelan cu model albastru, dantelat, farfurie *chipoasă*, farfurie *pentru ocazii speciale*. Însă pe scaunele acelea nu stătea nimeni, nu erau bucate pe farfuriile *chipoase* din porțelan, nu fusese turnat vinul în paharele înalte, deși în carafele din aur înșirate de-a lungul mesei era vin din belșug, vin bine răcit, vin numai bun de băut. Totul era exact așa cum știuse ea că va fi, exact așa cum văzuse în cele mai dragi și mai vii fantezii ale ei, exact așa cum fusese de atâtea ori și cum va mai fi atâta vreme cât ea (și fătul) vor dori. Oriunde s-ar fi aflat, castelul acesta îi era la îndemână. Și ce dacă mirosea a igrasie și a mâl și a putregai? Și ce dacă umbrele de sub masă scoteau tot soiul de sunete ciudate – poate sunet de lăbuțe de șobolani și nevăstuici? De ce i-ar păsa? De ce, când pe masă erau bucate din abundență, și aromele mâncărurilor se împleteau cu lumina strălucitoare, și toate erau doar pentru ea? Să-și poarte singure de grijă umbrele de sub masă. Nu era treaba ei ce făceau acolo, nu, deloc.

– Iat-o pe Mia, fiică a nimănui! strigă ea binedispusă spre sutele de arome de carne și sosuri și creme și fructe din încăperea tăcută. Mi-este foame și voi mânca! Mai mult încă, îmi voi hrăni și pruncul! Dacă are cineva ceva împotrivă, să facă un pas înainte! Să-l văd foarte bine și să mă vadă și el!

Nimeni nu făcu un pas înainte, bineînțeles. Căci dispăruseră de multă vreme toți cei care benchetuiseră acolo odinioară. Acum nu se mai auzea decât pulsul înfundat și somnoros al motoarelor cu transmisie lentă (și zgomotele stinse și neplăcute venite din Tărâmul-de-sub-Masă). În spatele ei, o veghea, tăcut și nemișcat, pistolarul. Nu era prima oară. El nu reușea să vadă niciun castel, însă o vedea pe ea; o vedea foarte bine.

– Tăcerea înseamnă aprobare! exclamă ea.

Își apăsă palma pe pântecele care începuse să se bombeze. Să se rotunjească. Apoi strigă râzând:

– Chiar așa! Iat-o pe Mia la ospăț! Poftă bună și ei, și fătului care-i crește înăuntru! Poftă foarte, foarte bună!

Și se ospătă. Însă nu dintr-un singur loc, și în niciun caz din farfurii. Detesta farfuriile, mai ales farfuriile acestea *chipoase*, din porțelan alb cu albastru, *pentru ocazii speciale*. Habar n-avea de ce și nici n-o interesa să afle. Doar mâncarea o interesa. Se deplasa de-a lungul mesei, aidoma unei doamne invitate la cel mai grandios bufet al lumii, apucând bucatele cu degetele și azvârlindu-și-le în gură, sfârtecând uneori carnea fierbinte și fragedă direct de pe oasele pe care după aceea le arunca înapoi pe platouri. Nu nimeri de câteva ori, iar hălcile de carne se rostogoliră pe pânza albă și bogată a feței de masă, împroșcând-o cu zeamă și sos, lăsând dâre ca după o criză de hemofilie. Una din fripturi răsturnă o sosieră. O alta sparse un bol din cristal plin cu jeleu de coacăze. O a treia se dădu de-a dura până căzu de pe masă, iar Mia auzi cum ceva o trage dedesubt. Urmară niște chițăieli ca de încăierare, apoi un țipăt de durere atunci când una dintre vietățile de acolo își înfipse colții în alta. Apoi tăcere. Degrabă întreruptă de hohotele de râs ale Miei. Își șterse încet de pieptul rochiei degetele pline cu grăsime, delectându-se cu petele de carne și sos care se întindeau pe mătasea aceea scumpă. Delectându-se cu senzația pe care i-o dădeau sânii ei copți, delectându-se cu senzația sfârcurilor pietroase, tari, excitate.

Se deplasă agale de-a lungul mesei, vorbind singură pe multe voci, într-un soi de conversație delirantă.

Cum se mai simt, dulceață?

O, se simt foarte bine, mulțumesc foarte mult de întrebare, Mia.

Chiar crezi că individul ăla, Oswald, care l-a împușcat pe Kennedy, a acționat de unul singur?

Nici în ruptul capului nu pot să cred una ca asta, iubito – aia a fost o treabă pusă la cale de CIA de la un capăt la celălalt. De CIA sau de miliardarii ăia din industria oțelului, fețele ale palide borâte din Alabama.

Din Bombingham[1]*, Alabama, scumpete, păi, nu-i așa?*

Ai ascultat discul cel nou al lui Joan Baez?

O, Doamne, sigur că da. Nu ți se pare că are voce de înger? Am auzit că o să se căsătorească cu Bob Dylan...

---

[1] *Bombingham*, paronim pentru Birmingham, oraș din statul Alabama renumit pentru industria oțelului (n. tr.).

Și așa mai departe, și li-li-li și la-la-la. Roland auzea și vocea cultivată a Odettei și obscenitățile pitorești ale Dettei. Câte femei avea în cap? Câte personalități, formate pe de-a-ntregul și formate numai pe jumătate? O urmări cum se întinde peste farfuriile goale, care nu erau acolo, și peste paharele goale (care nici ele nu erau acolo) și înfulecă direct de pe platouri, clefăind totul cu poftă lacomă. Fața îi strălucea de untură, corsajul rochiei (pe care el nu o vedea, dar o bănuia) se înnegrea treptat în urma degetelor ei soioase care se ștergeau de material iar și iar – mișcările acestea erau mult prea evidente pentru a putea fi interpretate greșit. La fiecare oprire, femeia apuca aerul gol din fața ei, aruncând o farfurie, pe care el n-o putea vedea, fie pe jos, la picioarele ei, fie peste masă, spărgând-o de un perete care exista doar în visul ei.

Iacă-tă! zbiera ea atunci cu vocea sfidătoare a Dettei Walker. *Iacă-tă, Doamnă Albastră, iacă-tă, scorpie împuțită, ți-am spart-o iar! Ț-am spart căcatu' de farfurie, ce părere-ți împingi de chestia asta? Ce mai zici acu'?*

Apoi, trecând mai departe, slobozi un hohot de râs, ca un tril încântător, dar reținut, atunci când o întrebă pe cutăriță cum se descurcă fiul ei, cutărică, la Morehouse[1], și nu-i nemaipomenit că există o școală atât de bună pentru copiii de culoare, nu-i așa că este un *lucru... minunat?!* Și ce mai face mămica ta, drăguțo? O, îmi pare atât de *răăău*. Ne vom ruga cu toții pentru însănătoșirea ei grabnică.

Întinzându-se peste o altă farfurie imaginară, în timp ce vorbea, înșfăcând un castron mare plin cu icre negre scânteietoare, decorat cu felii de lămâie. Vârându-și fața în el ca un porc ce-și vâră râtul în troacă. Hăpăind. Ridicându-și apoi capul, surâzând cu gingășie și sfială sub strălucirea torțelor care-i luminează obrajii plini cu icre, aidoma unor picături negre de sudoare pe pielea ei cafenie, aidoma unor pistrui negri pe frunte și pe obraji, aidoma unor cheaguri de sânge în jurul nărilor – *O, da, cred că facem reale progrese, indivizi de teapa lui Bull Connor își trăiesc acum declinul, iar cea mai dulce răzbunare a noastră este faptul că ei știu asta* – și apoi azvârlind castronul peste cap, cu o mișcare de voleibalist țicnit, și icrele, ca picăturile de ploaie, îi acoperiră părul (Roland chiar avu senzația că poate vedea scena), iar atunci când castronul se sparse de piatră, surâsul nu-i-așa-că-i-o-petrecere-pe-cinste se schimonosi în

[1] Colegiu particular din Atlanta, în statul Georgia, destinat băieților de culoare (n. tr.).

rictusul dezgustător al Dettei Walker și începu să zbiere: *Iacătă, scorpie împuțită de cotoroanță albastră ce ești tu, cum îți place? Haidi, dă-i bice și vâră-ți niște caviar și în pizda aia smochinită a ta! Dă-i bice, n-auzi!*

După aceea, trecu mai departe, la următorul platou. Și la următorul. Și la următorul. Se hrăni în marea sală de banchete. Se hrăni și își hrăni fătul. Nu se întoarse nici măcar o dată să-l privească pe Roland. Nu își dădu deloc seama că, la drept vorbind, sala aceasta nici nu exista.

4

După ce toți patru (toți cinci, dacă-l punem la socoteală și pe Ete) adormiseră în culcușurile lor improvizate după ospățul cu brioșe de pădure, Roland nu se mai gândi absolut deloc la Eddie și Jake, ci se concentră doar asupra lui Susannah. Pistolarul era convins că femeia va porni iar în pribegie în noaptea aceea, și din nou el avea de gând s-o urmărească, așa cum făcuse și în alte dăți. Nu ca să vadă ce pune la cale; anticipase asta.

Nu, principala lui preocupare era să-i asigure protecția.

Pe la prânz, cam atunci când Jake adusese brioșele, apăruseră semnele deja cunoscute de Roland: Susannah începuse să scurteze cuvintele, mișcările îi deveniseră mai bruște, în repetate rânduri avusese pornirea necontrolată de a-și freca tâmplele, sau fruntea, deasupra sprâncenei stângi, ca și cum ar fi durut-o ceva acolo. Să nu fi văzut Eddie toate aceste semne? se întrebă Roland. Sigur, Eddie fusese un observator obtuz atunci când se cunoscuseră, dar se schimbase mult între timp, și...

Și o iubea. O *iubea.* Cum de putea s-o iubească și să nu vadă ce vedea pistolarul? Semnele nu erau tot la fel de evidente ca atunci, pe țărmul Mării Vestului, când Detta fusese pe punctul să preia controlul de la Odetta, dar erau acolo, deloc mai deosebite decât înainte.

Mama lui Roland avea o vorbă: *Dragostea te orbește.* S-ar fi putut ca Eddie să fie mult prea aproape de ea ca să vadă semnele. *Sau poate că nu vrea să le vadă,* își zise Roland. *Nu vrea să facă față gândului că vom fi nevoiți să trecem*

prin același chin. Chinul de a o face să se confrunte cu ea însăși și cu personalitatea ei multiplă.

Doar că acum nu era vorba despre *ea.* Bănuia asta de multă vreme – încă dinainte de tratativele cu localnicii din River Crossing –, iar acum era sigur. Nu, nu era vorba despre *ea.*

Așa că rămase culcat la locul lui, ascultând cum respirația celorlalți se domolește pe măsură ce se cufundau în somn, unul câte unul: mai întâi Ete, apoi Jake, apoi Susannah. Eddie cel din urmă.

Mă rog... nu *chiar.* Slab, teribil de slab, se auzea murmurul conversației purtate de oamenii din cealaltă parte a dealului, înspre sud; oamenii aceia care îi urmăreau și îi observau. Și care încercau să-și facă curaj să se arate vederii și să spună ce anume doresc. Roland avea auzul ascuțit, dar nu atât de ascuțit încât să le și deslușească vorbele. După vreo zece schimburi de replici șoptite, urmă o șâșâială sonoră. Și se lăsă tăcerea. Doar vântul mai sufla intermitent printre ramurile copacilor. Nemișcat, Roland se uita fix la întunericul fără de stele, așteptând-o pe Susannah să se ridice. În cele din urmă, așa se întâmplă.

Dar nu înainte ca Jake, Eddie și Ete să treacă prin portalul dintre lumi.

5

Roland și amicii săi aflaseră despre portalul dintre lumi (atâta cât era de aflat) de la Vannay, profesorul de la curte, din vremurile de demult, în tinerețea lor. La început fuseseră cinci: Roland, Alain, Cuthbert, Jamie și Wallace, fiul lui Vannay. Acesta din urmă, extraordinar de inteligent, însă în permanență bolnav, murise din cauza epilepsiei, boală cunoscută în acele timpuri și sub numele de „păcatul regelui". Și rămăseseră patru, uniți într-un adevărat ka-tet. Vannay își dăduse seama de asta, fapt ce cu siguranță că îi sporise amărăciunea.

Cort îi învățase cum să navigheze orientându-se după soare și stele; Vannay la arătase busola, cvadrantul și sextantul, și îi învățase formulele matematice necesare pentru a le folosi. Cort îi învățase să se lupte. Folosind exemple din istorie, probleme de logică și lucrări practice cu ceea ce el numea „adevăruri universale", Vannay i-a învățat cum ar putea uneori să evite lupta. Cort i-a

învățat să ucidă dacă ar fi fost cazul. Vannay, cu piciorul său beteag și zâmbetul plăcut dar zăpăcit, îi învățase că violența doar agrava problemele în loc să le soluționeze. O numea „camera goală", loc unde toate sunetele reale erau distorsionate de ecouri.

Le predase fizică – câtă fizică se mai știa. Le predase chimie – atâta câtă mai rămăsese. Îi învățase cum să termine propoziții de genul: „Copacul acela seamănă cu" și „Când alerg mă simt fericit ca" și „Nu ne-am putut opri din râs pentru că". Roland nu putea să sufere exercițiile astea, dar Vannay nu-i permitea să se fofileze de la rezolvarea lor. „Ai o imaginație bicisnică, Roland", îi spusese profesorul odată – pe când Roland să tot fi avut vreo unsprezece ani. „N-am să-ți îngădui să o flămânzești și s-o slăbești și mai tare."

Îi învățase despre Cele Șapte Discuri ale Magiei, refuzând să spună dacă el personal credea în așa ceva. Iar Roland parcă își amintea că într-una din lecțiile acestea Vannay făcuse o digresiune în care pomenise despre portalul dintre lumi. Sau poate că trebuia scris cu literă mare: Portalul. Roland nu era sigur. Știa însă că Vannay le vorbise despre secta manni, neam de oameni care călătoreau în timp. Și, oare, nu amintise el și de Curcubeul Vrăjitorului?

Parcă așa fusese, își zise Roland. Dar el intrase de două ori în stăpânirea arcului roz al curcubeului, o dată în copilărie și o dată ca adult, și, cu toate că de ambele dăți călătorise – împreună cu prietenii lui, în a doua împrejurare – nu ajunsese niciodată la portal.

De unde știi? se întrebă el. *Cum ai putea să știi, Roland, din moment ce tu erai înăuntru?*

Pentru că Alain și Cuthbert i-ar fi spus. De-aia.

Ești sigur?

Își simți pieptul apăsat de un sentiment straniu, necunoscut – să fi fost indignare? groază? poate chiar bănuiala trădării? – atunci când își dădu seama că nu, *nu* avea cum să fie sigur. Era sigur doar de faptul că intrase în adâncurile globului și că avusese noroc că putuse să iasă de acolo.

Numai că aici nu-i niciun glob, își zise. Și din nou îi răspunse cealaltă voce, vocea seacă și inflexibilă a profesorului său bătrân și șchiop, a cărui suferință pentru moartea fiului nu încetase niciodată. Iar cuvintele erau aceleași:

Ești sigur?

Ești sigur, *pistolarule?*

6

Începu cu un trosnet înfundat. Primul gând al lui Roland fu la un foc de tabără: cineva adusese niște crengi de brad, iar jarul ajunsese abia acum la ele și acele ardeau mocnit scoțând pârâiturile acelea. Dar...

Zgomotul deveni mai puternic, ca un soi de bâzâit electric. Roland se sculă în capul oaselor și se uită la focul aproape stins. Făcu ochii mari și simți că inima o ia din loc.

Susannah se întorsese cu spatele la Eddie și se și depărtase puțin de el. Eddie se întinsese, așa cum se întinsese și Jake, atingându-și mâinile. Și, sub privirile uimite ale lui Roland, imaginea celor doi începu să dispară într-o serie de pulsații sacadate. Cu Ete se petrecea același lucru. Când se topiră cu totul, locul lor fu luat de o ceață cenușie care urma aproximativ forma trupurilor lor, de parcă ceva le păstra locul în lumea reală. La fiecare pulsație se auzea bâzâitul acela straniu, la fiecare revenire, se vedea cum pupilele li se rostogoleau sub pleoapele tremurânde.

Visau. *Mai mult* decât atât. Acesta era portalul, trecătoarea dintre două lumi. Se spunea că manni erau capabili să treacă dincolo. Se mai spunea și că sunt anumite bucăți din Curcubeul Vrăjitorului care te-ar fi putut trece dincolo, indiferent dacă vrei sau nu. Mai ales o anumită bucată.

Și dacă se blochează la mijloc și se prăbușesc? se alarmă Roland. *Tot Vannay zicea că se poate întâmpla una ca asta. Zicea că trecerea prin portal e o treabă teribil de riscantă.*

Oare ce mai spusese bătrânul profesor? Roland nu avu vreme să-și amintească, deoarece chiar atunci Susannah se sculă, își prinse de cioturile picioarelor apărătorile din piele moale pe care i le confecționase Roland, și se săltă în scaunul cu rotile. O clipă mai târziu se deplasa printre copacii străvechi din partea de nord a drumului. În direcție opusă de locul unde-și ridicaseră tabăra urmăritorii lor. Măcar și pentru atâta lucru și tot ar fi trebuit să fie recunoscător.

Roland rămase deocamdată pe loc, măcinat de sentimente contradictorii. Dar calea de urmat i se arătă limpede în cele din urmă. Nu îi putea trezi pe băieți câtă vreme se aflau în starea ce le permitea să treacă prin portal; ar fi însemnat să-și asume un risc înfiorător de mare. Tot ce putea face acum era

s-o urmărească pe Susannah, așa cum făcuse și în alte nopți, și să spere că femeia nu va da de bucluc.

Ai putea să te gândești și la ce va fi după aceea. Era vocea uscată și cultivată a lui Vannay. Nu numai că bătrânul lui profesor se întorsese, dar lăsa impresia că avea de gând să mai zăbovească pe aici o vreme. *Logica n-a fost niciodată punctul tău forte, însă nu ai încotro și trebuie să încerci să gândești logic. Firește că va trebui să aștepți până ce se vor fi trezit oaspeții voștri, până ce vei ști cu certitudine ce anume doresc ei, dar, Roland, în cele din urmă tot va trebui să treci la acțiune. Mai întâi, gândește-te. Cu cât mai repede cu atât mai bine.*

Așa este. Cu cât mai repede cu atât mai bine.

Se auzi un alt pârâit sonor. Se întorseseră Jake și Eddie; Jake dormea cu Ete în brațe; apoi dispărură iarăși, în urma lor rămânând doar licărul slab al ectoplasmei. Mă rog, asta este. Treaba lui era s-o urmărească pe Susannah. Cât despre Eddie și Jake, va fi apă dacă asta va fi vrerea Domnului.

Dar dacă te întorci și vezi că au dispărut de tot? Vannay ți-a spus că se poate întâmpla una ca asta. Ce-i vei spune lui Susannah când se va trezi și nu-i va mai găsi? Când nu-și va mai găsi nici bărbatul, nici fiul adoptiv?

Degeaba și-ar fi bătut acum capul cu problema asta. Susannah era prioritatea lui. Acum trebuia să aibă grijă de ea.

7

Pe latura de nord a drumului, copacii străvechi, cu trunchiuri enorme, crescuseră la distanțe considerabile unul de altul. Deasupra crengile li se uneau, formând o boltă compactă, dar la nivelul solului era suficient spațiu pentru scaunul cu rotile al lui Susannah, care se deplasa cu viteză considerabilă, croindu-și drum șerpuit printre copacii uriași din esență tare și coniferele impresionante, peste un covor parfumat din frunze și ace de brad.

Nu-i Susannah. Nici Detta, nici Odetta. Asta de acum își zice Mia.

Pe Roland tot undeva l-ar fi durut chiar și dacă și-ar fi zis Regină de Marijuana, atâta timp cât se întorcea teafără și nevătămată și îi găsea pe ceilalți la locurile lor.

La nări îi ajunse o mireasmă mai puternică, mireasmă de verde mai proaspăt. Odată cu ea veni şi izul de mâl, orăcăitul broaştelor, salutul sarcastic al bufniţelor – *bu-hu-huuuu! bu-hu-huuuu!* –, pleoscăitul apei când ceva sări din ea. Apoi un chirăit scurt, de sălbăticiune micuţă înainte de moarte – poate moartea atacatorului, poate a celui atacat. Aici lăstărişul începuse să străpungă covorul pădurii, din loc în loc la început, apoi acoperindu-l aproape în întregime. Acoperământul începu să se subţieze. Ţânţarii şi puricii de nisip bâzâiră. Cărăbuşii împunseră văzduhul. Mirosul mlaştinii deveni şi mai puternic.

Roland începu să observe rămurele frânte, frunze rupte, semne ale trecerii scaunului cu rotile. Apoi, pământul deveni mai moale, iar urmele arătau că roţile începuseră să se scufunde. Douăzeci de paşi mai departe, observă cum urmele acestea se umpleau progresiv cu apă. Susannah era, însă, mult prea isteaţă – prea vicleană – ca să rişte să se împotmolească. După alţi douăzeci de paşi Roland dădu peste scaunul cu rotile. Gol. Abandonat. Pantalonii şi cămaşa ei zăceau peste spătar. Intrase în mlaştină goală-goluţă, doar cu apărătorile din piele peste cioturile picioarelor.

Acolo jos, panglici groase de ceaţă pluteau peste băltoace de apă stătută. Din loc în loc se înălţau dâmburi mici, îmbrăcate în iarbă. Pe unul dintre acestea, fixat bine de un buştean uscat înfipt în pământul moale, se afla o siluetă pe care, la o primă vedere, Roland o confundă cu o sperietoare rudimentară de ciori. Când se apropie, îşi dădu seama că, de fapt, era un schelet de om. Osul frunţii fusese sfărâmat, descoperind un triunghi întunecat între cele două orbite mirate. Precis că rana fusese făcută de vreun ciomag, la vreme de război, iar cadavrul (sau, mai degrabă, *spiritul* lui care mai zăbovea pe această lume) fusese lăsat acolo pentru a marca teritoriul vrunui trib din vechime. Probabil că membrii acelui trib muriseră între timp, sau migraseră de acolo, însă prevederea a fost, în toate vremurile, mama înţelepciunii. Roland îşi scoase pistolul şi îşi continuă drumul în urma femeii, păşind de pe un dâmb pe altul şi strâmbându-se când îl înjunghia durerea în şoldul drept. Avu nevoie de întreaga lui agilitate şi putere de concentrare ca să poată ţine pasul. Mai ales pentru că ei nu-i păsa dacă se udă sau nu. Goală ca o sirenă, se şi mişca întocmai, simţindu-se la fel de în largul ei în mâl şi smârcuri ca pe uscat. Mergea de-a buşilea peste dâmburile mai mari, aluneca prin băltoacele dintre ele, din când în când oprindu-se ca să-şi culeagă câte o lipitoare de pe piele. În bezna

nopții, gesturile ei păreau a se contopi într-o mișcare unică, ondulată, ca de țipar, teribil de înfricoșătoare.

Înaintă vreo patru sute de metri prin mocirla tot mai vâscoasă, cu pistolarul venindu-i răbdător pe urme. Bărbatul se străduia să se miște fără zgomot, deși nu prea avea de ce: acea parte din ființa ei care putea să vadă, să simtă și să gândească era departe de locul acesta.

Într-un final se opri. Se apucă bine de tufele mai solide ca să-și poată menține echilibrul și se ridică pe picioarele retezate. Nemișcată, cercetă cu privirea suprafața întunecată a bălții. Pistolarul nu-și putea da seama dacă era o baltă mare, sau una mică, deoarece malurile erau înghițite de ceață. Totuși era lumină acolo, un soi de strălucire slabă și nefocalizată ce părea a-și avea sursa chiar sub suprafața apei, emanând, poate, din buștenii plini de putregai din adâncuri.

Rămase acolo, inspectând această baltă nămoloasă din inima pădurii ca o regină care inspectează... ce? Ce vedea ea, oare? O sală de banchete? Roland ajunsese să creadă că despre așa ceva era vorba. Ajunsese aproape să o și vizualizeze. Ca și cum mintea ei i-ar fi șoptit minții lui. În plus, se potrivea cel mai bine cu toate vorbele și gesturile ei. Sala de banchete reprezenta modalitatea ingenioasă prin care gândul ei reușea s-o țină pe Susannah departe de Mia, așa cum o ținuse departe pe Odetta de Detta în toți anii aceia. O fi avut Mia o sumedenie de motive pentru care voia să-și tăinuiască existența, dar cel mai important dintre acestea cu siguranță avea de-a face cu viața pe care o purta în pântece.

Avea de-a face cu pruncul, cum îi zicea ea.

Apoi, cu o impetuozitate care nu înceta să-l ia prin surprindere, femeia începu să vâneze, fără să stârnească vreun clipocit al apei (iar asta era și mai sinistru), alunecând, mai întâi de-a lungul malului, apoi înaintând puțin în larg. Cu repulsie, dar și dorință, în privire, Roland o urmări cum șerpuiește printre trestii și peste smocurile de iarbă. Acum însă, în loc să-și culeagă lipitorile de pe piele și să le arunce cât colo, și le zvârlea ca pe bomboane în gura larg deschisă. Mușchii coapselor se unduau. Pielea-i brună lucea ca mătasea udă. Când se întoarse (Roland avusese prezența de spirit să se ascundă în spatele unui copac), își dezvălui sânii umflați de sarcină.

Firește că problema cu „pruncul" era mai complicată. Trebuia să se gândească și la Eddie. *Ce naiba e cu tine, Roland?* se auzi el rățoindu-se în gând.

S-ar putea foarte bine să fie copilul nostru. *Adică nu ești sigur că nu ar fi. Da, da, știu că ți-ai făcut poftele cu ea atunci când ne chinuiam să-l aducem pe Jake lângă noi, dar asta nu înseamnă neapărat că...*

Și țaca-țaca-țaca, și bla-bla-bla, cum ar fi zis însuși Eddie. Și de ce? Pentru că o iubea și și-ar fi dorit copilul rezultat din dragostea lor. Și pentru că era în firea lui să contrazică, așa cum îi era în fire să respire. La fel fusese și Cuthbert.

Femeia goală își repezi mâna printre trestii și prinse o broască măricică. O strânse, iar broasca plesni, împroșcând în toate părțile cu mațe și ouă. Îi explodă și capul. O hăpăi cu lăcomie, indiferentă la piciorușele verzului ale bietei vietăți care se mai zbăteau încă. Își linse de pe degete sângele și șuvițele suculente de țesut. Apoi se prefăcu a arunca ceva pe jos, zbierând: *Ce zici de chestia asta, împuțito? Ce mai zici acum, Coană Albastră?* cu o voce groasă, guturală, care-l înfioră pe Roland. Era vocea Dettei Walker. Era Detta într-unul dintre cela mai scârbavnice și mai demente momente ale ei.

Continuă să-și caute de mâncare. Un pește mic... o altă broască... apoi adevăratul trofeu: un șobolan-de-apă care chițăi amarnic, se zvârcoli și încercă în zadar s-o muște. Îl zdrobi în pumn și și-l îndesă în gură, cu labe cu tot. O clipă mai târziu, se aplecă și regurgită resturile – un gogoloi de blană și așchii de os.

Atunci arată-i scena asta – bineînțeles, presupunând că el și cu Jake s-au întors de unde s-au dus. Și spune-i: „Înțeleg că femeile însărcinate au pofte mai ciudate, Eddie, dar chestia asta nu ți se pare un picuț cam prea *ciudată? Uită-te la ea cum caută prin stuf și prin mâl de zici că-i aligator, nu om. Uită-te la ea și spune-mi dacă se poartă așa ca să-ți hrănească copilul. Sau* orice alt *copil care ar aparține rasei omenești.*

Dar Eddie tot l-ar contrazice. Știa el bine. Ceea ce *nu* știa însă pistolarul era ce reacție ar fi avut însăși Susannah dacă i-ar fi spus că ființa ce crește în pântecele ei poftește la carne crudă în creierii nopții. Și, ca și cum toată povestea asta nu l-ar fi neliniștit suficient, mai apăruse și portalul. Și străinii aceia care-i căutau. Cu toate acestea, prezența lor i se părea cumva odihnitoare. Nu știa ce anume voiau, totuși *știa.* Se întâlnise cu ei de multe ori. În esență, voiau întotdeauna același lucru.

8

Acum, femeia care-şi zicea Mia, începu să vorbească, neîntrerupându-şi însă vânătoarea. Roland era obişnuit şi cu această parte a ritualului ei, dar tot îi dădea fiori reci. O privea drept în faţă, venindu-i greu să creadă că toate vocile acelea puteau proveni de la una şi aceeaşi persoană. Se întrebă ce mai face. Îşi răspunse că face bine, mulţumesc *foaaarte* mult. Se referi la cineva pe nume Bill, sau poate Bull. Se interesă de mama cuiva. Întrebă pe cineva despre un colegiu pe nume Morehouse, iar apoi, cu o voce joasă şi gravă – hotărât, voce de bărbat – îşi răspunse că nu s-a dus nici la Morehouse, nici la vreun alt colegiu. Scoase un hohot de râs gâjâit ca la o glumă doar de ea înţeleasă. Se prezentă de câteva ori (aşa cum făcuse şi în alte nopţi), spunând că era Mia, nume pe care Roland îl cunoştea mult prea bine din tinereţile lui petrecute în Gilead. Nume aproape sfânt. Făcu două reverenţe, ridicând fustele invizibile cu o gingăşie care-l înduioşă pe pistolar – prima oară văzuse asemenea reverenţe în Baronia de Mejis, unde îl expediase tatăl lui împreună cu Alain şi Cuthbert.

Udă şi scânteietoare, se retrase spre marginea

(sălii)

bălţii. Nu se mai mişcă deloc cinci minute. Zece minute. Bufniţa îşi repetă salutul batjocoritor – *bu-hu-huuuu!* Parcă răspunzându-i, luna ieşi din nori cât să tragă puţin cu ochiul. Razele ei topiră camuflajul unui animal micuţ, care încercă s-o zbughească pe lângă femeie. Aceasta îl înhăţă cu un gest sigur şi îşi cufundă faţa în burta lui. Urmă un sunet jilav, un crănţănit şi câteva molfăieli. Ridică trupul vietăţii spre lună cu mâini înnegrite de sânge. Apoi îl rupse în două şi-şi vârî resturile în gură. Scoase un râgâit puternic şi se lăsă pe spate în apă. Cu zgomot, de data aceasta, iar Roland înţelese că ospăţul din noaptea aceea se încheiase. Înfulecase tot ce-i putuse oferi balta, chiar şi câţiva cărăbuşi pe care-i agăţase din zbor. Pistolarul nu putea decât să spere că nimic din ce mâncase nu avea să-i facă rău. Până acum, nimic nu-i făcuse.

Pe când femeia îşi făcea o toaletă sumară, curăţându-se de mâl şi sânge, Roland se retrase pe drumul pe care venise, ignorând tot mai desele junghiuri de durere din şold, foarte atent să ascundă urmele trecerii lui pe acolo. O mai urmărise de trei ori înainte şi îşi dăduse de prima dată seama cât de înspăimântător de ascuţite îi deveneau simţurile când era în starea aceasta.

Se opri lângă scaunul cu rotile, unde văzu o urmă lăsată de cizma lui, o netezi, apoi aruncă deasupra şi câteva frunze. Nu prea multe; ar fi fost prea bătător la ochi. Apoi, fără să se grăbească, se îndreptă spre drum şi spre tabăra lor. Era convins că ea va mai întârzia puţin. Şi se întrebă, oare ce va vedea Mia atunci când va spăla scaunul lui Susannah? Vreo roabă motorizată? N-avea importanţă. Ceea ce conta era şiretenia ei. Dacă nu s-ar fi întâmplat să se trezească să urineze tocmai atunci când ea plecase într-una din primele expediţii, foarte probabil că nici acum n-ar fi avut habar de aventurile ei cinegetice. Iar el trebuia să fie cel viclean, cel care observă asemenea lucruri.

Nu eşti la fel de viclean ca ea, boule. De parcă duhul lui Vannay n-ar fi fost de ajuns, acum mai venise şi Cort să-i facă morală. *Ţi-a dovedit asta şi în trecut, nu-i aşa?*

Aşa era. Îi oferise dovezi de viclenie cât pentru trei femei. Iar acum apăruse şi a patra.

9

Când Roland dădu cu ochii de luminişul dintre copaci – drumul pe care veniseră şi locul unde poposiseră – respiră profund de două ori încercând să se liniştească. Din păcate, nu-i prea reuşi.

Apă, dacă asta e vrerea Domnului, îşi reaminti el. *Când e vorba de chestiuni importante, tu n-ai niciun cuvânt de spus, Roland.*

Deloc plăcut acest adevăr, mai ales pentru un om cu o misiune ca a lui. Dar învăţase să se împace cu situaţia.

Mai inspiră o dată şi intră în luminiş. Dădu drumul aerului din plămâni într-un prelung oftat de uşurare când îi văzu pe Eddie şi Jake dormind adânc lângă focul stins. Mâna dreaptă a lui Jake era încolăcită acum în jurul lui Ete. Cu aceeaşi mână se ţinuse de Eddie atunci când pistolarul ieşise din tabără pe urmele lui Susannah.

Bumblerul deschise un ochi şi se uită la Roland. Apoi îl închise la loc.

Roland n-o auzi venind, ci o simţi. Se întinse repede pe jos, pe o parte, cu faţa ascunsă în îndoitura braţului. Din poziţia aceasta o urmări cum iese dintre

copaci, în scaunul cu rotile. Îl curățase foarte bine. Nu se observa pe el nici măcar un singur strop de noroi, iar spițele roților scânteiau în lumina lunii.

Își parcă scaunul exact în același loc, coborî cu obișnuita-i grație și se îndreptă spre locul unde dormea Eddie. Destul de neliniștit, Roland o urmări cum se apropie de silueta culcată a soțului ei. Și își spuse că oricine ar fi cunoscut-o pe Detta Walker ar fi simțit aceeași neliniște. Pentru că această femeie care-și zicea *mamă* semăna mult prea mult cu Detta.

Complet nemișcat, ca într-un somn profund, Roland se pregăti să acționeze.

Atunci ea dădu la o parte părul de pe obrazul lui Eddie și îl sărută pe tâmplă. Tandrețea acestui gest îi spuse pistolarului tot ce voia să știe. Era în ordine să se culce. Închise ochii și lăsă întunericul să-l înghită.

IV

TACLALE

1

Susannah dormea încă atunci când se trezi Roland, a doua zi dimineața. Însă Eddie și Jake se sculaseră deja. Eddie făcuse un foc nou peste cenușa celui de cu o seară înainte. Acum el și băiatul se încălzeau la flacăra lui anemică și mâncau chestiile pe care el le poreclise „burrito de pistolar". Amândoi păreau deopotrivă surescitați și îngrijorați.

– Roland, spuse Eddie, cred că trebuie să stăm de vorbă. Ni s-a întâmplat ceva azi-noapte...

– Știu, îi liniști Roland. Ați trecut prin portal.

– Portal? se miră Jake. Ce-i aia?

Roland începu să le explice, apoi se opri și clătină din cap.

– Dacă ne întindem la poveşti, ar fi bine s-o trezești și pe Susannah, Eddie. Nu de alta, dar ca să nu o luăm de la început, spuse el aruncând o privire spre sud. Și să sperăm că noii noștri prieteni nu ne vor întrerupe. Că ei habar n-au despre ce am să vă vorbesc eu.

Deja nu mai era atât de încredințat de asta.

Îl urmări atent pe Eddie care se duse să o trezească pe Susannah, destul de sigur, dar deloc convins că *Susannah însăși* va fi cea care va deschide ochii. Dar

ea a fost, nimeni altcineva. Se ridică în fund, se întinse, își trecu degetele prin părul des și cârlionțat.

– Care-i chestia, iubire? Dormeam așa de bine. De ce nu m-ai mai lăsat?

– Trebuie să vorbim, Suze, o lămuri Eddie.

– Vorbim cât vrei, dar mai așteaptă nițeluș, zise femeia. Doamne, ce *țeapănă* sunt.

– Așa se întâmplă când dormi pe pământ, confirmă Eddie.

Ca să nu mai punem la socoteală vânătoarea în pielea goală prin bălți și mlaștini, completă Roland în gând.

– Toarnă-mi niște apă, scumpete.

Își întinse palmele făcute căuș, iar tânărul i le umplu cu apă din canistră. Își azvârli apa rece pe obraji și pe ochi, scoase o exclamație înfiorată și comentă:

– Bună baie!

– Aie! confirmă Ete.

– Nu încă, păpușelule, îi zise ea bumblerului, dar mai dă-mi câteva luni ca astea din urmă, și atunci *sigur* o să mă ia gaia. Auzi, Roland, voi, cei din Lumea de Mijloc, ați auzit vreodată de cafea? Știți ce-i aia?

Roland dădu din cap.

– Se cultivă pe plantațiile noastre de pe Arcul Exterior, la sud.

– Atunci mă înțelegi și trebuie neapărat să-mi promiți că, dacă se nimerește să dăm peste cafea pe undeva, pe drum, ai să ne lași s-o șparlim. Promite-mi c-ai să ne lași.

– Îți promit, spuse Roland.

Dar Susannah își îndreptase deja atenția asupra băieților.

– Ce-i cu voi? Că nu păreți în firile voastre.

– Am visat iarăși, răspunse Eddie.

– Și eu, i se alătură Jake.

– Eu n-am visat, spuse și pistolarul. Dar *tu* cum ai dormit, Susannah?

Îl privi senină. Iar Roland nu percepu nici umbră de neadevăr în răspunsul ei.

– Buștean. Așa cum dorm mereu. Trebuie să recunosc că toată călătoria asta face mai mult decât un flacon de somnifere.

– Roland, spune-ne ce-i poarta aia pe care ai pomenit-o? reveni Eddie la subiect.

– Portal, nu poartă, îl corectă Roland și porni să le explice cât de bine era în stare.

Ceea ce-și amintea cu acuratețe din spusele lui Vannay era că oamenii manni posteau perioade foarte lungi tocmai pentru a-și putea induce starea sufletească prielnică și că acești oameni călătoreau încoace și încolo în căutarea celui mai potrivit loc unde să provoace starea care le permitea să treacă prin portalul dintre lumi. Și foloseau magneți și fire cu plumb ca să determine cât mai exact locul respectiv.

– După câte zici, indivizii ăștia s-ar fi simțit ca acasă în Needle Park, comentă Eddie.

– Sau oriunde altundeva în Greenwich Village, adăugă și Susannah.

– „Ai zice că-i muzică hawaiiană, nu-i așa?", spuse Jake pe un ton grav, făcându-i pe ceilalți să izbucnească în râs.

Chiar și Roland schiță un zâmbet.

– Portalul este o altă modalitate de a călători, arătă Eddie că a înțeles, în momentul când se domoliră râsetele. Așa cum sunt ușile. Și globurile de cristal. Nu?

Roland deschise gura să-l aprobe, apoi ezită.

– Cred că toate sunt variațiuni ale aceluiași lucru, zise el. Și, după cum spunea Vannay, globurile de cristal – bucățile din Curcubeul Vrăjitorului – fac mai lesnicioasă trecerea prin portal. Uneori *prea* lesnicioasă.

Jake îl întrebă:

– Și chiar am pâlpâit ca niște... ca niște becuri? Ca atunci când îți scaperi amnarul?

– Da – tot apăreați și dispăreați. Și când ați dispărut de tot, acolo unde ați fost a apărut un fel de strălucire stinsă, de parcă ceva v-ar fi ținut locul.

– Și bine a făcut, răsuflă Eddie. Atunci când s-a terminat totul... când au început să răsune clopoțeii ăia ciudați și noi am ieșit de acolo... crede-mă când îți zic că n-am crezut c-o să ne mai întoarcem.

– Nici eu n-am crezut, șopti Jake.

Cerul se înnorase din nou și, în lumina fără viață a dimineții, chipul băiatului părea extrem de palid.

– Mi-a fost teamă să nu te pierd.

– Niciodată în toată viața mea nu m-am mai bucurat atât de tare să văd vreun loc cum m-am bucurat când am dat iar cu ochii de bucățica asta de drum.

Şi cum m-am bucurat să te văd lângă mine, Jake. Până şi vagabondul ăsta mic mi s-a părut mai simpatic, mai spuse Eddie uitându-se la Ete, iar apoi adresându-i-se lui Susannah. Ţie nu ţi s-a întâmplat aşa ceva azi-noapte, iubito, nu?

– Am fi văzut-o, interveni Jake.

– Nu şi dacă ar fi ieşit prin portal într-un alt loc, spuse Eddie.

Neliniştită, Susanah clătină din cap.

– Am dormit toată noaptea. Aşa cum v-am spus. Tu, Roland, ai păţit ceva?

– Nu, nimic, îi răspunse pistolarul.

Ca întotdeauna, avea de gând să-şi păstreze părerile pentru sine şi să nu le împărtăşească celorlalţi până când nu îi va spune instinctul să o facă. Şi, în plus, nici nu minţise cine ştie cât. Îi privi pătrunzător pe Eddie şi Jake.

– Necazuri, nu?

Cei doi se priviră, apoi se întoarseră spre Roland. Eddie oftă prelung.

– Mda, probabil.

– Ştiţi cât de grave?

– Nu cred. Ştim, Jake?

Jake scutură din cap.

– Dar am nişte idei, continuă Eddie, iar dacă am dreptate, înseamnă că avem o problemă. Şi încă una *mare*.

Încercă să înghită nodul panicii care i se pusese în gât. Jake îi atinse mâna, iar Roland observă cu nelinişte cât de repede şi de tare strânse Eddie degetele băiatului. Se întinse şi el şi o apucă de mână pe Susannah, încercând să înlăture imaginea fugară a aceleiaşi mâini care eviscerează o broască printr-o simplă strângere. Femeia aceea nu se afla acum cu ei.

– Povestiţi-ne, îi îndemnă pe Eddie şi pe Jake. Povestiţi-ne tot. Trebuie să aflăm ce aţi văzut.

– Nu omiteţi nimic, îl completă şi Susannah. În numele taţilor voştri.

2

Şi cei doi se puseră pe povestit ce li se întâmplase în New Yorkul anului 1977. Roland şi Susannah îi ascultară fascinaţi, când le relatară cum îl

urmăriseră pe Jake în librărie şi cum îi văzuseră pe Balazar şi pe domnii lui cum opriseră maşina chiar în faţă.

– Ai, nu mă-nnebuni! exclamă Susannah. Aceiaşi băieţi răi! Parcă ar fi un roman de Dickens!

– Cine este Dickens şi ce anume este un roman? vru să ştie Roland.

– Romanul este o poveste lungă scrisă într-o carte, îi explică ea. Dickens a scris cam vreo zece-douăsprezece. A fost poate cel mai bun romancier din toate timpurile. Iar în povestirile lui, oamenii dintr-un oraş mare, care se numeşte Londra, se tot întâlnesc cu alţi oameni pe care i-au cunoscut ori altcândva, ori altundeva. Un profesor de-al meu din colegiu nu putea să sufere chestia asta. Zicea că romanele lui Dickens sunt pline de coincidenţe facile.

– Acest profesor fie nu ştia nimic despre ka, fie nu credea în el, zise Roland.

Eddie dădea viguros din cap.

– Pe bune că-i o grămadă de ka în treaba asta. Pe bune.

– Pe mine mă interesează mai mult femeia care a scris *Charlie, trenuleţul Uu-uu*, decât povestitorul ăsta despre care vorbeşti, Dickens ăsta, zise Roland. Jake, mă întreb dacă...

– Ţi-am luat-o înainte, îl întrerupse băiatul desfăcând curelele raniţei. Apoi, cu gesturi aproape reverenţioase, scoase dinăuntru cartea jerpelită cu aventurile trenuleţului pe nume Charlie şi ale prietenului acestuia, pe nume Mecanicul Bob.

Se uitară cu toţii la copertă. Numele de sub desen era tot Beryl Evans.

– Măi, băiatule, oftă Eddie. E tare naşpa. Adică, să nu credeţi că aş fi sărit de pe şine...

Se opri, dându-şi seama că tocmai ce făcuse un joc de cuvinte din domeniul feroviar, apoi continuă. În fond, Roland n-avea treabă nici cu glumele, nici cu jocurile de cuvinte.

– ...e *naşpa* rău. Cartea pe care a cumpărat-o Jake – Jake-din-Şapte-zeci-şi-şapte – era scrisă de Claudia nu-mai-ştiu-cum Bachman.

– Inez, spuse Jake. Şi mai era şi un *igrec*. Unul mic. Ştiţi careva ce înseamnă?

Nu ştia nimeni, dar Roland îşi aminti că întâlnise nume din acestea în Mejis.

– Mi se pare că-i vorba de un semn de deferenţă, sau ceva de genul ăsta. Şi nici nu cred că ar fi lipsit de relevanţă pentru noi. Jake, ai zis că semnul din vitrină era altfel decât fusese înainte. Altfel, cum?

– Nu-mi aduc aminte. Da' știi ceva? Dacă m-ai hipnotiza iar – știi, cu glonțul, cum ai mai făcut-o – poate mi-aș aminti.

– Am să o fac, la un moment dat, spuse Roland, dar acum nu avem timp pentru așa ceva.

Și uite cum o luăm de la capăt, își zise Eddie. *Ieri parcă nici n-a existat, iar azi nu mai avem timp. Însă totul se rezumă cumva la timp, nu-i așa? Trecutul lui Roland, trecutul nostru și prezentul acesta nou. Prezentul acesta nou și primejdios.*

– De ce? întrebă Susannah.

– Din cauza prietenilor noștri, răsunse Roland, apoi făcu un semn din cap spre sud. Am senzația că-și vor face cunoscută prezența cât de curând.

– Chiar ne sunt *prieteni?* vru să știe Jake.

– Asta *nu* prea are importanță, răspunse Roland, întrebându-se din nou dacă într-adevăr așa stăteau lucrurile. Deocamdată haideți să ne întoarcem khef-ul la această Librărie Spirituală, sau cum îi zice. I-ai văzut pe bătăuși cum îi rup mâna proprietarului, nu-i așa? Tower, Toren, cum îi zice...

– Adică dacă i-am văzut cum îl presează? vru să înțeleagă Eddie. Cum îi forțează mâna?

– Da.

– Precis că da, zise Jake.

– Ciscă, se vârî în vorbă și Ete. Ciscăda.

– Pun prinsoare pe oricât că Tower și Toren sunt, de fapt, unul și același nume, spuse Susannah. Sunt sigură că *Toren* e echivalentul *Tower* în olandeză.

Observă că Roland voia să intervină și ridică mâna, oprindu-l.

– Așa fac adesea oamenii în pătrățica noastră de univers, Roland – își transformă numele străin în ceva ce sună mai... mai americănește.

– Îhî, îi confirmă Eddie spusele. În felul ăsta, Stempowicz devine Stamper... Yakov devine Jacob... sau...

– Sau Beryl Evans devine Claudia y Inez Bachman, zise Jake râzând puțin cam fals.

Eddie culese din foc un băț ars doar pe jumătate și începu să mâzgălească în țărână. Înșiră majuscule, una după alta: C... L... A... U.

– Borcănilă chiar *a zis* că Tower e olandez. „Olandezu' tot cap pătrat rămâne, nu, patroane?"

Se uită la Jake, aşteptând confirmarea băiatului. Acesta dădu din cap, îi luă băţul din mână şi continuă să scrie: D... I... A.

– Ar avea sens să fie olandez, spuse Susannah. Pe vremuri olandezii stăpâneau Manhattanul.

– Mai ai chef de încă o nuanţă dickensiană? o întrebă Jake.

Trasă în ţărână litera y după CLAUDIA, apoi îşi ridică ochii spre ea.

– Mai ţii minte casa aia bântuită pe unde am intrat în lumea asta?

– Conacul, spuse Eddie.

– Conacul de pe *Dutch Hill*[1], explică Jake.

– Dutch Hill. Da, aşa este. La naiba.

– Haideţi mai bine să vedem care a fost rostul întâmplării voastre, zise Roland. Eu cred că-i vorba despre actul acela pe care l-aţi văzut. Pe care aţi simţit că trebuie *neapărat* să-l vedeţi. Aşa aţi simţit, sau mă înşel?

Eddie dădu din cap.

– Nevoia asta de a vedea acordul semăna cumva cu cea pe care aţi simţit-o atunci când a fost să urmaţi Calea Grinzii?

– Roland, cred că *a fost* chiar Grinda.

– Cu alte cuvinte, calea spre Turn.

– Da, spuse Eddie.

Se gândi la cum pluteau norii de-a lungul Grinzii, la cum umbrele se aplecau peste Grindă, la cum fiecare rămurică din fiecare copac părea a se întoarce spre ea. *Toate lucrurile slujesc Grinda*, le spusese Roland, iar nevoia de a vedea documentul pe care Balazar i-l arăta lui Calvin Tower fusese teribil de imperativă.

– Spune-mi ce scria.

Eddie îşi muşcă buzele. Nu simţea aceeaşi teamă ca atunci când cioplise cheia cu ajutorul căreia reuşiseră să-l salveze pe Jake şi să-l tragă la ei, dar cam pe aproape. Pentru că, aidoma cheii, şi conţinutul acelui act era deosebit de important. Iar dacă ar fi uitat ceva, lumile s-ar fi putut sfărâma.

– Omule, nu pot să-mi aduc aminte chiar tot, nu pot să-ţi zic cuvânt cu cuvânt...

Roland făcu un gest nerăbdător:

---

[1] *Dutch Hill* – „Dealul Olandezului", zonă din Manhattan (n. tr.).

– Dacă voi crede că este cazul, te voi hipnotiza și am să *scot* de la tine totul, cuvânt cu cuvânt.

– Crezi că are vreo importanță? îl întrebă Susannah.

– Cred că *totul* are importanță, îi răspunse Roland.

– Și dacă hipnoza nu se prinde de mine? vru să știe Eddie. Dacă nu-s, cum se zice, subiect bun?

– Lasă asta în grija mea, zise Roland.

– Nouăsprezece, spuse Jake pe neașteptate.

Se întoarseră spre el. Băiatul privea fix literele trasate în țărână, lângă focul stins.

– Claudia y Inez Bachman. Nouăsprezece litere.

3

Roland chibzui puțin, apoi o lăsă moartă. Dacă numărul nouăsprezece avea vreo *legătură* cu toată povestea asta, vor afla la un moment dat. Deocamdată, aveau alte probleme la care să se gândească.

– Hârtia, zise el. Să rămânem la ea acum. Spune-mi tot ce-ți amintești.

– Păi, era un acord legalizat, cu ștampilă în josul foii și toate însemnele necesare.

Eddie se opri, căci în minte îi venise o întrebare cât se poate de legitimă. *Probabil* că Roland cunoștea aspectele astea – în fond, fusese om al legii la el acasă –, dar nu strica să se asigure.

– Nu-i așa că ai auzit de notari?

Roland îi răspunse pe un ton cumplit de sec.

– Uiți că vin din Gilead, Eddie. Cea mai conservatoare dintre toate Baroniile Centrale. Aveam mai mulți negustori și fermieri și meșteșugari decât notari, însă nu cu mult.

Susannah izbucni în râs:

– Mi-ai adus aminte de o scenă dintr-o piesă a lui Shakespeare, Roland. Două personaje – poate Falstaff și Prințul Hal, dar nu sunt sigură – discută

despre ce vor face după ce vor câștiga războiul și vor cuceri ce era de cucerit. Și unul din ei zice: „în primul și în primul rând, vom omorî toți notarii".

– Ar fi un început bun, zise pistolarul pe un ton serios, care i se păru lui Eddie mai degrabă rece ca gheața.

Apoi Roland se întoarse iarăși spre el.

– Continuă. Iar tu, Jake, dacă ai ceva de adăugat, te rog să o faci. Și relaxați-vă amândoi, în numele taților voștri. Deocamdată nu vreau decât un rezumat.

Pe undeva, Eddie știuse asta, dar se simți brusc mai bine când îl auzi pe Roland.

– Bine. Era un Acord. Asta scria chiar în titlu, cu litere mari. Jos scria *Încheiat și acceptat de* și tot acolo erau și cele două semnături. Una a lui Calvin Tower. Cealaltă era a lui Richard nu-știu-cum. Jake, tu mai ții minte?

– Sayre, spuse Jake. Richard Patrick Sayre.

Își mișcă mut buzele, apoi dădu din cap:

– Nouăsprezece litere.

– Și ce voia acordul ăsta? întrebă Roland.

– Nu prea multe, sincer, zise Eddie. Sau așa mi s-a părut mie. În linii mari, spunea că Tower este proprietarul unui loc viran de la intersecția dintre 46th Street și Second Avenue...

– *Acel* loc viran, interveni Jake. Locul cu trandafirul.

– Îhî, chiar ăla. Mă rog, și Tower a semnat acordul ăsta pe cinșpe iulie 1976. Corporația Sombra i-a dat o sută de mii. Din câte mi-am dat seama, în schimbul banilor el le-a promis să nu vândă terenul decât către Sombra în anul următor, să aibă grijă de el – taxe și alte alea – și după aia să ofere Corporației Sombra dreptul de a putea cumpăra locul, presupunând că nu i-ar fi vândut deja terenul în timpul anului de valabilitate a acordului. Și nu-l vânduse încă, atunci când am fost noi acolo. Dar acordul mai avea o lună și jumătate până să expire.

– Și domnul Tower a mai spus că banii sunt duși de mult, adăugă Jake.

– Scria undeva și că această Corporație Sombra ar avea drept de preempțiune asupra terenului? întrebă Susannah.

Eddie și Jake se gândiră, schimbară o privire, apoi clătinară din capete.

– Sigur? insistă Susannah.

– Nu foarte, dar *aproape*, zise Eddie. Crezi că ar avea vreo importanță?

– Nu știu, rosti Susannah dusă pe gânduri. Genul ăsta de acord despre care vorbiți voi... n-ar avea niciun sens dacă nu s-ar pomeni și de dreptul de preempțiune. Dacă stai să te gândești, despre ce e vorba, în ultimă instanță? „Eu, Calvin Tower, sunt de acord să mă gândesc la vânzarea terenului viran din posesia mea. Îmi plătiți o sută de mii de dolari și în schimbul lor am să mă gândesc la asta un an întreg. Adică am să mă gândesc în timpul meu liber, atunci când nu beau cafea și nu joc șah cu prietenii mei. Iar atunci când se încheie anul, poate am să vi-l vând vouă, sau poate am să-l păstrez, sau poate am să-l dau celui care-mi oferă cel mai bun preț. Și dacă nu vă convine, drăgălașilor, aflați că de-aia nu mai pot eu."

– Uiți ceva, spuse Roland cu blândețe.

– Ce? îl întrebă Susannah.

– Că Sombra asta nu-i o oarecare grupare pașnică. Întreabă-te dacă o grupare care respectă legea angajează un individ ca Balazar ca să-i transmită mesajele.

– Ai dreptate, spuse Eddie. Tower era speriat *mucho*.

– Oricum, zise și Jake, asta ar clarifica anumite lucruri. De exemplu, panoul pe care l-am văzut pe terenul viran. În schimbul sutei de mii, Corporația Sombra avea și dreptul „să anunțe proiecte viitoare" realizate pe locul respectiv. Ai văzut partea asta, Eddie?

– Parcă. Chiar după paragraful unde scria că Tower n-are voie să permită punerea sub sechestru sau alte grevări asupra proprietății lui, din pricina „interesului declarat" al Corporației Sombra.

– Da, spuse Jake. Pe afișul pe care l-am văzut pe terenul viran scria...

Se opri să se gândească mai bine, apoi își duse mâinile streașină la ochi, ca și cum ar fi citit un afiș numai de el văzut:

– FIRMA DE CONSTRUCȚII MILLS ȘI AGENȚIA IMOBILIARĂ SOMBRA CONTINUĂ RECONSTRUCȚIA MANHATTANULUI. Și după aia: ÎN CURÂND, AICI SE VA CONSTRUI COMPLEXUL REZIDENȚIAL DE LUX „GOLFUL ȚESTOASEI".

– Înseamnă că de asta vor terenul, spuse Eddie, ca să facă un complex rezidențial pe el, dar...

– Ce-i ăla complex rezidențial? se încruntă Susannah. Ce-i denumirea asta pompoasă?

– E un ansamblu de clădiri cu co-proprietăți de lux, îi explică Eddie. Probabil că existau și în *când*-ul tău, dar se numeau altfel.

– Mda, spuse femeia cu asprime. Le ziceam apartamente. Sau blocuri de locuințe.

– Nu contează, interveni Jake, pentru că n-a fost vorba niciodată despre apartamente. Nici despre clădirea pe care se lăudau în afiș că o s-o construiască acolo. Toate astea n-au fost decât... zi-i să-i zic, cum se spune?

– Praf în ochi? sugeră Roland.

Jake zâmbi larg.

– Praf în ochi, da. *Trandafirul* îi interesează, nu clădirea! Dar nu pot ajunge la el dacă nu intră în posesia terenului pe care crește. Sunt convins de asta.

– S-ar putea să ai dreptate când spui că blocul de locuințe nu înseamnă nimic, spuse Susannah, dar numele acela are o anumită rezonanță, nu credeți?

Se uită la pistolar și continuă:

– Partea aceea din Manhattan se numește Golful Țestoasei, Roland.

Bărbatul dădu din cap, deloc surprins. Țestoasa era unul din cei doisprezece Gardieni și aproape sigur că trebuia să se afle la capătul Grinzii pe care călătoreau ei acum.

– Cei de la firma de construcții Mills probabil că nici nu știu de trandafir, spuse Jake, dar pun pariu că ăia de la Corporația Sombra știu.

Își vârî mâna în blana lui Ete, atât de lungă și deasă în zona cefei, încât îi înghiți degetele cu totul.

– Eu cred că există undeva în New York – într-o clădire de birouri, poate în Golful Țestoasei, în zona de est – o ușă pe care e o plăcuță și pe plăcuța aia scrie CORPORAȚIA SOMBRA. Iar în spatele acelei uși se află o *altă* ușă. O ușă prin care dacă treci, ajungi aici.

Câteva minute rămaseră toți tăcuți, gândindu-se la această idee – la lumile care se rotesc pe o unică axă într-o armonie damnată – și nici unul din ei nu mai spuse nimic.

4

– Uite ce cred eu că s-a întâmplat, rupse Eddie tăcerea în cele din urmă. Suze, Jake, vă rog să interveniți dacă aveți senzația că mă înșel. Insul ăsta, Cal

Tower, e un soi de paznic al trandafirului. Poate că nu e conștient de treaba asta, dar așa trebuie că stau lucrurile. Păzește trandafirul, așa cum toți membrii familiei lui l-au păzit până la el. Asta ar explica numele pe care îl poartă.

– Numai că el este cel din urmă, spuse Jake.

– N-ai de unde să știi, puiuț, îl contrazise Susannah.

– N-are verighetă, explică Jake, iar Susannah dădu din cap, arătând că, pentru moment, îi dă dreptate.

– Poate cândva au existat o mulțime de oameni pe nume Toren, care stăpâneau multe proprietăți din New York, continuă Eddie. Dar timpurile acelea au apus. Iar acum, singurul lucru care mai stă între Corporația Sombra și trandafir este un biet grăsan, aproape scăpătat, care și-a schimbat numele. Colac peste pupăză, mai e și... cum îi zici unuia care iubește cărțile?

– Bibliofil, răspunse Susannah.

– Da, așa cum zici. În plus, n-o fi George Biondi vreun Einstein, dar a făcut o observație de bun-simț. A spus că prăvălia lui Tower nu-i o prăvălie adevărată, ci doar o groapă în care se vâră bani. Povestea lui e o poveste veche în locul de unde venim noi, Roland, așa să știi. Când maică-mea vedea vreun bogătan la televizor, pe Donald Trump, de pildă...

– Pe cine? întrebă Susannah.

– N-ai de unde să-l știi. Trebuie să fi fost un puștan în '64. Și, oricum, nu contează. „Prima generație pornește de la zero, a doua face avere, a treia risipește tot", zicea mama. „Ăsta e modul de viață american, băieți." Deci, îl avem pe Tower, care seamănă cu Roland într-o privință: e ultimul din neamul lui. Vinde când și când câte o proprietate, își plătește impozitele, acoperă cheltuielile casei și cardurile de credit și facturile de la doctor, achită marfa pentru prăvălie. Da, aveți dreptate, am inventat toate astea... și parcă nu mi se pare că așa ar sta lucrurile.

– Nu, spuse Jake pe un ton scăzut, fascinat. Nu stau așa.

– Poate ați împărțit khef-ul lui, zise Roland. Poate l-ați atins. Așa cum făcea prietenul meu, Alain. Spune mai departe, Eddie.

– Și an de an își spune că librăria lui cu cărți vechi va prinde la clienți, așa cum se întâmplă uneori în New York cu tot soiul de afaceri. Își spune că o să reușească să-și acopere deficitul și o să intre pe profit. Și atunci totul o să fie bine. Iar în cele din urmă nu-i mai rămâne decât un singur

lucru de vândut: lotul doi-opt-nouă, Corpul Nouăsprezece, din Golful Țestoasei.

– Doi și cu opt și cu nouă fac nouăsprezece, zise Susannah. Aș vrea să-mi pot da seama dacă chiar înseamnă ceva, sau e doar „sindromul mașinii albastre".

– Ce-i aia? vru să știe Jake.

– Atunci când cumperi o mașină albastră, ai senzația că vezi mașini albastre pretutindeni.

– Nu e cazul aici, spuse Jake.

– Cazul-necazul, interveni Ete.

Se întoarseră toți spre micuț. Uneori treceau zile întregi, săptămâni chiar, fără ca Ete să articuleze cuvinte întregi, cu excepția repetării unor silabe auzite de la ceilalți. Apoi, te pomeneai că zice câte o chestie ce ar fi putut fi chiar rodul propriei gândiri. Dar n-aveai de unde să știi cu certitudine. Nici Jake nu știa.

La fel cum nu suntem siguri în privința numărului nouăsprezece, își spuse Susannah și îl mângâie pe cap. Bumblerul îi aruncă o privire drrăgăsstoasă.

– Se ține cu dinții de bucata aia de teren, continuă Eddie. Pe de altă parte, ia gândiți-vă, nu deține nici măcar clădirea aia de tot căcatul în care e librăria. Plătește chirie pentru spațiu.

Jake interveni:

– Artistic Deli „Tom și Jerry" dă faliment și Tower o demolează. Pentru că o parte din el vrea să vândă terenul. O parte din el zice că ar trebui să fie dus rău cu capul să nu-l vândă.

Se opri și se gândi la ideile nebunești care îți vin în miez de noapte. Gânduri nebunești, idei demente, voci care nu vor să tacă.

– Dar mai există și o *altă* parte în el, o altă voce...

– Vocea Țestoasei, șopti Susannah.

– Da, a Țestoasei, sau a Grinzii, fu de acord Jake. Probabil că sunt unul și același lucru. Iar vocea aceasta îl îndeamnă să păstreze terenul cu orice preț.

Se uită la Eddie.

– Crezi că știe de trandafir? Crezi că se duce acolo din când în când și se uită la el?

– Calule, mănânci ovăz? răspunse Eddie. Sigur că se duce. Și sigur că *știe*. La un anume nivel *trebuie* să știe. Pentru că un asemenea teren la o intersecție din Manhattan... cât ar valora, Susannah.

– În timpul meu, probabil că vreun milion de parai, zise femeia. Dumnezeu știe cât ar costa în 1977. Trei milioane? Cinci? Suficient cât sai-Tower să poată vinde liniștit cărți tot restul vieții, cu condiția să investească cu cap tot capitalul ăsta.

Eddie își continuă demonstrația:

– Tot ce știm indică faptul că nu vrea să vândă. Suze deja a explicat cât de puțin au obținut cei de la Sombra în schimbul sutei lor de mii.

– Dar *ceva* tot au reușit să capete, spuse Roland. Ceva extrem de important.

– Au reușit să facă primul pas în direcția dorită, îl completă Eddie.

– Adevăr grăiești. Iar acum, că termenul acordului lor se apropie de sfârșit, trimit varianta din lumea voastră a Marilor Vânători de Coșciuge. Indivizi de calibru greu. Iar dacă nici lăcomia și nici nevoia nu-l pot sili pe Tower să le vândă terenul cu trandafirul, atunci încearcă să-l bage în toți sperieții.

– Îhî, zise Jake. Și cine va fi de partea lui Tower? Poate Aaron Deepneau. Poate nimeni. Deci, ce vom face?

– Cumpărăm noi terenul, spuse Susannah. Firește.

5

După câteva momente de tăcere stupefiată, Eddie dădu din cap cu un aer gânditor.

– Sigur, de ce nu? În acord nu se menționează că Sombra ar avea drept de preempțiune – probabil că au încercat să-l obțină, dar Tower nu a fost de acord. Așa că, sigur, putem să cumpărăm noi terenul. Câte piei de căprioară crezi tu că ne va cere în schimbul lui? Patruzeci? Cincizeci? Dacă știe să se târguiască la sânge, am putea adăuga și niște suvenire de la Bătrâni. Niște căni și niște farfurii și niște capete de săgeți. Chestii care fac deliciul oricărei conversații.

Susannah îi aruncă o privire încărcată de reproș.

– Bine, bine, nu-i amuzant, spuse Eddie. Dar trebuie să privim realitatea în față, iubito. Nu suntem decât niște drumeți amărâți și jegoși care s-au trezit acum într-o altă realitate – adică, nici măcar nu mai suntem în Lumea de Mijloc.

– În plus, zise sfios Jake, nici măcar nu am fost *pe bune* acolo. Nu așa cum se întâmplă atunci când treci prin ușile alea. Ne-au simțit, e drept. Dar eram invizibili.

– Ne vom ocupa de toate pe rând, spuse Susannah. Iar dacă banii vă îngrijorează, am eu destui. Numai să reușim cumva să ajungem la ei.

– Câți ai? o întrebă Jake. Știu că nu-i politicos să întreb – mama și-ar da ochii peste cap să mă audă, dar...

– Am trecut prin prea multe împreună ca să ne mai facem acum griji din cauza lipsei de politețe, zise Susannah. Adevărul este că nici eu nu știu, scumpete. Tăticul meu a inventat niște procedee stomatologice de aplicare a coroanelor dentare și a făcut mulți bani. Atunci a înființat o companie care se chema Holmes Dental Industries și s-a ocupat singur de aspectele financiare până în 1959.

– Anul în care Mort te-a împins în fața metroului, completă Eddie.

Susannah dădu din cap și continuă:

– Aia s-a întâmplat în august. Cam la șase săptămâni după aceea, tata a făcut un infarct – primul dintr-un șir de multe. Poate unele i-au fost declanșate de stresul provocat de accidentul meu, însă nu sunt numai eu de vină. Tata se solicita mult prea mult.

– Nu ești *deloc* de vină, interveni Eddie. Că doar n-ai *sărit* de capul tău în fața metroului.

– Știu asta. Dar sentimentele, mai ales cele de vină, și durata lor n-au nimic de-a face cu realitatea obiectivă. Pentru că mama nu mai era, a trebuit să am eu grijă de el și nu m-am descurcat prea strălucit – nu-mi puteam scoate din minte gândul că totul s-a petrecut numai și numai din cauza mea.

– Ce-a fost a fost, rosti Roland, fără prea multă compasiune în voce.

– Mulțam, drăguță, îi zise sec Susannah. Așa de *bine* te pricepi matale să pui lucrurile în perspectivă. În orice caz, după primul infarct, tăticu' l-a însărcinat pe contabilul firmei să se ocupe de tot ce ținea de finanțe. Omul în cauză era un vechi prieten de-al lui, Moses Carver. După ce tata a murit, nenea Mose a avut grijă de mine. Și cred că aveam cam opt sau zece milioane de dolari atunci când Roland m-a smuls din lumea mea și m-a adus în bucățica asta absolut feerică de nicăieri. Ne permitem, deci, să cumpărăm terenul domnului Tower, presupunând, firește, că va dori să ni-l vândă?

– Probabil că ni-l va *vinde* și pe piei de căprioare, dacă ceea ce spune Eddie despre Grindă este adevărat, răspunse Roland. Cred că, în străfundurile minții și sufletului său, domnul Tower ne așteaptă – ka-ul lui l-a făcut să nu renunțe atâta vreme la bucata aia de teren.

– Ne așteaptă. Așteaptă cavaleria să-l salveze, rânji ușor Eddie. Ca locuitorii din Fort Ord în ultimele minute ale unui film cu John Wayne.

Roland îl privi cu severitate:

– Așteaptă venirea Albului.

Susannah își admiră mâinile oacheșe cu un surâs pe chipul oacheș:

– Înseamnă că pe mine nu mă așteaptă.

– Ba da, spuse Roland. Și pe tine.

Și se întrebă, în treacăt, ce culoare de piele avea cealaltă. Mia.

– Ne trebuie o ușă, zise Jake.

– Ne trebuie cel puțin două, îl contrazise Eddie. Una ca să ajungem la Tower și să negociem. Dar mai înainte, ne trebuie alta, prin care să ne întoarcem în *când*-ul lui Susannah. Cât de aproape de momentul când a tras-o Roland la el. Ar fi tare nașpa să ne întoarcem în 1977, să luăm legătura cu tipul ăsta, Carver, și să aflăm că a declarat-o pe Odetta Holmes decedată în mod oficial în 1971. Și că toată averea a revenit rudelor din Green Bay sau San Berdoo.

– Sau să ne ducem în 1968 și să descoperim că domnul Carver a dispărut, zise Jake. Că a sifonat toți banii, i-a trecut în conturile lui și s-a retras în Costa del Sol.

Susannah îl fixa cu o expresie șocată care părea a spune „na-ți-o bună", care, în alte împrejurări, ar fi fost de-a dreptul nostimă.

– Nenea Mose n-ar face una ca asta niciodată, niciodată! E nașul meu!

Jake păru stânjenit.

– Iartă-mă, dar am citit o groază de romane polițiste – Agatha Cristie, Rex Stout, Ed McBain – și chestii de genul ăsta se întâmplă mai mereu.

– În plus, spuse și Eddie, banul îl schimbă pe om.

Femeia îl măsură din priviri cu un soi de răceală detașată care nu-i era caracteristică. Roland, știind mai multe despre ea decât știau Jake și Eddie, își spuse că era privirea „storcoșitoare de broaște".

– Şi de unde ştii *tu*? se răţoi ea, adăugând iute: O, iubire, iartă-mă. A fost urât din partea mea.

– Nu-i nimic, zise Eddie şi schiţă un zâmbet fals şi nesigur. Ai vorbit la nervi.

Îi strânse mâna, iar Susannah îi răspunse prin acelaşi gest. Zâmbetul tânărului începu să se destindă.

– Doar că îl cunosc pe Moses Carver. E un om foarte cinstit.

Eddie ridică mâna – nu atât în semn de crezare, cât ca să arate că nu mai are rost să continue discuţia.

– Să vedem dacă am înţeles ce propuneţi voi, spuse Roland. Mai întâi, trebuie să reuşim cumva să ne întoarcem în New York nu doar într-un singur timp, ci în două.

Ceilalţi tăcură, digerându-i spusele, apoi Eddie încuviinţă:

– Aşa este. Pentru început, trebuie să ne întoarcem în 1964. Susannah a dispărut doar de vreo două luni, şi nimeni nu şi-a pierdut speranţa că o vor găsi. Şi aşa, ea apare, toată lumea sare în sus de bucurie. Întoarcerea fiicei rătăcitoare. Luăm mălaiul... chestie care s-ar putea să dureze ceva...

– Partea cea mai complicată va fi să-l conving pe nenea Mose, zise Susannah. Când e vorba de banii din bancă, e cam strâns la pungă. Şi sunt convinsă că, în adâncul inimii, tot mai crede că n-am decât opt ani.

– Dar, legal, banii îţi aparţin, nu? o întrebă Eddie.

Roland observă că tânărul manifesta mai multă prudenţă de când Susannah îl repezise mai adineauri. De unde ştii *tu*? Şi de când se uitase cu răceală la el.

– Ce vreau să te întreb este dacă te poate opri în vreun fel să-i iei.

– Nu, iubitule, îi răspunse ea. Tăticul meu şi nenea Mose mi-au deschis un cont asupra căruia am avut drepturi depline în 1959, când am împlinit douăzeci şi cinci de ani.

Îşi întoarse spre el minunaţii ei ochi negri, atât de expresivi.

– Poftim. Nu mai e cazul să mă baţi la cap cu vârsta mea. Dacă ştii să faci scăderi o poţi afla şi singur.

– N-are nicio importanţă, şopti Eddie. Timpul este un chip pe apă.

Roland simţi cum pielea i se face de găină. Undeva – poate într-un strălucitor câmp de trandafiri de culoarea sângelui, la mare depărtare de acest loc – o prigorie roşie tocmai ce-i călcase pe mormânt.

6

– Trebuie să fie bani gheață, spuse Jake pe un ton sec, calculat.

– Ce? Eddie reuși cu greu să-și dezlipească ochii din cei ai lui Susannah.

– Bani în mână, repetă Jake. Nimeni nu va primi un cec vechi de treisprezece ani. Mai ales unul pentru milioane de dolari.

– De unde știi chestiile astea, păpușel? îl întrebă Susannah.

Jake ridică din umeri. Fie că-i plăcea sau nu (de obicei nu-i plăcea), era fiul lui Elmer Chambers. Iar Elmer Chambers nu a fost niciodată un „băiat bun" – niciodată Roland nu ar fi zis despre el că face parte din Alb – dar fusese mare maestru în ceea ce subalternii lui din televiziune numeau arta „Răfuielii". *Mare Vânător de Coșciuge pe Tărâmul TV-ului*, comentă Jake în gând. Poate că nu era drept să gândească astfel, dar cu siguranță că era cât se poate de *corect* să spună că Elmer Chambers era un om fioros de ambițios care știa să-și joace bine cărțile. Și, da, el era fiul lui Elmer. Nu uitase chipul tatălui său, deși erau clipe când își dorea s-o fi făcut.

– În mână, neapărat în mână, rupse Eddie tăcerea. Afacerea asta trebuie făcută cu bani gheață. Și chiar dacă primești un cec, îl putem încasa în 1964, nu în 1977. Vârâm banii într-un sac de sport – există genți sport în 1964, Suze? Nu contează. Vârâm banii într-o traistă și îi ducem în 1977. Nu-i musai să ajungem acolo chiar în ziua când Jake a cumpărat *Charlie, trenulețul Uu-uu* și *Ghici ghicitoare ce-i*, dar trebuie să fie aproape de ziua aia.

– În nici un caz după cinșpe iulie 1977, interveni Jake.

– O, Dumnezeule, în niciun caz, exclamă Eddie. S-ar putea să ne pomenim că Balazar a reușit să-l convingă pe Tower să vândă, și rămânem ca proștii, cu gențile de bani în mână, cu deștu' în gură, rânjind și dând binețe ca tâmpiții.

Urmă un moment de tăcere – poate încercau să-și imagineze această scenă cumplită – apoi Roland spuse:

– Faceți ca totul să pară foarte simplu, și de ce n-ar fi așa? Pentru voi trei, conceptul de uși între lumea asta și lumea voastră cu astine și foutegrafii pare la fel de banal pe cât mi s-ar părea mie un drum de munte pe spinarea unui catâr. Sau calibrarea pistolului. Și aveți motive întemeiate să gândiți așa. Fiecare dintre voi a trecut printr-una din aceste uși. De fapt, Eddie a trecut în ambele sensuri – a intrat în lumea asta, apoi s-a întors într-a lui.

– Tre' să-ți zic că drumul înapoi la New York n-a fost deloc mișto, mârâi Eddie. Prea multe schimburi de focuri. *Ca să nu pomenesc și de capul retezat al fratelui meu rostogolindu-se pe dușumeaua biroului lui Balazar.*

– N-a fost mișto nici când eu am trecut prin ușă și am ajuns pe Dutch Hill, adăugă Jake.

Roland dădu din cap, cedând în fața acestor păreri, dar neabdicând de la ale sale.

– Tot timpul am acceptat ce mi-ai spus atunci când te-am cunoscut, Jake, ce mi-ai spus atunci când ai murit.

Palid la față, Jake își plecă ochii fără să răspundă. Nu-i făcea nicio plăcere să-și amintească acea clipă (și, slavă Domnului, amintirea era destul de încețoșată în mintea lui) și, în plus, știa ceva ce Roland nu știa. *Bine!* își zise el. *Nici n-ar* trebui *să vrei să-ți amintești! M-ai lăsat să cad! M-ai lăsat să mor!*

– Ai spus că mai există și alte lumi în afară de acestea, continuă Roland, și așa este. New Yorkul cu *când*-urile lui multiple este doar una dintre ele. Din cauza trandafirului suntem trași acolo iar și iar. Sunt sigur de asta, așa cum sunt sigur că nu prea pot înțelege că trandafirul ar *fi* Turnul Întunecat. Ori...

– Ori o altă ușă, murmură Susannah. Una care se deschide chiar către Turnul Întunecat.

Pistolarul o aprobă:

– Mi-a trecut și mie prin minte ideea asta. În orice caz, oamenii manni cunosc aceste alte lumi, și într-un fel se poate spune că și-au dedicat lor viețile. Cred că starea pe care o capeți atunci când treci prin portalul dintre lumi este cea mai înălțătoare dintre toate, iar ritualul este cel mai sacru din câte există. Tatăl meu și prietenii mei auziseră de globurile de cristal, v-am mai povestit asta. Însă noi am ajuns la concluzia că portalul dintre lumi, Curcubeul Vrăjitorului și ușile magice ar putea fi cam același lucru.

– Unde vrei să ajungi cu toate astea, scumpule? îl întrebă Susannah.

– Pur și simplu vă amintesc că eu am rătăcit mult încolo și încoace, zise Roland. Din cauza transformării timpului – din cauza unui soi de *înmuiere* a timpului pe care sunt convins că ați simțit-o cu toții – am umblat în căutarea Turnului Întunecat mai bine de o mie de ani. Uneori am sărit peste generații întregi, așa cum pescărușul sare din val în val aproape fără să-și ude picioarele în spuma lor. Și niciodată, niciodată, în tot acest timp, nu mi s-a întâmplat să

dau peste una din aceste uși dintre lumi, până la cele de pe plaja Mării Vestului. Și, cu toate că aveam ceva habar despre arcele curcubeului și portal, nici prin cap nu mi-a trecut la ce anume foloseau ele.

Îi privi cu seriozitate și continuă:

– Voi vorbiți de parcă lumea mea ar fi la fel de plină cu uși magice pe cât e a voastră cu..., șovăi el, ... cu mașini zburătoare sau diligențe cu motor. Și nu e deloc așa.

– Locul acesta unde ne aflăm acum nu seamănă cu nici un altul unde ai mai fost, Roland, îi zise Susannah, atingându-i cu blândețe încheietura bronzată a mâinii. Nu mai suntem în lumea ta. Chiar tu ai recunoscut asta, acolo, în versiunea aia de Topeka, unde lui Blaine i-a sărit bâzdâcul și a explodat.

– De acord cu tot ce spui, conveni Roland. Nu vreau decât să înțelegeți că asemenea uși pot fi mult mai greu de găsit decât vă imaginați. Iar acum vorbiți nu de una, ci de două. De două uși cu care să țintim asupra timpului așa cum țintim prin cătarea pistolului.

Eu nu țintesc cu mâna, își zise Eddie înfiorându-se.

– Dacă o iei așa, *pare* destul de greu.

– Și atunci ce facem? întrebă Jake.

– S-ar putea să vă fiu eu de ajutor, spuse o voce.

Se întoarseră brusc. Singur Roland nu era mirat. Îl auzise pe străin apropiindu-se de ei cam de pe la jumătatea discuției. Dar și el se întoarse interesat să-l vadă. O singură privire la cel care se oprise la zece metri de ei, pe marginea drumului, fu suficientă cât să-și dea seama că nou-venitul făcea parte fie din lumea prietenilor săi, fie din lumea vecină.

– Cine ești? întrebă Eddie.

– Cine sunt prietenii tăi? întrebă Susannah.

– De unde ești? întrebă Jake, cu ochii arzând de curiozitate.

Străinul purta o haină neagră și lungă, descheiată peste cămașa cenușie cu guler îngust și rotunjit. Părul lung și alb îi stătea zburlit la urechi și în creștet, ca și cum l-ar fi speriat cineva. Pe frunte avea o cicatrice în forma literei T.

– Prietenii mei sunt încă la locul lor, spuse el făcând un semn dinadins neglijent peste umăr, spre adâncul pădurii. Calla Bryn Sturgis este acum casa mea. Înainte de asta, casă mi-a fost Detroit, statul Michigan, unde am muncit la un azil pentru persoanele fără adăpost și am luat parte la întrunirile

Alcoolicilor Anonimi. Am fost prieten bun cu alcoolul. Înainte de asta – o scurtă vreme – Topeka, statul Kansas.

Observă amuzat cum cei trei tineri tresăriră la auzul numelui acelui oraș.

– Și mai înainte, New York. Iar, *și mai înainte*, casa mea a fost un orășel pe nume Jerusalem's Lot, din statul Maine.

7

– Ești din partea noastră de lume, spuse Eddie și oftă prelung. Sfinte Dumnezeule, ești din partea noastră!

– Da, așa cred, încuviință bărbatul cu gulerul îngust. Numele meu este Donald Callahan.

– Ești preot, zise Susannah, măsurându-l cu privirea de la crucea care-i atârna de gât – cruciuliță mică și discretă, dar neîndoielnic din aur pur – la crucea necizelată și mai mare care-i marca fruntea.

Callahan clătină din cap:

– Nu mai sunt. Am fost odată. Poate voi mai fi iarăși, într-o bună zi, dacă așa va fi voia Celui de Sus. Acum sunt doar un om al lui Dumnezeu. Îmi este permis să vă întreb... de *când* sunteți?

– 1964, răspunse Susannah.

– 1977, răspunse Jake.

– 1987, răspunse Eddie.

Ochii lui Callahan străluciră auzindu-l.

– 1987. Iar eu am venit aici din 1983, dacă este să folosim socoteala din vremurile noastre. Ia spune-mi un lucru, tinere, un lucru care mă interesează în mod deosebit. Reușiseră ăia de la Red Sox să câștige campionatul până ai plecat tu de acolo?

Surprins și înveselit totodată, Eddie își dădu capul pe spate râzând.

– Nu, omule, îmi pare rău. Au fost la un pas să câștige, anul trecut – pe Stadionul Shea, împotriva celor de la Mets – și atunci tipul ăsta, Bill Buckner, care era la prima bază, nu a reușit să prindă o minge ușoară, cu pământul. Cred că rușinea asta o să-l urmărească toată viața. Dar, haide, stai cu noi. N-avem

cafea, însă Roland – individul ăla din dreapta mea care arată de parcă l-a tăvălit un tren – face un ceai bunicel din ierburi de pădure.

Callahan își îndreptă atenția asupra lui Roland și făcu un gest uluitor: se lăsă într-un genunchi, își plecă ușor capul și își duse pumnul la fruntea-i însemnată cu cicatricea aceea ciudată:

– Heil, pistolarule, binecuvântată fie întâlnirea noastră.

– Heil, îi răspunse Roland. Vino, bunule străin, vino și spune-ne ce te doare.

Callahan îl privi uimit.

Senin, Roland îi întoarse privirea și dădu din cap:

– Binecuvântată sau nu întâlnirea noastră, poate vei găsi ceea ce cauți.

– Și tu la fel, spuse Callahan.

– Atunci, vino, insistă Roland. Vino să stăm de vorbă.

8

– Înainte de a începe, pot să te întreb ceva?

Vorbise Eddie. Lângă el, Roland făcuse deja focul și scotocea acum prin sacul cu bunurile comune după vasul din lut – artefact primit de la Bătrâni – în care îi plăcea să fiarbă ceaiul.

– Bineînțeles că poți, tinere.

– Te numești Donald Callahan.

– Da.

– Dar care este *al doilea* nume al tău?

Callahan ridică dintr-o sprânceană și surâse.

– Frank. Ca pe bunicul. Contează?

Eddie, Susannah și Jake schimbară o privire între ei, gândind același lucru: Donald Frank Callahan. Egal nouăsprezece.

– *Contează*, bag seamă, zise Callahan.

– Poate că da, spuse Roland. Poate că nu.

Turnă apa pentru ceai, mânuind cu dexteritate burduful din piele.

– Văd că ai avut un accident, comentă Callahan cu ochii la mâna dreaptă a pistolarului.

– Mă descurc, spuse Roland.

– Cu puțin ajutor din partea prietenilor lui, ai putea zice, adăugă Jake, fără să zâmbească.

Callahan încuviință, fără să înțeleagă prea bine, dar știind că nu era nevoie: formau un ka-tet. Poate că nu cunoștea acest termen, dar nu asta conta. Legătura dintre ei era evidentă în felul cum se priveau, cum se mișcau.

– Acum îmi știți numele, zise Callahan. Îmi faceți plăcerea de a mi le spune pe ale voastre?

Se prezentară: Eddie și Susannah Dean, din New York; Jake Chambers, din New York; Ete, din Lumea de Mijloc; Roland Deschain, din Gilead. Callahan îl salută pe fiecare în parte, ducându-și pumnul la frunte.

– Iar eu sunt Callahan din Lot, spuse după ce prezentările luară sfârșit. Mă rog, așa eram. Acum sunt doar Bătrânul. Așa mi se spune în Calla.

– Prietenii tăi nu vor să ni se alăture? îl întrebă Roland. Nu avem prea multe de-ale gurii, dar avem ceai.

– Nu încă.

– Aha, murmură pistolarul, înțelegând.

– În orice caz, noi am mâncat bine, spuse Callahan. Anul acesta a fost unul bun pentru Calla – până acum – și vom împărți bucuroși cu voi merindele noastre.

Ezită, parcă simțind că a mers prea departe și prea repede.

– Poate. Dacă totul merge bine.

– „Dacă", repetă Roland. Un profesor de-al meu obișnuia să spună că acesta este singurul cuvânt cu o mie de litere.

Callahan izbucni în râs:

– Nu-i rău! Oricum, avem mai multă mâncare decât voi. Avem și brioșe de pădure proaspete – Zalia le-a cules –, dar cred că știți deja ce-s astea. Zicea că i s-a părut că mai trecuse cineva pe la tufele alea.

– Jake le-a descoperit, spuse Roland.

– De fapt, Ete a dat de ele, îl contrazise Jake mângâind capul bumblerului. Am senzația că-i un soi de copoi de brioșe.

– De cât timp ați prins de veste de prezența noastră? îi întrebă Callahan.

– De două zile.

Callahan reuși să pară deopotrivă amuzat și exasperat:

– Adică de când v-am luat urma. Și cât ne-am mai străduit să nu ne simțiți.

– Dacă ați fi crezut că sunteți chiar într-atâta de abili, nu ați fi pornit în căutarea noastră, zise Roland.

– Adevăr grăit-ai, mulțumescu-ți ție, oftă Callahan.

– Ai venit să ne ceri ajutorul și sprijinul? îl întrebă Roland.

Deși în voce i se citea doar o curiozitate reținută, Eddie Dean simți că i se face foarte, foarte frig. Cuvintele pistolarului parcă vibrară în văzduh. Și nu era singurul care avusese senzația asta. Susannah îi strânse mâna dreaptă. O clipă mai târziu, mâna lui Jake i se strecură în stânga.

– Nu eu sunt cel care vă pot răspunde la această întrebare.

Callahan părea dintr-odată ezitant și nesigur. Speriat, chiar.

– Știi că te afli înaintea celor din neamul lui Eld? îl întrebă Roland pe același ton ciudat de blajin, întinzând mâna spre Eddie, Susannah și Jake; și spre Ete. Căci să știi că aceștia sunt ai mei, așa cum eu sunt al lor. Formăm un tot rotund. Și știi foarte bine ce anume suntem.

– Chiar *sunteți?* șopti Callahan. *Toți?*

Susannah nu se mai putu abține:

– Roland, în ce ne bagi?

– Nimic nu-i zero, nimic nu-i gratis, zise pistolarul. Nu îți datorez nimic, așa cum nici tu nu-mi datorezi nimic. Deocamdată. Nu s-au hotărât încă să ne ceară ajutorul.

Dar o vor face, își spuse Eddie. Lăsând la o parte scurtele excursii prin portal și visele despre trandafir și prăvălia cu delicatese, tânărul nu credea despre el că ar fi înzestrat cu puteri paranormale, însă nici nu era *nevoie* să fie medium ca să știe ce anume le vor *cere* oamenii aceia al căror sol era Callahan. Undeva, niște castane tocmai ce fuseseră aruncate în foc, iar Roland trebuia să le scoată cu mâna goală.

Nu numai Roland.

Uite, aici greșești, tataie, continuă gândul lui Eddie. *Greșeală perfect normală, dar tot greșeală se cheamă. Noi nu suntem cavaleria. Noi nu suntem poliția călare. Noi nu suntem* pistolari. *Nu suntem decât trei biete suflete rătăcite din Marele Măr, care...*

Dar nu. Nu. Eddie înțelesese ce sunt încă de când ajunseseră în River Crossing, de atunci când bătrânii îngenuncheaseră în fața lui Roland în colbul străzii.

Pe dracu', ştiuse chiar din pădure (din Pădurea lui Shardik), unde Roland îi învăţase să ţintească cu ochiul, să tragă cu mintea, să ucidă cu inima. I se părea îngrozitor faptul că Roland îi desăvârşeşte, îi completează într-un asemenea mod. Căci Roland era plin cu otravă şi îi sărutase cu buzele lui otrăvite. Îi transformase în pistolari. Şi oare chiar îi trecuse prin cap lui Eddie că descendenţii lui Arthur Eld nu mai aveau treburi de făcut în lumea aceasta golită de măruntaie? Că li se va permite, pur şi simplu, să o lălăie pe Calea Grinzii până ce vor ajunge la Turnul Întunecat al lui Roland şi vor îndrepta ce era de îndreptat? Ei bine, nu. Mai încearcă o dată.

Jake fu cel care dădu glas gândurilor lui Eddie, iar acestuia nu-i plăcu deloc exaltarea din ochii băiatului. O mulţime de puşti plecaseră la o mulţime de războaie cu aceeaşi privire care spunea „mamă, ce-o să le-o mai tragem". Bietul copil habar nu avea că fusese otrăvit, iar veninul îl tâmpise de-a binelea, căci, altfel, ar fi trebuit să aibă mai multă judecată.

– Dar ne vor cere, zise el. Nu-i aşa, domnule Callahan? Ne vor cere.

– Nu ştiu, îi răspunse Callahan. Va trebui să-i convingeţi...

Se întrerupse şi se uită la Roland care clătina din cap.

– Nu merge aşa, spuse pistolarul. Nu ştii, pentru că nu eşti din Lumea de Mijloc, dar nu merge aşa. Nu ne interesează să convingem pe nimeni. Noi vindem plumbi.

Callahan oftă adânc, apoi dădu din cap.

– Am o carte care te-ar putea interesa. *Poveştile lui Arthur.*

Ochii lui Roland se aprinseră:

– *Da?* Chiar aşa? Aş dori să văd cartea aceasta. Mi-aş dori foarte mult să o văd.

– Poate o vei vedea, spuse Callahan. Povestirile din ea nu seamănă prea mult cu poveştile Mesei Rotunde pe care le-am citit eu în copilărie, dar...

Ezită din nou, clătinând din cap.

– Înţeleg foarte bine ce îmi spui, aşa că haide s-o lăsăm baltă. Sunt trei întrebări, nu-i aşa? Şi tocmai ce mi-ai pus-o pe prima.

– Într-adevăr, trei sunt, zise Roland. Trei este numărul puterii.

Eddie îşi spuse: *Dacă chiar vrei să încerci* pe bune *un număr al puterii, amice Roland, încearcă nouăsprezece.*

– Şi toate trei cer răspuns, da.

Roland dădu din cap.

– Şi dacă le veţi răspunde, nu mai este nevoie să ne cereţi. Om fi noi nişte hoinari printre lumi, Callahan-sai, dar nimeni nu are voie să-şi bată joc de noi. Ai grijă ca tovarăşii tăi – făcu el semn din cap spre pădurea dinspre sud – să priceapă asta.

– Pistolarule...

– Spune-mi Roland. Căci noi doi nu avem nimic de împărţit.

– Bine, Roland. Ascultă-mă cu luare-aminte, rogu-te. Aşa vorbim noi în Calla. Noi, cei care am pornit în căutarea voastră, suntem doar şase. Iar noi şase nu putem lua o asemenea hotărâre. Doar oamenii din Calla laolaltă pot decide.

– Democraţie, oftă Roland, dându-şi pălăria spre ceafă şi frecându-şi fruntea.

– Însă dacă noi şase suntem de acord, în mod special sai Overholser...

Se întrerupse brusc uitându-se intrigat la Jake.

– Ce este? Ce-am spus?

Jake scutură din cap făcându-i semn să continue.

– Dacă noi şase picăm de acord, putem zice că am bătut palma.

Extaziat la auzul binecunoscutei expresii, Eddie închise ochii şi şopti:

– Mai spune o dată, prietene.

Callahan îl privi uluit.

– Ce să spun?

– „Am bătut palma". Sau orice altă expresie din *unde*-le şi *când*-ul tău. Din partea noastră a marelui ka.

Callahan se gândi puţin, iar apoi începu să surâdă.

– Un şmenar a mierlit-o după ce s-a smardoit cu un manglitor care a avut bulan şi şi-a arătat muşchii şi l-a futut la melodie cu multă caterincă. Chestii din astea?

Pe chipul lui Roland se citea nedumerire (şi, poate, ceva plictiseală), însă faţa lui Eddie Dean era un adevărat portret al extazului. Susannah şi Jake erau pe undeva între amuzament şi un soi de nostalgică aducere aminte.

– Nu te opri, amice, spuse Eddie cu voce răguşită, înecată în lacrimi, îndemnându-l prin gesturi să continue. Nu te opri, te rog.

– Poate altă dată, îi zise cu blândeţe Callahan. Poate altă dată vom avea vreme să stăm şi să povestim despre lumile cele vechi şi despre cum se vorbea acolo. Dacă eşti de acord, vom vorbi şi despre baseball. Însă acum nu prea avem timp.

– În mai multe feluri decât îți poți tu imagina, îl completă Roland. Ce ai să ne spui, sai Callahan? Și trebuie să vorbești la obiect, pentru că ți-am explicat pe înțeles că nu suntem niște vagabonzi pe care prietenii tăi să-i chestioneze, iar apoi să-i angajeze, sau să nu-i angajeze, așa cum procedează cu ajutoarele lor de la fermă și cu văcarii.

– Deocamdată, rugămintea mea este să rămâneți aici și să-mi permiteți să-i aduc la voi, răspunse Callahan. Cu mine îi am pe Tian Jaffords, cel cu adevărat răspunzător de venirea noastră aici, și pe soția lui, Zalia. Mai este și Overholser, cel pe care trebuie să-l convingeți că voi sunteți ceea ce ne trebuie.

– Noi *nu*-l vom convinge nici pe el, nici pe nimeni altcineva, spuse Roland.

– Înțeleg, se grăbi să răspundă Callahan. Da, ai fost foarte clar în această privință. Și mai este și Ben Slightman, cu fiul său, Benny. Tânărul Ben e un caz mai ciudat, căci sora lui geamănă a murit acum patru ani, când amândoi aveau zece ani. Iar acum nimeni nu poate spune dacă Tânărul Ben poate fi considerat copil unic, sau geamăn.

Se întrerupse brusc.

– Scuze, bat câmpii.

Roland făcu un semn cu palma deschisă arătând că nu e deranjat.

– Mă intimidezi, ascultați-mă cu luare-aminte, rogu-vă, spuse Callahan.

– Nu tre să ne rogi nimicuța, scumpete, îl liniști Susannah.

Callahan zâmbi:

– Așa se vorbește în părțile noastre. În Calla, atunci când te întâlnești cu un cunoscut, îi zici: „Cum îți merge pe de-a-ntregul, rogu-te spune-mi?". Iar răspunsul trebuie să fie: „Verde ca bradul sunt, mulțumesc zeilor". N-ați auzit niciodată formulările astea?

Clătinară toți din capete. Cu toate că anumite cuvinte le erau cunoscute, expresiile, în ansamblul lor, nu făceau decât să scoată și mai mult în evidență faptul că ajunseseră într-o altă lume, că ajunseseră într-un loc unde graiul era ciudat, iar obiceiurile încă și mai ciudate.

– Contează, continuă Callahan, doar faptul că Ținuturile de Hotar sunt înfricoșate din cauza creaturilor numite Lupi, care năvălesc peste noi din sălașul lor din Bubuit de Tunet o dată la o generație și ne fură copiii. Ar fi mai multe de povestit, dar aceasta este esența problemei noastre. Tian Jaffords, care riscă să piardă nu un singur copil, ci doi, a spus că nu, nu mai merge așa,

a venit timpul să ne ridicăm la luptă. Alții, însă – de teapa lui Overholser – zic că împotrivirea ar fi o catastrofă. Părerea mea este că Overholser și cei ca el ar fi avut câștig de cauză dacă nu am fi prins de veste de venirea voastră. Credeți-mă când vă spun, Wayne Overholser nu-i un om rău, ci doar foarte speriat. El este cel mai înstărit moșier din Calla, așa că are cel mai mult de pierdut. Însă dacă l-am convinge că i-am putea alunga pe Lupi... că am putea să biruim... cred că și el s-ar ridica la luptă.

– Ți-am spus..., începu Roland.

– Că voi nu convingeți pe nimeni, îl întrerupse Callahan. Da, înțeleg. Dar dacă vă văd, dacă vă aud cum vorbiți și apoi se vor convinge singuri?

Roland ridică din umeri.

– Va curge apă, dacă asta va fi vrerea Domnului.

Callahan încuviință:

– Și în Calla există expresia asta. Acum pot să vă vorbesc despre o altă chestiune, întru câtva înrudită cu prima?

Roland își ridică puțin mâinile, acordându-i permisiunea de a vorbi. O vreme, bărbatul cu cicatricea pe frunte nu spuse nimic. Iar atunci când o făcu, vocea îi era mult coborâtă. Eddie se văzu nevoit să se aplece spre el ca să-l poată auzi.

– Eu am ceva. Ceva ce voi vreți. Ceva ce vouă vă trebuie. Cred că știți despre ce este vorba.

– De ce spui asta? îl întrebă Roland.

Callahan își umezi buzele și rosti un singur cuvânt:

– Portalul.

9

– Ce-i cu el? întrebă Roland. Ce-i cu portalul?

– N-ați trecut prin el încă? bâigui Callahan, dintr-odată parcă mai nesigur pe el. N-a trecut *nici unul* dintre voi?

– Să zicem că am trecut, spuse Roland. Ce importanță ar avea asta pentru tine și pentru problema locuitorilor din locul acela căruia tu îi zici Calla?

Callahan oftă. Părea obosit, deși era încă dimineață.

– E mai greu decât mi-am închipuit, mult mai greu. Sunteți mult mai – cum să vă zic eu? – mult mai abili decât m-am așteptat.

– Adică te-ai așteptat să dai peste niște văcari amărâți care șed toată ziua în șei, niște văcari amărâți cu mâini iuți și capete seci, nu-i așa? îl întrebă furioasă Susannah. Ei, drăgălașule, cine râde la urmă râde mai bine. Și om fi noi vagabonzi, da' n-avem șei. N-avem nevoie de șei, pentru că nu avem cai.

– V-am adus noi cai, spuse Callahan.

Și spusele lui fură îndeajuns. Roland nu prea înțelegea tot ce se vorbește, însă aflase suficient cât să-și dea seama ce se petrece. Callahan știuse de venirea lor, știuse câți sunt, știuse că mergeau pe jos, iar nu călare. Unele din informațiile astea le-ar fi putut afla prin intermediul iscoadelor, dar nu toate. Și portalul... Callahan știa că unii dintre ei, sau toți, chiar, trecuseră prin portal.

– Cât privește capetele seci, n-om fi noi niște genii, dar..., Susannah se strâmbă și își apăsă abdomenul cu palmele.

– Suze, ce ai? o întrebă Eddie brusc îngrijorat. Ți-e rău?

– Nu-i nimic, am niște gaze, spuse ea surâzându-i.

Lui Roland, însă, zâmbetul ei nu îi păru unul autentic. În plus, parcă îi vedea și niște riduri mici de efort în jurul ochilor.

– Am mâncat prea multe brioșe de pădure azi-noapte, explică ea și, înainte ca Eddie să apuce să-i mai pună vreo întrebare, se întoarse iarăși spre Callahan. Dacă mai ai și altceva de spus, spune, dulceață.

– Bine, oftă Bătrânul. Am un obiect înzestrat cu o putere extraordinară. Și, cu toate că vă aflați la multe roți distanță de bisericuța mea din Calla, unde este ascuns acest obiect, cred că deja și-a trimis semnalele spre voi. Inducerea stării necesare pentru trecerea prin portal este doar unul din multele lucruri pe care le poate face.

Inspiră adânc și continuă:

– Dacă ne veți face serviciul pe care vi-l cer – și zic „să ni-l faceți nouă", pentru că acum Calla este orășelul meu, locul unde sper să-mi sfârșesc zilele în pace și să fiu îngropat – vă voi da vouă acest... acest obiect.

– Este ultima oară când îți cer să nu mai vorbești astfel, spuse Roland pe un ton atât de aspru, încât Jake îl privi speriat. Mă insulți pe mine și îmi insulți an-tet-ul. Vom fi legați să facem ce ne cereți dacă vom considera că

orășelul tău este parte a Albului, iar cei pe care tu îi numești Lupi sunt agenți ai Întunericului: Sfărâmători-de-Grinzi, dacă vrei să le zici așa. *Nu* ne este îngăduit să acceptăm *nicio* recompensă, iar tu nu trebuie să ne oferi niciuna. Dacă vreunul dintre tovarășii tăi ne-ar vorbi astfel – cel căruia îi zici Tian, sau cel căruia îi zici Overholster...

(Eddie avu intenția să-l corecteze, pentru că pistolarul nu pronunțase bine numele moșierului, dar renunță și-și ținu gura – cel mai bine era să nu spui nimic atunci când Roland era așa de nervos.)

– ...ar fi cu totul altceva. Căci ei nu știu nimic, decât ceea ce, poate, au aflat din legende. Dar tu, sai, tu ai cel puțin o carte din care ai aflat multe. Ți-am spus că vindem plumbi, și nu te-am mințit. Însă asta nu ne face asasini profesioniști.

– Bine, bine...

– Iar în privința acelui obiect, ridică Roland vocea, acoperindu-l pe Callahan, îți dorești din tot sufletul să te vezi scăpat de el, nu-i așa? Te îngrozește, nu? Chiar dacă ne-am hotărî să ocolim Calla și să nu vă ajutăm, tot ne-ai implora să îl luăm cu noi, nu? *Nu este așa?*

– Ba da, șopti nefericit Callahan. Adevărat grăiești, mulțam îți spun. Dar... am auzit frânturi din discuția voastră... îndeajuns cât să pricep că doriți să vă întoarceți... să treceți dincolo, cum ar zice oamenii manni... și nu doar într-un singur loc, ci în două... poate în mai multe... și într-un alt timp... v-am auzit spunând că vreți să țintiți asupra timpului așa cum țintiți prin cătarea unui pistol...

Chipul lui Jake se lumină de înțelegere și de uimire înfricoșată.

– Care dintre ele este? întrebă el. Nu poate fi cel roz, din Mejis, pentru că Roland a intrat în el și nu l-a trecut prin portal. Care glob este cel pe care îl ai tu?

O lacrimă se prelinse pe obrazul drept al lui Callahan, apoi o alta. Și le șterse cu un gest absent.

– N-am îndrăznit niciodată să pun mâna pe el, dar l-am văzut. I-am simțit puterea. Hristos Omul Iisus să mă ajute, dar, sub dușumeaua din lemn a bisericuței mele, îl am pe Treisprezece Negru. Și a prins viață. Înțelegeți ce vă spun? șopti el privindu-i cu ochi umezi. *A prins viață.*

Și Callahan își cuprinse fața în palme, ascunzându-și privirea de ei.

10

Când bărbatul cel cucernic, cu cicatrice pe frunte, plecă să-şi aducă tovarăşii de pândă, pistolarul îl urmări cu privirea, fără să schiţeze vreo mişcare. Cu degetele vârâte în betelia jeanşilor săi vechi şi peticiţi, Roland părea a fi în stare să rămână încă un secol în această poziţie. Însă, atunci când Callahan nu se mai zări, se întoarse spre prietenii lui şi făcu înspre ei un gest insistent, ca de urs care ar vrea să înşface văzduhul crezând că-i din miere. *Veniţi lângă mine.* Apoi se aşeză pe vine. La fel făcură şi Eddie şi Jake. (Cât despre Susannah, şezutul pe ciuci era, practic, modul ei de viaţă.) Pistolarul începu să le vorbească pe un ton tăios:

– Nu avem vreme, deci spuneţi-mi, fiecare dintre voi, şi nu încercaţi să o daţi pe după tufe: sincer sau nu?

– Sincer, spuse Susannah, fără să stea pe gânduri, apoi se strâmbă iarăşi şi se frecă uşor sub sânul stâng.

– Sincer, fu şi părerea lui Jake.

– Cer-cer, zise şi Ete, deşi pe el nu-l întrebase nimeni.

– Sincer, fu de acord Eddie, dar ia priviţi.

Luă o crenguţă nearsă din foc, dădu la o parte acele de brad din faţa lui, şi scrise pe pământul negru:

Calla Callahan

– Pe bune, sau făcătură? întrebă el, explicând atunci când observă expresia derutată de pe chipul lui Susannah. Coincidenţă, sau chiar înseamnă ceva?

– Cine poate şti? zise Jake.

Toţi vorbeau în şoaptă, cu capetele alăturate deasupra cuvintelor scrijelite în ţărână.

– E la fel ca nouăsprezece.

– Eu cred că nu-i decât o coincidenţă, interveni Susannah. Pe bune, nu chiar *tot* ce ne iese în cale înseamnă destin, ka, nu credeţi? În plus, cuvintele astea două nici măcar nu se *pronunţă* la fel.

Şi le pronunţă pe amândouă: *Calla*, cu *a* deschis şi lung; şi *Callahan*, cu *a* spre *e*.

– În lumea noastră, *calla* e un cuvânt spaniol... și seamănă cu anumite cuvinte pe care ți le amintești din Mejis, Roland. Înseamnă stradă sau piață... cel puțin, așa cred. Nu vă supărați că nu-mi amintesc cu exactitate, dar am învățat spaniola în liceu și a trecut ceva vreme de atunci. Dar, dacă nu greșesc, cuvântul ăsta se folosește mai mult ca prefix în numele unor orașe – uite, ca în cazul de aici. Pe când Callahan... ce origine are? E irlandez? Englezesc?

– Precis nu-i spaniol, spuse Jake. Dar chestia asta cu nouăsprezece...

– Fac ceva pe nouăsprezecele tău, îl repezi cu mojicie Roland. Nu-i momentul de jocuri cu numere. O să se întoarcă cât de curând împreună cu prietenii lui, iar eu vreau să vorbim despre altă chestiune cât mai putem.

– Crezi că s-ar putea să aibă dreptate cu Treisprezece Negru? îl întrebă Jake.

– Da, răspunse pistolarul. Dacă mă gândesc bine la cele ce vi s-au întâmplat azi-noapte ție și lui Eddie, cred că răspunsul este da. Iar pentru noi va fi extrem de primejdios să fim în posesia unui asemenea obiect, însă se pare că nu vom avea încotro. Mă tem că, dacă nu-l vom lua noi, îl vor fura Lupii aceia din Bubuit de Tunet. Dar deocamdată povestea asta nu trebuie să ne frământe.

Însă Roland părea foarte frământat. Își întoarse atenția spre Jake.

– Ai tresărit când ai auzit numele acelui fermier înstărit. Și tu ai tresărit, Eddie, cu toate că ți-ai disimulat mai bine surpriza.

– Scuze, spuse Jake. Am uitat...

– Ba nu ai uitat nimic, îl întrerupse Roland. Nici eu. Căci am auzit de curând numele acesta, doar că nu-mi pot aduce aminte unde. Am îmbătrânit, oftă el cu părere de rău.

– În librărie s-a întâmplat, zise Jake.

Se juca nervos cu închizătorile rucsacului. Îl deschise și cotrobăi înăuntru de parcă ar fi vrut să se convingă că *Charlie, trenulețul Uu-uu* și *Ghici ghicitoare ce-i* nu dispăruseră ca prin farmec.

– În Restaurantul Spiritual al Manhattanului. Ce ciudat mi se pare. O dată am trecut eu prin asta, și o altă dată am *văzut* cum mi se întâmplă. Ce ghicitoare bună!

Roland flutură din mâna dreaptă, cea sărăcită de degete, îndemnându-l să continue, dar și să fie mai succint.

– Domnul Tower mi s-a prezentat, zise Jake, și am spus și eu cum mă cheamă. Jake Chambers, am zis. Și atunci *el* a zis...

– Bună comandă, amice, se vârî în vorbă Eddie. Asta a zis. Şi după aia a mai zis că Jake Chambers parcă ar fi numele unui erou dintr-un western.

– „Care năvăleşte în Black Fork, Arizona, face praf oraşul, apoi îşi vede de drum", cită Jake spusele anticarului. Şi apoi a mai spus: „Cam ca într-un roman de Wayne D. Overholser."

Se uită fix la Susannah şi repetă:

– *Wayne D. Overholser.* Şi dacă-mi spui că şi *asta* e o coincidenţă, Susannah..., se adresă el femeii cu un zâmbet voios, total neaşteptat, ...atunci am să te rog frumos să mă pupi în curul meu cel alb.

Susannah izbucni în râs:

– Nu prea cred, obrăznicătură ce eşti. Nu poate fi o coincidenţă. Şi când îl vom cunoaşte pe moşierul de care ne-a vorbit Callahan, am intenţia să-l întreb care este al doilea nume al lui. Pot să jur că nu numai că numele ăsta începe cu un D, dar şi că are doar patru litere, aşa ca Dean, sau Dane...

Îşi duse iar mâna sub sânul stâng.

– Păcatele mele, ce *balonată* sunt! Ce n-aş da să am un antiacid, sau măcar un flacon cu...

Se întrerupse din nou privindu-l speriată pe Jake.

– Jake, ce s-a întâmplat? Ce este?

Livid la faţă, Jake se uita cu ochi ieşiţi din orbite la *Charlie, trenuleţul Uu-uu.* Ete scoase un scheunat neliniştit. Roland se aplecă să vadă despre ce e vorba şi făcu şi el ochii mari.

– Pe toţi zeii, murmură el.

Eddie şi Susannah se uitară şi ei la carte. Titlul era acelaşi. Desenul de pe copertă era acelaşi: o locomotivă personificată, care urca un deal, pufăind din greu, cu un rânjet prietenos pe bot, sub farul care-i era ochi. Numai că dispăruseră literele galbene care explicaseră: Poveste şi Ilustraţii de Beryl Evans. Nu mai era nimic care să indice autorul desenului.

Jake întoarse cartea şi se uită la cotor. Acolo scria *Charlie, trenuleţul Uu-uu,* Editura McCauley. Atâta tot.

Voci. Dinspre sud. Callahan şi tovarăşii lui. Se apropiau. Callahan din Calla. Callahan din Lot, cum îşi spusese înainte.

– Uită-te la pagina de titlu, scumpule, îl îndemnă Susannah. Repede.

Jake se uită. Și din nou dădu doar de titlul povestirii și numele editurii, de această dată însoțit de o emblemă.

– Uită-te la pagina cu drepturile de reproducere și difuzare, veni Eddie cu altă idee.

Jake întoarse pagina. Pe dosul paginii de titlu, în stânga celei pe care începea povestea, ar fi trebuit să se afle toate informațiile acelea. Atât că acolo *nu* era acum nicio informație. Scria doar:

Copyright 1936

Iar 1+9+3+9 = Nouăsprezece.

V

OVERHOLSER

1

Pe toată durata acelei zile lungi și interesante, Susannah a observat o mulțime de lucruri, pe de-o parte deoarece Roland îi oferise această ocazie, iar pe de altă parte pentru că-i trecuse indispoziția de dimineață și redevenise ea însăși.

Roland apucă să-i șoptească înainte ca echipa lui Callahan să-l poată auzi.

– Stai lângă mine și nu scoate nicio șoaptă dacă nu ți-o cer eu. Și dacă te vor considera concubina mea, așa să fie.

În alte împrejurări, s-ar fi putut să aibă câteva replici acide referitoare la ideea de a fi luată drept concubina credincioasă și loială a lui Roland, cea care-i face somnul lin și cald în nopțile friguroase, însă, în dimineața aceasta, nu era timp pentru vorbe de duh și, în orice caz, situația nu era deloc de râs. Se citea limpede pe chipul lui grav. Totodată, o ispitea rolul de amantă credincioasă și tăcută a pistolarului. Adevărul este că *orice* rol ar fi ispitit-o. Încă din copilărie, nu se simțise niciodată mai fericită ca atunci când se prefăcea că este altcineva.

Ceea ce probabil te descrie cu multă acuratețe, scumpa mea, își zise ea.

– Susannah? o făcu atentă Roland. M-ai auzit?

– Te-am auzit foarte clar, îi răspunse ea. Nu-ți face nicio grijă în privința mea.

– Dacă totul merge așa cum îmi doresc, ei nu te vor băga în seamă, iar tu vei fi în stare să observi totul.

Fiind o femeie de culoare care crescuse în America mijlocului de secol douăzeci (râzând cu lacrimi și legănându-se în scaun ca sub imperiul unei revelații, Odetta îi aplaudase din inimă felul cum își însușise tehnicile descrise de Ralph Ellison în *Omul invizibil*), Susannah știa exact ce anume dorește de la ea. Și îl va asculta. O parte din ea – partea aceea care era dușmănoasa Detta Walker – îl va detesta de-a pururi pe Roland pentru felul în care îi influența mintea și inima; dar altminteri înțelegea cine anume este el: ultimul din neamul lui. Poate chiar un erou.

2

Urmărindu-l cum face prezentările (Roland îi rosti numele la urmă, după Jake, într-o manieră ce lăsa a se înțelege cât de puțină importanță îi acorda), Susannah avu timp să reflecteze la cât de minunat se simțea acum, că-i trecuseră durerile de burtă. Ba mai mult, îi dispăruse și durerea aia surdă de cap care o sâcâia de mai bine de o săptămână – uneori la ceafă, alteori într-o tâmplă sau alta, câteodată deasupra ochiului stâng, aidoma unei migrene care se pregătește să iasă din ou. Și, desigur, mai era și necazul dimineților când îi era greață și avea senzația că picioarele i s-au transformat în piftie. Nu a vomitat niciodată, dar nici departe n-a fost.

Nu era chiar atât de toantă încât să nu înțeleagă ce înseamnă simptomele acestea, dar era mai mult ca sigură că nu avea de ce să-și facă griji. Spera doar să nu se facă de râs, așa cum pățise Jessica, prietena mamei ei, căreia îi crescuse burta nu o dată, ci de două ori. Două sarcini false, și în ambele cazuri biata femeie se umflase de parcă ar fi fost gravidă cu gemeni. Ba chiar cu tripleți. Sigur că Jessicăi Beasley nu-i mai venise nici ciclul, ceea ce a condus-o la concluzia evidentă că ar fi fost însărcinată. Susannah știa însă că ea nu era, din cel mai simplu motiv: încă îi mai venea menstruația. Îi venise ciclul chiar în ziua când se treziseră pe Calea Grinzii, la treizeci și cinci, patruzeci de kilometri de Palatul de Cleștar Verde. Și îi mai venise încă o dată de atunci încoace. De ambele dăți, menstrele ei fuseseră extraordinar de abundente și avusese nevoie de multe

cârpe ca să reușească să absoarbă scurgerea închisă la culoare. Înainte, însă, ciclurile ei fuseseră foarte ușoare, uneori doar câteva pete pe care mama ei obișnuia să le numească „trandafiri de doamnă". Însă nu avea de ce să se plângă, pentru că, înainte de venirea în lumea aceasta, durerile erau cumplite în perioadele respective. Iar de când revenise pe Calea Grinzii nu simțise absolut nimic. Dacă nu ar fi trebuit să aibă grijă să îngroape la marginea drumului cârpele pătate, habar n-ar fi avut că îi venise ciclul. Poate că schimbarea asta se datora purității apei.

Bineînțeles că știa despre ce e vorba; nu trebuia să fii cine știe ce geniu de la NASA – vorba lui Eddie – ca să-ți dai seama. Toate fragmentele acelea de vise încâlcite, ca de balamuc, pe care nu și le mai putea aminti; slăbiciunea și greturile de dimineață; migrenele pasagere; balonările feroce și crampele ocazionale, toate astea aveau aceeași cauză: își dorea din tot sufletul să facă un copil cu el. Mai mult decât orice altceva pe lume își dorea să poarte în pântece copilul lui Eddie Dean.

Nu voia însă să treacă printr-o situație penibilă și umilitoare din cauza vreunei sarcini false.

Acum gata cu astea, își zise când Callahan și ceilalți se apropiară de ei. *Acum trebuie să fii foarte atentă. Trebuie să observi tot ce nu observă Roland și Eddie și Jake. Nu trebuie să pierzi nimic din reacțiile lor.* Și știa că se poate achita foarte bine de misiunea aceasta.

Realmente, niciodată în viața ei nu se mai simțise atât de bine.

3

Callahan apăru primul. În spatele lui veneau doi bărbați, unul de vreo treizeci de ani, celălalt cam de două ori pe atât. Bărbatul mai vârstnic avea pometi proeminenți, promițând să se transforme în fălci grele cam peste cinci ani, și două riduri adânci îi brăzdau de la nas până la bărbie. „Riduri de obstinație ursuză", le-ar fi numit tatăl ei (iar Dan Holmes știa despre ce vorbește, căci și el avea două asemenea semne ale maturității posomorâte). Cel tânăr purta un sombrero ponosit, cel în vârstă, o pălărie albă și curată de cowboy. Asta aproape că aduse un surâs pe buzele lui Susannah. Îl făcea să

semene cu personajul pozitiv dintr-un western vechi, alb-negru. Își spuse că un asemenea acoperământ al capului nu avea cum să fie ieftin, ceea ce o duse la concluzia că posesorul lui era Wayne Overholser. „Fermierul înstărit", cum îl numise Roland. Cel care trebuia să fie convins, spusese Callahan.

Dar nu noi îl vom convinge, își zise Susannah, simțindu-se întru câtva mai ușurată. Căci gura făcută pungă, ochii vicleni și mai ales acele brazde adânci de pe obraji (plus cea verticală din mijlocul frunții) sugerau faptul că sai Overholser era o persoană dezagreabilă care se crampona de propriile-i păreri.

În spatele celor doi – mai exact în spatele tânărului – venea o femeie înaltă și frumoasă, probabil fără origini africane, dar aproape la fel de oacheșă ca Susannah. Iar grupul era încheiat de un bărbat cu înfățișare onorabilă, purtând ochelari și haine de lucru și de un băiat cam cu doi-trei ani mai mare decât Jake. Asemănarea dintre cei doi nu avea cum să treacă neobservată; evident că ei erau cei doi Slightman, cel Bătrân și cel Tânăr.

O avea tânărul acesta mai mulți ani decât Jake, își spuse ea, *dar are un aer delicat*. Ceea ce nu era neapărat ceva rău. Jake văzuse mult prea multe înainte de a-și părăsi deplin copilăria. *Făcuse* mult prea multe.

Overholser se uită cu atenție la pistoalele lor (Roland și Eddie aveau câte un revolver mare, cu patul din santal; Ruger-ul de calibrul .44 luat din New York atârna din tocul pe care Jake și-l petrecuse pe după umăr), apoi se uită la Roland. Schiță un gest formal de salut, ridicând ușor în dreptul frunții pumnul doar pe jumătate închis. Nici vorbă să facă vreo plecăciune. Iar dacă Roland s-a simțit insultat de atitudinea lui, nu lăsă să i se citească supărarea pe chip. Fața lui nu exprima nimic altceva decât un interes politicos.

– Heil, pistolarule, spuse tânărul de lângă Overholser, căzând într-un genunchi, cu capul plecat și fruntea sprijinită în pumn. Eu sunt Tian Jaffords, fiu al lui Luke. Femeia aceasta este soția mea, Zalia.

– Heil, îi răspunse Roland. Tu îmi poți spune Roland, dacă vrei. Fie ca umbra ta să acopere mult timp pământul, sai Jaffords.

– Tian. Te rog. Fie ca tu și prietenii tăi să...

– Eu mi-s Overholser, îl întrerupse răstit bărbatul cu pălăria albă de cowboy. Am venit să te cunoaștem, pe tine și pe prietenii tăi, la cererea lui Callahan și a tânărului Jaffords. Aș dori să renunțăm la fleacurile protocolare și să trecem la fondul problemei cât mai repede, dacă nu-ți este cu supărare.

– Iertat să-mi fie, dar lucrurile nu stau chiar așa, spuse Jaffords. Am avut o întrunire, iar bărbații din Calla au votat...

Overholser se vârî iar în vorbă. Și Susannah își spuse că asta era firea lui. Ba chiar bănuia că el nici nu-și dă seama de mojiciile pe care le comite.

– Orășelul, da. Calla. Am venit aici mânat de dorința de a face ce este bine pentru orașul meu și concetățenii mei, dar perioada asta din an este una foarte aglomerată pentru mine...

– *Chartu rug*, spuse Roland cu blândețe.

Cu toate că Susannah cunoștea un sens mai profund al acestei expresii, unul care-i dădea fiori pe șira spinării, observă că lui Overholser i se luminează ochii. Atunci începu ea să-și cam dea seama cum aveau să se petreacă lucrurile.

– Secerișul, viața recoltelor noastre, mulțumesc foarte frumos, asta știu și eu.

Callahan se așezase într-un loc mai ferit și privea lung înspre pădure, cu un soi de răbdare calculată. În spatele lui Overholser, Tian Jaffords schimbă o privire stânjenită cu soția lui. Cei doi Slightman așteptau continuarea schimbului de replici.

– Bine că ne poți înțelege, adăugă moșierul.

– În Gilead aveam pretutindeni ferme și moșii, îi explică Roland. Eu însumi am luat parte la strângerea fânului și a porumbului. Și, da, a ridichii iuți.

Overholser îi adresă un rânjet care i se păru lui Susannah extrem de agresiv. Părea a spune: *Nu suntem chiar așa de proști, nu, sai? În fond, amândoi avem ceva experiență.*

– De unde ești, sai Roland?

– Măi, amice, da' du-te, dom'ne, la orelist, răbufni Eddie.

Overholser se uită nedumerit la el:

– Ce spui?

Eddie făcu un gest elocvent din mână *nu v-am zis eu?* și dădu din cap:

– Exact asta.

– Stai potolit, Eddie, spuse Roland, tot blând ca un mielușel. Sai Overholser, sigur că durează câteva secunde să ne prezentăm și să facem schimb de politețuri. Dar așa se poartă oamenii civilizați, nu crezi?

Și făcu o pauză – una scurtă, menită a-i accentua cuvintele următoare.

– Poate că altfel stau lucrurile în lumea tâlharilor, însă aici nu se află niciun tâlhar.

Overholser strânse din buze și îl privi cu asprime pe Roland, gata să se declare insultat. Dar nimic din ce observă pe chipul pistolarului nu-i dădu prilej să o facă și își înfrână pornirea belicoasă.

– Mulțumesc, spuse el. Tian și Zalia Jaffords, așa cum ți s-a spus deja...

Zalia făcu o reverență, ridicând poalele unei fuste invizibile de peste pantalonii ei răpănoși din catifea.

– ...iar ei sunt Ben Slightman cel Bătrân și Benny cel Tânăr.

Tatăl își duse pumnul la frunte și dădu din cap în semn de salut. Fiul, al cărui chip era un portret al spaimei pure (în mare parte din cauza armelor, presupuse Susannah), făcu o plecăciune cu piciorul drept întins țeapăn în față și cu călcâiul înfipt în pământ.

– Pe Bătrân l-ați cunoscut deja, isprăvi Overholser, rostind cuvintele cu exact același dispreț care, dacă ar fi fost îndreptat spre propria-i mult prea prețioasă persoană, ar fi constituit o ofensă de moarte.

Susannah era de părere că moșierii foarte avuți aveau obiceiul de a nu-și cenzura limbajul și tonul și se întrebă cât mai avea Overholser să persevereze în bădărănie, închipuindu-și că îl calcă pe nervi pe Roland. Pentru că unii oameni pur și simplu nu pot fi călcați pe nervi. O vreme ți-ar putea face pe plac și ar putea fi de acord cu ce bălmăjești, iar apoi...

– Aceștia sunt tovarășii mei de drum, spuse Roland. Eddie Dean și Jake Chambers, din New York. Iar ea e Susannah, arătă el indiferent cu mâna spre femeie, fără a catadicsi să se întoarcă.

Pe chipul lui Overholser se așternu o expresie de complicitate misogină pe care Susannah o mai văzuse și în alte dăți. Detta Walker ar fi știut cum să șteargă privirea aceea de pe fețele bărbaților într-un fel probabil deloc agreabil pentru sai Overholser.

Cu toate acestea, își puse pe buze un surâs sfios și făcu, la rândul ei, o reverență la fel de grațioasă, după părerea ei, asemănătoare cu cea a Zaliei Jaffords. Dar, firește, un pic diferită ca tehnică, dacă te gândești că îi lipseau ambele picioare de la genunchi în jos. Normal că nou-veniții băgaseră de seamă problema ei, însă părerea lor o lăsa rece. *Totuși* se întrebă ce cred despre scaunul ei cu rotile, cel de care făcuse Eddie rost în Topeka, locul unde răposase Monoul Blaine.

Callahan știe ce este, își spuse ea, *căci Callahan vine din lumea noastră. El...*

Băiatul zise:

– Ăla-i un bumbler?

– Taci, ce-ți veni? se arătă Slightman șocat că fiul său îndrăznise să deschidă gura.

– Nu face nimic, spuse Jake. Da, e un bumbler. Ete, du-te la el.

I-l arătă pe Ben cel Tânăr, iar Ete tropăi mărunțel spre băiatul cel nou, ocolind focul, și își ridică ochișorii conturați cu auriu.

– N-am mai văzut niciodată unul domesticit, spuse Tian. Am auzit că există, desigur, doar că lumea a mers mai departe.

– Poate că nu în totalitate, zise Roland privind-l țintă pe Overholser. Poate unele din străvechile obiceiuri mai dăinuie încă.

– Pot să-l mângâi? îl întrebă puștiul cel nou pe Jake. Mușcă?

– Poți. Nu mușcă.

Când îl văzu pe Slightman cel Tânăr lăsându-se pe vine în fața lui Ete, Susannah se rugă din tot sufletul ca Jake să aibă dreptate. Nu ar fi fost de bun augur ca întrevederea lor să înceapă cu un billy-bumbler care hăpăie nasul unui copil.

Dar Ete se lăsă mângâiat, ba chiar își întinse gâtul ca să adulmece fața lui Slightman. Băiatul izbucni în râs.

– Cum ziceai că-l cheamă?

Jake nu apucă să-i răspundă, căci interveni bumblerul:

– Ete!

La asta îi pufni râsul pe toți. Și uite așa începu această binecuvântată întâlnire a lor, pe acest drum care urma Calea Grinzii. Legătura dintre ei era destul de fragilă, dar până și Overholser o sesizase. Iar atunci când râdea, fermierul acesta înstărit dădea impresia unui om cumsecade. Speriat, poate; infatuat, cu siguranță, dar deloc un om rău.

Susannah nu știa dacă să se bucure sau să-i fie teamă.

4

– Aș dori să stăm de vorbă între patru ochi, dacă nu-ți este cu supărare, spuse Overholser.

Cei doi băieți se îndepărtaseră cu Ete între ei. Slightman cel Tânăr îl întreba pe Jake dacă bumblerul știe să numere, pentru că auzise că unii sunt în stare.

– Nu cred că se poate, Wayne, se grăbi să intervină Jaffords. Ne-am înțeles să călătorim împreună, să înnoptăm împreună, să împărțim pâinea și să le explicăm acestor oameni necazul nostru. Iar apoi, dacă vor fi de acord să meargă mai departe...

– Nu am nimic împotrivă să stau de vorbă cu sai Overholser, îl întrerupse Roland, și cred că nici tu nu ar trebui să te opui, sai Jaffords. Oare nu îți este el dinh, conducător al acestui ka-tet al vostru?

Și înainte ca Tian să apuce să obiecteze (sau să tăgăduiască):

– Susannah, dă-le ceai să bea. Eddie, fă câțiva pași cu noi, dacă nu-ți e cu bănat.

Expresia aceasta era nouă pentru toți cei de față, iar Susannah se minună cât de firesc sunase ea din gura lui Roland. Era convinsă că, dacă ar fi încercat și ea s-o spună, ar fi sunat ca un fel de pocnet din buze.

– Avem de-ale gurii în tabără, mai la miază-zi, spuse cu timiditate Zalia. De-ale gurii și bere dulce din mere, căreia noi îi zicem graf, și cafea. Andy...

– Vom mânca cu plăcere din bucatele voastre și vom bea cu bucurie din cafeaua voastră, zise Roland. Dar, mai întâi, bea din ceaiul nostru, rogu-te. Vom lipsi doar câteva minute, nu-i așa, sai?

Overholser dădu din cap. Îi dispăruse nervozitatea furioasă din atitudine. La fel și rigiditatea din poziția în care-și ținea corpul. Din cealaltă parte a drumului (în apropiere de locul unde o femeie, pe nume Mia, se strecurase în pădure doar cu o noapte în urmă), Ete făcu un giumbușluc, iar cei doi băieți izbucniră în râs. Benny – uluit, iar Jake – cu vădită mândrie.

Roland îl luă de braț pe Overholser și îl conduse în susul drumului, cu Eddie după ei. Încruntându-se, Jaffords păru gata să-i urmeze. Susannah îl atinse pe umăr.

– Nu, îi șopti ea. Știe ce face.

Tânărul o privi nesigur, apoi veni după ea.

– Poate ar fi bine să mai ațâț focul ăla, sai, spuse Slightman cel Bătrân privindu-i cu milă jumătățile de picioare. Că nu s-a stins de tot. Uite, mai face scântei.

– Dacă vrei, răspunse Susannah gândindu-se cât de minunate i se păreau toate. Cât de minunate, și cât de stranii. Și cât de foarte-probabil-aducătoare-de-moarte, desigur, însă învățase că și apropierea morții are farmecul ei. Căci tocmai întunericul făcea ca ziua aceea să fie atât de strălucitoare.

5

Cei trei bărbați se opriră cam la cincisprezece metri de ceilalți. Se părea că Overholser monopolizase întreaga discuție, gesticulând adesea înfierbântat ca pentru a sublinia o anumită idee. Vorbea de parcă pentru el Roland nu era nimic mai mult decât un copil de trupă care s-a întâmplat să-i iasă în cale împreună cu cei câțiva prieteni de nimic ai săi. Îi spuse că Jaffords trebuia să fie ținut în frâu, că trebuiau să-l calmeze, nu doar pentru binele lui, ci și pentru binele întregii comunități din Calla. Susținu sus și tare că, dacă vreo acțiune de-a lor ar avea *cu adevărat* sorți de izbândă, el, Wayne Overholser, fiu al lui Alan, s-ar situa în prima linie; căci niciodată în viața lui nu se dăduse în lături de la nicio îndatorire obștească. Dar să se împotrivească Lupilor însemna nebunie curată. Și, adăugă el cu glas șoptit, dacă tot vorbeau despre nebunie, poate că ar fi fost bine să se refere și la Bătrân. Nu supăra pe nimeni atunci când își vedea de biserica și de ritualurile lui. Nițică nebunie era sarea și piperul unor asemenea activități. Însă acum era vorba despre ceva olecuță mai altfel. Da, domnule, cu mult mai altfel.

Roland îl ascultă până la capăt, dând uneori din cap. El nu spuse mai nimic. Iar când zeii se îndurară și Overholser termină, în cele din urmă, moșierul din Calla Bryn Sturgis rămase ca fascinat, privind țintă la pistolarul dinaintea lui. Mai ales la ochii aceia de un albastru straniu, decolorat.

– Chiar ești ce spui că ești? îndrăzni să-l întrebe. Spune-mi adevărul, sai.

– Sunt Roland de Gilead, răspunse pistolarul.

– Din neamul lui Eld? Asta zici?

– Mă pun chezaș pentru adevărul ce ți-l spun.

– Dar Gilead..., șovăi Overholser. Gilead a dispărut de mult.

– Însă eu nu, zise Roland.

– Rogu-te, spune-mi dacă ai să ne ucizi pe toți sau ai să ne aduci cumva moartea?

– *Tu* ce crezi, sai Overholser? Nu-mi spune ce ai să crezi mai târziu, sau ce ai să crezi mâine, sau peste o săptămână, sau peste un drum al lunii pe cer. Ce crezi chiar în clipa asta?

Overholser tăcu multă vreme, uitându-se de la Roland la Eddie, apoi iarăși la Roland. Era un om neobișnuit să-și schimbe părerile. Asta l-ar fi durut ca o hernie. Din josul drumului se auziră râsetele băieților amuzați de Ete care se dădea în stambă făcând aport. Tocmai ce adusese un băț pe care i-l aruncase Benny – un băț cât el de lung.

– Cred că aș vrea să te ascult, spuse în cele din urmă Overholser. Măcar atât aș putea face, fie ca zeii să mă ajute.

– Altfel spus, el a explicat toate motivele pentru care împotrivirea ar fi zadarnică, îi povesti Eddie lui Susannah după aceea, iar apoi a făcut exact așa cum a vrut Roland. Parcă era vrăjit.

– Uneori Roland îmi pare a fi *vrăjitor*, spuse femeia.

6

Delegația din Calla își ridicase tabăra într-o poieniță încântătoare de pe culmea dealului, la sud de drum, dar destul de departe de Calea Grinzii pentru ca norii de pe cer să stea nemișcați și atât de aproape încât ți se părea că îi poți atinge cu mâna. Drumul fusese marcat cu multă grijă; unele din semnele scrijelite în scoarța copacilor erau tot atât de mari ca palma lui Susannah. Or fi fost oamenii ăștia fermieri și crescători de vite de excepție, însă era evident că nu se simțeau deloc în largul lor prin păduri.

– Tinere, îți pot da o mână de ajutor să împingi scaunul? îl întrebă Overholser pe Eddie atunci când se apucară să urce panta.

Susannah simțea deja în nări aroma de carne friptă și se întrebă oare cine făcea de mâncare acolo, dat fiind că tot grupul Callahan-Overholser venise să facă cunoștință cu ei. Dar nu pomenise femeia de cineva pe nume Andy? Ba da. Poate că Andy era o slugă. O slugă de-a lui Overholser? Poate. Cu

siguranță că un om care își poate permite să cumpere o pălărie de cowboy atât de elegantă ca aia pe care moșierul și-o dăduse acum spre ceafă își poate permite și să țină servitori.

– Sigur, zise Eddie.

Dar nu îndrăzni să adauge „rogu-te" (*tot îi mai sună fals*, își spuse Susannah), dar se dădu la o parte și îl lăsă pe Overholser la mânerele scaunului cu rotile. Moșierul era un bărbat destul de zdravăn, panta era destul de abruptă, iar el împingea o femeie care cântărea cam cincizeci și opt de kilograme, dar respirația lui, chiar dacă destul de greoaie, rămase regulată.

– Îmi dai voie să te întreb ceva, sai Overholser? zise Eddie.

– Desigur.

– Care este cel de-al doilea nume al tău?

O clipă doar, moșierul parcă încetă să o mai împingă pe Susannah; însă femeia puse reacția lui pe seama surprizei.

– Neobișnuită întrebare, tinere; de ce vrei să știi?

– A, nu-i nimic important, doar o apucătură de-a mea, răspunse Eddie. De fapt, ghicesc viitorul după numele mijlocii.

Ușurel, Eddie, stai cuminte, îl admonestă Susannah în gând, amuzată totuși, în ciuda circumstanțelor.

– Nu mai spune?

– Ba da, se ambală Eddie. Uite, tu, de exemplu. Pot să jur că al doilea nume al tău începe cu litera D, și tânărul o pronunță *Deh*, în maniera în care erau pronunțate literele în Vorbirea Nobilă. Aș zice că ai un nume scurt. Cât să fie? Cinci litere? Poate doar patru?

Scaunul își încetini iarăși urcușul.

– Pe toți diavolii! exclamă Overholser. De unde știi? Spune-mi!

Eddie ridică din umeri.

– Ține de aritmetică și de noroc. Adevărul este că o nimeresc cam în jumătate din cazuri.

– Mult mai puțin de jumătate, spuse Susannah.

– Celălalt nume al meu este Dale, zise Overholser. Nu mai știu dacă mi-a explicat cineva vreodată de ce mi s-a pus numele ăsta. Mi-am pierdut părinții de mic.

– Îmi pare rău, șopti Susannah, bucuroasă să-l vadă pe Eddie că pleacă de lângă ei.

Probabil se ducea să-i spună lui Jake că ea avusese dreptate în privința numelui moșierului: Wayne Dale Overholser. Egal: nouăsprezece.

– Nu înțeleg, tânărul ăsta e nemaipomenit de isteț, sau un măscărici? o întrebă Overholser pe Susannah. Rogu-te, spune-mi, căci nu-mi pot da seama singur.

– E câte puțin din amândouă, răspunse femeia.

– Însă îți pot spune că scaunul ăsta al tău e tare bun. Merge ca uns.

– Mulțam-sai, răspunse ea, oftând ușurel în sinea sa.

Expresia sunase exact așa cum trebuie, poate din cauză că nu intenționase s-o rostească.

– De unde îl ai?

– L-am găsit pe drum, la distanță mare de aici, zise ea.

Dar această schimbare a subiectului nu o încânta câtuși de puțin. Credea că e treaba lui Roland să spună povestea lor (sau să nu o spună). El era conducătorul lor, dinh-ul ka-tet-ului lor. În plus, nimeni nu avea cum să găsească vreo hibă în poveste dacă ea ar fi fost depănată de o singură persoană. Își zise că poate, totuși, să mai adauge ceva:

– E o deșirare. Iar noi am venit de dincolo de ea, dintr-un loc unde lucrurile sunt mult diferite de cum sunt aici.

Își suci gâtul ca să-l privească. I se înroșiseră obrajii și gâtul, dar tot se ținea foarte bine pentru un om trecut de cincizeci de ani.

– Știi despre ce vorbesc?

– Da, îi răspunse Overholser, dregându-și glasul și scuipând spre stânga. Nu că aș fi văzut-o sau aș fi auzit-o vreodată, dacă înțelegi ce vreau să-ți zic. Nu prea ies din Calla; am mult prea multe de făcut la fermă. În afară de asta, noi, cei din Calla, nu prea ne dăm în vânt după păduri, dacă înțelegi ce-ți zic.

O, da, cred că înțeleg, își spuse Susannah, observând un alt semn cam de dimensiunile unei farfurii de ciorbă. Bietul copac, mare noroc va trebui să aibă ca să treacă de iarnă.

– Andy ne-a povestit despre deșirare de multe, foarte multe ori. Și mai zice că scoate niște sunete, dar nu-și dă seama ce anume este.

– Cine-i Andy?

– Ai să-l cunoști în curând, sai. Și tu ești din Calla York, la fel ca prietenii tăi?

– Da, răspunse ea redevenind circumspectă.

Moşierul împinse scaunul, ocolind un fag venerabil. Copacii erau mai risipiţi acum, iar mirosul de mâncare mult mai puternic şi aţâţător. Carne... şi cafea. Stomacul îi scânci revoltat.

– Dar ei nu pot fi pistolari, zise Overholser făcând un semn cu capul spre Eddie şi Jake. N-ai cum să mă faci să cred una ca asta.

– Vei hotărî singur ce să crezi la momentul potrivit, spuse Susannah.

Nu-i răspunse imediat. Scaunul zdrăngăni peste o porţiune cu pietre. În faţă, Ete ţopăia vesel între Jake şi Benny Slightman, care tocmai ce făcuse cunoştinţă cu graba nerăbdătoare a începutului de adolescenţă. Susannah se întrebă dacă era un lucru bun. Căci cei doi băieţi erau atât de diferiţi. Şi, spre marea lor părere de rău, doar timpul le va demonstra cât de diferiţi sunt.

– M-a speriat, şopti abia auzit Overholser, de parcă ar fi vorbit cu sine însuşi. Cred că din cauza ochilor. Mai ales din cauza ochilor.

– Şi atunci, ai de gând s-o ţii tot pe a ta? îl întrebă Susannah.

Întrebarea nu era deloc indiferentă, aşa cum spera ea că sunase, dar încă mai era uluită de vehemenţa reacţiei lui.

– Ai înnebunit, femeie? Sigur că nu – dacă voi vedea o scăpare din necazul ăsta. Ascultă ce-ţi zic! Băiatul ăla – întinse o mână spre Tian Jaffords care mergea înainte împreună cu soţia lui – băiatul ăla m-a acuzat de laşitate, nici mai mult, nici mai puţin! A trebuit să spună tuturor că eu nu am copii de vârsta celor pe care îi preferă Lupii, aşa a făcut. Nu aşa ca *el*, pricepi tu. Da' crezi că-s prost şi nu-mi dau seama de costuri?

– Eu nu cred asta, spuse calm Susannah.

– Da' *el* îşi dă seama? Parcă nu-mi vine a crede, continuă Overholser pe tonul unui om în sufletul căruia se dă o luptă pe viaţă şi pe moarte între teamă şi orgoliu. Vreau eu să dăm ţâncii la Lupi? Ţâncii noştri care se vor întoarce bolânzi şi vor fi o povară şi o ruşine pe obrazul oraşului? Nu! Dar nici nu vreau ca un lunatic scăpat din frâu să ne ducă pe toţi la pieire!

Se uită peste umăr la el şi observă ceva fascinant. Acum voia să fie de acord. Voia să găsească un motiv pentru care să spună da. Într-atât îi schimbase Roland părerile, şi o făcuse fără să rostească nici măcar un singur cuvânt. Nu făcuse nimic altceva decât... decât să îl ţintuiască cu privirea.

Surprinse o mişcare cu coada ochiului.

– Iisuse *Hristoase*! exclamă Eddie.

Mâna lui Susannah se repezi la locul unde ar fi trebuit să fie pistolul. Se întoarse să privească. Spre ei se îndrepta, coborând panta cu o grijă afectată – care i se păru teribil de amuzantă, cu toată uluirea ce o cuprinsese – un om din metal, înalt de cel puțin un metru și jumătate.

Și mâna lui Jake se duse spre patul armei atârnate la subsuoară.

– Cuminte, Jake, spuse Roland.

Omul din metal, cu ochi albaștri, sclipitori, se opri în fața lor. Rămase nemișcat cam vreo zece secunde, dându-i lui Susannah posibilitatea de a-i citi eticheta de pe piept. *North Central Positronics*, își zise ea, *uite că a fost iar chemată la rampă. Ca să nu mai pomenim și de LaMerk Industries.*

Apoi robotul ridică un braț argintiu și puse mâna argintie pe fruntea din oțel.

– Heil, pistolarule venit din depărtări, îl salută el pe Roland. Zile lungi și nopți senine îți urez.

Roland își ridică și el degetele la frunte.

– Fie ca tu să ai de două ori mai multe, Andy-sai.

– Îți mulțumesc, zdrăngăni din măruntaiele lui complicate omul din metal.

Apoi se aplecă spre Roland, cu ochii strălucindu-i și mai tare. Susannah văzu cum mâna lui Eddie se furișează spre patul din santal al pistolului. Roland, însă, nici nu se clinti.

– Am pregătit o masă bună-bunuță, pistolarule. Cu multe roade pe care ni le-a oferit pământul, așa să știi.

– Mulțam, Andy.

– Îți urez poftă bună, zdrăngăni iarăși robotul din măruntaiele metalice. Dar până atunci, n-ai vrea cumva să-ți asculți horoscopul?

VI

CALEA LUI ELD

1

Pe la ceasul două în după-amiaza aceea, cei zece se aşezară la ceea ce Roland numea prânz de fermier. „În timpul treburilor de dimineaţă îl aştepţi cu dragoste“, le spuse el mai târziu. „În timpul celor de după-amiază îţi aminteşti de el cu nostalgie.“

Eddie bănuia că glumeşte, dar n-aveai cum să fii sută la sută sigur de asta în cazul lui Roland. Căci umorul lui era sec până la deshidratare.

Nu a fost cea mai bună mâncare pe care o gustase vreodată Eddie. Ospăţul organizat de Bătrânii din River Crossing încă mai deţinea locul de cinste în privinţa aceasta. Însă, după săptămâni în şir prin păduri, supravieţuind doar cu burrito de pistolar (şi scoţând pe partea cealaltă tiribombe aidoma căcărezelor de iepure constipat), bucatele fuseseră cu adevărat minunate. Andy le servi nişte fripturi în sânge enorme, acoperite cu sos de ciuperci şi cu garnitură de fasole. Le-a mai adus şi plăcinte cu carne şi porumb fript. Eddie încercă un ştiulete şi i se păru tare, dar gustos. Au mai avut şi salată de varză, iar Tian Jaffords făcu tot posibilul ca ei să afle că ieşise din mâinile soţiei sale. Ca desert a fost o budincă nemaipomenită din căpşune, pe care cei din Calla o numeau „auflauf“. Şi, desigur, cafea. Lui Eddie i se păruse că toţi patru au dat gata cam vreo

patru litri. Până și Ete a primit. Jake i-a pus pe jos o farfurie plină cu fiertura neagră și concentrată. Ete a mirosit-o, a exclamat „Cafă!" și a lipăit-o la iuțeală.

În timpul mesei nu s-au discutat lucruri serioase. („Mâncarea și taclalele nu se amestecă" suna una din multele perle de înțelepciune enunțate de Roland.) Cu toate acestea, Eddie reuși să afle o mulțime de lucruri despre Jaffords și nevasta lui, îndeosebi despre traiul lor aici, în ceea ce Tian și Zalia numeau Ținuturile de Hotar. Eddie spera ca și Susannah (care stătea lângă Overholser) și Jake (așezat lângă tânărul pe care Eddie ajunsese deja să-l numească „Pușiul Benny") să audă măcar jumătate din povestea lor. S-ar fi așteptat ca Roland să se așeze lângă Callahan, dar Callahan stătea singur. Își luase farfuria și se retrăsese un pic mai departe, se închinase și mâncase de unul singur. Și nu făcuse risipă. Să fi fost supărat pe Overholser pentru că acaparase întreaga reprezentație, sau doar era singuratic din fire? Greu de spus atât de curând, dar dacă cineva i-ar fi pus un pistol la tâmplă, Eddie ar fi optat pe cea de-a doua variantă.

Însă ce îl impresiona cel mai tare pe Eddie era cât de a naibii de *civilizată* părea partea aceasta de lume. În comparație, Lud, cu Puberii și Cărunții lui belicoși, părea o insulă de canibali desprinsă din paginile unei cărți de aventuri. Oamenii ăștia aveau drumuri, aveau organe de ordine, aveau un sistem administrativ ce-l duse pe Eddie cu gândul la întrunirile obștești din orășelele de provincie din New England. Aveau o Sală de Întruniri și aveau o pană ce părea a fi un soi de simbol al autorității. Dacă voiai să convoci o întrunire, trebuia să trimiți pana prin localitate. Dacă o atingeau destui oameni, atunci întrunirea avea loc. Dacă nu, nu. Pana era dusă de doi oameni în al căror cuvânt toți aveau deplină încredere. Eddie avea dubiile lui că o asemenea metodă ar funcționa în New York, dar într-un loc ca acela părea o metodă destul de bună de a gestiona problemele comunității.

Înșirate pe un arc domol, ca o semilună, de la nord la sud de Calla Bryn Sturgis mai erau încă cel puțin șaptezeci de alte localități ale căror denumiri începeau cu „Calla". Calla Bryn Lockwood, la sud, și Calla Amity la nord erau de asemenea comunități de fermieri și crescători de vite. Și ei erau supuși periodic incursiunilor sălbatice ale Lupilor. Mai la sud se aflau Calla Bryn Bouse și Calla Staffel, cu întinse terenuri agricole. Jaffords spunea că și cei de acolo au de pătimit din cauza Lupilor... sau așa își închipuia. La nord erau Calla Sen Pinder și Calla Sen Chre, cu ferme și turme de oi.

– Fermele sunt destul de măricele, zise Tian, dar, cu cât mergi mai spre nord, sunt din ce în ce mai mici, dacă pricepi ce-ți zic, până când ajungi în ținuturile unde cade zăpada – așa se spune; eu n-am văzut niciodată zăpadă. Dar ce brânză bună se face prin părțile alea!

– Se spune și că oamenii din nord poartă încălțări din lemn, îi spuse Zalia lui Eddie pe un ton visător.

Femeia purta niște ciubote scâlciate cărora li se spunea „cizme scurte".

Locuitorii din aceste Calle călătoreau puțin. Dar, dacă și-ar fi dorit s-o facă, aveau drumuri multe la dispoziție, și tocmai datorită drumurilor comerțul mergea bine. Pe lângă drumuri, mai era și Whye, numit uneori și Marele Râu. Acesta curgea pe la sud de Calla Bryn Sturgis până la Mările Sudice (așa se spunea). Existau Calle de mineri, Calle de meșteșugari (unde lucrurile erau fabricate cu prese cu abur și chiar – îți vine să crezi? – cu electricitate) și chiar o Calla dedicată plăcerilor: jocuri de noroc și curse de cai. Și...

Însă aici Tian, care vorbise până atunci, simți privirea intensă a Zaliei și se duse la oală să-și mai ia o porție de fasole, fără să uite să adauge și puțin din salata nevestei.

– Deci, începu Eddie, trasând o curbă în țărână. Aici sunt Ținuturile de Hotar. Callele. Un arc ce merge de la nord la sud... cam cât, Zalia?

– E treaba bărbaților să știe asta, spuse femeia.

Apoi, observând că bărbatul mai zăbovește pe lângă tăciunii aprinși, inspectând oalele, se aplecă puțin spre Eddie.

– În kilometri sau în roți?

– Mi-e indiferent, deși înțeleg mai bine dacă îmi spui în kilometri.

Zalia dădu din cap și îi explică:

– Poate cam trei mii de kilometri încolo – și arătă spre nord – și de două ori mai mult în partea cealaltă.

Arătă spre sud. Rămase o clipă așa, cu brațele întinse în ambele direcții, apoi le lăsă în jos și își strânse mâinile în poală, reluându-și poziția sfioasă de mai înainte.

– Și orașele astea... Callele astea... se întind pe toată distanța?

– Așa se zice, iar negustorii merg încolo și încoace. La nord-vest de aici, Marele Râu se bifurcă. Brațului de est noi îi spunem Devar-Tete-Whye. Desigur

că mai mulți oameni călătoresc pe râu dinspre nord, căci el curge de la nord la sud, dacă pricepi ce vreau să-ți zic.

– Pricep. Și spre est?

Femeia își lăsă ochii în jos.

– Bubuit de Tunet, spuse atât de încet încât Eddie abia o auzi. Nimeni nu se duce acolo.

– De ce?

– Acolo e întuneric, zise ea, tot cu ochii în poală.

Apoi ridică o mână. De data aceasta arătă în direcția de unde veniseră Roland și prietenii lui. Arătă spre Lumea de Mijloc.

– Acolo, spuse ea, se termină lumea. Cel puțin, așa se spune. Iar acolo..., arătă spre est, ridicând privirea la Eddie. Acolo, în Bubuit de Tunet, lumea s-a terminat *deja*. Iar în mijloc ne aflăm noi, care nu vrem decât să ne ducem restul zilelor în liniște.

– Și crezi că așa o să fie?

– Nu.

Iar Eddie observă că începuse să plângă.

2

La scurtă vreme după aceea, Eddie se scuză și se duse printre copaci pentru a se bucura de un moment cu sine însuși. Tocmai pe când se ridică, întinzând mâna după niște frunze cu care să se șteargă, auzi o voce chiar din spate.

– Nu alea, sai, rogu-te. Sunt frunze otrăvitoare de mătrăgună. O să vrei să-ți smulgi pielea de pe tine dacă te ștergi cu ele.

Eddie tresări puternic și se întoarse cât putu de repede, ținându-și betelia jeanșilor cu o mână, în vreme ce cu cealaltă încerca să ajungă la centura cu pistol agățată de creanga unui copac din apropiere. Apoi văzu cine – sau *ce* – vorbise, și se mai liniști.

– Andy, nu-i deloc cușer să te furișezi în spatele oamenilor când fac așa-așa, îl dojeni el iritat și se întinse după alte frunze. Astea sunt bune? Ce mi se poate întâmpla dacă mă șterg cu ele?

Niciun cuvânt. Tăcere întreruptă de pocnete metalice.

– Ce e? întrebă Eddie. Am greșit cu ceva?

– Nu, răspunse Andy. Procesez informațiile, sai. *Cușer:* cuvânt necunoscut. *Furișa*: ba deloc, am mers normal. *Așa-așa*: foarte probabil expresie argotică pentru defecare.

– Mda, mormăi Eddie, asta înseamnă. Dar, spune, Andy, dacă nu te-ai furișat, cum de nu te-am auzit venind? Adică, uite câte *tufișuri* sunt pe aici. Orice om ar face zgomot dacă ar trece prin ele.

– Eu nu sunt om, sai, spuse Andy, iar lui Eddie i se păru că aude o nuanță de îngâmfare în vocea robotului.

– Atunci un ins, sau ce-oi fi tu. Cum se poate ca un ins atât de mare ca tine să nu facă zgomot când merge?

– Așa am fost programat, răspunse Andy. Iar frunzele acestea sunt tocmai bune.

Eddie își dădu ochii peste cap și smulse câteva.

– O, da, ai fost programat. Pe bune. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Mulțam-sai, zile lungi, pupă-mă-n cur și du-te-n rai.

– Rai, zise Andy. Locul unde te duci după moarte; un fel de paradis. Bătrânul spune că oamenii care merg în Rai stau de-a pururi la dreapta lui Dumnezeu, Tatăl Atotputernic.

– Nu mai spune? Și la stânga cine stă? Reprezentantul Coca-Cola?

– Nu știu, sai. Nu cunosc cuvântul *Coca-Cola.* Vrei să-ți afli horoscopul?

– De ce nu? spuse Eddie.

Porni spre tabără, călăuzindu-se după sunetele ce ajungeau până la ei: râsete de băieți și lătraturi de billy-bumbler. Imens, Andy mergea alături de el, sclipitor chiar și sub cerul înnorat. Nu făcea niciun zgomot. Era sinistru.

– Care este data ta de naștere, sai?

Eddie își spuse că ar fi trebuit să se aștepte la întrebarea asta.

– Sunt născut în zodia Caprei, răspunse el, apoi îi aminti mai multe. Capră cu barbă.

– Zăpada iernii e numai durere, copilul iernii e puternic și sălbatic, zise Andy și, da, vocea-i era plină de îngâmfare.

– Puternic și sălbatic, ai dreptate, ăsta sunt eu, se amuză Eddie. N-am mai făcut baie de o lună, așa că pe bune că sunt sălbatic. Ce-ți mai trebuie, Andy, prietene? Vrei să-mi citești în palmă?

– Nu este nevoie, sai Eddie.

În mod clar vocea robotului suna fericită, iar Eddie își zise: *Ăsta mi-s eu, răspândesc numai bucurie oriunde mă duc. Până și roboții mă iubesc. Ăsta mi-e destinul, ăsta e ka-ul meu.*

– Este Sărbătoarea Pământului Plin și suntem cu toții recunoscători. Luna este roșie, Luna Vânătoresei, cum i se spune în Lumea de Mijloc. Vei călători, Eddie! Vei călători departe! Tu împreună cu prietenii tăi! Chiar la noapte vă veți întoarce în Calla New York. Vei cunoaște o doamnă neagră. Vei...

– Vreau să aflu mai multe despre drumul ăsta la New York, îl întrerupse Eddie oprindu-se din mers.

Aproape ajunseseră în tabără. Îi vedea pe ceilalți mișcându-se de colo-colo.

– Fără glume, Andy!

– Vei trece prin portalul dintre lumi, sai Eddie! Tu cu prietenii tăi. Trebuie să ai grijă. Când vei auzi *kammen* – clopotele, pricepi ce-ți zic – toți trebuie să fiți foarte atenți unii la alții. Ca să nu vă pierdeți.

– De unde știi toate astea? se minună Eddie.

– Am fost programat să le știu, răspunse Andy. Am terminat horoscopul, sai. Nu te costă nimic.

Și îl lăsă mască pe Eddie cu fraza următoare, care păru cireașa de pe tort în materie de absurd.

– Sai Callahan, Bătrânul, îl știi și tu, zice că nu am voie să cer plată pentru că nu am autorizație pentru ghicirea viitorului.

– Sai Callahan are dreptate, spuse amuzat Eddie, adăugând iute când îl văzu pe Andy pornind din nou spre tabără: Mai stai puțin cu mine, Andy, rogu-te.

Al naibii de ciudat cât de repede începuse expresia asta să nu-i mai sune străină atunci când o rostea.

Andy se opri bucuros și se întoarse spre Eddie, cu ochii albaștri strălucind. Eddie avea o mie de întrebări despre portal, dar în momentul acela îl frământa altă curiozitate.

– Știi de Lupi.

– O, da. Eu i-am spus lui sai Tian. A fost furios la culme.

Şi din nou Eddie detectă în vocea lui Andy ceva foarte asemănător cu infatuarea... dar cu siguranţă că asta era doar în capul lui, nu? Un robot – fie el şi unul care reuşise să supravieţuiască din vechime – nu se putea bucura de tragediile oamenilor? Sau putea?

Nu ţi-a trebuit prea mult ca să uiţi monoul, scumpete, păi nu? i se strecură în gând vocea lui Susannah. Urmată de cea a lui Jake: *Blaine, Monoul, îţi învineţeşte popoul.* Iar apoi propria lui voce: *Eddie, bătrâne, dacă ai de gând să te porţi cu maşinăria asta aşa cum te-ai purta cu o ghicitoare dintr-un parc de distracţii, atunci să ştii că meriţi cu vârf şi îndesat tot ce ţi se întâmplă.*

– Spune-mi despre Lupi, îi ceru Eddie.

– Ce vrei să ştii, sai Eddie?

– Pentru început, de unde vin. Care anume este locul acela unde se simt acasă şi unde pot să se pârţâie cât de tare au chef. Pentru cine lucrează. De ce îi răpesc pe copii. Şi de ce copiii pe care i-au luat se întorc cu minţile ferfeniţă.

Şi îi veni în minte o altă întrebare. Poate cea mai evidentă.

– De unde ştii când vin?

Dinăuntrul lui Andy se auziră pocnete şi clinchete. O mulţime, poate vreme de un minut. Iar când Andy începu din nou să vorbească, vocea lui suna altcumva, aducându-i aminte lui Eddie de Ofiţerul Bosconi, din cartierul lui. Jurisdicţia lui Bosco era Brooklyn Avenue. Şi dacă se întâmpla să dai nas în nas cu el pe stradă, atunci când îşi făcea rondul, învârtind nonşalant bulanul într-o mână, Bosco vorbea cu tine ca şi cum amândoi eraţi fiinţe omeneşti – şi ce mai faci, Eddie, ce mai zici, ce mai face maică-ta, ce mai face secătura aia de frati-tu, n-ai de gând să te înscrii în Liga Sportivă a Poliţiei din New York, hai că ne vedem la sală, nu te atinge de ţigări, o zi bună îţi doresc. Dar dacă cumva îşi închipuia că ai fi făcut vreun lucru rău, Bosco Bob se transforma de urgenţă într-un individ pe care nu-ţi doreai deloc să-l cunoşti. Acel Ofiţer Bosconi nu ştia să zâmbească, iar ochii din spatele ochelarilor semănau cu două bălţi îngheţate în februarie (întâmplător, luna februarie pica exact în zodia Caprei, aici pe tărâmul acesta al Marelui Ce-o Fi). Bosco Bob nu l-a lovit niciodată pe Eddie, însă de vreo două ori – o dată imediat după ce nişte puşti incendiaseră magazinul lui Woo Kim – a fost aproape sigur că naşparliul ăla în uniformă avea de gând să-i *articuleze* câteva, dacă ar fi avut nerozia să se ia în gură cu el. Nu era vorba de schizofrenie – mă rog, nu schizofrenie pură

ca în cazul Detta/Odetta – dar nici departe nu era. Existau două variante ale Ofițerului Bosconi. Băiat simpatic și polițai.

Când Andy vorbi, nu mai avea glasul unchiului amabil, dar cam dus cu pluta, care este convins că sunt cât se poate de adevărate poveștile publicate în *Inside View* („S-a născut un copil pe jumătate băiat, pe jumătate aligator" și „Elvis e bine mersi și trăiește în Buenos Aires"). Acest Andy era complet lipsit de emoții și puțintel cam mort.

Cu alte cuvinte, ca un robot *adevărat.*

– Ce parolă ai, sai Eddie?

– Ce?

– Parolă. Ai la dispoziție zece secunde. Nouă... opt... șapte...

Eddie încercă să-și aducă aminte de filmele cu spioni pe care le văzuse.

– Adică eu îți zic ceva de genul „Trandafirii înfloresc în Cairo" și *tu* răspunzi „Numai în grădina doamnei Wilson" și după aia *eu* zic...

– Parolă incorectă, sai Eddie... doi... unu... zero.

Din mațele lui Andy se auziră niște bufnete extrem de neplăcute auzului. Ca zgomotul scos de un satâr care trece prin halca de carne și se înfige în blatul de lemn de dedesubt. Eddie se pomeni că se gândește pentru prima oară la Marii Străbuni, care, fără doar și poate, îl construiseră pe Andy (sau poate că îl construiseră oamenii de dinaintea lor, să îi numim pe aceștia Marii Străbuni Pe Bune – cine putea oare ști cu certitudine?). Iar, dacă cei rămași în Lud constituiau un etalon, Eddie era convins că nu voia absolut deloc să-i întâlnească vreodată.

– Poți să mai încerci o dată, se auzi vocea cea rece.

Aducea puțin cu cea care-l întrebase pe Eddie dacă nu vrea să-și asculte horoscopul. Dar foarte puțin.

– Vrei să mai încerci o dată, Eddie din New York?

Eddie se gândi repede și răspunse:

– Nu. Nu face nimic. Informația aia e restricționată, nu-i așa?

Câteva clinchete. Apoi:

– *Restricționat:* îngrădit, limitat; se referă la informațiile dintr-un anumit document sau de pe un CD; au acces doar persoanele autorizate; persoanele autorizate pot accesa informația numai pe baza parolei.

Altă pauză, apoi Andy zise:

– Așa este, Eddie. Informația pe care o ceri este restricționată.

– De ce? se miră tânărul, fără să se aștepte la vreun răspuns.

Totuși Andy îi oferi unul:

– Directiva Nouăsprezece.

Eddie îl lovi prietenește pe umărul metalic.

– Trebuie să-ți spun că nu mă surprinde deloc, amice. Directiva Nouăsprezece. Mi se pare normal!

– Dorești să-ți asculți horoscopul dezvoltat, Eddie-sai?

– Cred că am să mă lipsesc.

– Dar un cântecel care se cheamă „Carcaletele de l-am băut aseară"? Are versuri tare nostime.

Sunetul subțirel, cu stridențe de metal zgâriat, parcă venea din locul unde ar fi trebuit să i se afle diafragma, dacă Andy ar fi fost om.

Eddie, căruia ideea de a asculta versuri nostime i se părea cam periculoasă, grăbi pasul spre locul unde se aflau tovarășii lui.

– Ce-ar fi să amânăm puțin? îi zise el robotului. Acum am tare poftă de o cană cu cafea.

– Fie să-ți ofere plăcere, sai, îi ură Andy.

Lui Eddie i se păru că tonul lui era cam necăjit. Așa cum era și tonul lui Bosco Bob când îi spuneai că nu prea crezi că ai să ai vreme de liga sportivă în vara aia.

3

Roland își bea cafeaua așezat pe o piatră. Îl ascultă pe Eddie tăcut, fără să schițeze nicio mișcare, cu excepția unei aproape insesizabile ridicări din sprâncene la cuvintele Directiva Nouăsprezece.

În partea cealaltă a poieniței, Slightman cel Tânăr făcea baloane de săpun cu un pai. Ete le fugărea, pe unele le spărgea cu colții, apoi își dădu seama ce voia băiatul de la el și începu să le strângă la un loc, într-un maldăr fragil de lumină. Grămada asta îi aduse aminte lui Eddie de Curcubeul Vrăjitorului, de globurile acelea periculoase de cleștar. Chiar avea Callahan unul? Cel mai malefic dintre toate?

La capătul poienii, lângă băieți, Andy stătea cu brațele argintii încrucișate peste pieptul din oțel. Aștepta să strângă masa pe care o gătise, era bănuiala lui Eddie. Servitorul perfect. El gătește, el strânge, el îți spune despre doamna neagră pe care ai s-o întâlnești. Numai să nu te aștepți să încalce Directiva Nouăsprezece. Nu fără să-i spui parola.

– Vreți să veniți lângă mine? îi strigă Roland pe ceilalți ridicând puțin vocea. A sosit momentul să stăm de vorbă. N-o să dureze prea mult, iar asta este un lucru bun, cel puțin pentru noi, deoarece noi am apucat să discutăm înainte de sosirea lui sai Callahan, iar vorba lungă e sărăcia omului, așa să știți.

Se apropiară și se așezară în jurul lui aidoma unor școlari ascultători – și cei din Calla, și cei veniți de foarte departe, care apoi se vor duce spre alte zări.

– Mai întâi vreau să-mi spuneți ce știți despre acești Lupi. Eddie mi-a zis că Andy nu vrea să spună cum de știe ce știe.

– Adevăr grăiești, mormăi Slightman cel Bătrân. Ori cei care l-au făcut, ori cei ce au venit după aceea l-au legat la gură în privința asta, deși întotdeauna ne anunță de venirea lor. Când e vorba de alte subiecte, turuie fără oprire.

Roland se uită la moșierul din Calla.

– Sai Overholser, vrei să ne spui despre ce e vorba?

Tian Jaffords păru extrem de dezamăgit că nu fusese el cel desemnat să vorbească. Soția lui păru extrem de dezamăgită pentru el. Slightman cel Bătrân încuviință cu o aplecare a capului, ca și cum ar fi fost singura alegere justă. Overholser nu se umflă în pene, așa cum și-ar fi închipuit Eddie. Vreo treizeci de secunde rămase cu privirea coborâtă, la picioarele lui încrucișate, încălțate cu cizme scurte scâlciate, frecându-și falca. Era atât de liniște în jur, că Eddie fu în stare să audă scrâșnetul palmei pe țepii bărbii nerase de două, trei zile. În cele din urmă, scoase un oftat adânc și își ridică ochii spre Roland.

– Mulțumescu-ți ție. Trebuie să recunosc că nu ești cum m-am așteptat. Nici tu, nici tet-ul tău, zise Overholser și se întoarse spre Tian. Ai avut dreptate să ne aduci aici, Tian Jaffords. Este o întâlnire pe care trebuia s-o avem și îți spun „mulțumesc".

– Nu eu v-am adus aici, zise Jaffords, ci Bătrânul.

Overholser făcu un semn de mulțumire spre Callahan. Callahan îi răspunse înclinând capul, apoi făcu semnul crucii în aer cu mâna brăzdată de cicatrice – ca și cum ar fi vrut să spună că nu era meritul lui, ci al lui Dumnezeu, își

spuse Eddie. Poate că așa stăteau, într-adevăr, lucrurile, dar, când era vorba de scos tăciunii din foc, el personal ar fi supralicitat și ar fi pus câte doi dolari pe Roland de Gilead, pentru fiecare dolar mizat pe Dumnezeu și pe Omul Iisus, acești pistolari ai divinității.

Tăcut și cu o expresie de absolută politețe așternută pe chip, Roland aștepta răbdător.

Într-un final Overholser începu să vorbească. Și vorbi aproximativ cincisprezece minute, rar, dar fără să divagheze. Mai întâi și mai întâi era chestiunea gemenilor. Locuitorii din Calla au înțeles că, în alte părți de lume, copiii născuți câte doi constituiau excepția, iar nu regula. În vreme ce în acest loc al lor de pe Semilună copiii unici erau raritați, așa cum era Aaron al soților Jaffords. Da, copiii nepereche erau cazurile ieșite din comun.

Și, poate cu o sută douăzeci de ani în urmă (sau poate o sută cincizeci, căci timpul era alunecos, și nu puteai să spui cu certitudine când s-a petrecut ceva anume), Lupii și-au început raidurile în Calla. Nu veneau chiar o dată la o generație; asta ar fi însemnat să vină o dată la douăzeci de ani, dar veneau ceva mai rar. Deși, o dată la douăzeci de ani era o estimare destul de exactă.

Pe Eddie îl bătu gândul să-i întrebe pe Overholser și pe Slightman cum ar fi putut Marii Străbuni să-l împiedice pe Andy să spună ceva despre Lupi, dacă Lupii își începuseră incursiunile de mai puțin de două secole, apoi își luă seama. E o pierdere de vreme să pui întrebări care nu au răspuns, i-ar fi zis Roland. Dar tot era interesant, nu? Ar fi fost interesant de aflat când îl setase ultima oară cineva (sau *ceva*) pe Andy, Robotul Mesager (și multe alte aplicații).

Și de ce.

Copiii, continuă Overholser, câte unul din toate perechile cu vârstele cuprinse între trei și paisprezece ani, erau duși spre est, în ținutul Bubuitului de Tunet. (Eddie observă cum Slightman își cuprinse fiul cu brațul pe după umeri pe durata acestei părți a povestirii.) Și copiii rămâneau acolo o perioadă relativ scurtă de timp – poate patru săptămâni, poate opt. Apoi, majoritatea erau dați înapoi. Părerea generală era că aceia care nu se mai întorceau fără doar și poate muriseră acolo, pe Tărâmul Întunericului, că ceremoniile diavolești la care fuseseră supuși au sfârșit prin a-i ucide de-a binelea, în loc să le ia doar mințile.

În cele mai fericite cazuri, cei reîntorși erau niște idioți docili. Copiii de cinci ani vor fi uitat toate cuvintele învățate cu trudă până la venirea Lupilor, iar acum gângureau și întindeau mâna după lucrurile pe care și le doreau. Scutecele, date uitării de doi sau trei ani deja, reveneau în forță și rămâneau pe micuți până la vârsta de zece, doisprezece ani.

– La naiba, Tia și *acum* se pișe pe ea cam o dată pe săptămână, și poți să fii sigur că se și cacă pe ea o dată pe lună, spuse Jaffords.

– Ascultați ce vă spune, zise mohorât Overholser. Propriul meu frate, Welland, a fost la fel până în ziua când a murit. Și, desigur, trebuie supravegheați aproape în permanență, pentru că, dacă le cade în mână ceva ce le place, se îndoapă până explodează. Cine are grijă de soră-ta, Tian?

– Văr-miu, i-o luă Zalia înainte. Și Heddon și Hedda ne ajută puțin; au ajuns la vârsta când...

Își dădu seama ce e pe punctul de a spune și se opri. Strânse buzele și nu mai rosti niciun cuvânt. Eddie înțelese. Heddon și Hedda o puteau ajuta acum, sigur că da. Iar la anul, unul dintre ei o va ajuta în continuare. Pe când celălalt...

Copilul răpit la vârsta de zece ani mai știa să articuleze câteva cuvinte. Însă foarte puține și nu mai progresa absolut deloc. Cazul celor mai mari era cel mai rău, căci aceștia păreau cumva a fi priceput ce anume li se întâmplase. Ce anume li se furase. Obișnuiau să plângă foarte mult, sau să refuze compania altor oameni. Mare parte a timpului se zgâiau spre soare-răsare, ca niște suflete pierdute. Ca și cum și-ar fi putut zări acolo bietele creiere, rotindu-se pe cerul întunecat aidoma unor păsări. De-a lungul timpului vreo șase dintre aceștia se sinuciseseră. (Callahan își făcu din nou semnul crucii.)

Până pe la șaisprezece ani, bolânzii își păstrau înfățișarea, graiul și comportamentul de copil. Apoi, dintr-odată, majoritatea se dezvoltau foarte repede până la dimensiuni gigantice.

– Nu-ți poți închipui cum este, dacă nu i-ai văzut și nu ai trecut prin așa ceva, spuse Tian cu privirea pierdută în cenușa focului. Nu-ți poți închipui cât de tare îi doare. Știți cum plânge un țânc când îi dau dinții?

– Da, răspunse Susannah.

– Probabil că durerea asta e ca cea pe care ai îndura-o dacă ți-ar crește dinți din tot corpul, nu doar în gură, dacă pricepeți ce vă zic.

– Ascultați la el cu luare-aminte, spuse Overholser. Șaișpe sau optșpe luni fratele meu n-a făcut nimic altceva decât să doarmă, să mănânce, să plângă și să crească. Mi-aduc aminte că plângea și în *somn*. Mă dădeam jos din pat și mă duceam lângă el și auzeam fâșâitul oaselor care-i creșteau.

Eddie medită la toată grozăvia asta. Sigur, ascultai în copilărie povești despre uriași – „Tihi, tiha, tiha, tihi" și tot tacâmul – dar până atunci nu se gândise niciodată cum ar fi să *devii* un uriaș. *Ca și cum ți-ar crește dinți din tot corpul*, își aminti el și se cutremură.

– Doar un an și jumătate, atâta tot, și s-a terminat. Dar mă întreb cât de lung li s-a părut lor, acelora care s-au întors cu atâta simț al timpului cât au păsările și insectele.

– O veșnicie, zise Susannah, cu voce sfârșită și foarte palidă la față. Probabil că li s-a părut că durează o veșnicie.

– Foșnetul oaselor care cresc în timpul nopții, spuse Overholser. Durerile cumplite de cap când le cresc *craniile*.

– O dată, Zalman a zbierat nouă zile în șir, povesti Zalia.

Tonul îi era lipsit de emoție, însă Eddie îi observă groaza din ochi.

– I s-au ridicat maxilarele. I se ridicau chiar în fața ochilor tăi. Iar fruntea i se ondula și se bomba, și dacă îți apropiai urechea puteai să auzi cum îi trosnește țeasta. Ca o creangă cu prea multă gheață pe ea. Și a zbierat nouă zile. Nouă. A zbierat dimineața, a zbierat la prânz și a zbierat în crucea nopții. A zbierat, și a tot zbierat, și nu se mai oprea. Lacrimile îi curgeau din ochi fără încetare. Ne-am rugat la toți zeii să răgușească, ba chiar să rămână mut pe vecie, dar nu s-a întâmplat. Dacă am fi avut o armă, cred că l-am fi omorât acolo, pe patul lui de paie, doar ca să-i punem capăt suferințelor. Chiar și așa, tăticul nostru era gata-gata să-i taie beregata când s-a oprit. Oasele i-au mai crescut o vreme – oasele din corp – dar capul îl duruse cel mai mult și încetase, mulțumim zeilor și Omului Iisus pentru asta.

Se uită spre Callahan. Acesta îi făcu un semn din cap și întinse mâna spre ea. Zalia se întoarse din nou spre Roland și prietenii lui.

– Acum am și eu cinci copii, le spuse. Aaron e ferit de orice pericol, mulțumim zeilor. Dar Heddon și Hedda au zece ani, vârstă tocmai bună. Lyman și Lia au cinci, iar cinci ani înseamnă că...

Își acoperi fața cu mâinile și nu mai continuă.

4

Odată încheiată această creștere bruscă, spuse mai departe Overholser, unii dintre ei erau puși la muncă. În vreme ce alții – cei mai mulți – nu erau în stare nici măcar să facă treburi elementare, ca scoaterea buturugilor din pământ sau săparea gropilor. Pe aceștia din urmă îi puteai vedea stând pe treptele prăvăliei lui Took, sau umblând bălălău de colo-colo, femei și bărbați tineri, de înălțime, greutate și stupizenie colosale, rânjind și îngânând fragmente de cuvinte sau holbându-se la cer.

Singurul lucru bun din toată tragedia aceasta era că nu se împerecheau. Chiar dacă nu toți ajungeau la dimensiuni monstruoase, iar capacitățile lor mentale și fizice difereau cât de cât de la caz la caz, exista o trăsătură generală: toți, fără excepție, se întorseseră morți din punct de vedere sexual.

– Scuze pentru vorba păcătoasă, zise Overholser, dar am senzația că, după ce s-a întors, lui Welland, frate-miu, nu i s-a întărit niciodată, nici măcar dimineața, înainte de pișare. Zalia? Tu l-ai văzut pe frate-tău cu... știi tu...

Zalia clătină din cap.

– Câți ani aveai când au venit Lupii, sai Overholser? îl întrebă Roland.

– Prima oară, vrei să zici. Și eu și Welland aveam nouă ani.

Acum Overholser începuse să vorbească foarte repede, dând senzația unui discurs pregătit dinainte. Dar Eddie bănuia că altul era motivul. Overholser era o persoană cu greutate în Calla Bryn Sturgis; era, Dumnezeu să ne apere și să alunge ciorile, moșierul cel mare. Și îi era nespus de greu să-și oblige mintea să se întoarcă în perioada când el fusese doar un copil, micuț și neajutorat și înspăimântat.

– Mămica și tăticul au încercat să ne ascundă în pivniță. Mă rog, așa mi s-a povestit. Căci eu nu-mi aduc aminte absolut nimic. Bănuiesc că mi-am impus să nu-mi amintesc. Da, foarte posibil că așa am făcut. Unii dintre noi își amintesc mai bine, Roland, însă toate poveștile sunt, în miezul lor, aceleași: unul este luat, celălalt rămâne. Cel luat se întoarce bolând, poate în stare să facă anumite munci, dar mort de la brâu în jos. Și după aia... după ce împlinesc treizeci de ani...

După ce împlinesc treizeci de ani, gemenii bolânzi îmbătrânesc parcă peste noapte. Părul le devine alb și le cade. Le slăbește vederea. Mușchii colosali de

mai înainte (precum cei pe care îi au acum Tia Jaffords și Zalman Hoonik) li se descărnează. Uneori mor în somn. În liniște. Însă, cel mai adesea, sfârșitul lor nu este deloc liniștit. Încep durerile, uneori le apar răni pe piele, dar cel mai adesea îi doare cumplit burta sau capul. Creierul. Toți cei luați de Lupi se sting mult mai repede decât ceilalți. Iar mulți dintre ei sfârșesc la fel cum au crescut la dimensiunile lor colosale: urlând de durere. Eddie se întrebă câți dintre acești retardați, care lui îi păreau a muri de cancer în fază terminală, fuseseră sufocați în somn sau li se injectase vreun sedativ foarte puternic care i-a dus dincolo de suferință, dincolo de vise. Nu se cădea să pună o asemenea întrebare, dar avea senzația că răspunsul ar fi fost: mulți, foarte mulți. Uneori Roland folosea cuvântul *delah* – mulți – însoțindu-l de o fluturare a mâinii înspre orizont.

Mulți. Foarte mulți.

Poate că oaspeții lor din Calla, cu limbile și amintirile dezlegate acum de prea multă suferință, ar fi depănat încă povești amare, dar Roland nu le-o îngădui.

– Acum vorbiți-ne despre Lupi, rogu-vă. Câți vin peste voi?

– Patruzeci, răspunse Tian Jaffords.

– În toată Calla? vru să știe Slightman cel Bătrân. Neee, mai mult de patruzeci, îl contrazise el pe Tian. N-aveai nici nouă ani când au venit ultima oară, Tian. Iar eu împlinisem deja douăzeci. Poate că au venit patruzeci în oraș, dar au fost și alții care au prădui fermele și moșiile de la margine. Cred că au fost vreo șaizeci cu totul, Roland-sai, poate chiar optzeci.

Roland îl întrebă din priviri și pe Overholser.

– Ține cont că au trecut douăzeci și trei de ani de atunci, dar și eu cred că șaizeci se apropie de adevăr, spuse moșierul.

– Voi îi numiți Lupi, însă ce sunt ei în realitate? Oameni? Sau altceva?

Overholser, Slightman, Tian, Zalia: o clipă Eddie îi simți cum împart khef-ul, aproape că-i putu auzi. Și se simți singur și lăsat pe dinafară, așa cum te simți atunci când vezi pe stradă o pereche de îndrăgostiți care se sărută, strâns îmbrățișați, ochi în ochi, pierduți în universul lor intim. Dar nu mai trebuia să se simtă astfel, nu? Căci acum avea propriul lui ka-tet, propriul lui khef. Să nu uităm că-și avea și propria lui femeie.

Roland făcu gestul lui caracteristic cu degetul mic, denotând nerăbdare, gest cu care Eddie se obișnuise atât de mult. *Haideți, oameni buni*, zicea el, *ne apucă noaptea.*

– Nu-i sigur ce anume sunt, spuse Overholser. *Arată* ca niște oameni, dar poartă măști.

– Măști de lupi, zise Susannah.

– Că bine zici, doamnă, măști de lupi, cenușii întocmai precum caii lor.

– Vrei să spui că vin pe cai cenușii? întrebă Roland.

De data aceasta tăcerea fu mai scurtă, dar Eddie avu același sentiment de khef și ka-tet, de minți ce se consultă printr-o metodă atât de primitivă, că nici nu putea fi numită telepatie; era mult mai elementară decât telepatia.

– La naiba! exclamă Overholser, parcă vrând să spună *De ce mă insulți repetând întrebările?* Da, pe cai cenușii. Și poartă pantaloni cenușii ce seamănă cu o a doua piele. Și cizme negre, cu pinteni mari și urâți din oțel. Și mantii verzi cu glugă. Și măști. Știm că sunt măști pentru că și-au lăsat unele în urmă. Par a fi făcute tot din oțel, dar blestemățiile astea putrezesc la soare precum carnea.

– Aha.

Overholser îi aruncă o altă privire furioasă, cu capul ușor plecat într-o parte, de parcă ar fi vrut să-l întrebe *Ești prost, sau doar încet la minte?* Apoi interveni Slightman:

– Caii lor sunt iuți ca vântul. Și Lupii poartă copiii furați pe șei, unul în față, unul în spate.

– Așa, care va să zică, murmură Roland.

Slightman dădu vehement din cap.

– Așa să-mi ajute zeii, spuse, oftând când îl observă pe Callahan cum face semnul crucii în văzduh. Scuze, Bătrâne.

Callahan ridică din umeri.

– Voi trăiți aici dinainte de venirea mea. Invocă ce zei vrei, atâta vreme cât știi că eu cred că sunt mincinoși.

– Și vin din Bubuit de Tunet, zise Roland, ignorând schimbul de cuvinte.

– Da, răspunse Overholser. Poți vedea de unde. E cam la o sută de roți distanță în direcția aia, arătă el spre sud-est. Așezarea noastră e chiar la ultima cumpănă a apelor. Și de acolo putem vedea toată Câmpia de Est. Și dincolo de ea este un întuneric mare, aidoma unui nor greu de furtună la orizont. Se spune că, în vremurile străvechi, de la noi se puteau vedea munții care se înalță acolo.

– Așa cum se văd Munții Stâncoși din Nebraska, șopti Jake.

Overholser îi aruncă o privire.

– Ce zici, Jake-fiule?

– Nimic, răspunse băiatul cu un surâs mic și stânjenit. Iar Eddie înregistră modul de adresare folosit de Overholser. Nu îi spusese „sai", ci „fiule". Interesant.

– Am auzit de Bubuit de Tunet, spuse Roland, pe un ton aproape înfricoșător prin totala lipsă de emoție.

Iar Eddie căpătă un sentiment de bine când simți mâna lui Susannah strecurată într-a lui.

– Legendele zic că e un loc populat de vampiri, moroi și taheeni – oameni cu cap de corb, le spuse Zalia, cu voce sugrumată. Sigur că legendele nu sunt decât...

– Legendele sunt adevărate, o întrerupse Callahan.

Glasu-i era aspru, dar Eddie simți spaima din el. O simți foarte bine.

– *Există* vampiri și, mai mult ca sigur, există și alte creaturi, iar Bubuit de Tunet este sălașul lor. Dacă vei dori, pistolarule, vom vorbi despre ele cu o altă ocazie. Deocamdată, nu vă rog decât să ascultați ce vă spun: eu cunosc multe lucruri despre vampiri. Nu știu dacă Lupii fură copiii din Calla pentru ei – nu prea-mi vine să cred – dar, da, *există* vampiri.

– De ce vorbești ca și cum nu te-aș crede? îl întrebă Roland.

Callahan plecă privirea.

– Pentru că mulți oameni nu mă cred. Nici eu nu am crezut. Am avut sumedenie de îndoieli și...

Vocea i se sparse. Își drese glasul și încheie în șoaptă:

– ...și îndoielile mele mi-au distrus viața.

Câteva clipe, Roland nu spuse nimic. Stătea pe vine, sprijinit pe tălpile cizmelor lui vechi, strângându-și genunchii ciolănoși la piept și legănându-se înainte și înapoi. În cele din urmă, îl întrebă pe Overholser:

– Cam în ce moment al zilei vin?

– Când l-au luat pe Welland, fratele meu, au venit de dimineață, răspunse moșierul. Imediat după micul dejun. Mi-aduc bine aminte asta, pentru că Welland tocmai o întreba pe mama dacă-și poate lua laptele cu el în pivniță. Însă ultima dată... atunci când au luat-o pe sora lui Tian, și pe fratele Zaliei, și pe mulți alții...

– Atunci mi-am pierdut două nepoate și un nepot, spuse Slightman cel Bătrân.

– Atunci s-a întâmplat imediat după ce clopotul de la Sala de Întruniri a vestit amiaza. Știm în ce zi vin pentru că *Andy* știe, și măcar atâta lucru vrea să ne spună. Iar în ziua respectivă auzim tunetul copitelor și vedem norii de praf pe care îi ridică...

– Prin urmare știți când vin, spuse Roland. De fapt, aveți trei surse: Andy, tropăitul cailor, norii de praf.

Sesizând aluzia lui Roland, Overholser se înroși de furie – povârnișul fălcilor și gâtul colorându-se într-un cărămiziu mohorât.

– Sunt înarmați, Roland, așa să știi. Cu puști și revolvere – ca acelea pe care le poartă ka-tet-ul tău; au și grenade și alte soiuri de arme. Arme teribile făcute de Marii Străbuni. Artifice care omoară pe loc, grenade zburătoare numite sfârleze incendiare. Poate că bețele cu arifică, alea care ard pielea și opresc inima, sunt electrice, sau poate sunt...

Următorul cuvânt rostit de Overholser sună cam ca *antNOMICE*. Inițial, Eddie bănui că moșierul voise să spună „anatomice". Apoi își dădu seama că mult mai probabil fusese „atomice".

– Când sfârleaza te simte, te urmărește indiferent cât de repede alergi, se vârî în vorbă fiul lui Slightman, indiferent cât încerci să te ferești. Corect, tată?

– La naiba, așa e, răspunse Slightman cel Bătrân. Apoi din sfârlezele astea cresc niște lame care se rotesc atât de repede de nici nu le mai poți vedea, și te taie în mii de bucățele.

– Pe cai cenușii, rosti gânditor Roland. Toți de aceeași culoare. Altceva?

Nimic. Se spusese tot ce era de spus. Veneau din est în ziua prevestită de Andy și, vreme de o oră – poate puțin mai mult –, Calla se umplea de bubuitul copitelor acelor cai cenușii și de urletele nefericiților părinți. Se învolburau mantiile verzi. Rânjeau feroce măștile de lup care păreau confecționate din metal, dar care putrezeau la soare ca pielea de animal. Copiii erau răpiți. Uneori se întâmpla ca unii gemeni să scape, ceea ce dovedea că perspicacitatea Lupilor nu era perfectă. Însă tot era ieșită din comun, își zise Eddie, căci, în cazul în care copiii ar fi fost trimiși de acolo (cum se întâmpla adesea), sau ar fi fost ascunși (cum se întâmpla *întotdeauna*), Lupii îi găseau repede și fără osteneală. Îi găseau chiar și în grămezile de ridichi iuți sau în căpițele de fân. Acei locuitori din Calla care ar fi avut îndrăzneala de a se opune erau împușcați, prăjiți cu artificele – lasere să fi fost? – sau tăiați în bucăți de sfârleze.

Încercând să-și imagineze această ultimă scenă, Eddie își aduse aminte de un film tembel și plin de sânge la care Henry îl târâse odată. *Phantasm* se numea. Rula la cinematograful Majestic. Pe colțul dintre Brooklyn și Markey Avenue. Ca mai toate amintirile din fosta lui viață, și cinematograful Majestic mirosea a urină și a popcorn și a vin din acela care se vinde la băcănii în pungi din hârtie maro. Uneori pe intervalele dintre scaune puteai zări ace de seringă. Poate că nu era o amintire plăcută, dar uneori – cel mai adesea noaptea, când somnul întârzia să vină – o parte din el încă mai plângea după vechea lui viață din care făcuse parte și cinematograful Majestic. Plângea după ea, așa cum un copil răpit ar plânge după mama lui.

Și așa, copiii erau luați, tunetul copitelor se îndepărta pe același drum pe care veniseră, și gata.

– Nu, nu e gata, spuse Jake. Trebuie să-i și aducă înapoi, nu?

– Nu, îi răspunse Overholser. Bolânzii se întorc cu trenul și... Ce-i? Ce s-a întâmplat?

Alb ca varul la față, Jake rămăsese cu gura căscată.

– Am avut de curând o experiență neplăcută cu un tren, interveni Susannah. Trenurile alea care vă aduc copiii înapoi sunt cumva monouri?

Nu erau. De fapt, Overholser, cei doi Jaffords și cei doi Slightman nu aveau nici cea mai vagă idee despre ce anume era un monou. (Callahan însă știa, pentru că, în copilărie, vizitase Disneyland-ul.) Trenurile care-i aduceau înapoi pe copii erau trase de niște locomotive vechi (*să sperăm că pe nici una n-o cheamă Charlie*, își zise Eddie), fără mecanic, de care erau atașate unul sau două vagoane-platformă. Pe ele erau îngrămădiți copiii. Când soseau acasă, aceștia plângeau de frică (și de arsurile provocate de soare, în cazul în care vremea de la vest de Bubuit de Tunet se întâmpla să fie frumoasă și călduroasă) și erau acoperiți din cap până în picioare de resturi de mâncare și de propriul rahat uscat. În plus, mai erau și deshidratați. La capătul liniei nu era nicio gară, deși Overholser era de părere că trebuie să fi fost una acolo, cu secole în urmă. După ce copiii erau dați jos din tren, se aduceau mai multe atelaje de cai care scoteau trenul de pe șinele ruginite. Lui Eddie îi trecu prin minte că puteau afla numărul de incursiuni ale Lupilor în Calla doar numărând locomotivele scoase din uz, cam așa cum afli vârsta unui copac numărând cercurile de pe trunchiul lui.

– Cam cât credeți că durează drumul acesta pe care îl fac copiii până acasă? întrebă Roland. Judecând după starea în care se află atunci când sosesc.

Overholser îi consultă din priviri pe Slightman, apoi pe Tian și pe Zalia.

– Să fie două zile? Poate trei?

Ceilalți ridicară din umeri.

– Două sau trei zile, îi răspunse lui Roland, vorbind cu mai multă siguranță decât ar fi avut căderea să o facă, judecând după privirile tovarășilor lui. Suficient cât să-i ardă soarele și să mănânce aproape toată mâncarea ce li s-a dat...

– Și să se mânjească cu ea, mârâi Slightman.

– ...dar nu atât de mult cât să moară în urma expunerii la soare, încheie Overholser. Dar, dacă vrei să calculezi cam pe unde au fost duși, nu pot decât să-ți urez distracție plăcută, căci nimeni nu poate ști cu ce viteză circulă trenul atunci când traversează câmpiile. După ce traversează râul merge mai încet, dar asta nu înseamnă mare lucru.

– Nu, fu de acord Roland, nu înseamnă. Zici c-au mai rămas douăzeci și șapte de zile?

– Douăzeci și șase, spuse încet Callahan.

– Mai este ceva, Roland, zise Overholser pe un ton de scuză, în ciuda faptului că se vedea limpede cum își încleștează maxilarele.

Eddie se gândi că moșierul redevenise genul de individ pe care-l puteai antipatiza din prima. Asta, în cazul în care aveai o problemă cu persoanele autoritare, așa cum avusese el întotdeauna.

Roland ridică întrebător din sprâncene.

– Încă nu am spus că am fi de acord.

Overholser privi spre Slightman cel Bătrân, parcă cerându-i sprijinul, iar Slightman îi aprobă spusele dând din cap.

– Fără îndoială că vă dați seama că nu avem de unde să știm că sunteți ceea ce pretindeți a fi, zise cu oarece timiditate Slightman. În casa unde am crescut eu nu era nicio carte, și nici la moșie nu e nici una – sunt administrator al moșiei lui Eisenhart – cu excepția câtorva manuale despre creșterea vitelor. Însă și eu am auzit multe povești despre Gilead și despre pistolari și despre Arthur Eld, așa cum au auzit mai toți copiii... am auzit de Jericho Hill și am auzit tot felul de născociri sângeroase... dar niciodată n-am auzit de vreun pistolar căruia să-i lipsească două degete de la o mână, și nici de vreo pistolăreasă

cu piele oacheșă, și nici de vreun alt pistolar care nu va avea nevoie să se bărbierească încă ani buni de acum încolo.

Pe chipul fiului său se așternu o expresie de uluire maximă, combinată cu stânjeneală pentru vorbele rostite de părintele său. Și Slightman părea destul de jenat, dar merse mai departe:

– Îmi cer scuze dacă spusele mele vă jignesc în vreun fel, dar...

– Ascultați ce vă spune, ascultați cu luare-aminte, tună Overholser.

Eddie începuse să-și facă griji că maxilarul i-ar putea ieși din articulație dacă și-l mai încorda mult.

– ...dar orice hotărâre pe care o luăm va avea efecte îndelungate. Așa că trebuie să fim siguri. Dacă luăm o hotărâre greșită, am putea aduce moartea orașului nostru și a tuturor celor care trăiesc în el.

– Nu pot să-mi cred urechilor! exclamă indignat Tian Jaffords. Chiar credeți că oamenii ăștia sunt niște șarlatani? Vai, steaua ta, omule, nu te-ai *uitat* la el? N-ai...

Soția lui îl apucă atât de strâns de braț, că-i lăsă urme albe pe pielea bronzată. Tian îi aruncă o privire și se potoli, dar gura lui făcută pungă îi trăda furia.

În depărtare croncăni o cioară, iar o mierlă îi răspunse pe un ton mai strident. Nimeni nu mai scoase nicio vorbă. Și, unul câte unul, se întoarseră cu toții spre Roland de Gilead.

5

Mereu același lucru, iar asta îl plictisea din ce în ce mai mult. Aveau nevoie de ajutor, dar aveau nevoie și de recomandări. O turmă de martori, chiar, dacă ar fi fost cu putință. Voiau să fie salvați fără să-și asume niciun risc, doar să-și închidă ochii și să scape.

Roland se legănă încetișor înainte și înapoi, cu brațele petrecute în jurul genunchilor. Apoi dădu din cap ca pentru sine și își ridică privirea.

– Jake, vino încoace.

Băiatul îi aruncă o privire lui Benny, noul său prieten, apoi se ridică și se duse lângă Roland. Cu Ete alături, firește.

– Andy, zise pistolarul

– Sai?

– Adu-mi patru dintre farfuriile în care am mâncat.

În timp ce robotul îi îndeplinea cererea, Roland se întoarse spre Overholser.

– O să-ți facem ceva pagubă la veselă. Căci trebuie să știi, sai, atunci când pistolarii intră în oraș, se lasă cu lucruri sparte. Asta este realitatea.

– Roland, nu cred că trebuie...

– Acum taci, zise Roland și, cu toate că tonul lui fusese unul blând, Overholser amuți dintr-odată. Voi v-ați spus povestea. Acum v-o spunem și noi pe-a noastră.

Umbra lui Andy se pogorî asupra lui. Pistolarul ridică ochii și luă farfuriile nespălate încă și purtând luciul de grăsime al bucatelor. Apoi se uită la Jake, în atitudinea căruia se petrecuse o transformare formidabilă. Atunci când urmărise, împreună cu Benny Puștiul, giumbușlucurile lui Ete, Jake păruse doar un alt băiat de doisprezece ani – un băiat absolut normal, lipsit de griji și pus pe șotii. Surâsul i se șterse de pe chip cu desăvârșire, iar vârsta lui era greu de estimat. Îl privi fix pe Roland, cu ochi cam de aceeași nuanță. Sub braț îi atârna în toc revolverul Ruger pe care îl furase din biroul tatălui său într-o altă viață. Trăgaciul era blocat cu o bridă din piele pe care Jake o desfăcu acum, fără să se uite. Doar ce trase o singură dată de ea.

– Spune ce ai învățat, Jake, fiu al lui Elmer, și nu te abate de la adevăr.

Roland se aștepta ca Eddie sau Susannah să intervină în vreun fel, dar nici unul nu spuse nimic. Se uită la ei. Chipurile le erau la fel de impasibile și grave ca și chipul lui Jake. Bine.

Nici vocea lui Jake nu avea vreo tonalitate aparte, însă cuvintele răsunară aspru și sigur.

– Nu țintesc cu mâna, cel ce ține cu mâna a uitat chipul tatălui său. Eu țintesc cu ochiul. Nu trag cu mâna...

– Nu înțeleg ce are... începu Overholser.

– Gura, șuieră Susannah îndreptând un deget spre el.

Jake păru să nu fi auzit. Ochii lui nu se dezlipeau de cei ai lui Roland. Își ținea pe piept mâna dreaptă cu degetele răsfirate.

– Cel ce trage cu mâna a uitat chipul tatălui său. Eu trag cu mintea. Eu nu ucid cu arma mea. Cel ce ucide cu arma a uitat chipul tatălui său.

Se opri. Inspiră adânc. Răsuflă și spuse:

– Eu ucid cu inima.

– Ucide astea, zise Roland și, fără vreun alt avertisment, aruncă cele patru farfurii în aer. Acestea se înălțară, separându-se, forme întunecate pe cerul alb.

Mâna pe care Jake și-o ținea lipită de piept se mișcă atât de repede că își pierdu conturul. Smulse Ruger-ul din toc, îl ridică și începu să apese trăgaciul când mâna lui Roland încă mai era în aer. Farfuriile părură să explodeze toate în același timp, nu una după alta. Poiana se umplu de cioburi. Unele căzură în foc, împrăștiind jar și scântei. Unul sau două se ciocniră cu zgomot de capul din oțel al lui Andy.

Roland făcu o altă mișcare rapidă și de data aceasta nici mâinile lui nu se mai zăriră clar. Deși nu dăduse nicio comandă, Eddie și Susannah îl imitară, iar cei veniți din Calla Bryn Sturgis se feriră, șocați de zgomotul și viteza focurilor de armă.

– Priviți la noi cu luare-aminte, spuse Roland.

Întinse mâinile. Le întinseră și Eddie și Susannah. Eddie prinsese trei cioburi. Susannah apucase cinci și se alesese și cu o tăietură superficială în buricul unui deget. Roland prinsese șase fragmente. Suficiente pentru a forma o farfurie dacă ar fi fost lipite la loc.

Cei șase din Calla se holbară, nevenindu-le să-și creadă ochilor. Puștiul Benny încă își mai ținea palmele pe urechi și se uita la Jake de parcă ar fi văzut o fantomă sau o arătare coborâtă din cer.

– *Dumnezeule*, șopti Callahan. Ca o scamatorie dintr-un film despre Vestul Sălbatic.

– Nu-i nicio scamatorie, zise Roland, să nu mai spui una ca asta. Este Calea lui Eld. Noi suntem acel anume an-tet, khef și ka, chezaș suntem unul pentru celălalt, scut suntem unul în fața celuilalt. Suntem pistolari, așa să știți. Iar acum am să vă spun ce vom face mai departe.

Ochii lui căutară ochii lui Overholser și repetă mai apăsat:

– Ce vom face *noi* mai departe, căci nici un om nu ne poate porunci nouă. Nu cred că am să vă supăr cu ce vă voi spune. Dar dacă așa se va întâmpla...

Ridică din umeri ca și cum ar fi vrut să spună *Dacă așa se va întâmpla, ghinionul vostru.*

Lăsă să cadă cioburile din lut și își șterse palmele.

– Dacă farfuriile astea ar fi fost Lupi, continuă el, atunci ar fi rămas doar cincizeci și șase care să vă facă viața amară, în loc de șaizeci. Patru ar fi zăcut morți la pământ înainte să apucați să vă trageți răsuflarea. Uciși de un băiat.

Se uită la Jake.

– Uciși de ceea ce voi *credeți* că este un băiat, mai spuse Roland. Suntem obișnuiți cu înfruntările inegale.

– Sunt de acord că tânărul acesta este un trăgător fenomenal, zise Slightman cel Bătrân. Însă nu poți compara Lupii călare cu niște amărâte de farfurii din lut.

– Poate tu nu îi poți compara, sai. Noi putem. În momentul când începem să tragem. Atunci ucidem tot ce mișcă. Nu acesta este motivul pentru care ne-ați căutat?

– Și dacă nu pot fi împușcați? întrebă Overholser. Dacă nu pot fi doborâți nici de cea mai precisă armă?

– De ce vrei să pierdem timpul pe care nu-l avem? se interesă Roland pe un ton sec. *Știți* foarte bine că pot fi omorâți, altfel nu ați fi venit după noi. Nici măcar n-am avut nevoie să vă întreb asta, deoarece răspunsul era evident.

Overholser căpătă din nou culoarea racului fiert.

– Îmi cer scuze.

În tot acest timp, Benny continua să se uite țintă la Jake, iar Roland simți o strângere de inimă pentru cei doi băieți. Poate că vor izbuti cumva să mai petreacă niște momente plăcute împreună, dar ceea ce tocmai se întâmplase avea să le schimbe prietenia în mod fundamental, avea să le-o ducă departe de khef-ul plin de voioșie pe care îl împărțiseră. Și era mare păcat, pentru că Jake era totuși doar un băiețel, atunci când nu era pistolar. Avea cam vârsta pe care o avusese Roland însuși când fusese supus testului bărbăției. Și era foarte posibil ca Jake să nu mai rămână copil multă vreme. Și asta era un mare păcat.

– Ascultați la mine, zise Roland, ascultați-mă cu luare-aminte. Acum ne vom duce în tabăra noastră să ne sfătuim. Mâine, când vom ajunge în orașul vostru, vom poposi la unul dintre voi...

– Veniți la Mila Șapte, îl întrerupse Overholser. Vă vom aștepta, și vă mulțumim.

– Casa noastră este mult prea mică, zise Tian, dar eu și cu Zalia...

– Vom fi foarte bucuroși să vă oferim găzduire, spuse Zalia, cu obrajii stacojii ca ai lui Overholser. Foarte bucuroși vom fi.

Roland întrebă:

– Sai Callahan, ai și casă, sau doar biserică?

Callahan surâse.

– Am, slavă Domnului.

– Atunci poate că vom înnopta la tine în prima noastră zi în Calla Bryn Sturgis, zise Roland. Se poate?

– Desigur. Sunteți bine-veniți.

– Vei avea prilejul să ne arăți biserica și să ne prezinți tainele ei.

Privirea lui Callahan nu șovăi nici o clipită.

– Mă bucur că voi avea această ocazie.

– În zilele ce vor urma, surâse Roland, vom profita de ospitalitatea orașului.

– Veți vedea că suntem oameni primitori, zise Tian. Vă dau cuvântul meu.

Overholser și Slightman îi încuviințară spusele.

– Dacă e să mă iau după bucatele pe care tocmai ce le-am mâncat, cred că este adevărat. Mulțumim, sai Jaffords. Vă mulțumim tuturor. Vreme de o săptămână, poate puțin mai mult, vom cutreiera prin oraș și ne vom vârî nasul peste tot. Vom cerceta configurația terenului și modul în care sunt ridicate casele voastre pe el. Vom fi la pândă, așteptând sosirea Lupilor. Vom sta de vorbă cu localnicii, iar ei vor sta de vorbă cu noi – vă veți îngriji voi de asta, da?

Callahan dădea din cap:

– Nu știu ce vor face oamenii manni, dar cu siguranță ceilalți vor fi mai mult decât bucuroși să vă povestească despre Lupi. Dumnezeu și Omul Iisus știu bine că nu-i niciun secret. Și ceilalți din Semilună sunt speriați de moarte. Dacă înțeleg că i-ați putea ajuta, vor face tot ce le veți cere.

– Și manni vor vorbi cu mine, spuse Roland. Am mai avut ocazia să stau de vorbă cu ei și în trecut.

– Nu te lăsa dus de entuziasmul Bătrânului, interveni Overholser fluturând mâinile durdulii ca un îndemn la prudență. Mai sunt și alții pe care va trebui să-i convingeți...

– De pildă, pe Vaughn Eisenhart, zise Slightman.

– Da, și pe Eben Took, așa să știți, continuă Overholser. Doar pe firma prăvăliei e trecut numele lui, înțelegeți voi, da' mai are și pensiunea și cârciuma de alături... și mai deține și jumătate din grajdul cu cai de închiriat... și ipoteci pe majoritatea gospodăriilor mici. Și când vorbim de fermierii mici, nu

trebuie să-l scăpăm din vedere pe Bucky Javier, bubui mai departe Overholser. Nu-i cel mai înstărit din clasa lui, dar asta doar din cauză că i-a dat jumate din avere lu' sor-sa a mică atunci când s-a măritat.

Se aplecă înspre Roland cu chipul luminat de încântarea că are prilejul să istorisească din bârfele oraşului.

– Roberta Javier, soră-sa lu' Bucky, asta da fată norocoasă! Ultima oară când au venit Lupii, ea şi cu fra-su geamăn n-aveau decât un an, aşa că Lupii nu i-au băgat în seamă.

– Fratele geamăn al lui Bucky fusese luat mai înainte, se vârî în vorbă Slightman. A murit acum vreo patru ani, bietul Bully. De boală grea. De atunci, Bucky nu mai ştie ce să le mai facă şi să le mai dea ăstora mai mici. Să ştiţi că trebuie neapărat să vorbiţi cu el. N-o mai avea el nici optzeci de pogoane, dar e un om tare destupat la minte.

Roland îşi zise *Tot nu-şi dau seama.*

– Vă mulţumesc. Însă deocamdată ne vom mulţumi să privim şi să ascultăm. După aceea vom ruga pe cel ce se îngrijeşte de pană să convoace o întrunire. Şi acolo vă vom spune dacă oraşul poate fi apărat şi de ajutorul câtor oameni vom avea nevoie.

Roland surprinse reacţia lui Overholser şi clătină din cap spre el, cerându-i să tacă.

– Oricum, nu vom avea trebuinţă de prea mulţi, continuă el. Suntem pistolari, nu soldaţi. Nu gândim şi nu acţionăm aşa cum o fac armatele. Poate ne sunt necesari cinci oameni. Probabil chiar mai puţini – doi sau trei. Dar vom avea nevoie de mai mulţi să ne ajute la pregătiri.

– De ce? vru să ştie Benny.

Roland îi zâmbi.

– Încă nu pot spune, fiule, pentru că nu am văzut cum stau lucrurile în oraşul vostru. Însă, în asemenea cazuri, surpriza este întotdeauna arma cea mai puternică. Şi, de obicei, este nevoie de mulţi oameni pentru pregătirea unei surprize bune.

– Cea mai mare surpriză pe care o vor avea Lupii e că îndrăznim să ne luptăm, spuse Tian.

– Dar dacă veţi ajunge la concluzia că oraşul nostru *nu poate* fi apărat? întrebă Overholser. Rogu-te, răspunde-mi.

– Atunci eu și prietenii mei vă vom mulțumi pentru ospitalitate și ne vom vedea de drum, zise Roland, căci avem treburile noastre mai departe, pe Calea Grinzii.

Observă chipurile abătute ale lui Tian și Zalia și adăugă:

– Dar nu cred că se va întâmpla una ca asta. Mai mereu există o soluție.

– Fie ca întrunirea să aprobe hotărârea pe care o veți lua, spuse Overholser.

Roland ezită. Acum ar fi trebuit să-i facă să priceapă cum stau lucrurile. Dacă oamenii aceștia încă își mai închipuiau că un tet de pistolari s-ar putea supune hotărârilor luate de niște fermieri și crescători de vite într-o întrunire publică, înseamnă că nu mai înțelegeau rostul lumii. Dar, chiar atât de rău era? În cele din urmă se va întâmpla ce era dat să se întâmple, iar întâmplările acestea vor deveni parte a cronicii lui. Sau nu. Și dacă nu, înseamnă că își va sfârși cronica și călătoria sub o piatră de mormânt în Calla Bryn Sturgis. Sau poate nici măcar asta. Poate că va sfârși, alături de prietenii lui, într-un morman de hoituri putrezite, undeva, spre est – hrană pentru ciori și mierle. Soarta va decide cum va fi. Ka. Așa se întâmpla întotdeauna.

Între timp, toți îl priveau țintă, în așteptarea unui răspuns.

Roland se ridică, strâmbându-se din cauza durerii pătrunzătoare care-i arse șoldul. Urmându-i exemplul, se ridicară și Eddie, Susannah și Jake.

– Binecuvântată fie întâlnirea noastră, spuse pistolarul. Cât despre cele ce ne așteaptă, va curge apă dacă asta va fi vrerea Domnului.

– Amin, încheie Callahan.

VII

PORTALUL

1

– Cai cenușii, zise Eddie.

– Da, încuviință Roland.

– Cincizeci sau șaizeci, toți pe cai cenușii.

– Da, așa au spus.

– Și nu li s-a părut deloc ciudat, rosti gânditor Eddie.

– Nu. Nu li s-a părut.

– Oare?

– Cincizeci sau șaizeci de cai de aceeași culoare? Și mie mi se pare curios.

– Iar cei din Calla sunt și crescători de cai.

– Așa este.

– Ba chiar ne-au adus și nouă cai de călărit.

Eddie, care în viața lui nu se urcase pe cal, era nespus de mulțumit că măcar acest moment fusese amânat, dar își ținu gura.

– Da, sunt priponiți dincolo de deal.

– Știi sigur?

– I-am mirosit. Bănuiesc că robotul s-a ocupat de ei.

– De ce oare oamenilor ăstora li se pare că cincizeci sau șaizeci de cai de aceeași culoare sunt o chestie absolut normală?

– Pentru că ei nu se gândesc așa cum trebuie la Lupi sau la orice altceva legat de Lupi, răspunse Roland. Pentru că teama le-a amorțit simțul rațiunii.

Eddie fluieră ceva ce nu prea aducea cu vreo melodie. Și spuse:

– Cai cenușii.

Roland dădu din cap.

– Cai cenușii.

Se priviră și izbucniră în râs. Lui Eddie îi plăcea nespus de mult râsul lui Roland. Îi plăcea sunetul acela uscat, antipatic precum strigătele păsărilor uriașe și negre pe care el le numea mierle... îi plăcea nespus. Poate din cauză că Roland râdea atât de rar.

După-amiaza se topea în înserare. Norii se diluaseră atât de mult încât căpătaseră culoarea cerului, un albastru palid. Grupul lui Overholser se întorsese în propria lor tabără. Susannah și Jake se duseseră în pădure să mai culeagă niște brioșe. După masa copioasă de mai devreme, nici unul dintre ei nu mai voia să mănânce ceva care pică greu la stomac. Așezat pe un buștean, Eddie cioplea un lemn. Alături de el stătea Roland, care dezmembrase toate pistoalele și înșirase piesele pe o bucată de piele de căprioară. Le ungea una câte una, examinând în lumină fiecare bolț și butoiaș și țeavă înainte de a le pune deoparte pentru a fi reasamblate.

– Le-ai spus că e mai presus de ei, zise Eddie, dar n-au înțeles, așa cum n-au înțeles nici povestea cu caii cenușii. Și n-ai insistat.

– N-aș fi făcut decât să-i necăjesc și mai mult, îi răspunse Roland. În Gilead obișnuiam să spunem: „Amână nenorocirea până în ziua când e sortit să se petreacă."

– Î-hî, mormăi Eddie. Și noi aveam o vorbă în Brooklyn: „Nu poți șterge mucii de pe o geacă din piele."

Ridică obiectul pe care îl lucra ca să-l privească mai bine. Lui Roland i se păru că lemnul acela va deveni o jucărie. Și din nou se întrebă cât de multe știe Eddie despre femeia cu care se culca în fiecare noapte. Despre *femeile* cu care se culca în fiecare noapte. Nu la nivel conștient, ci undeva, în străfundurile lui.

– Dacă iei hotărârea că îi *putem* ajuta, atunci chiar va *trebui* s-o facem. Despre asta e vorba în Calea lui Eld, nu-i așa?

– Da, spuse Roland.

– Și dacă nu-i putem convinge să ni se alăture, vom fi nevoiți să ne luptăm singuri.

– O, nu-mi fac griji în privința asta, îl liniști Roland.

Alături avea o farfurie plină cu ulei parfumat în care înmuie colțul unei bucăți de piele tăbăcită. Luă un arc din Ruger-ul lui Jake și începu să-l curețe.

– Tian Jaffords va fi alături de noi, dacă este nevoie. Și cu siguranță că are câțiva prieteni care ni se vor alătura fără să le pese de hotărârea luată în întrunirea aia a lor. Și, în cel mai rău caz, ne-am putea bizui pe nevastă-sa.

– Și dacă o să moară amândoi din cauza noastră? Ce se va alege de cei cinci copii ai lor? Și parcă mai e și un bătrân. Tataia unuia dintre ei. Probabil că au grijă și de el.

Roland ridică din umeri. Doar cu câteva luni înainte Eddie ar fi crezut că gestul acesta – dimpreună cu chipul lipsit de expresie al pistolarului – semnifică indiferență. Acum știa că nu-i așa. Roland era tot la fel de dependent de cutumele și tradițiile lumii lui, așa cum el fusese dependent de heroină.

– Și dacă murim *noi* în orășelul ăsta, frăsuindu-ne din cauza Lupilor ăstora? continuă Eddie. Oare înainte să închizi ochii pe veci n-ai să-ți zici: „Nu-mi vine să cred ce fraier am fost că am ratat șansa de a ajunge la Turnul Întunecat doar ca să sar în apărarea unor mucoși"? Sau ceva în genul ăsta?

– Dacă nu vom face ceea ce este drept, nu vom putea ajunge nici măcar la o mie de kilometri de Turn, zise Roland. Vrei să-mi spui că tu nu simți la fel?

Eddie nu putea spune asta, pentru că, într-adevăr, așa simțea. Și mai simțea și altceva: un soi de nerăbdare, un soi de sete cumplită de sânge. De fapt, voia să lupte din nou. Voia să prindă câțiva dintre Lupii ăia, sau ce-or fi fost ei, în cătarea unuia dintre pistoalele lui Roland. N-avea niciun sens să se mai amăgească spunându-și că n-ar fi așa: voia să le ia scalpurile.

Sau măștile de lup.

– Ce te supără cu adevărat, Eddie? Mi-aș dori să-mi spui câtă vreme mai suntem încă singuri, îi aruncă pistolarul un surâs strâmb. Rogu-te.

– Se vede, nu?

Roland ridică din umeri și îl aștepta să vorbească.

Eddie se gândi. Era o întrebare *importantă*. În fața ei se simțea deznădăjduit și nepriceput, așa cum se simțise când a fost nevoit să cioplească cheia cu care

i-au putut da drumul lui Jake Chambers înapoi în lumea lor. Numai că atunci a putut să arunce vina pe stafia lui frate-său, atunci a putut să-şi spună că Henry era de vină, pentru că-i tot şoptea în minte că e un om de nimic, că niciodată nu a fost bun la ceva, şi niciodată nu va fi. Acum nu mai era Henry, ci doar nemărginirea din întrebarea lui Roland. Pentru că totul îl supăra, nimic nu era aşa cum trebuie. *Nimic.* Sau poate că nu astea erau cuvintele potrivite. Poate că era complet pe dos. Pentru că, în alte privinţe, lucrurile păreau prea *bune,* păreau perfecte, păreau...

– Aaaahhhh! gemu Eddie trăgându-se de păr. Nu ştiu cum să-ţi spun.

– Atunci spune primul lucru care-ţi vine în minte. Fără şovăială.

– Nouăsprezece, zise Eddie. Totul se rezumă la nouăsprezece.

Se trânti pe spate, pe solul înmiresmat al pădurii, îşi acoperi ochii şi începu să dea din picioare ca un copil cuprins de năbădăi. *Poate am să-mi revin dacă omor câţiva Lupi. Poate doar de atâta am nevoie.*

2

Roland îl lăsă în pace un minut, apoi îl întrebă:

– Te simţi mai bine?

Eddie se ridică în fund.

– Da, oricât ar părea de ciudat.

Roland dădu din cap surâzând uşor.

– În cazul ăsta, poţi să vorbeşti? Dacă nu, o lăsăm baltă, însă am ajuns să-ţi respect sentimentele, Eddie, mult mai mult decât ai putea crede, şi te ascult cu dragă inimă, dacă ai să-mi spui ceva.

Era perfect adevărat. La început, părerea pistolarului despre Eddie oscilase pe undeva între prudenţă şi dispreţ pentru ceea ce el credea că este dovada slăbiciunii de caracter. Respectul venise treptat, pornind de la cele petrecute în biroul lui Balazar când Eddie se bătuse în pielea goală. Şi crescuse pe măsură ce-şi dădea seama cât de mult seamănă tânărul cu vechiul lui prieten, Cuthbert. Apoi, în monou, Eddie acţionase cu un soi de creativitate disperată pe care Roland se putea mulţumi doar s-o admire, necum să spere c-o va egala vreodată.

Eddie Dean era înzestrat cu același complicat și uneori enervant simț al ridicolului pe care îl manifestase și Cuthbert Allgood. Cu aceleași sclipiri intuitive care îl caracterizaseră pe Alain Johns. În fapt, însă, Eddie nu semăna cu nici unul dintre acești vechi prieteni ai lui Roland. Câteodată era moale și egoist, dar dispunea de rezervoare adânci de curaj și de surata bună a curajului, pe care chiar Eddie o numea uneori „inimă".

Dar cu intuiția lui avea Roland treabă acum.

– În regulă, consimți Eddie. Dar să nu mă întrerupi. Să nu mă întrebi nimic. Stai și ascultă, nimic mai mult.

Roland dădu din cap, sperând ca Susannah și Jake să mai zăbovească în pădure.

– Mă uit la cer, acolo unde se împrăștie chiar acum norii, și văd numărul nouăsprezece scris cu albastru.

Roland ridică privirea. Și, da, așa era. Și el văzu numărul. Dar mai văzu și un nor în formă de broască țestoasă, și o altă gaură în formă de căruță cu coviltir în pânza deșirată a unor alți nori.

– Mă uit la copaci și văd numărul nouăsprezece. Văd nouăsprezece în flăcările focului. Literele numelor adunate fac nouăsprezece, numele lui Overholser, numele lui Callahan. Însă doar asta pot *spune*, doar asta pot *vedea*, doar pe asta pun mâna.

Eddie vorbea cu disperare, privindu-l fix în ochi pe Roland.

– Mai este ceva. Are de-a face cu starea pe care o capeți când treci prin portalul dintre lumi. Știu că voi aveți senzația că totul îmi amintește de cum e să fii drogat, și poate că aveți dreptate. Dar, Roland, crede-mă când îți spun că starea pe care o ai când treci prin portalul ăla e leită cu cea pe care o capeți când tragi pe nas.

Eddie era convins că mintea și trupul lui Roland nu fuseseră niciodată afectate de ceva mai tare decât berea dulce din mere, iar asta nu era adevărat. Îi va vorbi cândva lui Eddie despre chestia asta, însă nu acum.

– Simplul fapt că mă aflu aici, în lumea ta, mă face să mă simt în starea aia... of, omule, e greu de explicat... Roland, totul de-aici e real, dar, în același timp, nu este.

Roland se gândi să-i amintească lui Eddie că aceasta nu mai era lumea *lui* – pentru el orașul Lud reprezentase capătul Lumii de Mijloc și începutul tuturor misterelor ascunse dincolo de ea – dar nici acum nu spuse nimic.

Eddie își umplu pumnul cu ace de brad de pe jos, lăsând amprenta mâinii în solul pădurii.

– Astea sunt reale, spuse el. Pot să le simt în palmă și pot să le miros.

Duse mâna la gură și-și trecu limba peste acele de brad.

– Și le pot simți gustul. Însă, în același timp, sunt la fel de ireale ca numărul nouăsprezece pe care îl vezi în foc, sau ca norul ăla de pe cer care seamănă cu o broască țestoasă. Înțelegi ce vreau să-ți spun?

– Înțeleg foarte bine, șopti Roland.

– Oamenii sunt reali. Tu... Susannah... Jake... individul ăla, Gasher, care l-a răpit pe Jake... Overholser, cei doi Slightman. Dar *nu* e real felul în care apar aici tot felul de chestii din lumea mea. Nu are niciun sens, nu are logică, dar nu asta vreau să spun. *Pur și simplu nu este real.* De ce oamenii din locurile astea cântă „Hei, Jude"? Habar n-am. De unde știu eu numele ursului ăla cyborg, Shardik? Și de ce mă duce cu gândul la iepuri? Și toate căcaturile alea din *Vrăjitorul din Oz* – alea ni s-au întâmplat pe bune, n-am nici cea mai mică îndoială, dar tot nu mi se par reale. Mi se par niște lucruri pe care ți le închipui atunci când ești plin cu droguri sau când treci prin portal. Sunt ca numărul nouăsprezece care apare peste tot. Și ce-o să fie după Palatul de Cleștar? Ce să vezi, mergem prin pădure cum au mers Hansel și Gretel. Ba chiar e și un drum pe care să putem păși. Sunt brioșe de pădure cu care să ne astâmpărăm foamea. Civilizația s-a terminat. Acum ar trebui să se limpezească totul. Așa ne-ai spus. Și am văzut în Lud că așa se întâmplă. Dar, ia ghici ce? Ba nu! Bau, găozarilor, v-am prins iar!

Eddie scoase un hohot scurt de râs. Strident și nesănătos. Când își dădu părul la o parte de pe frunte, și-o mânji cu negreală de țărână.

– Partea nostimă e că tocmai aci, la un miliard de kilometri depărtare de nicăieri, dăm peste un orășel ca din poveste. Civilizat. Cumsecade. Cu oameni pe care ai sentimentul că îi cunoști de-o viață. Poate că nu-ți sunt chiar toți simpatici – Overholser ăla e cam greu de înghițit –, dar ai senzația că îi cunoști foarte bine.

Și în această privință Eddie avea dreptate, își zise Roland. Nici nu văzuse Calla Bryn Sturgis și deja îi amintea de Mejis. Din anumite puncte de vedere, era ceva perfect normal – în toată lumea orășelele în care principalele activități sunt agricultura și creșterea vitelor seamănă mult între ele – însă, în alte privințe, asemănarea era, într-adevăr, tulburătoare. Tulburătoare ca *naiba.* De pildă acel sombrero pe care îl purta Slightman. Era, oare, posibil

ca aici, la zeci de mii de kilometri distanţă de Mejis, să existe aceleaşi pălării? Poate. Dar, oare era posibil ca acel sombrero al lui Slightman să-i amintească atât de mult de cel purtat de Miguel, bătrânul *mozo* pe Faleza din Mejis, cu atât de mulţi ani în urmă? Sau nu era decât imaginaţia lui care îi juca feste?

Eddie, băiatule, la asta nu am răspuns, îşi spuse Roland.

– Şi orăşelul ăsta ca dintr-o carte cu poveşti se confruntă cu o problemă ca-n poveşti, continuă Eddie. Şi locuitorii de poveste cheamă o ceată de eroi ca scoşi din filme să-i salveze din ghearele răufăcătorilor fantasmagorici. Ştiu că-i real – foarte probabil că o să moară oameni, şi sângele va fi real, urletele vor fi reale, lacrimile de după vor fi reale – dar, în acelaşi timp, e ceva în toată chestia asta ce nu pare mai real decât un decor din mucava.

– Şi New Yorkul? îl întrebă Roland. Cum ţi s-a părut?

– La fel, îi răspunse Eddie. Gândeşte-te puţin. Nouăsprezece cărţi rămase pe masă după ce Jake cumpără *Charlie, trenuleţul Uu-uu* şi cartea cu ghicitori... şi după aia, din toate locurile din New York, taman acolo se găseşte *Balazar* să apară! *Muistul* ăla, nimeni altcineva!

– Alo, alo! strigă Susannah veselă din spatele lor. Fără măscări, băieţi.

Jake îi împingea scaunul cu rotile. Poala îi era plină cu brioşe de pădure. Amândoi păreau senini şi binedispuşi, iar Roland îşi zise că, fără doar şi poate, masa bună de mai devreme contribuise la starea lor.

I se adresă lui Eddie:

– Dar uneori senzaţia asta de irealitate dispare, nu?

– Nu-i chiar irealitate, Roland. Mai degrabă...

– N-are sens să te apuci să despici firul în paişpe. Dispare uneori. Nu-i aşa?

– Da, spuse Eddie. Atunci când sunt cu ea.

Şi se duse spre femeie. Se aplecă. O sărută. Roland îi urmărea îngrijorat.

3

Lumina zilei începuse să pălească. Aprinseră focul şi se aşezară în jurul lui. Nu prea le mai era foame, aşa că se săturară cu brioşele culese de Susannah

și Jake. Roland se tot frământase din cauza unor vorbe spuse de Slightman. Acum alungă gândul doar pe jumătate analizat și spuse:

– S-ar putea ca unii dintre noi să ajungă la noapte în New York.

– Sper că am să apuc și eu să merg acolo, comentă Susannah.

– Va fi cum va hotărî ka, spuse Roland pe un ton plat. Important este să rămâneți împreună. Dacă, însă, doar unul dintre voi va trece dincolo, cel mai probabil tu vei fi acela, Eddie. Dacă doar unul trece dincolo, acela... sau, poate, *aceea*... va trebui să rămână pe loc până va auzi din nou clopotele.

– *Kammen*, interveni Eddie. Așa le-a zis Andy.

– Înțelegeți ce vă spun?

Înțeleseseră, dar privindu-i cu luare-aminte, Roland pricepu că fiecare dintre ei își păstrează dreptul de a decide singur ce anume să facă la momentul respectiv, în funcție de circumstanțele de la fața locului. În definitiv, ori erau pistolari, ori încetaseră să fie.

Până și el se mira de hohotul de râs pe care îl scoase.

– Ce-i așa de nostim? îl întrebă Jake.

– Mă gândeam ce tovarăși ciudați îți poate aduce o viață lungă, răspunse Roland.

– Dacă la noi te referi, se burzului Eddie, dă-mi voie să-ți spun că nici tu nu ești chiar Norman Normalul.

– Cred că nu sunt, zise pistolarul. Dacă trecem mai mulți dincolo – doi sau trei, sau, poate toți – va trebui să ne prindem de mâini atunci când vor începe să bată clopotele.

– Andy spunea că trebuie să ne concentrăm la ceilalți, completă Eddie. Ca să nu ne pierdem.

Susannah începu să cânte, luându-i pe toți prin surprindere. Numai lui Roland i se părea că nu era un cântec adevărat, ci, mai degrabă, un soi de incantație a sclavilor, ceva ce trebuia declamat vers cu vers. Chiar și așa, chiar și fără melodie, vocea femeii avea o muzicalitate aparte: *Copiii mei, când veți auzi clarinetul... Copiii mei, când veți auzi fluierul! Copiii mei, când veți auzi tamburina... Cădeți în genunchi și preamăriți divinita-teAAA!*

– Ce-i asta?

– Un cântec de muncă, spuse ea surâzând. Ceva ce cântau bunicii și străbunicii mei pe când culegeau bumbacul de pe plantația conașului. Dar vremurile

se schimbă. Prima dată l-am auzit într-o cafenea din Greenwich Village, prin 1962. Dave Van Ronk îl cânta. Ăsta era un cântăreț alb de blues din timpul meu.

– Pe pariu că și Aaron Deepneau era acolo atunci, șopti Jake. La naiba, pun prinsoare și că stătea chiar la *masa* de alături!

Uimită, Susannah se întoarse spre el.

– De ce spui asta, puiuț?

Îi răspunse Eddie:

– Pentru că l-a auzit pe Calvin Tower când a zis că tipul ăsta, Deepneau, obișnuia să frece menta prin Village încă din... de când a zis, Jake?

– Nu prin Village, ci pe Bleecker Street, râse Jake. Domnul Tower a spus că domnul Deepneau freca menta pe Bleecker Street încă dinainte ca Bob Dylan să-nvețe cum să scoată un sol mai ca lumea la muzicuță.

– Așa este, îl aprobă Eddie. Nu bag mâna în foc, dar mi se pare că Jake are dreptate. Sigur că Deepneau a fost acolo. Nu m-ar mira nici să aflu că Jack Andolini însuși servea la bar. Pentru că așa funcționează lucrurile în Tărâmul lui Nouăsprezece.

– În orice caz, reveni Roland la discuția inițială, cei care trec dincolo trebuie să aibă grijă să rămână împreună tot timpul.

– Eu nu cred c-am să trec, spuse Jake.

– De ce spui asta? îl întrebă mirat pistolarul.

– Pentru că n-am să reușesc să adorm, răspunse băiatul. Sunt prea agitat.

Dar, în cele din urmă, adormiră cu toții.

4

Știe că-i doar un vis declanșat de nimic mai mult decât de remarca absolut întâmplătoare a lui Slightman. Cu toate acestea nu poate scăpa de el. Întotdeauna să cauți ușa din dos, *obișnuia să-i sfătuiască Cort, însă Roland nu reușește să găsească ușa din dos din visul acesta, presupunând că ea ar fi existat.* Am auzit de Jericho Hill și am auzit tot felul de născociri sângeroase, *asta îi spusese administratorul moșiei lui Eisenhart. Numai că lui Roland Jericho Hill nu i se păruse deloc o născocire. Cum altfel? Căci fusese acolo. Iar acolo s-a petrecut sfârșitul lor. Sfârșitul unei lumi întregi.*

Ziua este sufocant de fierbinte; soarele ajunge la zenit, apoi pare să rămână pe vecie agățat acolo, ca și cum timpul s-a oprit în loc. Mai jos, un câmp în pantă plin cu chipuri cioplite în piatră neagră, statui erodate lăsate în urmă de cei de mult dispăruți, iar oamenii lui Grissom înaintează fără preget printre ele, în vreme ce Roland și ultimii săi tovarăși se tot retrag înspre culme, trăgând din mers. Focuri necontenite de arme, gloanțele ricoșează de chipurile din piatră stârnind o polifonie ce li se înfige dureros în creier aidoma scârțâitului vampiresc al țânțarilor. Jamie DeCurry fusese ucis de un lunetist, posibil de fiul cel cu ochi de șoim al lui Grissom, sau chiar de Grissom însuși. Sfârșitul lui Alain a fost cu mult mai rău; fusese împușcat noaptea trecută, înainte de bătălia finală, chiar de cei doi prieteni ai lui. Stupidă eroare, oribilă moarte. N-au de unde aștepta ajutor. DeMullet și oamenii lui fuseseră prinși în ambuscadă la Rimrock și apoi măcelăriți, iar când Alain s-a întors să le dea vestea, Roland și Cuthbert... detunăturile pistoalelor lor... și, vai, când Alain i-a strigat pe nume...

Iar acum au ajuns pe culme și nu mai au încotro s-o apuce. Spre est, panta din argilă sfărâmicioasă coboară abrupt spre Salt, numită Marea Curată la șapte sute de kilometri mai la sud. Spre vest, dealul cu chipuri din piatră și oamenii lui Grissom care înaintează urlând. Roland și ai lui au ucis sute, dar tot au mai rămas vreo două mii, iar aceasta este o estimare moderată. Două mii de oameni, cu fețele înspăimântătoare vopsite în albastru, unii cu pistoale, și unii chiar cu carabine – împotriva a nici doisprezece. Atâți au mai rămas, aici, pe culmea dealului Jericho, sub cerul arzător. Jamie e mort, Alain e mort și el, ucis de focurile celor mai buni prieteni ai lui – impasibilul, vrednicul Alain, care ar fi putut să se adăpostească undeva, dar alesese să nu o facă – iar Cuthbert tocmai ce a fost împușcat. De câte ori? Cinci? Șase? Cămașa însângerată i se lipește de piele. O parte a capului îi este și ea plină de sânge; ochiul din jumătatea aceea îi atârnă orb pe obraz. Dar încă mai strânge în mâini cornul lui Roland, cel în care suflase Arthur Eld, după cum spun legendele. Și nu vrea să i-l dea înapoi. „Căci sunetul pe care îl scot eu e cu mult mai dulce decât cel pe care l-ai putea tu scoate vreodată", îi spune râzând lui Roland. „Ai să ți-l iei înapoi după ce eu n-am să mai fiu. Dar să nu uiți, Roland, căci îți aparține de drept."

Cuthbert Allgood, cel care odinioară intrase călare în Baronia Mejis cu tigva unui corb montată pe oblâncul șeii. „Observatorul", îl numea el și îi vorbea de parcă ar fi fost viu, pur și simplu pentru că așa avea el chef, și uneori îl scotea din sărite pe Roland cu neroziile lui, și uite-l acum, sub soarele incandescent, cum vine

clătinându-se spre el, cu un revolver fumegând într-o mână și cu Cornul lui Eld în cealaltă, plin de sânge și pe jumătate orb... dar neoprindu-se din râs. O, zei ai mei, neoprindu-se din râs.

– Roland! strigă el. Am fost trădați! Sunt cu mult mai mulți decât noi! Suntem cu spatele la mare! I-am adus unde am vrut! Ce zici, atacăm?

Și Roland își dă seama că are dreptate. Dacă această căutare a Turnului Întunecat este menită să se încheie aici, pe Jericho Hill – trădați de unul de-ai lor, iar apoi copleșiți de aceste rămășițe primitive ale armatei lui John Farson – atunci fie ca ea să se încheie într-un mare stil.

– Da! urlă el. Foarte bine. Voi, cei de la castel, după mine! Pistolari, după mine! După mine, vă ordon!

– Sunt aici, Roland, îi spune Cuthbert. Noi doi suntem ultimii pistolari rămași în viață.

Roland se uită la el, apoi îl îmbrățișează în ochii cerului potrivnic. Și simte cum îi arde trupul, cât de slăbit este, cât de împuținat. Și totuși nu se oprește din râs. Cuthbert nu se oprește din râs.

– În regulă, spune răgușit Roland, privind în jur la puținii oameni care i-au mai rămas. Intrăm în ei. Și nu cruțăm pe nimeni.

– Nu, absolut pe nimeni, este de acord Cuthbert.

– Nu le acceptăm capitularea.

– În niciun caz! îi întărește Cuthbert spusele, râzând încă și mai tare. Nici dacă depun armele cu toții.

– Atunci sună din cornul ăla blestemat.

Cuthbert duce cornul la buzele-i însângerate și suflă cu putere – suflă pentru ultima oară, pentru că, atunci când îi va cădea din mână, un minut mai târziu (sau, poate, cinci minute, sau zece, căci timpul nu are niciun înțeles în această bătălie finală), Roland îl va lăsa să zacă în țărână. Va uita complet de Cornul lui Eld, atât de îndurerat și însetat de sânge va fi.

– Iar acum, prieteni, heil!

– Heil! urlă duzina de oameni rămași în picioare sub soarele în flăcări.

Este sfârșitul lor, sfârșitul Baroniei Gilead, sfârșitul a tot și toate, iar lui nu-i mai pasă. Vechea-i furie roșie, despuiată și descreierată, îi umbrește mințile, acoperindu-i orice gând. O ultimă dată, *își spune.* Așa să fie.

– După mine! strigă Roland de Gilead. Înainte! Pentru Turn!

– Pentru Turn! urlă și Cuthbert alături de el, clătinându-se pe picioare.

Într-o mână ține Cornul lui Eld, în cealaltă are revolverul.

– Fără prizonieri! zbiară Roland. FĂRĂ PRIZONIERI!

Coboară în goană spre hoarda albastră a lui Grissom, el și Cuthbert în frunte, iar atunci când trec pe lângă primele chipuri din piatră neagră din iarba înaltă, cu suliițe și săgeți și gloanțe vâjâind în jurul lor, încep să sune clopotele. Melodia e mai mult decât frumoasă; amenință să-l sfâșie cu farmecul ei pur, nealterat.

Nu acum, *se roagă el fierbinte,* vă rog, zei ai mei, nu acum, lăsați-mă să fac ce am de făcut. Lăsați-mă să termin cu prietenul meu alături și să cunosc, în sfârșit, odihna. Vă rog.

Dă să-i apuce mâna lui Cuthbert. Și o fracțiune de secundă chiar îi simte degetele încleiate de sângele uscat, chiar aici, pe Jericho Hill, unde viața lui bravă și veselă se va sfârși... și dintr-odată senzația dispare. Degetele lui s-au dizolvat în mâna prietenului său. Și cade, cade, și lumea se întunecă, și cade, și clopotele sună, kammen-ele *sună („Ai zice că-i muzică hawaiiană, nu-i așa?") și el cade, și Jericho Hill a dispărut, și Cornul lui Eld a dispărut, și totul este doar întuneric, și litere roșii care strălucesc în întunericul acesta, unele sunt Litere din Limba Nobilă, iar el poate citi ce scrie și cuvintele acelea sunt...*

5

TRAVERSAREA INTERZISĂ. Roland observă, însă, că oamenii treceau strada în ciuda acestui semn. Aruncau o privire în direcția de unde veneau mașinile, apoi o porneau. Un tip a traversat chiar în fața unui tac-siu galben care venea cu ceva viteză. Tac-siul a frânat brusc și a trâmbițat indignat din claxon. Deloc speriat, pietonul a urlat la el, apoi și-a repezit în sus degetul mijlociu de la mâna dreaptă, agitându-l după mașina care se îndepărta. Roland avu vaga senzație că gestul acela nu înseamnă câtuși de puțin zile lungi și nopți senine.

Era noapte în New York, și, cu toate că strada fremăta de oameni, cei din ka-tet-ul lui nu se zăreau nicăieri. Iată un eveniment pe care nu îl anticipase: el fusese cel care trecuse prin portal. Nu Eddie, ci chiar el. În numele tuturor zeilor, unde să se ducă? Și ce să facă atunci când va ajunge acolo?

Amintește-ți de propriul tău sfat, își zise. *„Dacă doar unul trece dincolo", le-ai spus tu, „acela va trebui să rămână pe loc".*

Adică să înțepenească acolo... își ridică privirea spre plăcuța verde... în colțul dintre Second Avenue și 54th Street, și să nu facă absolut nimic decât să urmărească semaforul care acum spune cu roșu: TRAVERSAREA INTERZISĂ, acum îndeamnă cu alb: TRAVERSAȚI?

Dus pe gânduri, tresări când auzi din spate un strigăt ascuțit și nebun de fericire.

– *Roland! Iubițel! Întoarce-te să te uiți la mine! Uită-te la mine cu luare-aminte!*

Roland se întoarse, știind deja la ce să se aștepte, dar surâzând cu toate acestea. Cât de îngrozitor fusese pentru el să retrăiască ziua aceea de pe Jericho Hill, dar ce antidot nemaipomenit se dovedea a fi acesta – Susannah Dean care zbura spre el pe 54th Street, cu brațele întinse, râzând și plângând de fericire.

– *Picioarele mele!* striga ea cât o ținea gura. *Picioarele mele! Mi le-am recăpătat! O, Roland, iubițelule, lăudat fie Omul Iisus, MI-AM RECĂPĂTAT PICIOARELE!*

6

I se aruncă în brațe, sărutându-l pe obraz, pe gât, pe frunte, pe nas, pe buze, repetând iar și iar:

– Picioarele mele, Roland, uite, pot să merg, pot să *fug*, am picioare, lăudat fie Domnul și toți sfinții lui, *mi-am recăpătat picioarele.*

– Fie să ai parte de bucuria pe care ți-o dau, draga mea, îi spuse Roland.

Era un vechi tic de al său – sau poate că era un obicei – să adopte particularitățile graiului și comportamentelor din locul unde se afla. Acum adoptase stilul din Calla. Și credea că, dacă avea să petreacă mai multă vreme aici, în New York, va ajunge destul de curând să arate degetul mijlociu la tac-siuri.

Însă voi fi mereu un străin, își zise. *Păi, nici măcar nu sunt în stare să spun „aspirină" așa cum se cuvine. De fiecare dată când încerc, îmi iese altceva din gură.*

Susannah îl trase cu forță surprinzătoare de mână, îndemnându-l să-i atingă fluierul piciorului.

– Îl simți? vru ea să știe. Nu e doar o festă a imaginației mele?

Roland izbucni în râs.

– Oare n-ai alergat spre mine de parcă ai fi avut aripi la picioare ca mașinăriile alea zburătoare? Așa este, Susannah.

Își puse mâna stângă, cea cu toate degetele la locul lor, pe piciorul ei stâng.

– Un picior, două picioare, fiecare cu labă, degete, talpă și călcâi, enumeră el încruntându-se. Dar trebuie să-ți facem rost de niște pantofi.

– Da' de ce? Că-i un vis. Nu poate fi decât un vis.

O privi cu fermitate și surâsul femeii se șterse încet de pe buze.

– Nu e vis? Chiar nu e?

– Am trecut dincolo. Și suntem cu adevărat aici. Să știi, Mia, că, dacă îți rănești piciorul în ceva, când ai să te trezești mâine, în tabără, ai să simți durerea.

Numele celălalt al femeii ieșise parcă cu de la sine putere – dar nu tocmai. Acum Roland îi aștepta încordat reacția. Iar dacă observase într-adevăr că i se adresase folosind un alt nume, își va cere scuze și-i va explica cum trecuse prin portal chiar dintr-un vis în care văzuse o persoană pe care o cunoscuse cu mult timp în urmă (cu toate că, după Susan Delgado, o singură femeie mai însemnase ceva pentru el, iar numele acelei femei nu era Mia).

Dar *nu* observă, și Roland nu se miră prea tare.

Pentru că atunci când s-au auzit sunetele de kammen *tocmai ce se pregătea să plece din nou la vânătoare – în pielea Miei. Și, spre deosebire de Susannah, Mia are picioare. Mia se ospătează în săli fastuoase, Mia face conversație cu prietenii ei, Mia nu s-a dus la colegiul Morehouse, și nici la alt colegiu, și are picioare. Iar cea din fața mea, chiar dacă nu o știe, le are pe ambele femei în ea.*

Dintr-odată, Roland se pomeni că-și dorește să nu se întâlnească cu Eddie. Căci tânărul ar fi putut sesiza diferența, chiar dacă Susannah nu își dădea seama de ea. Iar acesta ar fi fost un lucru rău. Dacă ar fi avut la dispoziție trei dorințe, ca prințul rătăcit din basmele copilăriei, în momentul acesta, dorințele și le-ar îndrepta spre același lucru: să rezolve problema din Calla Bryn Sturgis înainte ca sarcina lui Susannah – sarcina *Miei* – să devină evidentă. I-ar fi fost teribil de greu să se ocupe de ambele chestiuni în același timp.

Dacă nu chiar imposibil.

Ea îl privea cu ochi mari, întrebători. Nu din cauză că i se adresase cu un nume care nu era al ei, ci pentru că voia să știe ce vor face în continuare.

– Este oraşul tău, îi răspunse el. Vreau să văd librăria. Şi terenul viran.

Făcu o pauză, apoi continuă:

– Şi trandafirul. Poţi să mă duci acolo?

– Păi, zise ea uitându-se în jur, este oraşul meu, nici vorbă, dar Second Avenue arată altfel decât pe vremea când Detta şterpelea din magazine, din Macy's, mai ales.

– Asta înseamnă că nu poţi găsi librăria şi terenul viran?

Deşi dezamăgit, Roland nu era deloc supărat. Exista o cale. Întotdeauna exista o...

– O, nicio problemă, spuse ea. Străzile sunt la fel. Vezi tu, Roland, New Yorkul e o reţea, în care bulevardele duc într-o direcţie, iar străzile în direcţie opusă. Simplu ca bună ziua. Haide.

Semaforul spunea acum TRAVERSAREA INTERZISĂ, dar, după ce aruncă o privire în susul străzii, Susannah îl luă de braţ şi traversară 54th Street. Femeia păşea fără teamă, în pofida picioarelor ei desculţe. Străzile erau scurte, însă ticsite cu magazine exotice. Roland nu se putu abţine să nu caşte ochii la vitrine, dar neatenţia lui nu prezenta vreun risc major; cu toate că trotuarele erau arhipline, nimeni nu se ciocni de ei. Pistolarul îşi auzea pocnetul tocurilor pe asfalt şi îşi vedea umbra formată de lumina prăvăliilor.

Aproape că suntem aici, îşi zise. *Dacă forţa care ne-a adus ar fi fost mai puternică, atunci am fi fost* în realitate *aici.*

Şi atunci îşi dădu seama că forţa aceea ar putea deveni şi mai puternică în cazul în care Callahan intuise exact proprietăţile obiectului ascuns sub duşumeaua bisericii sale. Cu cât se apropiau mai mult de oraş şi de sursa lucrului care făcea asta...

Susannah îl trase de braţ. Roland se opri imediat.

– Ai păţit ceva la picioare? o întrebă el.

– Nu, îi răspunse ea şi pistolarul observă că era înfricoşată. De ce e atât de *întuneric*?

– E noapte, Susannah.

Îl trase nervoasă de braţ.

– Ştiu că-i noapte, că nu sunt chioară. Tu nu..., ezită o clipă, şi continuă: Tu nu *simţi*?

Și Roland își dădu seama că simțea. În primul rând, întunericul de pe Second Avenue nu era întuneric în sensul propriu al cuvântului. Pistolarul tot nu reușea să înțeleagă de ce oamenii aceștia ai New Yorkului iroseau cu atâta nonșalanță lucruri care în Gilead ar fi fost extrem de rare și de prețioase. Hârtia, apa, uleiul rafinat, lumina artificială. Aceasta din urmă se găsea la tot pasul. În vitrinele strălucitoare ale magazinelor închise, mai stridentă într-o prăvălie numită Blimpie's unde se vindeau ojine, sau sandviciuri cum le spuneau prietenii lui, iar deasupra tuturor, ciudata lumină portocalie a felinarelor, ce părea să inunde văzduhul. Totuși, Susannah avea dreptate. Exista o senzație puternică de beznă în aer, cu toate felinarele alea portocalii. Și bezna aceasta părea a-i înconjura pe oamenii de pe stradă. Îi veni în minte replica lui Eddie de mai devreme: *Totul se rezumă la numărul nouăsprezece.*

Însă acest întuneric, mai mult simțit decât văzut, nu avea nimic de-a face cu numărul nouăsprezece. Ca să înțelegi ce anume se petrecea aici trebuia să scazi șase. Și, pentru prima dată, Roland se gândi că Părintele Callahan chiar avea dreptate.

– Treisprezece Negru, spuse el.

– Ce zici?

– El ne-a adus aici, ne-a trecut prin portal, și îl simțim de jur împrejurul nostru. Nu e exact ca atunci când am zburat în grepfrut, dar *seamănă*.

– Nasol, șopti ea.

– *Este* nasol, zise Roland. Foarte probabil că Treisprezece Negru este cel mai cumplit obiect rămas pe pământ din vremurile lui Eld. Nu spun că Curcubeul Vrăjitorului ar fi mai puțin îngrozitor, dar sunt convins că vine de mult mai...

– Roland! Hei, Roland! Suze!

Se uitară în direcția de unde veneau strigătele și, în ciuda rezervelor sale anterioare, Roland se simți enorm de ușurat să-l vadă nu doar pe Eddie, ci și pe Jake. Și pe Ete, firește. Se aflau la distanță de vreo câteva clădiri de ei. Eddie dădea disperat din mâini. Susannah îi făcu semne exuberante. Roland reuși să o prindă, înainte s-o rupă la fugă, ceea ce, evident, era intenția ei.

– Ai grijă la picioare, o sfătui el. Nu trebuie să te infectezi și să duci infecția dincolo.

Soluția de compromis fu un pas alert. Eddie și Jake, ambii cu pantofi în picioare, alergau spre ei. Trecătorii li se dădeau la o parte din drum fără să

se uite și fără să se întrerupă din vorbă. Roland constată însă că nu era cu totul adevărat. Exista și o excepție. Un băiețel, nu mai mare de trei ani, care mergea țanțoș lângă mama lui. Femeia nu păru să observe ceva, dar, atunci când Eddie și Jake trecură în goană pe lângă el, micuțul făcu ochii mari la ei... ba chiar întinse mânuța, de parcă ar fi vrut să-l mângâie pe Ete care tropăia mărunțel în urma celor doi.

Eddie i-o luă înainte lui Jake, ajungând primul. Nu o luă în brațe pe Susannah, ci se uită mirat la ea. Și lui Roland i se păru că expresia lui era identică cu cea a copilașului.

– Ei? Ce părere ai, iubire? întrebă Susannah cu agitația specifică soțiilor ce se întorc acasă cu coafura complet schimbată.

– Recunosc că este o îmbunătățire categorică, răspunse Eddie. N-ai nevoie de picioare ca să te bucuri de dragostea mea, dar trebuie să spun că e o chestie foarte bună spre excelent. Iisuse, acum ești mai înaltă decât mine!

Susannah văzu că avea dreptate și izbucni în râs. Ete adulmecă glezna care nu fusese acolo ultima dată când se întâlnise cu doamna aceasta și râse și el. Era, mai degrabă, o combinație de hohot de râs și lătrat, dar cu siguranță intenția îi fusese să râdă.

– Mișto picioare, Suze, zise și Jake, iar indiferența tinerească a acestui compliment o făcu pe Susannah să râdă și mai tare.

Băiatul se întorsese deja spre Roland și nu băgă de seamă.

– Vrei să vezi librăria?

– Avem ce vedea acolo?

Jake se întunecă la față.

– Nu cine știe ce. E închisă la ora asta.

– Dacă avem vreme înainte să fim trimiși înapoi, aș vrea să văd terenul viran, spuse Roland. Și trandafirul.

– Te doare? o întrebă Eddie pe Susannah examinând-o acum cu mare atenție.

– Mă simt bine, râse ea din nou. *Excelent.*

– Arăți altfel.

– E și normal! exclamă ea, făcând o piruetă cu picioarele desculțe.

Trecuseră luni bune de când nu mai dansase, dar exuberanța ei evidentă compensă orice lipsă de grație. O femeie îmbrăcată în taior, în mână cu o

servietă elegantă, fu cât pe ce să se ciocnească de micuțul grup de hoinari, dar își schimbă brusc direcția, coborând pe carosabil ca să-i poată ocoli.

– Normal că arăt altfel, am *picioare*!

– Așa cum zice și cântecul, spuse Eddie.

– Ei?

– Nu contează, zise el și își petrecu un braț pe după talia ei.

Și din nou Roland îi surprinse privirea acea scrutătoare, întrebătoare. *Cu ceva noroc, va renunța până la urmă,* își spuse pistolarul.

Așa se și întâmplă. Eddie o sărută în colțul gurii, apoi i se adresă lui Roland.

– Deci vrei să vezi renumitul teren viran și încă și mai celebrul trandafir? Ei bine, și eu vreau. Jake, băiatule, arată-ne drumul.

7

Jake îi conduse pe Second Avenue, oprindu-se cât să le îngăduie să arunce o privire prin vitrina Restaurantului Spiritual al Manhattanului. Însă în prăvălia aceasta nu se făcea risipă de lumină, așa că n-au prea avut ce să vadă. Roland sperase măcar să zărească tabla cu meniul zilei, însă aceasta dispăruse.

Citindu-i gândurile în maniera absolut naturală a oamenilor care împart apa vieții, khef-ul, Jake îi răspunse:

– Probabil că-l schimbă în fiecare zi.

– Probabil că da, spuse Roland.

Se mai uită o dată prin geamul vitrinei, dar nu văzu decât niște rafturi întunecate, câteva mese, și tejgheaua despre care povestise Jake – cea la care bătrânii beau cafea și jucau varianta din această lume a Castelelor. Nu văzu nimic, dar simți ceva, chiar și prin geam, tot simți ceva: disperare și impas. Dacă ar fi fost un miros, își zise el, ar fi fost acru și puțintel rânced. Mirosul eșecului. Mirosul viselor care nu se împlinesc niciodată. Atuul perfect pentru un individ de teapa lui Enrico „*Il Roche*" Balazar.

– Gata? îl întrebă Eddie.

– Da. Haidem.

8

Lui Roland, drumul de opt străzi între Second Avenue și 46th Street i se păru o călătorie într-o țară de a cărei existență fusese doar pe jumătate convins până în momentul acela. *Cât de straniu trebuie să i se pară lui Jake?* se întrebă el. Dispăruse boschetarul care îi ceruse un bănuț, dar birtul lângă care își ducea veacul era chiar acolo: Chew Chew Mama's. Pe colțul dintre Second Avenue și 52nd Street. O stradă mai departe era magazinul de discuri Tower of Power. Încă deschis – ceasul electron de deasupra firmei spunea că nu era decât opt și paisprezece minute. Prin ușă se revărsau acorduri puternice. Chitare și tobe. Muzica acestei lumi. Îi amintea de muzica pe care o cântau Cărunții în timpul jertfelor, acolo, departe, în orașul Lud. Și de ce nu i-ar fi amintit? Acesta *era* Lud, un Lud strâmb, dintr-un alt *când* și *unde*. Era convins de asta.

– Rolling Stones cântă, spuse Jake, dar nu-i tot cântecul ăla din ziua când am văzut trandafirul. Atunci cântau „Paint It Black".

– Și pe ăsta nu-l recunoști? îl întrebă Eddie.

– Ba da, da' nu-mi aduc aminte cum îl cheamă.

– O, dar ar trebui să-ți aduci aminte, zise Eddie. E „A Nouăsprezecea Criză de Nervi".

Susannah se opri și se uită la băiat.

– Jake?

El dădu din cap.

– Așa este.

Între timp, Eddie reuși să scoată un fascicol de ziar din cutia securizată așezată alături de magazin. O secțiune din *The New York Times*.

– Iubițel, mămicuța ta nu te-a învățat că nu-i frumos să ciordești? îl întrebă Susannah.

Eddie n-o băgă în seamă.

– Uitați-vă la asta, șopti el.

Roland se aplecă, pe jumătate așteptându-se să vadă știri despre altă epidemie ucigașă, însă nici vorbă de vreo asemenea catastrofă. Cel puțin, el nu o vedea.

– Citește-mi ce scrie, îi ceru lui Jake. Îmi joacă literele în fața ochilor și nu le înțeleg. Cred că din cauză că am trecut prin portal și sunt prins între lumi.

– TRUPELE RODEZIENE ÎȘI ÎNTĂRESC POZIȚIILE ÎN SATELE DIN MOZAMBIC, citi Jake. DOI CONSILIERI AI LUI CARTER SPUN CĂ SE VOR FACE ECONOMII DE MILIARDE LA PLANUL DE ASISTENȚĂ SOCIALĂ. Și, uite, mai jos, zice: CHINA DEZVĂLUIE FAPTUL CĂ MARELE CUTREMUR DIN 1976 A FOST CEL MAI PUTERNIC DIN ULTIMELE PATRU SECOLE. Și mai zice...

– Cine-i Carter? se interesă Susannah. Președintele dinainte de... *Ronald Reagan?*

Însoți ultimele două cuvinte cu un fluturat fandosit de pleoape. Până acum Eddie nu fusese în stare să o convingă că nu o mințea în legătură cu Reagan. Iar femeia nu-l credea nici pe Jake când băiatul îi zicea că, oricât de aiurea ar părea, ideea e cât de cât plauzibilă, dat fiindcă Reagan era guvernator al statului California. Susannah râdea și dădea din cap binedispusă, de parcă i-ar fi oferit calificative pentru povestea scornită. Era convinsă că Eddie îl rugase pe Jake să-i susțină minciuna asta gogonată, dar ea, una, n-avea de gând să le cadă în plasă. Sigur că l-ar fi văzut pe Paul Newman la Casa Albă, poate chiar și pe Henry Fonda, care avusese prestanță de președinte în *Fail Safe*, dar chiar prezentatorul seriei *Death Valley Days?* Hai să fim serioși!

– Dă-l încolo pe Carter, se răți Eddie. Uitați-vă la *dată.*

Roland încercă, dar literele tot îi jucau în fața ochilor. Acum se limpezeau devenind Litere din Limba Nobilă pe care el le putea citi, acum se bălmăjeau iarăși în păsăreasca acestor vremuri.

– Ce dată e? Spune-mi, în numele tatălui tău!

– Doi iunie, spuse Jake, uitându-se la Eddie. Dar dacă timpul curge la fel și aici, și dincolo, n-ar trebui să fie *întâi* iunie?

– Dar *nu* curge la fel, îl contrazise posomorât Eddie. *Deloc.* Pe partea asta timpul trece mai repede. Cronometrul de joc a fost pornit. Însă o ia înainte.

Roland se gândi cu voce tare:

– Și dacă ne vom întoarce aici, de fiecare dată va fi puțin mai târziu decât dincolo? Aste vrei să spui?

Eddie dădu din cap.

Și Roland continuă, vorbind ca pentru sine:

– Fiecare minut petrecut în partea cealaltă – în partea cu Calla – înseamnă un minut și *jumătate* în partea asta. Poate chiar două.

– Nu, nu două, interveni Eddie. Sunt sigur că nu e de două ori mai mult.

Însă privirea neliniștită pe care o aruncă datei de pe ziar sugera că nu era absolut deloc sigur.

– Presupunând că ai avea dreptate, spuse Roland, tot ce putem face acum este să mergem înainte.

– Spre cincisprezece iulie, zise Susannah. Atunci când Balazar și oamenii lui au încetat să se mai joace frumos.

– Poate că ar trebui să-i lăsăm pe cei din Calla să se descurce singuri, fu de părere Eddie. Nu-mi place că trebuie să spun una ca asta, Roland, dar poate că ar fi mai bine așa.

– Nu putem, Eddie.

– De ce?

– Deoarece Callahan are Treisprezece Negru, spuse Susannah. Ni-l va da în schimbul ajutorului nostru. Iar noi avem nevoie de el.

Roland clătină din cap.

– Ni-l va da oricum, credeam că v-am explicat. E foarte speriat.

– Mda, zise Eddie. Și mie mi s-a părut.

– Trebuie să-i ajutăm pentru că aceasta este Calea lui Eld, îi spuse Roland lui Susannah. Și pentru că această cale a destinului, a lui ka, este calea datoriei.

I se păru că deslușește o licărire în ochii femeii. Poate că o fi spus ceva nostim, dar nu pe Susannah o amuzase el. Ori Detta, ori Mia își băteau acum joc de părerile lui. Întrebarea era care anume. Sau, poate, amândouă?

– Nu-mi place aici, zise Susannah. Nu-mi place senzația asta de *întuneric*.

– O să fie mai bine la terenul viran, o liniști Jake, pornind înainte. Datorită trandafirului. O să vedeți.

9

După ce traversă 50th Street, Jake începu să se grăbească. Când coborî pe 49th, pașii îi deveniră mai vioi. La intersecția dintre Second Avenue și 48th, începu să alerge. Nu se putu abține. Semaforul de pe 48th îl ajută, afișând TRAVERSAȚI, însă lumina roșie se aprinse de îndată ce ajunse pe trotuarul celălalt.

– Așteaptă-ne, Jake, îi strigă Eddie.

Jake nu se opri. Poate nici nu putea. Însă și Eddie simțea chemarea; o simțeau și Roland, și Susannah. Un soi de bâzâit, vag, dar nespus de dulce, umplea văzduhul. Exact opusul acelei hidoase senzații de întuneric.

Lui Roland bâzâitul acesta îi aminti de Mejis și de Susan Delgado. De săruturi schimbate pe salteaua de iarbă-dulce.

Susannah își aduse aminte de momentele petrecute în copilărie cu tatăl ei, când se cățăra pe genunchii lui și își lipea obrăjorul neted de lâna aspră a puloverului lui. Își aduse aminte cum obișnuia să închidă ochii și inhala parfumul care era numai și numai al lui: aromă de tutun de pipă și merișoare, iz de alifie de muștar cu care își fricționa încheieturile mâinilor unde se instalase artrita încă de la scandaloasa vârstă de douăzeci și cinci de ani. Toate aceste miresme voiau a-i spune că totul era în ordine.

Eddie se pomeni că se duce cu gândul la o vacanță în Atlantic City pe când era foarte mic, cinci sau șase ani. Iar mama lor plecase cu Henry după înghețată la cornet. Doamna Dean îi arătase pontonul și îi spusese: *Pune-ți poponeața aici, Bărbate, și nu te mișca până nu ne întoarcem.* Și așa făcu. Ar fi putut sta acolo întreaga zi, privind dincolo de faleză la minunatul du-te vino cenușiu al oceanului. Pescărușii planau deasupra crestelor strigând unii la alții. Cu fiecare retragere, apa descoperea nisipul ud și atât de strălucitor, că nu-l putea privi fără să strângă din ochi. Iar sunetul valurilor era copleșitor și mângâietor, totodată. Își aminti că își spusese: *Aș putea sta aici toată viața. Aș putea sta aici pentru că aici e frumos... și e liniște... și e în ordine. Aici totul e în ordine.*

Acest sentiment puternic îi încercă pe toți cinci (căci Ete nu făcu excepție): sentimentul că se petrece ceva minunat.

Roland și Eddie o apucară pe Susannah de coate, ridicând-o și ducând-o pe sus. La intersecția dintre Second Avenue și 47th Street traficul era intens, dar Roland ridică mâna în fața mașinilor și strigă:

– *Heil! În numele Gileadului, opriți-vă!*

Și se opriră. În zbieret indignat de frâne, țocăit între bara din față a unui autoturism și cea din spate a altuia și clopoței de sticlă spartă, dar se opriră. În lumina crudă a farurilor și în cacofonia răgușită a claxoanelor, Roland și Eddie traversară cu Susannah între ei. Picioarele ei abia recăpătate (și deja înfiorător de murdare) atârnau la vreo șase centimetri de sol. Pe măsură ce se apropiau de intersecția dintre Second Avenue și 46th Street, senzația aceea nemaicunoscută

de fericire și justețe a ceea ce li se întâmplă devenea tot mai puternică. Roland simțea cântecul trandafirului gonindu-i cu frenezie prin sânge.

Da, își spuse el. *Pe toți zeii, da. Asta este. Poate nu-i doar o ușă spre Turnul Întunecat, ci chiar Turnul însuși. Zeilor, simțiți-i puterea!* Chemarea! *Cuthbert, Alain, Jamie – cât îmi doresc să fiți aici!*

Jake se oprise pe colțul dintre Second și 46th, privind hipnotizat la un gard de șipci înalt de un metru și jumătate. Obrajii îi erau inundați de lacrimi. Din bezna de dincolo de gard plutea înspre ei o melodie de o armonie imposibilă. Mai multe voci cântând la unison. Cântând o singură, colosală notă. *În locul acesta,* spuneau vocile. *În locul acesta este posibil. Aici este schimbarea cea bună, norocoasa întâlnire, fierbințeala care se stinge chiar înaintea zorilor, domolindu-ți sângele. Aici este dorința devenită realitate și ochiul pătrunzător. Aici este bunătatea ce ți s-a oferit și pe care ai învățat s-o dai mai departe. Aici sunt judecata sănătoasă și limpezimea minții pe care le credeai pierdute. Aici totul este în regulă.*

Jake se întoarse spre ceilalți.

– Simțiți și voi? îi întrebă. Simțiți?

Roland dădu din cap. La fel și Eddie.

– Suze? o strigă băiatul.

– Este aproape cel mai frumos lucru din lume, nu credeți? spuse femeia.

Aproape, remarcă Roland. *A zis „aproape".* Și mai observase și cum își mângâiase pântecele când spusese asta.

10

Afișele pe care și le amintea Jake erau la locul lor – Olivia Newton-John la Radio City Music Hall, G. Gordon Liddy și formația Grots într-un loc numit Mercury Lounge, un film de groază purtând titlul *Războiul zombilor* și un semn cu TRECEREA INTERZISĂ. Dar...

– *Aia* nu-i la fel, zise băiatul arătând spre un graffiti de nuanță roz închis. Culoarea e aceeași și, după cum arată desenul, cred că l-a făcut aceeași persoană, dar ultima oară când am fost aici, era scris ceva despre Țestoasă. „Vezi Țestoasa cât

e de mare, poartă lumea toată în spinare." Și după aia încă o chestie despre cum trebuie să urmezi Grinda.

Eddie se apropie și citi cu glas tare ce scria acum:

– O, SUSANNAH-MIO, iubită divizată a mea, ți-ai parcat-o la restaurantul DIXIE PIG în anul '99.

Se uită nedumerit la Susannah.

– Ce mama dracului înseamnă *asta*? Ai vreo idee, Suze?

Femeia clătină din cap. Făcuse ochii mari. Ochi înfricoșați, își zise Roland. Dar care femeie era cea înfricoșată? Nu-și dădea seama. Nu știa decât că Odetta Susannah Holmes fusese divizată de la bun început și că acel „mio" din graffiti semăna cu Mia. Îi era greu să se gândească la lucrurile astea cu bâzâitul venit spre ei din bezna de dincolo de gard. Voia să ajungă chiar acum la sursa lui. *Trebuia*, întocmai cum cel însetat trebuie să ajungă la apă.

– Haideți, îi îndemnă Jake. Putem să sărim peste el. E ușor.

Susannah se uită la picioarele ei desculțe și murdare și făcu un pas înapoi.

– Eu nu, spuse. Nu pot. Nu fără pantofi.

Ceea ce era perfect logic, însă lui Roland i se păru că era vorba de ceva mai mult. Mia era cea care *nu voia* să treacă dincolo. Mia pricepuse că acolo i se putea întâmpla ceva îngrozitor. Ei și pruncului ei. O clipă se gândi să insiste, să lase trandafirul să se ocupe și de chestia care-i creștea în pântece și de noua ei personalitate respingătoare, personalitate atât de puternică încât Susannah își făcuse apariția în această lume cu picioarele Miei.

Nu, Roland. Vocea lui Alain. Alain, a cărui atingere fusese cea mai puternică. *Locul nepotrivit, momentul nepotrivit.*

– Rămân eu cu ea, spuse Jake.

Imensă părere de rău, dar nici urmă de ezitare. Și Roland se simți din nou copleșit de iubirea pentru acest băiat pe care îl lăsase odinioară pradă morții. Vocea colosală din bezna de dincolo de gard slăvea această dragoste. Și mai spunea ea oare că iertarea este de preferat marșului forțat al penitenței? Așa i se părea.

– Nu, zâmbi Susannah. Du-te și tu, drăgălașule. E în regulă. E și orașul meu, știți bine. Știu să-mi port de grijă singură. De altfel..., își coborî vocea de parcă ar fi vrut să le împărtășească un secret. Cred că suntem invizibili.

Eddie o privea din nou în modul acela iscoditor, de parcă ar fi vrut s-o întrebe cum de se poate gândi să nu vină cu ei, indiferent dacă-i încălțată sau nu. Însă acum Roland nu se mai îngrijoră. Pentru moment taina Miei era în siguranță, căci chemarea trandafirului era mult prea puternică pentru ca Eddie să se mai poată gândi și la altceva. Era nebun de nerăbdare să ajungă la el.

– N-ar trebui să ne despărțim, spuse el fără tragere de inimă. Ca să nu ne pierdem când ne vom întoarce. Chiar tu ne-ai spus asta, Roland.

– Cât e de aici la trandafir, Jake? întrebă pistolarul.

Îi era greu să vorbească cu urechile răsunându-i de bâzâitul acela. Îi era greu să gândească.

– Cam la mijlocul terenului. Vreo treizeci de metri, poate mai puțin.

– În clipa când vom auzi clopotele, le zise Roland, o luăm la fugă spre gard și spre Susannah. Toți trei. De acord?

– De acord, spuse Eddie.

– Toți trei și cu Ete, zise Jake.

– Nu, Ete rămâne cu Susannah.

Jake se încruntă, în mod evident deranjat de această idee. Roland nici nu se așteptase să-i placă.

– Uite, Jake, și Ete e desculț... și tu ne-ai povestit că locul e plin de cioburi, nu-i așa?

– Î-hîîîî..., mormăi el prelung, în silă.

Apoi se lăsă în genunchi și se uită în ochii conturați cu auriu ai lui Ete.

– Stai cu Susannah, Ete.

– Ete! Tă!

Ete stă. Suficient pentru Jake. Se ridică, îl privi pe Roland și înclină din cap.

– Suze? zise Eddie. Sigur?

– Da.

Ton categoric. Fără nici cea mai mică șovăială. Acum Roland era aproape convins că la manșă se află Mia. *Aproape.* Nici măcar acum nu era sigur. Șoaptele trandafirului nu-i permiteau să fie sigur de nimic, în afară de faptul că totul – *totul* – ar putea fi în ordine.

Eddie făcu un semn din cap că a înțeles, îi sărută colțul gurii apoi se îndreptă spre gardul din șipci purtând inscripția O, SUSANNAH-MIO,

iubită divizată a mea. Își împleti degetele ca să-l ridice pe Jake. Băiatul se săltă și dispăru peste gard ca o pală de vânt.

– Eic! țipă Ete o singură dată, rămânând apoi tăcut lângă picioarele desculțe ale lui Susannah.

– Tu acum, Eddie, spuse Roland.

Își împleti și el degetele rămase la mâini într-un fel de treaptă, dar Eddie se apucă de vârful gardului și sări peste el. Drogatul pe care Roland îl cunoscuse pe Aeroportul Kennedy n-ar fi putut niciodată să facă așa ceva.

Roland le spuse celor doi rămași:

– Să nu vă mișcați de aici. Nici unul.

Probabil că se referea la femeie și la billy-bumbler, însă ochii și-i ținea ațintiți doar asupra femeii.

– N-o să ni se întâmple nimic, spuse ea aplecându-se să mângâie blana mătăsoasă a lui Ete. Nu-i așa, bărbățelule?

– Ete!

– Du-te să-ți vezi trandafirul, Roland. Cât încă mai poți.

Roland îi aruncă o ultimă privire, apoi sări peste gard. Și dispăru în întuneric, lăsându-i singuri pe Susannah și pe Ete pe cel mai vital și mai vibrant colț de stradă din întregul univers.

11

Stranii lucruri i s-au întâmplat în vreme ce îi aștepta să se întoarcă.

În spate, lângă magazinul de discuri Tower of Power, ceasul de pe frontispiciul unei bănci afișa alternativ ora și temperatura: 8:27, 17,7. 8:27, 17,7. 8:27, 17,7. Apoi, brusc: 8:34, 17,7. 8:34, 17,7. Putea să jure că nu-și dezlipise ochii de la el. Oare se defectase?

Foarte probabil, își spuse. *Ce altceva să se fi întâmplat?* Nimic, însă de ce avea sentimentul că totul era altfel? Ba chiar *arăta* altfel? *Poate* eu *m-am defectat.*

Ete scânci și-și întinse gâtul mlădios spre ea. Iar atunci Susannah își dădu seama de ce totul arată altfel. Căci, pe lângă faptul că pierduse câteva minute, lumea își recăpătase mult prea cunoscuta-i perspectivă. O perspectivă mai *joasă.*

Era mai aproape de Ete fiindcă era mai aproape de pământ. Superbele picioare pe care le-a purtat de când deschisese ochii în acest New York dispăruseră.

Cum s-a întâmplat una ca asta? Şi când? În cele şapte minute care nu ştiu când au trecut?

Ete scheună din nou. De această dată mai tare şi mai vehement. Se uita pe lângă ea, în direcţie opusă. Se întoarse să vadă despre ce e vorba. Şase persoane traversau 46th Street îndreptându-se spre ei. Cinci erau oameni normali. Cel de-al şaselea era o femeie cu faţa albă, îmbrăcată într-o rochie pătată de noroi şi licheni. Avea orbitele goale şi negre. Gura îi atârna căscată până aproape de stern, şi Susannah observă îngreţoşată cum un vierme verde i se târăşte pe buza inferioară. Ceilalţi se ţineau mai departe de ea, la fel cum făcuseră pietonii de pe Second Avenue cu Roland şi prietenii lui. Susannah îşi spuse că, în ambele cazuri, trecătorii cât de cât normali simţeau ceva ieşit din comun şi ocoleau. Numai că femeia aceasta nu trecuse prin portal.

Femeia aceasta era moartă.

12

Bâzâitul creştea şi tot creştea, iar ei traversau terenul viran împiedicându-se prin gunoaie şi bucăţi de cărămidă. La fel ca mai înainte, Jake vedea chipuri în fiecare cotlon şi în fiecare umbră. Îi văzu pe Gasher şi pe Hoots; pe Tic-Tac şi pe Flagg; îi văzu pe trepăduşii lui Eldred Jonas, Depape şi Reynolds; pe mama şi pe tatăl lui, şi pe Greta Shaw, menajera lor, care semăna puţin cu Edith Bunker de la televizor, şi care nu uita niciodată să taie coaja feliilor de pâine din care îi făcea sandviciuri. Greta Shaw, care îi spunea uneori 'Bama, nume al cărui secret era numai de ei doi ştiut.

Eddie îşi văzu cunoscuţii din vechiul cartier: Jimmie Polio, puştiul cu piciorul într-o rână, şi Tommy Fredericks, care se ambala atât de tare când urmărea un joc de stickball[1] şi se strâmba în toate felurile posibile, iar ceilalţi copii îl porecliseră Halloween Tommy. Erau acolo şi Skipper Brannigan, care

[1] Joc asemănător baseball-ului jucat pe străzile din New York (n. tr.).

ar fi sărit la bătaie și cu Al Capone, dacă acesta ar fi avut proasta inspirație să se aventureze prin cartierul lor, și Csaba Drabnik, Unguru' Nebun. Într-o grămadă de cărămizi zări chipul mamei sale, cu ochii scânteietori recreați din cioburile unei sticle de suc. O văzu și pe prietena ei, Dora Bertollo (toți copiii de pe stradă îi ziceau „Țâțe Bertollo", pentru că avea o înaintare cu adevărat impresionantă). Și, bineînțeles, îl văzu și pe Henry, care stătea retras în umbre și îl urmărea cu privirea. Numai că acum Henry nu se uita urât, ci zâmbea și părea complet treaz. Ridicase în sus degetul mare de la mână, în semn de încurajare. *Bravo,* părea a-i șopti bâzâitul melodios cu vocea lui Henry. *Bravo, Eddie, arată-le ce-ți poate pielea. Păi, nu le-am zis io? Nu le-am zis io când fumam țigările lu' Jimmie Polio în spatele prăvăliei lu' Dahlie? Păi, nu le-am zis? „Frățioru' meu poa' să-l convingă și pe dracu' să-și vâre curu'n foc", le-am zis io. Păi, nu?* Ba da. Ba da, le-a zis. *Așa am crezut întotdeauna,* continuă șoapta. *Te-am iubit mereu. Am făcut mișto de tine des, da' te-am iubit mereu. Tu ai fost puiul meu.*

Eddie începu să plângă. Lacrimi bune.

Printre dărăpănături, Roland recunoscu toate fantomele vieții sale, de la mama și doica lui, până la oamenii din Calla Bryn Sturgis. Și, pe măsură ce înaintau pe terenul viran, creștea și sentimentul de justețe ce pusese stăpânire pe el. Sentimentul că toate hotărârile chinuitoare, toată durerea, toate pierderile și tot sângele vărsat nu fuseseră în zadar. Exista un motiv. Exista un scop. Exista viață și exista iubire. Auzi toate astea în cântecul trandafirului și începu și el să plângă. Mai ales de ușurare. Drumul care îi adusese aici fusese un drum înfiorător de greu. Mulți au murit. Dar ei au supraviețuit. Și cântau acum cu trandafirul. Până la urmă s-a dovedit că viața lui nu fusese chiar un vis sterp.

Se prinseră de mâini și continuară să înainteze, evitând cu grijă cuiele din scândurile aruncate acolo, evitând gropile în care și-ar fi putut răsuci vreo gleznă, ba chiar și-ar fi putut-o rupe. Roland nu știa dacă îți poți rupe oasele atunci când te aflai în portalul dintre lumi, dar n-avea nici cea mai mică intenție să afle.

– Merită orice sacrificiu, șopti el răgușit.

Eddie dădu energic din cap.

– Nu mă pot opri. Nici mort.

Jake îi făcu semn că este întru totul de acord și începu să râdă. Iar hohotele lui sunară nespus de dulce în urechile lui Roland. Aici era mai întuneric decât fusese pe stradă, dar lumina portocalie a felinarelor de pe Second și 46th

reușea să ajungă și aici, așa că nu bâjbâiau ca orbeții. Jake arătă spre o pancartă aruncată peste o stivă de lemne.

– Vedeți? E firma magazinului de delicatese. Eu am scos-o din buruieni. De-aia e acolo.

Se uită în jur, apoi arătă într-altă direcție:

– Uite acolo!

Panoul respectiv stătea încă în picioare. Roland și Eddie se întoarseră să-l citească. Și chiar dacă nici unul nu-l mai văzuse vreodată, amândoi avură o senzație puternică de *déjà-vu*.

FIRMA DE CONSTRUCȚII MILLS ȘI AGENȚIA IMOBILIARĂ SOMBRA
CONTINUĂ RECONSTRUCȚIA MANHATTANULUI!
ÎN CURÂND AICI SE VA CONSTRUI
COMPLEXUL REZIDENȚIAL DE LUX „GOLFUL ȚESTOASEI"
PENTRU INFORMAȚII SUNAȚI LA 661-6712
NU VEȚI REGRETA!

Totul era exact așa cum le povestise Jake. Anunțul era vechi, și ar fi trebuit ori să capete un strat nou de vopsea, ori să fie înlocuit cu totul. Jake își adusese aminte și de mâzgălelile cu vopsea, iar Eddie și le aminti și el din povestea lui Jake, nu pentru că ar fi avut vreo însemnătate, ci pentru că era un lucru mai ciudat ca un maestru al graffiti-ului să-și semneze opera: BANGO SKANK.

– Cred totuși că numărul de telefon e altul, spuse Jake.

– Pe bune? zise Eddie. Și care-i ăla vechi?

– Nu țin minte.

– Atunci de unde știi că-i altul?

Într-un alt loc, și într-un alt timp, Jake s-ar fi enervat. Acum, cu firea domolită de vecinătatea trandafirului, se mulțumi să surâdă.

– Nu știu. Bănuiesc că n-am de unde. Dar sunt sigur că mi se pare altfel. Așa cum mi s-a părut și anunțul din vitrina librăriei.

Roland abia dacă-l auzi. Mergea înainte, călcând pe grămezile de cărămizi și de scânduri și de cioburi cu cizmele lui vechi de cowboy, cu ochii strălucindu-i în întuneric. Văzuse trandafirul. Mai era și altceva pe jos, lângă el, în locul unde Jake găsise varianta cheii, dar Roland nu băgă de seamă. Nu vedea

nimic altceva decât trandafirul înălțându-se dintr-un smoc de iarbă stropită cu vopsea roșie. Căzu în genunchi în fața lui. O clipă mai târziu, Eddie îngenunche și el în partea dreaptă, iar Jake în stânga.

Trandafirul era închis în întunericul nopții. Însă, atunci când au îngenuncheat, petalele au început să i se deschidă, una câte una, ca și cum le-ar fi urat bun-venit. Cântecul se înălța de jur împrejurul lor, aidoma unui cântec al îngerilor.

13

La început, Susannah nu se neliniști. Se ținu tare în ciuda faptului că-și pierduse picioarele, împreună cu o parte din ea – acea identitate cu care sosise aici –, iar acum era forțată să revină la vechea ei poziție (inferioară în cel mai odios mod cu putință): pe jumătate în genunchi și pe jumătate în fund pe trotuarul împuțit. Se sprijinea cu spatele de gardul din scânduri care împrejmuia terenul viran. Și un gând sardonic îi trecu prin minte – *Nu-mi lipsește decât o bucată de carton agățată de gât și o conservă goală.*

Se ținu tare și după ce o văzuse pe moartă traversând 46th Street. O ajuta cântecul, pe care ea îl percepea a fi vocea trandafirului. O ajuta și Ete, cuibărit lângă ea și încălzind-o. Îi mângâie blana mătăsoasă, folosind prezența lui reală acolo ca punct de sprijin pentru sănătatea ei mentală. Căci își spunea iar și iar că *nu* înnebunise. Bun, pierduse șapte minute. *Poate.* Sau poate pe ceasul ăla modern îl apucase sughițul. Bun, văzuse o femeie moartă trecând strada. *Poate.* Sau poate nu văzuse decât un drogat în sevraj. Și numai Dumnezeu știe că New Yorkul nu duce lipsă de așa ceva...

Un drogat din gura căruia iese un vierme verde?

– Poate că doar mi-am imaginat partea asta, îi zise ea bumblerului. Bine?

Ete își împărți atenția între Susannah și farurile mașinilor care probabil i se păreau a fi ochii uriași și strălucitori ai unor imense animale de pradă. Scheună agitat.

– În plus, băieții o să se întoarcă în curând.

– Eții, fu de acord bumblerul plin de speranță.

De ce nu m-oi fi dus cu ei? Eddie m-ar fi cărat în spate, Dumnezeu ne e martor că a făcut-o de atâtea ori, și cu ham și fără el.

– N-am putut, șopti ea. Pur și simplu n-am putut.

Pentru că o parte din ea se temea de trandafir. Se temea să se apropie de el. Oare partea aceea fusese la conducere în timpul celor șapte minute ratate? Susannah se temea că da. Iar dacă asta fusese situația, partea aceea dispăruse acum. Își luase înapoi picioarele și se cărase din New Yorkul anului 1977. Nasol. Dar luase cu ea și teama aceea de trandafir, iar ăsta era un lucru *bun*. Nu voia să-i fie teamă de ceva atât de puternic și de minunat.

Altă personalitate? Să fi fost doamna aceea cu picioarele o altă personalitate?

Cu alte cuvinte, o altă variantă a Dettei Walker?

Numai la gândul ăsta și-i veni să urle. I se părea că acum e în stare să înțeleagă perfect ce simte o femeie căreia, la vreo cinci ani după o operație reușită de extirpare a unei tumori, doctorul îi spune că la o radiografie de rutină i-a depistat o pată pe plămân.

– Nu din nou, spuse pe ton scăzut și înnebunit.

Alți pietoni care treceau pe lângă ea se îndepărtară puțin de gard, chiar dacă aceasta însemna să meargă mai aproape unul de altul.

– Nu, nu din nou. Nu se poate. Sunt întreagă. M-am... m-am *vindecat.*

Oare de cât timp lipseau prietenii ei?

Se uită la ceasul de pe frontispiciul băncii. 8:42, dar nu era sigură că se mai putea încrede în el. I se părea că trecuse mai mult timp de când plecaseră. Mult mai mult timp. Poate ar fi bine să-i strige. O singură dată. Ceva de genul: Ce tot faceți, măi, acolo?

Nu. Nici vorbă. Ești pistolar, fato. Cel puțin așa spune el. *Așa crede el. Și n-ai să-l faci să se răzgândească tocmai acum zbierând ca o școlăriță care a văzut un șarpe ieșind din tufe. Ai să stai aici și ai să aștepți. Poți s-o faci. Îl ai pe Ete cu tine și...*

În clipa aceea îl văzu pe bărbatul de vizavi. Stătea lângă un chioșc de ziare. În pielea goală. De la abdomen îi urca o tăietură urâtă, în forma literei Y, care se ramifica în dreptul sternului. Se holba la ea cu ochii goi. Se holba prin ea. Prin lume.

Iar atunci când Ete începu să latre, își dădu seama că nu putea fi o halucinație. Bumblerul se uita și el peste stradă, la mortul dezbrăcat.

Susannah se dădu bătută și începu să strige după Eddie.

14

Iar atunci când trandafirul se deschise, dezvăluindu-și cuptorul stacojiu dintre petale și soarele galben arzând în mijloc, Eddie văzu acolo esența lucrurilor.

– O, Doamne Sfinte, oftă Jake lângă el, dar la fel de bine se putea afla și la mii de kilometri depărtare.

Eddie văzu lucruri mărețe și tragedii evitate. Albert Einstein, copil, gata-gata să fie lovit de un camion cu lapte atunci când traversa strada. Un adolescent pe nume Albert Schweitzer, gata-gata să calce pe săpunul scăpat lângă dopul de la cadă. Un *Oberleutnant* nazist care dă foc unui ziar în care sunt trecute ziua și locul debarcării aliaților. Văzu cum un bărbat, care avea de gând să otrăvească apa potabilă din Detroit, face infarct și moare într-un refugiu de lângă Autostrada 80 din Iowa, cu o pungă cu cartofi prăjiți de la McDonald's pe genunchi. Văzu un terorist, cu un dispozitiv exploziv legat în jurul pieptului, care se îndepărtează brusc de ceea ce părea a fi un restaurant aglomerat din Ierusalim. Doar cerul de deasupra îl făcuse pe terorist să renunțe la atentat; cerul și gândul că este același pentru drepți și nedrepți deopotrivă. Văzu cum patru bărbați salvează un băiețel de un monstru al cărui cap se reducea la un singur ochi.

Dar mai presus de toate aceste lucruri era imensa importanță acumulată a lucrurilor mărunte, de la avioane care nu s-au prăbușit, până la bărbați și femei care s-au nimerit la locul și momentul potrivit, întemeind, astfel, generații. Văzu săruturi furate în pragurile ușilor și portofele înapoiate și oameni care au ajuns la răscruce de drumuri și îl aleg pe cel bun. Văzu o mie de întâlniri întâmplătoare care nu au fost deloc întâmplătoare, zece mii de decizii juste, o sută de mii de răspunsuri corecte, un milion de acte de omenie nerevendicate. Văzu cum Bătrânii din River Crossing împreună cu Roland îngenunchează în țărână dinaintea tușii Talitha pentru a-i primi binecuvântarea. Și o auzi din nou cum le-o oferă de bunăvoie și cu multă bucurie. O auzi spunându-i lui Roland să pună la poalele Turnului Întunecat crucea pe care i-a dat-o și să-i rostească numele cu glas tare, să spună Talitha Unwin la celălalt capăt al lumii. În faldurile arzătoare ale trandafirului văzu însuși Turnul și, preț de o clipă, îi înțelese scopul: înțelese cum își repartizează liniile de forță spre toate lumile și cum le ține cu fermitate în Nexul imens al Timpului. Pentru fiecare cărămidă căzută pe pământ, iar nu în capul vreunui copilaș, pentru fiecare tornadă care

nu a nimerit parcul de rulote, pentru fiecare proiectil neexplodat, pentru fiecare mână care s-a abținut de la violență, există Turnul.

Și cântecul dulce al trandafirului. Cântecul ce promitea că totul ar putea să fie bine, totul va fi bine, toate lucrurile vor fi în regulă.

Totuși ceva nu-i cum trebuie, își spuse el.

Simțea o oarecare stridență neplăcută în sunetul acela, aidoma scrâșnitului de cioburi sub talpa cizmei. O licărire malițioasă în inima fierbinte a trandafirului, o lumină rece care nu avea ce căuta acolo.

– Sunt două axe ale existenței, îl auzi spunând pe Roland. *Două!*

Aidoma lui Jake, părea a fi la mii de kilometri depărtare.

– Turnul... și trandafirul. Cu toate astea, sunt unul și același lucru.

– Același lucru, aprobă Jake.

Chipul băiatului strălucea de lumini roșii și galbene. Însă Eddie avu senzația că deslușește și cealaltă lumină – o pâlpâire violetă, ca o vânătaie. Acum dansa pe fruntea lui Jake, acum pe obraz, acum înota în adâncul ochilor; acum dispărea, acum îi reapărea la tâmplă, precum concretizarea unei idei proaste.

– Ce nu-i în regulă aici? se auzi Eddie că întreabă, însă nu primi niciun răspuns.

Nici de la Roland, nici de la Jake, nici de la trandafir.

Jake ridică un deget și începu să numere. Număra petalele. Însă nu era nevoie. Cu toții știau câte erau.

– *Trebuie* să avem bucata asta de pământ, zise Roland. Să fie a noastră, ca s-o putem apăra. Până când se refac Grinzile și Turnul e din nou în siguranță. Căci, atunci când Turnul slăbește, trandafirul e tot ce mai ține lucrurile la un loc. Și slăbește și el. E bolnav. Simțiți?

Eddie deschise gura să spună că n-are cum naiba să nu simtă, dar chiar atunci Susannah începu să țipe. Imediat i se alătură și Ete, care părea a se sufoca de atâta lătrat.

Eddie, Jake și Roland se uitară unul la celălalt ca treziți dintr-un vis profund. Eddie sări primul în picioare. Se răsuci pe călcâie și o luă la goană spre gard și spre Second Avenue, strigând numele femeii. Jake îl urmă, oprindu-se doar cât să înhațe ceva din tufa de brusturi unde odinioară se aflase cheia.

Roland aruncă o ultimă privire torturată spre trandafirul sălbatic ce creștea cu atât de multă vitejie în talmeș-balmeșul de cărămizi și scânduri și buruieni și gunoaie. Deja începuse să-și strângă petalele, ascunzând flacăra dinlăuntru-i.

Mă voi întoarce, îi promise el. *Jur pe toți zeii din toate lumile, jur pe mama mea, pe tatăl meu și pe prietenii pe care i-am avut că mă voi întoarce.*

Însă îi era teamă.

Roland se întoarse și o rupse la fugă spre gardul din scândură, croindu-și cu agilitate firească drum printre gunoaie, în pofida durerii care-i străpungea șoldul. Un gând nu-i dădea pace, bătându-i în minte ca o inimă: *Două. Două axe ale existenței. Trandafirul și Turnul. Turnul și trandafirul.*

Tot restul se afla între ele, o complexitate fragilă rotindu-se la infinit.

15

Eddie se aruncă peste gard, căzu rău și se întinse pe caldarâm cât era de lung. Sări în picioare și se repezi la Susannah. Ete continua să latre.

– Suze? Ce? Ce s-a întâmplat?

Duse mâna după pistolul lui Roland, însă nu îl găsi. Se pare că armele nu puteau trece prin portal.

– Uite! strigă ea, arătând cu mâna spre trotuarul de vizavi. Acolo! Îl vezi? Te rog, Eddie, *te implor spune-mi că-l vezi!*

Eddie simți cum îi îngheață sângele în vene. Căci vizavi era un bărbat gol care fusese disecat la autopsie și apoi cusut grosolan la loc. Alt bărbat – unul viu – cumpără un ziar de la chioșc, se uită în susul și în josul străzii, apoi traversă. Și Eddie observă că, deși era ocupat să despăturească ziarul și să citească titlurile articolelor, bărbatul acesta îl ocoli pe cel mort. *Exact așa cum oamenii ne ocolesc și pe noi,* își spuse el.

– A mai fost unul, șopti Susannah. O femeie. Mergea. Și avea un vierme. Am văzut un vierme care-i i-i-eșea...

– Uitați-vă la dreapta, le zise Jake.

Băiatul se așezase în genunchi și îl mângâia pe Ete ca să-l oprească din lătrat. În cealaltă mână ținea o chestie mototolită de culoare roz. Chipul său era alb ca brânza de vaci.

Se uitară. Un copil se îndrepta încet spre ei. Îți puteai da seama că era vorba despre o fetiță doar după rochița roșu cu albastru cu care era îmbrăcată.

Când se mai apropie puțin, Eddie văzu că albastrul trebuia să reprezinte un ocean iar bulinele roșii erau niște bărcuțe cu pânze. Capul îi fusese strivit într-un accident cumplit, turtit în așa un hal că acum era mai mult lat decât lung. Ochii îi erau două boabe terciuite de strugure. Pe braț ținea o poșetuță albă din plastic. O poșetuță de ocazie, marca „mă-îndrept-spre-un-accident-de-mașină-dar-n-am-habar".

Susannah deschise gura să zbiere. Întunericul pe care doar îl presimțise mai devreme devenise acum aproape vizibil. În mod sigur devenise tangibil; îi apăsa pieptul cum apasă pământul pe un mormânt. Dar tot va zbiera. *Trebuia* să zbiere. Altfel va înnebuni.

– Nicio șoaptă, îi suflă în ureche Roland de Gilead. N-o tulbura, biet sufletel pierdut. Pe viața ta, Susannah!

Iar zbieretul lui Susannah se topi într-un oftat prelung și îngrozit.

– Sunt morți, spuse Jake cu voce slabă, stăpânită. Amândoi.

– Sunt morții rătăcitori, îi explică Roland. Tatăl lui Alain Johns mi-a povestit despre ei. Cred că imediat după ce ne-am întors din Mejis, pentru că, după aceea, n-a trecut mult și... cum zici tu, Susannah? N-a trecut mult și „s-a ales praful de tot". În orice caz, Înflăcăratul Chris ne-a avertizat că s-ar putea să vedem asemenea vagabonzi dacă intrăm în portal.

Arătă spre mortul în pielea goală.

– Cei asemenea lui fie au murit din senin și nu reușesc încă să înțeleagă ce li s-a întâmplat, fie, pur și simplu, refuză să-și accepte moartea. Mai devreme sau mai târziu vor *trece* cu toții dincolo. Și nici nu cred că sunt prea mulți pe aici.

– Slavă Domnului, exclamă Eddie. Parcă am fi într-un film al lui George Romero.[1]

– Ce-ai pățit la picioare? o întrebă Jake pe Susannah.

– Nu știu, răspunse ea. Acum le aveam, iar în clipa imediat următoare eram la fel ca înainte.

Păru să-și dea seama de modul în care o privea Roland și se întoarse spre el.

– Ai văzut ceva haios, dulceață?

– Suntem un ka-tet, Susannah. Spune-ne ce s-a întâmplat cu adevărat.

---

[1] George Andrew Romero (n. 1940), regizor, scriitor și actor american, cunoscut datorită seriei de filme „Morții Vii" (n. tr.).

– Ce mama dracului insinuezi? se răsti Eddie la el.

Poate ar fi spus mai multe, însă Susannah îl apucă de braţ, oprindu-l.

– M-ai prins, ce pot să zic? i se adresă ea lui Roland. Bine, vă spun. Dacă e să mă iau după ceasul ăla sclifosit de colo, înseamnă că am pierdut şapte minute câtă vreme vă aşteptam. Şapte minute plus picioarele mele cele frumoase. N-am vrut să pomenesc de chestia asta pentru că...

Ezită puţin, apoi continuă:

– Pentru că mi-a fost teamă că-mi pierd minţile.

Nu de asta ţi-a fost ţie teamă, îşi zise Roland. *Nu tocmai.*

Eddie o strânse uşurel în braţe şi o sărută pe obraz. Se uită neliniştit la cadavrul despuiat de peste drum (bine măcar că fetiţa cu capul strivit se îndepărtase pe 46th Street, spre clădirea Naţiunilor Unite), apoi din nou la pistolar.

– Dacă e adevărat ce ne-ai spus mai devreme, atunci povestea asta cu timpul căruia nu-i funcţionează bine rotiţele e o chestie extrem de nasoală. Dacă în loc de doar şapte minute o să sară peste trei luni? Dacă atunci când o să ne întoarcem aici o să aflăm că Tower şi-a vândut deja terenul? Nu putem permite una ca asta. Pentru că trandafirul ăla, omule... trandafirul ăla...

I se umplură ochii cu lacrimi.

– Este cel mai bun lucru din lume, şopti Jake.

– Din toate lumile, spuse Roland.

Oare s-ar fi simţit Eddie şi Jake mai liniştiţi dacă ar fi ştiut că această derapare a timpului cel mai probabil avusese loc doar în capul lui Susannah? Că Mia ieşise la suprafaţă vreme de şapte minute, se uitase în jur, apoi se ascunsese la loc în văgăuna ei, întocmai ca Punxsutawney Phil de Ziua Marmotei? Probabil că nu. Însă observă ceva pe chipul supt al femeii: fie că ştia ce anume se întâmplă, fie bănuia. *Probabil că-i iadul pe pământ în sufletul ei*, îşi spuse el.

– Trebuie să ne descurcăm mai bine dacă chiar avem de gând să schimbăm ceva, zise Jake. Altfel, nu vom fi cu nimic mai buni decât morţii ăştia vagabonzi.

– Şi trebuie să ajungem şi în '64, adăugă Susannah. Dacă mai vrem să luăm banii. Putem s-o facem, Roland? Dacă Treisprezece Negru chiar e la Callahan, o să ne aducă el o uşă în timp?

O să ne aducă numai nenorociri, îi răspunse Roland în gând. *Numai nenorociri, ba chiar mai rău.* Însă înainte să apuce să-i spună asta (sau altceva), se auziră clopotele portalului. Trecătorii de pe Second Avenue nu le auzeau aşa cum nu

vedeau nici călătorii strânși lângă gardul din scânduri, dar cadavrul de vizavi își ridică foarte încet mâinile moarte și își astupă cu ele urechile moarte, în vreme ce gura moartă i se strâmbă de durere. Și atunci putură să vadă prin el.

– Țineți-vă strâns unul de altul, spuse Roland. Jake, vâră-ți mâna în blana lui Ete! Apucă-l tare! Nu contează dacă-l doare!

Jake făcu ce i se spusese, cu dangăt de clopote răsunându-i în minte. Splendid, dar atât de dureros.

– Ca o obturație de canal fără anestezic, comentă Susannah.

Întoarse o fracțiune de secundă capul și își dădu seama că poate vedea prin gard. Devenise transparent. Dincolo de el se afla trandafirul cu petalele strânse, emanând încă minunata și unica lui strălucire. Simți cum brațul lui Eddie o prinde de după umeri.

– Ține-te bine, Suze, fă cum știi, da' ține-te bine.

Îl apucă de mână pe Roland. O clipă doar, și Second Avenue dispăru. Dispăru totul din jurul lor. Sunetul clopotelor înghițea întreaga lume, iar ea zbura prin întuneric, cu brațul lui Eddie în jurul ei, cu mâna lui Roland strângând-o pe a sa.

16

Când întunericul se risipi, își dădură seama că aterizaseră cam la patruzeci de metri de tabără. Jake se ridică ușurel în capul oaselor și se întoarse spre Ete:

– Ești bine, băiete?

– Ete.

Îl mângâie pe cap. Apoi se uită în jur după ceilalți. Erau toți. Oftă ușurat.

– Ce-i asta? întrebă Eddie.

Când începuseră clopotele, îl apucase pe Jake de mână. Acum observă că, între degetele lor împletite țineau un obiect boțit de culoare roz. Părea din cârpă, dar totodată și din metal.

– Habar n-am, îi răspunse Jake.

– L-ai luat de pe teren, atunci când a început Susannah să țipe după noi, spuse Roland. Te-am văzut eu.

Jake dădu din cap.

– Mda, cred că așa am făcut. Pentru că era în locul unde fusese și cheia.

– Ce-i aia, scumpete?

– Un soi de geantă.

O ridică de bride.

– Aș putea spune că-i geanta mea de popice, doar că aia a rămas în 1977, lângă pistă, cu bila înăuntru.

– Și ce scrie pe ea? zise Eddie.

Dar nu reușiră să descifreze. Norii se adunaseră din nou, iar lumina lunii nu străbătea printre ei. Se întoarseră în tabără, mergând încet, clătinându-se pe picioare, dărâmați, ca niște oameni foarte bolnavi. Roland făcu focul. Atunci se uitară din nou la ce scria pe geanta trandafirie: DOAR LOVITURI PERFECTE PE PISTELE DIN LUMEA DE MIJLOC, asta scria.

– Nu-i bine, spuse Jake. Cam asta ar trebui să scrie, da' niţel mai altfel. Pe geanta mea scria DOAR LOVITURI PERFECTE PE PISTELE DIN *MANHATTAN*. Timmy mi-a dat-o când am făcut două sute optzeci și două de puncte. Zicea că nu-s suficient de mare ca să-mi ia o bere.

– Un pistolar campion la popice, clătină Eddie din cap. Minunile nu mai încetează.

Susannah își trecu palma peste geantă.

– Ce fel de ţesătură e asta? Parcă-i metalică. Și e și foarte *grea*.

Roland, care bănuia cam la ce ar putea servi geanta, dar nu și cine sau ce o lăsase acolo pentru ei, spuse:

– Pune-o în rucsac, lângă cărți, Jake. Și ai mare grijă de ea.

– Și acum ce facem? întrebă Eddie.

– Dormim, zise Roland. Cred că vom avea foarte multă treabă în următoarele săptămâni, așa că trebuie să profităm de somn ori de câte ori avem ocazia.

– Dar...

– Culcați-vă, îi îndemnă Roland, întinzându-și așternuturile din piele.

În cele din urmă, se culcară și visară trandafirul. Toți, cu excepția Miei, care se trezi la ceasul tainic al nopții și plecă pe furiș din tabără ca să se ospăteze în marea sală de banchete. Se ospătă foarte bine.

În fond, mânca pentru doi.

PARTEA A DOUA

POVEȘTI

I

PAVILIONUL

1

Dacă a fost ceva care l-a uimit peste poate pe Eddie în timpul drumului spre Calla Bryn Sturgis, atunci acel ceva a fost dezinvoltura de care a dat dovadă la călărie. Spre deosebire de Susannah și de Jake – amândoi făcuseră cursuri de echitație în taberele de vară – el nici măcar nu *mângâiase* vreodată un cal. Când auzise tropăitul copitelor în dimineața de după ceea ce el ajunsese să numească Portalul Numărul Doi, simțise un junghi puternic de spaimă. Însă nu de călărie îi era lui frică, și nici de cai. Ci de posibilitatea – la naiba, de *probabilitatea aproape certă* – că o să arate ca un tâmpit acolo, în șa. Ce fel de pistolar e ăla care n-a călărit în viața lui?

Găsi, totuși, timp să schimbe câteva cuvinte cu Roland înainte de sosirea mijloacelor lor de transport.

– Noaptea trecută n-a fost la fel.

Roland ridică întrebător din sprâncene.

– Adică azi-noapte n-a fost nouăsprezece.

– Ce vrei să zici?

– Habar n-am ce vreau să zic.

– Nici eu, interveni Jake, dar are dreptate. În noaptea când am fost doar noi doi în New York, am avut senzația că totul e real. Adică, știu că eram în portal, dar tot...

– Real, spuse Roland dus pe gânduri.

– Real ca trandafirii, surâse Jake.

2

De data acesta, cei doi Slightman se aflau în fruntea grupului din Calla, fiecare ducând de dârlogi câte o pereche de cai înșeuați. În aspectul cailor din Calla Bryn Sturgis nu era nimic de natură să te înspăimânte; și clar nu semănau deloc cu cei pe care și-i imaginase Eddie cum ar fi coborât în galop prăpastia din povestea lui Roland despre Baronia Mejis de demult. Animalele acestea erau scunde și îndesate, cu picioare zdravene, păr flocos și ochi mari și inteligenți. Mai mari decât poneii Shetland, însă deloc asemănători cu armăsarii cu ochi de foc la care se așteptase. Nu numai că fuseseră înșeuați, dar de fiecare șa fusese legat câte un sac de dormit.

Când Eddie se îndreptă spre calul lui (nu fu nevoie să i se spună care anume era acela, pur și simplu știa: murgul), îi dispăru ca prin farmec toate îndoielile și temerile. Nu puse decât o singură întrebare și i-o puse lui Ben Slightman cel Tânăr după ce examină scărița de la șa.

– Ben, astea sunt prea scurte pentru mine. Poți să-mi arăți cum să le lungesc?

Băiatul coborî de pe cal ca să le lungească, dar Eddie clătină din cap, oprindu-l.

– E mai bine să învăț să fac singur asta, îi zise, fără să se simtă deloc stingherit.

Iar când băiatul îi arătă, Eddie își dădu seama că, de fapt, nici nu avea nevoie de lecția asta. Înțelese cum se face chiar în momentul când observă cureaua din spatele scăriței. Nu era vorba despre vreo informație ascunsă, de vreo informație din subconștientul lui, și nici nu i se păru a fi ceva supranatural. Pur și simplu, stând lângă realitatea caldă și mirositoare a calului, înțelese cum funcționa totul. Mai avusese o singură experiență de acest gen

de când sosise în Lumea de Mijloc, atunci când își pusese pentru prima oară la brâu pistolul lui Roland.

– Ai nevoie de ajutor, iubire? îl întrebă Susannah.

– Am să te rog să mă ridici de pe jos dacă voi cădea, mârâi el, dar, firește, una ca asta nu se va întâmpla.

Calul nu se clinti, cu excepția unui legănat abia perceptibil în momentul când își puse piciorul în scară și se săltă în șaua simplă, din piele neagră.

Jake îl întrebă pe Benny dacă nu-i dă și lui un poncho. Fiul administratorului se uită nesigur la cerul înnorat.

– Nu cred c-o să plouă, zise el. De obicei vremea e mai urâtă în perioada secerișului...

– Îmi trebuie pentru Ete.

Cât se poate de calm, cât se poate de categoric. *Are același sentiment ca și mine*, își spuse Eddie. *Ca și cum ar mai fi făcut toate astea de mii de ori.*

Dintr-unul din desagii de la șa, băiatul scoase o haină de ploaie și i-o dădu lui Jake, care îi mulțumi frumos, o îmbrăcă, apoi îl puse pe Ete în buzunarul din față, încăpător ca un marsupiu. Bumblerul nu vociferă deloc. Iar Eddie remarcă pentru sine: *Dacă i-aș spune că m-aș fi așteptat ca Ete să vină pe jos în urma noastră, ca un dulău de stână, oare nu mi-ar răspunde ceva de genul „Întotdeauna călătorește așa"? Poate că nu... dar poate așa ar gândi.*

Porniră, iar Eddie înțelese cu ce seamănă toată situația aceea: cu poveștile despre reîncarnare pe care le auzise odinioară. Încercă să alunge gândul, să-l readucă în prezent pe băiatul acela din Brooklyn, băiatul acela realist și cu capul bine înfipt pe umeri, care crescuse în umbra lui Henry Dean, dar încercarea era sortită eșecului. Nu se gândea decât la faptul că nu are cum să se tragă din neamul lui Roland. Pur și simplu, nu se poate. Doar dacă nu cumva Arthur Eld făcuse la un moment dat o escală în Co-op City, acel minunat cartier din Bronxul unui alt *când*. Poate că se oprise ca să înfulece un cârnat și o scoveargă de la Dahlie Lundgren. Tâmpită asociere cu talentul de a călări fără nicio lecție un cal evident docil. Însă ideea îl obsedă în cele mai ciudate momente ale zilei, ideea aceasta care îi bântuise și somnul de noaptea trecută: Eld. Neamul lui Eld.

3

Prânziră călare. În vreme ce își mâncau sandviciurile și își beau cafeaua rece, Jake își opri calul lângă Roland. Din buzunarul poncho-ului, Ete își holba ochișorii strălucitori la pistolar. Jake îi dăduse din mâncarea lui, iar mustățile bumblerului se umpluseră cu firimituri.

– Roland, pot să mă adresez ție în calitate de dinh? întrebă Jake ușor stingherit.

– Desigur.

Roland își termină cafeaua și îl privi cu interes pe băiat, legănându-se satisfăcut în șa.

– Ben – adică cei doi Slightman, dar mai mult cel mic – m-au întrebat dacă nu vreau să stau cu ei. La Rocking B., moșia lui Eisenhart.

– Și tu vrei? îl întrebă Roland.

Obrajii băiatului se colorară ușurel.

– Păi, m-am gândit că, dacă voi o să fiți în oraș cu Bătrânul, iar eu o să fiu în afara lui – la sud, adică – atunci o să căpătăm două imagini diferite ale locului. Tata zice că nu poți vedea un lucru cum se cuvine dacă îl privești doar dintr-un singur punct de vedere.

– Corect, spuse Roland, sperând ca nici tonul, nici chipul să nu trădeze tristețea și regretul care îl copleșiseră fără de veste.

În fața lui se afla un băiat căruia acum îi era rușine de vârsta lui. Își făcuse un prieten, iar acest prieten îl invitase să petreacă noaptea la el, așa cum fac uneori prietenii. Cu siguranță că Benny îi făgăduise că vor da împreună de mâncare la animale și poate că vor trage la țintă cu arcul cu săgeți (sau cu bah-ul cu țepe). Probabil că existau o sumedenie de locuri pe care Benny va dori să i le arate, locuri secrete, numai de el știute, pe unde hoinărise în alte vremuri împreună cu sora lui geamănă. Poate o căsuță într-un copac, sau un iaz cu pești ascuns în tufișuri, sau o porțiune din malul vreunui râu unde se spunea că pirații din vechime își îngropaseră prada de aur și giuvaieruri. Locuri din acelea pe unde hoinăreau băieții. Însă unei mari părți din Jake Chambers îi era rușine pentru că își dorea să facă asemenea lucruri. Partea aceasta din Jake fusese spoliată de Gardianul din Dutch Hill, de Gasher, de Omul Tic-Tac. Și, bineînțeles, de Roland însuși. Dacă i-ar refuza rugămintea, probabil că Jake nu va insista. Și nici nu s-ar supăra pe el, ceea ce era mai rău. Dacă i-ar spune da într-un

mod suspect – cu cea mai mică urmă de milă în glas, de exemplu – băiatul își va schimba părerea.

Băiatul. Pistolarul înțelese cât de mult își dorea să poată să-i mai spună așa și cât de scurt era timpul cât o mai putea face. Avea presimțiri sumbre legate de Calla Bryn Sturgis.

– Du-te la ei după ce vom lua cina în Pavilion, îi spuse Roland. Du-te și să-ți fie cu folos, cum se zice prin părțile astea.

– Sigur? Pentru că dacă crezi că s-ar putea să ai nevoie de mine...

– Tatăl tău are dreptate. Fostul meu profesor...

– Cort sau Vannay?

– Cort. El era cel care obișnuia să ne spună că vederea unui om cu un singur ochi este plată. Este nevoie de doi ochi, puși mai la distanță unul de celălalt, ca să vezi lucrurile așa cum sunt ele în realitate. Du-te cu ei. Împrietenește-te cu băiatul ăla, dacă așa vrei. Pare un copil bun.

– Mda, răspunse scurt Jake.

Culoarea i se scurgea din obraji. Iar Roland se bucură.

– Petrece-ți ziua de mâine cu el. Și cu prietenii lui, dacă are.

Jake clătină din cap.

– E cam departe. La țară. Ben zice că Eisenhart are o mulțime de angajați la moșie, și unii au copii de vârsta lui, doar că nu are voie să se joace cu ei. Din cauză că e băiatul administratorului, așa cred.

Roland dădu din cap. Informația aceasta nu-l surprindea câtuși de puțin.

– Diseară în Pavilion ți se va oferi bere dulce din mere. Graf, mai ții minte? Mai e nevoie să-ți spun să bei doar cât să fii politicos?

Jake clătină din cap.

Roland îi atinse tâmpla, îi atinse buzele, colțul unui ochi, buzele iar.

– Cap limpede. Gură închisă. Observă mult. Vorbește puțin.

Jake schiță un zâmbet și îi făcu semn că a înțeles.

– Și voi ce veți face?

– În noaptea asta vom rămâne cu preotul. Și nădăjduiesc că mâine îi vom afla povestea.

– Și ai să vezi...

Rămaseseră puțin în urma celorlalți, dar Jake tot își coborî glasul.

– Ai să vezi lucrul ăla despre care ne-a vorbit?

– Nu am cum să știu asta, spuse Roland. Poimâine toți trei vom veni la moșia Rocking B. Poate că vom lua prânzul cu sai Eisenhart și poate că vom apuca să stăm puțin de vorbă. Apoi, în zilele ce vor urma, toți patru vom cerceta toate ungherele acestui oraș. Dacă te vei simți bine la moșie, aș dori să stai acolo cât de mult îți face plăcere și cât de mult doresc ei să te găzduiască.

– Pe bune?

Deși nimic nu i se putea citi pe chipul lui Jake, pistolarului i se păru că este deosebit de încântat.

– Da. Din câte am înțeles, există trei mahări în Calla Bryn Sturgis. Unul e Overholser. Took, cel cu prăvălia e altul. Iar Eisenhart e al treilea. Aș fi foarte interesat să aflu ce părere îți vei face despre el.

– Așa va fi, spuse Jake. Mulțam-sai.

Își lovi gâtul de trei ori cu degetele. Apoi fața i se destinse într-un zâmbet larg. Zâmbet de băiat. Își îndemnă calul și porni la galop spre noul său prieten ca să-i spună că da, are voie să înnopteze la el, da, are voie să vină la el și să se joace împreună.

4

– Uau! strigă Eddie.

Tărăgănat, aproape ca exclamația unuia dintre personajele mereu buimăcite din desenele animate. Însă, după aproape două luni petrecute în pădure, priveliștea chiar justifica această reacție. În plus, mai exista și un element de surpriză. Căci acum mergeau doi câte doi călare pe potecă (cu excepția lui Overholser care călărea singur în față și a lui Roland care încheia grupul); iar în momentul imediat următor, copacii dispărură și ținutul se desfășură în fața lor, spre nord, spre sud și spre est. Și astfel în fața ochilor li se înfățișă o priveliște neașteptată, lăsându-i fără respirație și cu un nod în stomac: orășelul ai cărui copii ar fi trebuit să-i salveze.

Însă la început Eddie nu avu ochi pentru acest tablou, iar când aruncă o privire spre Susannah și Jake, observă că și ei se uitau dincolo de Calla. Nu

era nevoie să-l caute și pe Roland ca să știe că și el se uita tot în depărtare. *Definiția călătorului*, își zise Eddie, *acel tip care se uită mereu în depărtare.*

– Da, minunată priveliște, mulțumim zeilor, i se adresă lui Callahan, plin de sine, Overholser. Mulțumim și Omului Iisus, desigur. Am auzit că toți zeii sunt unul atunci când vine vorba de mulțumiri, și zicerea asta mi se pare foarte corectă.

Poate că ar fi sporovăit în continuare. Probabil că așa a și făcut; atunci când erai „moșierul" cu „m" mare, erai cu siguranță obișnuit să vorbești cât vrei fără să te întrerupă nimeni. Eddie nu-l luă în seamă. Își reîntorsese atenția la priveliștea din fața lor.

Dincolo de sat, panglica fumurie a unui râu tăia peisajul spre sud. Brațul Marelui Râu, cunoscut sub numele Devar-Tete Whye, își aduse aminte Eddie. Când ieșea din pădure, Devar-Tete curgea printre maluri abrupte care se micșorau treptat când râul pătrundea în câmpurile cultivate, dispărând mai apoi cu totul. Zări câteva pâlcuri de palmieri, verzi și incredibil de tropicali. Dincolo de orășelul de dimensiuni moderate, terenurile de la vest de apă erau de un verde împestrițat cu mult cenușiu. Eddie era convins că în zilele senine cenușiul acela devenea albastru, iar la amiază, strălucirea lui ar fi fost orbitoare. Erau lanurile de orez. Câmpurile de commala, cum le-ar fi spus Roland.

Dincolo de ele, la estul râului se întindeau terenuri sterpe tăiate de linii metalice paralele. Evident, șinele de cale ferată.

Și dincolo de terenurile pustii – sau ascunzând privirii ce era mai încolo – bezna pură și nesfârșită. Se înălța spre cer aidoma unui zid parcă înfipt în norii joși.

– Acolo este Bubuit de Tunet, sai, zise Zalia Jaffords.

Eddie dădu din cap.

– Tărâmul Lupilor. Și numai Dumnezeu știe al cui altcuiva.

– Al Ghinionului, spuse Slightman cel Tânăr.

Voise să sune curajos și pragmatic, dar lui Eddie i se păru destul de speriat, chiar în pragul lacrimilor. Însă pe el Lupii nu îl vor răpi. Dacă ți-a murit fratele geamăn, deveneai copil singur prin neprezentare, nu așa stăteau treburile? Chestia asta se aplicase cu succes în cazul lui Elvis Presley[1], dar, sigur,

[1] Elvis Presley a avut un frate geamăn mort la naștere (1935) (n. tr.).

Regele nu era din Calla Bryn Sturgis. Nici măcar din Calla Lockwood de mai la sud.

– Nee, Regele a fost băiat de băiat din Mississippi, șopti Eddie.

Tian se întoarse în șa:

– Ce ai spus, sai?

Eddie, fără să-și fi dat seama că vorbise cu voce tare, zise:

– Scuze. Vorbeam singur.

Andy, Robotul Mesager (și multe alte aplicații) urcă poteca la timp ca să surprindă aceste ultime cuvinte.

– Cei care vorbesc singuri înseamnă că se află într-o companie proastă. Așa spune un proverb din Calla, sai Eddie, nu mi-o lua în nume de rău, rogu-te.

– Așa cum am spus și mai devreme, și cum precis voi mai spune din nou, nu poți șterge mucii de pe o geacă din piele, prietene. Ăsta-i un proverb din Calla Bryn Brooklyn.

Clinchet venit din măruntaiele metalice ale lui Andy. Ochii albaștri ai robotului străluciră.

– *Muci*: mucozități ale nasului. *Mucea:* copil obraznic, cu pretenții nepotrivite vârstei. *Geacă*: obiect de îmbrăcăminte caracterizat prin...

– Las-o baltă, Andy, interveni Susannah. Prietenul meu face pe nebunul. I se întâmplă adesea.

– O, da, fu de acord Andy. El este copil al iernii. Vrei să-ți spun horoscopul, Susannah-sai? Ai să cunoști un bărbat frumos. Ai să ai două idei, una bună, una rea. Ai să ai un...

– Pleacă de-aici, idiotule, îl repezi Overholser. Du-te în sat, în linie dreaptă, fără să caști gura și fără să te abați din drum. Vezi dacă totul este în regulă la Pavilion. Nimeni n-are chef de horoscoapele tale afurisite. Scuză-mi vorba păcătoasă, Bătrâne.

Callahan nu-i răspunse. Andy făcu o plecăciune, își lovi de trei ori gâtul metalic și porni la vale pe cărarea abruptă, dar suficient de lată. Ușurată, Susannah îl urmări cum se îndepărtează.

– Te porți cam dur cu el, remarcă Eddie.

– Păi, nu-i decât o mașinărie, răspunse Overholser despărțind ultimul cuvânt în silabe, de parcă s-ar fi adresat unui copil nefamiliarizat cu termenul acela.

– Și uneori e teribil de *enervant*, adăugă Tian. Dar, spuneți-mi, ce părere aveți de Calla noastră?

Roland își opri calul între Eddie și Callahan.

– E foarte frumoasă, spuse el. Indiferent care or fi zeii aceia care veghează asupra noastră, e limpede că o au la inimă. Uite porumb și ridiche iute, fasole și... cartofi? Ăia de colo sunt cartofi?

– Da, barabule, cum le spunem noi pe aici, zise Slightman evident încântat de aprecierile lui Roland.

– Și uite la orezul ăla minunat, exclamă pistolarul.

– Crește în gospodăriile mai mici de lângă râu, explică Tian, acolo unde apa e dulce și lină. Știm cât de norocoși suntem. Când vine vremea orezului – fie de însămânțat, fie de cules – se adună toate femeile din sat. Și cântă pe câmp, ba, uneori chiar dansează.

– Hai, hai, commala, intonă Roland.

Cel puțin, asta i se păru lui Eddie că aude. Recunoscând versul, Tian și Zalia se luminară la față. Cei doi Slightman făcură un schimb de priviri și zâmbiră larg.

– Unde ai auzit Cântecul Orezului? îl întrebă cel Bătrân. Când l-ai auzit?

– Acasă la mine, răspunse Roland. Acum multă vreme. „Hai, hai, commala, culeg orez, ca un titirez dansez".

Întinse mâna spre vest, dincolo de râu.

– Acolo, în mijlocul lanurilor de grâu, mi se pare că e cea mai mare fermă. A ta e, sai Overholser?

– A mea, mulțam-sai.

– Dincolo de ea, spre sud, uite, alte gospodării... și după ele, fermele de animale. Aia e de vite... cealaltă de oi... aia de vite... tot de vite... iar de oi...

– Cum poți să-ți dai seama de la distanța asta? îl întrebă Susannah.

– Oile mănâncă iarba mai aproape de pământ, doamnă-sai, îi explică Overholser. Acolo unde se văd petice maronii de pământ gol, acolo pasc oile. Unde se văd alte petice de pământ, mai deschise la culoare – cred că voi ați spune că au culoarea ocru – acolo pasc vitele.

Eddie se gândi la toate westernurile pe care le văzuse la cinematograful Majestic: Clint Eastwood, Paul Newman, Robert Redford, Lee Van Cleef.

– Acolo de unde vin eu există legende despre războaie purtate între crescătorii de animale, spuse el. Din cauză că oile pasc mult prea aproape

de pământ și mănâncă uneori și rădăcinile ierbii, și nu mai poate crește la loc.

– Asta-i o prostie, scuză-mi vorba, zise Overholser. Sigur că oile pasc iarba până la pământ, dar noi trimitem vitele pe locurile alea să-și facă nevoile. Și baliga lor e cea mai bună mraniță din câte există.

– Aha, articulă Eddie, neștiind ce altceva să spună.

În această perspectivă, toată povestea aia cu războaiele dintre ferme era cât se poate de absurdă.

– Haideți, zise Overholser. Lumina zilei se stinge și pe noi ne așteaptă un ospăț la Pavilion. Tot orașul se strânge acolo ca să vă întâmpine.

Și să ne evalueze din cap până-n picioare, adăugă Eddie în gând.

– Arată-ne drumul, spuse Roland. Cred că vom ajunge până la lăsarea întunericului. Sau mă înșel?

– Nici pomeneală, răspunse Overholser.

Își înfipse călcâiele în burta calului și smuci de hățuri, trăgând într-o parte capul bietului animal (și făcându-l pe Eddie să se cutremure). Începu să coboare panta. Ceilalți îl urmară.

5

Prima lor întâlnire cu oamenii din Calla a fost memorabilă pentru Eddie. Această amintire îi va rămâne mereu la îndemână. Pentru că toate cele întâmplate îl surprinseseră, presupunea el, iar atunci când totul este o surpriză, experiența capătă particularități onirice. Își amintea cum se schimbaseră făcliile la sfârșitul urărilor de bunvenit, lumina lor stranie și felurită. Își amintea modul neașteptat în care Ete salutase mulțimea. Chipurile ridicate spre ei și panica lui apăsătoare și furia lui îndreptată asupra lui Roland. Susannah săltându-se pe taburetul de la pianul din încăperea pe care localnicii o numeau *salonul de muzică*. O, da, amintirea aceea va dăinui veșnic. Cu siguranță. Dar mai intensă decât această aducere-aminte a iubitei lui era cea a pistolarului.

A dansului lui Roland.

Însă înainte ca toate acestea să se petreacă, a fost drumul lor pe strada principală din Calla și presimțirile lui nefaste. Premoniția zilelor nefericite ce aveau să vină cât de curând.

6

Intrară în oraș cam cu o oră înainte de apus. Norii se împrăștiaseră, dezvăluind roșiaticul crepuscul. Strada era pustie. Era acoperită cu țărână clisoasă. Copitele cailor sunau înăbușit în făgașele roților. Eddie observă un grajd, un loc numit Popasul Călătorilor, ce părea o combinație între pensiune și cantină, și, în capătul celălalt al străzii, o clădire mare, cu două etaje, probabil Sala de Întruniri din Calla. La dreapta ei pâlpâiau făcliile, așa că își imagina că acolo trebuie să se afle și oameni. Dar în capătul dinspre nord al orașului, pe unde intraseră ei, nu era nici țipenie.

Tăcerea deplină și trotuarele pustii din scânduri îl înfiorară pe Eddie. Își aduse aminte de povestea lui Roland despre ultimul drum al lui Susan în Mejis, în spatele unei căruțe, cu mâinile legate și cu un laț în jurul gâtului. Și drumul *ei* fusese pustiu. La început. Apoi, nu departe de intersecția dintre Drumul Mare și Drumul Fermei de Mătase, Susan și temnicerii ei trecuseră pe lângă un singur fermier, un bărbat despre care Roland spusese că avea ochi de casap de miei. Mai târziu femeia va fi bombardată cu legume, cu lemne și chiar cu pietre, dar acest fermier solitar, cu mâinile pline cu pănuși de porumb, fusese primul care o lovise. Azvârlise în ea pănușile, cu blândețe, parcă, atunci când trecuse pe lângă el pe drumul spre... ei, bine, pe drumul ei spre *chartu rug*, Sărbătoarea Secerișului pentru Oamenii din Vechime.

Eddie se tot aștepta să-l vadă pe bărbatul acela și în Calla Bryn Sturgis. Pe fermierul acela solitar cu ochi de casap și mâinile pline cu pănuși de porumb. Fiindcă acest oraș îi dădea un sentiment rău. Nu funest – așa cum probabil că fusese Mejis în noaptea morții lui Susan Delgado –, ci rău într-un mod mai simplu. Rău, așa cum ghinionul este rău, așa cum alegerile greșite sunt rele, așa cum semnele sunt cel mai adesea rele. Rău așa cum poate fi destinul, ka.

Se aplecă spre Slightman cel Bătrân.

– Ben, unde mama dracului sunt toți?

– Acolo, răspunse Slightman arătându-i spre locul luminat de făclii.

– Și de ce sunt atât de tăcuți? întrebă și Jake.

– Nu știu la ce să se aștepte, spuse Callahan. Suntem rupți de restul lumii. Toți străinii pe care apucăm să-i vedem sunt ocazionalii negustori ambulanți sau vagabonzi sau aventurieri... a, da, și târgurile-plutitoare opresc uneori aici în toiul verii.

– Ce-i ăla un târg plutitor? întrebă Susannah.

Callahan le descrise un soi de șlep mare cu zbaturi, vopsit în culori țipătoare și plin cu dughene mici. Acesta cobora încet pe Devar-Tete Whye, oprindu-se să-și vândă mărfurile la toate Callele din Semiluna Centrală. De cele mai multe ori era vorba de produse de foarte proastă calitate, adăugă Callahan, însă Eddie nu-l crezu, cel puțin în privința târgurilor-plutitoare. Căci vorbise cu aversiunea inconștientă a celor de multă vreme dedicați unei vieți de asceză.

– Și le fură copiii, isprăvi Callahan, arătând cu mâna spre o clădire lungă din lemn care părea că ocupă o jumătate de stradă.

În fața acesteia erau nu doi stâlpi de priponit caii, observă Eddie. Nici patru. Ci opt. Stâlpi *lungi.*

– Prăvălia cu de toate a lui Took, să vă fie cu folos, mai zise Callahan, cu o undă de sarcasm în voce.

Ajunseră la Pavilion. Mai târziu, Eddie estimă numărul celor de acolo la șapte, opt sute de oameni, însă când îi văzu pentru prima oară – aglomerarea aceea de pălării, bonete, cizme și mâini înăsprite de muncă sub ultimele raze lungi și roșietice ale zilei – mulțimea aceea i se păru incomensurabilă, infinită.

Și o să arunce *în noi cu căcat,* își spuse el. *O să arunce în noi cu căcat și o să zbiere* „Chartu rug". Sigur că ideea asta era absurdă, dar mai era și incredibil de puternică.

Oamenii din Calla se traseră îndărăt, creând un culoar de iarbă verde ce ducea la o estradă din lemn. De jur împrejurul Pavilionului ardeau făclii prinse în spatele unor grătare. În momentul acela, toate ardeau cu flăcări obișnuite, galbene. Lui Eddie îi ajunse în nări iz de petrol.

Overholser descălecă. La fel și ceilalți din grupul lui. Eddie, Susannah și Jake se uitară la Roland. Acesta rămase o clipă nemișcat, ușor aplecat în șa, cu o mână petrecută peste oblânc, dus pe gânduri. Apoi își scoase pălăria și

o întinse spre mulțime. Își lovi de trei ori gâtul. Un murmur lung străbătu marea de oameni. În semn de prețuire sau de surprindere? Eddie nu-și putu da seama. Nu era vorba de mânie și, cu siguranță nu în semn de nervozitate, iar acesta era un lucru bun. Pistolarul roti piciorul peste șa, descălecând cu ușurință. Eddie se dădu jos de pe cal cu mult mai multă prudență, conștient că toți ochii erau ațintiți asupra lui. Își pusese dinainte hamul pentru Susannah. Femeia se strecură în el cu dezinvoltura pe care numai practica îndelungată ți-o poate aduce. Iar mulțimea murmură din nou la vederea picioarelor ei scurtate de la genunchi.

Overholser urcă poteca cu pas vioi, strângând câteva mâini ici și colo. Callahan îl urmă îndeaproape, schițând din când în când semnul crucii în aer. Alte mâini se întinseră din mulțime și prinseră caii. Roland, Eddie și Jake mergeau umăr la umăr. Ete stătea în buzunarul încăpător al hainei pe care Benny i-o împrumutase lui Jake și se uita în jur cu interes.

Oricât ar fi fost de straniu, Eddie își dădu seama că simțea mirosul mulțimii – sudoare și păr și piele arsă de soare și, numai accidental, aroma a ceea ce personajele din westernuri obișnuiau să numească (dând dovadă de un dispreț asemănător cu cel manifestat mai devreme de Callahan) „pomadă". Simțea și miros de mâncare: fripturi de porc și de vită, pâine proaspătă, ceapă prăjită, cafea și graf. Stomacul îi protestă vehement. Dar nu-i era foame. Nu cu adevărat. Căci nu-i ieșea din cap gândul că poteca pe care mergeau va dispărea chiar în fața ochilor lor, iar mulțimea îi va înconjura din toate părțile. Oamenii aceia erau atât de *tăcuți*! Din apropiere se auziră niște caprimulgi și niște rândunici-de-noapte acordându-și glasurile.

Overholser și Callahan urcară pe podium. Eddie se panică văzând că nimeni altcineva dintre noii lor cunoscuți nu îi urmă. Cu toate acestea, Roland urcă fără șovăire cele trei trepte late din lemn ale estradei. Eddie urcă după el, conștient de slăbiciunea pe care o simțea în genunchi.

– Ți-e bine? îl întrebă Susannah cu buzele lipite de urechea lui.

– Deocamdată, da.

În stânga platformei se afla o scenă rotundă pe care stăteau câțiva bărbați îmbrăcați cu cămăși albe, jeanși și brâuri late. Eddie recunoscu instrumentele pe care aceștia le țineau în mâini și, cu toate că mandolina și banjoul îl duceau cu gândul la o lălăială mai bucolică, faptul că erau acolo avu darul de a-l liniști.

Păi, cine a mai auzit de formații angajate să cânte la omoruri rituale? Poate doar unul sau doi toboșari pentru atmosferă, și atât.

Cu Susannah în cârcă, se întoarse spre mulțime și se sperie când văzu că oamenii se strânseseră la loc, tăindu-le orice cale de scăpare. Toate capetele se înălțaseră să se uite la ei. Nu se afla niciun copil acolo, doar femei și bărbați, bătrâni și tineri. Chipuri fără expresie. Zbârciturile de pe chipurile acestea erau dovada clară a trudei lor sub soarele dogoritor. Și nici măcar o clipă nu-l părăsi senzația că avea să se întâmple ceva rău.

Overholser se opri lângă o masă simplă din lemn pe care se afla o pană mare și înfoiată. Moșierul o luă și o ridică deasupra capului. Liniștea deveni alarmant de adâncă. Se auzeau până și respirațiile șuierătoare venite din piepturile prea bătrâne.

– Pune-mă jos, Eddie, îi ceru Susannah în șoaptă.

Nu prea era de acord cu ideea asta, dar se conformă.

– Sunt Wayne Overholser de la moșia Seven Mile, spuse Overholser mergând spre marginea scenei. Ascultați acum cu luare-aminte ce am a vă spune, rogu-vă.

– Mulțam-sai, murmură mulțimea.

Overholser se întoarse și indică spre Roland și tet-ul lui, stând în picioare, obosiți și prăfuiți de pe drum. Susannah stătea de fapt pe cioturile picioarelor, între Eddie și Jake, sprijinindu-se într-o mână. Eddie își spuse că niciodată nimeni nu-l examinase cu atâta aviditate.

– Noi, bărbații din Calla, am auzit ce au avut de spuse Tian Jaffords, George Telford, Diego Adams și toți ceilalți care au luat cuvântul la întrunirea noastră, începu Overholser. Acolo am vorbit și eu. „Vor veni și ne vor lua copiii", am zis, referindu-mă, firește, la Lupi, „și după aia o să ne lase în pace pentru o generație, sau chiar mai mult. Așa stau lucrurile, așa au stat mereu, și cel mai bine ar fi să nu încercăm să le schimbăm." Asta am spus atunci, iar acum cred că, poate, m-am pripit.

Un murmur, ușor ca o boare, străbătu mulțimea.

– La aceeași adunare, Părintele Callahan ne-a anunțat că undeva la nord se află niște pistolari.

Alte șoapte. Mai puternice de această dată. *Pistolari... Lumea de Mijloc... Gilead.*

– Atunci am hotărât ca un grup format din câţiva dintre noi să plece în recunoaştere. Şi vă spun acum că aceştia din faţa voastră sunt oamenii pe care i-am găsit. Ei pretind că sunt... ceea ce a spus Părintele Callahan.

Overholser păru stânjenit dintr-odată. Ca şi cum s-ar fi străduit să-şi înăbuşe o băşină. Eddie mai văzuse această expresie, mai ales la televizor, când vreun om politic, confruntat cu o anumită întrebare prea indiscretă, se căzneşte să schimbe vorba.

– Aceşti oameni susţin că vin din lumea dispărută. Ceea ce înseamnă...

Haide, Wayne, îl îndemnă Eddie în gând, *spune-o. Poţi s-o faci.*

– ...ceea ce însemnă că se trag din neamul lui Eld.

– Zeii fie lăudaţi! zbierară câteva femei. Zeii i-au trimis la noi să ne salveze ţâncii, zeii i-au trimis!

Sâsâituri indignate le aduseră la tăcere. Cu o expresie îndurerată întipărită pe chip, Overholser le aşteptă să se liniştească, apoi continuă:

– Vă vor spune ei cine sunt – aşa se cuvine – dar să ştiţi că am văzut suficient cât să-mi dau seama că ne-ar putea ajuta. Au arme – le vedeţi şi voi – şi ştiu să le folosească. Mă pun chezaş pentru asta şi spun mulţumesc că m-aţi ascultat.

Acum murmurul care străbătu mulţimea răsună mai puternic, iar Eddie detectă bunăvoinţă în el. Aşa că se mai destinse puţin.

– Bine, atunci, să vină înaintea voastră unul câte unul, iar voi le veţi auzi vocile şi le veţi vedea chipurile aşa cum se cuvine. Acesta este conducătorul lor, dinh-ul lor, mai spuse Overholser arătând spre Roland.

Pistolarul făcu un pas înainte. Lumina roşie a soarelui la apus îi înflăcăra obrazul stâng, cel drept era vopsit galben de strălucirea torţelor. Pocnetul tocurilor lui scâlciate răsună puternic în tăcerea ce se aşternuse din nou peste mulţime. Fără motiv, Eddie se gândi la bubuitul unui pumn în capacul unui sicriu. Roland făcu o plecăciune adâncă, cu palmele deschise spre cei din faţa lui.

– Roland de Gilead, fiu al lui Steven, se prezentă el. Din neamul lui Eld.

Mulţimea oftă.

– Binecuvântată fie întâlnirea noastră.

Se retrase un pas în spate şi îi aruncă o privire lui Eddie îndemnându-l să continue ritualul. Asta putea s-o facă, se încurajă tânărul.

– Eddie Dean, de New York, spuse el. Fiu al lui Wendell. *Cel puţin asta a susţinut mereu maică-mea.*

Şi adăugă, fără să ştie de ce:

– Din neamul lui Eld. Ka-tet-ul lui Nouăsprezece.

Se retrase şi el, şi fu rândul lui Susannah să se apropie de marginea estradei. Cu spatele drept, privindu-i calmă, le spuse:

– Eu sunt Susannah Dean, soţie a lui Eddie, fiică a lui Dan, din neamul lui Eld, ka-tet-ul lui Nouăsprezece, binecuvântată fie întâlnirea noastră, să vă fie ea cu folos.

Făcu o reverenţă, ridicându-şi fustele imaginare.

Interpretarea îi fu răsplătită cu aplauze şi hohote de râs. În tot acest timp, Roland se aplecase să-i şoptească ceva la ureche lui Jake. Băiatul dădu din cap în semn că a înţeles, apoi făcu un pas înainte cu îndrăzneală. În lumina sfârşitului de zi, părea foarte tânăr şi foarte frumos.

Făcu o plecăciune, sprijinindu-se pe un picior. Ponchoul i se legănă caraghios din cauza greutăţii lui Ete.

– Eu sunt Jake Chambers, fiu al lui Elmer, din neamul lui Eld, ka-tet-ul lui Nouăzeci şi Nouă.

Nouăzeci şi nouă? Eddie se uită nedumerit la Susannah care ridică uşor din umeri. *Ce mai e şi tâmpenia asta?* Apoi îşi luă seama. În fond, nici el nu ştia ce mama dracului era ka-tet-ul lui Nouăsprezece, şi totuşi, aiureala asta îi ieşise pe gură.

Dar Jake nu isprăvise încă. Îl scoase pe Ete din buzunarul hainei lui Benny Slightman. Mulţimea fremătă la vederea lui. Îl întrebă din priviri pe Roland: *Eşti sigur?* Iar pistolarul îi făcu un semn afirmativ din cap.

În primele momente, Eddie nu crezu că prietenul blănos al băiatului va face ceva anume. Locuitorii din Calla – oamenii buni, *folken*, cum li se spunea prin părţile astea – amuţiseră din nou şi nu se mai auzea decât trilul păsărilor de noapte.

Apoi Ete se ridică pe picioarele din spate, întinse unul în faţă şi schiţă şi el un soi de plecăciune. Se clătină puţin, dar reuşi să-şi păstreze echilibrul. Ba chiar întinse lăbuţele imitând gestul lui Roland. Din mulţime răsunară icnete, hohote de râs, aplauze. De cealaltă parte, Jake arăta ca lovit de trăsnet.

– Ete! se prezentă bumblerul. Eld! Ţam-sai!

Fiecare cuvânt foarte bine articulat. Mai rămase o clipă în poziţia aceea, apoi se lăsă în cele patru labe şi dădu fuga lângă Jake. Ropotul de aplauze care urmă

fu asurzitor. Printr-o lovitură simplă, dar genială, Roland (căci cine altcineva să-l fi învățat pe micuț giumbușlucul ăsta), oamenii aceștia le deveniră prieteni și fani. Pentru moment, cel puțin.

Aceasta a fost prima surpriză: plecăciunea lui Ete în fața întregii suflări din Calla și mărturisirea că face parte din an-tet-ul tovarășilor lui de drum. Al doilea șoc nu se lăsă așteptat.

– Eu nu sunt orator, spuse Roland făcând din nou un pas înainte. Limba mi se împleticește mai abitir ca a unui chefliu în noaptea Secerișului. Dar sunt convins că Eddie ne va desfăta cu vorbele lui meșteșugite.

Eddie, la rândul său, rămase uluit. Mulțimea aplauda și tropăia în semn de prețuire. Se auzeau strigăte de *Mulțam-sai* și *Fie-ți vorba bună* și *Ascultați-l cu luare-aminte*. Până și grupul instrumental se însufleți și zăngăni câteva acorduri dezlânate, dar extrem de gălăgioase.

Mai avu vreme cât să-i arunce lui Roland o privire disperată și furioasă: *Ce mama naibii vrei de la mine?* Pistolarul se uită la el cu prietenie și își încrucișă brațele peste piept.

Ropotele de aplauze se stingeau. La fel și furia lui. O spaimă cumplită îi luase locul. Overholser îl urmărea îndeaproape, cu brațele încrucișate în imitare conștientă, sau poate nu, a poziției lui Roland. În marea de oameni de mai jos de el distinse câteva chipuri cunoscute: cei doi Slightman, cei doi Jaffords. Se uită în cealaltă direcție și îl văzu pe Callahan urmărindu-l printre gene. Pe frunte, cicatricea-i aspră în formă de cruce părea a străluci.

Ce naiba să le spun?

Ar fi bine să caști gura, Eds, și să zici ceva, interveni Henry în mintea lui. *Oamenii ăștia așteaptă.*

– Vă cer mii de scuze dacă vorba îmi va fi mai greoaie, începu el. Am parcurs mulți kilometri și multe roți, și încă mulți kilometri și multe roți, iar voi sunteți primii oameni pe care îi vedem de atât de multe...

Atât de multe ce? Săptămâni? Luni? Ani, decenii?

Izbucni în râs. Până și în propriile-i urechi părea cel mai mare dobitoc din lume, nimic altceva decât un tembel incapabil să-și țină până și puțulica dreaptă la vremea deșertării vezicii, darămite o armă la vremea confruntării.

– ...pe care îi vedem de mai anțărț.

Oamenii din Calla izbucniră în râs, și râseră *tare*. Unii chiar îl aplaudară. Fără să-și propună, reușise să gâdile simțul umorului împărtășit de această comunitate. Se relaxă și, drept urmare, începu să vorbească mult mai firesc. Prin minte îi trecu în vâjâială gândul că, nu cu multă vreme în urmă, acest pistolar destoinic, care acum stătea în fața acestor șapte sute de oameni înspăimântați, dar plini de speranță, zăcea tolănit în fața televizorului, doar cu o pereche de chiloți îngălbeniți pe el, ronțăind pufuleți cu brânză, trotilat de morfină și cu ochii beliți la un film cu *Ursulețul Yogi*.

– Venim de departe, spuse el, și mergem departe. Vom zăbovi aici scurt timp, dar vom face tot ce ne stă în putință să vă ajutăm. Ascultați-mă cu luare-aminte, rogu-vă.

– Zi mai departe, străine! strigă cineva. Cinstită îți este vorba!

Ai, nu mai spune? îl umflă râsul pe Eddie. *Asta chiar că-i ceva nou pentru mine, amice.*

Alte strigăte de *Da* și *Dă-i 'nainte*.

– Tămăduitorii din baronia mea au o vorbă, le spuse Eddie. „În primul și în primul rând, ai grijă să nu faci niciun rău."

Nu știa cu certitudine dacă asta era deviza avocaților sau a doctorilor, însă o auzise în multe filme și emisiuni și i se părea că sună bine.

– Înțelegeți că nu vom face niciun rău intenționat, însă nu poți scoate un glonț dintr-o rană și nici măcar o așchie de sub unghie fără să verși câțiva stropi de sânge.

Se auziră câteva murmure de aprobare. Pe chipul lui Overholser, însă, nu se putea citi nimic. Eddie observă destule priviri neîncrezătoare. Și atunci, spre marea lui mirare, simți cum îl inundă furia. Sigur, n-avea niciun drept să se supere pe oamenii aceștia care nu le făcuseră niciun rău și care nu le refuzaseră nimic (deocamdată), dar nu își putea înfrâna sentimentele.

– Mai avem și o altă vorbă în baronia New York, continuă el. „Nicio masă nu-i gratis." Din câte am înțeles, situația voastră este foarte gravă. Lupta cu Lupii va fi foarte periculoasă. Dar, uneori, tocmai lipsa de reacție este cea care-i îmbolnăvește și flămânzește pe oameni.

– Ascultați la el, ascultați la el cu luare-aminte! strigă aceeași persoană din spatele mulțimii.

Eddie se uită într-acolo și îl văzu pe Andy, robotul, alături de o căruță mare ticsită cu bărbați cu pelerine negre sau bleumarin. Presupuse că aceia erau oamenii-manni.

– Vom cerceta terenul, zise Eddie, și odată ce vom înțelege problema, vom vedea ce e de făcut. Dacă vom ajunge la concluzia că nu se poate face nimic, ne vom ridica pălăriile în fața voastră și vom pleca pe drumul nostru.

În rândul al doilea sau al treilea era un bărbat cu o pălărie de cowboy albă și boțită, cu sprâncene albe și stufoase, la care se asorta mustața albă și stufoasă. Lui Eddie i se părea că aduce destul de mult cu Pa Cartwright, personajul din *Bonanza*. Această variantă a bătrânului Cartwright nu părea absolut deloc încântat de vorbele tânărului.

– Dacă vă vom putea ajuta, o vom face, spuse Eddie monoton, fără emoție. Dar nu o vom putea face singuri, oameni buni. Ascultați la mine, rogu-vă. Ascultați-mă cu luare-aminte. Trebuie să fiți pregătiți să vă faceți cunoscută vrerea. Trebuie să fiți pregătiți să luptați pentru a vă apăra ce este al vostru.

Își încheie micul discurs întinzând un picior în față – și chiar dacă tocul mocasinului cu care era încălțat nu produse același pocnet de „pumn în capac de sicriu", lui tot i se păru că îl aude – și făcu o plecăciune. Tăcerea așternută era covârșitoare. Apoi Tian Jaffords începu să bată din palme. I se alătură și Zalia. Benny aplaudă și el. Taică-său îl înghionti, dar puștiul nu se opri și, după câteva clipe, Slightman cel Bătrân începu și el să aplaude.

Eddie îi aruncă lui Roland o privire furibundă. Expresia prietenoasă de pe chipul pistolarului nu se schimbase. Susannah îl trase de cracul pantalonului și Eddie se aplecă spre ea.

– Te-ai descurcat minunat, iubire.

– Nu mulțumită *lui*, se burzului Eddie arătând din cap spre Roland.

Însă acum, că terminase, se simțea surprinzător de bine. Iar meșteșugul vorbelor nu era una din virtuțile lui Roland. Eddie știa foarte bine asta. Sigur, putea vorbi atunci când nu era nimeni care să-l ajute, dar cam atât.

Acum știi ce ești, își zise el. *Purtătorul de cuvânt al lui Roland de Gilead.*

Oare era atât de rău? Oare nu asta fusese și Cuthbert Allgood în trecut?

Callahan făcu un pas în față.

– Prieteni, cred că ar fi bine ca acum să-i întâmpinăm cum se cuvine, să le facem o primire demnă de Calla Bryn Sturgis.

Și începu să aplaude. De această dată mulțimea i se alătură imediat. Aplauzele fură îndelungate și viguroase. Se auziră și fluierături, ovații, tropăituri din picioare (mai anemice, însă, fără o dușumea din lemn care să amplifice sunetul). Grupul de instrumentiști cântă mai multe acorduri, nu doar unul ca mai devreme. Susannah îl apucă pe Eddie de o mână. Jake îl prinse de cealaltă. Toți patru se înclinară ca o formație rock la finalul unui număr de excepție și aplauzele se întețiră.

În cele din urmă, Callahan ridică mâinile potolind mulțimea.

– Ne așteaptă treburi importante, oameni buni, le spuse el locuitorilor din Calla. Lucruri importante la care să ne gândim, lucruri importante pe care să le facem. Dar deocamdată, haideți la masă. După aceea, vom dansa și vom cânta și ne vom veseli!

Oamenii începură din nou să aplaude, iar Callahan îi domoli iarăși.

– Suficient! strigă el râzând. Iar voi, oameni manni, cunosc faptul că vă aduceți mâncarea cu voi, dar nu văd niciun motiv pentru care să nu mâncați și să nu beți ce aveți alături de noi. Haideți și să vă fie cu folos!

Să ne fie tuturor cu folos! completă Eddie în gând. Însă presentimentul acela neplăcut tot nu îl părăsise. Parcă era un musafir la petrecerea lor, stând mai stingher la marginea mulțimii, dincolo de torțe. Parcă era un sunet. O cizmă care tropăie pe o podea din lemn. Un pumn care lovește în capacul unui sicriu.

7

Deși erau și bănci și mese instalate pe capre din lemn, numai cei bătrâni mâncau stând jos. Și ce masă strașnică era aceea, compusă, fără pic de exagerare, din două sute de feluri de mâncare din care să alegi, majoritatea delicioase, gătite ca la mama acasă. La propunerea lui Vaughn Eisenhart, petrecerea începu cu un toast pentru Calla. Într-o mână moșierul ținea un pocal plin, în cealaltă ținea pana. Eddie își spuse că, fără doar și poate, aceasta era varianta din Semilună a Imnului Național.

– Binecuvântată fie casa noastră și să propășească în veci! răcni bătrânul moșier, dând peste cap cupa cu graf.

Eddie se gândi că măcar diametrul gâtlejului omului merita să fie admirat; berea din mere făcută în Calla Bryn Sturgis era atât de tare că lui personal îi dădeau lacrimile numai când o mirosea.

– *AŞA SĂ FIE!* răspunseră oamenii buni şi ovaţionară şi, la rândul lor, îşi dădură pocalele peste cap.

În clipa aceea, lumina torţelor care împrejmuiau Pavilionul îşi schimbă culoarea, împrumutând rubiniul soarelui abia apus. În diferite tonalităţi, mulţimea oftă şi se extazie şi aplaudă. Însă, din punct de vedere strict tehnic, lui Eddie nu i se păru o scofală prea mare – cu siguranţă nu în comparaţie cu Monoul Blaine sau cu computerele bipolare din Lud –, dar lumina era plăcută şi aparent netoxică. Aplaudă împreună cu ceilalţi. La fel făcu şi Susannah. Andy îi adusese scaunul cu rotile, i-l desfăcuse, îi făcuse complimente (plus oferta de a-i spune mai multe despre chipeşul străin pe care avea să-l întâlnească). Iar acum femeia se putea deplasa singură printre grupurile de petrecăreţi, cu farfuria cu mâncare pe genunchi, oprindu-se într-un loc să sporovăiască nitel, mergând mai departe, oprindu-se din nou ca să mai schimbe câteva cuvinte, pornind iar mai departe. Lui Eddie i se părea evident că luase parte la multe cocktailuri la viaţa ei, nu cu mult diferite de petrecerea aceasta, şi îi invidie aplombul.

Tânărul observă apoi că în mulţime apăruseră şi copiii. Se părea că oamenii cei buni înţeleseseră că oaspeţii lor nu aveau de gând să-şi scoată fiarele aruncătoare de flăcări ca să-i masacreze. Copiii mai mari aveau voie să circule printre ei de capul lor. Mergeau în găşti compacte, aducându-i aminte lui Eddie de propria-i copilărie, şterpelind de pe mese cantităţi uriaşe de mâncare (deşi nici cei mai nesătui adolescenţi n-ar fi putut înfuleca atât cât să facă vreo pagubă ospăţului). Îi urmăreau cu atenţie pe străini, dar nici unul nu avea curajul să se apropie de ei.

Copiii mai mici stăteau lipiţi de părinţi. Iar cei care se apropiau de supărătoarea vârstă a pubertăţii se strânseseră lângă toboganele şi scrâncioburile din locurile de joacă meşteşugit construite la capătul Pavilionului. Doar câţiva se dădeau în leagăne; restul se uitau la petrecere cu ochii mari ai celor ce nu înţeleg prea bine ce li se întâmplă. Eddie fu cuprins de milă. Acum observa cât de multe perechi de gemeni erau acolo – şi, sincer, era cam sinistru – şi îşi spuse că aceşti copii nedumeriţi, puţin cam prea mari ca să se mai dea în leagăne cu dezinvoltura specifică celor mici, vor fi cei luaţi de Lupi... în cazul în care Lupilor

li se va permite să-şi facă numărul. Nu văzu, însă, niciun „bolând" şi îşi spuse că aceştia fuseseră intenţionat ţinuţi departe ca să nu strice petrecerea. Înţelegea asta, dar spera ca şi aceste biete suflete să aibă o petrecere a lor pe undeva. (Mai târziu află că aşa se şi întâmplase – bolânzii se înfruptaseră cu prăjiturele şi înghеţată în spatele bisericii lui Callahan.)

Jake s-ar fi potrivit la marele fix în grupul de copii mijlocii, cu condiţia să fie din Calla, ceea ce nu era cazul. Şi prietenul pe care şi-l făcuse i se potrivea perfect: mai mare ca ani, dar mai tânăr ca experienţă. Treceau de la o masă la alta, înfulecând la nimereală. Ete se ţinea după Jake, cu ochii în patru. Eddie n-avea nici cea mai mică îndoială că, dacă cineva ar fi făcut vreun gest care să denote agresivitate la adresa lui Jake de New York (sau a noului său prieten, Benny de Calla), persoana respectivă s-ar fi ales cu câteva degete lipsă. La un moment dat, îi văzu pe cei doi băieţi cum se uită unul la celălalt, fără să rostească vreun cuvânt, iar apoi izbucnesc în râs exact în acelaşi timp. Şi atunci simţi o strângere de inimă teribil de dureroasă la amintirea prieteniilor din propria-i copilărie.

Nu că ar fi avut prea multă vreme pentru asemenea introspecţii. Ştia din poveştile lui Roland (şi din câte observase văzându-l în acţiune de câteva ori) că pistolarii din Gilead fuseseră mult mai mult decât nişte simpli apărători ai ordinii. Fuseseră deopotrivă şi mesageri, şi contabili, uneori chiar spioni, rareori călăi. Dar, mai mult decât orice altceva, fuseseră diplomaţi. Pe de altă parte, lui Eddie (îndopat de mic de fratele lui şi prietenii acestuia cu perle de înţelepciune de genul: *De ce nu mi-o sugi cum face sor-ta* şi *I-am tras-o lu' mă-ta şi i-a plăcut,* ca să nu mai pomenim de mereu popularele versuri *Sunt bazat, nu-ţi dau la cap, când te văz mă ameţesc, la pantofi eu mă răstesc),* nici prin gând nu-i trecea să se considere vreun maestru în arta diplomaţiei, dar, în linii mari, i se păru că se descurcase binişor. Doar Telford fusese al dracului, dar instrumentiştii îi închiseseră gura, fapt pentru care le mulţumi nespus.

Dumnezeu îi era martor că fusese lăsat să se descurce singur; or fi fost oamenii din Calla înspăimântaţi de iminenta venire a Lupilor, dar n-aveau nici cea mai mică reţinere când era vorba să-l ia la întrebări pe Eddie despre modul în care tet-ul lui avea de gând să rezolve problema. Eddie îşi dădu seama că Roland îi făcuse un mare serviciu obligându-l să vorbească în faţa unui public atât de numeros. Fusese doar o încălzire pentru ce avea să urmeze.

Le spuse tuturor aceleași lucruri. Că nu se pot aborda probleme de natură strategică atâta vreme cât nu au cercetat încă locurile. Că nu aveau încă de unde să știe de câți localnici vor avea nevoie. Că timpul le va oferi toate răspunsurile. Că vor vedea totul mai limpede la răsăritul soarelui. Că va curge apă dacă asta va fi vrerea Domnului. Și toate celelalte clișee asemănătoare care-i veniră în minte. (Ba chiar îi trecu prin minte să le promită prosperitate și viață lungă în cazul înfrângerii Lupilor, dar își ținu gura înainte să apuce să rostească o asemenea gogoriță.) Proprietarul unei gospodării mai mici, Jorge Estrada, vru să afle ce vor face dacă Lupii ar da foc satului. Alt fermier, Garrett Strong, îi ceru lui Eddie să le spună unde anume vor ascunde copiii atunci când vor veni Lupii.

– Că nu-i putem lăsa aici, dacă te dumirești ce-ți zic, spuse el.

Eddie, care era dumirit în foarte puține privințe, sorbi din bere și nu comentă nimic. Alt individ, Neil Faraday (Eddie nu-și dădea seama dacă e proprietarul vreunei ferme mai mici, sau doar un angajat) se apropie și-i declară ritos lui Eddie că toată povestea asta mersese prea departe.

– Că doar nu-i ca și cum ne-ar lua *toți* copiii.

Lui Eddie îi trecu prin cap să-l întrebe pe acest Faraday ce părere ar avea despre un bărbat care ar zice: „Nu-i nimic, doar *doi* au violat-o pe nevastă-mea", însă se hotărî să-și păstreze impresiile pentru sine. Un alt tip, tuciuriu și mustăcios, pe nume Louis Haycox, se prezentă și îi spuse lui Eddie că a ajuns la concluzia că Tian Jaffords avea dreptate. Că a stat treaz multe nopți de când avusese loc întrunirea, întorcând problema pe toate părțile, și, în final, se hotărâse să lupte. Bineînțeles, dacă vor avea nevoie și de el. Pe Eddie îl impresionă profund amestecul de sinceritate și spaimă care se citea pe chipul bietului om. Nu era vorba despre un puști exaltat care să nu știe ce face, ci despre un bărbat în toată firea care probabil că știa mult prea bine.

Și tot așa veneau la el cu întrebări, unul câte unul, și plecau fără vreun răspuns clar, dar radiind de satisfacție. Eddie tot vorbi și vorbi iar, până i se uscă gura. Atunci schimbă cupa cu graf cu una cu ceai rece, căci nu dorea să se îmbete. Nici de mâncat nu mai mâncă: se simțea plin până-n gât. Iar bărbații din Calla nu conteneau să-i ceară părerea. Cash și Estrada. Strong și Echeverria. Winkler și Spalter (care se făleau că erau veri cu Overholser). Freddy Rosario și Farren Posella... sau să fi fost Farren Rosario și Freddy Posella?

La fiecare zece sau cincisprezece minute torțele își schimbau culoarea. Din roșii se făceau verzi; din verzi, portocalii; din portocalii, albastre. Urcioarele cu graf circulau prin mulțime. Conversația căpătă mai mult volum. La fel și râsetele. Eddie începu să audă strigăte tot mai dese de *La naiba* și încă ceva ce suna ca *Ferea!* însoțite mereu de hohote de râs.

Văzu că Roland stătea de vorbă cu un bătrân înfășurat într-o mantie albastră. Barba individului era cu siguranță cea mai deasă, cea mai lungă și cea mai albă pe care o văzuse Eddie în viața lui în afara epopeilor cinematografice inspirate din Biblie. Bătrânul avea o atitudine cât se poate de serioasă și vorbea cu ochii ațintiți asupra chipului bronzat al lui Roland. O dată chiar îl atinse pe pistolar pe braț și îl trase puțin de mânecă. Roland îl ascultă, încuviință din cap, dar nu zise nimic – cel puțin, câtă vreme îl observă Eddie. *I-a stârnit interesul*, își spuse tânărul. *Da, nene, iacătă că lungul și bătrânul, înaltul și urâtul a auzit ceva ce i-a stârnit interesul.*

Altcineva se apropie de Eddie tocmai când instrumentiștii se buluceau înapoi la locurile lor. Individul care semăna cu Pa Cartwright din *Bonanza.*

– George Telford, se prezentă acesta. Viață bună îți urez ție, Eddie de New York.

Își atinse cu răceală fruntea cu latul pumnului, apoi întinse mâna cu palma deschisă. Pe cap avea o pălărie de crescător de vite, nu acel sombrero pe care îl purtau agricultorii. Iar palma lui era incredibil de moale și netedă, cu excepția unui șir de bătături la baza degetelor. *De la hățuri*, își zise Eddie, *cam la asta se reduce toată munca lui.*

Eddie se înclină ușor.

– Zile lungi și nopți senine, sai Telford.

Îi trecu prin minte să-l întrebe dacă Adam, Hoss și Micuțul Joe[1] s-au întors la Ponderosa, dar se gândi mai bine și-și ținu iarăși gura.

– Fie ca tu să ai parte de două ori mai multe, fiule, de două ori mai multe.

Aruncă o privire la pistolul de la șoldul lui Eddie, apoi își ridică ochii vicleni și nu excesiv de prietenoși spre chipul tânărului.

– Mi se pare că dinh-ul tău poartă perechea armei ăleia.

Eddie zâmbi, dar nu spuse nimic.

---

[1] Personaje din serialul western *Bonanza* (n. tr.).

– Wayne Overholser ne-a povestit că ţâncul din ka-ul vostru a făcut o demonstraţie de tir cu un alt pistol. Parcă ţi-am văzut nevasta purtându-l astăzi.

– Aşa este, zise Eddie, nu prea entuziasmat de exprimarea cu „ţâncul".

Ştia foarte bine că Susannah avea Rugerul, căci Roland fusese de părere că era mult mai bine ca Jake să nu se ducă înarmat la moşia Rocking B. a lui Eisenhart.

– Patru la patruzeci e un plan cam fără sorţi de izbândă, nu crezi? îl întrebă Telford. Un plan cam riscant. Sau poate or veni şaizeci dinspre est. Că nimeni nu-şi mai aduce aminte câţi sunt şi, în fond, de ce ar face-o? Douăzeci şi trei de ani înseamnă o perioadă foarte lungă de pace, slavă Domnului şi Omului Iisus.

Eddie surâse din nou şi murmură câteva cuvinte de complezenţă, sperând ca Telford să treacă la alt subiect. De fapt, sperând ca Telford să plece şi să-l lase în pace.

N-avea el norocul ăsta. Niciodată pisălogii nu se dau duşi din loc cu una cu două: asta e una din legile naturii.

– Desigur că patru oameni *înarmaţi* împotriva a patruzeci... sau şaizeci... au mai multe şanse decât trei încurajaţi de altul de pe margine. Mai ales în cazul în care au arme puternice, dacă auzi ce-ţi zic.

– Te aud foarte bine, spuse Eddie.

Mai departe de ei, lângă platforma unde avusese loc prezentarea, Zalia Jaffords tocmai ce-i spunea ceva lui Susannah. Şi i se păru că Suze o ascultă cu mult interes. *Uite cum ea s-a ales cu nevasta fermierului, Roland s-a ales cu Stăpânul afurisitelor de Inele, Jake s-a ales cu un prieten, şi eu cu ce m-am ales, oare? Cu un individ care seamănă cu Pa Cartwright şi care mă interoghează ca Perry Mason.*

– Mai aveţi şi *alte* arme? se interesă Telford. Precis trebuie să mai aveţi, dacă vă trece prin cap să vă luptaţi cu Lupii. Eu, personal, cred că-i nebunie curată; şi nu mă ascund. Vaughn Eisenhart e de aceeaşi părere...

– La fel gândea şi Overholser şi şi-a schimbat părerea, spuse Eddie pe un ton neutru.

Sorbi din ceai şi se uită la Telford peste marginea cănii, sperând să-l vadă cum îşi pierde cumpătul. Nădăjduind la o căutătură încruntată sau măcar la una de exasperare. N-avu noroc de nici una.

– Cameleonul Wayne, chicoti Telford. Se dă cum bate vântul. N-aş pune prea mare bază în el, tinere sai.

Lui Eddie îi veni să-i spună: *Nu-i un concurs, nene,* dar își ținu gura și de această dată. *Stai cu gura închisă și cu ochii căscați, așa e bine.*

– Poate că aveți niște arme automate dosite pe undeva? insistă Telford. Sau niște grenade?

– Poate, zise Eddie.

– În viața mea n-am auzit de vreo femeie pistolar.

– Nu?

– La drept vorbind, nici de copii pistolari n-am auzit. Nici de ucenici-pistolari. Ce garanții avem că sunteți cine pretindeți? Ia spune-mi, rogu-te.

– Mi-e greu să-ți răspund la asta, zise Eddie.

Tare antipatic i se mai părea acest Telford, prea bătrân ca să aibă copii în pericol.

– Dar oamenii vor dori să știe, insistă Telford. Cu siguranță că vor vrea să afle înainte să se abată nenorocirea asupra caselor lor.

Eddie își aminti o vorbă de-a lui Roland: *Om fi noi niște pribegi, dar nimeni nu ne poate întoarce din drum.* Îi era limpede că oamenii din Calla încă nu pricepuseră lucrul acesta. Cu siguranță că Telford nu pricepuse absolut nimic. Firește că existau întrebări la care ei trebuiau să răspundă, și vor răspunde negreșit. Callahan pomenise de ele, iar Roland confirmase. Erau trei. Prima se referea la ajutor și sprijin. Eddie nu credea că fuseseră puse încă, nu vedea cum ar fi fost posibil să fie puse, dar nu credea nici că aceste trei întrebări le vor fi adresate în Sala de Întruniri atunci când va veni clipa. Răspunsurile ar putea fi oferite de oamenii mai puțin importanți din Calla, oameni precum Posella și Rosario, care habar nu au ce vorbesc. Oameni ai căror copii *sunt* în pericol.

– Cine ești tu cu adevărat? insistă Telford. Spune-mi, rogu-te.

– Eddie Dean din New York. Sper că nu-mi pui la îndoială sinceritatea. În numele lui *Hristos,* sper că nu faci una ca asta.

Telford făcu un pas îndărăt, ca și cum ar fi vrut să se ferească. Iar Eddie simți un soi de satisfacție morbidă. Teama nu era deloc mai bună decât respectul, dar, pentru Dumnezeu, tot era mai bună decât nimic.

– Nu, nici vorbă, prietene! Te rog! Dar spune-mi măcar atât – ai folosit vreodată pistolul ăla de la brâu? Spune-mi, rogu-te.

Eddie își dădu seama că, în ciuda spaimei care-l cuprinsese, Telford nu-l credea încă. Poate că pe chipul și în atitudinea lui rămăseseră prea multe urme

ale *vechiului* Eddie Dean, ale celui care *trăise* în New York, pentru ca acest moşier-sai să-l creadă. Dar Eddie presupunea că nu era vorba despre asta. Nu în esenţă. Individul din faţa lui se hotărâse să stea deoparte şi să se uite cum creaturile din Bubuit de Tunet răpesc copiii vecinilor lui. Poate că, pur şi simplu, nu era în stare să creadă în răspunsurile deloc complicate, răspunsurile simple, decisive, pe care le dau armele. Eddie ajunsese să cunoască aceste răspunsuri. Ajunsese chiar să le îndrăgească. Îşi aduse aminte de acea zi înfiorătoare din Lud când gonise împingând scaunul lui Susannah pe sub cerul cenuşiu, în ropotul tobelor zeilor. Îşi aduse aminte de Frank şi de Luster şi de Marinarul Topsy; se gândi la femeia pe nume Maud care îngenunchease ca să-l sărute pe unul dintre nebunii împuşcaţi de Eddie. Ce-i zisese ea atunci? *N-ar fi trebuit să-l împuşti pe Winston, dom'ne, că-i ziua lui.* Sau cam aşa ceva.

– L-am folosit şi pe ăsta, şi pe celălalt, şi am folosit şi Rugerul. Şi ai grijă să nu îndrăzneşti să-mi mai vorbeşti vreodată în felul ăsta, că nu suntem prieteni la cataramă.

– Mii de scuze, dacă te-am jignit în vreun fel, pistolarule.

Eddie se mai calmă puţin. *Pistolarule.* Măcar canalia asta cu părul alb avea inspiraţia să i se adreseze astfel, chiar dacă nu-l credea câtuşi de puţin.

Muzicanţii zdrăngăniră din instrumente. Şeful formaţiei îşi trecu pe după gât cureaua chitarei şi strigă:

– Atenţie la mine! Aţi mâncat destul! E vremea să treceţi la dans, să asudaţi şi să mistuiţi mâncarea!

Urale şi chiăieli. Plus un şir de explozii care-l făcură pe Eddie să-şi ducă mâna la pistol, cu acelaşi reflex pe care îl observase la Roland de atâtea ori înainte.

– Uşurel, prietene, zise Telford. Nu-s decât pocnitori. Copiii au aprins nişte petarde.

– Ai dreptate, spuse Eddie. Mii de scuze.

– N-ai de ce să te scuzi, zâmbi Telford.

Zâmbetul era chiar unul frumos, în genul lui Pa Cartwright. Iar în el Eddie descifră un adevăr de netăgăduit: omul acesta nu va trece niciodată de partea lor. Afară de cazul când toţi Lupii veniţi din Bubuit de Tunet, toţi, fără excepţie, vor fi ucişi, iar cadavrele lor vor fi înfăţişate oraşului în acest Pavilion. Iar dacă aşa vor sta lucrurile, va susţine că a fost alături de ei încă de la bun început.

8

Dansul ţinu până la răsăritul lunii pe cerul senin al nopţii. Eddie îşi demonstră talentul cu câteva doamne din oraş. De două ori valsă cu Susannah în braţe, iar apoi dansară allemanda – şi Suze se învârti în scaunul cu rotile cu destulă precizie. Chipul îi era transpirat, dar vesel sub lumina mereu schimbătoare a torţelor. Dansă şi Roland, cu eleganţă, chiar, însă – aşa i se părea lui Eddie – fără pic de plăcere sau chemare pentru asta. Însă nimic din mişcările lui nu îi pregăti pentru şocul prin care vor trece înainte ca petrecerea să se isprăvească. Jake şi Benny Slightman se îndepărtaseră de mulţime, iar Eddie îi observă cum se aşezaseră lângă un copac şi jucau ceva ce semăna suspect de mult cu „de-a aruncatul cuţitului în pământ".

Şi când osteniră de atâta dans, se puseră pe cântat. Mai întâi formaţia interpretă o baladă tristă de dragoste, iar apoi un cântec mai săltăreţ cu versuri în dialectul din Calla, pe care Eddie nu le putu înţelege. Dar nici nu era nevoie; din strigătele şi hohotele de râs ale bărbaţilor şi exclamaţiile pudice ale femeilor, precum şi din gesturile făcute de cei mai în vârstă care păreau a dori să-şi astupe urechile, tânărul pricepu că textul era plin cu măscări.

După aceste două cântece, pe podium urcară şi câţiva locuitori din Calla ca să interpreteze diferite piese. Sigur, nici unul din aceştia nu ar fi trecut de etapele eliminatorii ale concursului *Steaua fără nume*, însă toţi fură întâmpinaţi cu afecţiune şi ovaţionaţi cu patimă (în cazul unei duduite tinere cam cu *prea multă* patimă) la sfârşitul cântecului. Două fetiţe de nouă ani, gemene identice, au cântat o baladă intitulată „Străzile din Campara" în armonie perfectă, acompaniindu-se singure la chitară. Eddie fu impresionat de tăcerea fascinată care i-a învăluit pe oamenii buni din Calla, ascultându-le pe fetiţe. Deşi majoritatea bărbaţilor erau destul de ameţiţi, nici unul nu întrerupse liniştea. Nicio petardă nu explodă. Înainte de asta, Eddie ar fi spus că înţelege zbuciumul emoţional al oraşului. Dar s-ar fi înşelat. Abia acum îl înţelese cu adevărat.

Cântecul despre femeia răpită şi cowboyul pe moarte fu urmat de un moment de tăcere deplină – nici păsările nopţii nu îndrăzniră să scoată vreun tril. Apoi toată lumea începu să aplaude cu frenezie. Iar Eddie îşi spuse: *Dacă ar fi acum să supunem la vot, nici măcar Pa Cartwright nu şi-ar mai permite să se abţină.*

Fetițele făcură câte o reverență și săriră sprintene în iarbă. Eddie își zise că petrecerea s-a terminat și se vor duce toți la culcare. Când colo, spre marea lui mirare, pe scenă își făcu apariția Părintele Callahan.

– Uite o cântare și mai amarnică învățată de la măicuța mea, spuse el și începu un cântecel irlandez, numit „Mai fă-mi cinste cu un rând, măi, mucosule, măi".

Versurile erau cel puțin tot atât de obscene ca ale cântecului interpretat mai devreme de formație, dar, măcar acum, Eddie reuși să le înțeleagă cam pe toate. Răcni și el din toți bojocii, alături de locuitorii din Calla, ultimele versuri ale fiecărei strofe: *Nu te grăbi să mă cobori în pământ, mai fă-mi cinste cu un rând, măi, mucosule, măi!*

În timpul aplauzelor care urmară numărului Bătrânului, Susannah își conduse scaunul până la scenă și urcă, ajutată de cei din jur. Le spuse câteva cuvinte celor trei chitariști și le arătă ceva pe griful unuia din instrumente. Muzicanții dădură din cap în semn că au priceput. Eddie își zise că ori știau cântecul original, ori o variantă a lui.

Răbdătoare, mulțimea o așteptă să înceapă. Cel mai emoționat dintre toți fiind chiar soțul doamnei în cauză, foarte bucuros, dar nu peste măsură de mirat atunci când o auzi aventurându-se pe acordurile cântecului „Fecioara nemărginitei tristeți", pe care obișnuia să-l fredoneze adesea. Evident, Susannah nu era Joan Baez, dar cânta corect, iar vocea îi era încărcată de emoție. De ce nu? Era cântecul unei femei care și-a părăsit căminul pentru a se duce într-un loc straniu. Finalul nu fu urmat de clipe de tăcere profundă, cum se întâmplase după duetul fetițelor, ci de un ropot de aplauze sincere, entuziasmate. Se auziră și strigăte de *Da! Da!* și *Bis!* și *Mai vrem!* Susannah nu le mai oferi nimic (pentru că deja cântase toate strofele pe care le știa), dar făcu o reverență adâncă în fața publicului ei. Eddie aplaudă până îl usturară palmele, și când nu fu în stare să mai aplaude, își vârî degetele în colțurile gurii și fluieră prelung.

După aceea – se părea că minunile acelei seri nu aveau de gând să înceteze – însuși Roland urcă pe scenă, în vreme ce Susannah era purtată pe brațe spre scaunul ei.

Jake și noul lui prieten apărură lângă Eddie. Benny Slightman îl ținea în brațe pe Ete. Până în seara aceea Eddie ar fi putut să jure că bumblerul ar fi retezat degetele oricărei persoane din afara ka-tet-ului care ar fi îndrăznit să-l atingă.

– Știe să cânte? întrebă Jake.

– M-aș mira, puștiule, răspunse Eddie. O să vedem.

N-avea nici cea mai vagă idee la ce să se aștepte și îl amuzau nespus bătăile accelerate ale inimii sale.

9

Roland își dădu jos pistolul și cartușiera și i le înmână lui Susannah, care le prinse la centura ei. Materialul cămășii i se întinse pe corp și lui Eddie i se păru că i s-au mărit sânii. Dar își spuse că poate fusese doar o iluzie optică.

Torțele aruncau acum raze portocalii. Roland rămase nemișcat în scânteierea lor, neînarmat și zvelt ca un băiețel. Câteva clipe nu făcu niciun gest, nu spuse nimic, ci doar se uită lung la chipurile tăcute din fața lui. Eddie simți mâna micuță a lui Jake strecurată într-a sa. Nu era nevoie ca băiatul să-i spună la ce se gândește, căci același lucru îi trecea și lui prin minte. Niciodată nu văzuse vreun om care să pară atât de singur, atât de înstrăinat de camaraderia și căldura pe care numai ciclul vieții omenești le poate oferi. Prezența lui, la această fiestă (căci fiestă era, oricât de tragic ar fi fost motivul care-i adusese pe toți laolaltă), nu făcea nimic altceva decât să întărească adevărul lui Roland: era ultimul. Nu mai exista nimeni altul. Chiar dacă făceau parte din neamul lui, Eddie, Susannah, Jake și Ete nu erau decât niște vlăstare mult prea îndepărtate de trunchi. Aidoma unor completări ulterioare. Roland, pe de altă parte... Roland...

Ssst, se admonestă Eddie. *Nu trebuie să te gândești la așa ceva. Nu în seara asta.*

Încet, Roland își încrucișă strâns brațele pe piept, ajungând să-și lipească palma stângă de obrazul drept și pe cea dreaptă de obrazul stâng. Pentru Eddie gestul ăsta nu avea absolut nicio semnificație, însă reacția celor șapte sute de locuitori din Calla fu instantanee: un vuiet triumfător, mult mai profund decât simpla aprobare. Eddie își aduse aminte de un concert Rolling Stones la care fusese odată. Publicul scosese același sunet când bateristul formației, Charlie Watts, începuse să lovească talanga într-un ritm sincopat ce nu putea să însemne decât „Honky Tonk Woman".

Cu brațele încrucișate, palmele pe obraji, Roland îi așteptă să se liniștească.

– Binecuvântată este întâlnirea noastră în Calla, începu el. Ascultați-mă, rogu-vă.

– *Mulțam-sai!* urlă mulțimea. *Te ascultăm cu luare-aminte!*

Roland dădu din cap surâzând.

– Eu și prietenii mei venim de departe și avem încă multe de aflat și de făcut. Câtă vreme așteptăm, vreți să vă deschideți sufletele în fața noastră, așa cum ni le deschidem noi pentru voi?

Pe Eddie îl trecură fiorii. Simți cum Jake îl strânge de mână. *Prima întrebare,* își zise el.

Dar înainte să-și termine gândul, se auziră urletele de răspuns:

– *Da! Mulțam-sai!*

– Ne vedeți așa cum suntem și acceptați ceea ce facem?

Uite-o și pe a doua, gândi Eddie strângând și el mâna băiatului. Surprinse privirea speriată, plină de înțelesuri schimbată de Telford cu bărbatul pe care îl chema Diego Adams. Era privirea celor care au înțeles că înțelegerea a fost perfectată, iar ei sunt incapabili să mai schimbe cu ceva situația. *Prea târziu, băieți,* le zise el în gând.

– Pistolari! strigă cineva. Pistolari, drept este, de netăgăduit este! Slavă Domnului!

Strigăte de aprobare. Voci tunătoare și aplauze asurzitoare. Urlete de *mulțam-sai* și chiar câteva de *la naiba.*

Când vacarmul se mai domoli, Eddie se așteptă ca Roland să pună ultima și cea mai importantă întrebare: Căutați ajutor și sprijin?

Dar Roland nu o puse. Nu zise decât:

– Acum ne vom retrage și ne vom odihni, căci suntem istoviți peste măsură. Însă, înainte de a pleca, am să vă cânt un cântec și am să fac câțiva pași de dans, așa voi face, pentru că am sentimentul că le cunoașteți pe amândouă.

Mulțimea fremătă de satisfacție. Cu siguranță că le cunoșteau.

– Eu le îndrăgesc nespus, zise Roland de Gilead. Le-am învățat în vremurile de demult și nu m-am așteptat să mai aud vreodată „Cântecul orezului" cântat de cineva, cu atât mai puțin de mine însumi. Dar acum sunt mai trecut, sunt mai bătrân , așa să știți, și mi-am pierdut din sprinteneala de altădată. Vă cer de pe-acum mii de scuze dacă voi greși pașii...

– Mulțam-sai, pistolarule! zbieră o femeie. Multă bucurie ne aduci!

– Oare nu mă bucur şi eu? şopti Roland. Oare nu împart cu voi bucurie din bucuria mea şi apă pe care am cărat-o cu braţul şi inima?

– *Oare nu vă dau din roadele verzi?* intonară oamenii într-un singur glas, iar Eddie simţi cum îl trec fiorii pe spate şi cum i se umezesc ochii.

– O, Doamne, oftă Jake. Atât de *multe* ştie...

– Împart cu voi bucuria orezului, zise Roland.

Mai rămase o clipă nemişcat în strălucirea portocalie a torţelor, ca şi cum ar fi vrut să-şi adune puterile, şi apoi începu să facă nişte paşi de dans ce păreau împrumutaţi din folclorul scoţian şi din stepul american. Mai agale, la început, foarte agale, călcâi-vârf, călcâi-vârf. Iar şi iar tocurile cizmelor lui scoteau acel sunet de pumn care izbeşte capacul unui sicriu. În cadenţă. La început, doar atât: cadenţă, iar apoi, pe măsură ce picioarele pistolarului prinseră viteză, se transformă într-un soi de *jive.* Asta fu ce-i veni lui Eddie în minte: că seamănă cu nişte paşi executaţi pe muzică de jazz. Asta i se păru că descrie cel mai bine ceea ce se întâmpla pe scenă.

Cu ochii mari şi un zâmbet uluit pe buze, Susannah se apropie de ei. Îşi strânse mâinile sub sâni şi gâfâi:

– O, Eddie! Ţi-ai fi închipuit că e în stare de aşa ceva? Ai avut idee de aşa ceva?

– Nu, îi răspunse Eddie. N-am avut nici cea mai mică idee.

10

Tot mai repede se mişcară picioarele pistolarului în cizmele acelea ponosite. Apoi şi mai repede. Ritmul deveni tot mai clar, iar Jake îşi dădu seama că îi era *cunoscut.* Îl auzise când trecuse prin portal prima oară şi ajunsese în New York. Înainte să-l întâlnească pe Eddie. Un tânăr de culoare, cu căştile walkman-ului în urechi trecuse pe lângă el schiţând nişte paşi de dans şi fredonând „Şa-ba-da-ba-da, şa-ba-da-ba-*dum*!" Pe ritmul acesta se mişca acum Roland, iar la fiecare *Dum!* îşi azvârlea piciorul înainte şi lovea cu călcâiul în lemnul estradei.

Oamenii din jur începură să bată din palme. Nu pe ritm, ci în contratimp. Începură şi să se balanseze. Femeile îşi ridicară fustele fluturându-le. Pe

toate chipurile, fie ele bătrâne sau tinere, Jake deslușì aceeași expresie de bucurie pură. *Mai mult, chiar,* își zise amintindu-și expresia folosită de profesoara lui de literatură atunci când voia să explice sentimentele pe care le stârnesc anumite cărți: *extazul cunoașterii desăvârșite.*

Obrajii și fruntea lui Roland luceau de transpirație. Începu și el să bată din palme. Iar locuitorii din Calla începură să scandeze un singur cuvânt, iar și iar:

– *Hai!... Hai!... Hai!... Hai!*

Lui Jake îi trecu prin minte că același cuvânt este folosit uneori în cazul actului sexual și se îndoi că ar fi fost vorba de o simplă coincidență.

Firește că nu-i o coincidență. Așa cum ritmul pe care se mișca negrul ăla n-a fost o coincidență. E vorba despre Grindă și e vorba despre nouăsprezece.

– *Hai!... Hai!... Hai!*

Acum scandau și Eddie și Susannah. Și Benny. Iar Jake lăsă la o parte orice gând și scandă și el.

11

Când toate se isprăviră, Eddie își dădu seama că nu înțelesese mai nimic din cuvintele „Cântecului orezului". Însă nu din cauza dialectului, căci ajunsese să priceapă limbajul lui Roland, ci din cauza vitezei amețitoare cu care se revărsau cuvintele. Mai demult, văzuse la televizor o licitație din Carolina de Sud. Iar turuitul lui Roland semăna al naibii de bine cu trăncăneala individului care conducea licitația. Avea rime împerecheate, rime încrucișate, monorime, rime albe, ba chiar rime siluite – cuvinte care n-aveau nicio treabă ca să rimeze, dar erau forțate s-o facă. De fapt, nici *nu era* un cântec, nu tocmai; era un soi de incantație, un hip-hop delirant din mahalalele metropolelor. Asta era cea mai fidelă descriere pe care o putu face Eddie numărului lui Roland. Și, în tot acest timp, pistolarul răpăia din picioare în ritm îndrăcit pe scândurile scenei. Și, în tot acest timp, mulțimea bătea din palme și scanda *Hai, hai, hai, hai.*

Eddie *reuși* să distingă doar atât:

Hai, hai, hai, commala
Culeg orez
Ca un titirez dansez
Hai, soro
Hai, frate
Verde orezul verde
N-are cine să-l dezmierde
Hai, doamnă a chackramului[1]
Oriza, stăpâna bumerangului,
Hai să ne distrăm
Hai să ne luptăm
Verde orezul verde
Hai, hai, hai, commala!

Hai, hai, hai, commala
Culeg orez verde orez
Hai, soro
Hai, frate
Hai să ne veselim
Să ne drăgostim
Haide, drăguța,
Hai să ne dăm huța
Verde orezul verde
N-are cine să-l dezmierde
Hai, hai, hai, commala!

Plus încă alte trei strofe asemănătoare. Eddie deja pierduse șirul, dar era destul de sigur că reținuse ideea de bază: doi tineri, un bărbat și o femeie, care plantează orez și fac copii în toiul primăverii. Ritmul cântecului, din capul locului ucigător de rapid, urcă și urcă până când din cuvinte nu mai rămâne decât o revărsare argotică. Oamenii aplaudau atât de repede încât nu li se mai vedeau mâinile. Dispăruseră cu totul și tocurile cizmelor lui Roland.

[1] Disc bumerang tăios, folosit ca armă și de Xena, prințesa războinică (n. tr.).

Eddie ar fi crezut că nimeni pe lume n-ar fi fost în stare să danseze atât de iute, cu atât mai puțin după o masă îmbelșugată.

Ușurel, Roland, îl avertiză el în gând. *Ușurel, că n-avem cum să chemăm salvarea dacă-ți plesnește vreo venă în cap.*

Apoi, la un semn nesesizat nici de Eddie, nici de Susannah, nici de Jake, Roland și oamenii buni din Calla se opriră în mijlocul numărului, își înălțară mâinile spre cer, își împinseră pelvisurile înainte mimând momentul culminant al actului sexual și răcniră:

– *COMMALA!*

Iar acesta fu finalul.

Cu sudoarea șiroindu-i pe obraji și pe frunte, Roland se clătină pe picioare... și se prăvăli de pe scenă. Inima lui Eddie i se aburcă în gât. Susannah țipă și porni spre pistolar. Jake o opri la timp, apucând scaunul de unul din mânere.

– Cred că figura asta face parte din spectacol, îi zise el.

– Da, și eu cred la fel, spuse și Benny Slightman.

Mulțimea ovaționa și îl purta pe brațe pe Roland care ridicase mâinile spre cer. Pieptul i se umfla ca niște foale. Fără a-i veni să-și creadă ochilor, Eddie îl privi cum se rostogolește spre ei ca pe creasta unui val.

– Roland cântă, Roland dansează și, culmea culmilor, Roland plonjează de pe scenă ca Joey Ramone.

– Ce zici, iubire? îl întrebă Susannah.

Eddie clătină din cap.

– Nu contează. Treaba e că nimic nu poate să bată chestia asta. *Precis* e sfârșitul petrecerii.

Chiar așa a și fost.

12

Jumătate de oră mai târziu, patru călăreți mergeau agale pe strada principală din Calla Bryn Sturgis. Unul dintre aceștia era înfășurat într-o *salidă* groasă. La fiecare respirație, aburi groși ieșeau din gurile celor patru oameni și ale cailor lor. Cerul era acoperit cu o spuzeală de aschii de diamante, cele mai strălucitoare

fiind Steaua Bătrână și Mama Bătrână. Jake plecase deja cu cei doi Slightman spre moșia Rocking B. a lui Eisenhart. Pe ceilalți trei drumeți îi conducea Callahan spre locul lor de odihnă. Dar, înainte de a porni la drum, preotul insistă să-l învelească pe Roland într-o pătură călduroasă.

– Dar spui că nu avem nici un kilometru și jumătate de mers... protestă Roland.

– Nu mai vorbi prostii, spuse Callahan. S-au împrăștiat norii, temperatura a scăzut până aproape de îngheț, iar tu ai dansat o commala cum nu mi-a fost dat să văd în toți anii pe care i-am petrecut aici.

– Despre câți ani este vorba? îl întrebă Roland.

Callahan clătină din cap.

– Nu știu. Sincer, pistolarule, habar nu am. Știu când am venit aici – în iarna lui 1983, la nouă ani după ce am plecat din acel oraș numit Jerusalem's Lot. La nouă ani după ce am căpătat asta.

Își ridică mâna cu cicatrice.

– Pare o arsură, remarcă Eddie.

Callahan aprobă din cap, dar nu mai continuă.

– În orice caz, timpul curge altfel în locurile astea, după cum bănuiesc că v-ați dat deja seama.

– E în derivă, spuse Susannah. Ca acele unei busole.

Cu pătura pe umeri, Roland își luase rămas-bun de la Jake oferindu-i câteva povețe... și încă altceva. Eddie surprinse un zornăit metalic. Poate-i dăduse niște bani.

Apoi Jake și Benny Slightman porniră călare unul lângă celălalt. Când Jake le făcu cu mâna, Eddie simți un junghi de tristețe care-l luă prin surprindere. *Iisuse, doar nu-i ești tată*, își zise el. Adevărat, dar asta nu-l făcea să se simtă mai bine.

– O să fie în regulă, Roland?

Singurul răspuns pe care îl aștepta era cel afirmativ, ca să-i ostoiască durerea din inimă. De aceea tăcerea prelungă a pistolarului îl alarmă din cale afară.

În cele din urmă, Roland răspunse:

– Să sperăm.

Și nu mai rosti niciun cuvânt despre Jake Chambers.

13

Și uite și biserica lui Callahan, o clădire scundă și simplă, cu o cruce montată pe ușă.

– Care îi este numele, Părinte? vru să știe Roland.

– Doamna Liniștii Noastre.

Roland dădu mulțumit din cap.

– I se potrivește.

– Simți? întrebă Callahan. Simte vreunul din voi?

Nu trebui să explice la ce anume se referea.

Roland, Eddie și Susannah rămaseră tăcuți, nemișcați, aproape un minut. Apoi Roland scutură din cap.

Callahan oftă satisfăcut.

– Doarme, le zise el, adăugând: Mulțumescu-Ți Ție, Doamne.

– Totuși e *ceva* acolo, arătă Eddie spre biserică. Ca... nu știu cum să zic... ca o greutate.

– Da, fu de acord Callahan. Ca o greutate. Oribilă. Însă acum doarme. Lăudat fie Domnul.

Desenă o cruce în aerul înghețat.

La capătul unei poteci din țărână (netedă și mărginită cu garduri vii bine îngrijite), se afla o altă clădire din lemn. Casa lui Callahan, casa parohială, cum o numea el.

– Vrei să ne spui povestea ta în noaptea asta? îl întrebă Roland.

Callahan aruncă o privire spre chipul tras, epuizat al pistolarului și clătină din cap.

– N-am să vă spun nici un cuvințel, sai. Nici dacă ați fi odihniți și tot nu aș face-o. Povestea mea nu trebuie spusă la vreme de noapte. Am să v-o spun mâine dimineață la micul dejun, înainte să plecați la treburile voastre. E bine așa?

– Da, zise Roland.

– Dacă se trezește peste noapte? se îngrijoră Susannah privind spre biserică. Și ne trimite pe toți prin portal?

– Ne vom duce, spuse Roland.

– Știi ce să faci cu lucrul ăla, nu? îl întrebă Eddie.

– Poate, răspunse Roland.

Porniră spre casă, incluzându-l pe Callahan în grupul lor la fel de firesc ca frunza pe o ramură.

– Ți-a zis ceva bătrânul manni cu care ai stat de vorbă? insistă Eddie.

– Poate, repetă Roland. Spune-mi, Părinte, pe *tine* te-a trimis vreodată prin portal? Știi ce înseamnă, nu?

– Știu, zise Callahan. M-a trimis de două ori. Prima dată m-a trimis în Mexic. Într-un orășel pe nume Los Zapatos. Iar a doua oară... la Castelul Regelui. Și cred că am avut mare noroc să mă pot întoarce de acolo.

– Despre care Rege vorbești? îl întrebă Susannah. Arthur Eld?

Callahan clătină din cap. Cicatricea de pe frunte ardea sub lumina stelelor.

– E mai bine să nu vorbim acum despre asta. Nu la vreme de noapte.

Îl privi cu tristețe pe Eddie.

– Vor veni Lupii. Iar acesta este un lucru rău. Și, colac peste pupăză, mai apare un tânăr care îmi spune că Red Sox a pierdut din nou campionatul... în fața celor de la *Mets*?

– Mă tem că da, spuse Eddie.

Și pe drumul spre casă îi povesti acel ultim meci – fără pic de noimă pentru Roland căruia i se păru că aduce vag cu cricket-ul, joc pe care alții îl numeau, pur și simplu, „Puncte". Callahan avea menajeră. Aceasta nu era acolo, dar le lăsase pe plită câte o cană cu ciocolată caldă. În vreme ce o beau, Susannah zise:

– Zalia Jaffords mi-a spus ceva ce te-ar putea interesa, Roland.

Pistolarul ridică din sprâncene.

– Bunicul soțului ei locuiește împreună cu ei. Se zice că-i cel mai bătrân om din Calla Bryn Sturgis. Tian și bătrânul nu-și vorbesc de ani buni – Zalia nici măcar nu știe de la ce s-au certat – dar ea se înțelege binișor cu el. Spune că s-a senilizat în ultima vreme, dar mai are și zile bune. Și pretinde că l-ar fi văzut pe unul dintre Lupi. Mort.

Făcu o pauză pentru efect și apoi continuă:

– Susține că el însuși l-ar fi ucis.

– Nu mai spune! exclamă Callahan. Doamne, Dumnezeule!

– Ba spun. De fapt, Zalia spune.

– Asta e o poveste pe care merită s-o auzim. S-a întâmplat ultima dată când au venit?

– Nu, răspunse Susannah. Și nici data de dinainte de asta, când până și Overholser sugea la țâța maică-sii. Data de dinainte.

– Dacă Lupii vin o dată la douăzeci și trei de ani, calculă Eddie, asta înseamnă că povestea s-a petrecut acum vreo șaptezeci de ani.

Susannah dădu din cap.

– Era om în toată firea la vremea respectivă. Și i-a povestit Zaliei că au format o poteră și s-au dus pe Drumul de Vest și i-au așteptat pe Lupi. Nu știu din câți oameni e formată o poteră...

– Din cinci sau șase, spuse Roland cu nasul în ceașcă.

– Mă rog, Bunelul lui Tian făcea parte din potera asta. Și l-au omorât pe unul dintre Lupi.

– Ce era? întrebă Eddie. Cum arăta fără mască?

– Nu mi-a spus. Cred că nici ea nu știe, că Bunelul n-a vrut să-i zică. Dar ar fi bine să...

O întrerupse un sforăit puternic și prelung. Tresări și se întoarse, împreună cu Eddie, în direcția din care se auzise. Pistolarul căzuse răpus de somn. Cu bărbia în piept. Cu brațele încrucișate, de parcă ar fi adormit cu gândul tot la dans. Și la orez.

14

Casa nu avea decât două dormitoare, așa că Roland înnoptă în camera lui Callahan, oferindu-le lui Eddie și lui Susannah o așa-zisă lună de miere: prima lor noapte singuri, într-un pat adevărat și cu un acoperiș deasupra capului. Nefiind din cale afară de obosiți, cei doi profitară de această intimitate. Apoi Susannah adormi foarte repede. Eddie mai rămase treaz ceva vreme. Ezitant, își trimise mintea în direcția bisericuței lui Callahan, încercând să atingă acel lucru care se ascundea acolo. Proastă idee, fără doar și poate, dar nu se putea abține. Nu simți nimic. Mai precis, simți un nimic în fața a ceva.

Aș putea să-l trezesc, își spuse. *Chiar cred că aș putea să-l trezesc.*

Sigur că da. Și dacă ai o măsea stricată ți-o poți scoate cu un ciocan. Dar de ce să faci una ca asta?

Tot va trebui să-l trezim la un moment dat. Cred că vom avea nevoie de el.

Poate. Dar asta va fi cândva, în viitor. Deocamdată era mai bine să renunțe.

Și totuși Eddie nu se simțea în stare să facă asta. În fața ochilor minții i se succedau cu rapiditate tot soiul de imagini, aidoma cioburilor de oglindă sub razele soarelui. Calla, întinsă în fața lor, sub cerul înnourat, panglica fumurie a râului Devar-Tete Whye. Răzoarele verzi de pe malurile lui: verde orezul verde. Jake și Benny Slightman uitându-se unul la altul și izbucnind în râs fără să rostească vreun cuvânt. Cărarea cu iarbă verde ce ducea de la strada principală la Pavilion. Torțele schimbându-și culoarea. Ete, făcând o plecăciune și vorbind foarte clar: *Eld! Țam-sai!* Susannah cântând: *Zilele-mi sunt pline de mâhnire.*

Însă cu cea mai mare claritate și-l aminti pe Roland, așa cum fusese pe scenă, zvelt și neînarmat, cu brațele încrucișate peste piept și cu obrajii prinși în palme. Uitându-se la *folken* cu ochii lui de un albastru spălăcit. Punând două întrebări din cele trei. Zgomotul tocurilor sale pe scânduri, încet, dar prinzând viteză. Mai repede și tot mai repede, până nu i se mai puteau vedea picioarele. Bătând din palme. Asudând. Surâzând. Însă *ochii* lui nu surâdeau, nu, ochii aceia albaștri de țintaș erau la fel de înghețați ca întotdeauna.

Dar cum a mai dansat! Dumnezeule mare, cum a mai dansat în lumina torțelor!

Hai-hai-comala, culeg orez verde orez.

Alături, Susannah gemu în somn.

Eddie se întoarse cu fața la ea. Își strecură o mână pe sub brațul ei, prinzându-i sânul în căușul palmei. Ultimul său gând fu la Jake. Ar face bine văcarii ăia de la moșie să se poarte frumos cu el. Că, dacă nu, o să fie vai de mama lor.

Și dormi. Fără vise. Iar sub ei, pe când noaptea se adâncea tot mai mult după apusul lunii, această lume de hotar se învârtea ca limbile unui ceas muribund.

II

AFURISITA PODAGRĂ

1

Cu o oră înaintea zorilor, Roland se trezi dintr-un alt coşmar în care se afla iarăşi pe Jericho Hill. Cornul. Se întâmplase ceva cu cornul lui Arthur Eld. Alături de el, în patul cel mare, dormea Bătrânul, prizonier al propriului vis urât. Sprâncenele încruntate îi încreţeau în zig zag fruntea, frângând braţele cicatricei în formă de cruce.

Durerea îl deşteptase pe Roland, nu visul despre cornul rostogolit din mâna vechiului său prieten, Cuthbert. Îl strângea ca într-o menghină de la şolduri până la glezne. Lua forma unor cercuri de foc. Acesta era preţul pe care trebuia să-l plătească pentru excesele nopţii trecute. Şi totul ar fi fost în regulă dacă s-ar fi rezumat la atât. Dar ştia că era vorba despre mult mai mult decât despre faptul că dansase commala cu puţin cam prea multă înflăcărare. Şi nu era nici reuma, aşa cum tot încercase să se convingă în ultimele zile; nu era simpla adaptare a corpului său la umezeala toamnei. Nu avea cum să nu observe modul în care începuseră să i se umfle gleznele, în mod special cea dreaptă. La fel i se îngroşaseră şi genunchii. Şi, chiar dacă, pentru moment, şoldurile păreau în regulă, îl simţea pe cel drept cum începe să se transforme. Nu, nu era vorba de reuma care-l chinuise atât de tare pe Cort în ultimul lui an de viaţă,

obligându-l să rămână în casă, lângă foc, în zilele ploioase. Era ceva mai rău. Artrita, podagra de soi rău, de soiul *uscat*. Curând îi va afecta și mâinile. Cu dragă inimă i-ar ceda mâna cea dreaptă, dacă așa ar fi putut s-o îmbuneze. De când homaroșeniile îi mâncaseră două degete, învățase să facă destul de multe lucruri cu ea, însă niciodată nu avea să-l mai servească la fel ca înainte. Doar că nu-ți poți cumpăra izbăvirea de durere prin asemenea sacrificii, nu crezi? Artrita va veni când va avea ea chef să vină și se va instala acolo unde va avea ea chef să se instaleze, indiferent ce ar face el ca s-o împiedice.

Mai am un an, își zise el, întins pe pat alături de preotul adormit din lumea lui Eddie, Susannah și Jake. *Poate doi.*

Nu, nici vorbă. Poate nici măcar unu. Care e vorba aia a lui Eddie? *Vise, taică, vise!* Eddie avea o mulțime de expresii din lumea lui, însă aceasta era una din cale-afară de bună. Din cale-afară de *potrivită*.

Sigur că nu va renunța la Turn, nici chiar atunci când Bătrânul Strâmbă Oase îl va face incapabil să mai tragă cu pistolul, sau să pună șaua pe cal, sau să facă lucruri mai simple, cum ar fi să taie lemne pentru foc. Nu, era vârât în treaba asta până la sfârșitul sfârșitului. Însă nu-l încânta deloc perspectiva de a depinde întru totul de prietenii lui, de a merge călare în urma lor, poate chiar legat de șa, atunci când nu va mai fi în stare să se țină de oblânc. O piatră de moară, asta va fi. O piatră de moară pe care ceilalți nu o vor putea trage după ei atunci când situația va impune acțiuni mai dinamice.

Am să mă omor dacă se va ajunge la asta.

Dar nu se va omorî. Acesta era purul adevăr. *Vise, taică, vise!*

Așa Eddie îi reveni în minte. Trebuia să-i spună ce se întâmplă cu Susannah. Fără întârziere. Cu gândul acesta se trezise, poate din cauza durerii. Evident că nu va fi o discuție plăcută, însă trebuia să aibă loc. Venise vremea ca Eddie să afle despre Mia. Acum, că se găseau în oraș – într-o casă –, ei îi va fi mai greu să se furișeze. Dar o va face. Ea nu se putea împotrivi nevoilor pruncului și propriilor ei pofte, așa cum nici Roland nu se putea împotrivi cercurilor de durere care îi strângeau în menghină șoldul și genunchiul drept și ambele glezne, cruțându-i deocamdată mâinile iscusite. Dacă Eddie nu era pus în gardă, lucruri îngrozitoare se puteau întâmpla. Iar ei nu aveau nevoie de așa ceva. I-ar fi putut distruge.

Întins pe pat, zvâcnind de durere, Roland privi cum se luminează cerul. Și se înfioră dându-și seama că lumina nu se mai revarsă peste lume chiar de la est, ci puțin mai înspre sud.

Până și răsăritul era în derivă.

2

Menajera lui Callahan era o femeie plăcută, de vreo patruzeci de ani, pe nume Rosalita Munoz. Când dădu cu ochii de Roland, îi zise pe un ton ce nu accepta nicio contrazicere:

– Îți bei cafeaua și după aia vii cu mine.

Se duse la plită să aducă ceașca de cafea. Callahan își înălță capul spre Roland. Eddie și Susannah nu se sculaseră încă, așa că erau singuri în bucătărie.

– Cât de rău te doare, domnule?

– Nu-i decât reuma, spuse Roland. O moștenire de familie din partea tatălui meu. O să-mi treacă până spre amiază, dacă ies la soare și dacă nu e umezeală.

– Știu ce înseamnă durerea de reumatism, zise Callahan. Mulțumește Domnului că nu-i mai rău.

– Îi mulțumesc.

Apoi se adresă Rosalitei care venea cu cănile mari cu cafea aburindă.

– Îți mulțumesc și ție.

Femeia puse cănile pe masă și făcu o reverență uitându-se la el cu sfială și seriozitate.

– N-am mai văzut niciodată un dans al orezului atât de bun, sai.

Roland zâmbi strâmb.

– Acum sufăr din cauza asta.

– Te fac eu bine, spuse femeia. Am un ulei special din pisică. Îți ia durerea cu mâna și te ajută să nu mai șchiopătezi. Întreabă-l și pe Părinte.

Roland îl privi pe Callahan care făcu un semn de aprobare.

– Atunci vei avea prilejul să-mi dovedești asta. Mulțam-sai.

Rosalita Munoz făcu încă o reverență și ieși din încăpere.

– Am nevoie de o hartă a oraşului, zise Roland când rămaseră singuri. Nu trebuie să fie ceva artistic, doar exactă şi să respecte distanţele. Poţi să-mi desenezi una?

– Nici pomeneală, îi răspunse calm Callahan. Ştiu să ţin un creion în mână dar nici dacă mi-ai pune pistolul la tâmplă n-aş fi în stare să-ţi desenez o hartă nici măcar de aici până la râu. Pur şi simplu, n-am talentul ăsta. Dar cunosc două persoane care te-ar putea ajuta.

Îşi ridică vocea şi strigă:

– Rosalita! Rosie! Vino, te rog, până aici!

3

Douăzeci de minute mai târziu, Rosalita îi prinse mâna lui Roland într-a ei, fermă şi uscată, îl conduse în cămară şi închise uşa în urma lor.

– Scoate-ţi nădragii, te rog, îi ceru ea. Şi nu te sfii, că nu cred că ai avea în ei ceva ce n-am mai văzut, doar dacă nu cumva bărbaţii sunt altfel înzestraţi în Gilead şi Lumea Dinăuntru.

– Nici eu nu cred, spuse Roland dându-şi jos pantalonii.

Soarele se ridicase pe cer, dar Eddie şi Susannah încă nu-şi făcuseră apariţia. Roland n-avea niciun zor să-i trezească. Mai mult ca sigur că îi aşteptau destule zile când vor fi nevoiţi să se scoale cu noaptea-n cap sau să se ducă la culcare la primul cântat al cocoşilor. Măcar astăzi să se bucure de liniştea adusă de un acoperiş deasupra capului, de confortul saltelei de puf de sub trupurile lor ostenite şi de minunata intimitate pe care le-o oferea uşa închisă între ei şi restul lumii.

În mână cu o sticlă plină cu lichid uleios, deschis la culoare, Rosalita inspiră şuierător printre buzele cărnoase. Se uită la genunchiul drept al lui Roland, apoi îi atinse şoldul drept cu mâna ei stângă. Pistolarul tresări, cu toate că atingerea femeii era blândeţea întruchipată.

Îşi ridică spre el ochii de un căprui atât de închis că păreau aproape negri.

– Asta nu-i reumă. E podagră. De aia care se întinde repede.

– Da. Acolo de unde sunt eu i se spune podagră uscată, zise el. Nici un cuvânt despre asta nici Părintelui, nici prietenilor mei.

Ochii aceia întunecați îl priveau fără să clipească.

– Știi că n-ai să-ți poți tăinui boala prea multă vreme.

– Înțeleg ce spui. Însă *voi* păstra secretul atâta timp cât voi putea. Iar tu ai să mă ajuți.

– Sigur, răspunse femeia. N-ai grijă.

– Mulțumesc. Spune-mi, îmi va fi de folos leacul tău?

Privi sticluța și zâmbi.

– Da. Are mentă și rășini de mlaștină. Dar secretul ei este fierea de pisică – câte trei picături în fiecare sticluță, nu mai multe. Fiere de pisici de stâncă, ce vin din deșert, din direcția marelui întuneric.

Turnă în palmă puțin din lichidul uleios. Aroma puternică de mentă ajunse instantaneu la nările lui Roland, urmată de un alt miros, unul mai ascuns și mai puțin plăcut. Da, trebuie că era de la fierea de pumă, sau linx, sau ce-o fi fost acel animal căruia îi ziceau „pisică de stâncă" prin părțile astea.

Când se aplecă și îi întinse soluția pe rotule, căldura se instală înstantaneu și aproape de nesuportat. Însă, atunci când se mai domoli, simți o alinare la care nu îndrăznise să spere.

După ce îl unse, îl întrebă:

– Cum te simți acum, pistolar-sai?

În loc să-i răspundă prin vorbe, o strânse la trupul lui zvelt și gol, îmbrățișând-o recunoscător. Femeia îl îmbrățișă la rândul ei cu o lipsă neprefăcută de pudoare, șoptindu-i la ureche:

– Dacă sunteți cine ziceți că sunteți, nu trebuie să-i lăsați să ne ia țâncii. Nici unul. Nu vă luați după ce zic mârțoagele alea de Eisenhart și Telford.

– Vom face tot ce ne stă în putere să vă ajutăm, îi spuse el.

– Bun. Mulțam.

Făcu un pas înapoi și privi în jos.

– O parte din tine n-are nici artrită, nici reumă. Ba chiar pare destul de vioaie. Poate la noapte ai să alini dorul vreunei domnițe, pistolarule.

– Poate așa voi face, zise Roland. Poți să-mi dai o sticluță cu leacul tău să o am la mine, sau e prea scump?

– Nee, nu-i deloc scump, spuse femeia.

Cât cochetase cu el zâmbise cu gura până la urechi. Acum era din nou serioasă.

– Dar nu cred că-ți va fi de folos prea multă vreme.

– Știu, răspunse Roland. Nu contează. Tragem de timp cât putem, dar, în cele din urmă, lumea ia totul înapoi.

– Da, spuse femeia. Așa este.

4

Când ieși din cămară, încheindu-și pantalonii, auzi mișcare în camera cealaltă. Vocea șoptită a lui Eddie, urmată de râsetul adormit al lui Susannah. Lângă plită, Callahan își turna o altă ceașcă cu cafea. Roland se apropie de el și îi spuse repede:

– Am văzut tufe de rumeioară în stânga aleii dintre casă și biserică.

– Da. S-au copt. Ai ochi ageri, pistolarule.

– Lasă ochii, rogu-te. Eu am să ies să le culeg. Spune-i lui Eddie să vină după mine și ține-o ocupată pe nevastă-sa. Poți?

– Cred că da, însă...

– Bine, zise Roland și ieși.

5

Când Eddie ajunse lângă el, Roland umpluse deja jumătate de pălărie cu fructele mici și portocalii. Ba chiar mâncase destul de multe. Durerea din picioare și șolduri îi trecuse cu o rapiditate uluitoare. Culegând fructele mici, se întreba cam cât ar fi fost în stare Cort să plătească pentru o singură sticluță cu uleiul de pisică al Rosalitei Munoz.

– Măi, omule, da' astea seamănă cu fructele din ceară pe care le punea maică-mea pe milieuri de Ziua Recunoștinței, exclamă Eddie. Chiar se pot mânca?

Roland alese o boabă mare cât vârful degetului și i-o vârî în gură.

– Are gust de ceară, Eddie?

Ochii tânărului, precauți la început, se dilatară de uimire. Înghiți, rânji cu gura până la urechi și se întinse după alte fructe.

– Au gust de coacăze, doar că-s mai dulci. Auzi, mă întreb dacă Suze știe să facă brioșe. Da' chiar dacă nu știe, pun pariu că menajera lui Callahan...

– Ascultă-mă, Eddie. Ascultă-mă cu atenție și încearcă să-ți ții emoțiile în frâu. În numele tatălui tău.

Eddie tocmai se întinsese către o tufă plină cu fructe. Acum se opri și se uită la Roland, fără nicio expresie pe chip. În lumina începutului de zi, pistolarul observă cât de bătrân părea. Era de-a dreptul extraordinar cât de mult se maturizase.

– Ce s-a întâmplat?

Roland, care dezbătuse iar și iar problema în minte, până când ajunsese să creadă că era deosebit de complicată, fu uimit să-și dea seama cât de repede și simplu reuși să o pună în cuvinte. Și mai observă și că Eddie nu fu prea surprins.

– De câtă vreme știi?

Roland încercă să deslușească ceva acuzații în tonul tânărului, dar nu reuși.

– Cu certitudine? De prima dată când am surprins-o când se furișa în pădure. Când am văzut-o cum mănâncă...

Ezită.

– ...chestiile alea pe care le mânca. Când am auzit-o cum vorbește cu niște oameni care nu erau acolo. Însă am bănuit de ceva mai multă vreme. Încă de când am fost în Lud.

– Și nu mi-ai spus.

– Nu.

Acum vor veni și reproșurile, completate cu o porție generoasă din sarcasmul lui Eddie. Numai că nimic din toate acestea nu se întâmplă.

– Vrei să știi dacă am draci pe tine, nu? Dacă am de gând să fac tămbălău pe chestia asta.

– Și ai de gând?

– Nu. Nu sunt supărat, Roland. Un pic scos din sărite, poate. Și sunt al naibii de speriat pentru Suze. Dar de ce să fiu supărat pe tine? Nu ești tu conducătorul nostru? Dinh-ul nostru?

Fu rândul lui Eddie să ezite. Când continuă, vorbi mai limpede. Nu-i era ușor, dar o scoase la capăt.

– Nu ești tu dinh-ul *meu*?

– Ba da, răspunse Roland.

Puse o mână pe braţul lui. Îl surprindea dorinţa – nevoia, aproape – de a se explica. Dar i se împotrivi. Căci Eddie îl numise dinh-ul *lui*, nu doar dinh. Şi, în cazul acesta, obligaţia lui era să se poarte ca un dinh.

– Nu pari prea şocat de vestea asta.

– Ei, sunt surprins, răspunse Eddie. Poate nu şocat, dar... mă rog...

Culese câteva fructe de rumeioară şi le azvârli în pălăria lui Roland.

– Am observat şi eu unele chestii, înţelegi? Uneori e prea palidă. Uneori se strâmbă de durere şi se ţine de burtă şi, dacă o întrebi ce o doare, zice că are o indigestie. Şi ţâţele îi sunt mai mari. Sunt sigur. Dar, Roland, încă îi mai vine ciclul! N-a trecut nici o lună de când am văzut-o cum îngroapă cârpele alea pe care le foloseşte. Şi erau pline de sânge. *Musteau* de atâta sânge. Cum se poate una ca asta? Dacă a rămas însărcinată atunci când l-am adus pe Jake la noi – atunci când îi distrăgea atenţia demonului din cerc – înseamnă că e gravidă în patru luni pe puţin, poate chiar cinci. Chiar şi dacă ţinem cont de felul anapoda în care curge timpul acum, cam aşa *trebuie* să fie.

Roland îl aprobă din cap.

– Ştiu că încă mai are menstre. Iar asta e dovada clară a faptului că nu-i copilul tău. Chestia aia pe care o poartă în pântec îşi bate joc de sângele ei de femeie.

Şi îşi aduse aminte cum strânsese broasca în pumn, până când îi ieşiseră maţele. Cum îi băuse fierea neagră. Cum o linsese de pe degete ca pe dulceaţă.

– O să...

Eddie vru să-şi vâre în gură o boabă de rumeioară, dar renunţă şi o azvârli în pălăria lui Roland. Pistolarul îşi spuse că va trece multă vreme până când tânărul va avea din nou poftă de mâncare.

– Roland, măcar o să *arate* ca un copil de om?

– Sunt aproape sigur că nu.

– Şi cum o să arate, atunci?

Cuvintele i se revărsară din gură înainte de a le putea opri.

– E mai bine să nu rostim numele diavolului.

Eddie se cutremură, iar toată culoarea i se scurse din obraji.

– Eddie? Te simţi bine?

– Nu, răspunse el. Sigur că nu mă simt bine. Dar nici n-am să leşin ca o mimoză la un concert al lui Andy Gibb. Ce-o să facem?

– Nimic, deocamdată. Avem mult prea multe alte lucruri importante de făcut.

– Că bine zici, fu de acord Eddie. Lupii o să vină peste douăzeci și patru de zile, dacă am socotit bine. Dincolo, în New York, cine mai poate să știe ce dată e? Șase iunie? Zece? Mult mai aproape de cincisprezece iulie decât a fost ieri, asta-i sigur. Dar, Roland, dacă chestia aia din burta ei nu-i o ființă omenească, n-avem de unde să știm dacă sarcina va dura tot nouă luni. Ar putea naște după șase luni. La naiba, ar putea naște chiar mâine.

Roland aprobă din cap și îl aștepta să continue. Ajunsese până aici; cu siguranță că va putea deduce singur și restul.

Așa se și întâmplă.

– Ne-am blocat, nu?

– Da. O putem supraveghea, dar cam asta-i tot ce putem face. Nici măcar n-o putem obliga să stea mai liniștită în speranța că vom încetini deznodământul, pentru că s-ar putea să-și dea seama de ce o facem. În plus, avem nevoie de ea. Să tragă cu pistolul atunci când va veni vremea. Dar, înainte de asta, trebuie să facem exerciții de luptă cu câțiva din oamenii de aici, să vedem cu ce arme se descurcă cel mai bine. Probabil că vor alege arcul cu săgeți.

Se strâmbă. Într-un final, reușise să înfigă suficiente săgeți în ținta de pe Câmpul de Nord ca să-l mulțumească pe Cort, dar niciodată nu avusese vreo înclinație pentru arc sau pentru arbaletă. Acestea fuseseră armele preferate ale lui Jamie DeCurry, nu ale lui.

– O să reușim, nu?

– Da.

Și Eddie surâse. Surâse în ciuda tuturor necazurilor. Căci era cine era. Roland îi observă zâmbetul și se bucură.

6

Pe drumul înapoi spre casa parohială a lui Callahan, Eddie îl întrebă:

– Mie mi-ai spus adevărul, Roland. De ce nu i-l spui și ei?

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

– Ba cred că înțelegi foarte bine, zise Eddie.

– În regulă, înțeleg. Însă cred că n-o să-ți placă răspunsul.

– Mi-ai dat o mulțime de răspunsuri de când ne cunoaștem și nu cred că mi-au plăcut mai mult de o cincime, spuse Eddie.

Apoi se gândi mai bine și continuă:

– Nu, sunt mult prea mărinimos. O cincizecime ar fi mai aproape de adevăr.

– Cea care-și spune Mia – adică *mamă* în Limba Nobilă – știe că este însărcinată, deși mă îndoiesc că ar ști și ce fel de prunc poartă în pântece.

Eddie rămase dus pe gânduri, fără să scoată o vorbă.

– Indiferent ce ar fi creatura aceea, Mia se gândește la ea ca la copilul ei și nu-și va cruța nici puterile, nici chiar viața ca să-l protejeze. Chiar dacă pentru asta ar fi nevoită să pună stăpânire pe trupul lui Susannah, așa cum a făcut Detta Walker cu Odetta Holmes. Și o va face dacă va fi în stare.

– Probabil că va fi, spuse posomorât Eddie. Eu cred că vrei să spui, și să mă corectezi dacă mă înșel, că nu vrei să-i zici lui Suze că s-ar putea să aibă un monstru care-i crește în burtă pentru ca să nu-i scadă randamentul atunci când va fi să ne luptăm.

Roland ar fi putut să contrazică duritatea acestei concluzii, însă preferă să nu o facă. În esență Eddie avea dreptate.

Ca întotdeauna când se înfuria, accentul de mahala al tânărului devenise mai pronunțat. Ca și cum ar fi vorbit cu nasul, nu cu gura.

– Iar dacă ceva se va schimba în luna care vine – de pildă, dacă o apucă chinurile facerii și scoate din ea Creatura din Laguna Neagră – va fi complet nepregătită. Habar n-o să aibă ce a trăsnit-o.

Roland se opri cam la vreo zece metri de casă. Prin fereastră îl zări pe Callahan stând de vorbă cu doi tineri, un băiat și o fată. Chiar și de la distanța aceea se vedea că sunt gemeni.

– Roland?

– Adevăr grăiești, Eddie. Are vreun sens? Dacă da, sper ca tu să fii cel care îl va descoperi. Timpul nu mai este doar un chip oglindit în apă. Timpul a devenit cel mai valoros bun al nostru.

Din nou se aștepta la o explozie „marca Eddie", asezonată cu expresii de genul *mânca-mi-ai curu'* sau *mănânci căcat cu polonicul*. Însă explozia nu se produse. Eddie nu făcu nimic altceva decât să-l privească lung. Cu tristețe. Tristețe pentru Susannah, firește, dar și pentru ei doi. Pentru ei doi care complotau acum împotriva unuia din tet-ul lor.

– Am să fac ce spui, zise Eddie, dar nu pentru că eşti dinh, şi nici pentru că unul din ăia doi se va întoarce din Bubuit de Tunet cu creierul distrus, făcu el un semn cu mâna spre cei doi copii cu care stătea de vorbă Bătrânul. Aş da oricare copil din oraşul ăsta pentru copilul pe care îl poartă Suze. Dacă *ar fi* copil. Copilul meu.

– Ştiu că aşa ai face, spuse Roland.

– Mie de trandafir îmi pasă, continuă Eddie. E unicul lucru pentru care merită să-i risc viaţa. Dar şi aşa, trebuie să-mi promiţi că dacă situaţia se împute, dacă o apucă facerea, sau dacă fufa aia de Mia face vreo mişcare, o să încercăm s-o salvăm.

– Oricând voi încerca s-o salvez, spuse Roland.

Şi în faţa ochilor îi apăru o imagine de coşmar – scurtă, dar înfiorător de clară. Jake atârnat deasupra prăpastiei.

– Juri? îl întrebă Eddie.

– Da, răspunse Roland privindu-l pe tânăr în ochi.

Dar în minte îl văzu pe Jake prăvălindu-se în abis.

7

Ajunseră la uşa casei parohiale chiar în momentul când Callahan îşi conducea tinerii oaspeţi. Lui Roland i se păru că aceştia erau cei mai minunaţi copii pe care îi văzuse vreodată. Amândoi aveau părul negru ca abanosul, cel al băiatului lung până la umeri, al fetei prins cu o fundă albă şi revărsându-i-se pe spate până la fund. Albastrul închis al ochilor era perfect. Pielea le era albă ca smântâna, buzele de un roşu senzual. Pe obraji aveau câţiva pistrui aurii. Din câte vedea Roland, până şi pistruii aceia erau identici. Cei doi copii se uitară de la el la Eddie, apoi la Susannah care stătea în pragul uşii de la bucătărie cu o cârpă de şters vasele într-o mână şi cu ceaşca cu cafea în cealaltă. Expresia de pe chipurile lor era uimită, dar curioasă. Se deslușea şi prudenţă în privirile lor, dar nici urmă de teamă.

– Roland, Eddie, aceştia sunt gemenii familiei Tavery, Frank şi Francine. Rosalita i-a adus aici. Ferma părinţilor lor se află la mai puţin de un kilometru

depărtare. Până după-amiază îți vor desena harta și sunt convins că va fi cea mai frumoasă hartă pe care ai văzut-o vreodată. Priceperea la desen e doar unul dintre multele lor talente.

Gemenii Tavery salutară politicos. Băiatul făcu o plecăciune, fetița o reverență.

– Desenați bine și vă vom mulțumi, le zise Roland.

Aceiași bujori înfloriră pe obrajii lor uluitori de albi. Șoptiră câteva cuvinte de mulțumire și se pregătiră s-o ia din loc. Dar Roland își trecu brațele în jurul umerilor lor înguști, însă bine făcuți, și îi conduse câțiva pași pe alee. Era cucerit nu atât de frumusețea lor perfectă, cât de inteligența ascuțită pe care o deslușise în ochii lor albaștri. Nu se îndoia câtuși de puțin că îi vor desena o hartă excelentă; așa cum nu se îndoia că Părintele Callahan o trimisese pe Rosalita după ei doar ca ultim argument, dacă mai era nevoie de vreunul: în cazul în care nu vor face nimic, unul din acești doi copii se va transforma într-un idiot miorlăit în mai puțin de o lună.

– Sai? întrebă Frank.

Iar *acum* în voce i se citea o undă de îngrijorare.

– Nu vă fie teamă de mine, spuse Roland, dar ascultați-mă cu multă luare-aminte.

8

Callahan și Eddie îl urmăriră pe Roland care mergea încet alături de gemenii Tavery pe aleea pietruită din fața casei, cu același gând: Roland părea un bunicuț cumsecade.

Susannah se apropie de ei, se uită și ea la cei trei, apoi îl trase de cămașă pe Eddie.

– Vino puțin cu mine.

O urmă în bucătărie. Rosalita plecase, așa că erau singuri. Ochii căprui ai lui Susannah erau enormi și strălucitori.

– Ce e? o întrebă el.

– Ridică-mă.

O ridică.

– Acum, pupă-mă repede cât încă mai poți.

– Atâta tot?

– Nu-i suficient? Ar cam trebui să-ți ajungă, domnule Dean.

O sărută din toată inima, dar nu se putu abține să nu remarce cât de umflați îi erau sânii lipiți de pieptul lui. Apoi se pomeni cum caută semne ale celeilalte pe chipul ei. A celei care își spunea Mamă în Limba Nobilă. Nu o văzu decât pe Susannah, dar era convins că, de acum înainte, era condamnat să o caute mereu pe cealaltă. Iar ochii îi erau atrași de abdomenul ei ca de un magnet, oricât ar fi încercat să se uite în altă parte. Se întrebă cât de mult se va schimba relația lor. Iar acesta nu era un gând plăcut.

– Mai bine? o întrebă el.

– Mult mai bine, surâse ea, dar apoi surâsul îi păli. Eddie? S-a întâmplat ceva?

El zâmbi cu gura până la urechi și o sărută din nou.

– În afară de faptul că s-ar putea să murim aici? Nu. Nu s-a întâmplat absolut nimic.

O mai mințise și înainte? Nu-și aducea aminte, dar nu credea. Și chiar dacă ar fi mințit-o vreodată, niciodată nu o mai făcuse cu asemenea impertinență. Cu asemenea premeditare.

Iar acesta era un lucru rău.

9

Zece minute mai târziu, înarmați cu căni pline cu cafea proaspătă (și un castron cu fructe de rumeioară) ieșiră în curticica din spatele casei parohiale. Pistolarul își întoarse fața spre soare, savurându-i căldura. Apoi se întoarse spre Callahan.

– Am dori să-ți auzim povestea acum, Părinte, dacă vrei să ne-o spui. Și după aceea poate vom merge la biserica ta să vedem ce e acolo.

– Vreau să-l luați, zise Callahan. N-a pângărit biserica, n-a avut cum s-o pângărească pentru că Doamna Liniștii Noastre n-a fost niciodată sfințită. Dar a schimbat-o în rău. Chiar și pe vremea când era doar în stadiu de construcție,

tot simțeam duhul lui Dumnezeu în ea. Acum nu-l mai simt. Lucrul ăla l-a gonit. Vreau să-l luați de-aici.

Roland deschise gura să dea un răspuns evaziv, dar Susannah i-o luă înainte:

– Roland? Te simți bine?

Se întoarse mirat spre ea.

– Da. De ce nu m-aș simți bine?

– Îți tot masezi șoldul.

Oare? Da, asta făcea. Durerea i se furișa înapoi în oase, în ciuda razelor fierbinți ale soarelui, în ciuda uleiului din pisică al Rosalitei. Afurisita podagră.

– N-am nimic, îi spuse. Doar un pic de reumă.

Îl privi neîncrezătoare, apoi păru a-i accepta explicația. *Păcătos mod de a porni la drum*, își zise Roland, *când cel puțin doi dintre noi au secrete. Nu vom putea continua astfel. Nu prea multă vreme.*

I se adresă din nou lui Callahan:

– Spune-ne povestea ta. Cum ți-ai căpătat cicatricele, cum ai ajuns aici și cum ai dat de Treisprezece Negru. Vrem să auzim absolut tot.

– Da, murmură Eddie.

– Absolut tot, repetă Susannah.

Toți trei se uitară la Callahan – Bătrânul, clericul care îngăduia să i se spună „Părinte", dar niciodată „preot". Își duse mâna dreaptă, mâna beteagă, la cicatricea de pe frunte și își frecă locul. Într-un final, spuse:

– Băutura a fost de vină. Asta cred acum. Nu Dumnezeu, nu diavolii, nu predestinarea, nu sfinții. Băutura a fost de vină.

Se opri, dus pe gânduri, apoi le zâmbi. Roland și-l aminti pe Nort, bărbatul din Tull care mesteca tutun și care fusese înviat din morți de omul în negru. Nort zâmbea în felul acela.

– Dar dacă Dumnezeu a creat lumea, înseamnă că tot Dumnezeu a creat și băutura. Și că asta este voia lui.

Ka, adăugă Roland în gând.

Callahan mai tăcu câteva clipe, frecându-și cicatricea cruciformă de pe frunte, adunându-și gândurile. Apoi, începu să-și depene povestea.

III

POVESTEA PREOTULUI (NEW YORK)

1

Băutura fusese de vină. A ajuns la concluzia asta după ce a încetat să mai bea, iar gândurile i s-au limpezit. Nu Dumnezeu, nici Satana, nici vreo absconsă luptă psihosexuală între afurisita-i lamentare și binecuvântatu-i Părinte Ceresc. Nimic altceva decât băutura. Era oare surprinzător că whisky-ul îi devenise stăpân? Ești irlandez, ești preot, încă o lovitură și ești eliminat.

După ce a terminat seminarul din Boston, a ajuns la o parohie urbană în Lowell, statul Massachusetts. Enoriașii îl adorau (nu îi numea „turma mea", deoarece „turma" este adunătura de oi proaste pe care le vezi păscând la marginea orașului), însă, după șapte ani de Lowell, Callahan își cam pierduse răbdarea. Atunci când a stat de vorbă cu episcopul Dugan, la sediul diocezei, folosise toate neologismele și sintagmele epocii pentru a-și explica această neliniște: haos social, spleen citadin, lipsa tot mai accentuată de empatie, deconectarea de la viața spirituală. Înainte de întrevederea cu episcopul, se ascunsese la toaletă ca să tragă o dușcă (urmată de două dropsuri mentolate, că doar nu era tâmpit), și fusese extrem de convingător. Însă nu întotdeauna elocvența se trage din credință. Cel mai adesea se trage din sticlă. În plus, el nu era vreun mincinos. *A crezut* sincer tot ce a spus în biroul lui Dugan în ziua aceea. Fiecare cuvânt. La fel cum

credea în Freud, în viitorul liturghiei ținute în engleză, în nobletea „războiului împotriva sărăciei" declanșat de președintele Lyndon Johnson și în cretinismul extinderii războiului în Vietnam inițiat de același președinte: „până la brâu în noroi și nebunul ăla din fruntea țării ne îndeamnă să înaintăm", cum bine zicea folclorul acelei perioade. Credea în toate aceste principii (presupunând că erau principii *reale*, nu doar niște trăncăneli snoabe la sindrofii) deoarece ele erau cotate excelent la Bursa intelectuală. Conștiința Socială a crescut cu două puncte și o treime, Confortul Căminului a scăzut cu un sfert de punct, dar încă mai este considerat o investiție solidă. Mai târziu totul a devenit mai simplu. Mai târziu a ajuns să înțeleagă că nu bea prea mult pentru că ar fi fost instabil din punct de vedere spiritual, ci că era instabil din punct de vedere spiritual pentru că bea prea mult. Îți venea să protestezi, să zici că lucrurile nu stau *așa*, sau nu *doar* așa, că ar fi fost mult prea simplu. Dar acesta era adevărul, și nu altul. Vocea lui Dumnezeu este șoptită și slabă, așa a spus profetul Isaia, iar noi spunem în cor mulțumesc. Și e foarte greu să auzi o voce slabă atunci când ești beat mangă majoritatea timpului. Callahan a plecat din America spre lumea lui Roland înainte ca revoluția informatică să născocească acronimul GIGA – gunoi înăuntru, gunoi afară – însă nu înainte să audă o remarcă făcută de cineva la o întrunire a Alcoolicilor Anonimi, care spusese că, dacă urci un dobitoc în avion la San Francisco și îl duci pe coasta de est, același dobitoc va coborî în Boston. De obicei cu patru sau cinci pahare la bordul personal. Dar asta a fost mai târziu. În 1964 credea ce credea, și foarte mulți oameni se arătaseră doritori să-l ajute să-și găsească drumul. Din Lowell se mutase în Spofford, suburbie a orașului Dayton, Ohio. După cinci ani s-a simțit iar ca pe ace. În consecință, a început să rostogolească din nou aceleași vorbe. Vorbe pe care ți le ascultă conducerea diocezei. Vorbe care îți dau dreptul la altă alegere. Haos social. Încetarea legăturii spirituale (de această dată cu enoriașii lui din suburbie). Da, îl adorau (și lui îi erau dragi), totuși ceva părea a nu fi tocmai în regulă. Și *chiar* era ceva în neregulă, ceva rău, mai ales în barul liniștit din colț (unde toată lumea îl adora, de asemenea) și în dulapul cu băutură din livingul casei parohiale. În afară de cazul când este îngurgitat în doze mici, alcoolul este o otravă, iar Callahan se otrăvea în fiecare noapte. Și tocmai această toxină din organismul lui îl distrugea; nu starea lumii și nici starea propriului suflet. Fusese, oare, întotdeauna, atât de evident? Mai târziu (la o altă întrunire a Alcoolicilor Anonimi) l-a auzit pe un

individ comparând alcoolismul și dependența de droguri cu un elefant instalat în mijlocul sufrageriei: cum să nu-l vezi? Deoarece se afla în primele nouăzeci de zile de când nu pusese picătură în gură, ceea ce însemna că, deocamdată, era obligat doar să asculte și să-și țină gura („Scoate-ți vata din urechi și vâră-ți-o în gură", sună sfatul din bătrâni, iar noi spunem în cor mulțumesc), Callahan nu a putut interveni să-i spună că se poate foarte bine, da, domnule, sigur că se poate. Puteai să nu vezi elefantul dacă era un elefant *fermecat*, dacă, aidoma Umbrei din film, avea puterea să întunece mințile oamenilor. Să te facă să crezi pe bune că problemele tale sunt spirituale și fizice, fără absolut nicio legătură cu pileala. Doamne, Dumnezeule, simpla privare de somn profund și odihnitor era de ajuns să te dărâme, dar, cumva, niciodată nu te gândeai la legătura pe care o au insomniile cu alcoolul. Băutura îți transforma procesele mentale în ceva foarte asemănător cu acel număr de circ unde toți clovnii se revarsă dintr-o mașinuță de jucărie. Și te cutremurai la trezie când priveai în urmă, la toate câte le-ai spus și le-ai făcut („Obișnuiam să stau într-un bar și să rezolv toate problemele umanității, dar nu eram capabil să-mi găsesc mașina în parcare", își amintise un alt individ la o altă întrunire, iar noi spunem în cor mulțumesc). Iar lucrurile pe care le *gândeai* erau cele mai rele. Cum poți să-ți petreci după-amiaza gândindu-te că tocmai ce ai trecut printr-o criză de natură spirituală, când toată dimineața ai vomitat. Totuși el o făcuse. Iar superiorii lui l-au crezut, poate pentru că mulți dintre ei aveau propriile lor probleme cu elefantul fermecat. Și astfel, primăvara lui 1969 îl găsise din nou în New England. De această dată mai la nord. Se instalase – cățel și purcel, crucifix și odăjdii – în încântătorul orășel pe nume Jerusalem's Lot, din statul Maine. Iar acolo a întâlnit răul cel adevărat. Și l-a privit în ochi.

Și a șovăit.

2

– M-a căutat un scriitor, spuse el. Ben Mears.

– Cred că am citit o carte de-a lui, zise Eddie. Parcă se chema *Air Dance*. Despre un bărbat spânzurat pentru o crimă comisă de fratele lui?

Callahan dădu din cap.

– Așa e. Și mai era și un profesor, Matthew Burke, și amândoi credeau că e un vampir în Salem's Lot, din specia care creează alți vampiri.

– Mai există și o altă specie? întrebă Eddie, amintindu-și de sutele de filme văzute la cinematograful Majestic și poate de cele o mie de cărți cu benzi desenate cumpărate (și uneori furate) din prăvălia Dahlie's.

– Există, și vom ajunge și acolo, dar deocamdată nu asta contează. Era și un băiat care credea. Cam de vârsta ta, Jake. Însă nu au reușit să mă convingă – nu din prima – dar *ei* erau siguri de adevărul lor și mi-era greu să mă împotrivesc credinței lor. În plus, *ceva* chiar se petrecea în Lot, măcar asta era adevărat. Oamenii dispăreau. În oraș era o atmosferă de teroare. Mi-e imposibil să o descriu acum, când stau la soare, dar era acolo. A trebuit să oficiez slujba de înmormântare a unui alt băiat. Numele lui era Daniel Glick. Mă îndoiesc că el a fost prima victimă a vampirului, și cu siguranță nu a fost ultima, însă a fost primul care a murit. Iar în ziua înmormântării lui Danny Glick, viața mi s-a schimbat. Nu vorbesc acum despre litrul zilnic de whisky. Ceva mi s-a schimbat în *minte*. Am simțit asta. Ca și cum s-ar fi răsucit un comutator. Și, cu toate că nu am mai pus băutură în gură de ani întregi, comutatorul ăla tot răsucit e și acum.

Susannah își zise: *Atunci ai trecut prin portal, Părinte Callahan.*

Și Eddie: *Atunci te-ai întâlnit cu nouăsprezece, prietene. Sau cu nouăzeci și nouă. Sau, poate, cu amândoi.*

Roland asculta, pur și simplu. Mintea îi era golită de orice gând, dispozitiv perfect de recepție.

– Mears, scriitorul, se îndrăgostise de o fată din oraș, Susan Norton. Și vampirul i-a luat-o. Cred că a făcut asta în primul rând pentru că putea, și în al doilea rând ca să-l pedepsească pe Mears pentru că avusese îndrăzneala să alcătuiască un soi de grup – un ka-tet – ca să-l prindă. Și ne-am dus la casa pe care o cumpărase vampirul, o ruină cunoscută sub numele de Casa lui Marsten. Iar creatura care sălășluia acolo se numea Barlow.

Callahan tăcu, dus pe gânduri, privind prin ei spre vremurile acelea trecute. Apoi continuă.

– Barlow plecase, însă lăsase în urmă femeia. Și o scrisoare. Adresată nouă, tuturor, dar în principal mie. În clipa când am văzut fata întinsă în pivnița

Casei lui Marsten am înțeles că totul este real. Doctorul care venise cu noi i-a ascultat inima și i-a luat tensiunea doar ca să fim siguri. N-avea puls. Tensiunea era zero. Însă a înviat atunci când Ben i-a înfipt țărușul în piept. Atunci sângele a țâșnit. A zbierat, s-a zvârcolit. Iar mâinile ei... mi-aduc aminte cum arătau umbrele lor pe ziduri...

Eddie o apucă strâns de mână pe Susannah. Ascultau povestea Părintelui cu o încordare înfiorată care nu avea nimic de-a face cu credința, sau cu lipsa acesteia. Aici nu mai era vorba despre un tren vorbitor acționat de niște computere dereglate, nu era vorba nici de bărbați și femei întorși la Epoca Primitivă. Mai degrabă era ceva asemănător cu demonul acela invizibil care apăruse la locul unde îl recuperaseră pe Jake. Sau cu Gardianul din Dutch Hill.

– Și ce ți-a scris Barlow ăsta? întrebă Roland.

– Că am credința slabă și că mă voi dezice de ea. Și bineînțeles că avea dreptate. La vremea respectivă unicul lucru în care credeam era whisky-ul irlandez Bushmills. Doar că nu știam. Însă el *știa*. Vedeți voi, și băutura e un vampir, și doar un alt vampir o poate recunoaște.

Băiatul care ne însoțea era convins că acest prinț al vampirilor avea de gând să-i ucidă părinții, sau să-i preschimbe și pe ei în vampiri. Ca să se răzbune. Pentru că băiatul fusese luat prizonier, dar scăpase și îl omorâse pe complicele pe jumătate om al vampirului, pe care îl chema Straker.

Roland dădu din cap, gândindu-se că acel băiat seamănă tot mai mult cu Jake.

– Cum se numea băiatul?

– Mark Petrie. L-am însoțit la el acasă, ducând cu mine toată puterea pe care mi-o putea oferi Biserica mea: crucea, patrafirul, apa sfințită și, desigur, Biblia. Însă ajunsesem să consider toate aceste lucruri doar niște simboluri, iar acela a fost punctul meu slab. Barlow era acolo. Îi omorâse pe părinții băiatului. Apoi l-a prins și pe el. Și eu am ridicat crucea. A strălucit puternic. L-a rănit. A urlat.

Callahan zâmbi, amintindu-și urletul acela de agonie. Iar zâmbetul lui trimise fiori de gheață în inima lui Eddie.

– I-am spus că, dacă îi face vreun rău lui Mark, am să-l distrug. Și în clipa aceea chiar puteam s-o fac. Iar el știa asta. Și mi-a răspuns că va sfârteca gâtul băiatului înainte să apuc eu să-l nimicesc. Și *putea* s-o facă.

– Erați într-un punct mort, șopti Eddie amintindu-și o zi lângă Marea Vestului când îl înfruntase pe Roland într-o situație surprinzător de asemănătoare cu aceasta. Punct mort, prietene.

– Și ce s-a întâmplat? întrebă Susannah.

Zâmbetul lui Callahan păli. Își freca mâna rănită la fel cum își frecase pistolarul șoldul, fără să își dea seama ce face.

– Vampirul mi-a făcut o propunere. Să dea drumul băiatului dacă lăsam crucifixul din mână. Și, astfel, să ne înfruntăm neînarmați. Credința lui împotriva credinței mele. Și am fost de acord. Dumnezeu să mă ajute, am fost de acord. Băiatul...

3

Băiatul dispăru, ca un vârtej întunecat de apă.

Barlow parcă devenise mai înalt. Părul, pieptănat peste cap, după moda europeană, pare a-i pluti în jurul țestei. Poartă un costum negru și o cravată de culoarea vinului, cu un nod impecabil. Lui Callahan i se pare că e parte integrantă din întunericul care îl învăluie. Părinții lui Mark Petrie zac la picioarele lui, cu capetele zdrobite.

– Achită-te de partea ta de învoială, șamanule.

De ce ar face-o? De ce să nu-l alunge și să obțină o remiză în noaptea asta? Sau să-l omoare pe loc? Însă ceva nu este în regulă cu ideea asta, nu este deloc în regulă, dar el nu poate desluși ce anume. Și acum nu-l vor ajuta nici una din sintagmele la modă ce-i fuseseră de folos în alte dăți. Pentru că acum nu se confrunta nici cu haosul social, nici cu lipsa de empatie, și nici cu suferința existențială a secolului al douăzecilea. Ci cu un vampir. *Și...*

Și crucifixul, care strălucise atât de puternic, începe să pălească.

Teama face un triplu salt în abdomenul lui care se umple cu un talmeș-balmeș de cabluri incandescente. Barlow traversează bucătăria familiei Petrie îndreptându-se spre el și îi vede foarte clar colții, pentru că Barlow zâmbește. Iar zâmbetul lui este al celui care știe că a învins.

Callahan face un pas înapoi. Doi pași. Încă unul și se lovește de masă, împingând-o în perete, și nu mai are unde să se ducă.

– E trist să vezi cum dă greș credința omului, spune Barlow și întinse mâinile.

Și de ce nu le-ar întinde? Crucea din mâna lui Callahan s-a stins de tot. Acum nu mai e decât o bucată de ipsos pe care mama lui o cumpărase dintr-un magazin de suvenire din Dublin, probabil la preț de speculă. Dispăruse și puterea pe care i-o insuflase, puterea care îl făcuse să creadă că brațul său putea dărâma ziduri și putea sfărâma piatra.

Barlow îi smulge crucea dintre degete. Callahan scoate un strigăt nefericit, strigătul copilului de demult care își dă brusc seama că bau-baul e adevărat și că a așteptat răbdător în dulap momentul potrivit pentru atac. Urmează un alt sunet, care îl va urmări tot restul vieții, din New York și de pe șoselele secrete ale Americii, la întrunirile Alcoolicilor Anonimi din Topeka, unde se va lăsa definitiv de băutură, la ultima lui oprire în Detroit, și până la viața lui de aici, din Calla Bryn Sturgis. Își va aminti sunetul acesta atunci când va căpăta cicatricea de pe frunte și când se așteaptă să fie ucis. Și-l va aminti și atunci când va fi ucis. Își va aminti mereu cele două pocnituri seci când Barlow rupe brațele crucii și bufnitura fără noimă când aruncă bucățile pe jos. Își va aminti și gândul, infinit de absurd, care-i trecu prin minte chiar în momentul în care Barlow îl apucă de umeri: Doamne, ce-aș mai bea un pahar.

4

Părintele se uită la Roland, la Eddie și la Susannah, cu ochii unuia care își amintește cel mai cumplit moment al vieții.

– La întrunirile Alcoolicilor Anonimi auzi tot felul de zicale și de sloganе. Însă unul anume îmi vine în minte de fiecare dată când mă gândesc la noaptea aceea. La momentul când Barlow m-a apucat de umeri.

– Care? întrebă Eddie.

– Ai grijă ce-ți dorești, spuse Callahan. Pentru că s-ar putea să se îndeplinească.

– Ai primit băutura, zise Roland.

– O, da, răspunse Callahan. Mi-am primit băutura.

5

Mâinile lui Barlow sunt puternice, neîndurătoare. Și Callahan pricepe ce se va întâmpla. Nu moartea. Moartea ar fi o binecuvântare în comparație cu ce-l așteaptă.

Nu, te rog, nu, *încearcă el să spună, dar din gură nu-i iese decât un geamăt slab.*

– Acum, părinte, șoptește vampirul.

Gura lui Callahan e lipită de carnea urât mirositoare a gâtului rece al vampirului. Nu mai există nici haos social, nici proastă funcționare a societății, nici ramificații rasiale. Doar duhoarea morții și vena aceea deschisă care pulsează cu sângele mort și otrăvit al lui Barlow. Nu mai există nici sentimentul pierderii existențiale, nici suferința post-modernistă la dispariția sistemului de valori american, nici măcar culpa psiho-religioasă a omului occidental. Doar efortul de a-și ține respirația și de a-și întoarce capul. Dar nu poate. Își ține respirația un timp ce i se pare o veșnicie, mânjindu-și cu sânge obrajii și fruntea și bărbia, ca un indian care se pregătește de luptă. Zadarnic. În cele din urmă, face ceea ce trebuie să facă toți alcoolicii atunci când băutura a pus stăpânire pe ei: bea.

A treia lovitură. Ești eliminat.

6

– Băiatul a scăpat. Măcar atât. Și Barlow mi-a dat drumul. N-ar fi avut niciun haz să mă omoare. Nu, tot hazul era să mă lase în viață.

Am rătăcit cam o oră, sau poate mai mult, printr-un oraș care se împuțina din ce în ce mai repede. Nu există prea mulți vampiri de Tipul Unu, iar ăsta e un adevărat noroc, pentru că un asemenea vampir poate provoca un mare prăpăd într-o perioadă extrem de scurtă de timp. Orașul era deja pe jumătate infectat, însă eu eram prea orb, prea *șocat,* ca să-mi dau seama. Și nu s-a apropiat de mine nici unul dintre vampirii cei noi. Barlow își pusese amprenta pe mine la fel cum Dumnezeu l-a însemnat pe Cain înainte de a-l trimite în Țara Nod. S-a pus chezaș pentru mine, cum ai spune tu, Roland.

Lângă cofetăria lui Spencer era o fântână cu apă potabilă, care n-ar mai reuși să capete autorizație de funcționare de la Direcția de Sănătate Publică în zilele

astea, dar în vremea aceea existau una sau două asemenea fântâni în fiecare orășel de provincie. Acolo m-am spălat pe față și pe gât de sângele lui Barlow. Ba chiar am încercat să-mi spăl și părul. Apoi m-am dus spre St Andrews, biserica mea. Mă hotărâsem să mă rog să mi se acorde o a doua șansă. Dar nu Dumnezeului cel nou, Dumnezeului teologilor, care spune că toate lucrurile, și sfinte, și nesfinte, vin din noi, ci Dumnezeului cel vechi. Celui care a trimis cuvânt prin Moise ca vrăjitorii să nu fie lăsați în viață și care și-a sacrificat Fiul și l-a făcut să învie din morți. O a doua șansă, Doamne, atât îți cer, întreaga mea viață pentru ispășirea păcatului.

Am luat-o la fugă spre St Andrews. Biserica avea trei uși. Am întins mâna spre cea din mijloc. De undeva s-a auzit un pârâit de mașină. Și un hohot de râs. Mi-amintesc foarte clar zgomotele acestea. Ca și cum ele ar marca sfârșitul vieții mele ca preot al Sfintei Biserici Romano-Catolice.

– Ce-ai pățit, dragul meu? întrebă Susannah.

– Ușa m-a respins, zise Callahan. Clanța era din fier și când am atins-o a izbucnit din ea o flacără albastră, ca un fulger inversat. M-a aruncat de-a rostogolul pe trepte înspre caldarâm. Și mi-a făcut asta.

Își ridică mâna beteagă.

– Și aia? întrebă Eddie arătând spre fruntea părintelui.

– Nu, îi răspunse Callahan. Pe aia am căpătat-o mai târziu. M-am ridicat. Am mai rătăcit pe străzi. Am ajuns iarăși la cofetăria lui Spencer. Numai că, de data aceasta, am intrat. Mi-am cumpărat niște bandaje pentru mână. Și când am plătit, mi-am ridicat ochii și am văzut afișul. Călătoriți cu Câinele Cenușiu.

– Vrea să spună Ogarul cenușiu, drăguță, îi explică Susannah lui Roland. E o firmă națională de transport cu autocarul.

Roland făcu un semn din cap, apoi își roti degetul în deja bine cunoscutul lui gest: continuă.

– Domnișoara Coogan mi-a zis că primul autocar pleca spre New York și mi-am luat bilet pentru el. Dacă mi-ar fi spus că merge spre Jacksonville, sau spre Nome, sau Hot Burgoo, Dakota de Sud, tot mi-aș fi cumpărat bilet. Nu voiam decât să plec din orașul ăla. Nu-mi păsa că acolo mureau oameni, sau pățeau niște lucruri mai îngrozitoare decât moartea, nu-mi păsa că unii dintre ei mi-erau prieteni, iar alții mi-erau enoriași. Nu voiam decât să *plec*. Puteți să mă înțelegeți?

– Da, îi răspunse Roland fără să șovăie. Te înțeleg foarte bine.

Callahan le căută cu insistență privirea și ce citi în ea păru să-l liniștească puțin. Își continuă povestea cu ceva mai mult calm.

– Loretta Coogan era una dintre domnișoarele bătrâne ale orașului. Probabil că am înspăimântat-o, pentru că mi-a spus să aștept autocarul afară. Am ieșit. Apoi a venit cursa. M-am urcat și i-am dat șoferului biletul. L-a rupt și mi-a înapoiat jumătate. M-am așezat la locul meu. A pornit. Am trecut pe sub semaforul intermitent din centrul orașului, iar acela a fost primul kilometru al drumului. Primul kilometru din drumul care m-a adus aici. Mai târziu – cam pe la patru și jumătate dimineața, că nu se luminase încă – autobuzul a oprit în...

7

– Hei, zice șoferul. Aici e Hartford, dom'ne. Facem o haltă de douăj de minute. Nu vrei să te dai jos și să-ți iei un sandvici sau altceva de mâncare?

Callahan se scotocește în buzunar după portofel cu mâna bandajată și aproape îl scapă pe jos. În gură simte gust de moarte, un gust scârbos, făinos, ca de măr putred. Are nevoie de ceva cu care să spele gustul acesta, și dacă nimic nu va fi în stare să-l înlăture, măcar să-l schimbe, și dacă nimic nu va fi în stare să-l schimbe, măcar să-l acopere, cum acoperi o gaură din parchet cu un covor ieftin.

Întinde șoferului o bancnotă de douăzeci de dolari.

– Poți să-mi cumperi ceva de băut?

– Dom'ne, regulamentul...

– Și, bineînțeles, poți să păstrezi restul. O sticlă de jumătate ar fi foarte bine.

– Nu-mi trebe mie bețivi la mine în autobuz. Ajungem la New York în două ceasuri. Poți să-ți iei ce vrei de-acolo.

Și șoferul încearcă să zâmbească.

– Nu degeaba i se zice Orașul Distracției, te-ai prins?

Callahan – care nu mai este Părintele Callahan, măcar atâta lucru a reușit să stabilească flama din clanța bisericii – adaugă și o bancnotă de zece celei de douăzeci de dolari. Acum ține treizeci de dolari în mâna întinsă. Și îi spune iarăși șoferului că se mulțumește cu o sticlă de jumătate și că nu se așteaptă să primească restul. De data aceasta șoferul, care nu-i deloc tâmpit, înhață banii.

– Da' să nu mi te-mbeți, repetă el. Nu-mi trebe mie bețivi în autobuzul meu.

Callahan dă din cap. N-o să i se-mbete. Șoferul intră în dugheana care adăpostește o băcănie, un magazin cu băuturi și un birt cu minuturi. Pe muchia orașului Hartford, pe muchia dimineții, sub intensitatea gălbejită a luminii felinarelor. În America există șosele secrete, șosele camuflate. Iar locul acesta se află chiar la una din rampele de intrare în rețeaua de drumuri întunecate. Și Callahan simte asta. O simte din felul cum se rostogolesc pe asfalt paharele de plastic și pachetele mototolite de țigări în vântul tare de dinaintea zorilor. Îi șoptește din semnul de deasupra pompelor cu benzină pe care scrie PLĂTIȚI ANTICIPAT DUPĂ ASFINȚIT. Este în adolescentul de peste drum care stă pe treptele unei case cu capul cuprins în mâini, eseu mut al nefericirii. Șoselele secrete sunt aproape și îi șoptesc: „Haide, prietene. Aici poți uita totul, până și numele pe care l-au legat de tine pe când nu erai decât un bebeluș gol, încă mânjit cu sângele mamei, și care orăcăia din toate puterile. Au legat un nume de tine, așa cum se leagă tinicheaua de coada câinelui, nu-i așa? Dar, dacă vii aici, nu mai trebuie să-l târâi după tine. Haide! Vino!" Dar el nu se duce nicăieri. Îl așteaptă pe șoferul autobuzului, care se întoarce destul de repede cu o sticlă de Old Log Cabin într-o pungă din hârtie maro. Cunoaște bine marca asta de whisky, iar o jumătate de litru ar trebui să coste cam doi dolari și un sfert pe coclaurile astea, ceea ce înseamnă că șoferul tocmai ce a rezolvat un bacșiș de aproximativ douăzeci și opt de dolari. Nu-i rău. Dar despre asta este vorba în modul american de viață, nu? Plătești mult ca să primești puțin. Iar dacă licoarea îi va spăla gustul ăsta scârbavnic din gură – mult mai rău decât mâna arsă – poate spune că și-a meritat fiecare bănuț din cei treizeci de dolari. La naiba, ar merita chiar o sută.

– Fără tămbălău, îi zice șoferul. Că te dau jos și te las în mijlocul șoselii, dacă faci tămbălău. Pe Dumnezeu' meu că așa fac.

Atunci când autobuzul ajunge în stația de la Autoritatea Portuară, Don Callahan este beat. Dar nu face tămbălău. Șade potolit la locul lui până îi vine rândul să coboare și să intre în șuvoiul de omenire care se revarsă pe sub lumina fluorescentă și rece la ora șase dimineața: drogați, șoferi de taxi, lustragii, fete care ți-o sug pe zece parai, băieți îmbrăcați în fete care ți-o sug pentru cinci, polițai care-și învârt bastoanele, negustorii de iarbă cu tranzistoarele la ei, zilierii care vin din New Jersey. Polițaii cu bulane nu-l învrednicesc cu nicio privire. Aerul din Autoritatea Portuară miroase a țigări, a spermă și a gaze de eșapament. Autobuzele parcate huruie. Toată lumea pare surghiunită. Sub neoanele reci toată lumea pare moartă.

Nu, *își corectează el gândul, trecând pe sub un panou care îi arată drumul: SPRE STRADĂ*. Nu-i bine „moartă". *Ne*moartă, mai degrabă.

8

– Măi, omule, zise Eddie, da' știu că ai fost în ceva războaie. Și cu grecii, și cu romanii, și cu ăia mici cu ochii oblici, în Vietnam.

Când Bătrânul începuse să-și depene povestea, Eddie sperase să le relateze doar esențialul, foarte pe scurt, ca să ajungă mai repede în biserică și să vadă obiectul ascuns acolo. Nici prin minte nu-i trecuse că va fi impresionat, darămite zguduit, însă fusese. Callahan știa lucruri pe care Eddie crezuse că nimeni altcineva nu le poate ști: tristețea paharelor de plastic rostogolite pe asfalt, deznădejdea ruginită a semnului de deasupra pompelor de benzină, privirea oamenilor la ora dinaintea zorilor.

Mai presus de toate, cunoștea disperarea de a ceda dependenței.

– Războaie? Nu știu, răspunse Callahan.

Apoi oftă prelung și dădu din cap.

– Ba da, cred că știu. Prima zi mi-am petrecut-o în cinematografe, iar prima noapte în parcul din Washington Square. Am văzut că ceilalți oameni fără adăpost se înveleau cu ziare, așa că le-am urmat exemplul. Iar aceasta este doar o dovadă a modului cum mi s-a schimbat viața – structura vieții, calitatea ei – din ziua când l-au înmormântat pe Danny Glick. N-aveți cum să pricepeți pe loc, dar aveți răbdare cu mine, căci veți înțelege ce vreau să vă spun.

Se uită la Eddie și îi zâmbi:

– Nu te teme, fiule, n-am de gând să dau din gură toată ziua. Nici măcar toată dimineața.

– Povestește cum îți vine, îi răspunse Eddie.

Callahan izbucni în râs.

– Mulțam! Chiar așa, mulțam la greu! Voiam să vă spun că în noaptea aceea m-am învelit cu *Daily News*, iar titlul de pe prima pagină era FRAȚII HITLER LOVESC ÎN QUEENS.

– O, Doamne, Frații Hitler, gemu Eddie. Mi-aduc aminte de ei. Doi cretini nenorociți. Le plăcea să-i snopească în bătaie pe... pe evrei? Pe negri?

– Și pe unii, și pe alții, îi răspunse Callahan. Și le scrijeleau zvastici pe frunte. Însă pe a mea n-au apucat s-o isprăvească. Iar asta a fost o binecuvântare, pentru că după aia aveau de gând să-mi facă ceva mult mai rău decât să mă calce în picioare. Dar asta s-a întâmplat mai târziu, când m-am reîntors în New York.

– Zvastică, spuse Roland dus pe gânduri. Ăsta era semnul, sigulul, de pe avionul pe care l-am găsit lângă River Crossing? În care era David Quick?

– Îhî, confirmă Eddie, și desenă o zvastică în iarbă cu vârful cizmei.

Firele de iarbă reveniră aproape imediat la loc, dar Roland apucă să-și dea seama că da, așa ar fi arătat și semnul de pe fruntea lui Callahan dacă ar fi fost terminat.

– În ziua aceea de la sfârșitul lui octombrie, 1975, continuă Callahan, Frații Hitler erau pentru mine doar subiectul unui articol din ziarul cu care mă învelisem. În a doua mea zi în New York n-am făcut nimic altceva decât să mă plimb de colo-colo, luptându-mă cu dorința de a-mi lua o sticlă cu băutură. O parte din mine nu voia să bea, ci voia să se împotrivească acestei dorințe. Voiam să încerc să-mi ispășesc păcatele. Totodată simțeam sângele lui Barlow făcându-și lucrarea în mine, infiltrându-se tot mai adânc în mine. Lumea avea un alt miros, și nu era un miros mai plăcut. Lucrurile *arătau* altfel, și deloc mai bine. În gură îmi revenea gustul lui, gust ca de pește mort, sau de vin stricat.

Nu speram să mă mântuiesc. Nici măcar nu m-am gândit la asta. Dar căința nu are legătură cu mântuirea. Și nici cu raiul. Căința înseamnă să-ți cureți conștiința aici, pe pământ. Și asta n-o poți face dacă ești beat. Nici atunci nu mă consideram alcoolic, dar mă *întrebam* dacă nu cumva mă transformase și pe mine în vampir. Mă întrebam dacă soarele n-o să înceapă să-mi ardă pielea. Sau dacă o să încep să mă uit pofticios la gâturile doamnelor.

Ridică din umeri și râse.

– Sau, poate, la gâturile domnilor. Că știți ce se spune despre preoți; că nu suntem decât o șleahtă de pederaști nedovediți care ne vânturăm de colo-colo și bâțâim crucea în nasul oamenilor.

– Dar nu erai vampir, spuse Eddie.

– Nici măcar de Tipul Trei. Doar spurcat, atât eram. Pe dinafara tuturor lucrurilor. Un paria. Mereu cu duhoarea lui în nări și mereu văzând lumea așa

cum o văd numai cei asemenea lui, în tonuri de gri și roșu. Ani la rând singura culoare mai deschisă pe care am putut-o vedea a fost roșul. Tot restul era o ceață.

Cred că umblam după un birou de Forțe de Muncă – știți ce vreau să zic, nu? Compania aia care angajează lucrători cu ziua. În vremea aceea eram destul de zdravăn și, firește, eram mult mai tânăr. Dar n-am găsit Forțele de Muncă. *În schimb* am găsit un loc numit Căminul. Pe colțul dintre First Avenue și 47th Street, nu departe de sediul Națiunilor Unite.

Roland, Eddie și Susannah făcură schimb de priviri. Indiferent ce era locul acela căruia Callahan îi spunea Căminul, el se aflase la doar două străzi distanță de terenul viran. *Doar că pe vremea aia nu era deloc viran*, își zise Eddie. *Nu în 1975. În '75 acolo încă mai era Artistic Deli „Tom și Jerry", Maeștri ai Aperitivelor.* Brusc își dori să fie și Jake cu ei. Probabil că puștiul ar fi sărit în sus de bucurie când ar fi auzit povestea.

– Ce fel de prăvălie era Căminul? întrebă Roland.

– Nu era o prăvălie. Era un adăpost. Un adăpost pentru *bețivi.* Nu știu sigur dacă era unicul de genul ăsta în Manhattan, dar pun prinsoare că era unul dintre cele foarte puține care existau atunci. Nu știam prea multe despre adăposturi, doar cât reușisem să aflu de pe vremea primei mele parohii. Însă, pe măsură ce trecea timpul, am învățat o sumedenie de lucruri. Am cunoscut sistemul din ambele părți. Erau zile când eu eram tipul care pune supa în castroane la șase seara și împarte păturile la nouă. Iar alteori eu eram cel care mănâncă supa și doarme sub păturile alea. Desigur, după ce am fost căutat de păduchi în prealabil.

Există adăposturi unde nu ești primit dacă miroși a băutură. Și există altele unde te primesc pur și simplu dacă susții că n-ai mai pus picătură în gură de două ceasuri. Și mai sunt și alte locuri – extrem de puține – în care poți intra chiar dacă ești beat muci, cu condiția să te lași percheziționat la ușă și să le permiți să-ți arunce cocârțul. Odată rezolvată această chestiune, te încuie într-o încăpere împreună cu celelalte cazuri de alcoolism sever. Și, dacă te răzgândești, nu ai cum să te furișezi până afară să-ți iei de băut; și nici nu-i poți speria pe cei mai puțin mangă dacă te apucă vreo criză de delirium tremens și începi să vezi gândaci ieșind din pereți. Și femeile n-au voie acolo, pentru că pot fi violate. Ăsta-i unul din motivele pentru care mai multe femei decât bărbați fără adăpost mor pe stradă. Așa zicea Lupe.

– Lupe? întrebă Eddie.

– O să ajung și la el, dar deocamdată ajunge să vă spun că el a stabilit politica privind alcoolul la Cămin. Acolo țineau sub cheie *băutura*, nu bețivii. Și căpătai o dușcă, dacă chiar aveai nevoie. Plus un sedativ. Iar ăsta nu-i un procedeu medical recomandat – cred că nu-i nici măcar legal, de vreme nici Lupe, nici Rowan Magruder nu erau doctori –, dar părea să funcționeze. Într-o noapte am venit treaz, și Lupe m-a pus la treabă. Vreo două zile am lucrat pe gratis, și după aia m-a chemat Rowan în biroul lui care era cam cât un dulap de depozitare. M-a întrebat dacă sunt alcoolic. I-am spus că nu. M-a întrebat dacă sunt căutat de poliție. I-am spus că nu. M-a întrebat dacă fug de ceva. I-am spus da, de mine însumi. M-a întrebat dacă vreau să muncesc și am izbucnit în plâns. A interpretat lacrimile mele drept răspuns afirmativ.

Următoarele nouă luni – până în iunie 1976 – am lucrat la Cămin. Făceam paturile, făceam de mâncare, mergeam să strângem fonduri cu Lupe și uneori cu Rowan, duceam cu furgoneta adăpostului bețivii la întrunirile Alcoolicilor Anonimi, îi ajutam să-și bea porția pe cei care tremurau prea tare ca să mai fie în stare să țină singuri paharul. Am început să mă ocup și de contabilitate pentru că mă pricepeam mai bine decât Magruder sau Lupe sau oricare din tipii care mai lucrau acolo. N-aș merge până într-acolo să spun că acelea au fost cele mai fericite zile din viața mea, căci tot mai aveam în gură gustul sângelui lui Barlow, însă au fost zile milostive cu mine. Nu mă mai gândeam așa de mult. Țineam capul în jos și făceam ceea ce mi se cerea să fac. Am început să mă vindec.

La un moment dat, în iarna aceea, mi-am dat seama că începusem să mă schimb. Ca și cum aș fi căpătat un al șaselea simț. Uneori auzeam dangăt de clopote. Îngrozitor, dar dulce, în același timp. Alteori, când eram pe stradă, se întuneca totul în jurul meu, chiar dacă era soare. Mi-amintesc că începusem să-mi caut umbra pe asfalt. Eram convins că nu aveam s-o văd acolo, dar era mereu la locul ei.

Ka-tet-ul lui Roland făcu un alt schimb de priviri.

– Uneori aceste stări ale mele erau însoțite și de o senzație olfactivă. Un miros amar, ca de ceapă foarte iute și fier înroșit în foc. Începusem să cred că aveam epilepsie.

– Te-ai dus la doctor? îl întrebă Susannah.

– Nu m-am dus. Mi-era teamă de ce aveam să aflu. O tumoră pe creier părea ipoteza cea mai plauzibilă. Am stat în banca mea și am continuat să muncesc. Și într-o seară m-am dus la film în Times Square. Se reluau două din westernurile cu Clint Eastwood. Genul western spaghetti, știți?

– Da, zise Eddie.

– Și am auzit clopotele. Dangătul lor. Și am simțit mirosul acela, mai puternic ca oricând înainte. Și venea de undeva din fața mea. M-am uitat și am văzut doi bărbați, unul mai în vârstă, celălalt mai tânăr. Mi-a fost ușor să-i descopăr pentru că cinematograful era pe trei sferturi gol. Cel tânăr stătea aplecat spre prietenul lui. Cel bătrân nu și-a luat nicio clipă ochii de la ecran, dar îl ținea pe celălalt cu brațul pe după umeri. Dacă i-aș fi văzut în orice altă seară, aș fi știut ce se petrecea între ei, însă nu și atunci. I-am privit în continuare. Și am început să văd un soi de lumină albastru închis, mai întâi în jurul tânărului, apoi în jurul amândurora. Nu mai văzusem niciodată o asemenea lumină. Era ca bezna pe care o simțeam uneori pe stradă, când începeau să-mi bată clopotele în cap. Era ca mirosul. Adică, știai că așa ceva nu poate fi acolo, și totuși era. Și am înțeles. Nu am și acceptat – acceptarea a venit mai târziu – dar am înțeles. Tânărul era vampir.

Făcu o pauză gândindu-se cum anume să-și spună povestea mai departe. Cum să se facă înțeles.

– Eu cred că există cel puțin trei tipuri de vampiri pe lumea asta. Le-am botezat Tipul Unu, Doi și Trei. Cei din Tipul Unu sunt foarte rari. Barlow era vampir de Tipul Unu. Au vieți lungi și pot hiberna perioade îndelungate de timp – cincizeci de ani, o sută, poate chiar două. Când sunt activi, au puterea de a crea noi vampiri, cei pe care noi îi numim nemorți. Acești nemorți fac parte din Tipul Doi. Și ei sunt capabili să creeze noi vampiri, însă nu sunt absolut deloc inteligenți.

Îi privi pe Eddie și pe Susannah și îi întrebă:

– Ați văzut *Noaptea morților vii*?

Susannah clătină din cap. Eddie făcu un gest afirmativ.

– În filmul ăla, nemorții erau prezentați ca niște zombi, fără niciun fel de activitate cerebrală. Vampirii de Tipul Doi sunt mai inteligenți decât ăia din film, dar nu cu mult. Nu pot ieși din ascunzători pe timp de zi. Dacă o fac, pot orbi, pot fi arși, sau chiar uciși. Și, cu toate că nu sunt sigur, cred că trăiesc

destul de puțin. Nu din cauză că trecerea de la stadiul de om viu la cel de nemort și vampir ar scurta viața, ci din cauză că existența vampirilor de Tip Doi este extrem de periculoasă.

În majoritatea cazurilor – iar aceasta este o părere, nu o certitudine – vampirii de Tip Doi creează alți vampiri de Tip Doi într-o zonă relativ restrânsă. În faza aceasta a bolii – pentru că *este* o boală – vampirul de Tip Unu, vampirul-rege, a părăsit deja locul respectiv. În 'Salem's Lot, nemernicul ăla a fost omorât. Iar ca el poate că mai sunt doar o duzină în toată lumea.

În alte cazuri, Tipul Doi creează Tipul Trei. Iar vampirii de Tip Trei sunt ca țânțarii. Nu pot face alți vampiri, însă se pot hrăni. Și se hrănesc. Și se tot hrănesc.

– Se îmbolnăvesc de SIDA? întrebă Eddie. Știi ce-i aia, nu?

– Știu, deși n-am auzit termenul până în primăvara lui 1983, pe când lucram la Adăpostul „Farul" din Detroit, iar timpul meu în America se scurtase. Firește că știam de mai bine de zece ani că exista o *boală*. Literatura de specialitate o numea uneori DIH – Deficiență Imunitară a Homosexualilor. În 1982 au apărut articole în ziare despre o nouă boală numită „Cancerul pederaștilor" și au fost lansate speculații cum că ar fi fost molipsitoare. Pe străzi i se zicea „Boala futaiului". Însă nu cred că vampirii mor din cauza ei, dar o pot avea. Și o pot transmite. O, *da*. Am motive *întemeiate* să cred asta.

Buzele lui Callahan începură să tremure. Și le strânse într-un rictus amar.

– Când demonul acesta vampir te-a obligat să-i bei sângele, ți-a transmis puterea de a-i vedea, spuse Roland.

– Da.

– Pe toți, sau doar pe cei din Tipul Trei? Pe cei micuți?

– Cei micuți, murmură Callahan, apoi scoase un hohot de râs amar. Da, îmi place cum le spui. Oricum, n-am văzut decât Tipul Trei de când am plecat din Jerusalem's Lot. Însă cei din Tipul Unu, cum a fost Barlow, sunt extrem de rari, iar cei din Tipul Doi nu rezistă prea mult. Le vine de hac propria lor lăcomie. Sunt hămesiți în permanență. Cei de Tipul Trei pot ieși din ascunzători pe timp de zi. Și își capătă forța din hrană, așa ca noi.

– Și ce ai făcut în seara aia, la cinematograf? îl întrebă Susannah.

– Nimic, răspunse Callahan. N-am făcut nimic cât am fost în New York – cât am fost *prima* dată în New York – până în luna aprilie. Înțelegeți voi? Nu eram sigur. Adică, eram sigur în *inima* mea, însă mintea refuza să creadă. În

plus, mai era o chestiune foarte simplă care îmi bruia simțurile: eram un alcoolic *pe uscat*. Alcoolicul este și el un soi de vampir, iar partea aceea din mine era din ce în ce mai însetată, în vreme ce încercam din răsputeri să mă dezic de această trăsătură fundamentală a firii mele. Așa că mi-am spus că am văzut doar un cuplu de homosexuali giugiulindu-se la cinematograf. Atât și nimic mai mult. Iar în privința celorlalte lucruri – clopotele, mirosul, lumina albastră din jurul tânărului – m-am convins că fusese doar o criză de epilepsie, sau un efect secundar al agresiunii lui Barlow, sau ambele. Și aveam dreptate cu Barlow. Sângele lui era în mine. *El* vedea.

– A fost mai mult, spuse Roland.

Callahan se întoarse surprins spre el.

– Ai trecut prin portal, Părinte. Te-a chemat ceva din lumea aceasta. Cred că te-a chemat lucrul acela din biserica ta, deși nu era încă în biserică atunci când ai aflat de existența lui.

– Nu, zise Callahan, privindu-l pe Roland cu un soi de respect precaut. Nu era. De unde știi? Rogu-te, spune-mi.

Dar Roland nu îi spuse.

– Continuă, îi zise. Ce s-a întâmplat după aceea?

– Lupe s-a întâmplat, răspunse Callahan.

9

Celălalt nume al lui era Delgado.

Roland făcu ochii mari – o singură clipă de uimire – însă Eddie și Susannah îl cunoșteau destul de bine pe pistolar ca să-și dea seama că această reacție a lui era ieșită din comun. Totodată însă, aproape că se obișnuiseră cu toate aceste coincidențe care nu aveau cum să fie simple coincidențe, se obișnuiseră cu sentimentul că fiecare dintre acestea nu era decât o altă întoarcere a roților zimțate ale unui mecanism uriaș.

Lupe Delgado avea treizeci și doi de ani, era alcoolic, nu mai băuse de cinci ani și lucra la Cămin din 1974. Magruder înființase adăpostul, dar Lupe Delgado îi dăduse viață și scop. În timpul zilei, lucra în echipa de întreținere

de la Hotelul Plaza, de pe Fifth Avenue. La adăpost lucra noaptea. Fusese artizanul politicii privind alcoolul la Cămin. Și fusese cel care l-a întâmpinat pe Callahan în prima seară.

– Eram în New York de mai bine de un an, atunci, prima dată, spuse Callahan, dar prin martie 1976 eram deja...

Se opri, căutându-și cuvintele pentru a rosti ceva ce ceilalți trei înțeleseseră deja după expresia care i se întipărise pe chip. Se îmbujorase tot, mai puțin cicatricea de pe frunte, nefiresc de albă.

– Of, bine, cred că s-ar putea zice că în martie eram deja îndrăgostit de el. Asta înseamnă că sunt pederast? Poponar? Habar n-am. Se spune că toți preoții suntem așa, nu? Și de ce nu s-ar spune? La fiecare două, trei luni apare câte un articol în ziare despre vreun preot căruia îi place să-și vâre mâna pe sub straiele băieților de altar. În ceea ce mă privește, n-aveam absolut niciun motiv să mă consider homosexual. Dumnezeu mi-e martor că nu eram imun la farmecele femeiești, și niciodată nu-mi trecuse prin minte să molestez băieții de altar. În plus, niciodată nu s-a întâmplat nimic fizic între mine și Lupe. Dar l-am iubit, și nu vorbesc acum doar de mintea lui, sau de dăruirea lui, sau de ambițiile lui pentru adăpost. Nu l-am iubit doar pentru că a ales să muncească printre cei săraci, aidoma lui Hristos. Recunosc că a existat o atracție fizică.

Șovăi, apoi spuse dintr-o suflare:

– Doamne, frumos mai era! *Foarte frumos!*

– Ce a pățit? întrebă Roland.

– Era o seară de la sfârșitul lui martie și ningea tare. Adăpostul era plin, iar locatarii erau cam agitați. Deja avusese loc o încăierare, și noi tocmai ce făceam ordine. Un individ avea o criză zdravănă de delirium tremens și Rowan Magruder îl luase la el în birou și-i dădea cafea cu whisky. Cred că v-am zis că la Cămin nu aveam cameră de izolare. Era ora cinei, de fapt întârziaserăm cu jumătate de oră, pentru că trei dintre voluntarii care ne ajutau nu putuseră să vină din cauza vremii. Aparatul de radio era deschis și două dintre femei dansau. „E ora mesei la grădina zoologică", obișnuia să spună Lupe.

Tocmai ce-mi scosesem haina și mă îndreptam către bucătărie, când... când m-a apucat de guler un individ pe care îl chema Frank Spinelli... voia să știe ce am de gând cu scrisoarea de recomandare pe care îi promisesem că i-o voi scrie... și mai era și o femeie, Lisa-nu-mai-știu-cum, care voia s-o ajut cu una

din etapele dezalcoolizării, etapa aia când trebuie să faci o listă cu toate persoanele cărora le-ai făcut vreun rău... și mai era și un tânăr care voia să-i scriu o cerere pentru o slujbă, deoarece el știa să citească, dar nu prea știa să scrie... și ceva se ardea pe plită... și era o nebunie generală. Însă mie îmi plăcea. Parcă mă lua pe sus și mă umplea de energie. Dar, la un moment dat, m-am oprit din ceea ce făceam. N-am auzit niciun clopot, iar unicele arome erau cele de beţivi nespălaţi și de mâncare arsă... însă am văzut lumina aceea albastră în jurul gâtului lui Lupe. Ca un guler. Și am văzut și semnele. Micuţe. Ca niște pișcături.

Cred că m-am clătinat pe picioare, căci Lupe mi-a sărit în ajutor. Și atunci am simţit *mirosul*: ceapă iute și metal încins. Pesemne că mi-am pierdut cunoștinţa câteva secunde, pentru că m-am pomenit în colţul de lângă fișierul unde ţineam dosarele celor care luau parte la întrunirile Alcoolicilor Anonimi, iar Lupe mă întreba când am mâncat ultima dată. Știa că uneori uitam să mănânc.

Iar mirosul dispăruse. Dispăruse și aura albastră din jurul gâtului lui. Și semnele alea micuţe unde ceva îl pișcase. Semnele dispar foarte repede dacă vampirul care te-a atacat nu-i chiar lihnit de foame. Dar eu știam ce se întâmplase. N-avea niciun sens să-l întreb cu cine fusese, sau când, sau unde. Pentru că vampirii, chiar și cei de Tipul Trei – sau poate *mai ales* aceștia – știu multe șmecherii prin care să se protejeze. În saliva lipitorilor există o enzimă care permite sângelui victimei să curgă atunci când ele se hrănesc. Mai are și rolul de a amorţi locul cu pricina, așa că, dacă nu vezi lighioana pe tine, habar n-ai ce ţi se întâmplă. Iar vampirii de Tipul Trei par a secreta un soi de amnezie selectivă pe termen scurt.

Am reușit să nu-l las să vadă ce simt. Doar i-am spus că am ameţit probabil pentru că intrasem din frig la căldură și lumină și zgomote. Mi-a acceptat explicaţia și mi-a spus că trebuie s-o iau mai ușor. „Ești prea valoros pentru noi ca să te pierdem, Don", așa mi-a zis. Și m-a sărutat. Uite, chiar aici.

Callahan își atinse obrazul drept cu mâna beteagă.

– Se pare că v-am minţit când am spus că nu s-a petrecut nimic de natură fizică între noi, nu? Nu a fost decât acel unic sărut. Dar și acum îmi amintesc ce am simţit. Îmi amintesc și cum m-a înţepat cu mustaţa crescută peste zi.

– Îmi pare foarte rău pentru tine, șopti Susannah.

– Îţi mulţumesc, draga mea, îi răspunse Callahan. Nu cred că îţi poţi da seama cât de mult înseamnă asta pentru mine. Cât de minunat mi se pare să

fiu compătimit de cineva din propria mea lume. Mă simt ca un exilat care primește vești de acasă. Sau ca un însetat care primește apă proaspătă de izvor după ani lungi în care a băut doar apă îmbuteliată, sălcie la gust.

Se întinse și îi prinse mâna într-ale sale. Ceva în surâsul lui îi părea lui Eddie forțat, fals, chiar, și brusc îi trecu prin minte o idee înfiorătoare. Dar dacă Părintele Callahan simțea chiar acum miros de ceapă iute și fier încins? Dacă vedea o lumină albastră, nu în jurul gâtului lui Susannah, aidoma unui guler, ci în jurul abdomenului ei, ca o cingătoare?

Se uită la Roland, căutând ajutor, însă chipul pistolarului era inexpresiv.

– Avea SIDA, nu? întrebă Eddie. Un vampir gay de Tipul Trei l-a mușcat pe prietenul tău și i-a dat-o.

– Gay, repetă Callahan. Vrei să-mi spui că acest cuvânt prostesc... se întrerupse clătinând din cap.

– Ba da, zise Eddie. Echipa Red Sox n-a câștigat campionatul, iar poponarilor li se spune „gay".

– Eddie! exclamă Susannah.

– Hei, spuse tânărul, credeți chiar că-i ușor să fii ultimul care a plecat din New York uitând să stingă lumina? Că nu-i deloc așa. Și să vă mai spun o chestie: am început să mă simt din ce în ce mai depășit.

Se întoarse spre Callahan.

– Mă rog, *așa* a fost, nu?

– Cred că da. Țineți cont, însă, că nici eu nu știam mare lucru la vremea respectivă. Iar ceea ce *știam* încercam să neg și să reprim. Cu multă vigoare, cum obișnuia să spună președintele Kennedy. Pe primul – pe primul „micuț" – l-am văzut la cinematograf, în 1975, în săptămâna dintre Crăciun și Anul Nou.

Scoase un hohot scurt de râs, ca un lătrat.

– Acum, când mă gândesc, mi-aduc aminte că cinematograful se numea „Gaiety". Nu-i de mirare?

Se întrerupse privindu-i pe ceilalți, surprins de descoperirea făcută.

– Nu este. Nu sunteți deloc mirați.

– S-a terminat cu coincidențele, drăgălașule, spuse Susannah. Ce ni se întâmplă acum seamănă mai degrabă cu perspectiva lui Charles Dickens asupra realității.

– Nu înțeleg.

– Nici nu trebuie, dulceață. Haide. Spune-ți povestea.

Bătrânul făcu o pauză ca să-și amintească unde anume rămăsese. Apoi continuă.

– Am văzut primul vampir de Tip Trei la sfârșitul lui decembrie 1975. Și am mai întâlnit încă vreo șase până în seara aia când am văzut lumina albastră în jurul gâtului lui Lupe, trei luni mai târziu. Și doar pe unul singur l-am văzut în acțiune. Într-o alee din East Village, împreună cu un alt individ. El, vampirul, stătea în poziția asta.

Callahan se ridică și le arătă: brațele întinse, palmele proptite de un zid invizibil.

– Celălalt, victima, stătea între brațele lui, cu fața la el. Poate că vorbeau. Poate că se sărutau. Dar eu știam – *știam* – că nu făceau nici una, nici alta.

Cât despre ceilalți... Am văzut doi într-un restaurant, fiecare singur la masa lui. Mâinile și fețele le erau inundate de lumina aia – le era întinsă pe buze ca zeama murelor – iar aerul din jurul lor era greu de parfumul lor de ceapă și fier încins.

Callahan surâse.

– Mă surprinde că folosesc atât de multe comparații în descrierile mele. Probabil asta se întâmplă din cauză că nu doar încerc să vă descriu ce am văzut, ci încerc să înțeleg eu însumi. Încă mai încerc să înțeleg. Să-mi dau seama cum de această lume, această lume secretă, a existat mereu alături de cea pe care o cunoșteam eu.

Roland are dreptate, își spuse Eddie. *A trecut prin portal. Asta trebuie să fie. Nu știe, dar asta este. În cazul acesta, este el unul dintre noi? Face parte din ka-tet-ul nostru?*

– Am mai văzut unul la coadă la banca Marine Midland, unde își avea conturile Căminul, continuă Callahan. Eu eram la coadă la depuneri, iar femeia aia era la retrageri. Lumina o acoperea din cap până-n picioare. A observat că mă uit la ea și mi-a susținut fără teamă privirea. Sexi, ca și cum ar fi flirtat cu mine.

– I-ai putut distinge printre oameni, pentru că în tine curgea sângele acelui demon-vampir, îi zise Roland. Dar ei și-au dat seama ce ești?

– Nu, spuse repede Callahan. Dacă ar fi fost în stare să mă vadă – să mă încolțească – viața mea n-ar mai fi valorat nici cât un găinat de vrabie. Deși *au aflat* de mine. Însă asta a fost mai târziu.

Ideea este că eu îi vedeam. Că știam ce sunt. Iar când l-am văzut pe Lupe în seara aia, am înțeles cine îl atacase. Să știți că și ei văd. Și simt mirosul. Poate aud și clopotele. Își însemnează victimele, care sunt atrase de ei ca moliile de lumină. Sau ca niște câini de același stâlp de telegraf la care să-și ridice piciorul.

Sunt convins că Lupe a fost mușcat pentru prima oară în seara aceea, pentru că nu mai văzusem niciodată aura albastră în jurul lui... sau semnele alea pe gâtul lui, semnele alea care păreau doar două ciupituri făcute cu lama de ras. Dar a mai fost mușcat în repetate rânduri după aceea. Cred că din cauza muncii noastre cu oameni în tranzit. Poate că acestui tip de vampiri sângele cu alcool în el li se părea o modalitate ieftină de a atinge extazul. Cine poate ști?

În orice caz, din cauza lui Lupe am ucis prima oară în viața mea. Prima oară din multele dăți care au urmat. S-a întâmplat în aprilie...

10

Este aprilie, iar parfumul primăverii se simte în aer. Callahan a ajuns la Cămin pe la ora cinci, unde, mai întâi, a completat cecurile pentru facturile sfârșitului de lună, iar apoi s-a apucat să pregătească specialitatea lui căreia îi zice „Tocană din broască râioasă cu găluște". De fapt este vorba despre tocană din carne de vacă, însă denumirea aceasta pitorească îl amuză nespus.

Tocmai ce a terminat de spălat oalele de tablă, nu pentru că ar fi avut nevoie de ele în continuare (la Cămin se găseau ustensile de bucătărie din abundență, spre deosebire de alte lucruri necesare), ci pentru că așa îl învățase mama lui să lucreze în bucătărie: trebuie să lași curat în urma ta.

Iese afară cu una din oalele cele mari sprijinită de șold, ca să arunce zoaiele la canal, dar se oprește ca trăsnit după doar câțiva pași. Mai văzuse acest tablou, mai demult, în Village, însă atunci cei doi bărbați – cel cu spatele lipit de zid și cel din fața lui, cu mâinile sprijinite de zid – nu fuseseră decât două siluete neclare. Pe aceștia de acum îi vede bine în lumina care iese din bucătărie, iar cel lipit de zid, parcă adormit, cu capul plecat pe umăr, dezgolindu-și gâtul, este cineva pe care Callahan îl cunoaște foarte bine.

Lupe.

Cu toate că această parte a aleii este bine luminată acum, prin ușa deschisă, iar Callahan n-a făcut niciun efort să nu facă zgomot – de fapt, chiar fredona „Take a Walk on the Wild Side" al lui Lou Reed – nici unul dintre cei doi nu îl observă. Sunt căzuți în transă. Bărbatul din fața lui Lupe pare a avea în jur de cincizeci de ani și este bine îmbrăcat, costum și cravată. Lângă el, pe macadam, zace o servietă extrem de scumpă, din colecția Mark Cross. Capul acestui bărbat este întins și ușor înclinat într-o parte. Buzele lui deschise sunt lipite de partea dreaptă a gâtului lui Lupe. Ce-i acolo? Jugulara? Carotida? Callahan nu-și amintește și, oricum, nu are nicio importanță. Acum nu se mai aud clopotele bătând, însă duhoarea este copleșitoare, atât de rânced încât încep să-i lăcrimeze ochii și din nări începe să-i picure apă. Lumina albastră din jurul celor doi este teribil de intensă, iar lui Callahan i se pare chiar că pulsează ritmic. Asta-i respirația lor, *își dă el seama.* Respirația lor care mișcă rahatul ăla. Ceea ce înseamnă că totul este real.

Aude un țocăit apos. Aidoma sunetului din filme când cei doi protagoniști se pupă cu înfocare.

Nu stă pe gânduri. Lasă din mână oala plină cu apă murdară, unsuroasă. Iar oala zdrăngăne puternic pe betonul aleii, însă cei doi nu se mișcă; rămân pierduți în visul lor. Callahan se întoarce în bucătărie. Pe masă e satârul pe care îl folosise ca să taie carnea pentru tocană. Își vede chipul în lama strălucitoare și își spune: Cel puțin eu *nu* sunt de-al lor; încă mă mai văd în oglindă. *Și apucă strâns mânerul satârului și iese înapoi în alee. Trece peste oala cu zoaie. Seara este blândă și umedă. De undeva picură apa. De altundeva Elton John zbiară dintr-un radio: „Cineva mi-a salvat viața în noaptea asta". Umiditatea din atmosferă creează o aureolă în jurul felinarului din capătul aleii. Este luna aprilie la New York, și la nici trei metri de locul unde stă Callahan – până de curând preot hirotonisit al Bisericii Catolice – un vampir se hrănește cu sângele prăzii sale. Cu sângele bărbatului de care se îndrăgostise Donald Callahan.*

„Mai-mai că ți-ai vârât ghearele-n mine, nu-i așa, iubito?", cântă Elton John, iar Callahan mai face câțiva pași, ridică satârul, apoi îl împlântă cu toată puterea în țeasta vampirului. Obrajii vampirului se deschid ca niște aripi. Își ridică brusc capul, aidoma unui animal de pradă care a auzit cum se apropie de el ceva mai mare și mai fioros. După o secundă își îndoaie genunchii de parcă ar dori să-și ridice servieta de jos, apoi pare a-și spune că se poate lipsi de ea. Se întoarce și se îndreaptă încet spre intrarea aleii. Spre locul de unde se aude Elton John spunând:

„Cineva mi-a salvat, cineva mi-a salvat, cineva mi-a salvat vi-iii-aţa *în noaptea asta". Satârul a rămas înfipt în craniul creaturii. La fiecare pas, mânerul se clatină ca o coadă mică şi ţeapănă. Callahan vede ceva sânge, însă nici vorbă de oceanul la care s-ar fi aşteptat. În momentul acesta este mult prea şocat ca să se mire, însă mai târziu îşi va da seama că în aceste jivine curge extrem de puţin sânge lichid. Probabil că ceea ce le ţine în funcţiune este mai magic decât miracolul sângelui. Mare parte din sângele lor se coagulase asemenea gălbenuşului de ou fiert.*

Mai face încă un pas şi se opreşte. Se cocoşează. Callahan nu-i mai vede capul. Iar apoi, complet pe neaşteptate, hainele i se năruie aterizând planat pe asfaltul ud al aleii.

Ca în vis, Callahan se apropie ca să se uite la ele. Lupe Delgado a rămas lângă zid, cu capul dat pe spate, ochii închişi, pierdut în vraja pe care vampirul o ţesuse asupra lui. Firişoare subţiri de sânge i se preling pe gât.

Callahan se uită la haine. Cravata încă este înnodată. Cămaşa este în interiorul sacoului, şi îndesată în pantaloni. Ştie că dacă va trage fermoarul acestora, va vedea chiloţii dinăuntru. Apucă o mânecă a sacoului, mai mult ca să confirme şi prin atingere faptul că este goală, iar ceasul vampirului se rostogoleşte dinăuntru şi cade cu un clinchet alături de inelul de absolvire a şcolii.

E şi păr pe jos. Şi dinţi, şi măsele, unele plombate. Atât a rămas din Domnul-cu-Servietă-Mark-Cross.

Callahan adună hainele. Elton John tot nu a terminat de cântat „Cineva mi-a salvat viaţa în noaptea asta"; dar nu ar trebui să ne surprindă. Cântecul e destul de lung, cam de patru minute. Callahan îşi pune ceasul la mână, iar inelul şi-l vâră pe un deget, doar pentru a le păstra în siguranţă. Trece pe lângă Lupe atunci când duce hainele înăuntru. Lupe e pierdut în visul lui. Iar găurile de pe gât, care la început fuseseră cam ca nişte împunsături de ac, au început să-i dispară.

Ca prin minune, bucătăria este goală. Lângă ea, la stânga, e o uşă pe care scrie MAGAZIE. Dincolo de ea e un holişor cu dulapuri prevăzute cu grilaje încuiate pentru descurajarea furtului. Conserve pe o latură, alimente uscate pe cealaltă. Apoi haine. Un dulap cu cămăşi. Altul cu pantaloni. Rochii şi fuste într-un altul. Paltoane în alt dulap. La capătul holului e un garderob rablagit pe care scrie DIVERSE. Callahan găseşte portofelul vampirului şi şi-l pune în buzunar, peste al său. Iar buzunarul i se bulbucă. Apoi descuie garderobul şi aruncă de-a valma hainele vampirului. Îi este mult mai uşor să facă asta, decât să le sorteze, cu toate

că știe că vor fi vociferări atunci când se vor descoperi izmenele. Căci lenjeria purtată nu este tolerată la Cămin.

– Om da noi de mâncare alcoolicilor în stadiu cronic, îi spusese odată Rowan Magruder, dar tot există anumite standarde.

Dă-le-ncolo de standarde. Acum trebuie să se gândească la părul și dinții vampirului. La ceasul lui, la inel, la portofel... o, Doamne, și la servietă și la pantofi! Trebuie că sunt tot afară!

Nu care cumva să îndrăznești să te plângi, *își spune Callahan.* Bine că a dispărut nouăzeci și cinci la sută din el, ca un monstru în ultimele secvențe ale unui film de groază. Dumnezeu te-a avut în paza Lui până acum – cred că Dumnezeu a fost – așa că să nu îndrăznești să te vaiți!

Și nu se vaită. Adună părul, dinții, servieta și, călcând în băltoace, se duce la capătul aleii, unde le azvârle peste gard. După câteva clipe de gândire, aruncă și ceasul, portofelul și inelul. Acesta i se înțepenise pe deget, iar el aproape că intră în panică, dar, în cele din urmă, reușește să-l scoată și îl azvârle – pleosc. *Cineva se va ocupa de toate lucrurile astea. În fond, suntem în New York. Se întoarce la Lupe și dă cu ochii de pantofi. Sunt mult prea buni ca să-i arunce; păpușeii ăștia mai au viață lungă de trăit. Îi ia și se întoarce în bucătărie. Când Lupe intră și el, îl găsește lângă plită, tot cu pantofii în mână.*

– Don?

Vocea îi sună înfundat. Este vocea unui om care tocmai ce s-a trezit dintr-un somn adânc. Pare și amuzată. Lupe arată spre pantofii din mâna lui Callahan.

– Vrei să-i pui în tocană?

– I-ar putea îmbunătăți gustul, dar nu, am să-i pun în magazie, răspunde Callahan.

Este uluit de cât de calmă îi este vocea. De cât de regulat îi bate inima! Șaizeci sau șaptezeci de bătăi pe minut!

– Cineva i-a lăsat afară. Dar tu *ce-ai făcut?*

Lupe îi zâmbește. Și când zâmbește este mai fermecător ca oricând.

– Am ieșit să trag un fum, zice el. E frumos afară. Nu m-ai văzut?

– Ba da, îi răspunde Callahan. Păreai dus în lumea ta și n-am vrut să te deranjez. Fii drăguț și deschide-mi ușa de la magazie.

Lupe face ce i s-a cerut.

– Buni pantofi, comentează el. De la firma Bally. Cine e oare în stare să dea beţivilor pantofi Bally?

– Probabil cineva care nu mai are nevoie de ei, spune Callahan.

Acum aude clopotele. Dulceaţa lor otrăvitoare. Şi scrâşneşte din dinţi. Iar lumea parcă începe să pâlpâie în faţa ochilor lui. Nu acum. O, nu, te rog, nu acum.

Nu este o rugăciune. Se roagă rar în ultimul timp. Dar se pare că îl aude cineva, căci sunetul clopotelor se stinge. Iar lumea îşi recapătă contururile ferme. Din cealaltă încăpere cineva urlă că-i e foame. Altcineva înjură. Mereu aceeaşi poveste. Şi ar vrea să bea. Şi asta e la fel, doar că setea îi este acum mai aprigă ca niciodată. Se tot gândeşte la satâr. La greutatea lui. La zgomotul pe care l-a scos când a lovit. Iar gustul i-a umplut din nou gura. Gustul împuţit al sângelui lui Barlow. Ce i-a zis vampirul în bucătăria familiei Petrie după ce i-a sfărâmat crucifixul primit de la mama lui? Că e trist să vezi cum dă greş credinţa omului.

Diseară am să iau parte la întrunirea Alcoolicilor Anonimi, *se hotărăşte el, legând pantofii cu un elastic şi depozitându-i în dulapul pentru încălţăminte. Uneori întrunirile astea ajută. Nu spune niciodată: „Sunt Don Callahan şi sunt alcoolic", dar tot îl ajută uneori.*

Tresare speriat când se întoarce şi dă de Lupe foarte aproape în spatele său.

– Uşurel, băiete, râde Lupe.

Îşi scarpină indiferent gâtul. Semnele mai sunt acolo, dar vor dispărea până în zori. Totuşi, Callahan îşi dă seama că vampirii au o metodă de detectare a prăzii. Poate văd ceva. Sau simt un miros anume. Sau altceva.

– Ascultă, îi spune el lui Lupe. Mă gândesc să plec din oraş o săptămână sau două. Să mă odihnesc şi să mă relaxez puţin. Ce-ar fi să vii cu mine? Am putea să mergem undeva, la ţară. La pescuit.

– Nu pot, răspunde Lupe. Până în iunie n-am cum să-mi iau concediu de la hotel. În plus, nici aici nu prea avem personal. Dar, dacă vrei să pleci, am să vorbesc eu cu Rowan. Nu-i nicio problemă.

Lupe îl priveşte mai atent.

– Ai avea nevoie de ceva odihnă. Pari obosit. Şi eşti şi foarte agitat.

– Nee, am zis şi eu aşa, spune Callahan.

N-are de gând să plece nicăieri. Dacă rămâne, poate va reuşi să aibă grijă de Lupe. Acum ştie mai multe. Ştie că e la fel de uşor să-i omori pe cât îţi e să striveşti un gândac pe perete. Plus că nu fac prea mult deranj. „Doar un puf şi murdăria

dispare", cum se laudă reclamele de la televizor. Iar Lupe va fi bine. Vampirii de Tipul Trei ca Domnul-cu-Servieta-Mark-Cross nu-și omoară victimele, după câte se vede, nici nu le preschimbă în vampiri. Cel puțin nu pe termen scurt. Dar va sta de veghe, măcar atâta lucru să facă. Va fi cu ochii-n patru. Iar acesta va fi un act mărunt de căință pentru ce a făcut în Jerusalem's Lot. Iar Lupe va fi bine.

11

– Dar nu a fost, spuse Roland.

Își răsucea o țigară din firișoarele de tutun găsite pe fundul buzunarului. Hârtia era sfărâmicioasă, iar tutunul avea consistența prafului.

– Nu, recunoscu Callahan. Nu a fost. Ascultă, Roland, nu am hârtie de țigări, dar cred că te pot ajuta. Avem în casă tutun mai bun decât ăsta cu care te chinuiești tu, tutun bun, din sud. Eu nu fumez, dar Rosalitei îi place să tragă o pipă după cină.

– Voi profita mai târziu de oferta ta și îți mulțumesc de pe acum, răspunse pistolarul. Mai mult îmi lipsește cafeaua decât îmi lipsesc țigările. Termină-ți povestea. Ai grijă să nu omiți nimic, pentru că totul este important pentru noi, dar...

– Știu. Nu avem timp.

– Da, spuse Roland. Nu avem timp.

– Pe scurt, prietenul meu a făcut boala aceasta – SIDA a devenit numele consacrat?

Se uită la Eddie care confirmă dând din cap.

– Fie, zise Callahan. E un nume la fel de bun ca oricare altul, deși, atunci când îl aud mă gândesc la un soi de suc dietetic. Poate că știți că, în general, boala asta nu se întinde prea repede, însă în cazul prietenului meu a fost ca un foc de paie uscate. La mijlocul lunii mai, 1976, Lupe Delgado era deja foarte, foarte bolnav. Străveziu la față. Cu febră aproape în permanență. Uneori stătea noaptea întreagă în baie ca să vomite. Rowan l-ar fi dat afară din bucătărie, dar n-a fost nevoie, Lupe se dăduse singur afară. Și apoi i-au apărut petele.

– Cred că se numesc Sarcomul lui Kaposi, interveni Eddie. E o boală de piele. Te desfigurează.

Callahan aprobă.

– La trei săptămâni după ce i-au apărut petele, Lupe s-a internat în spitalul New York General. Într-o seară, pe la sfârşitul lui iunie, m-am dus să-l văd împreună cu Rowan Magruder. Până în momentul acela ne tot spuneam că o să-şi revină, că o să se înzdrăvenească, la naiba, e tânăr şi puternic. Dar de îndată ce am intrat pe uşă ne-am dat seama că e terminat. Îl puseseră într-un cort cu oxigen. Îl puseseră pe perfuzii. Avea dureri cumplite. Nu ne-a lăsat să ne apropiem de el. Zicea că poate e molipsitor. Adevărul este că nimeni nu ştia prea multe despre boala asta.

– Iar asta o făcea şi mai înspăimântătoare, spuse Susannah.

– Corect. Ne-a zis că doctorii erau de părere că e o boală de sânge răspândită prin activitate homosexuală sau, poate, prin folosirea în comun a acelor. Voia cu tot dinadinsul să ştim, şi ne-a tot repetat asta, că era curat, că toate testele pentru droguri pe care i le făcuseră au ieşit negative. „M-am lăsat în o mie nouă sute şaptezeci" – doar asta spunea. „De atunci n-am mai tras nici măcar un fum de marijuana. Mă jur pe Dumnezeu." I-am spus că ştim că e curat. Ne-am aşezat pe pat şi el ne-a luat de mână.

Callahan îşi înghiţi cu greu nodul lacrimilor care i se urcase în gât.

– Mâinile... ne-a pus să le spălăm bine înainte de plecare. Pentru orice eventualitate, ne-a zis. Şi ne-a mulţumit pentru că am trecut să-l vedem. I-a spus lui Rowan că adăpostul Căminul a fost cel mai bun lucru care i s-a întâmplat în toată viaţa. Că, pentru el, însemna *acasă*.

Niciodată n-am simţit mai tare nevoia să beau ceva ca în seara aia, când am plecat de la New York General. Nu m-am despărţit de Rowan şi nu am intrat în niciunul din barurile de pe drum. În noaptea aia m-am dus treaz la culcare, dar gândindu-mă că nu era decât o chestiune de timp. Primul pahar este cel care te îmbată – asta se spune la întrunirile Alcoolicilor Anonimi – iar acest prim pahar al meu era pe undeva pe aproape. Un barman mă aştepta să-i intru în local şi să mi-l toarne.

Lupe a murit două nopţi mai târziu.

Cred că au fost vreo trei sute de oameni la înmormântare, aproape toţi foşti locatari ai adăpostului. S-a plâns mult, s-au rostit fraze minunate. Unii dintre cei care au vorbit erau beţi criţă. Când s-a terminat, Rowan Magruder m-a luat de braţ şi mi-a spus: „Nu ştiu cine eşti, Don, dar ştiu *ce* eşti – un

om nemaipomenit de bun și un bețiv al naibii de rău care e pe uscat de... de câtă vreme n-ai mai băut?"

În primul moment m-am gândit să protestez, dar mi-am spus că ar fi fost o bătaie de cap mult prea mare, așa că i-am dat un răspuns sincer: „Din octombrie anul trecut."

„Și acum simți nevoia să bei ceva", mi-a spus el. „Ți se citește pe chip. Așa că uite ce cred eu: dacă tu zici că un pahar îl va aduce înapoi pe Lupe, atunci îți dau voie să bei. Ba chiar vin cu tine la Blarney Stone și bem împreună de toți banii pe care îi am în portofel. Bine?"

„Bine", i-am răspuns eu.

Și a continuat: „Dacă te-ai îmbăta acum, ăsta ar fi cel mai necuvenit omagiu pe care i l-ai putea aduce lui Lupe. Ca și cum ai urina pe fața lui moartă."

Știam că are dreptate. Mi-am petrecut restul zilei la fel cum mi-o petrecusem pe cea de-a doua în New York, umblând de colo-colo, luptându-mă cu gustul rău din gură, luptându-mă cu dorința de a-mi lua o sticlă cu băutură și de a mă așeza pe o bancă din parc s-o beau. Mi-aduc aminte că am fost pe Broadway, apoi pe Tenth Avenue, apoi am coborât spre Park Avenue și pe Thirtieth Street. Se întuneca, iar mașinile de pe Park Avenue își aprinseseră farurile. Spre vest cerul era portocaliu și roz, iar străzile erau inundate de lumina asta feerică.

M-a cuprins un sentiment de liniște și mi-am zis: „Am să înving. În seara asta, cel puțin, am să înving." Și atunci au început clopotele. Băteau mai tare decât bătuseră vreodată. Aveam senzația că o să-mi explodeze capul. Park Avenue a început să pâlpâie înaintea ochilor mei și am gândit *Asta nu se întâmplă cu adevărat. Nici Park Avenue, nici nimic. Nu-i decât o bucată dintr-un tablou gigantic. Iar New Yorkul nu-i decât fundalul pictat pe pânza asta, iar în spatele lui ce este, oare? Păi, cum ce este? Nu este nimic. Absolut nimic. Doar întuneric.*

Și atunci pâlpâirile au încetat. Iar clopotele au sunat mai încet... tot mai încet... până nu s-au mai auzit deloc. Și am început să merg foarte încet. Ca pe gheață subțire. Mi-era teamă că, dacă voi călca mai apăsat, voi trece din lumea asta în întunericul de dincolo de ea. Știu că n-are niciun sens ce vă spun... la naiba, știam și atunci că e absurd... dar nu ajută întotdeauna să știi. Nu credeți?

– Nu, nu ajută, spuse Eddie gândindu-se la zilele când priza cocaină cu Henry.

– Nu, zise Susannah.

– Nu, întări și Roland, gândindu-se la Jericho Hill și la cornul de pe jos.

– Am mers un cvartal, apoi două, apoi trei. Am început să mă gândesc că totul o să fie bine. Adică, sigur că simțeam uneori mirosul ăla oribil, sigur că vedeam uneori câțiva vampiri de Tipul Trei, dar mă puteam descurca. Cu atât mai mult cu cât vampirii de Tip Trei păreau că nu mă recunosc. Era ca și cum m-aș fi uitat la ei printr-un geam din ăla din camerele pentru interogatorii de la poliție, care pe partea cealaltă e oglindă. Însă în noaptea aia am văzut ceva mult, mult mai rău decât câțiva vampiri.

– Ai văzut pe cineva cu adevărat mort, interveni Susannah.

Callahan se întoarse iute spre ea cu o expresie de uluire totală.

– Cum... de unde...

– Știu pentru că și eu am trecut prin portal în New York, îi răspunse Susannah. Toți am făcut-o. Roland spune că aceștia sunt oameni care ori nu știu că au murit, ori refuză să-și accepte moartea. Sunt... cum le zici, Roland?

– Morții rătăcitori, răspunse pistolarul. Nu sunt prea mulți.

– Ba sunt destui, zise Callahan, și *ei* mă vedeau. Pe Park Avenue i-am întâlnit. Erau incredibil de schilodiți. Un bărbat fără ochi, o femeie fără brațul și piciorul drept, amândoi arși, amândoi uitându-se fix la *mine*, ca și cum ar fi crezut că eu pot... pot să-i *repar* cumva.

Și am luat-o la goană. Probabil că am fugit al naibii de mult pentru că, atunci când mi-am mai venit cât de cât în fire, stăteam pe bordura trotuarului de pe colțul dintre Second Avenue și 19th Street, cu capul în jos, gâfâind ca o locomotivă cu aburi.

Un moșulică s-a apropiat de mine și m-a întrebat dacă mi-e rău. Îmi recăpătasem suflul și am putut să-i spun că nu am nimic. Atunci mi-a zis că ar fi bine s-o șterg de-acolo, pentru că la două străzi distanță era o mașină de patrulare a poliției și se îndrepta spre noi. Cu siguranță că m-ar fi săltat, poate mi-ar fi dat și câteva după ceafă. L-am privit pe bătrân în ochi și i-am spus: „Eu am văzut vampiri. Am și omorât unul. Și i-am văzut și pe morții vii. Cum să crezi că mi-ar fi teamă de doi polițai într-o mașină?"

S-a dat de urgență înapoi. Mi-a zis să nu mă apropii de el. Mi-a zis că păream un ins cumsecade și că se gândise să-mi facă un serviciu. Mi-a zis că asta a primit în schimb. „Nicio faptă bună nu rămâne nepedepsită în New York", a fost concluzia lui și a plecat tropăind din picioare, ca un copil pe care l-au apucat pandaliile.

Am izbucnit în râs. M-am ridicat de pe trotuar și m-am uitat la cum arăt. Aveam cămașa scoasă de tot din pantaloni. Eram plin de noroi și mizerie. Probabil că am călcat în ceva, dar nu reușeam să-mi aduc aminte în ce anume. M-am uitat în jur și, pe toți sfinții și păcătoșii, am văzut Barul Americano. Mai târziu am aflat că sunt câteva baruri în New York cu numele ăsta, dar atunci am crezut că mi-l adusese cineva din anii patruzeci, special pentru mine. Am intrat, m-am așezat pe un scaun la capătul barului și i-am spus barmanului:

„Ai ceva pentru mine".

„Pe bune, amice?", zice el.

„Pe bune", zic eu.

„Atunci", zice, „spune-mi despre ce e vorba și îți aduc".

„Bushmills. Și mă aștept să nu mă încarci la notă pentru că mi-l păstrezi din octombrie trecut. Așa că mai bine îmi dai unul dublu."

Eddie se strâmbă:

– Proastă idee, omule.

– În clipa aceea mi se părea cea mai bună idee pe care a avut-o vreodată un muritor. Am să uit de Lupe, n-am să mai văd morți, poate n-am să mai văd nici vampiri... țânțari, cum ajunsesem să le spun.

Pe la opt, eram beat. La nouă eram foarte beat. La zece eram atât de beat cum nu mai fusesem niciodată în viața mea. Mi-amintesc foarte vag cum barmanul m-a aruncat afară din local. Mi-amintesc nițel mai bine cum m-am trezit a doua zi în parc, învelit cu ziare.

– Înapoi la începuturi, murmură Susannah.

– Așa este, doamnă, înapoi la începuturi, adevăr grăiești. M-am ridicat în capul oaselor. Am avut senzația că o să-mi crape capul. Mi l-am vârât repede între genunchi și l-am ridicat doar atunci când am fost convins că n-o să explodeze. Pe o bancă, la vreo douăzeci de metri de mine, stătea o bătrână cu capul acoperit cu un batic. Hrănea veverițele cu alune. Însă avea lumina aceea albastră în jurul obrajilor și frunții și îi intra și ieșea din gură la fiecare respirație. Era una dintre *ei*. Un țânțar. Morții vii dispăruseră, însă tot mai puteam vedea vampirii de Tip Trei.

Cel mai logic răspuns la această descoperire a fost să mă îmbăt din nou, însă aveam o problemă: eram lefter. Se pare că mă buzunărise cineva pe când dormeam somnul beților sub pătura mea din ziare. Mi-o trăsese fără să simt.

Și Callahan schiță un zâmbet deloc agreabil.

– În ziua aceea am *găsit* Biroul Forțelor de Muncă. Și l-am găsit și în a doua zi, și în a treia. Și după aia m-am îmbătat. Ăsta mi-a fost obiceiul în vara aceea: trei zile în șir eram treaz și munceam – în cele mai multe cazuri împingeam o roabă pe un șantier de construcții sau încărcam cutii uriașe pentru vreo firmă de transport mobilă, apoi mă îmbătam muci într-o noapte și petreceam ziua următoare încercând să mă dreg. Și de la capăt. Îmi luam liber duminica. Asta a fost vara mea în New York. Și oriunde m-aș fi dus nu auzeam decât cântecul lui Elton John, „Cineva mi-a salvat viața în noaptea asta". Nu știu dacă a fost pe primul loc în topuri în vara aia, știu doar că îl auzeam pretutindeni. La un moment dat am lucrat cinci zile în șir pentru Firma de Mutări Covay. Își ziceau Echipa Fraților. Alea cinci zile din iulie au fost recordul meu personal în materie de stat treaz. În ultima zi, șeful m-a întrebat dacă n-aș vrea să mă angajez cu normă întreagă.

„Nu pot", i-am răspuns. „Contractele pentru zilieri menționează în mod special că, vreme de o lună de la semnare, nu ai voie să îți iei o slujbă permanentă la o firmă externă."

„A, dă-i în pizda mă-sii", îmi răspunde el, „nimeni nu-i bagă în seamă. Ce spui, Donnie? Ești un om bun. Și eu cred că poți face mai multe decât să încarci mobilă. Vrei să te gândești până mâine?"

M-am gândit, iar gânditul a dus la băut, căci așa au stat lucrurile în vara aia. Așa cum stau mereu lucrurile pentru cei convertiți la religia alcoolului. Și iarăși m-am pomenit pe scaunul unui bărulet de vizavi de Empire State Building, ascultându-l pe Elton John la tonomat. „Mai-mai că ți-ai vârât ghearele-n mine, nu-i așa, iubito?" Și când m-am întors la muncă, m-am înregistrat la o altă companie pentru zilieri, una care nu auzise niciodată de căcatul de Echipa Fraților.

Callahan scuipă cuvântul *căcat* cu un soi de disperare isterică, așa cum fac cei care doar în cazuri extreme recurg la vulgarități lingvistice.

– Ai băut, ai umblat încolo și încoace, ai băut, spuse Roland. Dar ai mai avut încă ceva de făcut în vara aceea, nu-i așa?

– *Da.* Mi-a trebuit ceva timp până m-am hotărât s-o fac. Am văzut câțiva – femeia care dădea de mâncare la veverițe în parc a fost prima. Însă nu făceau nimic atunci când am dat cu ochii de ei. Adică, știam ce sunt, însă mi-era greu să-i omor cu sânge rece. Apoi, într-o noapte, în parcul Battery, l-am văzut pe

unul cum se hrănește. Aveam la mine un briceag de care nu mă despărțeam niciodată. M-am furișat în spatele lui, pe când el era ocupat cu victima, și l-am înjunghiat de patru ori: o dată în rinichi, apoi în coaste, în spate și în ceafă. Ultima lovitură i-am dat-o cu toată puterea. Atât de tare, încât cuțitul a ieșit pe partea cealaltă, în vârf cu mărul lui Adam al creaturii, ca o bucățică de carne pe un șiș-kebab. Și a scos un plescăit scârbos.

Callahan vorbea pe un ton indiferent, însă se făcuse alb la față.

– S-a repetat scena din aleea din spatele Căminului – tipul a dispărut, pur și simplu, din haine. Mă așteptam la una ca asta, firește, însă nu aveam de unde să fiu sigur că așa va fi.

– Cu o floare nu se face primăvară, comentă Susannah.

Callahan dădu din cap.

– Victima era un puști de vreo cinșpe ani. Portorican sau dominican. Pe jos, la picioare, avea un casetofon mare. Nu-mi aduc aminte ce muzică era, așa că poate nu era „Cineva mi-a salvat viața în noaptea asta". Au trecut cinci minute. Tocmai mă pregăteam să plesnesc din degete în nasul lui sau să-l lovesc ușor peste obraji, când a clipit, s-a clătinat ca ametit, a scuturat din cap și și-a revenit. M-a văzut în fața lui, și primul lucru pe care l-a făcut a fost să-și înșface casetofonul. Și l-a strâns la piept ca pe un copilaș. Apoi mi-a zis: „*Che* vrrei tu, omule?" I-am răspuns că nu vreau nimic, că nu s-a întâmplat nimic, dar că mă interesează hainele alea de pe jos. Puștiul s-a uitat și s-a aplecat imediat să caute prin buzunare. Atunci mi-am spus că asta o să-l țină ocupat și o să-l facă să se gândească la altele, așa că am plecat. Vampirul ăla a fost al doilea. Cu al treilea mi-a fost mai ușor. Cu al patrulea, și mai ușor. Până la sfârșitul lui august rezolvasem vreo șase. Al șaselea a fost femeia pe care o văzusem la coadă la banca Marine Midland. Ce mică e lumea, nu credeți?

Deseori mă duceam la intersecția dintre First Avenue și 47th Street și mă postam vizavi de Cămin. Și stăteam uneori acolo până pe înserat, urmărind bețivii fără adăpost care veneau să ia masa de seară. Câteodată Rowan ieșea să discute cu ei. Nu era fumător, dar avea în permanență în buzunar vreo două pachete cu țigări pe care le împărțea celorlalți. Nu am încercat niciodată să mă ascund de el, dar, dacă m-a văzut, nu a avut absolut nicio reacție.

– Probabil că nu te-a mai recunoscut, fu de părere Eddie.

Callahan dădu din cap.

– Mă schimbasem, e drept. Începuse să-mi încărunțească părul care acum era lung, până la umeri. Și aveam și barbă. În plus, nu-mi mai păsa deloc ce puneam pe mine. Jumătate din hainele mele erau luate de la vampirii pe care-i omorâsem. Unul a fost un curier pe bicicletă. Fusese încălțat cu o pereche *formidabilă* de ghete. Nu chiar ca mocasinii Bally, dar erau aproape noi și erau măsura mea. Genul de încălțări care te țin toată viața. Încă le mai am.

Și făcu un semn din cap spre casă.

– Dar nu cred că ăsta a fost motivul pentru care nu m-a recunoscut. Rowan Magruder avea de-a face în permanență cu bețivi și toxicomani și vagabonzi, cu oameni care stau cu un picior în lumea reală, iar cu celălalt în Zona Crepusculară, așa că era obișnuit cu schimbările din înfățișarea oamenilor, de obicei schimbări în rău. În domeniul ăsta de activitate înveți să vezi cine se află sub vânătăile noi, sau sub stratul proaspăt de mizerie. Mai degrabă cred că nu m-a recunoscut pentru că devenisem unul dintre cei pe care tu, Roland, îi numești „morții rătăcitori". Devenisem invizibil pentru ceilalți oameni. Însă mai cred că acești oameni – acești *foști* oameni – sunt strâns legați de New York.

– Nu se îndepărtează prea mult, zise Roland.

Își terminase țigara; hârtia uscată și firimiturile de tutun dispăruseră după nici două fumuri.

– Fantomele bântuie mereu aceeași casă.

– Firește, bietele de ele. Dar eu voiam să plec. În fiecare zi soarele apunea puțin mai devreme, și în fiecare zi simțeam tot mai puternic chemarea acelor drumuri ascunse. Poate că era vorba despre fabulosul leac geografic despre care am vorbit mai devreme. Era credința mea pe de-a-ntregul ilogică, însă foarte intensă că lucrurile se vor schimba în bine într-un loc nou; că impulsul de a mă autodistruge va dispărea ca prin minune. Parte din sentimentul acesta era, firește, speranța că într-un alt loc, într-un spațiu mai *vast*, nu voi mai fi nevoit să mă confrunt cu vampiri sau morți vii. Dar în principal a fost vorba despre altceva.

Callahan încercă să zâmbească, dar nu reuși decât să-și descopere gingiile.

– Vampirii, spuse Eddie.

– Da-aa...

Callahan își mușcă buzele, apoi repetă cu mai multă convingere:

– Da. Însă *nu numai* vampirii. Chiar și atunci când asta părea cea mai logică idee, tot nu mi se părea cea corectă. Măcar știam că nu e vorba despre

cei morți. Aceștia mă puteau vedea, dar n-aveau nicio treabă cu mine, nici de bine, nici de rău. Cu excepția, poate, a speranței că eu i-aș putea repara cumva sau că i-aș putea izbăvi de nefericirea lor. Însă, așa cum v-am zis, vampirii de Tipul Trei *nu puteau* să mă vadă – sau nu mă vedeau ca pe un vânător. Gradul lor de atenție este foarte limitat, de parcă și ei ar fi, până la un punct, infectați cu aceeași amnezie pe care o transmit mai departe victimelor lor.

Prima oară când mi-am dat seama că am probleme a fost într-o noapte în parcul din Washington Square, la scurtă vreme după ce o omorâsem pe femeia de la bancă. Parcul acela devenise locul meu preferat, deși Dumnezeu știe că nu era unicul. Pe timp de vară era ca un adevărat dormitor în aer liber. Ba chiar aveam și banca mea preferată, chiar dacă nu apucam să mă culc pe ea în fiecare seară... nici măcar nu mă *duceam* acolo în fiecare seară.

În noaptea de care vă vorbesc, înnorată și sufocantă, am ajuns acolo pe la opt. Aveam o sticlă cu tărie într-o pungă din hârtie maro și o carte cu cânturile lui Ezra Pound. M-am apropiat de bancă și am văzut niște cuvinte scrise cu vopsea pe spatele altei bănci din apropiere: EL VINE AICI. EL ARE O MÂNĂ ARSĂ.

– O, Doamne, Dumnezeule, exclamă Susannah ducându-și mâna la gât.

– Am plecat imediat din parc și mi-am petrecut acea noapte la vreo douăzeci de străzi depărtare de el. Nu m-am îndoit nicio clipă că eu eram subiectul acelei inscripții. Două nopți mai târziu am văzut același mesaj pe trotuarul din fața unui bar de pe Lexington Avenue, unde îmi plăcea să mă duc să beau, și chiar să mănânc un sandvici, dacă eram în bani, cum se zice. Mesajul acesta era scris cu cretă, iar cuvintele fuseseră șterse aproape complet de pașii trecătorilor, însă eu tot am fost în stare să-l citesc: EL VINE AICI. EL ARE O MÂNĂ ARSĂ. Cel care îl scrisese încercase să-l înfrumusețeze, desenând comete și stele în jurul cuvintelor. O stradă mai departe, scris cu vopsea-spray pe un semn de PARCARE INTERZISĂ era alt mesaj: ACUM ARE PĂRUL APROAPE ALB. Dimineața următoare, pe latura unui autobuz, am văzut: POATE CĂ SE NUMEȘTE COLLINGWOOD. La două sau trei zile după aceea, am început să văd afișe despre animăluțe pierdute puse în locurile unde obișnuiam să-mi fac veacul – parcul Needle, Central Park, la vest de Ramble, barul City Lights de pe Lex, vreo două cluburi de muzică folk și poezie din Village.

– Afișe cu *animăluțe*, murmură Eddie impresionat. Într-un fel, e genial.

– Toate erau la fel, continuă Callahan. AȚI VĂZUT SETTERUL NOSTRU IRLANDEZ? E UN BĂTRÂNEL PROSTUȚ, DAR NOI ÎL IUBIM. LĂBUȚA DREAPTĂ DIN FAȚĂ E ARSĂ. RĂSPUNDE LA NUMELE DE KELLY, COLLINS SAU COLLINGWOOD. OFERIM RECOMPENSĂ FOARTE MARE. Și urma un rând de simboluri de dolar.

– Cui să-i fi fost adresate afișele astea? întrebă Susannah.

Callahan ridică din umeri.

– Nu știu sigur. Poate că vampirilor.

Obosit, Eddie se frecă la ochi.

– Bine, hai să ne gândim. Avem vampirii de Tip Trei și morții rătăcitori... și acum mai avem și acest al treilea grup. Cei care lipesc afișe despre animale pierdute, care nu au nicio legătură cu vreun animal pierdut și care scriu tot felul de chestii pe case și pe asfalt. Ăștia cine sunt?

– Bărbații-căutători, spuse Callahan. Așa îi zic ei uneori, deși printre ei se află și femei. Uneori își spun „moderatori". Mulți poartă haine galbene, lungi... dar nu toți. Mulți au coșciuge albastre tatuate pe mâini... dar nu toți.

– Marii Vânători de Coșciuge, șopti Eddie.

Roland dădu din cap, fără să-și dezlipească ochii de pe chipul lui Callahan.

– Lasă omul să vorbească, Eddie.

– *În realitate* ei sunt soldați ai Regelui Purpuriu, zise Callahan, făcându-și semnul crucii.

12

Eddie tresări. Susannah începu să-și maseze abdomenul. Roland se pomeni dus cu gândul la plimbarea lor prin Parcul Gage, după ce reușiseră să scape de Blaine. La animalele moarte de la Zoo. La grădina cu trandafiri sălbatici. La carusel și la trenulețul de jucărie. Apoi macadamul care ducea la un drum mai mare pe care Eddie, Susannah și Jake îl numiseră autostradă cu taxă. Acolo, pe un semn indicator, cineva scrijelise PĂZEA LA MOMÂIA AMBULANTĂ. Și, pe un alt semn, alături de desenul grosolan al unui ochi, scria: TRĂIASCĂ REGELE PURPURIU!

– Înțeleg că ați auzit de acest domn, comentă sec Callahan.

– Să zicem că și-a lăsat urmele la vedere, zise Susannah.

Callahan făcu un semn din cap spre locul unde se afla Bubuit de Tunet.

– Dacă drumul vostru vă va duce acolo, le spuse el, să știți că veți vedea lucruri mult mai teribile decât niște cuvinte vopsite pe câteva ziduri.

– Și tu? întrebă Eddie. Tu ce ai făcut?

– În primul și în primul rând, m-am calmat și am încercat să analizez situația. Mi-am dat seama că, oricât de fantasmagorică sau paranoică ar fi fost concluzia mea pentru cineva din afară, eu eram, cu adevărat urmărit, și nu neapărat de vampirii de Tipul Trei. Deși am înțeles că indivizii care scriau cu vopsea și împrăștiau anunțuri despre animale pierdute nu vor ezita câtuși de puțin să-i folosească pe vampiri împotriva mea.

Trebuie să pricepeți că, la momentul respectiv, habar nu aveam cine putea face parte din acest grup misterios. În Jerusalem's Lot, Barlow se mutase într-o casă în care se petrecuseră violențe inimaginabile în trecut. Mears, scriitorul, mi-a spus că o casă otrăvită a atras un personaj malefic. Și asta m-a făcut să cred că, la rândul meu, am atras la New York un alt vampir-rege, un alt vampir de Tipul Unu, întocmai cum Casa lui Marsten îl atrăsese pe Barlow. Concluzia aceasta, corectă sau greșită (ulterior s-a dovedit că a fost greșită), m-a făcut, totuși, să mă simt mai bine, pentru că mi-am dat seama că oricât de îmbibați de alcool mi-ar fi fost creierii, tot mai erau în stare să judece cât de cât logic.

Primul lucru pe care îl aveam de făcut era să mă hotărăsc dacă să rămân sau nu în New York. Știam că, dacă *nu* aș fi plecat de acolo, aveau să ajungă la mine, foarte probabil destul de curând. Aveau descrierea mea, știau despre acest semn distinctiv.

Și Callahan își ridică mâna arsă.

– *Aproape* că-mi știau și numele; aveau să-l știe cu exactitate într-o săptămână sau două. Vor începe să stea la pândă în locurile unde obișnuiam să-mi petrec vremea, în locurile impregnate cu mirosul meu. Îi vor găsi pe cei cu care obișnuiam să stau de vorbă, cu care mă însoțeam, cu care jucam dame și cărți. Îi vor găsi pe cei alături de care am lucrat.

Iar gândul acesta m-a condus la o altă concluzie la care ar fi trebuit să ajung mult mai repede, chiar și dacă aș fi ținut-o tot într-o beție vreme de o lună. Mi-am dat seama că îl vor găsi pe Rowan Magruder, vor găsi Căminul, îi vor găsi pe cei care mă cunoșteau acolo. Angajați cu jumătate de normă,

voluntari, zeci de clienți. La dracu', după nouă luni petrecute la Cămin, deja mă cunoșteau *sute* de clienți.

Dar, mai presus de toate, era fascinația acelor drumuri.

Callahan se uită la Eddie și Susannah și îi întrebă:

– Știți că există un podeț peste râul Hudson spre New Jersey? E, practic, în umbra Podului George Washington. Un podeț din scânduri pe care încă se mai află adăpătoarele pentru vaci și cai.

Eddie izbucni în râs.

– Scuze, Părinte, dar așa ceva nu se poate. Cred că am trecut de vreo cinci sute de ori peste Podul George Washington la viața mea. Mă duceam mai mereu cu Henry în Parcul Palisades. Nu există niciun podeț din scânduri acolo.

– Ba da, există, zise liniștit Callahan. Cred că a fost construit cândva, prin secolul al nouăsprezecelea, deși a fost reparat de mai multe ori de atunci. De fapt, chiar e un banner la jumătatea lui: RENOVARE BICENTENARĂ EXECUTATĂ ÎN 1975 DE GRUPUL LAMERK. Mi-am adus aminte de denumirea asta atunci când l-am văzut prima oară pe Andy, robotul. Pe plăcuța lui scrie că l-a construit aceeași firmă.

– Și noi am mai văzut denumirea asta, spuse Eddie. În orașul Lud. Doar că acolo scria *Turnătoria* LaMerk.

– Probabil că sunt diferite divizii ale aceleiași companii, zise Susannah.

Roland nu comentă, ci făcu același semn de nerăbdare cu cele două degete rămase la mâna dreaptă: mai repede, mai repede.

– Acolo este, dar este greu de văzut, continuă Callahan. E camuflat. Iar acesta este doar primul dintre drumurile secrete care se răspândesc din New York aidoma unei pânze de păianjen.

– Autostrăzi spre portal, murmură Eddie. Am prins ideea.

– Nu știu dacă asta sunt, spuse Callahan. Știu doar că am văzut lucruri extraordinare în pribegiile mele din anii care au urmat. Și am cunoscut o mulțime de oameni buni. Ar însemna să-i insult dacă le-aș spune oameni *normali* sau oameni *obișnuiți*, dar erau și normali, și obișnuiți. Și vă mărturisesc că au înnobilat sensul cuvintelor *normal* și *obișnuit*.

Însă nu am vrut să plec din New York înainte de a-l mai vedea o dată pe Rowan Magruder. Voiam să-i spun că poate că *urinasem* pe fața moartă a lui Lupe – pentru că, evident, mă îmbătasem –, dar că nu-mi lăsasem pantalonii

în vine ca să fac și chestia ailaltă. Ceea ce ar fi fost felul meu mult prea neîndemânatic de a-i spune că nu m-am dat bătut. Și că m-am hotărât să nu mă pierd ca un iepure prins în lumina farurior.

Callahan începu din nou să plângă. Se șterse la ochi cu mâneca de la cămașă.

– Totodată, cred că am vrut să-mi iau rămas-bun de la cineva și să aud pe cineva cum își ia rămas-bun de la mine. Cuvintele de adio pe care le rostim și pe care le auzim sunt cuvintele care ne spun că încă mai suntem în viață. Și am vrut să-l strâng în brațe, să-i dau sărutul pe care Lupe mi-l dăruise mie. Împreună cu același mesaj: „Ești prea valoros pentru noi ca să te pierdem." Și...

Se întrerupse pentru că o observase pe Rosalita care traversa grăbită pajiștea, ținându-și fusta ridicată peste glezne ca să n-o împiedice la mers. Femeia îi dădu o tăbliță din ardezie pe care era scris ceva cu cretă. Într-un moment de nebunie totală, Eddie își imagină un mesaj înconjurat de stele și luni: PIERDUT! CÂINE VAGABOND CU LABA DIN FAȚĂ DISTRUSĂ! RĂSPUNDE LA NUMELE *ROLAND!* IRASCIBIL, MUȘCĂ, *ÎNSĂ NOI ÎL IUBIM!!!*

– De la Eisenhart, le spuse Callahan, ridicându-și privirea de pe mesaj. Dacă prin părțile astea, Overholser este marele agricultor, iar Eben Took este marele comerciant, trebuie să-i recunoaștem meritele lui Vaughn Eisenhart și să spunem că el este marele crescător de vite. Îmi scrie aici că, împreună cu cei doi Slightman, cel Bătrân și cel Tânăr, și cu Jake al vostru, va veni la biserică la amiază ca să se întâlnească cu noi, dacă sunteți de acord. Mi-e cam greu să-i descifrez scrisul, dar mi se pare că vrea să vă ducă să vizitați ferme și gospodării mai mici și crescătorii de vite pe drumul înapoi la Rocking B., unde veți înnopta. Vă convine?

– Nu prea, spuse Roland. Aș prefera să am harta cu mine înainte de a porni la drum.

Callahan se gândi puțin, apoi se uită la Rosalita. Eddie înțelese că femeia era mult mai mult decât o simplă menajeră. Se retrăsese ca să îi lase să vorbească, dar nu se întorsese în casă. *Ca o secretară destoinică*, își zise el. Bătrânul nici măcar nu-i făcu vreun semn, doar se uită la ea și Rosalita se apropie. Îi spuse ceva, iar femeia se îndreptă spre casă.

– Cel mai bine este să luăm prânzul la biserică, pe pajiștea din față, spuse Callahan. La umbra eucaliptului de acolo. Când vom termina de mâncat se prea poate ca gemenii Tavery să-ți aducă ce le-ai cerut.

Mulțumit, Roland dădu din cap.

Callahan se ridică strâmbându-se, cu mâinile la șale, și se întinse.

– În plus, vreau să vă arăt ceva, mai zise el.

– Dar nu ți-ai terminat povestea, protestă Susannah.

– Nu, fu de acord Callahan, însă timpul trece foarte repede. Pot să și merg să și vorbesc în același timp, dacă voi credeți că sunteți în stare să mergeți și să mă ascultați totodată.

– Suntem în stare, spuse Roland ridicându-se și el.

Îl durea, însă nu prea mult, uleiul de pisică al Rosalitei fusese, într-adevăr, extraordinar.

– Doar două lucruri te rog să-mi spui înainte de a pleca.

– Dacă pot, pistolarule, îți voi îndeplini rugămintea.

– Pe cei care au pus toate semnele alea i-ai văzut cumva în călătoriile tale?

Callahan dădu încet din cap.

– Da, pistolarule, i-am văzut.

Se uită la Eddie și la Susannah și îi întrebă:

– Ați văzut vreodată o fotografie color făcută cu blițul, în care oamenii au ochii roșii?

– Îhî, îngână Eddie.

– Așa sunt și ochii lor. Purpurii. Și care este a doua întrebare, Roland?

– Ei sunt Lupii, Părinte? Oamenii ăștia? Căutătorii ăștia? Soldați ai Regelui Purpuriu? Ei sunt Lupii?

Callahan se gândi mult înainte de a răspunde.

– Nu sunt sigur. Nu sută la sută sigur, dacă înțelegi ce vreau să spun. Însă nu cred. Sigur că și ei răpesc oameni, dar nu răpesc numai copii.

Se gândi la cele spuse și adăugă:

– Poate că sunt un soi de Lupi.

Ezită, se mai gândi puțin, apoi repetă:

– Da, un anume soi de Lupi.

IV

CONTINUAREA POVEȘTII PREOTULUI (DRUMURILE ASCUNSE)

1

Drumul din curtea casei parohiale până la ușa bisericii Doamna Liniștii Noastre nu a durat mai mult de cinci minute. Evident, prea puțin timp pentru ca Bătrânul să le poată povesti despre anii petrecuți pe drumuri înainte de a vedea acel articol în ziarul *Bee* din Sacramento care îl adusese înapoi în New Yorkul anului 1981. Și totuși, cei trei pistolari îi auziră întreaga poveste. Roland bănuia că și ceilalți doi înțeleseseră la rândul lor ce anume însemna asta: atunci când vor pleca din Calla Bryn Sturgis – bineînțeles, presupunând că nu vor muri aici – exista cea mai mare probabilitate ca Donald Callahan să îi însoțească. Căci ceea ce se întâmpla acum nu era simpla depănare a unei povești, ci era khef, împărțirea apei. Iar khef-ul putea fi împărțit doar de cei uniți prin destin la bine și la rău. De cei care formau un ka-tet.

Callahan zise:

– Știți vorba: „Toto, am impresia că nu mai suntem în Kansas"?

– Îi cunoaștem vag semnificația, dulceață, răspunse sec Susannah.

– Într-adevăr? Da, așa este. Doar privindu-vă îmi dau seama că așa este. Poate într-o bună zi îmi veți spune și voi povestea voastră. Sunt convins că o va pune în umbră pe a mea. Mă rog, să revin, eram convins că nu sunt în Kansas atunci când mă apropiam de capătul podețului. Dar mi se părea că nici în New Jersey nu intru. Cel puțin, nu în acel New Jersey pe care m-am așteptat să-l găsesc pe celălalt mal al râului Hudson. Un ziar mototolit era aruncat lângă

2

talpa podului – pe care nu mai e nimeni în afară de el, deși pe podul suspendat din stânga mașinile circulă aproape bară la bară –, iar Callahan se apleacă să-l ridice. Vântul rece de pe râu îi zburlește părul înspicat lung până la umeri. Nu-i decât o foaie dublă, cu prima pagină din ziarul Leabrook Register. *Callahan n-a auzit în viața lui de Leabrook. Nici n-ar avea de ce, căci nu cunoaște prea bine New Jersey, nici măcar n-a pus piciorul vreodată acolo de când venise în Manhattan, în urmă cu un an, însă a crezut întotdeauna că orășelul de dincolo de Podul George Washington se numește Fort Lee.*

Atunci vede titlurile. Primul pare destul de normal: SE DOMOLESC TENSIUNILE RASIALE DIN MIAMI. *În ultimele zile gazetele din New York fuseseră pline de asemenea nenorociri. Însă ce anume să înțeleagă dintr-un titlu ca:* RĂZBOIUL ZMEIELOR CONTINUĂ ÎN TEANECK, HACKENSACK, *lângă o poză cu o clădire în flăcări? Mai este și o altă fotografie înfățișând niște pompieri care vin la locul incendiului cu o autospecială, iar toți râd cu gurile până la urechi! Ce să înțeleagă din* PREȘEDINTELE AGNEW SPRIJINĂ VISUL DE TERRAFORMARE AL CELOR DE LA NASA? *Ce să priceapă din articolul din josul paginii, scris cu litere chirilice?*

Ce am pățit? *se întreabă Callahan. Pe tot parcursul poveștii cu vampiri și morți vii – chiar și atunci când au apărut afișele cu animăluțele pierdute care se refereau în mod evident la el – nu-și pusese nici măcar o clipă la îndoială sănătatea mintală. Dar acum o face. Acum, ajuns la capătul dinspre New Jersey al acestui podeț modest (însă uluitor!) de peste râul Hudson – podeț pe care nu mai este nimeni în afară de el – acum se întreabă dacă mai e în toate mințile. Însăși ideea că Spiro Agnew a ajuns președinte e suficientă pentru ca oricine care mai are o fărâmă de*

bun simț politic să se întrebe dacă nu cumva e dus cu capul. Păi, individul a demisionat acoperit de rușine cu câțiva ani în urmă, înaintea lui Nixon, șeful lui.

Ce am pățit? *se întrebă el din nou. Însă nici nu vrea să se gândească la faptul că poate a devenit un nebun furios care își imaginează toate aceste grozăvii.*

„Caaadeee!" exclamă el aruncând cele patru pagini din Leabrook Register *peste parapetul podețului. Vântul le prinde și le poartă spre Podul George Washington.* Asta e realitatea, *își zice el.* Chiar acolo. Mașinile alea, camioanele alea, autobuzele alea de la firma Peter Pan, alea sunt realitatea. *Și, printre ele, zărește un vehicul roșu ce pare a goni cu viteză peste limita legală. Iar vehiculul acela are niște pneuri cum n-a mai văzut niciodată. Și deasupra lui – căci este cam de dimensiunea unui autobuz pentru elevi – este un cilindru purpuriu care se învârtește. Pe o latură a cilindrului scrie BANDY. Și scrie BROOKS pe cealaltă latură. BANDY BROOKS. Sau BANDYBROOKS. Ce mama dracului înseamnă Bandy Brooks? Habar nu are. Și nici n-a mai văzut vreodată un asemenea vehicul, și nici nu și-ar fi închipuit vreodată că așa ceva – uită-te la* pneuri, *pentru numele lui Dumnezeu! – ar fi avut voie să circule pe drumurile publice.*

Deci nici Podul George Washington nu face parte din lumea reală. Nu mai *face parte.*

Callahan apucă strâns parapetul când îl inundă un val de amețeală, făcându-l să se clatine pe picioare și aproape să-și piardă echilibrul. Iar parapetul i se pare destul de real, lemn încălzit de razele soarelui și pe care au fost scrijelite de-a valma mii de inițiale și mesaje. DK + MB într-o inimioară. FREDDY & HELENA = LOVE. *Și, de asemenea,* MOARTE LA CIORI ȘI UNSUROȘI. *Acest ultim mesaj este înconjurat de zvastici, iar Callahan rămâne uimit în fața sărăciei verbale atât de desăvârșite a autorului. Mesaje de ură, mesaje de dragoste, toate la fel de reale ca bătăile repezi ale inimii lui sau ca greutatea celor câtorva monede și bancnote din buzunarul jeanșilor. Trage adânc aer în piept, iar aerul acesta este și el foarte real, la fel și izul de motorină.*

Toate astea mie mi se întâmplă, sunt sigur, *își zice el. NU* mă aflu la spitalul de nebuni. Sunt eu, și sunt aici, și sunt chiar treaz, deocamdată, iar New Yorkul a rămas în urmă. Așa cum tot în urmă a rămas și Jerusalem's Lot, cu toți morții lui neliniștiți. Înaintea mea se află America cu toate posibilitățile ei.

Și gândul acesta îl înalță, iar apoi un alt gând îi dădu un avânt încă și mai mare: poate că nu-i o singură Americă, ci zece... sau o mie... sau un milion. Dacă

acum e Leabrook în loc de Fort Lee, poate că există o altă variantă a New Jerseyului în locul acela unde orașul de dincolo de râul Hudson este Leeman, sau Leighman, sau Lee Bluffs, sau Lee Palisades, sau Leghorn Village. Poate că, în loc de numai patruzeci și două de state unite continentale, acum sunt patru mii două sute, sau patruzeci și două de mii, *stivuite pe coordonatele verticale ale unei geografii a întâmplării.*

Și pricepe instinctiv că este adevărat. A dat peste o uriașă, poate chiar infinită multitudine de lumi. Toate sunt America, dar fiecare este alta. Și există drumuri secrete care duc la ele, iar el le poate vedea.

Se îndreaptă iute spre capătul dinspre Leabrook al podețului și se oprește din nou. Dar dacă n-o să mai găsesc drumul înapoi? *se întreabă el.* Dacă mă rătăcesc și nu mai pot să mă întorc în acea Americă în care la capătul de vest al Podului George Washington se află Fort Lee, iar Gerald Ford (tocmai el!) este președintele Statelor Unite?

Și își răspunde: Și ce dacă? La dracu', și ce dacă?

Și când coboară de pe podeț pe partea dinspre Jersey, zâmbește cu gura până la urechi și își simte inima ușoară pentru prima dată după oficierea slujbei de înmormântare a lui Danny Glick în orașul Jerusalem's Lot. Se întâlnește cu doi băieți cu undițe de pescuit.

„Vreți să-mi urați bun venit în New Jersey?" îi întreabă el, rânjind și mai mult.

„Bine ai venit în En-Jay, meștere", îi zice unul din ei destul de vesel, dar amândoi îl ocolesc cu grijă și îi aruncă priviri suspicioase.

Nu îi condamnă, iar atitudinea lor nu-i întunecă câtuși de puțin minunata stare de spirit. Parcă a fost eliberat dintr-o pușcărie cenușie și mohorâtă într-o zi senină. Începe să meargă mai repede, fără să arunce nici măcar o ultimă privire de adio spre Manhattanul rămas în urma lui. De ce ar face una ca asta? Manhattanul este trecutul. Numeroasele Americi din fața lui, acestea sunt viitorul.

Ajunge în Leabrook. Nu aude niciun clopot. Le va auzi mai târziu. Mai târziu va vedea și vampirii. Mai târziu vor fi alte mesaje scrise cu cretă pe asfalt și cu vopsea pe ziduri (deși nu toate se vor referi la el). Mai târziu îi va vedea pe căutători în Cadillacurile lor roșii și în Lincolnurile lor verzi și în Mercedesurile lor violet, căutătorii cu ochii roșii, dar nu astăzi. Astăzi nu este nimic altceva decât strălucirea soarelui într-o Americă nouă în partea de vest a unui podeț recondiționat peste râul Hudson.

Pe Main Street se oprește în fața unui birt ce poartă numele „Ca la mama acasă" și vede un afiș în vitrină care spune ANGAJĂM BUCĂTAR MINUTURI. Don Callahan și-a gătit mâncăruri simple cam tot timpul cât a studiat la seminar și și-a perfecționat tehnica la adăpostul Căminul din estul Manhattanului. Își zice că este potrivit pentru slujba asta de la cârciuma „Ca la mama acasă" din Leabrook. Și se dovedește că are perfectă dreptate, deși durează cam trei zile până să-și recapete îndemânarea de a sparge ouăle pe grătar cu o singură mână. Patronul, un lungan anost pe care îl cheamă Dicky Rudebacher, îl întreabă pe Callahan dacă are vreo problemă de natură medicală – „ai vreo boală?", este exprimarea lui – și dă din cap când Callahan îi răspunde că nu, nu are nicio boală. Nu-i cere niciun act, nici măcar numărul de la asigurări. Vrea să-și plătească la negru noul bucătar de minuturi, dacă acestuia îi convine. Callahan îl asigură că îi convine.

„Încă o chestie", mai spune Dicky Rudebacher, iar Callahan se pregătește pentru o lovitură de grație. Nimic nu l-ar mai surprinde acum. Însă Rudebacher nu zice decât „Mi se pare că-ți cam place băutura".

Callahan recunoaște că obișnuiește să bea din când în când.

„Și io la fel", spune Rudebacher. „Așa îmi țin creierii în cap în afacerea asta. Da' să nu te prind că puți a băutură când vii la muncă... în cazu' că vii la program. Întârzii de două ori și pleci de-aici învârtindu-te. N-am să mă repet."

Callahan pregătește minuturi la Birtul „Ca la mama acasă" din Leabrook vreme de trei săptămâni. Locuiește la două străzi depărtare de cârciumă, la motelul Apusul. *Doar că nu-i mereu „Ca la mama acasă", și nu-i mereu Apusul. În a patra zi de când venise în oraș, se trezește în motelul* Răsăritul, *iar „Ca la mama acasă" din Leabrook este „Ca la mama acasă" din Fort Lee. Ziarul* Leabrook Register *pe care îl uită clienții pe tejghea devine* Register-American *din Fort Lee. Și nu se simte deloc mulțumit când află că Gerald Ford a fost reales președinte.*

Când Rudebacher îl plătește, la sfârșitul primei săptămâni, în Fort Lee, pe bancnotele de cincizeci de dolari e mutra președintelui Grant, pe cele de douăzeci e Jackson, iar Alexander Hamilton este pe singura bancnotă de cele de zece din plicul pe care i-l dă șeful lui. La sfârșitul celei de-a doua săptămâni – în Leabrook – Abraham Lincoln e pe bancnotele de cincizeci și un individ pe nume Chadbourne e pe zece. Pe bancnotele de douăzeci a rămas Andrew Jackson, fapt care îl face să se simtă mai bine. În camera lui de la motel, cuvertura de pat este roz

în Leabrook și portocalie în Fort Lee. Ceea ce este un lucru bun. Așa știe mereu în care variantă a New Jerseyului este de îndată ce se trezește.

Se îmbată de două ori. A doua oară, după închidere, vine și Dicky Rudebacher și bea cot la cot cu el. „Pe vremuri asta era o țară grozavă", se lamentează varianta din Leabrook a patronului său, iar Callahan își spune că grozav este faptul că anumite lucruri nu se schimbă niciodată; aceleași văicăreli fundamentale se aud pe măsură ce timpul trece[1].

Însă umbra lui devine tot mai lungă cu fiecare zi care se scurge, și a văzut primul vampir de Tipul Trei la coada pentru bilete de la cinematograful Leabrook Twins, și într-o bună zi își dă demisia.

„Parcă mi-ai zis că n-ai nicio boală", îi spune Rudebacher lui Callahan.

„Poftim?"

„Suferi de mâncărime a tălpilor în stadiu avansat, prietene. De obicei vine o dată cu chestia ailaltă."

Și Rudebacher mimează că dă o sticlă peste cap, cu mâna înroșită de detergentul de vase.

„Boala mâncărimii de talpă e incurabilă dacă o faci la maturitate. Să știi că dacă n-aș avea o nevastă care încă mai e bună la pat și doi copii la colegiu, mi-aș lua bocceaua și aș veni cu tine."

„Pe bune?" se miră Callahan fascinat.

„Cel mai rău e în septembrie și octombrie" îi răspunde visător Rudebacher. „Atunci îi auzi chemarea. Și păsările o aud și de-aia pleacă."

„Chemarea cui?"

Rudebacher îi aruncă o privire ce-i spune limpede: nu face pe prostu' cu mine.

„Păsările aud chemarea cerului. Tipi ca noi auzim chemarea drumului. Chemarea afurisitului de drum. Cei ca mine, cu copii la școală și nevastă care vrea să se vorba-aia nu doar în serile de sâmbătă, fac radioul mai tare ca să n-o mai audă. Tu n-ai să faci așa ceva."

Se întrerupe și se uită la Callahan cu subînțeles.

„Vrei să mai stai o săptămână? Îți dau douăjcinci de parai în plus la leafă. Ai o mutră de Monte Cristo de nu se poate."

---

[1] Parafrază a versurilor „The fundamental things apply/As time goes by" din tema muzicală a filmului *Casablanca* (n. tr.).

Callahan se gândește, apoi clatină din cap. Dacă Rudebacher ar avea dreptate, dacă n-ar fi decât un singur drum, poate că ar mai rămâne o săptămână... și încă una... și încă una. Dar nu este un singur drum. Sunt toate drumurile, toate acele șosele ascunse. Și își aduce aminte cum se numea cartea lui de lecturi din clasa a treia și izbucnește în hohote de râs: Drumuri spre pretutindeni.

„Ce-i așa nostim?" îl întreabă supărat Rudebacher.

„Nimic", îi răspunde Callahan. „Totul."

Îi dă o palmă prietenească peste umeri.

„Ești om bun, Dicky. Dacă am să mă întorc tot pe aici, am să trec să te văd."

„N-ai să te întorci pe aici", spune Dicky Rudebacher și, bineînțeles, are dreptate.

3

– Vreo cinci ani am tot bătut drumurile, spuse Callahan când ajunseră lângă biserică.

Într-un anume fel, asta a fost tot ce a spus despre perioada aceea. Însă ei au auzit mai mult. Și nici nu s-au mirat aflând, după aceea, că și Jake auzise povestea nespusă, cu toate că era pe drum cu Eisenhart și cei doi Slightman. În fond, Jake avea atingerea cea mai puternică.

Vreo cinci ani pe drum, doar atât.

Împreună cu tot restul, dacă înțelegeți ce vreau să vă spun: o mie de lumi pierdute ale trandafirului.

4

Vreo cinci ani pe drum, numai că sunt mai multe drumuri, nu numai unul singur, și, poate, în circumstanțele corecte, cinci ani ar putea fi o veșnicie.

Drumul 71 prin Delaware, unde culege mere. Acolo e un băiețel pe care îl cheamă Lars și care are un radio stricat. Callahan i-l repară, iar mama lui Lars îi face un pachet cu de-ale gurii pentru drum, iar mâncarea aceea absolut delicioasă

pare a ține zile întregi. Drumul 317 prin zona rurală din Kentucky, unde sapă morminte împreună cu un individ pe nume Pete Petacki, căruia nu-i tace gura nicio clipă. O fată vine să-i urmărească la lucru, o fetișcană drăguță, de vreo șaptesprezece ani, care se cațără pe un zid din piatră, iar peste ea copacii își scutură frunzele îngălbenite, și Pete Petacki își închipuie cum ar fi să-i scoată cracii ăia lungi din pantalonii din velur și să și-i pună pe după gât, cum ar fi să-și vâre limba în păsărica ei de puștoaică, și cu siguranță că nu vede lumina albastră din jurul fetei, așa cum nu-i vede mai târziu nici hainele care plutesc prin aer ca niște pene, atunci când Callahan se așază lângă ea și o strânge în brațe când ea îi mângâie piciorul și își lipește gura de gâtul lui, iar el implântă cuțitul cu precizie în umflătura de os, nervi și cartilaje din ceafa ei. A ajuns să se priceapă extrem de bine la lovitura aceasta.

Drumul 19 prin West Virginia și un bâlci ambulant care vrea să angajeze pe cineva care să aibă grijă de cai și să dea de mâncare la animale. „Sau invers", zice Greg Chumm, proprietarul cu păr slinos al bâlciului. „Adică, pricepi tu, să dea de mâncare la cai și să aibă grijă de animale. Cum vrei s-o iei". Și, după ce o infecție cu un streptococ lasă circul fără suficienți oameni (acum se îndreaptă spre sud, încercând să fugă de iarnă), se pomenește în rolul lui Menso, Mentalistul Minune, rol pe care îl interpretează cu un succes surprinzător. În pielea lui Menso este atunci când îi *vede pentru prima oară, nu pe vampiri, și nici pe morții cei derutați, ci pe acei bărbați înalți, cu chipuri palide și încordate de atenție, ascunse de obicei sub borurile largi ale unor pălării demodate sau sub cozoroacele lungi ale șepcilor de baseball la modă acum. La umbra aruncată de pălăriile astea, ochii le sclipesc roșu-prăfuit, aidoma ochilor ratonilor sau sconcșilor surprinși de lumina farurilor lângă lăzile de gunoi de la marginea drumului. Oare și* ei îl *văd? Vampirii (cel puțin, Tipul Trei) nu-l pot vedea. Morții îl văd. Dar bărbații aceștia cu mâinile îndesate în buzunarele hainelor galbene și lungi și cu fețele lor dure ascunse sub pălării? Ei văd? Callahan nu știe sigur, așa că se hotărăște să nu riște. Trei zile mai târziu, în Yazoo City, Mississippi, își pune în cui jobenul de Menso, își lasă salopeta pătată pe podeaua rulotei și salută din mers Bâlciul Itinerant al lui Chumm, fără să-și mai bată capul cu încasarea ultimului salariu. Pe drumul spre marginea orașului, vede câteva afișe cu animale pierdute lipite pe stâlpii de telefon.*

PIERDUTĂ! PISICĂ SIAMEZĂ, 2 ANI
RĂSPUNDE LA NUMELE DE RUTA
GĂLĂGIOASĂ ŞI JUCĂUŞĂ
OFERIM RECOMPENSĂ
SUNAŢI LA 764, AŞTEPTAŢI SEMNALUL,
LĂSAŢI NUMĂRUL ŞI VĂ VOM SUNA NOI
DUMNEZEU SĂ VĂ BINECUVÂNTEZE

Cine este Ruta? Callahan nu ştie. Nu ştie decât că este GĂLĂGIOASĂ, dar JUCĂUŞĂ. Va mai fi oare la fel de gălăgioasă când o vor prinde căutătorii? Va mai fi oare jucăuşă?

Callahan nu prea crede.

Dar are şi el problemele lui şi nu poate face altceva decât să se roage la Dumnezeul în care nu mai crede în adevăratul sens al cuvântului, ca oamenii în haine galbene să nu dea de urma ei.

În aceeaşi zi, mai târziu, pe când face autostopul pe Drumul 3 în Ţinutul Issaquena, sub un cer ca de bronz roşu care pare a nu avea habar că e decembrie şi vine Crăciunul, aude iarăşi clopotele. Îi umplu capul, ameninţând să-i crape timpanele şi să-i dea hemoragii în creier. Pe când dangătul lor se mai ostoieşte, îl cuprinde o certitudine înfiorătoare: se apropie. Bărbaţii cu ochii roşii, cu pălării mari şi haine galbene şi lungi sunt pe drum.

Callahan iese la iuţeală de pe drum, aidoma unui evadat în lanţuri, trecând peste şanţul plin cu apă şi mizerii la fel cum ar fi făcut Superman: dintr-un singur salt. Dincolo de şanţ e un gard vechi din pari de lemn pe care au crescut nişte ierburi şi încă ceva ce pare a fi oţetar otrăvitor. Nu-i pasă însă dacă este oţetar otrăvitor sau nu. Plonjează pe sub gard şi se dă de-a berbeleacul prin iarbă înaltă şi scaieţi şi se uită la şosea printre ramurile unei tufe.

O secundă sau două nu vede nimic. Apoi, pe Şoseaua 3, apare bubuind un Cadillac alb cu roşu, venind dinspre Yazoo City. Merge cu cel puţin o sută la oră, iar orificiul prin care priveşte Callahan este foarte mic, dar tot reuşeşte să-i vadă cu o claritate supranaturală: trei bărbaţi, doi în haine ce par a fi din gabardină galbenă, al treilea în ceva ce pare a fi o scurtă de pilot. Toţi trei fumează; interiorul strâmt al Cadillacului e plin de fum.

O să mă vadă o să mă audă o să mă simtă, *scânceşte mintea lui Callahan şi face un efort să alunge acest gând panicat şi nefericit, face un efort să şi-l* smulgă *din cap.*

Face un efort să se gândească la cântecul lui Elton John – „Cineva mi-a salvat, cineva mi-a salvat, cineva mi-a salvat vi-iii-ața în noaptea asta... " și se pare că merge. Urmează o clipă îngrozitoare, când inima parcă îi stă în loc, căci are senzația că mașina încetinește – clipă însă destul de lungă ca să-și poată imagina cum îl vor urmări printre ierburile de pe câmpul acesta lăsat în paragină, cum îl vor prinde, cum îl vor târî într-un șopron sau grajd abandonat din apropiere – și apoi aude cum Cadillacul urcă mugind dealul următor, îndreptându-se spre Natchez. Sau spre Copiah. Callahan mai așteaptă zece minute. „Trebuie să fii sigur că nu te-au păcălit, frate", ar fi zis Lupe. Dar chiar atunci când așteaptă știe că nu face decât să îndeplinească o formalitate. Nu l-au păcălit; pur și simplu nu l-au văzut. Cum? De ce?

Răspunsul îi devine tot mai limpede – un anume *răspuns, și al naibii să fie el dacă nu i se pare a fi răspunsul cel corect. Nu l-au văzut pentru că, atunci când se uita pe furiș la Șoseaua 3 din spatele tufișului de oțetar otrăvitor, a fost cumva în stare să se strecoare într-o alt variantă a Americii. Diferită poate doar în moduri neimportante – de pildă, fața lui Lincoln pe bancnota de un dolar și a lui Washington pe cea de cinci, în loc să fie invers – dar îndeajuns de diferită pentru el. Îndeajuns. Iar acesta este un lucru bun deoarece indivizii ăștia nu au creierii muci ca morții, și îl pot vedea, spre deosebire de băutorii de sânge. Indivizii ăștia, cine or fi ei, sunt cei mai periculoși dintre toți.*

În cele din urmă, Callahan se întoarce la drum. La un moment dat apare un bărbat de culoare, cu pălărie de paie și salopetă, la volanul unui Ford hodorogit. Seamănă atât de mult cu un fermier negru din filmele anilor treizeci, încât Callahan se așteaptă să-l vadă izbucnind în râs, plesnindu-se cu mâinile de genunchi și strigând „Te-am făcut, fratili *meu!". În schimb, bărbatul de culoare se angajează într-o discuție despre politică pornind de la subiectul unei emisiuni difuzate la postul național de radio, la care ascultă el în mașină. Iar atunci când Callahan coboară, în Shady Grove, negrul îi dă cinci dolari și șapca de baseball pe care o avea în plus.*

„Am bani", zice Callahan încercând să-i înapoieze bancnota.

„Un fugar n-are niciodată suficienți bani", spune negrul. „Și, te rog, nu-mi zice că nu ești fugar. Nu-mi insulta inteligența."

„Îți mulțumesc", spune Callahan.

„De nada", *răspunde negrul. „Încotro te îndrepți? Aproximativ."*

„Nu am nici cea mai vagă idee", răspunde Callahan, și surâde. „Aproximativ."

5

Culege portocale în Florida. Dă cu mătura în New Orleans. Strânge bălegarul din boxele cailor în Lufkin, Texas. Împarte fluturași cu case de vânzare la colțul străzilor în Phoenix, Arizona. Își alege slujbe cu plată imediată. Observă cum se schimbă chipurile de pe bancnote. Este atent la numele diferite din ziare. Jimmy Carter este ales președinte, dar și Ernest „Fritz" Hollings și Ronald Reagan. George Bush este și el ales președinte. Gerald Ford se hotărăște să candideze din nou și până și el *este ales președinte. Nu contează numele din ziare (ale celebrităților se schimbă cel mai des). Nu contează chipurile de pe bani. Nu contează decât girueta de pe fundalul unui apus de un trandafiriu intens, nu contează decât sunetul pașilor lui pe un drum pustiu în Utah, vuietul vântului în deșertul din New Mexico, copilul care sare coarda lângă un Chevrolet Caprice făcut bucăți în Fossil, Oregon. Nu contează decât zumzetul cablurilor de înaltă tensiune de lângă Drumul Național 50, la vest de Elko, Nevada, și cioara moartă dintr-un șanț la intrarea în Rainbarrel Springs. Uneori este treaz, iar alteori se îmbată. Odată se oprește într-un șopron abandonat – chiar lângă granița Californiei cu Nevada – și bea patru zile în șir. După aceea vomită șapte ore. În prima oră, vărsăturile sunt atât de violente, încât este convins că va muri. După aceea își dorește să fi murit cu adevărat. Și când se termină totul, își jură că s-a terminat, gata, nu mai pune în gură niciun strop, și-a învățat lecția, iar o săptămână mai târziu este iarăși beat și se holbează la stelele ciudate de pe cer din spatele restaurantului unde este angajat să spele vasele. Este un animal prins în capcană și nu îi pasă. Uneori vede vampiri și când și când îi omoară. De cele mai multe ori îi lasă în pace, pentru că îi este teamă să nu atragă atenția asupra sa, să nu atragă atenția căutătorilor. Uneori se întreabă ce naiba face, unde dracu' se duce, iar întrebările de genul acesta îl fac, de obicei, să se arunce asupra primei sticle de băutură care îi iese în cale. Pentru că, de fapt, nu se duce nicăieri. Doar urmează drumurile ascunse trăgându-și capcana după el. Doar ascultă chemarea acestor drumuri și trece de pe unul pe altul. Prins sau nu în cursă, are momente când se simte fericit; are momente când cântă în lanțuri aidoma mării. Își dorește să mai vadă o girueta pe fundalul unui alt apus trandafiriu. Își dorește să mai vadă un siloz dărăpănat la capătul unui câmp părăsit de fermier, să mai audă zumzetul unui camion pe care scrie PIETRIȘ TONOPAH sau CONSTRUCȚII ASPLUNDH. A ajuns în raiul*

vagabonzilor, s-a pierdut prin personalitățile scindate ale Americii. Își dorește să mai audă vântul prin canioane și să știe că el este singurul care îl aude. Își dorește să strige și să audă cum se propagă ecoul. Își dorește să bea atunci când gustul lui Barlow i se pare insuportabil. Și, bineînțeles, își dorește să pornească din nou la drum atunci când vede afișele cu animale pierdute sau mesajele scrise cu cretă pe asfalt. Mai la vest vede din ce în ce mai puține, și niciunul nu mai conține nici numele lui, nici descrierea lui. Din când în când vede vampiri trecând pe lângă el – și dă-ne nouă astăzi sângele nostru de toate zilele –, dar îi lasă în pace. În fond, nu sunt nimic altceva decât niște bieți țânțari.

În primăvara lui 1981 își face intrarea în Sacramento în, fără doar și poate, cel mai vechi camion cu remorcă produs de International Harvester care mai circulă prin California. Stă înghesuit împreună cu vreo treizeci de imigranți ilegal mexicani, și au din belșug și mescal, și tequila, și marijuana, și vin, și sunt cu toții beți și drogați, și probabil Callahan e cel mai beat dintre toți. Abia în următorii ani își va aduce aminte numele tovarășilor lui de drum, ca prin pâclă: Escobar... Estrada... Javier... Esteban... Rosario... Echeverria... Caverra. Acestea sunt numele pe care le va întâlni mai târziu în Calla, sau este doar o halucinație provocată de prea mult alcool? În aceeași ordine de idei, ce poate el să priceapă din propriul său nume, atât de asemănător cu cel al locului unde va ajunge? Calla, Callahan. Calla, Callahan. *Uneori, când nu reușește să adoarmă, întins în patul său confortabil din casa parohială, aceste nume i se fugăresc în minte, la fel ca tigrii din povestea* Little Black Sambo.

Alteori își amintește un vers, o parafrază (așa crede) din poemul lui Archibald MacLeish, „Epistle to Be Left in Earth". „Nu era glasul lui Dumnezeu, ci doar tunetul." *Nu este prea corect, dar așa își aduce el aminte.* Nu Dumnezeu, ci tunetul. *Sau asta este ceea ce ar vrea el să creadă? De câte ori a fost contestat Dumnezeu astfel?*

În orice caz, toate acestea vor fi mai târziu. Când ajunge în Sacramento, este beat și este fericit. Și a doua zi este fericit, dar numai pe jumătate, din cauza mahmurelii. Își găsește foarte ușor o slujbă; se pare că în locul acesta slujbele sunt de găsit pretutindeni și te așteaptă doar să le culegi ca merele dintr-o livadă scuturată de furtună. Sigur, asta doar în cazul în care nu te deranjează să te murdărești pe mâini, sau să te opărești cu apă clocotită, sau să faci băşici la palme

de la coada toporului sau a lopeții; în toți anii de când bate drumurile, nimeni nu i-a oferit vreodată o slujbă de agent de bursă.

În Sacramento se angajează la descărcat mobilă de dormitor pentru un magazin, lung cât o stradă, care se numește „La John Somnorosul", și care tocmai ce se pregătește pentru marea desfacere anuală intitulată $altelele A$a$ine. Toată dimineața cară, împreună cu alți cinci bărbați, paturi matrimoniale, paturi mai mari și paturi foarte mari. În comparație cu alte slujbe de zilier pe care le-a mai făcut, asta e țâță de mâță.

La ora prânzului, Callahan și ceilalți se așază la umbra platformei de încărcare. Din câte își poate da seama, în echipă nu e nimeni de la firma International Harvester, dar nu poate să jure; e teribil de beat. Tot ce știe sigur e că, din nou, este singurul alb din grup. Toți mănâncă enchiladas de la cârciuma Mary cea Nebună din josul străzii. Pe un maldăr de lăzi e un casetofon vechi și murdar de la care se aude muzică de salsa. Doi bărbați tineri dansează, în vreme ce restul, inclusiv Callahan, uită de mâncare și îi acompaniază bătând din palme ritmul.

O tânără, în fustă și bluză, iese din magazin, se uită cu dezaprobare la dansatori, apoi i se adresează lui Callahan:

– Ești yankeu, corect?

– Cel mai yankeu, îi răspunde Callahan.

– Atunci poate vrei să citești asta. Cu siguranță că pe ăia nu-i interesează.

Și îi înmânează ziarul – Sacramento Bee – *apoi se uită din nou la mexicanii care dansează.*

– Fasolari, mai zice, iar substratul este evident: Ce poți să-i faci?

Callahan se gândește să se ridice și să-i tragă un șut în fundul ei îngust de nedansatoare, însă a trecut de amiază, deci este prea târziu să-și găsească o altă slujbă dacă o pierde pe asta. Și chiar dacă nu va ajunge la mititica, la calabozo *pentru ultraj, nu va mai fi plătit. Așa că se mulțumește doar să-i arate degetul pe la spate, apoi izbucnește în râs când îl aplaudă câțiva dintre colegii lui. Tânăra se întoarce repede, se uită bănuitoare la ei, apoi se întoarce în magazin. Tot rânjind, Callahan deschide ziarul. Rânjetul i se șterge brusc atunci când ajunge la pagina cu ȘTIRI NAȚIONALE PE SCURT. Iată ce găsește între o poveste despre deraierea unui tren în Vermont și jaful unei bănci în Missouri:*

„ÎNGERUL-STRĂZII", LAUREAT AL TITLULUI DE „OM AL ANULUI", ÎN STARE CRITICĂ

NEW YORK (Associated Press) – Rowan R. Magruder, proprietar și administrator-șef al celui mai prețuit adăpost din America pentru oameni ai străzii, alcoolici și toxicomani, se află în stare critică după ce a fost atacat de așa-numiții Frați Hitler. Aceștia operează de cel puțin opt ani în cinci cartiere din New York. În conformitate cu informațiile Poliției, se crede că ar fi răspunzători pentru cel puțin treizeci de acte de violență și două asasinate.Spre deosebire de celelalte victime ale Fraților Hitler, Magruder nu este nici negru, nici evreu. El a fost găsit în pragul unei uși din apropierea Căminului, pe care îl înființase în 1968, purtând pe frunte semnul distinctiv al Fraților Hitler: o zvastică gravată în carne. De asemenea, Magruder prezintă numeroase plăgi prin înjunghiere.

Căminul a intrat în atenția întregii națiuni în 1977, în urma vizitei Maicii Tereza, care a ajutat personalul la servitul mesei și s-a rugat împreună cu locatarii. În 1980, Magruder, supranumit și „Îngerul Străzii", a fost subiectul articolului principal din *Newsweek*, când primarul Ed Koch i-a acordat titlul de „Om al Anului".

Unul din doctorii care se ocupă de acest caz ne-a declarat că șansele de supraviețuire ale lui Magruder sunt cam de „treizeci la sută". A adăugat că, pe lângă faptul că a fost desfigurat, Magruder a și orbit în urma rănii de la cap. „Mă consider o persoană milostivă", ne-a spus doctorul, „dar, după părerea mea, ticăloșii care au făcut una ca asta merită să fie decapitați".

Callahan recitește articolul, întrebându-se dacă acesta este Rowan Magruder „al lui" sau un altul, un Rowan Magruder dintr-o lume unde un ins, pe nume Chadbourne muncește cu ziua pentru câțiva verzișori, să zicem. Cumva, însă, este sigur că despre Magruder „al lui" este vorba, și că s-a intenționat ca el să vadă acest articol. Cu certitudine că se află în ceea ce a ajuns să numească „lumea reală", și asta nu i-o spun doar chipurile de pe cele câteva bancnote din portofel. Este și o senzație anume, un fel de ton. Un adevăr. Dacă așa este (și știe că așa *este), cât de multe a pierdut în vremea cât a bătut drumurile ascunse! Maica Tereza a venit în vizită! A ajutat la servirea mesei! La naiba, poate chiar a gătit ea însăși*

o Tocană din Broască Râioasă cu Gălușteˆ! Ar fi putut foarte bine s-o facă; rețeta era chiar acolo, el însuși o lipise cu bandă adezivă pe perete, deasupra plitei. Și un premiu! Newsweek! *E tare ofticat că nu a citit articolul, dar nu prea ai cum să pui mâna pe asemenea publicații atunci când mergi cu bâlciul, sau aduni bălegarul din boxele taurilor de la spectacolul cu cowboy din Enid, Oklahoma.*

Îi este atât de rușine, că nici măcar nu-și dă seama *de asta. Nici măcar atunci când Juan Castillo îl întreabă:*

– De se plânsi, Donnie?

– Plâng?' se miră el și se șterge la ochi și, da, iată că plânge.

Dar atunci nu știe că plânge de rușine. Crede că plânge din cauza șocului, și, în parte, așa și este.

– Da, uite că plâng.

– Un-te dusi? insistă Juan. S-a terminat pauza de masă.

– Trebuie să plec, spune Callahan. Trebuie să mă întorc în est.

– Si plesi, no plata.

– Știu, zice Callahan. E în ordine.

Ce minciună gogonată. Căci nimic nu este în ordine.

Nimic.

6

– Aveam două sute de dolari cusuți la fundul raniței, spuse Callahan.

Acum stăteau pe treptele bisericii sub soarele strălucitor.

– Mi-am cumpărat un bilet de avion spre New York. Viteza era esențială, firește, dar nu a fost singurul motiv. Trebuia să scap de drumurile ascunse, continuă el făcând un semn din cap spre Eddie. Să scap de acele autostrăzi prin portal. Căci creează tot atâta dependență ca și alcoolul...

– Ba mai multă, îl întrerupse Roland.

Observă trei siluete care se îndreptau către ei: Rosalita, mânându-i din spate pe gemenii Tavery, Frank și Francine. Fetița ținea în mâini o coală mare de hârtie cu o solemnitate aproape comică.

– Cred că pribegia este cel mai puternic drog dintre toate, iar fiecare drum ascuns duce la alte zece.

– Adevărate sunt vorbele tale și îți mulțumesc, răspunse Callahan.

Părea deprimat, trist, chiar un pic pierdut – așa i se păru lui Roland.

– Părinte, dorim să ascultăm și restul poveștii, dar aș prefera să amânăm până diseară. Sau mâine seară, dacă nu ne vom întoarce la vreme. Jake, tânărul nostru prieten, va sosi în curând...

– Știți asta, nu-i așa? îi întrebă Callahan interesat, însă deloc sceptic.

– Da, răspunse Susannah.

– Și aș dori să văd ce ții în biserică înainte de venirea lui, continuă Roland. Cred că ne vei povesti și cum s-a întâmplat să *obții* lucrul acesta...

– Este *esența* poveștii mele, zise Callahan.

– ...iar povestea trebuie spusă în tihnă. Deocamdată evenimentele se cam precipită.

– Așa se întâmplă, fu de acord Callahan. Luni în șir – ani, chiar, așa cum am încercat să vă explic – timpul pare că nici nu există. Și apoi totul parcă năvălește peste tine dintr-o singură suflare.

– Adevărat, spuse Roland. Eddie, vino cu mine să-i întâmpinăm pe gemeni. Am senzația că micuța domniță a pus ochii pe tine.

– Să se uite cât îi poftește inimioara, comentă binedispusă Susannah. Uitatul e gratis. Roland, dacă n-ai nimic împotrivă, eu aș rămâne aici, pe trepte. N-am mai călărit de mult vreme și mă doare fundul de la șa. Mă forțez foarte tare de când am rămas oloagă.

– Faci cum dorești, îi spuse Roland.

Eddie știa că minte, că pistolarul își dorea din tot sufletul ca Susannah să nu se miște de acolo. Spera doar ca femeia să nu-i citească și ea intențiile ascunse.

În drum spre copii și Rosalita, Roland îi zise pe ton scăzut și precipitat:

– Am să intru singur în biserică. Îți dai seama că nu pe tine vreau să te țin departe de lucrul care se află acolo. Dacă este *într-adevăr* vorba despre Treisprezece Negru, și eu cred că așa este, e mai bine ca ea să nu se apropie de el.

– Adică din cauza stării ei. Dar mi-am închipuit că ți-ar conveni să piardă sarcina.

Roland îi răspunse:

– Nu de avort mi-e mie teamă. Mi-e teamă ca nu cumva Treisprezece Negru să dea și mai multă putere creaturii din pântecul ei.

Ezită puțin, apoi:

– Nu cumva să dea mai multă putere *amândurora*, și pruncului și mamei lui.

– Mia, adică.

– Da. Mia.

Și pistolarul se întoarse spre gemenii Tavery zâmbindu-le. Francine îi răspunse cu o grimasă indiferentă, păstrându-și toată energia pentru Eddie.

– Arătați-mi ce ați făcut, dacă sunteți buni, le zise Roland.

Frank Tavery îi spuse:

– Sperăm că a ieșit bine. Nu știm. Ne-a fost teamă, pricepi? Cucoana ne-a dat o coală de hârtie atât de frumoasă, că ne-a fost teamă să n-o stricăm.

– Mai întâi am făcut pământul, continuă Francine. Și, după aia, restul, cu culori mai deschise. Frank a terminat harta, că mie îmi tremurau mâinile prea tare de emoție.

– Fiți pe pace, îi liniști Roland.

Eddie se apropie și privi peste umărul lui. Harta era o minunăție a detaliilor. În centru desenaseră Sala de Întruniri și pajiștea, iar în stânga curgea Marele Râu /Devar-Tete. Lui Eddie îi aducea aminte de fotocopiile pe care le puteai face în papetăriile din America.

– Copii, este minunat, spuse tânărul și, preț de o clipă, avu senzația că micuța Francine va leșina.

– Așa este, zise și Roland. Ne-ați fost de mare ajutor. Iar acum am să fac ceva ce vouă vi se va părea o blasfemie. Știți ce-i aia „blasfemie"?

– Da, spuse Frank. Suntem creștini. „Și să nu iei în deșert numele Domnului, Dumnezeul tău, și al Fiului Lui, Omul Iisus." Dar blasfemie e și atunci când te porți urât cu ceva frumos.

Tonul băiatului era grav, dar ochii îi luceau de curiozitate să vadă ce fel de blasfemie avea de gând să comită străinul acela. La fel de curioasă era și sora lui.

Roland împături în două coala de hârtie pe care copiii abia dacă avuseseră curajul să o atingă. Copiii oftară. Oftă și Rosalita Munoz, deși nu la fel de sonor.

– Nu este o blasfemie să mă port așa cu harta voastră, pentru că nu mai este doar o bucată de hârtie, le explică Roland. Acum este un instrument, iar noi trebuie să ne protejăm instrumentele. Pricepeți?

– Da, răspunseră cei doi cu jumătate de gură.

Se mai liniştiră când observară grija deosebită cu care pistolarul îşi puse în pungă harta împăturită.

– Mulţam mult de tot, le spuse Roland după aceea, luând mânuţa Francinei în mâna lui sănătoasă şi mâna lui Frank în cea beteagă. Poate ne-aţi salvat vieţile cu mâinile şi ochii voştri.

Francine izbucni în plâns. Frank reuşi să-şi înfrâneze lacrimile cât să zâmbească cu gura până la urechi, apoi le lăsă să curgă în voie pe obrajii lui pistruiaţi.

7

Pe drumul spre biserică Eddie spuse:

– Ce copii buni. Ce copii talentaţi.

Roland îl aprobă, iar Eddie continuă:

– Îţi poţi imagina că unul dintre ei s-ar putea întoarce din Bubuit de Tunet complet cretinizat şi cu bale la gură?

Roland, care îşi putea imagina asta foarte bine, nu-i dădu niciun răspuns.

8

Susannah acceptă fără să protesteze propunerea lui Roland ca ea şi cu Eddie să îl aştepte afară, pe treptele bisericii, iar pistolarul îşi aduse aminte că manifestase aceeaşi ezitare atunci când fusese vorba să intre pe terenul viran. Se întrebă dacă nu cumva o parte din ea se temea de acelaşi lucru care îi dădea şi lui frisoane. Dacă era adevărat, înseamnă că lupta – lupta *ei* – începuse deja.

– După câtă vreme să vin să te scot afară? îl întrebă Eddie.

– Să te *scoatem*? îl corectă Susannah.

Roland căzu pe gânduri. Bună întrebare. Se uită la Callahan care îl aştepta pe ultima treaptă – în jeanşi albaştri, cămaşă cadrilată cu mânecile suflecate. Observă cât de bine dezvoltaţi îi erau muşchii de pe antebraţe.

Bătrânul ridică din umeri.

– Acum doarme. N-ar trebui să fie nicio problemă. Dar...

Făcu un semn cu mâna lui noduroasă spre pistolul de la șoldul lui Roland.

– În locul tău, m-aș descotorosi de armă. Poate doarme cu un ochi deschis.

Roland își desfăcu centura și i-o dădu lui Eddie, care o purta pe cealaltă. Apoi își dezlegă punga și i-o înmână lui Susannah.

– Cinci minute, răspunse el. Dacă sunt probleme, am să vă strig.

Nu adăugă *sau nu.*

– Jake o să sosească până atunci, spuse Eddie.

– Nu-i lăsați să intre, le ceru Roland.

– Eisenhart și cei doi Slightman nici nu vor încerca, zise Callahan. Ei nu o venerează decât pe Oriza, Doamna Orezului.

Și se strâmbă, ca pentru a arăta ce părere are despre Doamna Orezului și despre ceilalți zei de mâna a doua din Calla.

– Atunci, haidem, spuse Roland.

9

Multă vreme trecuse de când Roland Deschain nu mai simțise acea frică superstițioasă care întovărășește, de obicei, credința profundă. Poate din copilărie. Însă teama aceasta se pogorî asupra lui de îndată ce Părintele Callahan deschise ușa modestei sale bisericuțe din lemn și îi făcu semn să intre primul.

Intrară într-un hol, cu un covor decolorat pe jos. În partea cealaltă erau două uși deschise care dădeau într-o încăpere destul de mare, cu strane pe ambele laturi și perne pentru îngenunchere pe podea. În celălalt capăt era o platformă înălțată și un amvon flancat de vaze cu flori albe. Parfumul lor blând se impregnase în aerul închis din biserică. Ferestrele erau înguste, din sticlă simplă. Pe peretele din spatele amvonului era o cruce din lemn de eucalipt.

Auzi comoara secretă a Bătrânului nu cu urechile, ci cu oasele. Un bâzâit grav și neîntrerupt. La fel ca în cazul trandafirului, bâzâitul acesta transmitea senzația de putere, dar asemănarea cu trandafirul se sfârșea aici. Bâzâitul acesta vorbea despre un vid colosal. Un neant aidoma celui pe care ei l-au

simțit dincolo de realitatea de suprafață a acelui New York unde ajunseseră prin portal. Un abis care putea deveni o voce.

Da, asta ne-a dus acolo, își spuse el. *Ne-a dus în New York. Într-un New York din cele multe, dacă este să credem povestea lui Callahan, dar ne poate duce oriunde și oricând. Ne poate duce... sau ne poate azvârli cu putere.*

Își aduse aminte de sfârșitul discuției sale lungi cu Walter, la locul oaselor. Și atunci trecuse prin portal; acum înțelegea asta. Și avusese senzația că se mărește, că se *umflă*, până ajunsese mai mare decât pământul, mai mare decât stelele, mai mare decât universul însuși. Iar puterea aceea se afla aici în încăpere, și lui îi era teamă de ea.

Fie ca zeii să-i vegheze somnul, își zise el, iar gândul acesta fu urmat de un altul, mult mai înfricoșător: mai devreme sau mai târziu vor fi nevoiți să-l trezească. Mai devreme sau mai târziu vor fi nevoiți să-l folosească pentru a ajunge în toate acele *când*-uri din New York unde aveau treabă.

Pe o consolă, lângă ușă, se afla un vas cu apă. Callahan își înmuie degetele și își făcu semnul crucii.

– Acum poți s-o faci? murmură abia auzit Roland.

– Da, răspunse Callahan. Dumnezeu e cel care m-a dus înapoi, pistolarule. Deși cred că doar pentru ceea ce se numește „o perioadă de probă". Pricepi ce vreau să spun?

Roland aprobă din cap: pricepea. Îl urmă pe Callahan în biserică fără să-și înmoaie, la rândul său, vârfurile degetelor în agheasmatar.

Callahan îl conduse pe culoarul din mijloc și, cu toate că mișcările lui erau rapide și sigure, Roland simți că și preotului îi era teamă, poate chiar mai mult decât lui. Voia să scape cât mai repede de lucrul acela, sigur că da, însă Roland îi acordă notă maximă pentru curajul de care dădea dovadă.

În capătul din dreapta al podiumului erau trei trepte. Callahan le urcă.

– Nu este nevoie să vii și tu, Roland, îi spuse el; poți să vezi foarte bine și de acolo unde ești. Nu vrei să-l iei chiar acum, nu?

– Nu, zise Roland.

Și acum chiar vorbeau în *șoaptă*.

– Bine.

Callahan se lăsă într-un genunchi. Amândoi tresăriră la pocnetul sonor pe care îl scoase articulația piciorului.

– N-aș atinge nici măcar cutia în care stă dacă n-aș fi nevoit s-o fac. N-am mai pus mâna pe ea de când am așezat-o aici. Am făcut singur ascunzătoarea asta, după ce i-am cerut iertare lui Dumnezeu că folosesc un fierăstrău în Casa Lui.

– Scoate-l, îi ceru Roland.

Acum era în stare de alertă maximă, cu toate simțurile treze, pândind și cea mai mică modificare a acelui infinit bâzâit abisal. Simțea lipsa pistolului de la șold. Oare cei care veneau la biserică să se roage nu simțeau lucrul acesta înfiorător pe care îl ascunsese Bătrânul aici? Bănuia că nu, căci, altfel, n-ar mai fi venit. Și mai bănuia că nu există niciun alt loc mai potrivit pentru el; simpla credință a enoriașilor avea darul de a-l neutraliza într-o oarecare măsură. Ba chiar l-ar fi putut liniști și mai mult, adâncindu-i somnul.

Dar s-ar putea trezi, își spuse Roland. *S-ar putea trezi și ar putea să ne trimită pe toți spre cele nouăsprezece zări ale niciundelui într-o clipită.* Era un gând deosebit de înspăimântător și și-l alungă din minte. Evident, ideea de a folosi acest obiect ca să asigure protecția trandafirului i se părea tot mai mult o glumă proastă. Se luptase și cu oameni, și cu monștri la vremea lui, dar niciodată nu se apropiase de așa ceva. Era teribilă senzația răutății care zăcea în el, secătuindu-l de toată vlaga. Iar senzația neantului feroce era mult, mult mai rea.

Callahan apăsă cu degetul mare într-o canelură dintre două scânduri. Se auzi un clic slab și o parte din podiumul preotului se dădu la o parte. Callahan scoase scândurile, dând la iveală o gaură pătrată cu latura de vreo treizeci de centimetri. Se clătină puțin, strângând scândurile la piept. Bâzâitul se auzea mult mai tare acum. Roland își închipui un stup uriaș pe care se târâie leneșe mii de albine mari cât niște căruțe. Se aplecă și se uită în ascunzătoarea Bătrânului.

Obiectul dinăuntru era învelit într-un material alb, foarte delicat.

– Stiharul unui băiat de altar, zise Callahan și explică, observând că Roland nu cunoaște cuvântul. Un fel de haină purtată în timpul slujbei.

Ridică din umeri și adăugă:

– Mi-a zis inima să-l învelesc în el și așa am făcut.

– Inima ta a avut dreptate, șopti Roland.

Se gândea la geanta pe care o luase Jake de pe terenul viran, geanta de popice pe care scria DOAR LOVITURI PERFECTE PE PISTELE DIN LUMEA DE MIJLOC. Vor avea nevoie de ea. Da, da, de nouăsprezece ori da, însă nu-i plăcea să se gândească la cum o vor aduce de acolo.

Apoi puse gândul la o parte, şi temerile deopotrivă, şi desfăcu pânza dând la iveală o lădiţă din lemn.

În ciuda spaimei sale, Roland întinse mâna ca să atingă lemnul acela întunecat şi greu. *Va fi ca şi cum aş atinge un metal puţin unsuros,* îşi spuse el, şi aşa a şi fost. Un fior de natură sexuală îl zgudui în străfunduri; îi sărută teama, aidoma unui vechi iubit, şi dispăru.

– Eucalipt negru, şopti Roland. Am auzit de el, dar n-am văzut niciodată un asemenea arbore.

– În *Poveştile lui Arthur* i se spune copac-fantomă, şopti şi Callahan.

– Chiar aşa?

Într-adevăr, cutia avea un aspect spectral, ca şi cum o epavă îşi găsise odihna efemeră acolo după îndelungate rătăciri. Pistolarul îşi dori nespus să o mai mângâie încă o dată – lemnul acela întunecat şi opac îl implora să o facă –, însă auzise cum bâzâitul obiectului dinăuntru se ridicase cu un ton. *Înţeleptul nu împunge cu băţul ursul adormit,* îşi spuse el. Adevărat, dar asta nu-i schimba dorinţa. Şi atinse lemnul încă o dată, foarte uşor, doar cu vârfurile degetelor, pe care apoi şi le duse la nas. Miroseau vag a camfor şi a foc şi – ar fi fost în stare să jure – a flori din nordul îndepărtat, care trăiesc în zăpadă.

Pe capacul lădiţei fuseseră gravate trei figuri: o frunză, o piatră şi o uşă. Iar sub uşă, fuseseră cioplite aceste simboluri:

Roland întinse iarăşi mâna. Callahan făcu un gest, ca şi cum ar fi vrut să-l împiedice, dar renunţă. Roland atinse semnele de sub figura care reprezenta o uşă. Şi iarăşi se înălţă cu o notă bâzâitul globului negru dinăuntrul lădiţei.

– Ne... ? murmură el încercând să descifreze semnele în relief pe care le urmărea cu buricul degetelor. Ne... descoperit?

Nu citise cuvântul acesta, ci degetele sale îl simţiseră.

– Da, sunt convins că asta scrie, şopti şi Callahan.

Părea destul de mulţumit, dar îl apucă pe Roland de încheietura mâinii şi i-o trase de lângă lădiţă. Fruntea şi braţele i se acoperiseră cu o peliculă fină de transpiraţie.

– Într-un fel, chiar are sens. O frunză, o piatră, o ușă nedescoperită. Toate astea sunt simboluri dintr-o carte din lumea mea. *Privește, înger, către casă*[1], așa se cheamă.

O frunză, o piatră și o ușă, își spuse Roland. *Și dacă înlocuim* frunza *cu un* trandafir... *Da. Așa este bine.*

– Îl iei? întrebă Callahan mai tare acum, și pistolarul înțelese că îl implora.

– Nu-i așa, Părinte, că te-ai uitat la el?

– Da. O singură dată. Nu există cuvinte prin care să-i descriu hidoșenia. Parcă ar fi ochiul viclean al unui monstru neatins de umbra lui Dumnezeu. Îl iei cu tine, pistolarule?

– Da.

– Când?

Roland auzi slab clopotele – un sunet atât de frumos și atât de hâd, că-i veni să scrâșnească din dinți. Preț de o clipă, pereții bisericii lui Callahan pâlpâiră înaintea ochilor lui. Ca și cum lucrul acela din ladă le-ar fi spus: *Vedeți cât de puțin contează toate? Cât de iute și lesne pot să șterg totul dacă am eu chef? Păzea, pistolarule! Păzea, șamanule! Abisul vă înconjoară. Depinde doar de bunul meu plac dacă veți pluti sau vă veți prăbuși.*

Apoi dangătul de *kammen* încetă.

– Când? repetă Callahan întinzându-se peste lădiță și apucându-l pe Roland de cămașă. *Când?*

– Curând, răspunse Roland.

Prea curând, rosti inima lui.

---

[1] *Privește, înger, către casă*, roman al lui Thomas Wolfe (n. tr.).

V

POVESTEA LUI GRAY DICK

1

Douăzeci și trei, își zise Roland în aceeași seară, pe când stătea în spatele conacului lui Eisenhart, ascultând strigătele băieților și lătrăturile lui Ete. Acasă, în Gilead, tipul ăsta de balcon de unde se văd câmpurile și hambarele s-ar fi numit prispă. *Douăzeci și trei de zile până vin Lupii. Câte, oare, până fată Susannah?*

Și o idee îngrozitoare începu să prindă contur. Dar dacă Mia, acea *nouă* persoană dinăuntrul lui Susannah, avea să dea naștere dihaniei în aceeași zi în care vor veni Lupii? Nu i se părea posibil, însă, așa cum spunea Eddie, se terminase cu coincidențele. Iar Roland îi dădea dreptate. Și, cu siguranță că nu puteau să calculeze perioada de gestație a creaturii aceleia. Copil uman de ar fi crescut în pântecele femeii, și tot nouă luni nu ar mai fi durat. Căci timpul se înmuiase.

– Băieți! răcni Eisenhart. În numele Omului Iisus, ce am să-i spun nevestei dacă o să cădeți în cap de pe hambarul ăla?

– N-o să pățim nimic! strigă Benny Slightman. Are Andy grijă de noi!

Băiatul, în salopetă și cu picioarele goale, stătea în podul hambarului, chiar deasupra literelor inscripționate pe frontispiciu: ROCKING B.

– Doar dacă... vrei să nu ne mai jucăm, sai?

Eisenhart îi aruncă o privire întrebătoare lui Roland, care se uita la Jake. Nerăbdător, băiatul stătea chiar în spatele lui Benny, abia aşteptându-şi rândul să-şi pună pielea la bătaie. Şi el era îmbrăcat în salopetă – evident, împrumutată de la noul său prieten –, iar înfăţişarea lui îi aduse un zâmbet pe buze lui Roland. Niciodată nu şi l-ar fi imaginat pe Jake îmbrăcat astfel.

– Mi-e totuna, dacă vrei să ştii, răspunse el întrebării nerostite a moşierului.

– La naiba! exclamă acesta şi se întoarse la bucăţile din metal întinse pe scânduri. Ce crezi? Trage vreuna?

Eisenhart îl rugase pe Roland să-i verifice cele trei arme pe care le avea. Cea mai bună era puşca, pe care o adusese cu el la întrunirea convocată de Tian Jaffords. Celelalte erau nişte pistoale pe care, în copilărie, Roland şi prietenii lui obişnuiau să le numească „butoiaşe trăgătoare", din cauza cilindrului supradimensionat care trebuia să fie rotit cu mâna după fiecare foc. Roland dezasamblase armele lui Eisenhart fără niciun comentariu şi puse uleiul pentru uns într-un castron.

– Am zis...

– Te-am auzit, sai, spuse Roland. Puşca ta e cea mai bună puşcă din minunatul tău oraş unde nimeni nu mai deţine vreo armă de foc. Butoiaşele, însă..., clătină el din cap dezamăgit. Cel placat cu nichel s-ar putea să mai tragă. Pe celălalt ar fi bine să-l pui în pământ. Poate creşte din el ceva mai folositor.

– Îmi pare rău să aud ce-mi spui, zise Eisenhart. Pe astea le am de la Tăicuţu' meu, şi el de la Taica lui, şi tot aşa de multe generaţii.

Îşi ridică opt degete ca să arate de cât de multe.

– De dinainte să apară Lupii, dacă pricepi ce-ţi zic. Şi mereu au fost lăsate moştenire cu limbă de moarte celui mai vrednic dintre urmaşi. Straşnic de bucuros am fost când le-am căpătat eu, şi nu fratele meu mai mare.

– Ai avut un geamăn? îl întrebă Roland.

– Da, o soră, Verna, oftă Eisenhart.

Era un om care surâdea adesea şi surâse şi acum pe sub mustaţa stufoasă şi căruntă, dar era un surâs îndurerat – era surâsul unui om care nu vrea să te lase să ştii că sângerează pe dinăuntru.

– Frumoasă ca un răsărit de soare, aşa era surioara mea. A murit acum zece ani. Mult prea devreme, aşa cum mor cei bolânzi.

– Îmi pare rău.

– Îți mulțumesc.

Soarele roșu cobora spre sud-est, îmbrăcând curtea în culoarea sângelui. Eisenhart se așezase într-unul din balansoarele de pe verandă. Roland stătea pe jos, cu picioarele încrucișate, și curăța moștenirea crescătorului de vite. Pentru mâinile lui, deprinse cu o astfel de îndeletnicire, nu conta câtuși de puțin că pistoalele erau inutile. Încă mai găsea alinare în ea.

Iar acum, cu o viteză uluitoare, care-l făcu pe Eisenhart să se uite cruciș, Roland asamblă armele într-un șir de pocnete și clinchete. Le puse alături, pe o bucată din piele de oaie, își șterse mâinile pe o cârpă și se așeză într-un alt balansoar, alături de Eisenhart. Își închipuia că, în serile obișnuite, moșierul stătea aici cu soția lui, urmărind cum lumina zilei pălește.

Roland se scotoci prin pungă după săculețul cu tutun și începu să-și răsucească o țigară cu tutunul proaspăt și dulce pe care i-l dăduse Callahan. Nici Rosalita nu se lăsase mai prejos și îi dăruise și ea un teanc de pănușe subțiri de porumb, la fel de bune ca hârtia adevărată de țigări. Se opri o clipă să admire produsul care-i ieșise din mâini, înainte de a se apleca spre chibritul pe care Eisenhart îl aprinsese de unghia cornoasă. Trase fumul adânc în piept și îl scoase pe nări, iar firicelul alb zăbovi în aerul înserării, mult prea înăbușitor pentru acel sfârșit de vară.

– Bun, exclamă el, satisfăcut.

– Da? Să-ți fie de bine. Eu nu m-am luat niciodată de fumat. Nu mi-a plăcut.

De vreo cincizeci de metri lungime și de cel puțin cincisprezece înălțime, hambarul era mult mai mare decât conacul. Fațada era împodobită cu ghirlande simbolizând sărbătoarea recoltei; de-o parte și de alta stăteau de pază sperietori de ciori cu capete din ridiche. Capătul grinzii principale ieșea prin porțile deschise ale hambarului, iar în jurul ei fusese legată o sfoară. Dedesubt, în curte, băieții construiseră o căpiță de fân destul de mare. Ete stătea într-o parte a ei, Andy stătea în partea cealaltă, amândoi cu ochii ridicați la Benny Slightman care apucă frânghia, o încercă, apoi se retrase în pod. Ete începu să latre anticipând acrobația. O clipă mai târziu, Benny apăru în fugă, cu frânghia bine strânsă în pumni și cu părul fluturându-i în văzduh.

– *Gilead și Eld!* urlă băiatul și sări în gol; se legănă apoi în aerul roșu al apusului, cu umbra zburându-i pe urme.

– *Ben-Ben!* lătră Ete. *Ben-Ben-Ben!*

Băiatul dădu drumul frânghiei, zbură până în căpiță, dispăru, și răsări râzând din fân. Andy îi oferi mâna lui din metal, dar Ben n-o luă în seamă și sări pe pământul bătătorit. Ete începu să țopăie lătrând în jurul lui.

– Mereu strigă așa când se joacă? vru să știe Roland.

Eisenhart pufni pe nas:

– Nici vorbă! De obicei strigă „Oriza", sau „Omul Iisus", sau „heil Calla", sau toate trei. Băiatul tău e cel care îi umple capul cu povești lui Slightman cel mic.

Roland ignoră nota ușor dezaprobatoare din vocea moșierului și îl urmări pe Jake cum își înfășura frânghia în pumni. Benny stătea întins pe jos, făcând pe mortul. Dar Ete îl linse insistent pe față și băiatul se ridică chicotind. Roland nu avea nici cea mai mică îndoială că, dacă băiatul ar fi fost în vreun pericol, Andy i-ar fi sărit în ajutor.

Pe o latură a hambarului era grajdul pentru cei douăzeci de cai de povară. Ultimii șase dintre aceștia veneau de la câmp mânați de trei argați cu pantaloni din piele și cizme scurte. În partea cealaltă a curții, într-un țarc unde se sacrificau animalele, se găseau câțiva tăurași. În săptămânile care vor urma aceștia vor fi tăiați și tranșați și expediați cu vasele comerciale care circulau pe râu.

Jake se retrase în pod, apoi apăru alergând.

– *New York!* zbieră băiatul. *Times Square! Empire State Building! Turnurile Gemene! Statuia Libertății!*

Și se lansă în aer într-un arc de cerc. Îl urmăriră cum dispare, râzând în hohote, în grămada de fân.

– Ai avut un motiv anume pentru care ceilalți doi să stea la familia Jaffords? îl întrebă Eisenhart pe un ton indiferent care nu reuși să-l păcălească pe Roland.

– E mult mai bine să dăm posibilitatea cât mai multor oameni să ne cunoască. Nu avem prea mult timp. Și voi toți aveți o hotărâre importantă de luat.

Foarte adevărat, dar mai era un motiv pe care probabil că Eisenhart îl ghicise. Era mai perspicace decât Overholser. Dar mai era și un inamic înverșunat al confruntării cu Lupii – deocamdată, cel puțin. Iar Roland începuse să-l simpatizeze, în ciuda părerilor lui, căci era un bărbat zdravăn și onest, înzestrat cu umorul frust al țăranului. Credea că se va da pe brazdă dacă i se va demonstra că aveau șanse să câștige.

Pe drumul spre Rocking B., vizitaseră vreo șase gospodării de pe malul râului, care trăiau doar din cultivarea orezului. Eisenhart îi prezentase cum se

cade. La fiecare oprire Roland a pus cele două întrebări pe care le pusese și cu o noapte înainte, la Pavilion: *Vreți să vă deschideți sufletele în fața noastră așa cum ni le deschidem noi pentru voi? Ne vedeți așa cum suntem și acceptați cele ce facem?* Toți fermierii au răspuns *Da.* Și răspunsul lui Eisenhart fusese afirmativ. Roland nu se hazardă să pună și a treia întrebare. Încă nu era nevoie. Mai aveau trei săptămâni la dispoziție.

– Noi dăinuim, pistolarule, îi zise Eisenhart. Chiar și în fața Lupilor, tot dăinuim. Pe vremuri a existat un loc numit Gilead, iar acum Gilead nu mai există – nimeni nu știe asta mai bine decât tine – dar noi tot aici suntem. Toate astea se pot schimba dacă ar fi să ne împotrivim Lupilor. Pentru tine și ai tăi, ce se întâmplă în Semilună poate că nu-i decât o bășină dusă de o rafală de vânt, indiferent de rezultat. Dacă învingeți și scăpați cu viață, o să plecați. Dacă pierdeți și muriți, noi nu avem încotro să ne ducem.

– Dar...

Eisenhart ridică mâna, oprindu-l.

– Rogu-te, ascultă-mă. Vrei să mă asculți?

Resemnat, Roland făcu un semn din cap. Poate că era mai bine ca moșierul să spună ce are pe suflet. Alături, băieții alergau înapoi în hambar pentru o nouă săritură. În curând, întunericul va pune capăt jocului lor. Pistolarul se gândi la Eddie și Susannah. Oare ce făceau? Oare apucaseră să stea de vorbă cu Bunelul lui Tian? Și dacă da, oare aflaseră ceva care să le fie de folos?

– Să zicem că vor trimite cincizeci sau șaizeci, așa cum s-a întâmplat de multe ori în trecut. Și să zicem că îi dovedim. Și să mai zicem că după o săptămână, sau după o lună, după ce voi veți pleca, o să trimită cinci *sute*?

Roland rămase dus pe gânduri. Și atunci ieși din casă Margaret Eisenhart. Era o femeie slăbuță, trecută de patruzeci de ani, cu sâni micuți, îmbrăcată în jeanși și o cămașă din mătase cenușie. Își strânsese într-un coc la ceafă părul negru înspicat cu alb. O mână și-o ținea sub șorț.

– Întrebarea e bună, interveni ea, dar nu cred că se cuvine să o pui acum. Mai lasă-i o săptămână să cerceteze ce au de cercetat.

Eisenhart îi aruncă doamnei sale o privire pe jumătate amuzată, pe jumătate iritată.

– Îți zic eu ce să faci în bucătărie, femeie? Când să faci mâncare și când să speli?

– De vreo patru ori pe săptămână, zâmbi femeia, întorcându-se spre Roland care se ridicase din balansoar. Nu, stai liniștit, te rog. Am stat o oră pe scaun, că am avut de curățat niște ridichi iuți, împreună cu Edna, mătușica ăluia de colo.

Și făcu un semn cu capul spre Benny.

– Începenisem deja, mai spuse ea cu ochii la băieții care aterizaseră din nou în căpița de fân, cu Ete țopăind și lătrând în jurul lor. Înțelege, Roland, că Vaughn și cu mine nu am fost niciodată nevoiți să ne confruntăm în mod direct cu oroarea asta. Am avut trei perechi de gemeni, dar toți au crescut în perioada dintre incursiunile Lupilor. Așa că poate nu suntem tocmai noi în măsură să luăm hotărârea pe care tu ne-o ceri.

– Nu înseamnă și că ești tâmpit odată ce ai noroc, o contrazise Eisenhart. Dimpotrivă, zic eu. Mintea mai puțin înfierbântată gândește mai limpede.

– Poate, răspunse ea, cu ochii la băieții care se întorceau în hambar.

Râzând, cei doi se îmbrânceau în joacă, fiecare încercând să ajungă cel dintâi la scară.

– Da, poate. Însă și inima trebuie să-și ceară drepturile, și sunt proști bărbatul sau femeia care nu o ascultă. Uneori este mai bine să te legeni la capătul frânghiei chiar dacă e prea întuneric ca să vezi dacă ai sub tine o căpiță de fân.

Roland se întinse și îi atinse mâna.

– Nici eu n-aș fi putut s-o spun mai bine.

Femeia îi aruncă un surâs trecător, iar apoi își întoarse privirea la băieți, dar pistolarul reuși să vadă că era înspăimântată. Îngrozită, chiar.

– Ben, Jake! strigă ea. Ajunge! Haideți să vă spălați și să intrați în casă! V-am făcut plăcintă ornată cu frișcă!

Benny apăru în buza podului.

– Taica zice că ne dă voie să dormim în cortul meu de pe mal, sai, dacă ne dai și tu voie.

Margaret Eisenhart își privi soțul. Eisenhart dădu din cap.

– Bine, răspunse ea băiatului, dormiți în cort și să aveți parte de distracție plăcută, dar coborâți chiar acum dacă vreți plăcintă. Nu vă mai spun încă o dată! Și spălați-vă mai întâi. Pe mâini *și* pe față!

– Bine, mulțumim, zise Benny. Putem să-i dăm și lui Ete din plăcintă?

Margaret Eisenhart se lovi peste frunte cu podul palmei, ca și cum ar fi durut-o capul. Mâna dreaptă îi rămăsese tot sub șorț, observă curios Roland.

– Bine, spuse ea, o să-i dau și bumblerului plăcintă, căci sunt convinsă că e Arthur Eld care călătorește neștiut de nimeni și o să mă răsplătească cu aur și bijuterii și cu puteri de vindecătoare.

– Mulțam-sai, zise și Jake. Da' putem să ne mai dăm o dată? Ajungem mai repede jos.

– Îi prind eu dacă e ceva, Margaret-sai, interveni Andy.

Din ochii robotului explodară străluciri albastre care se stinseră imediat. Parcă zâmbea. Lui Roland i se părea că are două personalități, una ca de fată bătrână și una amăgitoare, chiar dacă la modul inofensiv. Pistolarului nu-i plăcea nici una, și știa pentru care motiv. Nu mai avea deloc încredere în niciun fel de mașinărie, și cu atât mai puțin într-una care putea să meargă și să vorbească.

– Ei, comentă Eisenhart, de obicei la ultima tumbă îți rupi piciorul, dar dați-vă, dacă așa vreți.

S-au dat, și nimeni nu-și rupse nimic. Cei doi băieți aterizară în mormanul de fân, săriră jos râzând, apoi se luară la întrecere până în bucătărie cu Ete fugind în urma lor. Mânându-i din spate.

– Este minunat cât de repede se împrietenesc la vârsta asta, spuse Margaret Eisenhart, dar nu părea prea bucuroasă în fața minunilor prieteniei; părea tristă.

– Da, fu de acord Roland. Este minunat.

Își puse punga pe genunchi și se pregăti s-o deschidă, dar se opri.

– Cu ce se descurcă mai bine oamenii tăi? îl întrebă el pe Eisenhart. Cu arcul, sau cu arbaleta? Că sigur nu cu pușca sau revolverul.

– Ne place mai mult arbaleta, spuse Eisenhart. Pui săgeata, țintești, tragi, gata.

Roland dădu din cap. Exact așa cum se așteptase. Și nu era deloc bine, pentru că arbaleta nu avea precizie la distanțe mai mari de douăzeci și cinci de metri, iar asta doar într-o zi fără pic de vânt. Dacă se stârnea o briză cât de mică... sau, păzească-ne zeii, o vijelie...

Eisenhart se uita la soția lui. Se uita fix la ea, parcă admirând-o în ciuda propriilor sale opinii. Și ea se uita la el cu sprâncenele ridicate a întrebare. Oare despre ce era vorba? Sigur avea de-a face cu mâna ascunsă sub șorț.

– La naiba, spune-i, zise Eisenhart, întinzând un deget spre Roland ca țeava unui pistol. Oricum nu va schimba nimic. Nimic! Mulțumesc foarte frumos!

Pe buze îi apăru un zâmbet furios. Roland era mai uluit ca oricând, dar simți o licărire de speranță. Falsă, poate, dar orice era mai bun decât grijile și tulburările și durerile care îl copleșiseră în ultimul timp.

– Nu, zise Margaret, cu modestie exasperantă. Nu este treaba mea să-i spun. Să-i arăt, poate, dar nu să-i spun.

Eisenhart oftă prelung, se gândi puțin, apoi i se adresă lui Roland.

– Ai dansat dansul-orezului, deci înseamnă că ai auzit de Doamna Oriza.

Roland dădu din cap. Stăpâna Orezului, considerată zeiță în unele locuri, eroină în altele, sau ambele.

– Și știi cum i-a făcut felul lui Gray Dick care îi omorâse tatăl?

Roland dădu iarăși din cap. Știa.

2

Povestea – o poveste bună, pe care trebuie să-și amintească să le-o spună lui Eddie, Susannah și Jake când (și dacă) vor mai avea timp de stat la povești – zicea că Domnița Oriza l-a invitat pe Gray Dick, un prinț sângeros, la un mare ospăț la Waydon, castelul ei de pe malul Râului Send. Spunea că vrea să-i acorde iertarea pentru asasinarea tatălui ei, deoarece îl primise pe Omul Iisus în inima ei și așa o învățase El.

Ai să mă ademenești acolo și ai să mă omori, dacă am să fiu nebun să vin, zise Gray Dick.

Nu, nu, protestă Domnița Oriza, *nici să nu te gândești la așa ceva. În castel nu va mai fi nicio armă. Iar la masă vom sta eu într-un capăt și tu în celălalt.*

Ai să ascunzi un pumnal în mânecă sau un laț sub rochie, zise Gray Dick. *Iar dacă tu nu o vei face, eu cu siguranță că voi avea arme la mine.*

Nu, nu, protestă Domnița Oriza, *nici să nu te gândești la așa ceva, căci amândoi vom fi în pielea goală.*

Auzind acestea, Gray Dick fu cuprins de pofte trupești, pentru că Domnița Oriza era foarte frumoasă. Îl excita până și gândul că i se va întări penisul în fața părului ei pubian și a sânilor ei dezgoliți, iar el nu va avea nădragi care să-i ascundă dorința de ochii ei feciorelnici. Și crezu că înțelege de ce îi făcuse această invitație. *Aroganța lui îi va fi pieirea,* îi spuse Domnița Oriza cameristei ei (pe care o chema Marian și care se dădea în vânt după tot soiul de aventuri).

Domnița a avut dreptate. *L-am ucis pe Lordul Grenfall, cel mai viclean lord din baroniile de pe râu*, își spuse Gray Dick. *Și cine a rămas să-l răzbune dacă nu doar o fiică plăpândă?* (O, dar ce frumoasă mai era.) *Așa că îmi cere să facem pace. Și poate chiar mă va cere de soț, dacă pe lângă frumusețe mai e înzestrată și cu imaginație și cutezanță.*

Așa că îi acceptă invitația. Oamenii lui percheziționară sala de ospețe de la parterul castelului și nu găsiră nicio armă – nici pe masă, nici sub masă, nici în spatele tapiseriilor. Ceea ce nici unul dintre ei nu avea de unde știi era că, vreme de săptămâni, Domnița Oriza se antrenase să arunce o anumită farfurie mai grea decât restul farfuriilor de pe masă. Se antrenase ore în șir zilnic. Trebuie să spunem că tânăra avea înclinații atletice și vederea ageră. În plus, îl detesta pe Gray Dick din toată inima și se hotărâse să-l facă să plătească pentru moartea tatălui ei, indiferent cât ar fi costat-o asta.

Farfuria respectivă nu era numai mai grea, ci avea marginea ascuțită, ca un tăiș. Oamenii lui Dick nu au băgat-o de seamă, exact cum ea și cu Marian fuseseră convinse că se va întâmpla. Așa că s-au așezat la masă și s-au ospătat, și ce petrecere stranie a mai fost aceea, cu criminalul chipeș și zâmbitor stând gol-goluț într-un capăt al mesei, și splendida și sfioasa fecioară, la fel de goală, așezată la zece metri de el. Au închinat cupe cu vinul cel mai bun al Lordului Grenfall. Domnița ajunse în pragul nebuniei văzându-l pe invitatul ei cum dă pe gât vinul acela minunat ca pe apă și cum îi curg stropii rubinii din gură, prelingându-i-se pe pieptul păros. Dar nu lăsă să se vadă cât de furioasă și îngrețoșată era. Zâmbi cu cochetărie și sorbi ușor din cupa ei. Îi simțea ochii lacomi pe sâni, ca niște gândaci scârboși care mișunau pe pielea ei goală.

Cât a durat această șaradă? Unii spun că l-a omorât pe Gray Dick după al doilea toast. (El a zis: *Fie ca frumusețea ta să sporească.* Ea i-a răspuns: *Fie ca prima ta zi în iad să dureze zece mii de ani și să fie cea mai scurtă din cele care-i vor urma.*) Alții – cei cărora le place să prelungească suspansul – vorbesc despre o masă cu douăsprezece feluri de mâncare înainte de momentul în care, privindu-l surâzătoare pe Gray Dick în ochi, Domnița Oriza apucă farfuria specială și caută locul bont de pe margine de care o poate ține fără să se taie.

Indiferent cât de lungă ar fi povestea, sfârșitul este mereu același: Domnița Oriza aruncă farfuria. Pe dedesubtul acesteia fuseseră făcute mici crestături datorită cărora putea zbura în linie dreaptă. Și așa făcu, cu un vâjâit straniu

trecu peste fripturile de porc și de curcan, peste castroanele vârfuite cu legume, peste munții de fructe proaspete de pe platourile din cristal.

La o clipă după ce azvârlise farfuria – brațul îi rămăsese ridicat, degetul mare și cel arătător îndreptate spre asasinul tatălui ei – capul lui Gray Dick zbură pe ușa deschisă a sălii de ospețe, rostogolindu-se în hol. Încă o clipă, trupul lui Gray Dick rămase pe scaun cu membrul țeapăn îndreptat acuzator în direcția ei. Apoi falusul se ofili brusc, iar fălosul din spatele lui se prăbuși peste o friptură uriașă de vită și un munte de pilaf cu ierburi.

Domnița Oriza, pe care unii o vor numi de acum înainte Stăpâna Farfuriei, își ridică paharul și toastă în fața cadavrului.

Spuse

3

– Fie ca prima ta zi în iad să dureze zece mii de ani, murmură Roland.

Margaret dădu din cap.

– Da, și fie ca aceasta să fie cea mai scurtă din cele care-i vor urma. Înfiorător toast, dar asta le-aș dori și eu tuturor Lupilor. Absolut tuturor!

Își încleștă pumnul aflat la vedere. În lumina tot mai slabă a înserării, femeia părea febrilă și suferindă.

– Am avut șase copii, pricepi tu. Trei perechi de gemeni. Ți-a spus soțul meu de ce nu mai e nici unul dintre ei acasă ca să ne ajute cu treburile din perioada Recoltei? Să ne ajute să aducem vitele în țarc și să le sacrificăm? Ți-a spus de ce, pistolarule?

– Margaret, nu trebuie, șopti Eisenhart foindu-se stânjenit în balansoar.

– O, dar poate că trebuie. Așa vom ajunge la ce spuneam mai devreme. Poate că plătim un preț pentru săriturile noastre, dar uneori plătim un preț și mai mare pentru faptul că suntem doar spectatori. Copiii noștri au crescut în pace și libertate, fără să ne frământăm din cauza Lupilor. Pe primii doi, pe Tom și Tessa, i-am născut cu mai puțin de o lună înainte de ultima lor venire în Calla. Ceilalți i-au urmat, asemănători ca picăturile de apă. Cei mici au acum cincisprezece ani, dar tu nu-i poți vedea.

– Margaret...

Nu-l luă în seamă.

– Dar ei nu vor avea norocul nostru cu propriii lor copii şi ei ştiu asta. Aşa că au plecat. Unii departe, în nord, de-a lungul Arcului, alţii departe spre sud. În căutarea unui loc unde nu ajung Lupii.

Se întoarse spre Eisehart şi îl fixă cu privirea, deşi tot lui Roland îi adresă ultimele cuvinte.

– Lupii sunt mărinimoşi. Lasă câte un copil din fiecare pereche de gemeni. De asta iau doar câte douăzeci de la ceilalţi. Cu excepţia noastră. Nouă ni i-au luat pe *toţi*. Absolut... pe... toţi.

Se aplecă şi lovi uşor piciorul lui Roland chiar deasupra genunchiului.

– *De aceea tu nu-i poţi vedea.*

Veranda fu învăluită în tăcere. Tăuraşii condamnaţi din ţarc scoaseră câteva mugete imbecile. Din bucătărie se auziră râsete de băieţi urmate de nişte comentarii ale lui Andy.

Eisenhart lăsase capul în piept. Roland nu mai reuşea să-i vadă decât mustaţa extravagantă, însă nu avea nevoie să vadă chipul bietului om ca să-şi dea seama că plânge sau se străduieşte din răsputeri să nu o facă.

– Nu mi-aş dori să te întristez pentru tot orezul cultivat în Arc, spuse femeia mângâind cu infinită tandreţe umărul bărbatului ei. Şi, da, din vreme în vreme, vin în vizită, ceea ce este mai mult decât fac cei morţi. Şi noi îi visăm tot timpul. Nu sunt atât de mari ca să nu le mai fie dor de mama lor, sau ca să nu aibă nevoie de îndrumările tatălui lor. Dar tot plecaţi se cheamă că sunt. Acesta este preţul pe care noi l-am plătit pentru siguranţa lor, aşa să ştii.

Se uită o clipă la Eisenhart, cu mâna pe umărul lui. Cealaltă rămăsese ascunsă sub şorţ.

– Acum aş vrea să ştiu cât de supărat eşti pe mine.

Eisenhart clătină din cap.

– Nu sunt deloc supărat, rosti el înăbuşit.

– Te-ai răzgândit?

Eisenhart clătină iarăşi din cap.

– Bătrân încăpăţânat, zise ea cu afecţiune. Căpos ca un catâr, aşa e omul meu, mulţumim foarte frumos.

– Mă gândesc, zise moşierul tot cu ochii plecaţi. Încă mă mai gândesc, deşi nu mă aşteptam la una ca asta, pentru că de obicei iau hotărârile pe loc şi cu asta basta. Roland, Overholser mi-a povestit că tânărul Jake a făcut o demonstraţie de tras la ţintă atunci când v-aţi întâlnit în pădure. Şi noi avem să-ţi arătăm ceva ce s-ar putea să te uimească. Maggie, du-te şi adu-ţi Oriza.

– Nu-i nevoie, răspunse femeia, scoţându-şi mâna de sub şorţ, căci am adus-o cu mine. Iat-o.

4

Era o farfurie pe care Detta şi Mia ar fi recunoscut-o numaidecât, o farfurie albastră, cu un model albastru, fin ca pânza unui păianjen. O farfurie *chipoasă*. După câteva clipe Roland îşi dădu seama ce reprezenta modelul: oriza tânăr, puiet de orez. Când doamna Eisenhart o lovi cu încheieturile degetelor, farfuria scoase un sunet neobişnuit de înalt. Părea a fi porţelan, însă nu era. Să fi fost din sticlă? Un anumit fel de sticlă?

Întinse mâna spre ea cu expresia solemnă şi plină de respect a unuia care se pricepe la arme şi are o consideraţie profundă pentru ele. Femeia şovăi, muşcându-şi colţul buzelor. Roland îşi scoase pistolul din tocul pe care şi-l pusese înapoi la brâu înainte de prânzul luat în faţa bisericii.

I-l întinse cu patul înainte.

– Nuuu, oftă ea. Nu trebuie să-mi dai arma ta drept garanţie, Roland. Dacă Vaughn are atâta încredere în tine încât să te aducă la noi acasă, atunci pot şi eu să-ţi încredinţez Oriza mea. Dar ai grijă cum o atingi, să nu-ţi mai pierzi vreun deget, că văd că-ţi lipsesc deja două de la dreapta.

O singură privire la farfuria albastră – la Oriza doamnei casei – fu suficientă ca să-l facă să înţeleagă cât de înţelept era acest avertisment. În acelaşi timp, Roland se simţi cuprins de emoţie şi recunoştinţă. De mulţi, mulţi ani nu mai văzuse vreo armă de valoare, şi niciodată nu mai văzuse una ca aceasta din faţa lui.

Farfuria era confecţionată din metal, nu din sticlă cum crezuse iniţial – un aliaj uşor şi rezistent. Avea diametrul de treizeci şi ceva de centimetri, cam

ca al unei farfurii întinse obișnuite. Marginea îi fusese ascuțită pe trei sferturi din circumferința ei, fiind, astfel, transformată într-un tăiș letal.

– Chiar dacă te-ai grăbi și tot n-ai cum să nu nimerești locul de unde trebuie s-o apuci, spuse Margaret. Uite...

– Da, zise Roland cu admirație profundă în voce.

Două dintre tulpinile de orez se intersectau alcătuind forma literei **Zn** din Limba Nobilă, iar singură litera aceasta poate însemna și *zi* (eternitate) și *acum*. În punctul de întâlnire a acestor tulpini (însă numai un ochi foarte ager le-ar fi putut desluși în modelul cel mare), marginea farfuriei nu era doar boantă, ci și puțin mai groasă. Numai bună de prins cu mâna.

Roland întoarse farfuria pe partea cealaltă. În centru se afla o capsulă mică din metal. Jake ar fi spus că seamănă cu ascuțitoarea pe care o folosise el în clasa întâi. Roland, care nu văzuse în viața lui vreo ascuțitoare, credea că seamănă cu oul gol al vreunei lighioane.

– Asta scoate șuieratul când arunci farfuria, pricepi, explică femeia.

Observase admirația nedisimulată a lui Roland și se emoționase; ochii îi străluceau și se îmbujorase la față. Roland auzise de nenumărate ori acest ton înfocat, dar trecuse multă vreme de atunci.

– Nu mai are niciun alt rol?

– Nu, răspunse ea. Dar trebuie să fluiere, că așa spune povestea, nu-i așa?

Roland dădu din cap. Firește că așa era.

Suratele Oriza, îi explică Margaret Eisenhart, erau niște femei cărora le făcea plăcere să-și ajute semenii...

– Și să stea la bârfă, mârâi amuzat Eisenhart.

– Da, și să stea la bârfă, încuviință soția lui.

Făceau de mâncare pentru înmormântări și festivaluri (Suratele pregătiseră ospățul de cu o seară înainte, la Pavilion). Uneori se strângeau în șezători unde coseau, sau împleteau, sau făceau croitorie, mai ales după ce câte o familie își pierdea bunurile într-un incendiu, sau inundație, când, așa cum făcea la fiecare șase sau opt ani, Devar-Tete Whye ieșea din matcă și distrugea gospodăriile din apropiere. Suratele se îngrijeau ca Pavilionul să fie mereu curat, Suratele dereticau în Sala de Întruniri a Orașului. Suratele organizau seri dansante și îi supravegheau pe tinerii care luau parte la ele. Din când în când, cei mai bogați („Adică Took și rubedeniile lui", îi explică ea) le angajau ca să pregătească mesele la nunțile lor

fastuoase care constituiau subiect de clacă multe luni după aceea. Și, sigur, mai *bârfeau* și ele, nu nega asta; dar se adunau și ca să joace cărți și dame și domino.

– Și aruncați cu farfuria, spuse Roland.

– Da, răspunse femeia, dar trebuie să pricepi că o facem doar în joacă. Vânătoarea este treaba bărbaților, iar ei se descurcă de minune cu arbaleta.

Mângâia din nou umărul soțului ei, însă cu mișcări mai nervoase sau, cel puțin, asta fu senzația lui Roland, care își spuse că, dacă bărbații chiar s-ar fi descurcat de minune cu arbaleta, ea n-ar fi fost nevoită să-i arate obiectul acesta drăgălaș și letal. Iar Eisenhart n-ar fi încurajat-o.

Roland își desfăcu săculețul cu tutun, scoase una din pănușele de porumb primite de la Rosalita și o lăsă să cadă pe muchia ascuțită a farfuriei. Frunza aterizâ pe podeaua verandei tăiată în două. *O faceți doar în joacă, nu?* își zise Roland cu un surâs pe buze.

– Din ce fel de metal e făcută? o întrebă el. Știi cumva?

– Andy îi zice titan. Se pare că provine de la o fabrică veche de la nord, din Calla Sen Chre. Acum e toată o ruină. N-am fost niciodată acolo, dar i-am auzit pe oameni povestind că e sinistră.

Roland dădu din cap.

– Și farfuriile cum sunt făcute? Andy le face?

Margaret Eisenhart clătină din cap.

– Ori nu poate, ori nu vrea, nu știu care-i adevărul. Farfuriile astea sunt făcute de doamnele din Calla Sen Chre și apoi le trimit în toate orașele din jur. Deși cred că Divine e mult prea la sud ca să ajungă și acolo.

– Doamnele le fac, rosti gânditor Roland. *Doamnele.*

– Trebuie să fie pe undeva o mașinărie care le produce, interveni Eisenhart, amuzându-l pe Roland cu tonul său de defensivă bătoasă. Îmi închipui că nu fac mai mult decât să apese un buton.

Margaret îi aruncă acel surâs specific femeilor care știu că soții lor nu dau dovadă de prea multă perspicacitate, dar preferă să nu le spună asta. Și nu spuse nimic. Poate că nu știa cum anume se fac farfuriile, dar precis știa cum să țină o căsnicie unită.

– Deci există Surori și la nordul și la sudul Arcului, arătă Roland că a înțeles. Și toate se pricep să arunce farfuria.

– Da, de la Calla Sen Chre până la Calla Divine, la sud de noi. Nu știu dacă există și mai departe la sud sau la nord. Nouă, Suratelor, ne place să fim de folos și ne place să stăm la taifas. O dată pe lună aruncăm cu farfuriile în amintirea pedepsei pe care Domnița Oriza i-a dat-o lui Gray Dick, însă puține dintre noi sunt foarte îndemânatice.

– Tu ești *îndemânatică*, sai?

Din nou femeia evită răspunsul, mușcându-și colțul buzelor.

– Arată-i, o îndemnă Eisenhart pe un ton morocănos. Arată-i și să terminăm cu asta.

5

Coborâră treptele verandei cu soția moșierului în frunte, Eisenhart în spatele ei și Roland ultimul. În spatele lor se auzi cum se deschide și se trântește la loc ușa de la bucătărie.

– Slavă zeilor, conița Eisenhart aruncă cu farfuria! strigă vesel Benny Slightman. Jake! N-o să-ți vină să crezi!

– Trimite-i înapoi, Vaughn, spuse femeia. Nu-i bine să vadă așa ceva.

– Nee, lasă-i să vadă, se împotrivi Eisenhart. Nu-i rău să vadă de la vârsta asta cât de bune sunt femeile.

– Trimite-i înapoi, Roland, te rog.

Se uită el, cerându-i ajutorul, îmbujorată și nervoasă și foarte drăgălașă. Pistolarului i se păru că arată cu vreo zece ani mai tânără decât atunci când li se alăturase pe balcon, dar se întrebă, totodată, dacă va mai fi în stare să arunce în starea asta de agitație. Și voia neapărat să vadă cum se va descurca, deoarece atacul este o treabă violentă, rapidă și emoțională.

– Sunt de acord cu soțul tău, îi răspunse el. E mai bine să rămână.

– Cum doriți, atunci, se resemnă ea.

Dar Roland observă că era încântată, că își *dorea* un public și speranța îi spori. I se părea tot mai verosimil ca această gospodină drăguță, de vârstă mijlocie, cu sânii ei micuți și păr cărunt, să aibă inimă de vânător în ea. Nu inimă de pistolar, dar s-ar fi mulțumit cu câțiva vânători – cu câțiva *asasini* –, fie ei bărbați sau femei.

Margaret se îndreptă spre hambar. La cincizeci de metri de sperietorile de ciori de acolo, Roland îi atinse umărul, oprind-o.

– Nu, se împotrivi ea. E prea departe.

– Te-am văzut aruncând de la distanțe mai mari decât asta, zise soțul ei, neclintit în fața furiei din ochii femeii. Chiar așa.

– Nu cu un pistolar din neamul lui Eld lângă mine, se revoltă ea, dar rămase pe loc.

Roland se duse și luă capul din ridiche al sperietorii din stânga. Intră apoi în hambar. Acolo văzu o boxă plină cu ridichi proaspăt culese, și alături o alta cu cartofi. Puse un cartof în locul capului sperietorii. Deși alesese unul măricel, contrastul tot comic era; acum sperietoarea semăna cu Domnul cu Cap Mititel pe care îl întâlneai prin iarmaroace.

– Of, Roland, nu! exclamă Margaret, sincer șocată. Nu pot!

– Nu te cred, spuse el și se trase într-o parte. Aruncă.

O clipă crezu că nu o va face. Femeia își căută soțul din priviri. Iar Roland își zise că, dacă Eisenhart ar fi fost prin apropiere, i-ar fi pus farfuria în mâini și ar fi fugit în casă, fără să-i pese dacă el se va tăia sau nu. Însă Vaughn Eisenhart se retrăsese lângă scară. Băieții stăteau pe o treaptă mai sus de el. Benny Slightman urmărea întreaga scenă cu mult interes, iar Jake, cu atenție concentrată, încruntat și fără zâmbet.

– Roland, eu...

– Să nu mai aud nicio vorbă, coniță, te rog. Ai vorbit foarte bine despre riscurile saltului în gol, dar acum aș vrea să te văd pe tine făcând-o. *Aruncă.*

Femeia făcu ochii mari și tresări, ca pălmuită. Apoi se întoarse cu fața la ușa hambarului și își duse mâna dreaptă peste umărul stâng. Farfuria licări în lumina târzie, mai mult trandafirie acum, decât roșie. Buzele i se îngustară până când din ele nu mai rămase decât o dungă albă. O clipă, întreaga lume încremeni.

– *Riza!* strigă ea cu o voce furioasă și stridentă, împingându-și brațul înainte.

Deschise mâna, rămânând cu degetul arătător îndreptat în direcția pe care urma s-o apuce farfuria. Dintre toți spectatorii din curte (argații se opriseră și ei din lucru), doar Roland avea ochii atât de ageri încât să-i poată urmări zborul.

Ce precizie are zborul! exultă el. *Nu se poate mai precis de atât!*

Farfuria scoase un soi de geamăt țiuitor când traversă curtea. La mai puțin de două secunde după ce fusese expediată din mâna femeii, se înfipse vibrând

în ușa hambarului, lăsând în urma-i două jumătăți de cartof căzute de-a stânga și de-a dreapta sperietorii de ciori.

Băieții izbucniră în urale. Benny ridică mâna, așa cum îl învățase noul său prieten, și Jake bătu palma de a lui.

– Bravo, sai Eisenhart! strigă Jake.

– Bună lovitură! Mulțumim foarte frumos! adăugă Benny.

Roland observă cum, la auzul acestor laude bine intenționate, dar nefericit exprimate, buzele femeii se traseră în părți, dezvelindu-i dinții – semăna acum cu un cal speriat de vederea unui șarpe.

– Băieți, li se adresă ea, în locul vostru eu m-aș duce în casă acum.

Benny nu se mișcă din loc, nedumerit de reacția femeii. Jake, însă, se mai uită o dată la Margaret Eisenhart și înțelese. Faci ce trebuie... și abia apoi se instalează șocul psihologic.

– Haide, Ben, spuse el.

– Dar...

– *Haide*, insistă el apucându-l de cămașă și trăgându-l spre ușa de la bucătărie.

Câteva clipe Roland nu se apropie de femeia care rămase nemișcată, cu capul în pământ, tremurând. Obrajii încă îi mai ardeau puternic, însă în rest era albă ca varul. Părea că se căznește să nu vomite.

Se duse la ușa hambarului, apucă farfuria de locul cel bont și trase. Fu uluit să vadă de cât efort fusese nevoie pentru ca să reușească s-o clatine și apoi s-o scoată de acolo. I-o aduse și îi zise:

– Unealta ta.

O clipă femeia nu întinse mâna s-o primească, ci doar îl privi cu un fel de ură scânteietoare.

– De ce îți râzi de mine, Roland? De unde știi că Vaughn m-a luat de la clanul manni? Rogu-te, spune-mi.

Datorită trandafirului știa, bineînțeles – datorită capacității intuitive pe care o căpătase atunci când îl atinsese – și mai știa și din povestea pe care i-o spusese chipul ei, variantă feminină a chipului lui Henchick. Dar nu era treaba acestei femei cum de știa el ce știa, așa că se mulțumi doar să clatine din cap.

– Nu. Însă să știi că nu-mi râd de tine.

Pe neașteptate, Margaret Eisenhart îl apucă pe Roland de gât. Mâna îi era uscată și atât de fierbinte, că ai fi zis că femeia are febră. Îi trase urechea aproape de zvâcnetul gurii ei. Pistolarului i se păru că simte mirosul tuturor

coşmarurilor pe care ea le avusese de când se hotărâse să-şi lase neamul pentru moşierul din Calla Bryn Sturgis.

– Te-am văzut când ai vorbit cu Henchick azi-noapte, îi spuse ea. Vrei să mai vorbeşti cu el? Ai să mai vorbeşti, nu-i aşa?

Roland dădu încet din cap, ţintuit în încleştarea ei. Îi simţea respiraţia sacadată în ureche. Este, oare, adevărat, că în fiecare dintre noi se ascunde câte un nebun, chiar şi într-o femeie cum este aceasta? Nu ştia.

– Bun. Îţi mulţumesc. Să-i spui că Margaret, din Clanul Cărarea Roşie, o duce bine cu bărbatul ei păgân, aşa să-i spui, c-o duce foarte bine.

Îl strânse şi mai tare.

– Să-i spui că nu regretă *nimic*! Ai să faci asta pentru mine?

– Da, coniţă, dacă aşa vrei.

Îi smulse farfuria din mână fără să-i pese de unde o apucă. Atingerea armei păru să-i domolească nervii. Ochii ei înotau în lacrimi nevărsate.

– Despre peşteră ai vorbit cu Tăicuţul meu? Despre Peştera Uşii?

Roland încuviinţă din cap.

– De ce ai venit la noi, pistolar zgârcit la vorbă?

Eisenhart se apropie de ei. Îşi privi nesigur soţia, care de dragul lui suferise surghiunul de neamul ei. O clipă ea se uită la el ca şi cum nu l-ar fi recunoscut.

– Îndeplinesc voia destinului, voia lui ka, spuse Roland.

– Ka! exclamă femeia dezgolindu-şi din nou dinţii.

Grimasa de dispreţ o urâţi nespus de mult. Acum chiar că i-ar fi înspăimântat pe băieţi.

– Scuza oricărui încurcă-lume! Vâră-ţi-o în fund!

– Îndeplinesc voia lui ka şi aşa vei face şi tu, repetă Roland.

Se uită la el ca şi cum n-ar fi înţeles. Pistolarul apucă mâna fierbinte de pe gâtul lui şi o strânse fără să-i provoace însă durere.

– *Şi aşa vei face şi tu.*

Femeia îi întâlni privirea, apoi îşi plecă ochii.

– Da. O, da, aşa vom face cu toţii, şopti ea îndrăznind să-l privească din nou. Îi vei transmite lui Henchick mesajul meu?

– Da, cucoană, ţi-am promis.

Curtea tot mai întunecată din spatele conacului fu învăluită în tăcere. Nu se mai auzi decât ţipătul îndepărtat al unei mierle. Argaţii stăteau sprijiniţi de gardul ţarcului. Roland se îndreptă agale în direcţia lor.

– Bună seara, oameni buni.

– Sperăm să-ți meargă bine, îi răspunse unul atingându-și fruntea cu degetele.

– Fie ca vouă să vă meargă și mai bine, zise Roland. Ce ziceți despre cum a aruncat stăpâna cu farfuria? A aruncat bine, nu?

– Mulțumim foarte frumos, fu de acord unul dintre ei. Nu-i pic de rugină pe coniță.

– Nu-i pic de rugină, îl aprobă Roland. Iar acum, domnii mei, am să vă spun un secret. Ceva vrednic de ținut minte.

Atitudinea celor trei deveni mai precaută.

Roland își ridică ochii spre cer, surâzându-i. Apoi se uită iarăși la argați.

– Mă pun chezaș că așa este. S-ar putea să vreți să povestiți și altora ce ați văzut azi aici. O singură vorbă dacă scoateți și vă omor pe toți. M-ați înțeles?

Eisenhart îi puse mâna pe umăr.

– Roland, cu siguranță că...

Pistolarul îi îndepărtă mâna fără să se uite la el.

– M-ați înțeles?

Îl înțeleseseră.

– Și mă credeți?

Îl credeau. Păreau înspăimântați. Iar Roland se bucură să vadă asta. Aveau dreptate să se teamă.

– Vă mulțumesc.

– Mulțam și noi, zise unul din ei, lac de apă.

– Chiar așa, spuse al doilea.

– Mulțam mult de tot, zise al treilea scuipând nervos tutunul pe care îl mestecase până atunci.

Eisenhart mai încercă o dată:

– Roland, te rog, ascultă-mă...

Dar Roland nu-l ascultă. Zeci de idei îi mișunau prin minte. Dintr-odată înțelese cum anume vor acționa. Cum vor acționa în lumea *aceasta*.

– Unde e robotul? îl întrebă pe moșier.

– Andy? Mi se pare că s-a dus în bucătărie cu băieții.

– Bun. Ai acolo un loc numai al tău în care te ocupi de afaceri? îl întrebă Roland arătând spre hambar.

– Da.

– Haidem acolo. Doar tu și cu mine și cu doamna ta.

– Aș vrea s-o duc puțin în casă, se împotrivi Eisenhart.

Aș vrea să o duc cât mai departe de tine, citi Roland în ochii lui.

– Nu va dura mult ce am să vă spun, zise Roland cu sinceritate deplină.

Deja aflase tot ce trebuia să știe.

6

În așa-zisul birou al lui Eisenhart nu exista decât un singur scaun, cel din spatele măsuței. Margaret se așeză pe el. Moșierul se lăsă pe un taburet. Roland se lăsă pe vine, cu spatele sprijinit de perete și cu punga deschisă în fața lui. Tocmai ce le arătase harta desenată de gemeni. Eisenhart nu pricepuse ce anume voia Roland (probabil că n-ar fi priceput niciodată dacă nu i s-ar fi explicat), dar femeia înțelesese. Lui Roland nu i se mai părea ciudat că nu fusese în stare să rămână alături de manni. Ei erau niște oameni pașnici. Margaret Eisenhart nu era. Aflai asta atunci când ajungeai s-o cunoști mai bine.

– Ce vorbim acum e numai pentru urechile voastre, zise Roland.

– Sau ai să ne omori ca pe argați? întrebă Margaret.

Roland îi aruncă o privire îngăduitoare, iar ea se îmbujoră din nou.

– Iartă-mă, Roland. Sunt necăjită. Așa pățesc când arunc farfuria fără să-mi regăsesc calmul.

Eisenhart o cuprinse cu brațul și acum ea îi acceptă îmbrățișarea, lăsându-și capul pe umărul lui.

– Cine din grupul tău mai e în stare să arunce la fel de bine ca tine? o întrebă Roland. Mai e cineva?

– Zalia Jaffords, răspunse femeia imediat.

– Adevărat?

Margaret dădu din cap cu înfocare.

– Zalia ar fi putut despica barabula aia în două jumătăți egale și de la distanță cu douăzeci de pași mai mare.

– Altcineva?

– Sarey Adams, nevasta lui Diego. Și Rosalita Munoz.

La auzul ultimului nume Roland ridică din sprâncene.

– Așa este, insistă femeia. După Zalia, Rosie e cea mai bună. Și după aia cred că vin eu.

Roland simți cum o greutate uriașă i se ridică de pe suflet. Își închipuise că vor fi nevoiți, cum-necum, să aducă arme din New York, sau să le găsească undeva, la est de râu. Acum se părea că nu mai este nevoie. Bine. Oricum, în New York aveau alte treburi – care aveau de-a face cu Calvin Tower. Nu voia să amestece afacerile dacă nu era absolut necesar.

– Vreau să mă întâlnesc cu voi patru la casa parohială a Bătrânului. *Doar* cu voi patru, repetă el aruncându-i o privire lui Eisenhart. Fără bărbați.

– La naiba, ia stai puțin, se revoltă moșierul.

Roland ridică mâna.

– N-am hotărât încă nimic.

– Nu-mi place *felul* în care n-ai hotărât nimic, spuse Eisenhart.

– Taci nițel, zise Margaret. Când vrei să ne întâlnim?

Roland socoti. Mai rămăseseră douăzeci și patru de zile, poate doar douăzeci și trei și mai aveau încă multe de văzut. În plus, mai trebuia să se ocupe și de obiectul acela ascuns în biserica Bătrânului. Și de Henchick, bătrânul manni...

În cele din urmă ziua confruntării va veni și totul se va termina uluitor de repede. Așa se întâmpla mai mereu. Cinci minute, maximum zece, și totul va fi gata, în bine sau în rău.

Șmecheria era să fii pregătit pentru aceste cinci minute.

– Peste zece zile, îi răspunse el femeii. Pe înserat. Vreau să vă văd întrecându-vă cu rândul.

– Bine, spuse ea. Măcar atâta pot să fac. Dar, Roland... nu am de gând să arunc nici măcar o singură farfurie, n-am de gând să ridic nici măcar un deget împotriva Lupilor dacă bărbatul meu tot împotrivă o să fie și atunci.

– Înțeleg, zise Roland, știind foarte bine că va face ce îi va cere el, indiferent dacă îi va conveni sau nu; la momentul potrivit, toți vor face ce le va cere el.

În zid era o ferestruică murdară și festonată cu pânze de păianjen, prin care reușiră totuși să-l vadă pe Andy cum traversează curtea, cu ochii sclipindu-i în amurgul tot mai intens. Robotul fredona un cântecel.

– Eddie spune că roboții sunt programați să îndeplinească anumite sarcini, le zise pistolarul. Andy face ce-i cereți?

– În general, da, răspunse Eisenhart. Nu întotdeauna. Și nici nu-i întotdeauna prin preajmă.

– Greu de crezut că a fost construit doar ca să cânte niște aiureli și să spună horoscoape, comentă Roland dus pe gânduri.

– Poate că Marii Străbuni i-au dat și niște hobbyuri, interveni Margaret Eisenhart. Și dacă acum i s-au terminat sarcinile – s-au pierdut în timp, adică – se concentrează asupra lor.

– Credeți că Marii Străbuni l-au construit?

– Cine altcineva? se minună Vaughn Eisenhart.

Andy dispăruse și curtea era din nou pustie.

– Cine altcineva, într-adevăr, șopti Roland visător. Cine altcineva ar fi deținut și știința, și uneltele? Dar Marii Străbuni au dispărut cu două mii de ani înainte de prima incursiune a Lupilor în Calla. Două mii de ani, sau mai mult. Prin urmare aș vrea să aflu cine sau ce anume l-a programat în așa fel pe Andy încât să nu poată spune nimic despre ei, *ci doar să vă avertizeze că vor veni.* Și mai este încă o întrebare, nu chiar la fel de interesantă ca prima, dar suficient de stranie: de ce vă avertizează dacă nu poate – sau nu vrea – să vă spună și altceva?

Eisenhart și soția lui se uitau unul la celălalt ca loviți în moalele capului. Nu reușiseră să treacă de prima parte a spuselor lui Roland. Pistolarul nu era deloc surprins, deși, trebuia să recunoască, era puțintel dezamăgit. Realmente acolo se petreceau mai multe lucruri decât reușea ochiul să vadă. Însă, ca să nu-i nedreptățească pe oamenii din Calla, își zise că nu-i ușor să judeci limpede atunci când copilașii îți sunt în pericol.

Se auzi un ciocănit în ușă. Eisenhart strigă:

– Intră!

Era Ben Slightman.

– Am dus toate vitele la culcare, patroane, spuse el ștergându-și ochelarii cu poalele cămășii. Iar băieții au plecat la cortul lui Benny. Andy s-a dus după ei, așa că totul e în regulă.

Se uită la Roland și continuă.

– E cam devreme pentru pisicile de stâncă, dar dacă ar fi să *apară* vreuna, Andy îl va lăsa pe puștiul meu să tragă cu arbaleta lui – i-am zis și mi-a răspuns „Comandă înregistrată". Dacă se întâmplă ca Benny să nu nimerească, Andy

o să se aşeze între băieţi şi fiară. Ştiu că-i programat strictamente pentru apărare, şi n-am putut să-i modificăm programul, dar dacă ar fi ca pisica să-i atace...

– Andy o s-o facă bucăţi, zise Eisenhart cu un soi de satisfacţie îmbufnată.

– Adică spuneţi că e rapid? întrebă Roland.

– La naiba, foarte rapid, spuse Slightman. Şi n-arată deloc, aşa înalt şi bălălău cum e, nu? Dar se poate mişca cu viteza luminii atunci când vrea. Se mişcă mai repede decât orice pisică de stâncă. Noi credem că funcţionează cu energie ant-nomică.

– Foarte posibil, murmură Roland dus pe gânduri.

– Lasă asta, interveni Eisenhart. Auzi, Ben, de ce crezi tu că Andy nu vrea să vorbească despre Lupi?

– Programul lui...

– Sigur că da, însă chiar înainte de venirea ta, Roland ne-a atras atenţia – şi ar fi trebuit să ne dăm seama şi singuri – că dacă Marii Străbuni l-au pus în funcţiune, şi Marii Străbuni ori au pierit, ori au plecat în altă parte... *cu multă vreme* înainte să apară Lupii... pricepi ce-ţi zic?

Slightman cel Bătrân dădu din cap şi îşi puse ochelarii la loc.

– Probabil că au existat nişte creaturi ca Lupii în zilele din vechime, nu crezi? Atât de asemănătoare, încât Andy nu le poate deosebi de Lupi. Asta-i singura explicaţie care îmi trece prin minte.

Nu mai spune? sună gândul lui Roland.

Scoase harta desenată de gemenii Tavery, o desfăcu şi puse degetul pe un pârâu din dealurile de la nord-est de oraş. Acesta şerpuia printre dealuri până ajungea într-una din vechile mine de granat din Calla. Un puţ de vreo zece metri adâncime. Zona aceasta nu semăna prea mult cu Canionul Ochet din Mejis (în primul rând, nu exista nicio deşirare pe pârâu), însă exista o similitudine esenţială: ambele erau fundături. Şi, după cum prea bine ştia Roland, omul încearcă mereu să se folosească de ceea ce i-a fost de ajutor în trecut. Era absolut normal să aleagă acest pârâu, acest puţ de mină înfundat, pentru ambuscada pe care o va pregăti Lupilor. I se va părea normal şi lui Eddie, şi lui Susannah, şi celor doi Eisenhart, iar acum şi administratorului lui Eisenhart. I se va părea normal şi lui Sarey Adams, şi Rosalitei Munoz. I se va părea normal şi Bătrânului. Doar atât din planul său le va dezvălui celorlalţi.

Şi dacă va scăpa ceva din vedere? Şi dacă va spune o minciună?

Şi dacă Lupii vor afla minciuna aceasta şi o vor crede?

Ar fi bine, nu? Ar fi bine dacă s-ar năpusti în direcţia bună, dar nu la cine trebuie.

Da, însă va trebui să spun cuiva tot adevărul. Cui anume?

Nu lui Susannah, pentru că acum în Susannah erau din nou două persoane, iar el nu avea încredere în una dintre acestea.

Nu lui Eddie, pentru că Eddie ar putea să scape ceva lui Susannah, şi atunci va şti şi Mia.

Nu lui Jake, pentru că Jake se împrietenise mult prea repede cu Benny Slightman.

Iarăşi era singur, şi niciodată nu se simţise mai trist.

– Priviţi, zise el arătând din nou pârâul. La locul ăsta te-ai putea gândi, Slightman. E uşor de intrat, dar greu de ieşit de acolo. Ce-ar fi dacă am ascunde în bucăţica asta de mină toţi copiii de o anumită vârstă?

Observă cum ochii lui Slightman se luminează a înţelegere. Şi a încă ceva. Poate a speranţă.

– Îşi vor da seama unde am ascuns copiii, interveni Eisenhart. Parcă le simt mirosul, aşa ca toţi căpcăunii din basme.

– Ştiu asta, răspunse Roland. Ceea ce vreau să spun este că am putea să ne folosim de puţul ăsta.

– Adică să le aruncăm o nadă. E greu, pistolarule.

Roland, care n-avea absolut nicio intenţie să ducă copiii din Calla într-o mină părăsită, sau pe undeva prin apropierea ei, aprobă din cap.

– E o lume plină de greutăţi, Eisenhart.

– Mulţumesc foarte frumos, spuse posomorât Eisenhart arătând spre hartă. S-ar putea să meargă... *dacă* reuşim să-i păcălim pe toţi.

Oriunde mă voi hotărî să duc copiii, voi avea nevoie de ajutor, îşi zise Roland. *Trebuie să spun cuiva unde sunt şi ce anume trebuie făcut. Îmi trebuie un plan. Însă nu acum. Acum am să merg mai departe cu jocul ăsta. Ca de-a v-aţi ascunselea. Cineva cred că se ascunde de mine.*

Ştia el cu *certitudine* asta? Nu.

Simţea asta? Da, simţea.

Douăzeci şi trei, îşi mai spuse el. *Douăzeci şi trei de zile până vin Lupii.*

Ar trebui să-i ajungă.

VI

POVESTEA BUNELULUI

1

Pe Eddie, băiat de oraș până-n măduva oaselor, îl uimi peste măsură cât de mult îi place gospodăria familiei Jaffords, de pe Drumul Râului. *Aș putea trăi într-un asemenea loc*, își spuse el. *Mi-ar conveni, chiar. Mi-ar fi bine.*

Casa era lungă și simplă, construită cu dibăcie din lemn și cu zidurile acoperite cu piatră spartă pentru a face față crivățului. Pe una dintre laturi erau ferestrele mari care dădeau spre câmpurile de orez și spre râul aflat la poalele unei pante dulci. Pe latura cealaltă era hambarul și curtea din pământ bătătorit, care fusese înfrumusețată cu câteva insulițe circulare cu iarbă și flori, precum și cu o micuță grădină de zarzavaturi destul de exotică, situată la stânga prispei. Jumătate din grădină era plină cu ierburi galbene, purtând denumirea de madrigal, pe care Tian spera să le poată produce în cantități cât mai mari anul următor.

Susannah o întrebă pe Zalia cum reușește să-și împiedice găinile să nu dea iama în ele, iar femeia râse cu mâhnire, suflându-și părul de pe frunte.

– Cu foarte multă strădanie, răspunse ea. Cu toate acestea madrigalul *continuă* să crească, pricepi tu, și, unde plantele cresc, acolo există și speranță.

Lui Eddie îi plăcea felul în care se îmbinau toate, creând o senzație de „acasă". Nu-ți puteai da seama ce anume produce senzația asta, pentru că nu era vorba despre un singur aspect, dar...

Ba nu, e vorba despre un singur *lucru. Și n-are nimic de-a face nici cu aspectul rustic al casei din lemn, nici cu grădina de zarzavaturi, nici cu cotcodăcitul găinilor, nici cu răzoarele de flori.*

Era vorba despre copii. În primul moment Eddie înțepenise când îi văzu câți sunt. Toți fuseseră mânați în curte și înșirați în fața lui Suze ca soldații unui pluton în fața generalului venit în inspecție. Și, pentru Dumnezeu, la o primă vedere chiar păreau destui cât să formeze un *pluton*... sau măcar un detașament.

– Cei din capăt sunt Heddon și Hedda, îi prezentă Zalia, arătând spre perechea de copii cu părul blond închis. Au zece ani. Haide, dați binețe așa cum v-am învățat.

Heddon schiță o plecăciune, atingându-și, în același timp, fruntea murdară cu latura pumnului și mai murdar. *Vrea să facă ritualul complet*, își zise Eddie. Fetița făcu o reverență.

– Nopți lungi și zile senine, spuse Heddon.

– *Zile senine* și *vieți lungi,* tăntălăule, îi suflă Hedda, repetând reverența și declamând cu patos formula de salut așa cum credea ea că e corect.

Heddon era însă mult prea intimidat de cei doi străini ca să-i mai arunce vreo privire fioroasă surorii lui atotștiutoare, sau s-o bage în seamă în vreun fel.

– Cei doi mai mici sunt Lyman și Lia, continuă Zalia.

Lyman, tot numai ochi mari și gură căscată, se înclină cu atât de multă impetuozitate încât aproape căzu în patru labe. Lia chiar făcu buf în încercarea de a-și duce la bun sfârșit reverența. Eddie se forță din răsputeri să păstreze o mină serioasă când Hedda își ridică sora mai mică din țărână, șuierând furioasă.

– Iar acesta, zise Zalia sărutând copilașul destul de măricel pe care îl ținea în brațe, este Aaron, iubirea mea.

– Cel care nu are frate geamăn, spuse Susannah.

– Da, doamnă, cel singur.

Aaron începu să se zbată și să dea din picioruțe, iar Zalia se văzu nevoită să-l pună jos. Aaron își ridică țanțoș scutecul și porni cu pași mărunței și nu tocmai siguri spre capătul casei, zbierând după Tăicuțul lui.

– Heddon, du-te și ai grijă de el, spuse Zalia.

– *Ba nuuu,* Mami-Mami.

Puștiul îi făcea semne disperate că vrea să rămână și să soarbă cuvintele acestor străini și să-i mănânce din priviri.

– *Ba da*, Mami-Mami, zise Zalia. Du-te și ai grijă de frățiorul tău, Heddon.

Poate că puștiul ar fi protestat în continuare, însă chiar în clipa aceea, de după colțul casei apăru Tian Jaffords care își luă copilașul în brațe. Aaron chiță de bucurie, lovi și răsturnă pălăria din paie a Tăicuțului pe care începu să-l tragă de părul ud de transpirație.

Eddie și Susannah aproape că nu observară scena aceasta. Nu aveau ochi decât pentru cei doi uriași în salopete care veneau în urma lui Jaffords. Văzuseră vreo zece persoane în timpul turului prin gospodăriile de lângă Drumul Râului, însă întotdeauna de la distanță. („Majoritatea se tem de străini", le explicase Eisenhart.) Iar acum aceștia doi se aflau doar la trei metri de ei.

Bărbat și femeie, sau băiat și fată? *Și, și*, își zise Eddie. *Pentru că vârsta lor nu are importanță.*

Femeia, asudată și zâmbitoare, trebuie că avea doi metri pe doi. Un sân de-al ei era cam de două ori mai mare decât capul lui Eddie. La gât avea un crucifix din lemn prins de o bucată de sfoară. Bărbatul era cu vreo zece centimetri mai înalt decât cumnata lui. Se uită cu sfială la noii veniți și începu să-și sugă degetul mare de la o mână, în vreme ce cu cealaltă se strângea de puță. Lui Eddie formidabilă nu i se părea atât talia lor, cât sinistra lor asemănare cu Tian și Zalia. I se părea că are înaintea ochilor crochiurile stângace a ceea ce avea să devină o operă de artă reușită. Era atât de evident că sunt retardați și era atât de evident că sunt înrudiți *îndeaproape* cu oameni normali. „Sinistru" părea a fi cuvântul nimerit pentru a-i descrie.

Ba nu, își aminti Eddie. *Cuvântul e „bolând".*

– Acesta este fratele meu, Zalman, spuse Zalia pe un ton ciudat de protocolar.

– Și sora mea, Tia, adăugă Tian. Dați binețe cum se cuvine, nătângilor.

Zalman nu-l ascultă și continuă să-și sugă o parte din corp și să și-o frământe pe cealaltă. Însă Tia făcu o reverență colosală (cu grația unei rațe).

– Zile lungi nopți lungi lume lungă! strigă ea. *AVEM BARABULE CU SOS LA MASĂ!*

– Bravo, spuse calmă Susannah. Barabulele cu sos sunt foarte bune.

– *BARABULE CU SOS BUNE!*

Tia își încreți nasul, dezgolindu-și dinții într-un rictus porcin al veseliei.

– *BARABULE CU SOS! BARABULE CU SOS! BUN-BUN BARABULE CU SOS!*

Hedda atinse sfioasă mâna lui Susannah.

– O să facă așa toată ziua dacă nu-i zici să tacă, doamnă-sai.

– Taci, Tia, spuse Susannah.

Tia înălță către cer un nechezat de râs, își încrucișă brațele peste pieptul său enorm și tăcu.

– Zal, zise Tian. Îți vine să faci pișu, nu-i așa?

Fratele Zaliei nu-i răspunse, ci continuă să-și frământe penisul.

– Du-te și fă pișu, îl îndemnă Tian. Du-te în spatele hambarului și udă ridichile.

O clipă nu se întâmplă nimic. Apoi Zalman se urni din loc târșâindu-și picioarele.

– Când erau mici..., începu Susannah.

– Sclipitori ca agatele șlefuite, așa erau amândoi, zise Zalia. Acum ea e bolnavă, și frate-miu e și mai rău.

Își acoperi fața cu mâinile. Aaron scoase un hohot subțirel de râs și își imită mama punându-și și el mânuțele la ochi. („Tutu-baau!" strigă el printre degete), însă expresiile ambelor perechi de gemeni erau grave. Speriate, chiar.

– Ce are mami-mami? întrebă Lyman trăgându-și tatăl de cracul pantalonilor.

Indiferent la tot ce se petrecea în jurul său, Zelman își continuă drumul spre hambar tot cu o mână la gură și cu cealaltă la penis.

– Nimic, fiule. mami-mami a ta e bine, îi răspunse Tian punându-l jos pe cel mic și trecându-și și el mâna peste ochi. Totul e în regulă. Nu-i așa, Zee?

– Da, răspunse femeia lăsând mâinile jos de la ochii roșii dar uscați de lacrimi. Și, cu puțin noroc, va fi bine și ce nu-i încă în regulă.

– Să te audă Dumnezeu, murmură Eddie urmărind cu privirea uriașul care se târâia spre hambar. Să te audă Dumnezeu.

2

– Azi Bunelul tău are o zi mai bună? îl întrebă Eddie pe Tian câteva minute mai târziu.

Se duseseră într-un loc de unde Tian îi putea arăta bucata de teren căreia îi spunea Câmpul Urgisit, lăsând-o pe Zalia cu toți copiii mici și mai puțin mici.

– Și dacă ar avea, tot nu ți-ai da seama, răspunse Tian întunecându-se la față. Nu mai vrea să aibă nimic de-a face cu mine de câțiva ani. Doar cu *ea* vorbește, da, cu ea, pen'că îi dă să mănânce în gură, și îl șterge de bale și se poartă frumos cu el. Adică mie nu-mi ajunge că am de hrănit doi bolânzi uriași? Mai tre' să-l am pe cap și pe nebunul ăsta bătrân. I-a ruginit mintea mai dihai ca o balama veche. Mare parte din timp nici nu știe unde se află!

Merseră mai departe prin iarba înaltă care le șfichiuia pantalonii. Eddie se împiedică de pietre de vreo două ori și, la un moment dat, Tian îl apucă de braț și îl conduse pe lângă ceea ce părea a fi o groapă-capcană. *Nu-i de mirare că l-a botezat Câmpul Urgisit*, comentă Eddie în gând. Cu toate acestea, existau semne că acolo s-a cultivat ceva. Greu de crezut că ar fi fost în stare cineva să intre cu plugul prin porcăria aia de teren, dar se pare că Tian Jaffords își dăduse toată osteneala.

– Dacă nevastă-ta are dreptate, trebuie să stau de vorbă cu el, spuse Eddie. Trebuie să-i aud povestea.

– Bunicu' știe multe povești, să nu te îndoiești de asta. Juma' de mie! Necazul e că majoritatea nu-s decât minciuni, iar acum le și încurcă între ele. A avut toată viața o vorbire apăsată și în ultimii ani i-au căzut și ultimii trei dinți, așa că îți dai seama cum vorbește acum. E foarte posibil să nu înțelegi o iotă din ce zice. Îți urez să te bucuri de Bunelul meu, Eddie din New York.

– Ce dracu' ți-a făcut omul ăsta, Tian?

– Nu-i vorba despre ce mi-a făcut mie, ci despre ce i-a făcut Tăicuțului meu. E o poveste lungă, fără nicio legătură cu ce se petrece acum. Las-o baltă.

– Nu, *tu* s-o lași baltă, zise Eddie oprindu-se din mers.

Tian îl privi uluit. Eddie confirmă fără să zâmbească. Avea douăzeci și cinci de ani, era cu un an mai mare decât fusese Cuthbert Allgood în ultima lui zi de viață pe Jericho Hill, dar în lumina aceea a amurgului putea cu ușurință să treacă drept un bărbat de cincizeci de ani. Un bărbat care nu acceptă să fie contrazis.

– Trebuie să-l luăm la întrebări dacă e adevărat că a văzut un Lup mort.

– Nu pricep, Eddie.

– Poate, dar cred că pricepi foarte bine ce-ți zic eu acum. Lasă deoparte orice ai avea cu el. Dacă o să-i rezolvăm pe Lupi, îți dau voie să-i dai brânci în foc, sau să-l arunci de pe acoperiș. Dar deocamdată îți cer să-ți ții reproșurile doar pentru tine. Ai înțeles?

Tian dădu din cap. Cu mâinile îndesate în buzunare, se uită lung la bucata enervantă de pământ căreia îi spunea Câmpul Urgisit. Pe chip i se citea un soi de aviditate chinuită.

– Crezi că povestea aia că ar fi omorât un Lup e doar o aiureală? Că, dacă așa crezi, n-am de gând să-mi pierd vremea cu el.

În silă, Tian răspunse:

– Povestea asta mi se pare cea mai adevărată dintre toate.

– Cum așa?

– Păi, pentru că o tot aud din copilărie, și nu se *schimbă* prea mult. În plus..., rosti Tian sugrumat, printre dinți. În plus, Bunelu' meu a fost un bărbat dârz la vremea lui. Dacă a avut cineva atâta curaj să se ducă pe Drumul de Est și să se lupte cu Lupii – ca să nu mai zic că i-a adălit și pe alții să i se alăture – atunci Jamie Jaffords a fost ăla.

– Adălit?

Tian se gândi cum să-i explice cuvântul.

– Dacă ar fi să-ți vâri capul în gura unei pisici de stâncă înseamnă că ar trebui să ai curaj, nu?

Ar trebui să fii complet dement, își zise Eddie, dar nu spuse nimic, ci se mulțumi să dea din cap.

– Dacă ai reușit să convingi pe altcineva să-și bage capul în gura animalului în locul tău, înseamnă că l-ai adălit. Conducătorul vostru, dinh-ul vostru, vă adălește, nu-i așa?

Eddie își aminti de unele dintre lucrurile pe care Roland îl convinsese să le facă și încuviință. Roland se pricepea la adălit, nici vorbă. Se pricepea al naibii de bine. Și era convins că vechii tovarăși ai pistolarului ar fi fost de acord cu el.

– Chiar așa, mai spuse Tian întorcându-și privirea spre câmp. În orice caz, dacă vrei să scoți ceva cât de cât logic de la moș, te sfătuiesc să aștepți până după cină. E mai vioi după ce-și primește tainul și jumătatea de halbă cu bere din mere.

Și ai grijă s-o ții pe nevastă-mea lângă tine unde poate s-o vadă. Îmi închipui că, dacă ar fi tânăr, ar încerca să-i facă mai multe decât s-o soarbă din ochi.

Eddie îl bătu pe umăr.

– Nu-i tânăr. *Tu* ești tânăr. Liniștește-te, bine?

– Bine, spuse Tian făcând eforturi vizibile să se calmeze. Ce părere ai de câmpul meu, pistolarule? La anu' am să plantez madrigal. Iarba aia galbenă pe care ai văzut-o în fața casei.

Părerea lui Eddie era că terenul acela arăta ca un infarct pe cale să se producă. Bănuia că în adâncul inimii sale și Tian credea același lucru; că doar nu-ți botezai Câmpul Urgisit unicul tău teren necultivat pentru că aveai așteptări mărețe de la el. Dar cunoștea expresia de pe chipul lui Tian. Era expresia lui Henry atunci când porneau amândoi să facă rost de droguri. Marfa cea mai bună. Mereu trebuia să fie marfa cea mai bună. Doar heroină pură, nu malaciucă de-aia proastă din Mexic care-ți dădea dureri de cap și îți bolborosea prin mațe. O să se drogheze o săptămână, o să se urce pe culmile extazului, o să se *coacă*, după care vor renunța definitiv la droguri. Asta era scriptura lui Henry. Și la fel de bine ar fi putut să fie Henry aici, lângă el, în locul lui Tian, spunându-i ce marfă super e madrigalul, și cum la anu' pe vremea asta le va trece pofta de râs celor care i-au spus că nu poate cultiva nimic aici, pe terenul dinspre nord. Și după aia o să cumpere și câmpul lui Hugh Anselm, de dincolo de creasta aia... și o să mai angajeze câțiva oameni, deoarece, terenul ăsta se va transforma într-o mină de aur cât vezi cu ochii... și, în fond, s-ar putea chiar să renunțe să mai cultive orez și va deveni regele madrigalului.

Eddie făcu un semn cu capul spre câmpul abia pe jumătate desțelenit.

– Cred, totuși, că e cam greu să ari aici. Trebuie să ai mare grijă de catâri.

Tian scoase un hohot scurt de râs.

– Nu-mi pun în pericol catârii, Eddie.

– Păi, și atunci... ?

– Ar cu sor-mea la plug.

Eddie rămase cu gura căscată. Larg.

– Faci mișto de mine!

– Deloc. L-aș înhăma mai degrabă pe Zal la plug – că-i mai mare, ai văzut și tu, și e mai puternic – dar e și mai tâmpit. Am încercat, dar e o bătaie de cap prea mare, așa că nu merită osteneala.

Eddie scuturã din cap, încercând sã-şi limpezeascã gândurile. Umbrele lor alergau peste terenul bolovãnos şi recolta lui de buruieni şi scaieţi.

– Dar, bine, omule... e... e *sorã-ta*!

– Pãi, ce altceva sã facã cât e ziua de lungã? Sã stea lângã hambar şi sã pãzeascã gãinile? Sã doarmã şi mai mult decât doarme acum şi sã se scoale doar cât sã-şi înfulece barabulele cu sos? E mult mai bine aşa, crede-mã. Iar pe ea n-o deranjează. Mi-e al naibii de greu s-o fac sã meargã în linie dreaptã, chiar şi când se întâmplã ca terenul sã fie mai neted, fãrã gropi sau bolovani, dar trage ca o apucatã şi râde ca un cufundar.

Pe Eddie îl convinse sinceritatea din tonul bãrbatului, fãrã urmã de regret sau de atitudine defensivã.

– În regulã, dar de ce nu-l pui pe Andy sã are şi el? Pun pariu cã s-ar descurca mai bine şi mai repede. Te-ai gândit vreodatã cã toţi cei care aveţi gospodãriile astea micuţe şi nu aveţi argaţi l-aţi putea folosi la treabã? V-ar putea ara câmpurile, v-ar putea sãpa fântânile, v-ar putea pune acoperiş la hambare singur-singurel. Şi aţi face şi economie la barabule şi la sos.

Îl bãtu din nou pe umãr pe Tian.

– Ar *trebui* sã vã descurcaţi de minune cu el.

Gura lui Tian zvâcni.

– Sigur, ce spui tu acolo e un vis foarte frumos.

– Nu merge, nu? Mai bine zis, *nu vrea* sã vã ajute.

– Nu zic, face anumite lucruri, dar nu ară şi nici nu sapã fântâni. Dacã îi ceri aşa ceva, îţi cere şi el *parola*. Şi, pentru cã habar nu ai, îţi zice sã mai încerci o datã. Şi dupã aia...

– Dupã aia îţi zice cã ai ghinion. Din cauza Directivei Nouãsprezece.

– Dacã ştii, de ce mã mai întrebi?

– Credeam cã se poartã aşa numai când e vorba de Lupi, pentru cã aşa mi-a fãcut şi mie când l-am întrebat. N-am ştiut cã toatã povestea asta se aplicã şi în alte cazuri.

Tian dãdu din cap.

– Nu prea ne este de folos, şi adesea e teribil de pisãlog şi enervant –, iar dacã nu ţi-ai dat încã seama de asta, ai s-o afli în curând. *Bine* mãcar cã ne spune când vor veni Lupii, iar pentru asta îi mulţumim.

Eddie își mușcă limba ca să nu-i adreseze întrebarea evidentă. La ce naiba îi mai mulțumeau când veștile lui le aduceau doar nefericire? Sigur, de data aceasta s-ar putea ca lucrurile să stea cu totul altfel; s-ar putea ca vestea lui Andy chiar să aducă o schimbare. În toată vremea oare așa ceva dorise să obțină Domnul Ai-Să-Întâlnești-Un-Străin-Interesant? Să-i convingă pe oamenii buni din Calla, pe acești *folken*, să se ridice împotriva Lupilor? Eddie își aminti zâmbetul slugarnic al lui Andy și altruismul i se păru o idee greu de digerat. Nu-i corect să-i judeci pe oameni (poate chiar pe roboți) după felul în care vorbesc sau zâmbesc, însă toată lumea procedează așa.

Dacă stau și mă gândesc mai bine, e ceva în neregulă și cu vocea *lui. Care-i chestia cu tonul ăla îngâmfat ce pare a spune „sâc-că-eu-știu-și-tu-nu"? Sau e doar o festă pe care mi-o joacă imaginația?*

Necazul era că nu-și putea da seama.

3

Vocea lui Susannah, însoțită de chicotelile și gângurelile copiilor – ale tuturor copiilor mici și mai puțin mici – îi atrase spre casă.

Zalman ținea de capătul unei frânghii groase. Tia ținea de celălalt. O învârteau leneș, rânjind cu gurile până la urechi, iar Susannah stătea pe jos și declama o poezioară pentru copii pe care Eddie și-o aducea vag aminte. Zalia și cei patru copii ai ei săreau coarda la unison, cu părul fluturând în ritmul săriturilor. Țâncul Aaron stătea alături, cu scutecul lăbărțat căzut până în dreptul genunchilor. Cu pumnișorul dolofan imita mișcarea frânghiei.

– Vine melcul su-pă-rat! O furnică l-a piș-cat! Și cum vine pâș-pâș-pâș, întâlnește-un că-ră-buș! Mai repede, Zelman! Mai repede, Tia! Haideți, ce sărituri sunt astea!

De îndată Tia începu să învârtă mai repede, și Zelman prinse la iuțeală mișcarea. Se pare că erau buni la așa ceva. Râzând, Susannah scandă și ea mai repede:

– Și din gură el striga! Fugi de-aicea, nu mai sta! Dă-te-ncolo, nu sta-n drum, că te iau în coarne-acum! Uau, Zalia, ți se văd genunchii, fato! Mai repede, copii! Mai repede!

Cei patru gemeni țopăiau ca mingile de tenis înainte de servă. Heddon, cu mâinile vârâte la subsuori, făcu o foarfecă. Acum, că reușiseră să depășească groaza inițială, cei doi copii mai mici săreau cu agilitate, într-o armonie de-a dreptul înfricoșătoare. Până și șuvițele de păr le fluturau la unison. Eddie își aduse aminte de gemenii Tavery ai căror pistrui i se păruseră identici.

– Cățelușul meu iubit, cin'te-ntrece...

Și se opri.

– Ajutor, Eddie! Nu mai știu!

– Mai repede, îi îndemnă el pe cei doi uriași.

Se conformară, iar Tia își dădu capul pe spate și hăhăi spre cerul înserării. Eddie măsură din priviri frânghia, cronometrându-i în minte turația. Apoi verifică tocul pistolului ca să se asigure că n-o să cadă de la locul lui.

– Eddie Dean, doar nu te *gândești!* strigă Susannah râzând.

Ba se gândea și intră și el în joc, sărind coarda între Hedda și mama ei. Cu fața la chipul transpirat și îmbujorat al Zaliei, sărind în ritm cu ea, Eddie intonă unica poezioară care-i supraviețuise în minte. Ca să țină măsura, fu nevoit să strige la fel de repede ca adjudecătorul unei licitații de iarmaroc.

– Barză, barză, ce-ai în cioc? O friptură de bo-boc! Dar în gușă? Zar-ză-re și cor-co-du-șă! În spinare? O căl-da-re! Haideți, măi! Învârtiți mai repede!

Acum frânghia se rotea atât de repede că nu se mai zărea. Într-o lume ce acum părea că țopăie în sus și în jos ca o jucărie pe arcuri, observă un bătrân cu păr zbârlit, favoriți cărunți și baston din lemn de eucalipt care ieși pe prispă aidoma unui arici ițindu-se din vizuina lui. *Sal'tare, Bunelule,* îi zise în gând, apoi renunță să se mai gândească la el. Acum nu voia decât să aibă grijă să nu se împiedice pentru a nu strica jocul. În copilărie îi plăcuse tare mult să sară coarda și detestase din tot sufletul gândul că ori va trebui să renunțe la ea atunci când va intra la Școala Elementară Roosevelt, ori va purta pe vecie eticheta de fătălău. Mai târziu, în timpul orelor de educație fizică de la liceu, a redescoperit pentru scurtă vreme bucuriile acestui joc. Iar acum era ca și cum, alături de Susannah, ar fi descoperit (sau redescoperit) o vrajă foarte concretă care lega viețile lor din New York de această altă viață, fără să fie nevoie nici de uși magice, nici de globuri de cristal, nici de portaluri. Râse ca nebunul și începu să-și întindă picioarele înainte și înapoi cu mișcări de foarfece. Imediat Zalia Jaffords se apucă să-l imite. Spectacolul lor era la

fel de bun ca dansul-orezului. Mai bun, chiar, pentru că executau figurile la unison.

Cu siguranță că și Susannah era atinsă de vraja aceasta și, dintre toate minunile trecute și viitoare, aceste câteva minute din curtea familiei Jaffords își păstrară mereu farmecul unic. Nu doar doi săreau coarda în tandem, nici măcar patru, ci *șase*; iar cei doi uriași cretini și zâmbăreți învârteau frânghia cât de repede erau în stare.

Tian izbucni în râs, lovi din picioarele încălțate cu cizme scurte și strigă:

– Asta le întrece pe toate! Pe onoarea mea! Hai-*diiii*!

Iar de pe prispă, bunicul său scoase un hohot de râs atât de prăfuit, încât Susannah se întrebă de câtă vreme oare nu-și mai folosise glasul.

Magia mai rămase alături de ei câteva secunde. Coarda se învârtea atât de repede că ochiul nu mai putea să o vadă și din ea nu mai rămăsese decât un fâlfâit ca o bătaie din aripi. Cei șase – înșirați de la Eddie, cel mai înalt, aflat în capătul dinspre Zelman, până la micuțul dolofan Lyman, lângă Tia – se ridicau și coborau precum pistoanele unui mecanism.

Apoi frânghia se agăță în călcâiul cuiva – lui Susannah i se păru că al lui Heddon, deși după aceea toți vor lua vina asupra lor pentru ca nimeni să nu se simtă prost – și căzură toți în țărână, gâfâind și râzând. Cu mâinile la piept, Eddie o căută pe Susannah din priviri.

– Am făcut un infarct, iubito, cheamă ambulanța.

Femeia se săltă până la el și se aplecă mult ca să îl poată săruta.

– N-ai făcut niciun infarct, îi zise. Cu inima *mea* e o problemă, Eddie Dean. Te iubesc.

Se uită solemn la ea. Știa că, oricât de mult l-ar fi iubit, el o va iubi întotdeauna și mai mult. Și, ca de fiecare dată când asemenea gânduri îi treceau prin cap, avu din nou presentimentul care îi spunea că destinul, ka, nu le este prieten, că povestea lor avea să se sfârșească prost.

Și dacă așa stau lucrurile, datoria ta e să te asiguri să fie bine atât cât va dura. Ai să-ți îndeplinești datoria, Eddie?

– Cu cea mai mare plăcere, șopti el.

Susannah ridică din sprâncene.

– Ha?

Adică *Poftim?* în dialectul vorbit în Calla.

– Da, zâmbi el. Din toată inima.

O prinse de ceafă trăgând-o spre el și îi sărută fruntea, nasul și buzele. Gemenii izbucniră în râs și începură să aplaude. Țâncul chicoti. La fel și bătrânul de pe prispă.

4

După atâta mișcare, toți erau lihniți, iar Zalia, ajutată de Susannah din scaunul ei cu rotile, întinse o masă mare afară, în spatele casei. Priveliștea ce li se desfășura în fața ochilor era absolut încântătoare, cel puțin asta era părerea lui Eddie. La poalele dealului creștea o specie mai robustă de orez care ajunsese aproape de înălțimea unui stat de om. Mai încolo râul sclipea în lumina amurgului.

– Rogu-te, Zee, spune rugăciunea, zise Tian.

Mai târziu, Susannah îi povesti lui Eddie că Tian nu avusese o părere prea bună despre religia soției sale, însă atitudinea lui se schimbase de când primise sprijinul total neașteptat din partea Părintelui Callahan la adunarea din Sala de Întruniri.

– Capetele jos, copii.

Patru capete se înclinară – șase, cu cele ale uriașilor. Lyman și Lia își strânseră ochii atât de tare, încât ai fi jurat că îi chinuie o migrenă înfiorătoare, și își împletiră în dreptul pieptului mânuțele dolofane și rozalii de la apa rece de la pompă.

– Doamne, binecuvântează bucatele acestea pe care le vom mânca și pentru care îți mulțumim. Îți mulțumim și pentru oaspeții noștri și fie ca ei să se simtă bine cu noi, așa cum și noi ne vom simți bine cu ei. Izbăvește-ne pe noi de spaimele care apar la amiază și care se furișează în timpul nopții. Ție Îți mulțumim.

– *Mulțumim!* răcniră copiii – răcnetul Tiei făcu geamurile să zăngănească.

– În numele lui Dumnezeu, Tatăl, și al Fiului Lui, Omul Iisus.

– *Omul Iisus!* – răcnete la fel de sonore.

Pe Eddie îl amuză să vadă cum Bunelul, care etala un crucifix mare asemenea celor purtate de Zalman și Tia, rămase cu ochii deschiși pe toată durata rugăciunii, scobindu-se imperturbabil în nas.

– Amin.

– *Amin!*

– *BARABULE!* – conchise Tia.

5

Tian stătea într-un capăt al mesei, Zalia în celălalt. Gemenii nu fuseseră surghiuniți la o așa-zisă „masă a picilor" (cum Susannah și verișorii ei pătiseră mereu la sindrofiile de familie, și, vai, cât de tare mai detestase asta), ci ședeau, unul lângă celălalt, pe o latură, cu cei mari în capete. Heddon se îngrijea de Lia; Hedda îl ajuta pe Lyman. Susannah și Eddie stăteau unul lângă altul vizavi de copii, flancați de cei doi tineri giganți. Țâncul a stat ce a stat în poala mamei, apoi s-a plictisit și a fost mutat pe genunchii tatălui. Bătrânul era așezat chiar lângă Zalia, care îi tăia carnea din farfurie în bucățele mici-mici, îi dădea să mănânce și chiar îl ștergea la gură de sos. De peste masă Tian îi arunca priviri furioase, dar nu-i zise nimic decât o singură dată când îl întrebă dacă nu mai vrea niște pâine.

– Funcșonăște și mâna mia dacă vleau, răspunse bătrânul înșfăcând coșul cu pâine ca să-și dovedească spusele.

Mișcarea fu destul de iute pentru un domn așa de împovărat de ani, însă strică impresia făcută atunci când răsturnă borcanul cu dulceață.

– Culvo! exclamă el.

Cei patru copii se priviră cu ochi mari, apoi chicotiră înfundat pe sub mânuțele pe care și le puseseră la gură. Tia își repezi capul pe spate și necheză spre cer. Îl împunse pe Eddie cu cotul în coaste aproape dărâmându-l de pe scaun.

– Mi-aș dori să nu mai vorbești așa în fața celor mici, îl admonestă Zalia ridicând borcanul.

– Paldonează-mă, spuse Bunelul.

Eddie se întrebă dacă bunicul ar fi dat dovadă de aceeași smerenie încântătoare în cazul în care dojana ar fi venit din partea nepotului.

– Hai să-ți dau nițică dulceață, Bunelule, spuse Susannah luând borcanul de la Zalia.

Bătrânul se uită la ea cu ochi umezi, plini de adorație.

– N-am văjut muiele cafenie de fo patuj'de ani, i se adresă Bunelul. Veneau cu balca da' nu mai vin.

– Sper din suflet să nu te şocheze prea tare prezenţa mea, îi zâmbi Susannah, iar bătrânul îi răspunse cu un rânjet ştirb, de mârţoagă matusalemică.

Friptura era gustoasă, dar cam prea tare, porumbul – la fel de bun ca acel pregătit de Andy pentru masa de la marginea pădurii. Zalia fu nevoită să reumple de trei ori castronul cu cartofi, de dimensiunile unui lighean, şi de două ori vasul cu sos. Însă pentru Eddie revelaţia a constituit-o orezul. Zalia a servit trei feluri diferite şi, din punctul lui de vedere, fiecare a fost mai bun decât precedentul. Pe de altă parte, membrii familiei Jaffords mâncară cu gândurile aiurea, aşa cum beau apă clienţii restaurantelor. Masa se sfârşi cu o băutură din mere şi apoi copiii fură expediaţi la joacă. Bunelul semnală finalul cinei cu un râgâit răsunător.

– Mulşam mult, îi zise el Zaliei şi îşi lovi uşor gâtul de trei ori cu degetele. Bun-bun, Şee.

– Mă bucur să te văd că ai poftă de mâncare, Tăicuţule, îi răspunse ea.

Tian mârâi şi zise şi el:

– Tăicuţule, oamenii ăştia ar vrea să vorbească cu tine despre Lupi.

– Doar Eddie, dacă nu-ţi este cu supărare, interveni Susannah cu hotărâre. Eu am să ajut la strânsul mesei şi la spălatul vaselor.

– Nu-i nevoie, se împotrivi Zalia.

Lui Eddie i se păru că femeia încerca să-i transmită un mesaj lui Susannah – *Rămâi, te place,* spuneau ochii ei –, dar Susannah ori nu îl observă, ori preferă să îl ignore.

– Îmi face plăcere, zise ea mutându-se în scaunul cu rotile cu îndemânarea pe care numai o practică îndelungată o poate dezvolta. Ai să stai de vorbă cu omul meu, sai Jaffords? Bine?

– Aşta fu demult di tăt, spuse bătrânul, nepărând deloc refractar la rugămintea ce-i fusese adresată. Nu ştiu de mai pot. M-a lăşat memolia.

– Îmi doresc să aud tot ce-ţi mai aminteşti, zise Eddie. Absolut tot.

Tia îşi necheză iarăşi hohotele de râs de parcă auzise cea mai nostimă glumă din lume. Zal hohoti şi el, apoi luă restul de piure din castron cu o palmă la fel de lată cât un tocător pentru legume. Tian îl plesni imediat peste mână.

– Să nu mai faci asta niciodată, tăntălăule, de câte ori să-ţi spun?

– Biiiine, spuse Bunelul. Că şe mai fac io cu timpu' meu decât să mă covăşesc? Ajută-mă să melg napoi pe plispă, că nu poci să mă ulc pe scală. Adu pipa, fetişa mea, că cu pipă mă gândesc mai bine.

– Bineînţeles, îi răspunse Zalia ignorând mutra acră a soţului ei. Imediat.

6

– Toate o fost de mult di tăt, tle să plicepi aşta, începu Bunelul, după ce Zalia Jaffords îl instalase confortabil în balansoarul lui, cu o pernă la şale şi cu pipa la îndemână. Nu ştiu io de câte oli o fo venit, că de două, că de tlei, deşi io am fo de nouşpe secelişuli p'atunci, da' nu mai ştiu câţi ani o fost.

Spre nord-vest, apusul căpătase o minunată nuanţă roz-cenuşie. Tian trebăluia în staul, la animale, ajutat de Heddon şi de Hedda. Gemenii cei mici se duseseră în bucătărie cu mama lor. Cei doi uriaşi, Tian şi Zelman, stăteau la marginea curţii, privind spre est, fără să se mişte sau să vorbească. Semănau atât de bine cu monoliţii din Insula Paştelui pe care Eddie îi văzuse în pozele din *National Geographic*, că simţi cum i se face pielea ca de găină. Însă avea, totuşi, de ce să fie recunoscător. Bunelul părea destul de limpede şi vioi la minte, şi oricât de pronunţat – caraghios, chiar – îi era accentul, tânărul reuşise deocamdată să-l înţeleagă fără nicio problemă.

– Nu cred că anii care au trecut de atunci au prea mare importanţă, domnule, spuse Eddie.

– Hait! Dom'le! De mult de tăt nu mi-o zis nime aşe! Tle' că eşti din nold.

– Cam aşa ceva, fu de acord Eddie.

Bunelul căzu într-o tăcere prelungă, cu ochii mijiţi la amurgul palid. Apoi se uită din nou la Eddie, tresărind surprins.

– Om mâncat? Mi-o dat tainu'?

Inima lui Eddie rată o bătaie.

– Da, domnule. La masă, în spatele casei.

– Te-ntleb dacă o să mă cufulesc. Că aşa-i cum bag la maţ. Da' nu-mi vine. D-aia-ntleb.

– Am mâncat.

– Aha. Şi cum te cheamă?

– Eddie Dean.

– Aha.

Bătrânul trase din pipă. Două rotocoale gemene de fum îi ieşiră din nări.

– Şi şmolita aia a ta-i?

Eddie tocmai ce se pregătea să îl roage să-i explice cuvântul, când Bunelul îl lămuri:

– Muielea.

– Susannah. Da, este nevasta mea.

– Aha.

– Domnule... Bunelule... cum a fost cu Lupii?

Însă Eddie nu mai credea că va reuşi să scoată ceva de la bătrân. Poate Suze...

– Ţiu minte c-am fo patlu, spuse Bunelul.

– Nu cinci?

– Nee, nee, îl contrazise sec bunicul.

Şi continuă, cu accentul mult diminuat:

– Ielam tineli şi nebuni, şi ne dulea în cul dacă tlăiam sau nu. Plicepi ce spui? Şi mai elam atât de futuţi că ne-am gândit să ne luptăm cu Lupii fălă să ne pese dacă äiälalţi ziceau că da, sau că ba, sau că poate. Ielam io... Pokey Slidell... tovalăşu meu bun... şi Eamon Doolin cu muielea lui, Molly cu pălu' ca focu'. Diavoliţa împieliţată alunca falfulia ca nimeni alta.

– Farfuria?

– Aşe vezi, Sulatele Oliza aluncă cu falfulia. Zee aluncă şi ia. O s-o pui să-ţi alate. Falfuliile ielau ascuţite pe muchie fălă un loc de unde muielile le apucau. Spăimoase alme, da, da! Bălbaţii cu albalete nu-s nimic în faţa lol. Tle' să vezi.

Eddie îşi notă în minte să-i pomenească lui Roland de afacerea asta cu farfuria. Habar nu avea dacă era ceva de capul ei, dar *ştia sigur* că nu aveau suficiente arme.

– Molly i-a făcut felu'...

– N-ai omorât tu Lupul?

Eddie era năucit gândindu-se cum se împleteau adevărul cu legenda până nu mai puteai să le deosebeşti.

– Nee, nee, deşi – şi ochii Bunelului lucirä amuzaţi – Poate c-am zis ş-aşa ca să fac vleo muiele să-şi desfacă clacii la mine, plicepi?

– Cred că pricep.

– Molly Vâlvătaia a făcut-o cu falfulia, ș-ășta-i adevălu' gol-goluț. Da' să nu punem căluța naintea boului. Am știut că vin că văzulăm nolu' de plaf de dinainte. După aia, la vleo șese loți de olaș, s-au dejdinat.

– Adică ce au făcut? Că nu înțeleg.

Bunelul ridică trei degete încovoiate arătând că Lupii se împărțiseră în trei grupuri.

– Ăl mai male – că după plaf ne-am luat – s-a dus pușcă la plăvălia lu' Took, că cumpăniselă că acolo ne-ascunseselăm țâncii, în magazia din spate, vezi tu. Tooky avea o camelă de taină în spate, unde-și țânea banii și nestematele și niște pușcoace vechiuțe și alte gheșefturi d-ale lui. Că bun negustolaș mai e!

Și Bunelul slobozi iarăși cotcodăcitul prăfuit de râs.

– Bun ascunziș avea iel colo-șa, că nici ăi de luclau la moșu' ăl nesătul nu-l știau, da', când o fo venit Lupii, s-o dus glonț colo și au luat țâncii și o fo gătat pe cine le-a stat în cale sau s-a milogit de iei. Și după aia i-au dat foc cu altificele dă le aveau la iei și o fo plecat. Și o als din temelii, și male noloc că nu ne-a als tot olașu', tinele sai, că focu' ăla de vine din bețele de le au iei nu-i ca olișice foc de-l stingi cu apă. Ne-ne, pui apă pe iele și să fac și mai mali! Ald și mai tale! Fi-aș al naibii să fiu io!

Scuipă peste balustrada pridvorului ca pentru a-și accentua spusele și se uită cu viclenie la Eddie.

– Io nu zic decât că Eben Took n-o să vină cu voi la luptă, neam, nu contește pe câți răușăște nepotă-miu să convingă, sau tu cu pământia aia a ta. Plavălia aia ie în familia lu' Took dă când timpu' iera și el știlb, și nu se rișcă s-o mai vadă în foc. O dată fu destul pen' mișeii ăia flășcăiți, vezi tu?

– Văd.

– Din ăiălalți doi noli de plaf, ăl mai male se duse mai la vale, la felme. Ăl mai mic o fo venit pe Dlumu' de Est, la ăia mici, unde ielam și noi, unde îi aștăptam.

Dus de vraja aducerii-aminte, bătrânul se lumină la față. Eddie nu-l întrezări pe tânărul din vremurile acelea (căci Bunelul era mult prea bătrân), dar în ochii lui urduroși desluși acel amestec de exaltare și fermitate și spaimă care trebuie să-l fi însuflețit în ziua aceea. Care trebuie să-i fi însuflețit pe toți. Eddie se pomeni dorindu-și să încerce și el starea aceasta, așa cum flămândul își dorește un dumicat de pâine, iar bătrânul probabil că-i citi dorința pe chip, căci păru

că se semeţeşte şi capătă vigoare. Cu siguranţă că nepotul său nu i-ar fi putut provoca nicicând o asemenea reacţie; lui Tian nu-i lipsea curajul, mulţumesc foarte frumos, însă tot ţăran rămânea. Pe când omul *acesta*, acest Eddie din New York... acesta ar putea avea parte de o viaţă scurtă şi zbuciumată sfârşită printr-o moarte violentă, dar, pe 'Riza, era orice, dar nu ţăran.

– Continuă, îl îndemnă Eddie.

– Da. Aşa vezi. Ăi de veneau la noi, s-au împlăştâiat la Dlumu' Lâului, la felmele mici de olez de colo – după plaf ne-am dat seama – şi câţva s-o dus la Dlumu' Peabelly. Mi-aduc aminte că Pokey Slidell s-o uitat la mine, şi zâmbea nu ştiu cum şi mi-o întins mâna (aia dă nu ţânea albaleta cu ia) şi mi-o zâs...

7

Şi sub cerul arzător al toamnei, înconjuraţi de cântecul ultimilor greieri din an, care zumzăiau în iarba argintie, Pokey Slidell îi zice:

– Adevărat îţi spun, Jamie Jaffords, mi-a părut bine că te-am cunoscut.

Jamie nu i-a mai văzut niciodată zâmbetul acesta. Pe de altă parte, nici că apucase să vadă prea multe, căci n-avea decât nouăsprezece ani şi pe toţi şi-i petrecuse aici, în bucata asta de ţară pe care unii o numeau Marginea, iar alţii Semiluna. Şi, după cum se arată treaba, nici că va mai apuca să vadă ceva vreodată. Este un zâmbet tulburat, dar fără pic de frică în el. Jamie crede că un zâmbet asemănător s-a întins şi pe buzele lui. Iată-i aici, sub soarele taţilor lor, aşteptând să fie învăluiţi în beznă. Le-a sunat ceasul.

Dar îi strânge cu putere mâna lui Pokey.

– O să mai afli multe despre mine, Pokey, îi spune el.

– Sper să ai dreptate.

Norul de praf înaintează spre ei. Într-un minut, sau mai puţin, vor putea să-i vadă pe călăreţii care îl ridică. Şi, mai important, călăreţii vor putea să-i vadă pe ei.

Eamon Doolin zice:

– Ştiţi ce, eu cred c-ar fi bine să ne pitulăm în şanţul ăla – şi le arată marginea dreaptă a drumului – şi după ce vor trece de noi, să le sărim în spate.

Molly Doolin e îmbrăcată cu pantaloni negri și strâmți din mătase și cu o bluză albă descheiată la gât unde strălucește o amuletă mică, din argint, întruchipând-o pe Oriza cu pumnul ridicat. În mână Molly ține un disc ascuțit din aliaj de oțel cu titaniu albastru împodobit cu un desen dantelat ce reprezintă orezul verde de primăvară. Pe umăr ține o desagă din pânză, căptușită cu mătase, în care are alte cinci farfurii, două ale ei, și trei care aparținuseră mamei sale. Părul îi strălucește atât de puternic în lumina soarelui, încât îți spui că poate i-a luat foc capul. Și adevăr vă zic, curând chiar îi va lua foc.

– Fă ce vrei, Eamon Doolin, îi spune ea. Eu am să stau la vedere și am să strig numele surorii mele gemene, ca să-l audă bine. Poate o să mă calce cu caii lor, dar tot am să omor unu, sau am să-i retez picioarele de-acolo, de sub burțile cailor, mă jur că așa am să fac.

Nu mai e timp de discuții. Lupii apar de pe povârnișul care marchează intrarea în micuța gospodărie a lui Arra. Cei patru oameni din Calla îi văd, și nu se mai gândesc să se ascundă. Jamie aproape că s-ar fi așteptat să-l vadă pe Eamon Doolin, om blajin, care a început să chelească la douăzeci și trei de ani, să-și arunce arbaleta și să o zbughească spre Lupi prin iarbă cu mâinile ridicate deasupra capului, arătând că se predă. Dar nu. Doolin se duce lângă nevasta lui și pune o săgeată în arbaletă. Se aude un zbârnâit scurt când o armează.

Stau de-a curmezișul drumului, cu cizmele bine înfipte în praful fin ca făina. Blochează drumul. Și asupra lui Jamie se pogoară o stare de bine, ca o binecuvântare. Fac ce trebuie. Vor muri, dar nu mai contează. Mai bine să moară decât să stea deoparte atunci când sunt răpiți copiii. Fiecare dintre ei a pierdut un frate sau o soră, iar lui Pokey îi răpiseră și fratele și unul dintre copii. Fac ce trebuie. Știu că Lupii s-ar putea răzbuna pe ceilalți pentru îndrăzneala lor, dar nu mai contează. Fac ce trebuie.

– Veniți! strigă Jamie și își încordează arbaleta. Veniți, mișeilor! Veniți, fleșcăiților! Veniți și luați d-acilea! Hai, Calla! Hai, Calla Bryn Sturgis!

În tot tumultul acela, preț de o clipă cei patru Lupi par a sta pe loc, licărind în aburul zilei. Apoi, zgomotul copitelor, doar adineauri înăbușit și greoi, se ascute și Lupii par a sări spre ei. Pantalonii le sunt cenușii ca părul cailor lor. Mantiile verde închis le flutură pe urme. Măștile de sub glugile verzi (căci măști *trebuie să fie alea) sunt capete de lupi înfometați, cu colții rânjiți.*

– Patru la patru! urlă Jamie. Patru la patru! Suntem la egalitate! Rezistați, prieteni! Nu dați înapoi!

Cei patru Lupi pe cai cenușii se năpustesc asupra lor. Bărbații ridică arbaletele. Molly – uneori numită și Molly Vâlvătaia, mai degrabă din cauza temperamentului ei năbădăios decât din cauza părului ei roșu – își ridică farfuria deasupra umărului stâng. Nu mai pare furioasă, ci stăpânită și senină.

Cei doi Lupi de la margine au bețe cu artifice. Le ridică. Cei doi din mijloc își înalță pumnii îmbrăcați în mănuși verzi. Vor să arunce cu ceva în ei. Sfârleze incendiare, *își zice Jamie calm.* Asta sunt.

– Stați așa..., spune Pokey. Stați... stați... acum!

Lansează săgeata, iar aceasta zbârnâie pe deasupra capului celui de-al doilea Lup din dreapta. Săgeata lui Eamon se lovește de gâtul calului din stânga. Animalul nechează și se clatină. Lupii parcurg acum ultimii patruzeci de metri care-i mai despart de oamenii buni din Calla, de curajoșii folken *din Calla. Săgeata intră în calul de alături tocmai în momentul în care călărețul acestuia aruncă ce ținea în mână. Într-adevăr, e o sfârlează incendiară, dar o aruncă mult prea departe, iar sistemul ei de ghidaj nu poate fixa nicio țintă.*

Săgeata lui Jamie lovește pieptul celui de-al treilea călăreț. Urletul de triumf i se stinge încă dinainte de-ai părăsi gâtul atunci când își vede săgeata ricoșând din pieptul creaturii, la fel cum ar fi ricoșat din pieptul metalic al lui Andy sau de un bolovan din Câmpul Urgisit.

Porți armură, 'tu-ți mama ta, porți armură, fir-ai tu să fii...

Cealaltă sfârlează îl lovește pe Eamon Doolin drept în față. Capul îi explodează împroșcând sânge și fragmente de os și ceva cenușiu și cleios. Sfârleaza mai zboară vreo treizeci de pași, apoi se rotește și se întoarce. Jamie se apleacă iute, iar ea îi vâjâie aspru pe deasupra capului.

Molly nu s-a clintit din loc. Nici măcar când e stropită cu sângele și creierii bărbatului ei. Iar acum zbiară:

– ASTA-I PENTRU MINNIE, NEMERNICI CE SUNTEȚI!

și aruncă farfuria. Distanța e foarte mică acum, dar ea aruncă cu forță, iar farfuria se înalță imediat în văzduh.

Prea tare ai aruncat, drăguță, *zice Jammie în gând evitând lovitura unui băț cu artifică (și bățul cu artifică scoate vâjâitul ăla aspru și straniu).* Prea tare, fir-aș al naibii.

Dar Lupul țintit de Molly intră în farfuria zburătoare. Aceasta îl lovește chiar la îmbinarea dintre gluga verde și masca de lup. Trrrssst! *Și creatura cade pe spate de pe cal, dând disperat din mâinile înmănușate.*

Pokey și Jamie izbucnesc în urale sălbatice, iar Molly bagă mâna în desagă după o altă farfurie. Tocmai scoate una de acolo, când bățul cu artifică îi retează brațul din umăr. Se clatină, cu buzele dezvelindu-i dinții, și se prăbușește într-un genunchi, iar bluza îi ia foc. Lui Jamie nu-i vine să-și creadă ochilor când o vede că întinde mâna întreagă după farfuria căzută în țărână odată cu brațul ei retezat.

Cei trei Lupi rămași călare au trecut deja de ei. Cel lovit de Molly se zvârcolește disperat, dând din mâinile înmănușate spre cer cu gesturi ce par a spune: „Ce poți să faci? Ce poți să faci cu țăranii ăștia nenorociți?"

Ceilalți trei fac o întoarce perfectă de cavaleriști bine antrenați și se îndreaptă înapoi spre ei. Molly reușește să smulgă farfuria din propriile-i degete moarte, dar cade pe spate, înghițită de flăcări.

– Luptă, Pokey! zbiară isteric Jamie pe când moartea galopează spre ei sub cerul de oțel arzător. Luptă, sau zeii să te blesteme!

Și îl învăluie din nou aceeași stare de bine, deși nările-i sunt pline de izul trupurilor carbonizate ale celor doi Doolin. Asta ar fi trebuit să facă mereu, da, sigur, toți ar fi trebuit să se ridice la luptă, pentru că Lupii pot *fi învinși, deși e foarte posibil ca ei să nu mai apuce să povestească asta, iar sălbaticii ăștia își vor lua cu ei cumătrul mort și astfel nimeni nu va ști că se poate.*

Aude zbârnâitul altei săgeți trase de Pokey și imediat o sfârlează îl izbește pe acesta chiar în piept, iar el explodează pe sub haine, erupând valuri de sânge și carne sfârtecată prin mâneci și printre fărâmele nasturilor de la prohab. Și iarăși Jamie e ud până la piele, de această dată înmuiat în sosul fierbinte din cel ce-i fusese prieten. Trage și el cu arbaleta și săgeata lui crestează burta unuia dintre cai. Știe că-i inutil să se ferească, dar o face și ceva îi vâjâie pe deasupra capului. Unul din caii în galop îl lovește cu putere, aruncându-l în șanțul în care Eamon le propusese să se ascundă. Arbaleta-i zboară din mână. Rămâne întins acolo, cu ochii deschiși, știind că nu mai poate face altceva decât să se prefacă mort și să spere că vor trece pe lângă el. Dar sigur că nu vor face una ca asta, sigur că nu, însă nu i-a mai rămas nimic altceva, și face pe mortul, încercând să-și forțeze ochii să capete luciul morții. Oricum, știe că în câteva secunde nu va mai fi nevoit să se prefacă. Simte mirosul țărânii, aude cântecul greierilor în iarba înaltă și se agață de lucrurile acestea, știind că sunt ultimele

pe care le va mai simți sau auzi vreodată și că ultimul lucru care îi va fi dat să-l vadă vor fi Lupii năpustindu-se asupra lui cu rânjetele lor încremenite.

Se întorc.

Unul dintre ei vrea să arunce o sfârleză incendiară. Dar chiar atunci calul i se împleticește în trupul Lupului doborât, care încă se mai zvârcolește pe jos, deși mișcările îi sunt acum mult mai slăbite. Și sfârleaza trece peste Jamie. Aproape c-o simte cum ezită, căutându-și victima. Apoi se avântă în zbor peste câmpie.

Lupii se îndreaptă spre est, ridicând vălătuci de praf în urma lor. Sfârleaza face cale-ntoarsă și trece iarăși pe deasupra lui Jamie, de această dată mai încet, dar la o înălțime mai mare. După cincizeci de metri caii cenușii iau o curbă și dispar. Ultimul lucru pe care îl mai vede sunt trei mantii verzi fluturând în vânt.

Jamie se ridică pe picioare ca de gelatină. Sfârleaza mai face o buclă și se întoarce, acum drept spre el, dar mult mai încet, de parcă s-ar fi consumat forța aceea care o ținea în funcțiune. Jamie se urcă din șanț înapoi pe drum, se prăbușește în genunchi chiar lângă rămășițele fumegânde ale trupului lui Pokey și îi ia arbaleta. O apucă de coadă, ca pe un ciocan de cricket. Sfârleaza vine spre el. Jamie duce arbaleta peste umăr, iar când obiectul acela se apropie, îl trosnește așa cum ai ucide o gânganie uriașă în aer. Sfârleaza cade lângă una din cizmele lui Pokey și rămâne acolo, bâzâind cu ură, încercând să se ridice.

– Na, blestemato! urlă Jamie plângând și acoperind-o cu țărână. Na, blestemato! Na! Și na! Și na!

Până nu se mai vede de sub mormanul de țărână care zumzăie și tremură și, în cele din urmă, devine nemișcat.

Fără să se ridice – tot n-are putere să se țină pe picioare, nu încă, și nici nu-i vine să creadă că a rămas în viață – Jamie Jaffords se târăște în patru labe spre monstrul ucis de Molly... care acum chiar că e mort, *sau, cel puțin, nu se mai zvârcolește. Vrea să-i scoată masca, să vadă cum arată. Mai întâi îl împunge cu ambele picioare, aidoma unui copil apucat de bâzdâc. Corpul Lupului se leagănă într-o parte și în cealaltă, apoi rămâne iarăși nemișcat. Dinspre el vine o duhoare acră. Și un fum scârbos iese din masca ce pare că se topește.*

E mort, *își spune tânărul ce va ajunge să fie cel mai bătrân locuitor din Calla.* Mort, da, cu siguranță că-i mort. Așa că, du-te, lașule! Du-te și scoate-i masca!

Și se duce. Sub soarele arzător al toamnei pune mâna pe masca ce i se pare a fi făcută dintr-o plasă metalică și trage de ea și vede...

8

O clipă, Eddie nici nu-şi dădu seama că bătrânul se oprise. Era cu gândurile duse, fascinat de povestea lui. Vedea totul cu atâta claritate, încât ar fi putut foarte bine să fie *el* acel tânăr de pe Drumul de Est, în genunchi în ţărână, cu arbaleta sprijinită pe umăr ca o bâtă de baseball, gata să lovească sfârleaza ce se îndrepta spre el.

Atunci Susannah trecu pe lângă prispă în scaunul ei cu rotile, ţinând în poală un lighean cu grăunţe pentru găini. Le aruncă o privire ciudată. Eddie se deşteptă. Nu venise până aici ca să se distreze. Iar faptul că o asemenea poveste îl *putea* distra spunea anumite lucruri despre el.

– Şi? îl întrebă pe bătrân după ce Susannah a intrat în hambar. Ce-ai văzut?

– Ai?

Bunelul îi aruncă o privire atât de goală de orice gând, că pe Eddie îl apucă disperarea.

– Ce-ai *văzut*? Când i-ai scos masca?

Privirea aceea de deşertăciune perfectă – toate luminile sunt aprinse, dar nu-i nimeni acasă – mai dăinui o clipă. Şi apoi (prin puterea voinţei, sau, cel puţin, aşa i se păru lui Eddie) bătrânul îşi veni în fire. Se uită în spate, spre casă. Se uită spre gura neagră a hambarului şi spre dunga de lumină fosforescentă ce venea dinăuntru. Se uită prin curte.

E înspăimântat, pricepu Eddie. *E speriat de moarte.*

Încercă să-şi spună că nu-i vorba despre nimic altceva decât despre paranoia de om bătrân, dar şi el se simţea înfiorat.

– Vino mai colea, mormăi Bunelul.

Eddie se apropie de el.

– Nu i-am zâs decât lu' fi-miu, Luke... Taica lu' Tian. Da' mult, mult după aia. Şi mi-o zâs să nu mai zâc la nimeni. Şi io zâc: „Da', Lukey, dacă ne e de folos? Dacă ne e de folos când ol mai veni?"

Bunelul abia dacă-şi mişca buzele, însă accentul acela înfiorător aproape că-i dispăruse cu totul, iar Eddie reuşea acum să-l înţeleagă perfect.

– Şi el mi-o zâs: „Taică, dacă chial ai zâs că poa' să ne fie de folos, de ce n-ai zâs mai demult?" Şi io n-am avut ce să-i zâc, băiatule, că mi-am ţânut fleanca că aşa mi-o zâs mintea mea. Şi, până la ulmă, la ce să ne *ajute*? Ce să *schimbe*?

– Nu știu, îi răspunse Eddie.

Stăteau nas în nas acum. Iar tânărul simțea miros de friptură de vită și de sos în respirația bătrânului Jamie.

– De unde să știu, când nu mi-ai spus ce ai văzut?

– „Legele Loșu își găsește olșcind slugoi", mi-o zâs băiatu' meu. Mai bine să nu afle nimeni că ai fost acolo, și mai ales să nu afle ce-ai *văzut*, ca să nu plindă și ăia de veste, da, chial ăia din Bubuit de Tunet." Și io am văzut ceva cumplit, băiete.

Deși înnebunit de nerăbdare, Eddie îi zise că-i mai bine să-l lase să-și depene povestea în felul lui.

– Ce anume, Bunelule?

– Am văzut că Luke nu m-o clezut cu totul. Și-o fi zâs că tac-su a născocit un basm cu Lupi molți ca să se dea mare. Da' și un tembel și-al fi dat seama că, dacă voiam să mă fălesc, atunci mă făceam pe mine ucigașul de Lupi, și nu ziceam nimica de nevasta lui Eamon Doolin.

Perfect logic, își spuse Eddie, amintindu-și că, totuși, Bunelul se împăunase cu afacerea asta odată ca niciodată, cum ar fi zis Roland. Surâse fără să vrea.

– Lu' Lukey i-ela teamă să nu m-auză caleva și să ia de bun ce zâc. Și să se ducă să le zâcă la Lupi și io să mol doal pen'că mi-a venit să născocesc o poveste. Da' nu era deloc născoceală.

Îl implora pe Eddie din ochii lui urduroși.

– *Tu* mă clezi, așa-i?

Eddie dădu din cap.

– Știu că spui adevărul, Bunelule, dar cine să...

Se întrerupse. *Cine să te toarne?* suna întrebarea lui, dar nu credea că Bunelul va înțelege.

– Cine să le spună Lupilor? Pe cine bănuiai?

Bunelul cercetă cu privirea curtea întunecată, deschise gura să spună ceva, o închise la loc.

– Spune-mi, insistă Eddie. Spune-mi pe cine...

Mâna mare a Bunelului, uscată, tremurând de bătrânețe, dar uluitor de puternică, îl prinse de ceafă și îl trase aproape. Favoriții țepoși i se frecară de ureche, înfiorându-l.

Bunelul îi șopti nouăsprezece cuvinte, pe când ultima lumină a zilei se stingea și noaptea devenea stăpână peste Calla.

Eddie Dean făcu ochii mari. Primul lucru care-i trecu prin minte fu că acum înțelegea cum era treaba cu caii – cu caii cenușii. Al doilea gând fu: *Dar bineînțeles. Este perfect normal. Ar fi trebuit să ne dăm seama.*

Cele nouăsprezece cuvinte fură rostite și șoaptele Bunelului încetară. Mâna care strânsese gâtul lui Eddie reveni pe genunchii bătrânului. Eddie îl privi în ochi:

– Adevărat?

– Adevălat, pistolalule, răspunse bătrânul. Cum nu se poate mai adevărat. Nu știu dacă toți elau așa, că măști asemănătoale pot fi puse pe fețe difelite, da'...

– Nu, spuse Eddie, cu gândul tot la caii cenușii.

Fără a mai pune la socoteală pantalonii cenușii. Mantiile verzi. Perfect normal. Cum zicea cântecul ăla pe care i-l cânta mama lui? *Ești în armată, nu ții de coadă o vacă. Și n-ai să fii avut, om amărât, ești în armată.*

– Trebuie să-i spun povestea asta și dinh-ului meu, spuse Eddie.

Bunelul dădu încet din cap.

– Da, zise el. Faci cum zâci că-i bine. Nu mi-i bine cu băiatu', că Lukey o fo să puie pușu un' Tian pusă văljaua, plișepi?

Eddie dădu viguros din cap ca și cum ar fi priceput absolut tot. Susannah îi traduse mai târziu ce spusese Bunelul: *Nu mă înțeleg prea bine cu băiatul. Lukey a vrut să facă fântâna unde i-a arătat Tian cu vergeaua, pricepi?*

– Vergea magică? întrebă Susannah de undeva, din întuneric.

Se întorsese neauzită de nimeni de la hambar, iar acum ținea mâna ridicată de parcă ar fi arătat un iadeș.

Bătrânul se uită la ea uimit, apoi dădu din cap.

– Vălja, da. Io n-am vlut să-l las, da' după șe Lupii o fo plecat cu solă-sa, Tia, Lukey fășa doa' șe voia băiatu'. Plișepi? Să lași un mucos de șepteșpe ani să zâcă un' să pui pușu, că cu vălja, că fălă vălja? Da' Lukey acolo o puse și fu *apă*, tle' să zâc, am văzut toți cum sclipișa și i-am simșit milosu', da' asta o fost înainte să se plăvale peleții de humă peste iel și mi-o înglopat de viu băietu'. L-am scos, dar se dusăse la celuli, că avea și bojocii și gâții plini de humă și nămol.

Încet, foarte încet, bătrânul își scoase o batistă din buzunar și se șterse cu ea la ochi.

– De atunși nu mai ie loc de bună-zâua cu băiatu' ăst; pen' că fântâna aia i săpată întle noi, deși voi n-o videți. Da' zâce bine când zâce să lupte cu Lupii, și dac' i-oi zâșe șeva de la mine, zi-i că Bunelu'-su îi fălos de iel, fălos mult de tăt, al naibii să fiu io! Vână de Jaffo'ds îi în iel, așa să știi! Ne-om fi șeltat noi tăți anii ăștia, da' acu' se vede că sânjele nu se fașe apă.

Bătrânul dădu iarăși din cap.

– Du-te de-i zâșe dinhului tău, așa să fași! Zi-i tăt! Și dacă se află... dacă Lupii ol veni mai lepede din cauza la o baligă uscată ca mini...

Își dezgoli gingiile într-un rânjet care-i îngheță lui Eddie sângele în vine.

– Încă mai pot să umblu cu albaleta, continuă bătrânul, și șeva mi zâșe că pământia ta poa' să-nvețe să dea cu falfulia, că nu contează dacă ale au nu clași.

Bunelul rămase cu privirea pierdută în beznă.

– Să vină numa', șopti el. Ultima dată-i cu folos, așe să știi. Ultima dată-i cu folos.

VII

FOAMEA DIN NOAPTE

1

Mia se afla din nou în castel, însă acum totul era altfel. De data aceasta nu mai zăbovi, păcălindu-și foamea, știind că în curând va mânca și se va ghiftui, știind că și ea, și fătul ei se vor sătura. De data aceasta era hămesită și disperată, ca și cum în pântecele ei și-ar fi făcut culcuș o sălbăticiune hămesită. Înțelese că ceea ce simțise în timpul celorlalte expediții nu fusese nicidecum foame, nicidecum foame adevărată, ci doar apetit sănătos. De data aceasta era altfel.

I se apropie sorocul, își zise ea. *Trebuie să mănânce mai mult ca să capete putere. La fel și eu.*

Dar îi era teamă – era *îngrozită* – la gândul că acum nu era vorba doar de nevoia de a mânca mai mult. Trebuia să se hrănească cu ceva anume, ceva rarisim. Fătul avea nevoie de acest ceva pentru ca să-și... ei, bine, pentru ca să-și...

Pentru ca să-și desăvârșească devenirea.

Da! Da, despre asta era vorba, despre devenire! Precis va găsi ce-i trebuie în sala de ospețe – o mie de feluri de mâncare, unul mai delicios decât altul. Va rade tot de pe masă, iar când va descoperi ceea ce-i trebuie – leguma specială, sau condimentul, sau friptura, sau icrele – nervii și intestinele ei vor da semnalul, iar ea va mânca... o, cum se va mai *ghiftui*...

Începu să meargă mai repede. Începu să alerge. Ca prin vis își dădea seama că e îmbrăcată cu pantaloni. Cu pantaloni din denim, pantaloni de cowboy. Și, în loc de conduri, în picioare avea cizme scurte.

Cizme scurte, își șopti mintea ei către sine, *Cizme scurte, cu folos să-ți fie.*

Dar nimic din toate astea nu conta acum. Nu conta decât să apuce să se hrănească, să se *îndoape* (o, cât de foame îi era) și să găsească ceea ce-i trebuia fătului. Să găsească acel ceva care pe el îl va face mai puternic, iar pe ea o va face să intre în travaliu.

Coborî în goană scara impunătoare, spre murmurul neîntrerupt al motoarelor cu transmisie-lentă. Până acum ar fi trebuit s-o copleșească toate acele arome minunate – carne prăjită, pui la grătar, pești copți în crustă de ierburi – dar nu simțea deloc miros de mâncare.

Poate am răcit, încercă ea să se liniștească pe când trop-trop-tropăia pe trepte. *Asta trebuie să fie, probabil că am răcit. Și mi s-au inflamat sinusurile, și de-aia nu simt niciun miros...*

Doar că *simțea* anumite mirosuri. Miros de praf și de vechi. Miros de igrasie și iz slab de motorină. Miros de mucegai din tapiseriile și draperiile acestor încăperi în paragină.

Simțea toate aceste mirosuri. Dar nu și miros de mâncare.

Alergă spre ușa dublă, peste pardoseala din marmură neagră, fără să observe că iarăși o urmărea cineva – acum nu mai era pistolarul, ci un băiat cu ochi mari și păr zburlit, îmbrăcat cu o cămașă și chiloți din bumbac. Mia traversă foaierul cu dalele lui din marmură neagră și trandafirie, și cu statuia din marmură și oțel. Nu se mai opri pentru reverență, nici măcar nu înclină capul când trecu pe lângă ea. Putea să rabde să-i fie *ei* foame. Dar nu și fătului. În niciun caz fătului.

Dar se opri, totuși (doar câteva secunde), văzându-și imaginea, lăptoasă și neclară, reflectată în oțelul cromat al statuii. Peste jeanși avea o bluză albă și simplă (*I se spune tricou*, îi explică mintea ei) pe care scria ceva deasupra unui desen.

Desenul reprezenta un porc.

Nu contează ce-i pe cămașă, femeie. Nu contează decât fătul. Trebuie să-ți hrănești fătul!

Se năpusti în sufragerie, dar se opri imediat cu un icnet de spaimă. Acum încăperea era înecată în umbră. Mai ardeau doar foarte puține dintre torțele

electrice. Chiar în faţa ochilor ei, o torţă din celălalt capăt al camerei pâlpâi, bâzâi şi se stinse. Farfuriile *chipoase* fuseseră înlocuite cu unele albastre, decorate cu lujeri verzi de orez. Plantele formau litera **Zn** din Limba Nobilă, care însemna *eternitate* şi *acum* şi *hai*, ca în *hai-commala*. Dar nu contau farfuriile. Nu contau ornamentele. Nu conta decât faptul că farfuriile şi cupele din cristal erau goale şi acoperite cu praf.

Dar, nu, nu erau toate goale. Într-un pocal era o tarantulă moartă cu multele-i picioare chircite.

Observă gâtul unei sticle care ieşea dintr-o frapieră din argint şi stomacul îi scoase un strigăt imperativ. O înşfăcă, abia băgând de seamă că în găleată nu era strop de apă, darămite gheaţă; era cu desăvârşire uscată. Măcar sticla părea a avea ceva lichid înăuntru...

Dar înainte ca Mia să apuce să-şi lipească buzele de gura sticlei, mirosul înţepător de oţet o izbi cu atâta forţă, că-i lăcrimară ochii.

– Futu-ţi *pizda mă-tii!* zbieră ea aruncând sticla de podea. Futu-ţi *pizda pizdelor mă-tii!*

Sticla se făcu cioburi speriind creaturile ce mişunau pe acolo. Se ascunseră chiţăind sub masă.

– Da, da, *bine* faceţi că vă ascundeţi! urlă femeia. Duceţi-vă la dracu', acolo să vă duceţi! Căci eu sunt Mia, fiică a nimănui, şi sunt tare prost dispusă! Şi *voi mânca*! Da! Da, aşa voi face!

Asta era o minciună sfruntată, căci pe masă nu se afla nimic *comestibil*. Era nişte pâine, dar coltucul pe care catadicsi să-l ia în mână era tare ca piatra. Mai erau şi nişte resturi de peşte, dar putreziseră şi pe deasupra lor colcăiau viermi alb-verzui.

Stomacul îi bombăni furios, deloc impresionat de toată scârboşenia aia. Mai rău încă, ceva de *sub* stomacul ei se zvârcoli neliniştit, şi o lovi, şi zbieră după mâncare. Dar nu cu vocea, ci activând anumite conexiuni existente în ea, în cea mai primitivă parte a sistemului ei nervos. I se uscă gâtul; gura i se făcu pungă de parcă băuse vinul ăla acrit; ochii i se holbară, ieşind din orbite, ascuţindu-i vederea. Fiece gând, fiece simţ, fiece instinct rezonând la aceeaşi simplă noţiune: *hrană*.

Dincolo de capătul mesei se afla tablou în care Arthur Eld, cu sabia ridicată deasupra capului, traversa călare o mlaştină, urmat de trei dintre cavalerii săi

pistolari. În jurul gâtului îi avea pe Saita, marele șarpe, pe care se presupune că îl omorâse cu puțin timp înainte. Altă expediție încununată de succes! Halal să-i fie! Bărbații și expedițiile lor! Ptiu! Ce-i păsa ei de uciderea unui șarpe fermecat? Ea purta un făt în pântece, iar fătul acesta era flămând.

Flămund, își zise cu o voce străină. *Ie tare flămund.*

Ușile duble erau în spatele ecranului. Trecu printre ele, tot fără să observe cum băiatul Jake stătea în chiloți în capătul celălalt al sălii, cum băiatul Jake stătea și se uita la ea cu teamă.

Bucătăria era de asemenea pustie, de asemenea plină de praf. Tejghelele erau mânjite cu tot felul de urme ale creaturilor care trecuseră pe acolo. Oale și cratițe și alte vase aruncate de-a valma pe jos. Dincolo de mizeria asta erau patru chiuvete, dintre care una plină cu apă stătută și cu o crustă de un verde murdar deasupra. Încăperea era luminată de tuburi de neon. Numai câteva mai ardeau acum neîntrerupt. Majoritatea pâlpâiau, se stingeau, se aprindeau la loc, dând acestui loc al dezastrului un aspect de coșmar supranatural.

Își croi drum prin bucătărie, lovind cu piciorul oalele și cratițele din drum. Mai încolo descoperi un rând de patru cuptoare. Ușa celui de-al treilea era întredeschisă și dinăuntru se simțea un firicel plăpând de căldură asemenea celei degajate de o vatră la vreo șase sau opt ore după ce au ars și ultimii tăciuni. Venea și un miros care atrase din nou vociferări din partea stomacului ei. Miros de friptură proaspătă.

Mia deschise ușa cuptorului. Și da, înăuntru era ceva ce semăna cu o friptură. Și din friptura aceea mânca un șobolan de mărimea unui motan castrat. Întoarse capul auzind pocnetul ușii deschise și se uită țintă la ea cu ochi negri, netemători. Îi fremătau mustățile pline de grăsime. Apoi se întoarse iarăși la friptură. Femeia îi auzi plescăitul și zgomotul cărnii sfârtecate.

Nu, nu, Domnule Șobolan. N-a fost pregătită pentru tine. Ci pentru mine și pentru fătul meu.

– Îți dau o singură șansă, amice! fredonă ea întorcându-se spre sertarele de sub tejghea. Cară-te cât încă mai poți! Să nu zici că nu te-am avertizat!

Nu că s-ar fi cărat. Și Domnu' Șobolan ie flămund.

Trase un sertar în care nu găsi nimic altceva decât niște funduri din lemn pe care se taie pâinea și un făcăleț. Se gândi în treacăt la făcăleț, însă nu avea deloc intenția să-și stropească friptura cu mai mult sânge de șobolan decât era absolut

necesar. Deschise dulapul de dedesubt și acolo descoperi forme pentru brioșe și prăjituri fanteziste. Trecu mai la stânga, deschise un alt sertar, și acolo găsi ce căuta.

Mia analiză cuțitele, dar alese furculița pentru grătar. Cei doi dinți ai ei era lungi cam de doisprezece centimetri. Se întoarse, ezită, apoi verifică și celelalte trei cuptoare. Goale, așa cum își imaginase. Ceva – ursita, providența, ka – lăsase în locul acela friptură proaspătă, destulă doar pentru o singură persoană. Domnul Șobolan crezuse că-i a lui. Domnul Șobolan făcuse o greșeală. Nu credea că Domnul Șobolan va mai face alta. În orice caz, nu pe lumea aceasta.

Se aplecă din nou, și din nou aroma de porc la cuptor îi umplu nările. Zâmbi cu gura până la urechi și pe la colțurile zâmbetului începu să i se prelingă saliva. De data aceasta Domnul Șobolan nu se uită la ea. Domnul Șobolan era de părere că ea nu reprezintă nicio amenințare. Foarte bine. Așa și trebuie. Se aplecă și mai mult, trase aer adânc în piept și înfipse furculița în el. Șobo-kebab! Îl scoase din cuptor și se uită la el. Chițăia furios, se zvârcolea înnebunit, sângele se prelingea pe mânerul furculiței până pe pumnul ei. Îl aruncă în chiuveta cu apă stătută. Șobolanul dispăru în mâzga de acolo. O fracțiune de secundă se ivi la suprafață vârful disperat al cozii, apoi se cufundă și el și nu se mai văzu nimic.

Încercă robinetele de la chiuvete, iar ultimul îi răsplăti străduința printr-o șuviță anemică de apă. Își spălă mâna plină de sânge până când se termină apa. Apoi se întoarse la cuptor, ștergându-se de apă pe turul pantalonilor. Nici acum nu-l văzu pe Jake în ușa de la bucătărie. Băiatul o urmărea cu atenție și nu făcea nicio încercare să se ascundă, pentru că era evident că pentru ea nu mai există nimic în jur decât aroma fripturii. Sigur, nu era suficientă mâncare, și nu era tocmai ce-i trebuia flăcăului ei, dar va trebui să se mulțumească cu doar atât pentru moment.

Apucă marginile tăvii din cuptor, dar se trase imediat înapoi cu un geamăt, suflând peste degete și rânjind. Rânjetul ei exprima durere, dar și un soi de umor. Se pare că Domnul Șobolan fusese o lecuță mai insensibil la fierbințeala tăvii, sau poate că fusese o lecuță mai flămând. Deși era greu de imaginat cum cineva – om sau animal – ar fi putut fi mai flămând decât ea.

Mi-i *fome!* urlă ea, râzând în hohote, în vreme ce deschidea pe rând toate sertarele. Mia-i o duduie *flămândă,* așa să știți! Nu s-a dus nici la Morehouse, nici la vreun alt colegiu, da-i *flămândă!* Și la flăcăul meu i-i fome!

Abia în ultimul sertar (oare nu așa se întâmplă mai mereu?) găsi mănușile de cuptor pe care le căuta. Și le puse și scoase tava cu friptură. Iar hohotele

i se topiră într-un oftat de mirare... apoi izbucni iarăşi în râs, mai răsunător şi mai viguros. Ce gâscă mai era! Ce tăntăloaică! O clipă avusese senzaţia că friptura cu crustă rumenă, ciugulită foarte puţin de Domnul Şobolan, era corpul unui copil. Şi, da, chiar că un purcel de lapte la cuptor ar putea să *semene* un pic cu un bebeluş... cu un copil... cu fătul cuiva... dar acum, că-l vedea mai bine – ochii închişi, urechile arse, mărul copt din rât – nu mai încăpea îndoială că era doar o friptură de purcel.

Puse tava pe tejghea şi îşi aminti de reflexia ei în luciul statuii din foaier. Dar lasă asta acum. Toată fiinţa îi gemea de poftă. Scoase un cuţit pentru friptură din acelaşi sertar în care găsise furculiţa şi decupă locul pe care îl rosese Domnul Şobolan, aşa cum ai decupa dintr-un măr gaura făcută de un vierme. Zvârli peste umăr bucata de carne şi îşi cufundă întreaga faţă în friptură.

Jake o urmărea tăcut din pragul uşii.

Când foamea îi mai scăzu din intensitate, Mia se uită prin bucătărie cu o expresie care oscila între chibzuire şi disperare. Ce va face atunci când friptura aceasta se va termina? Ce va mânca data următoare când o va izbi o foame la fel de cumplită? Şi unde anume va găsi ceea ce-şi doreşte flăcăul ei, ceea ce-i trebuie flăcăului ei? Ar face absolut orice ca să găsească acel ceva special – aliment, sau băutură, sau vitamină, sau ce-o fi – şi să-şi facă provizii îndestulătoare. Porcul fusese bun (şi destul de mult cât să-l adoarmă din nou, slavă zeilor şi Omului Iisus), dar nu fusese tocmai ce-i trebuia.

Pentru moment, îl trânti pe sai-Purceluş înapoi în tava lui şi îşi trase peste cap tricoul ca să poată vedea mai bine inscripţionarea de pe piept. Desenul reprezenta un purcel fript, dar pe care starea aceea nu părea să-l deranjeze, căci zâmbea foarte fericit. Deasupra lui stătea scris cu litere rudimentare: RESTAURANTUL DIXIE PIG, LEX ŞI 61ST. Iar dedesubt: „CELE MAI BUNE COSTIŢE DIN NEW YORK" – REVISTA GOURMET

Restaurantul Dixie Pig, îşi zise ea. *Dixie Pig. Unde am mai auzit numele ăsta?*

Nu-şi aducea aminte, dar bănuia că, la nevoie, va fi în stare să găsească strada aia care se chema Lex.

– Tre' să fie chiar între Third Avenue şi Park, spuse ea. Nu-i aşa?

Băiatul, care se strecurase afară din bucătărie, dar lăsase uşa întredeschisă în spatele lui, dădu nefericit din cap. Da, chiar acolo era.

Măi, măi, măi, își zise Mia. *Deocamdată totul este bine, cât se poate de bine. În fond, și mâine e o zi, așa cum zice femeia aia din carte. Am să mă gândesc mâine la asta. Corect?*

Corect. Înșfăcă iarăși friptura și reîncepu să înfulece. Plescăiturile ei nu se deosebeau cu mult de cele făcute de șobolan. Chiar că nu se deosebeau cu mult de ele.

2

Tian și Zalia făcuseră tot posibilul ca să-i convingă pe Eddie și Susannah să se odihnească în dormitorul lor. Și nu a fost deloc o treabă ușoară să-i convingă pe cei doi Jaffords că nu le *trebuia* dormitorul lor, că nu s-ar simți în largul lor acolo. În cele din urmă, lui Susannah îi reuși figura când le destăinui, cu tremur în glas, că ceva înfiorător li se întâmplase în orașul Lud, ceva atât de traumatizant încât nici unul dintre ei nu mai poate dormi liniștit într-o casă de atunci încoace. Mult mai bine s-ar simți în podul hambarului de unde să poată vedea afară prin ușa deschisă.

Bună minciună, iscusit istorisită. Tian și Zalia o ascultară cu o naivitate atât credulă, încât Eddie își simți brusc conștiința încărcată. O mulțime de lucruri îngrozitoare li se întâmplaseră în Lud, asta era adevărat, dar nimic care să le provoace o asemenea fobie a dormitului în casă. Cel puțin așa credea; că, de când plecaseră din lumea lor, nu petrecuseră decât o singură noapte (noaptea trecută) sub un acoperiș adevărat al unei case adevărate.

Acum stătea cu picioarele încrucișate pe una dintre păturile pe care i le dăduse Zalia ca să le întindă peste fân. Se uita în curte, spre râu, dincolo de prispa unde ascultase povestea Bunelului. Luna intra și ieșea din nori, acum poleind lumea cu argint, acum cufundând-o în beznă. Iar Eddie abia dacă reușea să deslușească ceva. Era atent la zgomotele venite de sub el, din hambar, de acolo unde erau boxele vitelor. Era pe undeva pe acolo, sigur că acolo era, dar, pentru numele lui Dumnezeu, ce *silențioasă* era.

Și, că veni vorba, cine este *ea? Roland zice că-i Mia, dar ăsta-i doar un nume. Cine este ea pe bune?*

Dar nu era *doar* un nume. *Înseamnă* mamă *în Limba Nobilă,* îi explicase pistolarul.

Înseamnă *mamă.*

Mă rog. Dar nu este mama copilului meu. Flăcăul ăla nu-i fiul meu.

De jos se auzi un pocnet urmat de scârțâitul unei scânduri. Eddie înțepeni. Acolo era, vezi bine. Începuse să aibă ceva îndoieli, dar uite că acolo era.

Se trezise cam după șase ceasuri de somn profund, fără vise, și observase că dispăruse. Se duse la ușa deschisă a podului și privi afară. Iat-o. Chiar și la lumina lunii își putea da seama că nu Susannah era cea care se învârtea de colo-colo în scaunul cu rotile; nu era Suze a lui aia, dar nu era nici Odetta Holmes, nici Detta Walker. Totuși nu i se părea complet necunoscută. O văzuse...

Ai văzut-o în New York, numai că atunci avea picioare și știa cum să se folosească de ele. Avea picioare și nu voia să se apropie prea mult de trandafir. Avea motivele ei, motive corecte, dar vrei să știi care cred eu că a fost motivul adevărat? Cred că i-a fost teamă ca nu cumva trandafirul să-i facă rău chestiei ăleia de-o poartă în burtă.

Însă îi părea rău de femeia aceasta. Indiferent cine era ea și indiferent ce anume creștea în ea, ajunsese în necazul ăsta atunci când îl salvase pe Jake Chambers. Îl ținuse la distanță pe demonul din cercul vorbelor, îl ținuse închis în ea până când Eddie terminase de cioplit cheia din lemn.

Dacă ai fi terminat-o mai repede – dacă n-ai fi fost atât de căcăcios – nici măcar n-ar fi intrat *în beleaua asta.*

Eddie alungase gândul. Sigur, era ceva adevăr acolo – își *pierduse* încrederea atunci când cioplise cheia, de aceea nu fusese gata atunci când a venit clipa să-l aducă pe Jake – însă pusese capăt acestui mod de gândire. Nu-i folosea la nimic să-și provoace atât de multe răni.

Însă îl încercase un sentiment de milă pentru femeia aceea de afară. În tăcerea adormită a nopții, printre alternanțele de lumina lunii și de întuneric beznă, o văzu cum manevrează scaunul cu rotile al lui Susannah cât era curtea de lungă... și înapoi... și iar în curmeziș... și la stânga... și la dreapta. Îi amintea un pic de roboții cei vechi din poiana lui Shardik, cei pe care Roland îl obligase să-i ucidă. Și ce era de mirare? Adormise cu gândul la roboții ăia și la vorbele lui Roland: *Sunt creaturi extrem de triste în felul lor ciudat. Eddie le va scurta suferința.* Suferința celui care semăna cu un șarpe din segmente de oțel îmbinate cu balamale, suferința celui care semăna cu tractorul Tonka pe care îl

primise cadou de aniversare, suferința celui care semăna cu un șobolan isteric din inox. Îi împușcase pe toți, cu excepția ultimului, o chestie zburătoare, de care se ocupase Roland.

Aidoma acelor roboți străvechi, femeia din curte voia să ajungă undeva, însă nu știa unde. Voia să facă rost de ceva, însă nu știa de ce anume. Iar întrebarea era: ce să facă el?

Privește și așteaptă, atâta tot. Gândește-te ce altă aiureală ai să spui dacă se trezește cineva și o vede cum se fâțâie prin curte. Alt sindrom de stres posttraumatic în urma experienței din Lud, ce zici?

– Mie îmi convine, șopti el, dar chiar atunci Susannah întoarse scaunul și se îndreptă spre hambar, părând că acum știe ce vrea să facă.

Eddie se întinse, gata să simuleze că doarme, dar n-o auzi urcând scara spre pod, ci un geamăt de efort și scârțâitul scândurilor din dosul hambarului. Cu ochii minții o văzu cum se dă jos din scaun și se îndreaptă într-acolo cu mersul ei de-a bușilea extrem de rapid. Ca să... ce?

Cinci minute de liniște. Devenise mai agitat, când auzi un singur țipăt, scurt și ascuțit. Semăna mult cu cel al unui prunc, iar gândul acesta îi făcu pielea de găină pe testicule. Se uită la scara care cobora în hambar și se forță să mai aștepte puțin.

Un porc a guițat. Unul din ăia mici. Un purceluș, atâta tot.

Poate că da. Dar de ce în fața ochilor îi apăreau cei doi gemeni mai mici? Și mai ales fetița. Lya rimează cu Mia. Doar niște bebeluși, și era absurd să-ți închipui că Susannah ar putea tăia gâtul unui copil, era complet aberantă o asemenea idee, dar...

Dar cea de acolo nu *este Susannah, și ai să te frigi dacă te încăpățânezi să-ți spui asta, ai să te frigi cum ai mai făcut-o și înainte.*

Fript pe dracu'. Aproape *omorât.* Cât pe ce să-l lase fără față homaroșeniile.

Detta m-a azvârlit la creaturile alea târâtoare. Iar asta nu e ea.

Nu, aceasta nu era Detta, iar el avea o vagă bănuială – mai mult o intuiție – că această femeie ar putea fi mult mai amabilă decât Detta, dar nici vorbă să-și riște viața ca să afle câtă dreptate are.

Sau viețile copiilor? Copiii lui Tian și ai Zaliei?

Transpira abundent, neștiind ce să facă.

După o așteptare ce i se păru nesfârșită, se auziră alte țipete și scârțâituri. Ultimele chiar de sub scara care ducea spre pod. Eddie se culcă iarăși și închise

ochii. Nu de tot. Printre gene îi văzu capul apărând în ușa podului. Chiar în clipa aceea luna ieși de după un nor și inundă podul cu argintul ei. Și atunci observă că se mânjise cu sânge în colțurile gurii, sânge întunecat, de-ai fi crezut că-i ciocolată, și își spuse că trebuie neapărat să țină minte s-o șteargă atunci când se vor scula. Nu trebuia s-o vadă nimeni așa.

Iar eu nu-mi doresc nimic altceva decât să văd gemenii, își mai spuse Eddie. *Ambele perechi, toți patru, să-i văd că sunt bine, sănătoși. Mai ales Lya. Ce-mi mai doresc? Să-l văd pe Tian cum iese supărat din hambar. Și să ne întrebe dacă am auzit ceva în timpul nopții, dacă nu cumva am auzit o vulpe, sau vreuna din pisicile alea de stâncă despre care se tot vorbește prin părțile astea. Pentru că, vedeți voi, nu-mi iese la socoteală un purceluș. Sper că ai ascuns bine ce-a mai rămas din el, Mia, sau cum te-o fi chemând. Sper că l-ai ascuns bine.*

Femeia se apropie de el, se întinse pe pătură, se întoarse pe o parte și adormi imediat – își dădu seama după ritmul regulat al respirației. Eddie întoarse capul și se uită spre casa unde dormea familia Jaffords.

Nu s-a apropiat de casă.

Doar dacă nu cumva a traversat hambarul cu scaunul cu rotile și a ieșit pe ușa din spate. Dacă nu cumva a ocolit casa... s-a cățărat pe o fereastră... a luat unul din gemenii cei mici... a luat fetița... s-a întors cu ea la hambar... și...

Nu se poate. În primul rând, n-a avut timp.

Poate că nu. Dar el, unul, se va simți mult mai bine de dimineață, când îi va vedea pe toți copiii la micul dejun. Și pe Aaron, băiețelul cu mânuțe dolofane și burtică. Își aduse aminte de replica mamei sale atunci când i se întâmpla să vadă pe stradă câte un copilaș în cărucior: *O dulceață! Îți vine să-l mănânci!*

Încetează! Culcă-te!

Dar nu reuși să adoarmă decât după mult timp.

3

Jake se deșteptă gâfâind din coșmar, fără să-și dea seama unde se află. Tremurând, se ridică în șezut, strângându-și brațele în jurul său. Purta doar o

cămașă simplă din bumbac – mult prea largă pentru el – și un șort subțire tot din bumbac, genul sport, de asemenea cu câteva numere mai mare.

Se auzi un mormăit, urmat de un vânt înăbușit. Jake privi în direcția de unde veniseră aceste sunete, îl văzu pe Benny Slightman învelit până la nas cu două pături și își aminti totul. Purta una din flanelele de corp ale lui Benny și o pereche de izmene de-a lui Benny. Era în cortul lui Benny. Pe malul înalt al râului. În partea aceasta malurile erau din piatră, îi explicase Benny, deloc potrivite pentru orez, dar minunate pentru pescuit. Dacă aveau nițeluș noroc, vor fi în stare să-și prindă micul dejun în apele lui Deva-Tete Whye. Și, cu toate că Benny știa că Jake și Ete vor fi nevoiți să se întoarcă acasă la Bătrân, ca să se alăture dinh-ului lor și tovarășilor lor de ka-tet pentru o zi sau două, sau poate mai mult, poate Jake o să mai treacă pe aici mai încolo. Aici se pescuia bine, puțin mai în amonte era un loc tocmai bun pentru scăldat, iar peșterile din jur aveau pereți care străluceau în întuneric și erau populate cu șopârle fosforescente. Jake adormise cu gândul la toate aceste minunății. Nu-i plăcea că nu mai are arma la el (văzuse și făcuse mult prea multe ca să se mai poată simți vreodată în largul său fără armă), însă era convins că Andy stă cu ochii pe ei, și își îngădui să doarmă mai profund.

Apoi avu visul acela. Visul acela înfiorător. Susannah în bucătăria imensă și murdară a unui castel părăsit. Susannah cu un șobolan înfipt în dinții unei furculițe de friptură. Susannah ținând șobolanul în sus și râzând în hohote, în vreme ce sângele vietății se scurgea pe mânerul din lemn al furculiței până pe pumnul ei.

Știi că n-a fost vis. Trebuie să-i spui lui Roland.

Gândul imediat următor îl tulbură parcă și mai tare: *Roland știe. Și Eddie știe.*

Își trase genunchii la piept și și-i cuprinse cu brațele, simțindu-se mai nefericit decât se simțise vreodată din ziua aceea când își recitise lucrarea pentru cursul de engleză al domnișoarei Avery. *Cum înțeleg eu adevărul* se intitulase compunerea aceea și, cu toate că acum îl înțelegea mai bine – înțelegea cât anume era provocat de ceea ce Roland numea „atingerea" lui, adică de intuiția lui, de hipersensibilitatea lui – prima lui reacție a fost una de groază pură. Ce simțea acum, însă, nu era atât groază cât...

Tristețe.

Da. Se presupunea că sunt un ka-tet, dar acum unitatea lor fusese distrusă. Susannah devenise o altă persoană, iar Roland nu voia ca ea să afle, nu acum, cu Lupii aproape și aici, și în cealaltă lume.

Lupii din Calla, Lupii din New York.

Își dorea să fie supărat, însă nu avea *pe cine* să se supere. În fond, Susannah rămăsese gravidă atunci când îl ajutase *pe el*, și dacă Roland și Eddie nu-i spuneau ce se întâmplă, o făceau doar ca să o protejeze.

Mda, fie și așa, interveni o voce înciudată. *Dar mai vor și să fie siguri că o să ne fie de folos atunci când vor veni Lupii. Dacă chiar atunci ar avea treabă să avorteze, zic și eu, sau să facă o criză de nervi, sau altceva, am fi cu o armă în minus și ar fi cam nasol.*

Își dădea seama că nu-i cinstit din partea lui, dar visul îl zguduise rău de tot. Nu-și putea lua gândurile de la șobolanul ăla; de la șobolanul care se zvârcolea în furculița mare de grătar. Nu-și putea lua gândul de la felul în care îl ținea ea ridicat. Și cum rânjea la el. Asta-i important. *Cum rânjea.* Chiar în clipa aceea îi atinse gândul, iar gândul ei spunea: *Șobo-kebab.*

– Iisuse, șopti băiatul.

Credea că înțelege de ce Roland nu voia să-i spună lui Susannah despre Mia – și despre copil, despre „făt", cum zicea Mia – dar oare de ce nu înțelegea pistolarul că se pierduse ceva mult mai important, și se pierdea tot mai mult cu fiecare zi care trecea?

Ei sunt adulți și știu mai bine decât tine.

Vacs. Dacă chiar ești mai deștept atunci când ești adult, cum se face că tatăl lui fuma trei pachete de țigări fără filtru pe zi, și trăgea cocaină pe nas până îl bușea sângele? Dacă a fi adult însemna să ai cât de cât o vagă idee despre ce e bine sau rău, cum se face că mama lui se culca cu maseorul personal, un individ cu bicepși colosali, dar creier microscopic? Și cum se face că nici unul dintre ei nu a observat, la sfârșitul primăverii din 1977, cum copilul lor (a cărui poreclă, 'Bama, era cunoscută doar de menajeră) era pe punctul de a-și pierde mințile?

Nu-i tot una.

Dar dacă era același lucru? Dacă Roland și Eddie nu puteau să vadă adevărul tocmai pentru că se aflau atât de aproape de problemă?

Dar care este adevărul? Cum înțelegi tu adevărul?

El înțelegea că nu mai sunt un ka-tet.

Ce-i spusese Roland lui Callahan când au stat de vorbă prima dată? *Formăm un tot rotund.* Asta fusese adevărat la momentul respectiv, dar Jake nu credea că mai este de actualitate. Își aduse aminte gluma veche a celor care aveau ghinionul să facă pană de cauciuc: *Păi, ce? Roata e turtită doar la bază.* Așa erau și ei acum: turtiți la bază. Acum nu mai erau un ka-tet – și cum ar fi putut să fie, atâta vreme cât aveau secrete unii față de alții? Oare povestea cu Mia și cu copilul din burta lui Susannah să fi fost singurele secrete dintre ei? Jake nu credea. Mai era ceva. Ceva ce Roland ascundea nu doar de Susannah, ci de ei toți.

Putem să învingem Lupii doar dacă suntem uniți, își zise el. *Dacă suntem ka-tet. Nu așa cum suntem acum. Așa nu-i putem învinge nici aici, nici în New York, nici nicăieri. Nu cred.*

Și îi veni altă idee, atât de înspăimântătoare încât la început refuză s-o ia în considerație. Numai că nu se putea. Oricât s-ar fi împotrivit de mult, această idee merita să fie analizată.

Aș putea să iau problema în mână. Aș putea să-i spun eu.

Și după aia? Cum o să-i zică lui Roland ce a făcut? Cum o să-i explice?

N-aș putea. Nu există nicio explicație pe lumea asta pe care el să o asculte. Singurul lucru pe care l-aș putea face...

Își aduse aminte că Roland le povestise cum se împotrivise el lui Cort. Boiernașul cel beat alesese bățul, băiatul cel neexperimentat alesese șoimul. Dacă el, Jake, ar fi trebuit să încalce hotărârea lui Roland și să-i dezvăluie lui Susannah adevărul, asta ar conduce direct la propriul său test al bărbăției.

Și nu sunt pregătit încă. Poate că Roland a fost, cât de cât, dar eu nu sunt ca el. Nimeni *nu-i ca el. O să mă bată și o să mă trimită la Lupi. Ete o să vrea să vină cu mine, dar eu n-am să-l las. Pentru că acolo așteaptă moartea. Poate că așteaptă tot ka-tet-ul nostru, categoric așteaptă un băiat singur.*

Totuși, Roland nu făcea bine să ascundă atâtea lucruri. Vor fi iarăși împreună ca să asculte finalul poveștii lui Callahan și – poate – ca să se ocupe de obiectul din biserică. Și ce ar trebui să facă el după aceea?

Stai de vorbă cu el. Încearcă să-l faci să priceapă că greșește.

Bine. Poate s-o facă. Va fi greu, dar poate s-o facă. Oare să vorbească și cu Eddie? Nu, parcă n-ar fi bine. Ar complica și mai mult lucrurile. Să hotărască Roland ce să i se spună lui Eddie. În fond, Roland era conducătorul lor, dinh-ul lor.

Fanta de la intrarea în cort tremură și Jake își repezi mâna alături, unde ar fi trebuit să se afle Rugerul lui. Firește că nu era acolo, însă de data aceasta nu avea nevoie de el. Căci Ete era cel care-și vârâse boticul înăuntru.

Jake se întinse să-l mângâie pe cap. Ete îi prinse ușurel mâna în colți și îl trase afară. Jake se duse bucuros cu el, căci somnul se afla acum la mii de kilometri depărtare.

Lumea era o pictură în nuanțe puternice de alb și negru. O pantă abruptă acoperită cu pietre ducea la râul larg, însă deloc adânc în locul acesta. Luna ardea în el ca o lampă. Jake observă două siluete pe malul pietros și îngheță. Chiar atunci luna se ascunse după un nor și lumea se întunecă. Ete strânse puțin din fălci și îl trase după el. Jake îl urmă, și descoperi un intrând pe mal, la vreun metru mai jos de el. Ete rămase deasupra lui, gâfâindu-i în ureche ca un motoraș.

Luna ieși de după nor. Lumea se lumină iarăși. Și Jake își dădu seama că Ete îl condusese pe o limbă din granit care ieșea din pământ ca prora unei corăbii naufragiate. Era o ascunzătoare foarte bună. Se uită în jur, apoi se uită la cele două siluete de lângă râu.

Una dintre ele era inconfundabilă; doar înălțimea și strălucirea metalului sub razele lunii erau suficiente pentru a-l recunoaște pe Andy, Robotul Mesager (și multe alte aplicații). Însă celălalt... da, chiar, cine era celălalt? Jake își încordă privirea, dar nu reuși să-și dea seama din prima încercare. Din ascunzătoarea lui și până la râu erau cel puțin două sute de metri și, oricât de strălucitoare ar fi fost lumina lunii, te putea păcăli foarte ușor. Chipul persoanei era ridicat ca să se poată uita la Andy, dar trăsăturile îi erau neclare. Și totuși, pălăria aia pe care o purta... Jake cunoștea foarte bine *pălăria* aia.

S-ar putea să te înșeli.

Și atunci persoana întoarse puțin capul și razele lunii scăpărară pe două cercuri gemene, și Jake se convinse. Or fi fost destui crescători de vite în Calla care să poarte pălării cu calota rotundă asemenea celui de lângă râu, însă doar unul singur purta ochelari.

Așa, bine, e tatăl lui Benny. Și ce dacă? Nu toți părinții sunt ca ai mei, unii chiar au grijă de copiii lor, cu atât mai mult când și-au pierdut unul așa cum domnul Slightman a pierdut-o pe sora geamănă a lui Benny. De fierbințeală la plămâni, zice Benny, ceea ce probabil că însemnă pneumonie în limba lor. Acum șase ani. Și noi am venit aici cu cortul, și domnul Slightman l-a trimis pe Andy să stea cu

ochii pe noi, numai că se trezește în miez de noapte și se hotărăște să vină să vadă el personal ce facem. Poate și el a avut un coșmar.

Poate că da, însă cum se explică faptul că Andy și cu domnul Slightman stau de vorbă pe malul râului?

Poate că n-o fi vrut să ne trezească. Poate că acum o să urce să vadă ce facem în cort – caz în care aș face bine să mă întorc – sau poate că o să-l creadă pe Andy pe cuvânt că suntem bine și o să se întoarcă la Rocking B.

Luna se ascunse în spatele altui nor, și Jake își zise că-i mai bine să rămână pe loc până când va ieși de după el. Și când luna lumină din nou locul, văzu ceva ce-l umplu de aceeași spaimă pe care o simțise în vis, atunci când o urmărise pe Mia prin castelul acela pustiu. O clipă se agăță de posibilitatea că acesta era tot un *vis*, că, pur și simplu, trecuse dintr-un vis în altul. Însă pietricelele care-i înțepau tălpile goale și răsuflarea caldă și umedă a lui Ete în urechea lui îi spuneau că totul era cât se poate de real. Toate astea se petreceau acum, cu adevărat.

Domnul Slightman nu pornise spre locul unde-și ridicaseră ei cortul, și nici înapoi spre moșie (deși Andy o apucase într-acolo, cu pașii lui de uriaș). Nu, tatăl lui Benny *traversa* râul prin apă. Spre est.

Probabil că are el motivele lui să se ducă acolo. Probabil că are un motiv perfect întemeiat.

Pe bune? Și care ar fi motivul ăla întemeiat? Căci dincolo de râu nu mai era Calla. Măcar atâta lucru știa și Jake. Dincolo nu era decât pustietate și deșert, zona-tampon dintre Ținuturile de Hotar și acea împărăție a morților numită Bubuit de Tunet.

Mai întâi descoperise că era ceva în neregulă cu Susannah – cu prietena lui, Susannah. Acum se părea că era ceva în neregulă și cu tatăl noului său prieten. Jake își dădu seama că începuse să-și roadă unghiile, obicei deprins în ultimele săptămâni petrecute la școala Piper, și se forță să înceteze.

– Nu-i corect, să știi, îi spuse lui Ete. Nu-i deloc corect.

Ete îl linse pe ureche. Jake se întoarse, îl luă în brațe și își îngropă fața în blana deasă a bumblerului. Ete rămase nemișcat, acceptându-i îmbrățișarea. După ceva vreme, Jake se urcă înapoi pe terenul mai neted unde stătea Ete. Se simțea puțin mai bine, puțin mai liniștit.

Luna intră iarăși în nori și lumea se întunecă. Jake nu se mai mișcă din loc. Ete scânci nerăbdător.

– Imediat, îi șopti Jake.

Luna apăru din nou peste lume. Jake se uită la locul unde stătuseră de vorbă Andy și Ben Slightman, întipărindu-și-l în minte. Era un bolovan mare, rotund și lucios acolo. Și de el se sprijinea un buștean adus de apă. Jake era aproape sigur că va putea să găsească iarăși locul acesta și fără cortul lui Benny ca reper.

Ai să-i spui lui Roland?

– Habar nu am, murmură el.

– Am, zise Ete de lângă glezna lui, făcându-l să tresară.

Sau spusese *nu am*? Ce anume zisese bumblerul?

Ai înnebunit?

Nu. Într-o vreme crezuse că *a înnebunit* – că e cu adevărat nebun, sau că se îndreaptă într-acolo cu viteza luminii –, dar acum nu mai credea asta. Și uneori Ete îi *citea* gândurile.

Jake se furișă înapoi în cort. Benny dormea dus, ca atunci când îl chemase Ete afară. Câteva secunde, Jake își mușcă buzele privind la acel băiat – mai mare ca vârstă, dar mai tânăr în atât de multe feluri care contau cu adevărat. Nu voia să-l bage în bucluc pe tatăl lui Benny. Nu dacă nu era absolut necesar.

Jake se culcă și își trase păturile până sub bărbie. Niciodată în toată viața lui nu se simțise atât de nehotărât, și își dorea să plângă. Începuse să se lumineze de ziuă înainte să poată adormi din nou.

VIII

PRĂVĂLIA LUI TOOK; UȘA NEDESCOPERITĂ

1

În prima jumătate de oră de la plecarea de la moșia lui Eisenhart, Roland și Jake nu rostiră niciun cuvânt. Caii lor mergeau în buiestru, unul lângă celălalt, în armonie desăvârșită. Roland știa că pe băiat îl frământă ceva; i se citea din expresia preocupată de pe chip. Și totuși, pistolarul fu teribil de surprins când Jake strânse pumnul, și-l apăsă în stânga pieptului și îi zise:

– Roland, înainte să ne întâlnim cu Eddie și cu Susannah, îmi dai voie să-ți vorbesc dan-dinh?

Adică: *Îmi dai voie să-mi deschid inima în fața înțelepciunii și autorității tale.* Dar sensul era mai complicat și extrem de vechi – data cu secole dinainte de Arthur Eld, sau, cel puțin, așa îi spusese Vannay. Însemna să împărtășești dinh-ului tău o problemă căreia nu-i găseai rezolvarea, de obicei o problemă de natură emoțională – ca dragostea. Și dacă făceai asta, te obligai implicit să faci exact ceea ce-ți sugera dinh-ul tău, fără întârziere și fără întrebări. Însă Jake Chambers nu putea avea necazuri în dragoste – doar dacă nu-i picase cu tronc superba Francine Tavery. Și, în primul rând, cum de știa expresia asta?

Alb la față, Jake se uita la el cu atâta gravitate în ochii săi mari, încât Roland se simți puțin cam stânjenit.

– Dan-dinh – de unde ai auzit expresia asta, Jake?

– De nicăieri. Cred că am cules-o din mintea ta, răspunse Jake, repezindu-se să adauge: Să știi că nu scotocesc dinadins pe acolo, dar mi se întâmplă să prind tot felul de chestii. Majoritatea fără importanță, așa mi se pare mie, dar uneori dau peste expresii din astea.

– Și le culegi așa cum o cioară sau o mierlă iau în cioc obiectele strălucitoare pe care le văd din zbor.

– Cam așa.

– Și ce alte expresii ai mai descoperit? Spune-mi câteva.

Jake păru încurcat.

– Nu-mi aduc aminte prea multe. „Dan-dinh", care înseamnă „îmi voi deschide inima în fața ta și mă leg să fac așa cum spui".

Era mult mai complicat, însă băiatul pricepuse esența. Așa că Roland aprobă „traducerea" cu un semn al capului. Își continuară drumul, iar căldura soarelui le mângâie obrajii și mângâie și pielea cailor care tropăiau mulțumiți. Roland se simțise mai liniștit după demonstrația cu farfuria pe care i-o oferise Margaret Eisenhart, iar ceva mai târziu purtase o discuție constructivă cu tatăl doamnei-sai. În plus, dormise bine pentru prima dată după mult timp.

– Corect.

– Să vedem. Mai e și „telmi", care cred că înseamnă să clevetești despre cineva despre care nu se cade să bârfești.

Roland surâse. De fapt, cuvântul era *telamei*, însă Jake îl prinsese din zbor așa cum se pronunță. Uluitor ce putea face băiatul acesta. Își promise ca pe viitor să-și păzească mai bine gândurile secrete. *Știa* cum s-o facă, slavă zeilor.

– Mai e și dash-dinh, care înseamnă un fel de conducător religios. Și ai avut cuvântul ăsta în minte azi de dimineață. Probabil din cauza... din cauza bătrânului manni? E dash-dinh?

Roland dădu din cap.

– Întocmai. Știi cum îl cheamă, Jake?

Și se concentră asupra numelui.

– Îi vezi numele în mintea mea?

– Sigur, Henchick, răspunse pe loc Jake. Ai stat de vorbă cu el... când? Târziu în noapte?

– Așa este.

Nu se concentrase și pe momentul când avusese loc discuția aceea și s-ar fi simțit mult mai bine dacă Jake n-ar fi aflat. Însă atingerea băiatului era puternică, și îl crezuse când îi spusese că nu-și vârâse dinadins nasul în mintea lui.

– Doamna Eisenhart își imaginează că-l urăște, dar tu crezi că doar se teme de el.

– Da, repetă Roland. Intuiția asta a ta este foarte puternică. Mult mai puternică decât a fost vreodată cea a lui Alain, și mult mai puternică decât a fost ea înainte. Datorită trandafirului, nu-i așa?

Jake dădu din cap. Da. Trandafirul. Merseră mai departe în tăcere. Copitele cailor ridicau norișori străvezii de praf. În ciuda soarelui, ziua era răcoroasă, prevestind toamna.

– Bine, Jake. Vorbește cu mine dan-dinh, dacă asta vrei, iar eu îți mulțumesc pentru încrederea în înțelepciunea mea, câtă o fi ea.

Însă, vreme de două minute, băiatul nu mai spuse nimic. Roland se uită cercetător la el, încercând să-i intre în minte așa cum Jake intrase într-a lui (și cu teribil de multă ușurință), dar nu descoperi nimic acolo. Absolut ni...

Ba nu. Un șobolan... care se zbătea... străpuns de ceva...

– Unde este castelul ăla unde se duce? îl întrebă pe neașteptate Jake. Știi cumva?

Roland nu reuși să-și mascheze reacția de surpriză. Reacția de mare uluire, mai corect spus. Amestecată cu o fărâmă de vinovăție. Și, brusc, înțelese... mă rog, nu chiar tot, dar suficient.

– Nu-i vorba de niciun castel. Niciodată n-a existat niciun castel, îi zise el lui Jake. Este doar un loc din mintea ei unde se refugiază, un loc pe care probabil că l-a născocit din poveștile pe care le-a citit la viața ei și din cele pe care vi le-am spus eu lângă focul de tabără. Se duce acolo ca să nu vadă ce mănâncă într-adevăr. Ce îi cere copilul ei.

– Am văzut-o mâncând friptură de porc la cuptor, spuse Jake. Numai că din friptura aia mâncase un șobolan înainte să vină ea. Și a înfipt în el o furculiță mare, din cele pentru grătar.

– Unde ai văzut toate astea?

– În castel.

Făcu o pauză și se corectă:

– În visul ei. Eu eram în visul ei.

– Te-a observat?

Ochii pistolarului erau aprinși, erau în flăcări. Calul îi simți starea de spirit și se opri. Se opri și calul lui Jake. Se aflau pe Drumul de Est, la un kilometru distanță de locul unde Molly Doolin, zisă și Vâlvătaia, ucisese pe vremuri un Lup venit din Bubuit de Tunet.

– Nu, răspunse Jake. Nu m-a observat.

Roland se gândi la noaptea când o urmărise el prin mlaștină. Atunci bănuise că ea se credea într-un cu totul alt loc, simțise asta, dar nu-și putuse da seama despre ce fel de loc era vorba. Viziunile pe care reușise să le capteze din mintea ei fuseseră întunecoase, neclare. Acum știa. Și mai știa încă un lucru: pe Jake îl tulburase hotărârea dinh-ului de a o lăsa pe Susannah să continue astfel. Și poate că avea tot dreptul să fie tulburat. Dar...

– Nu pe Susannah ai văzut-o, Jake.

– Știu. Am văzut-o pe cea care încă mai are picioare. Își zice Mia. E însărcinată și speriată de moarte.

Roland se hotărî:

– Dacă dorești să mi te adresezi dan-dinh, atunci povestește-mi absolut tot ce ai văzut în vis și absolut tot ce te-a necăjit după ce te-ai trezit, când ți-ai amintit visul. Și am să-ți împărtășesc din înțelepciunea inimii mele, atâta câtă este ea.

– Dar n-ai să mă... Roland, n-ai să mă certi?

Nici de această dată pistolarul nu reuși să-și ascundă mirarea.

– Nu, Jake. Nici pe departe. Poate ar trebui ca eu să te rog să nu mă certi tu *pe mine.*

Băiatul surâse stins. Caii porniră din nou la drum, ceva mai iute acum, ca și cum ar fi știut că se petrecuse ceva cumplit în locul acela și voiau să plece cât mai repede de acolo.

2

Înainte să înceapă să vorbească, Jake nu știuse cât anume să dezvăluie din gândurile care îl frământau. Nici acum nu se hotărâse încă dacă să-i spună lui Roland despre Andy și Slightman cel Bătrân. În cele din urmă se folosi

de sfatul pe care i-l dăduse Roland – *Povestește-mi absolut tot ce ai văzut în vis și absolut tot ce te-a necăjit după ce te-ai trezit, când ți-ai amintit visul* – și nu mai pomeni nimic despre întâlnirea la ceas de noapte de pe malul râului. Și chiar așa, la lumina zilei episodul acela i se părea mult mai puțin important.

Îi povesti lui Roland cum coborâse Mia în fugă scara cea mare, și îi povesti despre spaima ei fără margini atunci când văzuse că nu era nimic de mâncare în sufragerie, sau sala de ospețe, sau de banchet, sau cum mama naibii se chema. Îi povesti despre cum intrase în bucătărie. Despre cum descoperise friptura din care se înfrupta șobolanul. Despre cum își anihilase concurența. Despre cum înfulecase recompensa. Și apoi îi povesti cum se trezise el, lac de apă, speriat până în măduva oaselor, abia abținându-se să nu urle.

Șovăi și îi aruncă o privire lui Roland. Pistolarul își roti degetele în felul său nerăbdător – spune mai departe, grăbește-te, termină.

Oricum, își spuse băiatul, *mi-a promis că n-o să mă certe și se ține de cuvânt.*

Sigur că da, însă Jake tot nu se putea hotărî să-i mărturisească lui Roland că îi trecuse prin cap să-i dezvăluie el adevărul lui Susannah. Reuși, totuși, să-i împărtășească principala lui temere: din cauză că trei știau, iar unul nu, ka-tet-ul lor era fisurat exact atunci când ar fi trebuit să fie cât mai rezistent cu putință. Ba chiar îi povesti și bancul cel vechi cu omul cu pana de cauciuc care zice că *Roata e turtită doar la bază.* Și nu se așteptă ca Roland să râdă, și măcar în această privință așteptările i-au fost satisfăcute. Dar avu senzația că pistolarul era rușinat într-o oarecare măsură și chestia aceasta i se păru înfricoșătoare. Căci Jake avea impresia că sentimentul de rușine trebuie asociat doar cu acei oameni care nu știu cum să acționeze.

– Și până azi-noapte a fost și mai rău, spuse Jake, pentru că nu aveai de gând să-mi spui nici *mie,* nu-i așa?

– Nu, răspunse Roland.

– Nu?

– Am lăsat lucrurile să se desfășoare în voia lor. Lui Eddie i-am spus pentru că mi-era teamă că atunci când vor fi doar ei doi împreună, îi va descoperi expedițiile și va încerca s-o trezească din somn. Și mi-era teamă de ce li s-ar fi putut întâmpla într-o asemenea situație.

– De ce nu-i spui și ei, și gata?

Roland oftă.

– Ascultă-mă, Jake. Când eram tineri, Cort a avut grijă de pregătirea noastră fizică. Vannay a avut grijă de cea intelectuală. Amândoi au încercat să ne învețe tot ce știau despre morală. Dar în Gilead, tații noștri erau cei care aveau obligația să ne învețe despre destin, despre ka. Și, cum fiecare tată era diferit, fiecare dintre noi am ieșit din copilărie având idei vag diferite despre ce anume este ka și despre cum anume funcționează el. Înțelegi?

Înțeleg că eviți răspunsul la o întrebare foarte simplă, îi răspunse Jake în gând, dar dădu viguros din cap.

– Tatăl meu mi-a spus o sumedenie de lucruri despre subiectul acesta, și am uitat cea mai mare parte dintre ele, însă unul mi-a rămas întipărit în minte. Atunci când te simți nesigur, trebuie să-l lași pe ka să facă ce știe el mai bine că are de făcut.

– Deci ăsta e ka, spuse dezamăgit Jake. Roland, nu prea ne este de folos.

Pistolarul sesiză îngrijorarea din glasul băiatului, însă dezamăgirea îl îndureră. Se întoarse în șa, deschise gura, își dădu seama că urma să rostească o explicație deșartă și o închise la loc. În loc să se justifice, alese să spună adevărul.

– Nu știu ce să fac. Ai tu vreo idee?

Chipul băiatului căpătă o nuanță alarmantă de roșu, iar Roland pricepu că Jake credea că el este sarcastic, sarcastic, pentru numele tuturor zeilor! Că e furios. Era de-a dreptul înspăimântătoare o asemenea lipsă de înțelegere. *Are dreptate,* își spuse pistolarul. *Grupul nostru s-a fisurat. Zeii să ne aibă în paza lor.*

– Liniștește-te, îi spuse Roland lui Jake. Ascultă-mă, rogu-te, ascultă-mă cu luare-aminte. Lupii vor veni în Calla Bryn Sturgis. Balazar cu „domnii" lui vor veni în New York. Vor veni curând și unii, și ceilalți. Crezi că pruncul lui Susannah va aștepta până când vom rezolva aceste chestiuni, indiferent cum va fi să le rezolvăm? Eu, unul, nu știu.

– Nici măcar nu arată că ar fi gravidă, șopti Jake.

Roșeața îi mai dispăruse din obraji, însă tot în jos își ținea privirea.

– Nu, fu de acord Roland. Nu arată. Are sânii puțin mai plini – poate și șoldurile – dar astea sunt toate semnele. Așa că am motiv să sper. Și trebuie să speri și tu. Pentru că, mai presus de povestea cu Lupii și cea cu trandafirul din lumea ta, mai trebuie să ne gândim și cum să procedăm cu Treisprezece Negru. Eu am o idee – și sper să fie o idee bună –, dar trebuie să mai stau o dată de vorbă

cu Henchick. Și cu toții trebuie să ascultăm restul poveștii Părintelui Callahan. Te-ai gândit cumva să-i spui lui Susannah ce se petrece cu ea?

– Eu..., îngăimă Jake mușcându-și buzele.

– Văd că te-ai gândit. Scoate-ți gândul ăsta din cap. Dacă mai e ceva în afară de moarte care să destrame definitiv relația noastră, atunci acel ceva este nesupunerea. Eu sunt dinh-ul tău, Jake, și ești obligat să mă asculți.

– Știu! aproape strigă băiatul. Crezi că nu știu?

– Și crezi că-mi place? îl întrebă Roland la fel de înfierbântat. Nu pricepi cât de ușor mi-a fost înainte..., se întrerupse, îngrozit de ce era să spună.

– Înainte de venirea noastră, îi termină Jake propoziția pe un ton sec. Ei bine, știi ce? Nu noi am *cerut* să venim aici.

Și eu nu ți-am cerut să mă lași să cad în abis. Nu ți-am cerut să mă ucizi.

– Jake...

Pistolarul oftă, ridică mâinile spre cer, le lăsă să cadă. În fața lor drumul cotea spre locul unde se afla gospodăria familiei Jaffords, unde îi așteptau Eddie și Susannah.

– Nu pot face altceva decât să repet ce ți-am spus înainte: când nu ești sigur de ka, e mai bine să-l lași să-și vadă de treabă. Dacă încerci să intervii, aproape sigur vei strica totul.

– Atitudinea asta seamănă cu ceea ce oamenii din Regatul New York numesc „fofilare", Roland. Adică îmi dai un răspuns, care nu-i tocmai un răspuns, doar ca să mă faci să-ți cânt în strună.

Cu buzele strânse, Roland căzu pe gânduri.

– Tu mi-ai cerut să poruncesc inimii tale.

Jake dădu din cap cu teamă.

– Iată cele două lucruri pe care ți le spun dan-dinh. În primul rând, îți spun că noi trei – tu și cu mine și cu Eddie – vom discuta cu Susannah an-tet chiar înainte de venirea Lupilor și îi vom mărturisi tot ce știm. Că este însărcinată, că pruncul este aproape sigur pruncul unui demon, și că ea a creat o femeie pe nume Mia care să dea naștere acestui prunc. În al doilea rând, îți cer să nu mai pomenim despre povestea asta până când va veni clipa să stăm de vorbă cu ea.

Fața lui Jake se lumină pe măsură ce analiza în minte spusele pistolarului.

– Pe bune?

– Da.

Roland încercă să nu arate cât de tare îl rănea și îl înfuria această întrebare. Cu toate acestea, înțelegea de ce băiatul se simțise nevoit să o pună.

– Îți promit și îți jur. Îți convine așa?

– Da! Îmi convine de minune!

Roland dădu din cap.

– Nu fac asta pentru că aș fi convins că așa trebuie să procedăm, ci pentru că *tu* ești convins că așa este bine, Jake. Eu...

– Stai așa, prr, ho! îi pieri zâmbetul lui Jake. Nu încerca să-mi pui mie în cârcă treaba asta. Niciodată eu nu...

– Scutește-mă de prostiile astea, spuse Roland pe un ton sec și distant pe care Jake îl auzise doar rareori. Îmi ceri să iei parte la o decizie a bărbaților. Iar eu îți permit – eu *trebuie* să-ți permit – deoarece ka a stabilit ca tu să te porți ca un bărbat în situații dificile. Tu însuți ai deschis ușa aceasta atunci când mi-ai pus la îndoială discernământul. Tăgăduiești că așa este?

Din nou Jake făcu fețe-fețe – palid, îmbujorat, palid. Părea îngrozit și clătină din cap fără să rostească niciun cuvânt. *O, zei ai mei*, își zise Roland. *Cât de tare urăsc treaba asta. Pute ca un căcat de mort.*

Spuse cu ceva mai mult calm:

– Nu, nu tu ai cerut să fii adus aici. Iar eu nu mi-am dorit să-ți răpesc copilăria. Însă suntem aici, iar ka stă deoparte și își râde de noi. Trebuie să facem cum ne poruncește sau să plătim prețul.

Jake își plecă fruntea și scoase o șoaptă tremurată:

– Știu.

– Tu crezi că Susannah trebuie să afle. Eu, pe de altă parte, *nu* știu ce trebuie să facem – mi-am pierdut busola în această privință. Și atunci când unul știe și altul nu știe, cel care nu știe trebuie să-și plece capul, iar cel care știe trebuie să-și asume responsabilitatea. Mă înțelegi, Jake?

– Da, șopti din nou Jake, atingându-și fruntea cu pumnul strâns.

– Bine. Cu asta încheiem discuția. Atingerea ta e puternică.

– Aș fi vrut să nu fie! explodă Jake.

– Asta-i situația. Poți s-o atingi?

– Da. Nu că-mi vâr nasul în mintea ei – sau în mintea oricăruia dintre voi, așa să știi – dar, da, uneori o ating. Și prind frânturi din cântecele care-i trec prin cap, sau imagini din apartamentul ei din New York. Îi e tare dor de el.

Și odată și-a zis: „Păcat că n-am apucat să citesc romanul ăla nou de Allen Drury." Cred că Allen Drury e un scriitor renumit în *când*-ul ei.

– Cu alte cuvinte, ai prins numai lucruri de suprafață.

– Da.

– Însă ai putea să pătrunzi mai adânc.

– Aș putea și să mă uit la ea când se dezbracă, spuse posomorât Jake, dar nu înseamnă că ar fi bine.

– În situația de față *este* bine, Jake. Gândește-te la ea ca la o fântână din care bei zilnic un pocal ca să vezi dacă apa mai este dulce. Vreau să aflu dacă se schimbă. Și mai ales vreau să știu dacă are de gând s-o ia la vale.

Jake îl privi cu ochi mari.

– Dacă are de gând să fugă? Unde să fugă?

Roland clătină din cap:

– Nu știu. Unde se ascunde pisica să-și fete puii? În dulap? Sub hambar?

– Și dacă îi spunem, iar cealaltă învinge? Și dacă *Mia* o ia la vale, Roland, și o ia cu ea și pe Susannah?

Pistolarul nu-i răspunse. Firește, exact de asta se temea și el, iar Jake era suficient de inteligent ca să înțeleagă.

Băiatul se uită la el cu un anume resentiment perfect de înțeles... dar și cu acceptare.

– O dată pe zi. Nu mai des.

– Ba mai des dacă simți că se petrece vreo schimbare.

– Bine, zise Jake. Nu-mi place, dar eu te-am întrebat dan-dinh. Am senzația că m-ai bătut.

– Nu e o luptă, Jake. Și nici un joc nu e.

– Știu, clătină băiatul din cap. Mi se pare că m-ai făcut din vorbe, dar e în regulă.

Dar chiar te-am făcut din vorbe, îi răspunse Roland în gând. Era bine că nimeni nu-și dădea seama cât de pierdut se simțea el acum, când nu mai avea intuiția care îl ajutase în atâtea și atâtea situații dificile. *Așa am făcut... dar numai pentru că am fost obligat.*

– Deocamdată ne vom ține gura, dar îi vom spune chiar înainte de venirea Lupilor, spuse Jake. Chiar înainte de luptă. Asta-i învoiala?

Roland dădu din cap. Asta era învoiala.

– Și dacă va trebui să ne luptăm mai întâi cu Balazar – în cealaltă lume – tot va trebui să-i spunem, da?

– Da, răspunse Roland. Așa vom face.

– Nu-mi place, spuse posomorât Jake.

Iar Roland fu de acord cu el:

– Nici mie.

3

Când apărură Roland și Jake, Eddie stătea pe prispa familiei Jaffords. Cioplea o bucată de lemn și asculta povestea încâlcită pe care i-o spunea Bunelul, sperând că dă din cap a aprobare la momentele potrivite. Puse de-o parte cuțitul și coborî agale treptele ieșindu-le în întâmpinare și strigând-o pe Suze peste umăr.

Se simțea extraordinar de bine în dimineața aceasta. Se risipiseră ca luate de vânt toate spaimele de noaptea trecută, așa cum pățesc, îndeobște, temerile noastre cele mai cumplite din crucea nopților. Aidoma vampirilor de Tipul Unu și Doi pe care îi cunoștea Părintele, aceste temeri păreau alergice la lumina zilei. În primul rând, absolut toți copiii soților Jaffords fuseseră prezenți, în stare bună, la micul dejun. Mai mult încă, se descoperise că un purcel dispăruse din cocină. Tian îi întrebase pe Eddie și pe Susannah dacă auziseră ceva în timpul nopții și dăduse abătut din cap atunci când amândoi îi făcuseră semn că nu, nu auziseră nimic.

– Așa vezi. Prin partea noastră de lume au cam dispărut progeniturile mutanților, da' mai sunt destui în nord. Și de acolo coboară spre noi haite de câini sălbatici în fiecare toamnă. Se pare că au trecut acu' două săptămâni prin Calla Amity; săptămâna care vine precis o să dea năvală, iar Calla Lockwook o să dea de belea. Nu scot niciun sunet, așa să știți. Adică nu că s-ar mișca fără zgomot. Sunt muți, asta vreau să zic. N-au nimic aici.

Tian își puse mâna pe gât pentru exemplificare.

– În plus, n-am de ce să mă vait, că mie, personal, chiar mi-au făcut un *bine*. Am găsit un guzgan de hambar al naibii de mare. Cât se poate de mort. I-au smuls capul cu totul.

– Scârbos, se revoltă cu o grimasă teatrală Hedda, împingând la o parte castronul cu terci.

– Pune mâna de-ți mănâncă terciu' ăla, don'șoară, îi zise Zalia. Tre' să capeți putere ca să pui rufele la uscat.

– Mami-Mami, *de ce-eee?*

Eddie surprinse privirea lui Susannah și-i făcu cu ochiul. Ea îi răspunse, și, da, totul era în ordine. Sigur, dăduse o raită azi-noapte. Luase o gustărică. Îngropase resturile. Și, da, vor trebui să facă ceva cu sarcina asta a ei. Sigur că da. Dar totul va fi bine, în cele din urmă. Eddie era sigur de asta. În plus, la lumina zilei, simplul gând că Susannah ar fi putut face rău unui copil era absolut ridicolă.

– Heil, Roland, Jake.

Eddie se întoarse și o văzu pe Zalia pe prispă, făcând o reverență. Roland își scoase pălăria, o întinse spre ea în semn de salut, apoi și-o puse la loc pe cap.

– Sai, i se adresă el, ești de acord cu soțul tău care spune că trebuie să ne luptăm cu Lupii?

Femeia oftă, dar privirea nu-i șovăi nicio clipă.

– Da, pistolarule.

– Ceri ajutor și sprijin?

Întrebarea fu rostită fără ostentație – pe un ton aproape colocvial, de fapt – însă Eddie simți că-i stă inima în loc, iar când Susannah își strecură mâna într-a lui, o strânse cu putere. Iată cea de-a treia întrebare, întrebarea-cheie, întrebarea care nu fusese pusă nici celui mai mare moșier din Calla, nici celui mai mare crescător de vite din Calla, nici celui mai mare negustor din Calla. Întrebarea aceasta fusese adresată unei neveste de țăran, unei femei cu părul de culoarea șoricelului, strâns în coc la spate, unei femei a cărei piele, și așa închisă la culoare de la natură, se uscase și se zbârcise de la prea multă muncă sub razele puternice ale soarelui, unei femei ale cărei haine de lucru se decoloraseră de la prea mult spălat. Și era drept să fie așa. Era perfect. Pentru că sufletul comunității Calla Bryn Sturgis se afla în cele patru duzini de gospodării mici, întocmai ca aceasta, își spuse Eddie. Atunci Zalia Jaffords să vorbească în numele tuturor. La naiba, de ce nu?

– Cer și îți mulțumesc ție, îi răspunse ea simplu. Domnul Dumnezeu și Omul Iisus să te binecuvânteze pe tine și pe ai tăi.

Roland dădu din cap ușurel, de parcă i-ar fi dat binețe.

– Margaret Eisenhart mi-a arătat ceva.

– Nu mai spune? surâse blând Zalia.

Tian apăru de după colțul casei, istovit și asudat, deși era doar ora nouă dimineața. Pe umăr își aruncase un ham rupt. Le ură o zi bună lui Roland și lui Jake și se duse lângă soția sa. Rămase acolo, petrecându-și un braț pe după mijlocul ei.

– Ba da, și ne-a spus povestea Domniței Oriza și a lui Gray Dick.

– Este o poveste frumoasă, comentă neutru femeia.

– Așa este, fu de acord Roland. Nu am de gând s-o iau pe ocolite, doamnă-sai. Ești de acord să fii în prima linie cu farfuria ta atunci când va veni momentul să luptăm?

Tian făcu ochii mari. Căscă gura să spună ceva, apoi o închise la loc. Își privi lung soția ca un om în fața unei mari revelații.

– Da, răspunse Zalia.

Tian aruncă hamul și o cuprinse în brațe. Ea îi răspunse iute la îmbrățișare, apoi se întoarse iarăși spre Roland și prietenii lui.

Pistolarul zâmbea. Eddie fu cuprins de senzația de ireal care îl sufoca de fiecare dată când viziona acest fenomen.

– Bine. Și vrei s-o înveți pe Susannah să arunce farfuria?

Zalia o privi gânditoare pe Susannah.

– Vrea să învețe?

– Nu știu, interveni Susannah. Trebuie să învăț, Roland?

– Da.

– Când, pistolarule?

Roland făcu un calcul scurt în minte și spuse:

– Dacă totul merge bine, peste trei sau patru zile. Dacă n-are înclinație pentru așa ceva, trimite-mi-o înapoi și vom încerca cu Jake.

Băiatul tresări vizibil.

– Dar cred că se va descurca bine, continuă Roland. N-am mai pomenit un pistolar care să nu se învețe cu armele noi așa cum se învață rațele la un iaz nou. Și trebuie ca măcar unul dintre noi să arunce farfuria sau să tragă cu arbaleta, căci suntem patru și nu avem decât trei arme cu care ne putem lupta. Iar mie îmi place farfuria. Îmi place foarte mult.

– Sigur, atunci am s-o învăț tot ce știu, spuse Zalia adresându-i lui Susannah un surâs sfios.

– Atunci, peste nouă zile, vă aşteptăm la Bătrân acasă pe tine, pe Margaret, pe Rosalia şi pe Sarey Adams şi vom vedea ce vom face mai departe.

– Ai un plan? îl întrebă Tian cu ochi în care ardea speranţa.

– Voi avea atunci, răspunse Roland.

4

Merseră călare spre oraş, unul lângă celălalt, dar, acolo unde Drumul de Est se intersecta cu un altul care ducea de la nord la sud, Roland îşi struni calul.

– Aici ne despărţim, le spuse el, arătând către dealurile dinspre nord. La două ceasuri de aici se află locul pe care unii dintre Exploratori îl numesc Calla oamenilor manni, iar alţii, Cărarea Roşie a oamenilor manni. Oricum i-ai spune, este acelaşi lucru: satul în care trăiesc oamenii manni. Acolo mă voi întâlni cu Henchick.

– Dinh-ul lor, arătă Eddie că a înţeles.

Roland aprobă din cap.

– Dincolo de satul lor, la mai puţin de o oră de mers, sunt câteva mine abandonate şi o mulţime de peşteri.

– Locul pe care ni l-ai arătat pe harta gemenilor Tavery? întrebă Susannah.

– Nu tocmai, dar e destul de aproape de acela. Pe mine mă interesează cea pe care localnicii o numesc Peştera Uşii. Ne va povesti despre ea Callahan diseară.

– Ştii sigur, sau te bazezi pe intuiţie? vru să ştie Susannah.

– Henchick mi-a spus. Azi-noapte. Mi-a povestit şi despre Părinte. V-aş putea destăinui ce am aflat, dar cred că-i mai bine să-l lăsăm pe el să ne spună. În orice caz, peştera aceea este importantă pentru noi.

– Acolo e calea înapoi, nu? îl întrebă Jake. Crezi că pe acolo e calea înapoi în New York.

– Mai mult, îi răspunse pistolarul. Cu Treisprezece Negru în posesia noastră, cred că este calea spre orice *unde* şi spre orice *când*.

– Şi spre Turnul Întunecat? întrebă Eddie cu voce şoptită, răguşită din cauza emoţiei.

– Nu știu, răspunse Roland, dar cred că Henchick îmi va arăta peștera, iar atunci voi ști mai multe. Între timp, voi vă veți duce la prăvălia lui Took.

– Pe bune? întrebă Jake.

– Pe bune.

Roland își trase punga pe genunchi și scoase din ea un săculeț din piele cu baierele bine strânse. Nici unul dintre cei trei nu-l mai văzuse înainte.

– Tatăl meu mi l-a dat, le zise el dus pe gânduri. Numai atât mai am, în afară de fața asta distrusă care a fost tânără și chipeșă atunci când am intrat călare în Mejis împreună cu tovarășii mei de ka, acum mulți, mulți ani.

Se uitară la el cu un soi de teamă amestecată cu venerație profundă, toți trei cu același gând în minte: dacă pistolarul spunea adevărul, săculețul acela trebuia să fi fost vechi de sute de ani. Roland îl deschise, privi înăuntru, dădu din cap mulțumit.

– Susannah, întinde mâinile.

Le întinse. Și, în palmele ei făcute căuș, Roland vărsă zece monede din argint, golind săculețul.

– Eddie, întinde mâinile.

– Ei, Roland, am senzația că rezervorul a secat.

– Întinde mâinile.

Eddie ridică din umeri și le întinse. Roland răsturnă săculețul, iar în palmele tânărului căzură douăsprezece monede din aur. Săculețul era din nou gol.

– Jake?

Jake întinse palmele. Din buzunarul ponchoului, Ete urmărea curios scena. De data aceasta, din săculeț căzură șase pietre prețioase. Și iarăși săculețul se goli.

– Nu sunt decât granate, zise Roland pe ton de scuză. Dar am auzit că sunt o marfă bună de schimb prin părțile acestea. N-o să reușiți să cumpărați mare lucru, dar măcar *veți* lua ceva care să bucure inima băiatului.

– Super! exclamă Jake, zâmbind cu gura până la urechi. Mulțam mult de tot! Mult-mult!

Priviră săculețul gol cu uimire tăcută, aducând un surâs și pe buzele lui Roland.

– A dispărut mare parte din magia pe care o știam odinioară, sau la care am avut acces, dar ceva-ceva tot a mai rămas. Ca frunzele de ceai pe fundul ceștii.

– Mai e ceva înăuntru? se interesă Jake.

– Nu. Dar va fi, cu timpul. Este un săculeț-de-spor.

Roland îl puse la loc în punga mai mare din care își scoase niște tutun din cel pe care i-l dăruise Callahan și începu să-și răsucească o țigară.

– Mergeți la prăvălie. Cumpărați ce vă poftește inima. Poate și niște cămăși, una pentru mine, dacă vreți; aș cam avea nevoie. Apoi ieșiți în tindă și trageți-vă sufletul, așa cum fac localnicii. Lui sai Took n-o să-i convină, că nimic nu i-ar face mai multă plăcere decât să ne vadă plecând spre Bubuit de Tunet, ca să ne găsim moartea. Dar nici n-o să vă gonească de acolo.

– Să încerce numai, mârâi Eddie și atinse patul pistolului lui Roland pe care îl purta la șold.

– Nu vei avea nevoie de ăla, îi spuse Roland. Obiceiul îl va ține în spatele tejghelei ca să-și păzească banii. În plus, știe care-i starea de spirit a orașului și nu vrea să iasă cu scandal.

– Localnicii sunt de partea noastră, nu-i așa? spuse Susannah.

– Ba da. Însă, dacă ar fi să-l întrebi pe vreunul dintre ei direct, așa cum am întrebat-o eu pe doamna-sai Jaffords, nu ți-ar răspunde. Dar, da. Vor să lupte. Sau să ne lase să luptăm noi pentru ei. Și nu-i putem condamna pentru asta. Treaba noastră este să luptăm pentru cei ce nu pot lupta singuri.

Eddie deschise gura să-i spună lui Roland ce aflase de la Bunel, apoi o închise la loc. Roland nu-l întrebase cum se desfășurase întrevederea cu cel mai bătrân om din Calla, deși pentru asta îl trimisese la familia Jaffords. Și acum își dădu seama că nici Susannah nu-l întrebase nimic. Nu pomenise deloc de discuția lui cu bătrânul Jamie.

– O să-i pui și lui Henchick întrebarea pe care i-ai pus-o doamnei Jaffords? îl întrebă Jake.

– Da, răspunse Roland. Pe el am să-l întreb.

– Pentru că știi ce-ți va răspunde.

Roland dădu din cap și zâmbi din nou. Însă acesta nu mai era un zâmbet încurajator, ci unul rece ca razele soarelui pe zăpadă.

– Un pistolar nu pune niciodată o întrebare la care nu cunoaște răspunsul, spuse el. Ne vom întâlni la cină, acasă la Părinte. Dacă totul merge bine, voi ajunge acolo înainte ca soarele să coboare dincolo de orizont. Sunteți bine? Eddie? Jake?

O mică șovăială.

– Susannah?

Toți dădură din cap. Și Ete.

– Atunci, ne vedem diseară. Mergeți cu bine, și fie ca soarele să nu vă intre în ochi.

Dădu pinteni calului și o apucă pe drumul părăginit care ducea spre nord. Se uitară după el, până când dispăru din vedere, și atunci, ca de fiecare dată când el pleca, iar ei erau lăsați pe cont propriu, îi copleși un sentiment complex, parte teamă, parte singurătate, parte mândrie agitată.

Se îndreptară spre oraș mai aproape unul de celălalt.

5

– Nei, nei nei, să nu cutezi să vâri bumbleru' ăla jegos la mine-n prăvălie, nei, nei, nei! strigă Eben Took de la locul său din spatele tejghelei.

Vocea lui ascuțită, ca de femeie isterică, zgârie cu cioburi de sticlă liniștea adormită a prăvăliei. Negustorul arăta scandalizat spre Ete, care se uita în jur din buzunarul hainei lui Jake. Vreo doisprezece clienți care se întâmplau să fie în magazin, majoritatea femei în rochii modeste, lucrate în casă, se întoarseră să descopere sursa nervozității lui Took.

Doi argați, în cămăși simple, cafenii, pantaloni din denim și sandale din rafie, care până atunci stătuseră lângă tejghea, se retraseră în pripă, de parcă s-ar fi așteptat ca străinii cu pistoale să-și scoată armele și să-l expedieze pe comerciant tocmai până în Calla Boot Hill.

– Da, domnule, imediat, spuse Jake cu blândețe. Scuze.

Îl scoase pe Ete din buzunar și îl puse jos, pe tinda însorită, chiar lângă ușă.

– Stai, Ete.

– Ete. Stă, fu de acord bumblerul așezându-se în poponeț și încolăcindu-și în jurul picioarelor codița arcuită.

Jake îșI ajunse din urmă prietenii și intrară în prăvălie. Lui Susannah i se păru că interiorul magazinului poartă mirosul celor din Mississippi, pe care le cutreierase în timpul ei: un amestec de carne sărată, piele, mirodenii, cafea, naftalină și matrapazlâcuri desuete. Lângă tejghea era un butoi mare din

lemn, cu capacul tras într-o parte, lângă care era atârnat un cleşte. De acolo venea un iz puternic şi înţepător de murături în saramură.

– Nu dau pă datorie! zbieră Took la fel de isteric şi la fel de enervant. N-am dat niciodată pă datorie la nişte neica-nimeni dă dăparte şi nici n-o să dau! Adevărat vă zic!

Susannah îl strânse pe Eddie de mână încercând să-l calmeze. Eddie se scutură iritat, dar când i se adresă negustorului, tonul său fu la fel de blajin ca al lui Jake mai devreme.

– Îţi mulţumim, sai Took, nici nu vrem să cumpărăm pe datorie.

Şi adăugă o expresie auzită la Părintele Callahan:

– Niciodată de când ne ştim n-am luat pe datorie.

Murmure de aprobare de la câţiva dintre oamenii aflaţi în prăvălie. Nimeni nu mai încerca să se prefacă interesat de mărfuri. Took se făcu vânăt la faţă. Susannhah îl apucă din nou pe Eddie din mână, acum aruncându-i şi un zâmbet satisfăcut.

La început cercetară produsele în tăcere, dar, înainte să termine, câţiva dintre ceilalţi clienţi – toţi participanţi la petrecerea de la Pavilion din urmă cu două seri – se apropiară de ei să le dea bineţe şi să-i întrebe (cu sfială) ce mai fac. Toţi trei răspunseră că fac bine. Aleseră nişte cămăşi, din care două pentru Roland, pantaloni din denim, flanele de corp, şi trei perechi de cizme scurte, absolut hidoase, dar confortabile şi rezistente. Jake îşi luă şi o pungă cu dulciuri pe care le alese indicându-i-le cu degetul lui Took, iar acesta le ambală cu o încetineală respingătoare şi plină de răutate. Când vru să cumpere şi un pachet cu tutun şi nişte foiţe de ţigară pentru Roland, negustorul îl refuză cu o încântare mult prea evidentă.

– Nei, nei. Io nu vând tabac la copii. Niciodată.

– Bravo ţie, spuse Eddie. Cu cât eşti mai aproape de iarba dracului, cu atât e mai aproape şi doctorul de tine. Dar mie ai să-mi vinzi, nu-i aşa, sai? Dinh-ului nostru îi place să tragă câte un fum seara, în vreme ce se gândeşte cum să-i ajute pe cei aflaţi la nevoie.

Se auziră câteva chicote. Magazinul se umpluse cu o iuţeală de-a dreptul uluitoare. Acum jucau în faţa unui public adevărat, iar pe Eddie asta nu-l deranja câtuşi de puţin. Took ieşea ca un căcănar din toată povestea, iar lucrul acesta nu era deloc de mirare. Took *chiar* era un căcănar.

– Niciodată n-am văzut pe cineva care să danseze commala așa de bine! strigă un bărbat de pe intervalul dintre mărfuri, în murmurele de aprobare ale asistenței.

– Mulțumim frumos, spuse Eddie. Îi voi transmite.

– Și doamna ta cântă bine, zise un altul.

Susannah mimă o reverență din scaunul cu rotile. Când își încheie sesiunea de cumpărături scoase cu cleștele o murătură din butoi. Eddie se apropie de ea și îi șopti:

– Mi se pare că mi-am scos și eu ceva la fel de verde din nas, dar nu mai țin minte când a fost asta.

– Nu fi scârbos, scumpete mică, îi surâse suav Susannah.

Eddie și Jake au fost bucuroși s-o lase pe ea să se târguiască, iar Susannah își îndeplini sarcina cu multă pasiune. Took își dădu toată silința s-o încarce la preț pentru toată *gunna* lor, cum ar fi spus Roland, pentru toate bunurile cumpărate, dar lui Eddie i se păru că nu o făcea pentru că ar fi avut ceva în mod special împotriva lor, ci pentru că Eben Took credea că tragerea pe sfoară făcea parte din fișa postului (sau din vocația lui sacră). Dar evident că era suficient de perspicace ca să sesizeze starea de spirit a clienților lui, așa că o lăsă mai moale cu șicanele. Ceea ce nu-l împiedică, însă, să le verifice monedele lovindu-le de un pătrat din metal destinat acelui unic scop și să țină agatele lui Jake în lumină și chiar să refuze una din ele (deși celor trei le părea identică cu celelalte).

– Cât mai stați p-acilea, măi? îi întrebă pe un ton cu pretenții de cordialitate la sfârșitul negocierii.

Dar ochii lui nu erau deloc prietenoși, ci mici și vicleni, iar Eddie fu convins că orice ar fi răspuns ar fi ajuns, chiar înainte de apusul soarelui, la urechile lui Eisenhart, Overholser și ale oricui altcuiva cu un cuvânt greu de spus în comunitatea aceea.

– Păi, asta depinde de ce o să vedem, zise Eddie. Iar ce o să vedem depinde foarte mult de ce anume vor dori oamenii să ne arate, nu crezi?

– Ba da, fu de acord Took neînțelegând nimic.

Se strânseseră cam vreo cincizeci de oameni în magazinul mixt, în mare parte gură-cască. Iar în aer se simțea un soi de surescitare prăfuită care-i plăcea foarte mult lui Eddie. Nu-și dădea seama dacă era de bine sau de rău, dar foarte mult îi plăcea.

– Și mai depinde și de ceea ce vreți voi, supralicită Susannah.

– Îți zic io ce vrea iei, cafenio! strigă Took cu vocea lui din cioburi. Vrea pace, ca mereu! Vrea să mai aibă un oraș și după ce vă puneți coada pă spinare...

Susannah îi apucă degetul mare și i-l dădu pe spate cu o mișcare abilă și iute. Jake nu crezu că au observat-o mai mulți oameni decât cei doi sau trei din apropierea tejghelei. Chipul lui Took se coloră într-un alb jegos, iar ochii îi țâșniră din orbite.

– Înghit vorba asta de la un biet bătrân fără minte, îi spuse ea printre dinți, dar nu de la unul ca tine. Mai fă-mă tu „cafenie" încă o dată, batoză ce ești, și-ți smulg limba din gură și ți-o dau să te ștergi la cur cu ea.

– Îmi cer iertare! gâfâi Took, cu sudoarea șiroindu-i pe obraji în stropi mari și dezgustători. Iertare îmi cer, îmi cer iertare!

– În regulă, spuse Susannah. Acum o să ne odihnim puțin pe prispa ta, căci e tare istovitor să faci cumpărături.

6

Prăvălia lui Took nu avea în distribuție niciun Gardian al Grinzii, ca acela despre care le povestise Roland în Mejis, dar în fața lui se înșirau cam vreo douăzeci și ceva de balansoare. Și, în cinstea toamnei, cele trei grupuri de trepte erau străjuite de sperietori de ciori. Tovarășii de ka ai lui Roland ieșiră și se așezară în cele trei balansoare din mijloc. Extrem de satisfăcut, Ete se cuibări la picioarele lui Jake și adormi cu botul pe labe.

Eddie arătă cu degetul în spate, spre locul unde rămăsese Eben Took.

– Păcat că n-a fost și Detta Walker cu noi să șparlească câteva chestii de la gherțoiul ăla.

– Nu-ți închipui că n-am fost tentată s-o fac eu, în numele ei.

– Vin niște oameni, spuse Jake. Vor să stea de vorbă cu noi.

– Sigur că vor, zise Eddie, de-aia și suntem aici.

Surâse, și chipul său chipeș deveni și mai chipeș încă. Șopti:

– Veniți și faceți cunoștință cu pistolarii, oameni buni. Hai-hai-hai-commala, viața noast' e rafala.

– Tacă-ți gura aia spurcată, fiule, îl apostrofă Susannah râzând.

Sunt nebuni de legat, își spuse Jake. Dar dacă el era excepția, de ce oare râdea în hohote?

7

Henchick de Manni și Roland de Gilead prânziră în umbra unei stânci uriașe. Mâncară pui rece și tortilla umplute cu orez și băură cidru nealcoolizat dintr-un ulcior din lut pe care îl treceau de la unul la altul. Henchick dădu semnalul începerii mesei adresând o rugă celei pe care o numea și Forță, și Lumea de Dincolo, apoi nu mai spuse nimic. Iar asta fu pe placul lui Roland. Bătrânul îi răspunsese afirmativ la singura întrebare pe care o avusese nevoie să i-o pună.

Pe când isprăviră de mâncat, soarele dispăruse în spatele stâncilor și versanților. Prin urmare își continuară drumul la umbră, urcând o potecă acoperită cu prundiș și mult prea îngustă pentru caii pe care îi lăsaseră în vale, într-un crâng cu plopi tremurători, cu frunzele îngălbenite. Înaintea lor alergau zeci de șopârle mititele, uneori țâșnind să se ascundă prin crăpăturile din pietre.

Umbră sau nu, acolo era mai cald ca în cazanele iadului. După un kilometru și jumătate de urcuș neîntrerupt, Roland începu să respire din ce în ce mai greu și își tot ștergea transpirația de pe obraji și de pe gât cu batista lui mare. Pe de altă parte, Henchick, care părea a avea în jur de optzeci de ani, mergea neabătut înainte, respirând cu ușurința unuia care se plimbă prin parc. Își împăturise mantia și o lăsase pe ramura unui copac, alături de cai, dar pe cămașa neagră nu se vedea nicio pată de transpirație.

Ajunseră la un cot al drumului și lumea se deschise spre nord și vest în fața ochilor lor într-o splendoare imaterială. Roland admiră dreptunghiurile gri de pășuni și cirezile ca de jucărie. Spre sud și spre est, câmpurile deveneau tot mai verzi pe măsură ce coborau spre albia râului. Zări Calla și zări – departe, la orizont, aidoma unui cadru încețoșat dintr-un western vechi – chiar și pădurea pe care o străbătuseră ca să ajungă în locurile acestea. Vântul de aici, de sus, era atât de rece, că-i tăie răsuflarea lui Roland. Totuși își ridică fața cu recunoștință spre el, cu ochii întredeschiși, inspirând toate acele mirosuri care defineau Calla: vite, cai, grâne, apă de râu, și orez orez orez.

Henchick își scosese pălăria cu boruri largi și calotă plată și își ridicase și el fața în bătaia vântului. Așa cum stătea el acolo, nemișcat, cu ochii pe jumătate închiși, părea un portret al recunoștinței mute. Vântul îi sufla părul spre spate și se juca în barba lui, lungă până la brâu, separând-o în șuvițe. Rămaseră așa cam vreo trei minute, răcorindu-se în adierea brizei. Apoi Henchick își puse la loc pălăria și se uită la Roland.

– Cum crezi că se va sfârși lumea, pistolarule? În foc sau în gheață?

Roland se gândi puțin.

– Nici una, nici alta, răspunse el. Cred că în întuneric.

– Așa zici tu?

– Așa zic.

Henchick medită și el o vreme asupra celor auzite, apoi își continuă urcușul. Oricât de nerăbdător era Roland să ajungă cât mai repede la destinație, îl atinse pe umăr, oprindu-l. O promisiune e ceva sacru. Mai ales cea făcută unei doamne.

– Aseară am cunoscut-o pe una dintre cei care au uitat, spuse Roland. Nu așa îi numiți voi pe cei care au ales să părăsească ka-tet-ul vostru?

– Vorbim despre oameni care au uitat, da, răspunse Henchick privindu-l scrutător, dar nu și despre ka-tet. Cunoaștem cuvântul, însă nu îl folosim, pistolarule.

– În orice caz, eu...

– În orice caz, tu ai înnoptat la Rocking B. cu Vaughn Eisenhart și cu fiica noastră, Margaret. Și ea ți-a arătat cum aruncă farfuria. Nu am pomenit de toate astea azi-noapte, când am stat de vorbă, pentru că le cunoșteam la fel de bine ca tine. Și, oricum, aveam alte lucruri de vorbit, nu-i așa? Aveam de vorbit despre peșteri.

– Așa este.

Roland încercă să-și ascundă surpriza. Probabil că nu reuși, deoarece Henchick dădu ușurel din cap, iar pe buzele sale abia vizibile prin barbă apăru umbra unui zâmbet.

– Oamenii manni cunosc multe căi prin care pot afla multe, mereu a fost așa, pistolarule.

– N-ai de gând să-mi spui Roland?

– Nu.

– Ea m-a rugat să-ți spun că Margaret din Clanul Cărarea Roșie o duce bine cu bărbatul ei păgân, o duce foarte bine.

Henchick dădu din cap. Dacă aceste vorbe îl îndureraseră cumva, nu lăsă să se vadă. Nici măcar în privire.

– E damnată, zise el pe un ton care parcă spunea *Se pare că se va însenina spre după-amiază.*

– Îmi ceri să-i dau acest răspuns? îl întrebă Roland, amuzat și înfricoșat în același timp.

De-a lungul anilor săi lungi de viață, ochii albaștri ai lui Henchick își pierduseră intensitatea culorii și deveniseră apoși, dar mirarea la auzul acestei întrebări se citi limpede în ei. Ridică din sprâncene.

– Eu nu m-aș deranja. Știe. Și va avea timp să se căiască pe îndelete în adâncurile lui Na'ar. Și asta o știe. Haide, pistolarule. Mai avem doar un sfert de roată până acolo. Dar e hopa sus.

8

Și hopa sus a fost, chiar foarte hopa sus. Jumătate de oră mai târziu ajunseră într-un loc unde poteca era blocată de o lespede căzută. Henchick o ocoli cu ușurință, cu pantalonii săi negri fluturând în vânt și barba lungă învolburată. Se agăță de lespede cu degetele sale cu unghii lungi. Roland îl urmă. Lespedea era încălzită de soare, dar vântul era acum atât de rece încât îl făcea să tremure. Simți cum tocurile cizmelor lui scâlciate trec de muchia prăpastiei adânci de vreo șapte sute de metri. Dacă bătrânul ar fi avut de gând să-l împrânceească, totul s-ar fi sfârșit pe loc. Și într-o manieră deloc dramatică.

Dar nu o va face, își spuse el. *Eddie îmi va lua locul, iar ceilalți doi îl vor urma până la capăt.*

Dincolo de lespede, cărarea se termina într-o gură de peșteră colțuroasă și întunecată, înaltă de vreo trei metri și lată de doi. Aerul care ieșea din ea îl izbi în față pe Roland. Spre deosebire de briza care se jucase cu ei, acest aer era rău mirositor. Și împreună cu el, purtat de el, ieșeau și niște strigăte pe care Roland nu le putu înțelege. Strigăte de oameni.

– Oamenii din Na'ar sunt cei care strigă? îl întrebă el pe Henchick.

Însă niciun zâmbet nu atinse buzele ascunse de barbă ale bătrânului.

– Nu glumi, spuse el. Nu aici. Căci te afli în prezența infinitului.

Și Roland îl crezu. Înaintă cu prudență pe pietrișul care-i scrâșnea sub tălpi. Duse mâna la armă – acum, când purta pistolul, și-l punea numai pe partea stângă, sub mâna care-i rămăsese întreagă.

Duhoarea care ieșea din gura căscată a peșterii deveni și mai puternică. Nocivă, dacă nu de-a dreptul toxică. Cu mâna dreaptă, cea fără câteva degete, Roland își duse batista la gură și nas. Era ceva în umbrele din peșteră. Oase, da, oase de șopârle și de alte animale mici, dar mai era și altceva, o formă cunoscută...

– Ai grijă, pistolarule, îi zise Henchick, dându-se, totuși, la o parte pentru ca Roland să poată intra dacă și-ar fi dorit.

Nu are importanță ce doresc, își spuse el. *Trebuie s-o fac. Poate de aceea îmi este mai ușor.*

Silueta din umbre căpătă mai mult contur. Și nu se mira deloc când văzu că este o ușă identică cu acelea pe care le găsise pe țărmul Mării Vestului; altfel de ce s-ar fi numit Peștera Ușii? Era confecționată din lemn de eucalipt (sau poate de sicomor) și se afla la vreo șapte metri distanță de intrare. Înaltă tot de doi metri. Și, la fel ca acelea, stătea în picioare pe balamale care nu erau fixate de nimic.

Însă se va deschide cu ușurință pe balamalele astea, comentă el în gând. *Se va deschide. La momentul potrivit.*

Nu avea gaură pentru cheie. Iar clanța părea a fi din cristal pe care era gravat un trandafir. Pe țărmul Mării Vestului, pe fiecare dintre cele trei uși fusese scris câte ceva în Limba Nobilă: PRIZONIERUL – pe una; STĂPÂNA UMBRELOR – pe a doua; UCIGAȘUL (adică MOARTEA) pe a treia. Pe ușa aceasta erau desenate hieroglifele pe care le văzuse prima oară pe lada ascunsă în biserica lui Callahan.

– Înseamnă „nedescoperită", spuse Roland.

Henchick dădu din cap, iar atunci când Roland vru să ocolească ușa, bătrânul făcu un pas înainte și întinse mâna.

– Ai grijă, ori vei afla singur cui aparțin vocile astea care strigă.

Roland pricepu ce anume voia să-i spună. La vreo doi metri și jumătate în spatele ușii, podeaua peșterii cobora într-un unghi de cincizeci, șaizeci de grade.

Nu exista nimic de care să se poată ține, iar panta părea netedă ca sticla. Zece metri mai jos, acest derdeluș alunecos sfârșea într-un abis din care se înălțau gemetele împletite ale mai multor voci. La un moment dat, una se distinse dintre celelalte. Vocea mamei sale, Gabrielle Deschain.

Nu, Roland! zbieră din beznă mama lui cea moartă. *Nu trage! Eu sunt! Sunt ma...*

Însă vorbele îi fură acoperite de bubuitul focurilor de armă. Durerea cuprinse în menghină tâmplele lui Roland. Își apăsă tare batista pe față, nepăsându-i că-și strivește nasul. Încercă să-și relaxeze mușchii brațului, dar nu reuși.

Apoi, din bezna puturoasă veni spre el vocea tatălui său.

– De când mergeai de-a bușilea mi-am dat seama că nu ești vreun geniu, spuse Steven Deschain cu o voce obosită, dar, până aseară, n-aș fi crezut în ruptul capului că ești atât de prost! Uite cum îl lași să te conducă de parcă ai fi un vițel dus la tăiere. O, zei ai mei!

Lasă asta. Nu-s nici măcar fantome. Cred că sunt doar ecouri, scoase cumva din străfundurile minții mele.

Trecu dincolo (atent la panta din dreapta) și observă că ușa dispăruse. Nu se mai vedea decât silueta lui Henchick în gura peșterii, ca decupată din carton negru.

Ușa este la locul ei, dar nu se poate vedea decât dintr-o singură parte. Și din punctul ăsta de vedere seamănă cu celelalte uși.

– Cam enervant, nu? chicoti vocea lui Walter din gâtlejul Peșterii Ușii. Renunță, Roland! E mult mai bine să renunți și să mori, decât să descoperi că e goală camera din vârful Turnului Întunecat!

Apoi se auzi sunetul impetuos al cornului lui Eld, făcându-i pielea de găină lui Roland și zburlindu-i părul pe ceafă: ultimul strigăt de luptă al lui Cuthbert Allgood pe când gonea pe Jericho Hill ieșindu-i în întâmpinare morții aduse de barbarii cu fețe albastre.

Roland lăsă jos batista și își continuă drumul. Un pas; doi; trei. Strivind oase sub tălpi. După al treilea pas, ușa reapăru, mai întâi din lateral, cu zăvorul înfipt în gol, aidoma balamalelor de pe latura opusă. Se opri o clipă, uitându-se la ea cu luare-aminte, desfătându-se în fața grosimii și ciudățeniei ei, așa cum se desfătase și cu ciudățenia ușilor de pe plajă. Iar atunci fusese bolnav și rănit, fusese aproape pe moarte. Dacă își întindea puțin capul, ușa dispărea.

Dacă și-l trăgea la loc, reapărea. Nu devenea neclară, nu pâlpâia. Caz clar de ori/ori, de uite-o/nu-i.

Se întoarse în fața ei, își lipi palmele de lemnul de eucalipt și se sprijini ușor pe ele. Se simțea o vibrație slabă, ca produsă de o mașinărie puternică. Din gâtlejul întunecat al peșterii, Rhea de Coos zbieră la el, numindu-l obrăznicătură care n-a văzut niciodată chipul tatălui său adevărat și spunându-i că femeiuștii lui i-a plesnit beregata de urlete când a fost arsă pe rug. Roland n-o luă în seamă și puse mâna pe clanța din cristal.

– Nu, pistolarule, să nu cutezi! strigă alarmat Henchick.

– Ba cutez, spuse Roland.

Și cuteză într-adevăr, dar clanța nu vru să se miște. Atunci se îndepărtă de ușă.

– Dar a fost deschisă atunci când l-ai găsit pe preot, nu-i așa? îl întrebă el pe Henchick.

Discutaseră despre întâmplarea aceea doar cu o noapte în urmă, însă Roland voia să afle mai mult.

– Da. Eu și cu Jemmin l-am găsit. Ai cunoștință despre faptul că noi, bătrânii manni, explorăm alte lumi? Și nu o facem pentru bogății, ci pentru iluminare?

Roland știa. Și mai știa că unii nu se mai întorseseră zdraveni la cap din expedițiile acestea. Iar alții nu se mai întorseseră deloc.

– Dealurile astea sunt magnetice și sunt străbătute de multe căi spre multe alte lumi. Am găsit mesajul într-o peșteră de lângă vechile mine de granate.

– Ce fel de mesaj?

– În gura peșterii era o mașinărie, spuse Henchick. Am apăsat pe un buton și din ea a ieșit o voce. Vocea aceea ne-a zis să venim aici.

– Dar voi știați peștera asta?

– O știam, însă, înainte de venirea Părintelui, se chema Peștera Vocilor. Pentru care motiv, ai aflat și tu acum.

Roland făcu un semn din cap și îl îndemnă să continue.

– Vocea din mașinărie ne-a vorbit cu accent ca al tău și al tovarășilor tăi de ka, pistolarule. Ne-a spus că trebuia să venim aici, amândoi, Jemmin și cu mine. Și aici aveam să găsim o ușă, un om și un miracol. Și am făcut ce ne-a spus.

– V-a lăsat cineva instrucțiuni, rosti gânditor Roland.

Se gândea la Walter. La omul în negru care lor le lăsase biscuiții cărora Eddie le zicea Keebler. Walter era Flagg, și Flagg era Marten, și Marten...

oare era el Maerlyn, vrăjitorul pezevenghi din legende? Roland nu era prea sigur în privința aceasta.

– Și v-a spus pe nume?

– Nu, că nu avea cum să știe atâtea. Ne-a numit „oameni manni".

– Și de unde crezi că a știut persoana respectivă să lase mașinăria cu voce?

Henchick strânse din buze.

– De ce crezi că a fost o persoană? De ce să nu fi fost un zeu cu voce de om? De ce să nu fi fost un sol al Lumii de Dincolo?

Iar Roland răspunse:

– Zeii lasă semne, lasă siguluri. Oamenii lasă mașinării.

Făcu o pauză, apoi continuă.

– Din câte știu eu, firește, tatule-străbunule.

Henchick făcu un gest brusc, ca și cum ar fi vrut să-i spună că e în zadar să încerce să-l lingușească.

– Știa toată lumea că veneai cu prietenul tău la peștera unde ați descoperit mașinăria vorbitoare?

Cam țâfnos, Henchick ridică din umeri.

– Bănuiesc că oamenii ne văd. Unii poate chiar ne urmăresc de la distanță cu luneta sau cu binoclul. Mai e și omul ăla mecanic. Vede multe și turuie fără oprire la urechea oricui are vreme și chef să-l asculte.

Roland înțelese că răspunsul era afirmativ. Cineva știuse de venirea Părintelui Callahan. Și știuse că va avea nevoie de ajutor atunci când urma să ajungă la intrarea în Calla.

– Cât de deschisă era ușa? întrebă el.

– Întrebările astea să i le pui lui Callahan, spuse Henchick. Ți-am promis că am să-ți arăt peștera. Ți-am arătat-o. Sper să te mulțumești cu asta.

– Era conștient când l-ați găsit?

Bătrânul manni ezită puțin înainte de a răspunde.

– Nu. Dar mormăia ceva, ca un om care are un vis urât.

– Înseamnă că nu are cum să-mi povestească el, nu-i așa? Nu partea asta. Henchick, tu cauți ajutor și sprijin. Mi-ai spus asta în numele tuturor clanurilor voastre. Atunci, ajută-mă! Ajută-mă să te pot ajuta!

– Nu înțeleg cum asta ți-ar putea fi de folos.

Și poate că nu-i era de niciun folos. De niciun folos în afacerea cu Lupii care-l îngrijora atât de mult pe bătrânul acesta și pe restul locuitorilor din Calla Bryn Sturgis. Însă Roland avea alte griji și alte nevoi; pentru el poate că era o altă mâncare de pește, cum zicea uneori Susannah. Rămase cu ochii țintă la Henchick și cu mâna încă pe clanța din cristal.

– Era deschisă puțin, răspunse Henchick într-un târziu. Și lada era deschisă. La fel de puțin. Cel căruia i se spune acum Bătrânul stătea întins acolo cu fața în jos.

Și indică locul acoperit cu pietre și oase sfărâmate unde acum se aflau picioarele lui Roland. Lada era în dreapta lui și era deschisă cam atât.

Arătă vreo doi centimetri între degetul mare și cel arătător.

– Și din ea venea dangăt de *kammen*, dangăt de clopote. Le mai auzisem și înainte, dar niciodată nu au bătut atât de tare. M-au durut ochii și mi-au lăcrimat. Jemmin a scos un țipăt și s-a îndreptat spre ușa aceea. Și, fără să-și dea seama, a călcat pe una din mâinile Bătrânului. Ușa era și ea întredeschisă, ca și lada, și prin deschizătură ieșea o lumină cumplită. Ascultă-mă bine, pistolarule, eu am călătorit mult, pistolarule, am fost în multe *unde*-uri și în multe *când*-uri; am mai văzut și alte uși și am văzut cum se deschid portalurile, am văzut multe spărturi în realitate, dar niciodată vreo lumină ca aceea. Neagră ca neantul, dar avea și ceva roșu în ea.

– Ochiul, spuse Roland.

Henchick îl privi mirat.

– Un ochi? Așa zici?

– Așa *cred,* răspunse Roland. Bezna pe care ai văzut-o este emanată de Treisprezece Negru. Iar pata aceea roșie ar putea să fie Ochiul Regelui Purpuriu.

– Cine este acesta?

– Nu știu, zise Roland. Știu doar că locuiește mult la est de aici, poate în Bubuit de Tunet, sau poate și mai departe. Cred că este un Gardian al Turnului Întunecat. Poate chiar în mintea lui își zice că-l stăpânește.

Când Roland pomeni Turnul, bătrânul manni își acoperi ochii cu mâinile, în semn de profundă spaimă religioasă.

– Și după aia ce s-a mai întâmplat, Henchick? Rogu-te, spune-mi.

– Am dat să fug după Jammin, dar mi-am amintit cum a călcat pe mâna omului și mi-am luat seama. Mi-am spus: „Henchick, dacă și tu faci la fel, o să te tragă în partea cealaltă după el."

Bătrânul manni îl privi țintă pe Roland.

– Noi călătorim, asta este ocupația noastră, dacă pricepi ce-ți zic, și arar ne este teamă, pentru că ne încredem în Lumea de Dincolo. Însă m-am speriat de lumina aceea și de sunetul clopotelor.

Ezită puțin, apoi reveni:

– M-am îngrozit. Și niciodată nu am vorbit despre ziua aceea.

– Nici cu Părintele Callahan?

Henchick clătină din cap.

– Dar el a spus ceva atunci când s-a trezit?

– Ne-a întrebat dacă e mort. Și i-am zis că, dacă ar fi fost mort, la fel ar fi trebuit să fim și noi.

– Ce s-a întâmplat cu Jemmin?

– A murit doi ani mai târziu, spuse Henchick lovindu-se ușor în cămașa neagră. L-a lăsat inima.

– Și câți ani au trecut de când l-ai găsit pe Callahan?

Henchick clătină foarte încet din cap înainte și înapoi, într-un gest atât de comun printre oamenii manni că ai fi crezut că-i genetic.

– Nu știu, pistolarule. Căci timpul este...

– Da. În derivă, îl întrerupse nerăbdător Roland. Câți ani *crezi tu* că au trecut de atunci?

– Mai mult de cinci, căci de cinci și-a făcut biserica aia unde se înghesuie cei superstițioși și săraci cu duhul, pricepi tu.

– Și ce ai făcut? Cum l-ai salvat pe Jemmin?

– M-am lăsat în genunchi și am închis lada, răspunse Henchick. Nu m-am putut gândi la altceva. Dacă aș fi ezitat chiar și o singură secundă, l-aș fi pierdut, pentru că aceeași lumină neagră ieșea și din ladă. Și mă făcea să mă simt slăbit și... cu mintea *întunecată*.

– Sunt convins, spuse Roland cu asprime.

– Dar m-am mișcat iute, iar atunci când am închis capacul lăzii, s-a trântit și ușa. Jemmin a lovit în ea cu pumnii și a zbierat, și a implorat să fie lăsat să

treacă. Şi după aia a leşinat. L-am tras afară din peşteră. Pe amândoi i-am scos de acolo. Şi, la aer curat, şi-au revenit în scurtă vreme.

Henchick ridică mâinile în semn de *Asta a fost tot.*

Roland mai încercă o dată clanţa. Nici de data aceasta nu se mişcă. Dar când va avea globul...

– Să ne întoarcem, spuse el. Vreau să ajung acasă la Părinte până la vremea cinei. Iar asta înseamnă că trebuie să coborâm repede şi să ne mânăm caii şi mai repede.

Henchick îl aprobă cu un semn al capului. Faţa lui acoperită de barbă reuşea de minune să ascundă ceea ce simte, însă lui Roland i se păru că bătrânul se simte uşurat să plece din locul acela. Şi Roland se simţea puţin mai bine. Căci cui i-ar plăcea să asculte strigătele de reproş ale părinţilor lui morţi ridicându-se spre el din beznă? Fără a mai pune la socoteală şi ţipetele prietenilor la fel de morţi?

– Ce s-a întâmplat cu maşinăria vorbitoare? întrebă Roland pe drum.

Henchick ridică din umeri.

– Ştii ce-s alea baderii?

Adică *baterii.* Roland ştia.

– Câtă vreme au funcţionat, maşinăria a repetat iar şi iar acelaşi mesaj, cel care ne îndemna să ne ducem în Peştera Vocilor unde vom găsi un om, o uşă şi un miracol. Cânta şi un cântec. I l-am pus odată Părintelui şi a început să plângă. Despre povestea asta trebuie să-l întrebi pe el.

Roland dădu iarăşi din cap.

– Apoi baderiile au murit, continuă Henchick ridicând din nou umerii cu un soi de dispreţ pentru maşinării, pentru lumea dispărută, sau, poate, pentru ambele. Le-am scos dinăuntru. Pe ele scria Duracell. Ai auzit de Duracell, pistolarule?

Nu auzise.

– I le-am dat lui Andy şi l-am întrebat dacă poate să le reîncarce. Le-a vârât în el, dar când le-a scos erau la fel de inutile. Andy şi-a cerut scuze. Noi i-am mulţumit.

Henchick făcu acelaşi gest dispreţuitor.

– Am deschis maşinăria – adică am apăsat un buton – şi din ea a ieşit un fel de limbă. Cam atât de lungă.

Îşi ţinu mâinile depărtate una de alta cam la opt, zece centimetri distanţă.

– Cu două găuri. Și înăuntru cu un fel de colac lucios și maroniu. Părintele ne-a zise că se cheamă „casetă".

Roland dădu din cap.

– Henchick, vreau să-ți mulțumesc pentru că mi-ai arătat peștera și pentru că mi-ai povestit tot ce știi.

– Am făcut ce trebuia să fac, spuse Henchick. Iar tu te vei ține de cuvânt. Nu-i așa?

Roland de Gilead își plecă fruntea.

– Dumnezeu va alege.

– Da, așa spunem noi.

Bătrânul manni se întrerupse privindu-l pe Roland cu un fel de șiretenie amară.

– Sau poate doar încerci să te dai bine pe lângă mine? Oricine a citit Cartea de Căpătâi ar trebui să știe că e în zadar.

– Vrei să știi dacă te lingușesc acum din cauză că nu mă poate auzi nimeni în afară de ei? făcu Roland un semn cu capul spre întunericul plin de voci pe care îl lăsaseră în urmă. Sper că nu, căci nu-mi pari a fi vreun neghiob.

Bătrânul se gândi puțin, apoi întinse mâna noduroasă, cu degete lungi.

– Să-ți meargă bine, Roland. Este un nume bun, care ți se potrivește.

Roland întinse și el mâna dreaptă. Iar când bătrânul manni i-o strânse, simți o durere bruscă tocmai acolo unde și-ar fi dorit s-o simtă mai puțin.

Nu. Îmi doresc să nu mă doară deloc mâna cealaltă, mâna sănătoasă.

– Poate că acum Lupii ne vor ucide pe toți, zise Henchick.

– Poate.

– Și totuși, poate că întâlnirea noastră este binecuvântată.

– Poate, răspunse pistolarul.

IX

POVESTEA PREOTULUI (SFÂRȘITUL)

1

– Gătai paturile, le spuse Rosalita Munoz când se întoarseră.

Eddie era atât de obosit încât i se păru că femeia zisese cu totul și cu totul altceva – poate *Sculptai statuile*, sau, la fel de bine, *V-așteaptă oamenii*. Căci, la urma urmei, cum să vorbești despre paturi și somn în miezul zilei?

– Ce? îngăimă Susannah, cu mințile aiurea. Ce spuseși, dulceață? N-am priceput.

– Gătai paturile, repetă femeia de serviciu a Părintelui. Voi doi aveți camera în care ați stat și acum două nopți. Domnișoricul o să se culce în patul Părintelui. Și, Jake, dacă vrei, poți să iei bumblerul cu tine. Părintele mi-a zis să-ți zic așa. Ți-ar fi zis el, doar că a plecat să-i viziteze pe bolnavi. Le dă împărtășania.

Iar ultimele cuvinte fură rostite cu mândrie nedisimulată.

– Paturile, spuse Eddie.

Nu prea înțelegea cum vine treaba asta. Privi nedumerit în jur, ca și cum ar fi vrut să se asigure că e încă după-amiază și că soarele strălucește.

– Paturile?

– Părintele v-o văzut la prăvălie, explică Rosalita, şi s-o gândit că oţi vrea să trageţi un pui de somn după ce aţi vorbit cu toţi oamenii ăia.

În cele din urmă Eddie reuşi să priceapă. Probabil că la un anumit moment din viaţă se mai simţise la fel de recunoscător pentru un gest de bunăvoinţă, însă în ruptul capului nu-şi putea aduce aminte când sau care gest fusese acela. La început, pe când se odihneau pe prispa prăvăliei lui Took, oamenii se apropiaseră încet de ei, în grupuleţe ezitante. Însă, atunci când nici unul nu fu preschimbat în stană de piatră şi nici nu căpătă vreun glonţ în cap – când discuţia se însufleţi, iar hohotele de râs răsunară puternic – veniră mulţi alţii. Pe când picătura se transforma în torent, Eddie descoperi ce înseamnă să fii persoană publică. Şi se miră de cât de greu era, cât de epuizant. Toţi oamenii aceia voiau răspunsuri simple la mii de întrebări dificile – de unde veneau pistolarii şi încotro se îndreptau erau doar primele două. La unele dintre aceste întrebări se putea răspunde cu sinceritate, însă, din ce în ce mai des, Eddie se surprindea dând răspunsuri ambigue, de politicieni, şi îşi auzea prietenii făcând la fel. Nu minţeau, nu tocmai, ci rosteau tot felul de fraze propagandistice care sunau ca nişte răspunsuri adevărate. Şi toţi se îmbulzeau să-i vadă mai bine, să-i audă cum zic din inimă *Să-ţi meargă bine.* Până şi Ete socializă: se lăsă mângâiat şi spuse multe cuvinte la cererea publicului până când îi ieşi limba de un cot. Atunci Jake intră în prăvălie şi îl rugă pe Eben Took să-i dea un vas cu apă. Stimabilul domn îi oferi o căniţă de tablă şi îl trimise s-o umple la cişmeaua de afară. Chiar şi acolo localnicii se strânseră ciopor în jurul lui întrebându-l vrute şi nevrute. Ete lipăi toată apa, apoi se întoarse spre propriii săi spectatori, în vreme ce Jake mai făcu un drum la cişmea ca să umple din nou cana.

Una peste alta, acestea au fost cele mai lungi cinci ore din viaţa lui Eddie care îşi schimbă cu o sută optzeci de grade părerea despre ce înseamnă să fii celebru. Partea bună era că vorbiseră probabil cu toţi locuitorii oraşelului şi cu foarte mulţi moşieri, crescători de vite şi argaţi de prin împrejurimi. Vestea circulase cu iuţeala fulgerului: străinii stau în faţa prăvăliei lui Took şi discută cu absolut toţi cei care vor să stea de vorbă cu ei.

Şi acum, pentru numele lui Dumnezeu, femeia asta – *îngerul* ăsta – pomenea de paturi.

– Câtă vreme avem? o întrebă el pe Rosalita.

– Părintele ar trebui să se întoarcă pe la patru, îi răspunse ea, dar nu vom mânca decât pe la șase, în caz că dinh-ul vostru se întoarce la vreme. Ce-ar fi să vă trezesc la cinci și jumătate? Ca să aveți timp să vă spălați. Vă convine?

– Da, îi zâmbi Jake. Nu mi-am închipuit că poți obosi în halul ăsta doar stând de vorbă cu oamenii. Și ți se face și foarte sete.

Femeia dădu din cap.

– În cămară e un ulcior cu apă rece,

– Ar trebui să te ajut să pregătești masa, spuse Susannah căscând.

– Vine Sarey Adams să mă ajute, zise Rosalita, și, oricum, vom avea doar bucate reci la cină. Haideți, mergeți și odihniți-vă. Se vede că sunteți dărâmați.

2

Jake bău cu poftă din ulciorul din cămară, apoi puse niște apă pentru Ete într-un castron și intră în dormitorul Părintelui Callahan. Se simțea vinovat să se afle în locul acela (și să aibă un billy-bumbler cu el), dar îl ademeneau și așternuturile curate, cu miros de proaspăt de pe patul îngust al fostului preot, iar perna fusese bătută și umflată. Puse castronul pe podea, iar Ete începu să lipăie ușurel. Jake se dezbrăcă și rămase în lenjeria cea nouă. Apoi se întinse și închise ochii.

Probabil că n-am să dorm, își spuse el. *Nu reușeam să dorm după-amiaza nici pe vremea când doamna Show îmi spunea 'Bama.*

Peste nici un minut sforăia ușurel, cu brațul trecut peste ochi. Ete dormea pe jos, lângă pat, cu boticul pe labe.

3

Eddie și Susannah stăteau întinși unul lângă celălalt pe patul mare din camera de oaspeți. Lui Eddie aproape că nu-i venea să creadă ce i se întâmplă: nu numai că își permitea să tragă un pui de somn, dar era vorba despre un pui de somn într-un pat adevărat. Ce spui, frate, lux peste lux! Nimic nu-și dorea

mai mult decât să doarmă cu Susannah în braţe, însă mai întâi trebuia să rezolve o anumită chestiune care nu-i dăduse pace întreaga zi. Îl sâcâise chiar şi în timpul acelei improvizate „întruniri electorale".

– Suze, Bunelul lui Tian...

– Nu vreau să ştiu! sări ea ca arsă.

Eddie ridică mirat din sprâncene. Deşi ar fi trebuit să-şi fi dat seama.

– Am putea să discutăm despre asta, spuse femeia, dar sunt obosită şi vreau să dorm. Povesteşte-i lui Roland ce ţi-a zis bătrânul şi spune-i şi lui Jake, dacă vrei, dar mie nu. Nu încă.

Se lipi de el, piele cafenie lângă piele albă. Ochii ei negri se uitau serioşi în ochii lui căprui.

– Mă auzi?

– Te aud foarte bine.

– Mulţumesc, mult-mult.

El izbucni în râs, o luă în braţe şi o sărută.

Şi la scurt timp după aceea dormeau profund amândoi, îmbrăţişaţi, cu frunţile lipite una de alta. Un cearşaf din lumină îi înveli până spre bărbie tras de soarele care cobora spre amurg. Acum apunea în vestul adevărat. Şi Roland observă asta pe când intra agale pe aleea din faţa casei parohiale a Bătrânului, cu picioarele-i obosite scoase din scările de la şa.

4

Rosalita îi ieşi în întâmpinare.

– Heil, Roland, îţi doresc zile lungi şi nopţi senine.

– Şi ţie de două ori mai multe, îi răspunse el la salut.

– Înţeleg că s-ar putea să ne ceri unora dintre noi să aruncăm cu farfuria atunci când vor veni Lupii.

– De unde ştii?

– O... mi-a şoptit o păsărică la ureche.

– Aha. Şi ai să vrei? Dacă te rog?

Un rânjet larg îi dezveli dinţii.

– Nimic nu m-ar putea bucura mai mult pe lumea asta, spuse femeia îndulcindu-şi rânjetul în zâmbet. Deşi noi doi am putea descoperi şi alte plăceri mai la îndemână. Vrei să-mi vezi căsuţa, Roland?

– Vreau. Şi tu vrei să mă freci din nou cu unsoarea aia magică a ta?

– Să te frec, zici?

– Da.

– Tare sau domol?

– Câte un pic din fiecare poate să aline o încheietură beteagă.

Rosalita cumpăni la cele auzite, apoi izbucni în râs şi îl prinse de mână.

– Haide. Câtă vreme mai străluceşte soarele, iar colţişorul ăsta de lume doarme.

Şi se duse cu ea de bunăvoie. Şi ea avea un izvor tainic înconjurat cu licheni dulci. Şi acolo el se răcori.

5

Callahan se întoarse pe la cinci şi jumătate, chiar atunci când Eddie, Susannah şi Jake ieşeau din camere. La ora şase Rosalita şi Sarey Adams le serviră cina pe terasa acoperită a casei parohiale. Roland şi prietenii lui mâncară cu poftă legumele şi puiul rece, ba chiar pistolarul ceru porţii suplimentare. Pe de altă parte, Callahan plimba mâncarea prin farfurie. Chipul său ars de soare îi conferea un aspect sănătos, însă bronzul nu reuşea să ascundă cearcănele negre de sub ochi. Când Sarey – o femeie vioaie şi veselă, destul de corpolentă, dar cu mişcări uşoare – aduse prăjitura aromată, Părintele clătină din cap.

La sfârşit masa fu strânsă şi pe ea nu mai rămaseră decât cănile şi vasul cu cafea. Atunci Roland îşi scoase tutunul şi îi adresă o întrebare mută lui Callahan ridicând din sprâncene.

– Te rog, poţi să fumezi, îi răspunse acesta, apoi zise pe un ton mai ridicat: Rosie, adu ceva pentru scrum!

– Măi, omule, aş putea să te ascult cât e ziua de lungă, spuse Eddie.

– Şi eu, fu de acord Jake.

Callahan zâmbi.

– Acelaşi sentiment îl am şi eu în ce vă priveşte, băieţi.

Își turnă o jumătate de ceașcă de cafea. Rosalita îi aduse lui Roland o cană din lut în care să-și scuture țigara. Apoi Bătrânul zise:

– Ar fi trebuit să-mi isprăvesc povestea încă de ieri. Toată noaptea m-am frământat gândindu-mă cum să vă spun și restul.

– Te ajută dacă-ți spun că deja știu o parte din ce a mai rămas să ne spui? îl întrebă Roland.

– Probabil că nu. Te-ai dus cu Henchick la Peștera Ușii, am dreptate?

– Da. Și mi-a spus că era un cântec în mașinăria vorbitoare care i-a trimis să te găsească și că tu ai plâns când l-ai auzit. Era cântecul acela despre care ne-ai povestit?

– „Cineva mi-a salvat viața în noaptea asta", da. Și n-am cuvinte să vă explic cât de straniu mi s-a părut să mă aflu în Calla Bryn Sturgis, într-o căsuță de manni, cu ochii zgâiți în întunericul dinspre Bubuit de Tunet și să-l ascult pe Elton John.

– Hei, hei, exclamă Susannah. Ai luat-o înainte, Părinte. Ultima oară erai în Sacramento, în 1981, și tocmai ce aflaseși că prietenul tău fusese tăiat de unii ce-și ziceau Frații Hitler.

Se uită cu severitate de la Callahan la Eddie și Jake și continuă:

– Trebuie să mărturisesc, domnilor, că nu s-au făcut cine știe ce progrese în instaurarea unui climat pașnic de viață de când am plecat eu din America aceea.

– Nu-mi spune mie, zise Jake. Eram în școală.

– Și eu eram drogat, spuse și Eddie.

– În regulă, eu sunt de vină, zise Callahan făcându-i să izbucnească în râs.

– Termină-ți povestea, îl îndemnă Roland. Poate așa ai să dormi mai bine la noapte.

– Poate că da, spuse Callahan dus pe gânduri. Ce-mi aduc aminte despre spitalul acela – bănuiesc că toată lumea își aduce aminte de asta – e mirosul puternic de dezinfectant și sunetul aparatelor. Mai ales aparatele. Țiuitul lor. Asemenea echipamentelor de la bordul unui avion. Un pilot mi-a explicat odată că bipurile astea sunt făcute de aparatele de navigație. Și-mi amintesc că m-am gândit atunci că se navighează la greu la terapie intensivă. Pe când lucram la Cămin, Rowan Magruder nu era căsătorit, dar mi-am spus că probabil se schimbase situația, pentru că lângă patul lui era acum o femeie, cu o carte în mâini. Bine îmbrăcată, taior verde, dres, pantofi cu tocuri joase. Măcar

nu-mi era jenă să dau ochii cu ea; mă spălasem și mă pieptănasem cât putusem de bine, nu mai pusesem picătură de alcool în gură de când plecasem din Sacramento. Dar, în clipa când m-am aflat față în față cu ea, nu m-am mai simțit atât de încrezător. Stătea cu spatele la ușa deschisă când am ajuns acolo. Am ciocănit ușor, ea s-a întors, și tot autocontrolul meu s-a dus pe apa sâmbetei. Am făcut un pas înapoi și mi-am făcut cruce. Pentru prima oară de când, împreună cu Rowan, îl vizitasem pe Lupe în același spital. Bănuiți de ce?

– Firește, spuse Susannah. Pentru că piesele se potrivesc și se îmbină. *Întotdeauna.* Am văzut asta de nenumărate ori. Nu știm însă care este imaginea.

– N-o pricepem încă, adăugă Eddie.

Callahan dădu din cap.

– Era ca și cum l-aș fi avut în fața ochilor pe Rowan, însă cu păr lung și blond, și cu sâni. Era sora lui geamănă. Și a început să râdă. Și m-a întrebat dacă nu cumva văzusem vreo fantomă. Mă simțeam... nu știu, aruncat în supranatural. Ca și cum m-aș fi strecurat într-una din aceste alte lumi, *asemănătoare* cu cea identică – dacă există așa ceva – dar nu tocmai identică. Am simțit un impuls nebunesc să-mi scot portofelul și să mă uit ce fețe sunt pe bancnote. Și nu doar asemănarea asta extraordinară m-a dat peste cap, ci și râsul ei. Că, uite, stătea lângă patul unui bărbat care avea chipul ei, presupunând că mai avea vreun chip sub bandajele alea, și râdea.

– Bun venit în Salonul 19 din Spitalul Portalului, zise Eddie.

– Poftim?

– Nimic. Vreau să spun că mi-e cunoscută senzația, Don. Toți o cunoaștem. Spune mai departe.

– I-am zis cine sunt și am întrebat-o dacă îmi permite să intru în rezervă. Și când i-am pus întrebarea asta m-am gândit la Barlow, vampirul. *Prima oară trebuie să-i inviți să intre. După aceea, pot veni și pleca după cum au chef.* Desigur că m-a poftit să intru. Mi-a zis că venise de la Chicago ca să fie cu el în ceea ce ea numea „ora lui de închidere". Și apoi, cu aceeași voce plăcută, mi-a spus: „Mi-am dat seama pe loc cine ești. De la cicatricea pe care o ai pe mână. Rowan mi-a scris că era convins că ai avut de-a face cu biserica în cealaltă viață a ta. Mereu vorbea despre celelalte vieți ale oamenilor, adică despre viețile lor de dinainte să se apuce de băut, sau de droguri, sau să-și piardă mințile, sau toate trei la un loc. Ăsta a fost dulgher în cealaltă viață a lui. Aia a fost manechin

în cealaltă viață a ei. A avut dreptate în privința ta?" Și toate astea mi le-a spus cu vocea aia plăcută a ei. Ca și cum ar fi făcut conversație de salon la vreo petrecere. Și Rowan zăcea acolo, lângă ea, cu tot capul înfășurat în bandaje. Dacă ar fi avut ochelari de soare, ar fi fost leit Claude Rains din *Omul invizibil.* Am intrat. I-am spus că da, am fost preot în trecut. A întins mâna. Am întins-o și eu pe a mea. Pentru că, vedeți voi, mi-am imaginat...

6

Întinde mâna pentru că presupune că femeia aceea vrea să i-o strângă. L-a păcălit vocea ei plăcută. Nu-și dă seama că Rowena Magruder Rawlings de fapt și-o ridică *pe a ei, nu o întinde. La început nici măcar nu realizează că a fost pălmuit, și pălmuit suficient de tare ca să-i țiuie urechea stângă și să-i dea lacrimile în ochiul stâng; ca prin ceață se gândește că fierbințeala pe care o simte în obrazul stâng este rezultatul unei alergii, poate al unei reacții la stres. Și atunci femeia se apropie de el cu lacrimi șiroindu-i pe obrajii atât de asemănători cu ai lui Rowan.*

– Du-te și te uită la el, îi spune ea. Pentru că știi ce? Aceasta este cealaltă viață a fratelui meu*! Singura care i-a mai rămas! Du-te aproape și uită-te bine la el. I-au scos ochii, i-au tăiat un obraz – de poți să-i vezi dinții din gură, cucu bau! Polițiștii mi-au arătat fotografiile. N-au vrut la început, dar i-am rugat eu. I-au făcut o gaură în inimă, însă doctorii i-au astupat-o cumva. Ficatul îl omoară. Și ficatul i l-au găurit și e pe moarte.*

– Domnișoară Magruder, eu...

– Doamnă Rawlings, îl corectează ea, nu că te-ar interesa. Haide. Uită-te. Uită-te ce i-ai făcut.

– Dar eu eram în California... Am citit în ziar...

– O, sunt convinsă de asta, zice ea. Sunt convinsă. Dar vezi, tu ești singurul pe care îl am la îndemână. Singurul care i-a fost apropiat. Celălalt amic de-al lui a murit de boala pederaștilor, iar ceilalți nu-s aici. Or fi la spelunca aia a lui unde mănâncă pe gratis sau povestesc ce au mai făcut la întrunirile lor. Poate povestesc ce au simțit *acolo. Ei bine, domnule pastor Callahan – sau să-ți zic Părinte?*

Am văzut că ți-ai făcut semnul crucii – ei bine, îngăduie-mi să-ți spun cum mă simt eu. *Mă... simt... FURIOASĂ.*

Vorbește tot cu vocea aceea plăcută, dar atunci când el dă să deschidă gura să-i răspundă, ea pune un deget pe buzele lui și i le apasă atât de tare, încât renunță. Las-o să vorbească, de ce nu? N-a mai ascultat o spovedanie de ani buni, dar anumite lucruri sunt ca mersul pe bicicletă.

– A absolvit Universitatea din New York cu magna cum laude, *continuă ea. Ai știut asta? A luat premiul doi la concursul de poezie de la Colegiul Beloit în 1949.* Asta *ai știut-o? Pe când era doar student! A scris un roman... un roman minunat... care acum se umple de praf în podul casei mele.*

Callahan simte o boare umedă și caldă pe chip. Stropii ei de salivă.

L-am rugat – nu, l-am implorat – să continue să scrie și a râs de mine, mi-a spus că nu are talent. „Lasă-i pe Mailer și pe O'Hara și pe Irwin Shaw și pe ceilalți ca ei să scrie", mi-a spus atunci. „Eu o să sfârșesc într-un turn de fildeș, trăgând din pipă și arătând ca domnul Chips."

– Și ar fi fost în regulă, dar i-a venit să se implice în programul Alcoolicii Anonimi, și apoi n-a mai fost nevoie decât de un pas până la înființarea stabilimentului ăluia. Un singur pas până când a ajuns să-și piardă vremea cu prietenii lui. Prieteni ca tine.

Callahan este de-a dreptul uluit. Niciodată n-a mai auzit cuvântul „prieten" rostit cu atât de mult dispreț.

– Și unde sunt ei acum când el e la pământ și își dă duhul?" îl întreabă Rowena Magruder Rawlings. „Hmmmm? Ia spune-mi! Unde sunt toți cei pe care i-a făcut bine, unde sunt toți ziariștii ăia care spuneau că-i un geniu? Unde-i Jane Pauley? Ai știut că i-a luat interviu pentru emisiunea Today? *De două ori! Unde-i nenorocita aia de Maică Tereza? Mi-a scris că, atunci când a venit la adăpostul lui, toată lumea îi spunea micuța sfântă. Ei, iacă-tă, chiar i-ar prinde bine o sfântă acum, să-l atingă, să facă o minune și să-l facă bine la loc. Așa că, poți să-mi spui unde mama dracului este ea acum?*

Lacrimile i se rostogolesc pe obraji. Pieptul i se ridică și coboară în suspine. Este frumoasă și cumplită. Callahan își aduce aminte de imaginea lui Shiva, zeul distrugerii în mitologia hindusă. Doar că nu are suficiente brațe, *își spune el și trebuie să-și înăbușe dorința – nebunească, sinucigașă dorință – de a izbucni în hohote de râs.*

– Nu sunt aici. Nu suntem decât noi doi. Și el. Ar fi putut să câștige Premiul Nobel pentru Literatură. Sau ar fi putut să învețe câte patru sute de studenți pe an vreme de treizeci de ani. Ar fi putut influența douăsprezece mii de minți cu mintea lui. În loc de toate astea, zace pe un pat de spital, cu fața decupată. Și va fi nevoie de o chetă la spelunca aia ca să plătească toate costurile bolii – dacă poți să zici că ești bolnav atunci când ești tăiat în bucăți – și să-i plătească și sicriul și înmormântarea.

Se uită la el zâmbind, cu obrajii uzi de lacrimi și cu nările umede.

– Părinte Callahan, în viața lui de dinainte, fratele meu a fost Îngerul Străzii. Însă aceasta de acum este viața lui finală. *Superbă, nu crezi? Acum am să cobor la bufet să-mi iau o cafea și un pateu. Am să lipsesc în jur de zece minute. Ar trebui să-ți ajungă. Fă-mi plăcerea și pleacă înainte să mă întorc. Îmi faceți silă și tu, și ceilalți făcători-de-bine.*

Și pleacă. Se aude pocnetul tocurilor ei decente pe coridor. Abia când nu le mai aude și este înconjurat doar de țiuitul aparatelor, Callahan își dă seama că tremură din tot corpul. Nu poate fi începutul unei crize de delirium tremens, dar, Dumnezeule, exact așa se simte.

Când Rowan începe să vorbească de sub bandajele țepene, lui Callahan aproape că îi vine să zbiere de spaimă. Vorbele prietenului său sunt cam neclare, dar el reușește să le înțeleagă.

– A ținut predica aia de cel puțin opt ori pe ziua de azi, și nu se plictisește să repete că doar patru persoane au fost admise la Beloit în anul în care am luat eu premiul doi. Probabil că războiul îi lecuise pe oameni de poezie. Tu ce mai faci, Don?

Dicția e proastă, vocea care rostește cuvintele nu e decât un gâjâit, dar cu siguranță că Rowan e persoana din pat. Callahan se apropie și îi prinde mâinile care se odihnesc pe cearșaf. Prietenul său i le strânge cu o putere surprinzătoare.

– Iar romanul... măi, omule, era mai prost decât orice a scris vreodată James Jones.

– Tu ce faci, Rowan? îl întreabă Callahan. Acum plânge și el. Iar blestemata asta de rezervă se va inunda curând de atâtea lacrimi.

– Ei, cam nasol, zice omul de sub bandaje, adăugând: Mersi de vizită.

– Cu plăcere, răspunde Callahan. Ce să-ți aduc, Rowan? Ce pot face pentru tine?

– Poți să te ții departe de Cămin, spune Rowan. Vocea i se stinge, dar încă îi strânge mâinile lui Callahan. Nu pe mine m-au vrut. Pe tine *te urmăreau. Înțelegi, Don?* Pe tine te căutau. *M-au întrebat unde ești și crede-mă, că, dacă aș fi știut, le-aș fi spus la un moment dat. Dar bineînțeles că nu știam.*

Unul dintre aparate țiuie mai tare amenințând să declanșeze curând semnalul de alarmă. Callahan nu are de unde să știe un asemenea lucru, dar îl știe totuși. Cumva, îl știe.

– Rowan, aveau ochii roșii? Erau îmbrăcați cu... nu știu cum să zic... cu niște parpalace lungi? Ca niște trenciuri? Aveau mașini mari și luxoase?

– Nici vorbă, șoptește Rowan. Probabil că aveau vreo treizeci și ceva de ani, dar erau îmbrăcați ca niște golănași tineri. Și arătau ca niște golănași tineri. Și tot așa o să arate încă douăzeci de ani de acum încolo – dacă îi mai apucă – și într-o bună zi o să se trezească bătrâni.

Și Callahan își zice, Doi derbedei. Asta vrea să-mi spună? *Aproape sigur că asta vrea să-i spună, dar nu înseamnă că Frații Hitler nu au putut fi angajați de bărbații-căutători taman pentru treaba asta. Și ar avea sens. Chiar și în articolul din ziar, așa scurt cum fusese, se precizase că Rowan Magruder nu era victima tipică a Fraților Hitler.*

– Nu te apropia de Cămin, mai șoptește încă o dată Rowan, dar, înainte să-i poată promite, alarma chiar se declanșează. O clipă îl mai strânge de mâini, iar Callahan simte fantoma fostei energii a acelui bărbat. Energia aceea nestăvilită care a reușit să țină în permanență deschise ușile adăpostului, chiar și atunci când conturile din bancă erau pe zero, energia aceea care reușea să-i atragă pe toți oamenii ce puteau face toate lucrurile pe care Rowan Magruder însuși nu le făcea.

Iar apoi camera se umplu de infirmiere și asistente, și a apărut și un doctor cu mutră arogantă care zbiera după fișa pacientului, și curând avea să apară și sora geamănă a lui Rowan, scoțând flăcări pe nări. Dar Callahan își spune că a sosit vremea s-o taie și din dugheana asta, și din dugheana mai mare care este New Yorkul. Se pare că bărbații-căutători încă mai manifestă interes față de el. Un interes foarte mare. Iar dacă ar fi ca aceștia să aibă o bază de operațiuni, atunci ea probabil că s-ar afla chiar aici, în New York, zis și Orașul Distracției. Prin urmare, întoarcerea pe Coasta de Vest ar fi fost o idee excelentă. Nu mai are suficienți bani pentru un bilet de avion, dar are destui cât să-și poată permite unul de autobuz. Oricum, n-ar fi prima oară când traversează America într-un asemenea mijloc de transport. Alt drum spre vest, da? De ce nu, în fond? Se poate vedea cu absolută claritate: bărbatul de pe locul 29C – cu un pachet nou, nedesfăcut de țigări în buzunarul cămășii, o sticlă nouă, nedestupată de Early Times într-o pungă din hârtie, ultimul roman al lui John D. MacDonald, la fel de nou și de nedeschis pe

genunchi. Poate că va fi deja pe celălalt mal al râului Hudson, străbătând orașul Fort Lee, cufundat în Capitolul Întâi și sorbindu-și a doua porție de whisky atunci când vor fi oprite aparatele din rezerva 577, iar vechiul său prieten va dispărea în beznă, îndreptându-se spre ceea ce ne așteaptă pe toți dincolo.

7

– Cinci, șapte, șapte, spuse Eddie.

– Nouăsprezece, zise Jake.

– Poftim? întrebă nedumerit Callahan.

– Cinci și cu șapte și cu șapte, îi explică Susannah. Fac nouăsprezece.

– Și asta înseamnă ceva?

– Nu știm, răspunse ea. Dar n-ai plecat atunci din New York, nu? Dacă ai fi plecat, n-ai mai fi avut asta, continuă ea, arătând spre cicatricea de pe fruntea preotului.

– O, am plecat, zise Callahan. Doar că n-am plecat pe cât de repede intenționasem. Când am ieșit din spital am vrut să mă duc în stația de la Autoritatea Portuară și să-mi iau bilet la autobuzul Patruzeci.

– Ce-i ăla? întrebă Jake.

– Așa denumesc vagabonzii cea mai îndepărtată destinație. Dacă îți iei bilet pentru Fairbanks, Alaska, se zice că-ți iei bilet la autobuzul Patruzeci.

– Prin părțile astea i s-ar spune autobuzul Nouăsprezece, comentă Eddie.

– Mergeam într-acolo și mă tot gândeam la vremurile de demult. Unele destul de hazlii, ca atunci când niște tipi de la Cămin au dat un spectacol pentru colegii lor. Altele mai înspăimântătoare, ca seara când unul i-a spus altuia: „Nu te mai scobi în nas, Jeffy, că-mi vine să borăsc când te văd", și atunci Jeffy îi zice: „Ia de te scobește tu cu ăsta, amice", și își scoate briceagul și-i taie celuilalt beregata înainte ca noi să ne dăm seama ce anume se petrece. Și Lupe zbiară, și eu urlu: „Iisuse, Iisuse Hristoase!" și sângele țâșnește în toate părțile pentru că i-a nimerit carotida – sau poate jugulara, habar n-am – și atunci vine fuga Rowan de la budă, ținându-și pantalonii cu o mână, și aducând în cealaltă un sul de hârtie igienică. Și știți ce-a făcut?

– A folosit hârtia, spuse Susannah.

Pe buzele lui Callahan se întinse un zâmbet larg, întinerindu-l.

– La naiba, chiar așa a făcut. I-a apăsat sulul ăla chiar pe locul de unde curgea sângele și i-a strigat lui Lupe să cheme ambulanța. Și eu stau ca prostul și mă uit cum curpapirul se face roșu, se îmbibă de sânge până la rola de carton. Și Rowan îmi zice: „Închipuie-ți că e cea mai mare tăietură făcută la bărbierit" și am început toți să râdem. Și am râs până ne-au dat lacrimile.

M-am tot gândit la vremurile acelea. La cele bune, la cele rele, la cele urâte. Mi-aduc aminte – ca prin ceață – că am intrat într-un magazin Smiler și mi-am luat două beri Bud la cutie. Și am băut una din mers. Nu mă gândeam încotro merg – vreau să zic că nu mă gândeam la asta la nivelul minții mele conștiente –, dar se pare că picioarele mele își aveau propriul plan, pentru că, la un moment dat, când m-am uitat mai bine în jur, am văzut că eram chiar în fața birtului unde mergeam câteodată să luăm cina dacă eram în bani, cum se zice. Pe colțul dintre Second Avenue și 52nd.

– Chew Chew Mama's, zise Jake.

Callahan se holbă la el cu uluire reală apoi i se adresă lui Roland:

– Măi, pistolarule, băieții ăștia au început să mă cam sperie.

Roland făcu binecunoscutul lui semn cu mâna: *Continuă, prietene.*

– M-am hotărât să intru și să-mi iau un hamburger în amintirea vremurilor de demult, spuse Callahan. Și, pe când mâncam burgerul, mi-am dat seama că nu vreau să plec din New York înainte să arunc fie și o singură privire la Cămin. Aș fi putut sta pe trotuarul de vizavi, așa cum făcusem imediat după moartea lui Lupe, când mă foisem pe acolo pe mai multe cărări în repetate rânduri. Și de ce nu? Nimeni nu mă deranjase înainte. Nici vampirii, nici căutătorii.

Își privi ascultătorii.

– Nu vă pot spune dacă chiar eram convins în sinea mea, sau dacă era un soi de minuțios și sinucigaș joc al minții mele. Sincer, îmi amintesc o mulțime de lucruri despre seara aia, ce am zis și ce-am făcut, dar nu și asta. Oricum, n-am mai ajuns la Cămin. Mi-am plătit burgerul și am pornit-o pe Second Avenue. Adăpostul se afla la intersecția dintre First și 47th Street, dar nu voiam să trec prin fața lui. Așa că m-am hotărât să merg pe 46th și să traversez pe acolo.

– De ce nu pe 48th? îl întrebă Eddie. Ai fi putut s-o iei pe 48th Street, că ar fi fost mai repede și n-ai mai fi ocolit atât.

Callahan se gândi puțin, apoi clătină din cap.

– Dacă a existat un motiv pentru care am luat-o pe acolo, nu mi-l mai aduc aminte acum.

– A existat un motiv, interveni Susannah. Ai vrut să treci pe lângă terenul viran.

– De ce să fi vrut...

– Din același motiv pentru care oamenii preferă să treacă pe lângă brutărie atunci când se scot gogoșile din cuptor, spuse Eddie. Pur și simplu ne plac anumite lucruri, atâta tot.

Callahan medită la spusele tânărului, apoi ridică din umeri.

– Dacă zici tu.

– Zic, sai.

– Mă rog, și tot mergeam și îmi deschisesem și a doua cutie de bere. Și aproape ajunsesem la intersecția dintre Second Avenue și 46th Street când...

– Ce era acolo? îl întrebă înflăcărat Jake. Ce era pe colțul ăla în 1981?

– Nu... începu Callahan, și se opri. Un gard. Unul destul de înalt. De vreo trei, poate chiar patru metri.

– Nu-i ăla peste care am trecut noi, îi zise Eddie lui Roland. Doar dacă n-a crescut singur cu un metru și ceva.

– Și pe el era un desen, continuă Callahan. Asta îmi aduc bine aminte. Un fel de frescă stradală, dar n-am putut să văd ce anume era desenat acolo, pentru că felinarele de la colț erau stinse. Și dintr-odată mi-am dat seama că nu-i în regulă. Și imediat a început să-mi sune o alarmă în cap. Suna cam tot așa ca aceea din rezerva lui Rowan de la spital, ca să fiu sincer. Și m-am deșteptat și nu mi-a venit să cred că sunt unde sunt. Era o nebunie. Dar totodată mi-am spus...

8

Totodată își spune E în regulă. Doar câteva becuri arse, nimic mai mult. Dacă ar fi vampiri prin preajmă, i-ai vedea, iar dacă ar fi căutători, ai auzi clopotele și ai simți miros de cepe râncede și de metal topit. *Dar se hotărăște să plece de acolo. Imediat. Cu clopote, sau fără clopote, parcă îi sfârâie toți nervii prin piele.*

Se întoarce și dă cu ochii de doi bărbați aflați în spatele lui. Vreme de câteva secunde cei doi sunt atât de uluiți de neașteptata lui schimbare de direcție, că ar fi putut să țâșnească printre ei și s-o ia la sănătoasa înapoi pe Second Avenue. Însă și el este luat prin surprindere, și alte câteva secunde toți trei se holbează unii la alții.

Cei doi sunt Fratele Hitler cel mare și Fratele Hitler cel mic. Acesta nu are mai mult de un metru și jumătate înălțime. Poartă o cămașă lălâie peste niște nădragi negri. Pe cap are o șapcă de baseball cu cozorocul întors la spate. Mai are doi ochi negri ca smoala și o puzderie de bube pe față. De îndată Callahan îi pune numele Lennie. Cel mare e sărit de doi metri și poartă o bluză de trening a echipei Yankees, blugi și teniși. Are o mustață roșcovană și o borsetă proptită sub burtă. Callahan îl numește George.

Fostul preot se întoarce, intenționând s-o ia la sănătoasa pe Second Avenue dacă se face verde la semafor, sau dacă i se pare că se poate strecura printre mașinile din trafic. Iar dacă nu va reuși să traverseze, va fugi pe 46th Street până la Hotelul Plaza și se va ascunde acolo în hol...

Dar cel mare, George, îl apucă de cămașă și îl trage înapoi de guler. Gulerul se sfâșie, dar, din păcate, nu suficient ca să poată scăpa.

– N-ai să vezi, nene, îi zice cel mic, Lennie. N-ai să vezi.

Și se înghesuie spre el, agil ca o insectă, și, înainte să-și dea Callahan seama ce i se întâmplă, întinde mâna, îl apucă de testicule și i le strânge cu putere. Durerea este instantanee și cumplită. Simte cum i se umflă ca unse cu plumb topit.

– E bine, amorez de ciori? îl întreabă Lennie pe un ton ce pare a exprima o reală preocupare, pe un ton ce pare a spune „Vrem să simți și tu ce simțim noi". Și trage de testicule mai tare, iar durerea se triplează. Niște dinți enormi și ruginiți de fierăstrău i se înfig lui Callahan sub centură, și el își spune: O să mi le smulgă, deja le-a făcut piftie, și acum o să mi le smulgă, pentru că nu le mai ține nimic decât o bucată desfăcută de piele și o să...

Și începe să urle, iar George îi astupă gura cu mâna.

– Termină! mârâie el la tovarășul lui. Suntem pe stradă, în puii mei, sau ești chior și nu vezi?

Chiar și acum când durerea îl mănâncă de viu, Callahan cugetă la strania inversare a rolurilor: George este Fratele Hitler care conduce, nu Lennie. George este Fratele Hitler cel mare. *Exact pe dos față de cum ar fi scris Steinbeck.*

Și atunci, din dreapta lui, se înalță un soi de zumzăit. În primul moment își închipuie că sunt clopotele, însă sunetul acesta este dulce. Și este și foarte puternic. George și Lennie îl aud și ei. Și nu le place.

– Ce-i asta? întreabă Lennie. Tu auzi?

– Nu știu. Hai s-o tăiem de-aici. Și ia mâna de pe coaiele lui. Mai încolo poți să-i faci ce-oi vrea, da' acum ajută-mă să-l car.

Unul în stânga și unul în dreapta lui. Și se pomenește săltat și cărat înapoi pe Second Avenue. Gardul înalt, din scânduri, rămâne în urmă, pe dreapta lor. De dincolo de el se aude zumzăitul acela dulce și intens. Dacă aș reuși să trec peste gard, aș scăpa, *își spune Callahan. Căci dincolo este ceva, ceva puternic, ceva bun. Și ăștia doi n-ar cuteza să se apropie de el.*

Poate că da, însă nu prea crede că s-ar putea cățăra pe un gard de trei metri și ceva chiar dacă testiculele sale n-ar pulsa atât de dureros, inventând un limbaj Morse numai al lor, chiar dacă nu le-ar simți cum i se umflă în chiloți ca două mingi de plajă. Brusc, lasă capul în jos și vomită pe el o porție fierbinte din mâncarea doar pe jumătate digerată. Cămașa și pantalonii i se îmbibă de scârboșenia aia caldă ca urina.

Din direcție opusă vin două perechi de tineri, în mod evident prieteni. Bărbații sunt destul de zdraveni și probabil că ar putea să măture pe jos cu Lennie și chiar să-l bumbăcească bine de tot pe George. În schimb, însă, strâmbă dezgustați din nas și nu știu cum să-și ia mai repede prietenele din vecinătatea lui Callahan.

– A băut olecuță cam mult, zice George zâmbind cu înțelegere. Și după aia, hop-șa-șa. Se poate întâmpla oricui.

Sunt Frații Hitler! *încearcă să strige Callahan.* Ăștia doi sunt Frații Hitler! L-au omorât pe prietenul meu și acum o să mă omoare și pe mine! Chemați poliția! *Dar, firește, niciun sunet nu-i iese pe gură, pentru că mutenia este o regulă a coșmarurilor, iar cele două perechi își văd mai departe de drumul lor. George și Lennie îl duc iute pe Callahan pe Second Avenue, între străzile 46th și 47th. Abia dacă atinge asfaltul cu picioarele. Swissburgerul de la Chew Chew Mama's se evaporă de pe cămașa lui. O, frate, simte până și mustarul pe care și-l pusese pe el.*

– Dă să-i văz mâna, zice George când se apropie de următoarea intersecție. Iar atunci când Lennie îl apucă pe Callahan de stânga, George îl repede: Nu, boule, ailaltă.

Lennie întinde spre inspecție mâna dreaptă a lui Callahan. Preotul nu s-ar putea împotrivi nici dacă ar vrea s-o facă. Partea inferioară a abdomenului i s-a umplut cu ciment umed și fierbinte. Iar stomacul i s-a cuibărit în spatele beregatei, unde tremură ca un animal mic și înfricoșat.

George se uită la cicatricea de pe mâna dreaptă a lui Callahan și dă din cap satisfăcut.

– Mda, el e. Nu strică niciodată să te asiguri că nu greșești. Haidi, Părințelule. Marș forțat!

După ce intră pe 47th Street, ies de pe artera principală. Mai în josul străzii, pe partea stângă, se vede o oază de lumină albă, strălucitoare: Căminul. Lui Callahan i se pare că vede câteva siluete cocârjate la colț – câțiva bărbați fumând și discutând despre Programul de dezalcoolizare. S-ar putea chiar să-i cunosc pe câțiva, *gândește el cu mințile aiurea.* Poate că da.

Dar nu ajung până acolo. La mai puțin de un sfert de cvartal între Second și First Avenue, George îl trage pe Callahan în pragul intrării unui magazin părăsit. În ambele vitrine albite de săpun sunt afișe care anunță: DE VÂNZARE SAU DE ÎNCHIRIAT. Lennie se învârte în jurul lor ca un terrier zglobiu în jurul unei perechi de vaci greoaie.

– Să ți-o trag, amorez de ciori! începe el să cânte. Am futut o mie de-alde tine și o să mai futem încă un milion, și putem să futem orice cioroi, chiar de el are un pietroi, asta-i dintr-un cântec făcut de mine la care îi zice „La moarte cu toți poponauții de le plac ciorile" și când e gata o să i-l dau lu' Merle Haggard că-i ăl mai tare din parcare, pen'că le-a zis la toți hipioții ăia să se cace în pălărie, că bulangiul de Merle e ăl mai tare din America, io am un Mustang 380 și am și Lugerul lu' Hermann Goering, știai chestia asta, amorez de ciori ce ești tu?

– Tacă-ți gura, boule, spune George cu un soi de afecțiune, concentrându-se la inelul împovărat de chei printre care o caută pe cea potrivită la ușa respectivă. Callahan comentează în gând: Pentru el Lennie e ca un aparat de radio în permanență deschis dintr-un atelier auto, ori din bucătăria unui fast-food, nici măcar nu-l mai aude, face parte din zgomotul de fond.

– Bine, Nort, zice Lennie, dar o ține tot așa. Am blestematu' de Luger al lu' blestematu' de Goering, așa să știi tu, și poate o să-ți fac boașele praf, că voi, amorezii de negrotei vă futeți pă țara asta, zic bine, Nort?

– Fără nume, ți-am mai spus, spune George/Nort; însă tonul său este indulgent și Callahan cunoaște motivul: nu va putea niciodată să spună polițiștilor vreun nume dacă totul va merge așa cum își doresc nătărăii ăștia doi.

– Pardon, Nort, da' voi amorezi de cioroi ovrei culți în cap ați futut țara asta, și la asta vreau să te gândești când ți-o scoate coaiele prin pungă...

– Boașele sunt în pungă, boule, spune George/Nort pe un ton doct, și exclamă: Bingo!

Ușa se deschide. George/Nort îl împinge pe Callahan înăuntru, în încăperea goală, plină de umbre și de praf și mirosind a decolorant, detergent și scrobeală. Din doi pereți ies țevi și cabluri groase. În locurile unde odinioară s-au aflat uscătoarele și mașinile de spălat cu fise, se pot vedea patrulaterele mai deschise la culoare decât restul zugrăvelii. Pe jos e aruncată o firmă pe care abia dacă o poate distinge în întuneric: SPĂLĂTORIA GOLFUL ȚESTOASEI CURĂȚENIE LA **MAXIM**!

La **maxim,** firește, *își spune Callahan. Se întoarce cu fața spre ei și nu este deloc surprins să vadă un pistol în mâna lui George/Nort. Nu este Lugerul lui Hermann Goering, ci pare mai degrabă un revolver ieftin, de calibrul .32, pe care-l poți achiziționa pentru doar șaizeci de dolari în barurile de la periferie. Însă Callahan este convins că își va face datoria. George/Nort își deschide borseta de sub burtă, fără să-și ia ochii de la preot – a mai făcut treaba asta, amândoi au mai trecut prin așa ceva, sunt experți, sunt lupi bătrâni dedați la rele – și scoate o rolă cu bandă adezivă. Callahan își amintește cum Lupe spunea că America s-ar nărui într-o săptămână dacă ar dispărea banda adezivă. „Arma secretă" o numea el. George/Nort îi dă rola lui Lennie care o ia și se repede la Callahan cu aceeași viteză de insectă.*

– Ia dă pune-ți mâinile la spate, pretenar dă cioroi, zice Lennie.

Callahan nici nu se clintește.

George/Nort îi bâțâie pistolul pe sub nas.

– Fă ce-ți zice, sau vâr un glonț în tine, Părințele. Și crede-mă când îți spui că n-ai simțit în viața ta o durere ca asta.

Callahan se conformează. N-are de ales. Lennie trece în spatele lui.

– Lipește-ți-le, pretenar dă negrotei, spune Lennie. Nu știi cum? N-ai văzt în filme?

Și hăhăie dement, ca un cufundar.

Callahan își apropie încheieturile. Se aude un fâșâit gros când Lennie trage banda de pe rolă ca să-i lege mâinile la spate. Preotul trage pe nări izul de praf și de decolorant și parfumul mai inocent de balsam de rufe.

– Cine v-a angajat? îl întreabă el pe George/Nort. Căutătorii?

George/Nort nu-i răspunde, dar lui Callahan i se pare că i-a detectat o sclipire în ochi. Afară, mașinile trec în grupuri sacadate. Trec și câțiva pietoni. Ce s-ar întâmpla dacă ar țipa? Dar știe deja răspunsul. În Biblie se spune că preotul și levitul au trecut pe lângă omul cel rănit și nu i-au auzit strigătele, însă un anume samaritean... s-a milostivit de el. Iar Callahan are nevoie acum de un bun samaritean, numai că New Yorkul cam duce lipsă de așa ceva.

– Aveau ochii roșii, Nort?

Alți ochi, cei ai lui Nort, de această dată, licăresc din nou, însă țeava pistolului rămâne ațintită spre burta lui Callahan.

– Aveau mașini mari și luxoase? Aveau, nu-i așa? Și cât crezi tu că o să mai valoreze viața ta și a pârțarului ăsta mic odată ce...

Lennie îl apucă iarăși de boașe, le strânge cu putere, le răsucește, le trage în jos ca pe jaluzele. Callahan urlă și lumea se întunecă. I se înmoaie picioarele și îl lasă genunchii.

– Și CAAAADEEEE! *răcnește fericit Lennie.* Muha-maiul Ali E LA PĂMÂNT! MAREA SPERANȚĂ ALBĂ L-A SPART PE CIOROIUL CU GURĂ MARE ȘI L-A PUS LA PODEA! NU POT SĂ CREEEEEED! *Îl imită atât de bine pe fudulul comentator Howard Cosell, încât lui Callahan îi vină să râdă în pofida chinurilor cumplite prin care trece. Aude un alt fâșâit și simte cum îi sunt legate și gleznele.*

George/Nort ia un rucsac dintr-un colț. Îl deschide, cotrobăie prin el și scoate la iveală un aparat polaroid. Se apleacă peste Callahan și lumea explodează într-o lumină orbitoare. Imediat după asta Callahan vede doar umbre în spatele unei bile albastre aflate în centrul câmpului său vizual. Din bilă vine spre el vocea lui George/Nort.

– Adu-mi aminte să-i mai fac una și după. Le vor pe amândouă.

– Bine, Nort, bine! răcnește micuțul aproape turbat de surescitare.

Și Callahan înțelege că adevărata tortură abia va să vină. Își aduce aminte versurile unui cântec vechi al lui Bob Dylan, „Dacă ploaia va veni/ Le va potopi pe

toate" și își spune: Da, merge. Mai bine decât „Cineva mi-a salvat viața în noaptea asta", asta-i sigur.

Îl izbește miros de usturoi și roșii. Cineva a mâncat spaghete, probabil chiar atunci când el avea treabă să fie luat la palme la spital. O siluetă se conturează în fața ochilor lui. Individul cel mare.

– Nu contează cine ne-a tocmit, zice George/Nort. Chestia e că suntem *tocmiți, cât despre tine, Părințelule, tu nu ești decât un pretenar de negrotei ca tipu' ăla, Magruder, și Frații Hitler o să te smardoiască la greu. De obicei lucrăm pentru o cauză nobilă, da' nu zicem nu dacă ni se dau și bani, ca buni americani ce suntem.*

Face o pauză, apoi rostește maxima absurditate existențială:

– Să știi că în Queens suntem foarte populari.

– Du-te-n mă-ta, îi spune Callahan și simte cum îi sare în aer partea dreaptă a capului. Lennie i-a tras un șut cu gheata lui de lucru cu vârf metalic. Mai târziu va afla că i-a spart falca în patru locuri.

– Bravo, îl aude vag pe Lennie spunând din acel univers dement unde e limpede că Dumnezeu a murit și se împute pe dușumeaua unui rai devalizat.

– E frumos să vorbești așa, Părințele?

Apoi vocea i se ascute, devine scâncetul strident al unui copil care se milogește să fie lăsat la joacă:

– Io, Nort! Haide, lasă-mă pe mine! Io vreau!

– N-ai să vezi, îi răspunde George/Nort. Eu fac svasticile de pe frunte, că tu le greșești mereu. Ai să i le faci pe alea de pe mâini, bine?

– Da-i legat! Are bandă d-aia împuțită pă...

– După ce dă ortu' popii, îi explică George/Nort cu răbdare infinită. După ce moare, o să-i dezlegăm mâinile și ai să...

– Te rooog, *Nort! Am să-ți fac chestia aia care-ți place. Și uite ce, vocea lui Lennie devine mai convingătoare. Uite ce! Dacă vezi că greșesc, îmi zici și mă opresc! Te rog, Nort! Te rooog!*

– Păi...

Callahan a mai auzit tonul acesta. Este cel al tatălui îngăduitor ce nu-i poate refuza nimic odraslei sale preferate, oricât de retardată.

– Bine, fie!

I se limpezește vederea și îi pare rău. Vede cum Lennie scoate o lanternă din rucsac. George a luat un bisturiu din borseta de sub burtă. Fac schimb de scule. George îndreaptă lanterna pe fața umflată a lui Callahan care se strâmbă și strânge ochii. Printre pleoape îl observă pe Lennie care mânuiește bisturiul cu degete micuțe, dar îndemânatice și iuți.

– *O să fie* dementțial! *exclamă Lennie, înnebunit de emoție.* Dementțial!

– *Să n-o zbârcești! îl avertizează George.*

Callahan se gândește: Dacă am fi într-un film, acum ar apărea cavaleria. Sau poliția. Sau nenorocitul ăla de Sherlock Holmes în mașina timpului imaginată de H.G. Wells.

Lennie se așază în genunchi în fața lui, iar erecția din pantaloni este cât se poate de vizibilă, și cavaleria nu apare. Se apleacă spre el cu bisturiul în mână, și nu apare nici poliția. Respirația nu-i miroase a usturoi și roșii, ci a gură nespălată și a țigări.

– *Stai nițel, Bill, îl oprește George/Nort. Am o idee. Hai să ți-o desenez. Am un pix pe aici pe undeva.*

– *Căcat, bombăne Lennie/Bill și îi întinde bisturiul. Callahan vede cum lama ascuțită tremură molipsită de emoția micuțului, apoi dispare din câmpul lui vizual. Ceva rece îi atinge fruntea, apoi se face fierbinte, și nu apare nici Sherlock Holmes. Sângele începe să-i curgă în ochi, și nu apar nici James Bond Perry Mason Travis McGee Hercule Poirot Scârba de Don'șoară Marple.*

Dar îi vine în minte chipul alb al lui Barlow. Părul lung al vampirului plutește în jurul țestei acestuia. Barlow se întinde spre el. „Haide, falsule preot", îi spune el, „Învață religia cea adevărată. Ia împărtășania mea". Se aud cele două pocnete seci când vampirul rupe brațele crucii pe care i-o dăruise mama lui.

– *Of, boule care ești tu bou, geme George/Nort, aia nu-i zvastică, aia-i o blestemată de* cruce*! Dă la mine!*

– *Nu, Nort, mai lasă-mă, nu-i gata!*

Se ceartă pentru el ca doi copii tembeli, și testiculele îl dor, și maxilarul spart îi pulsează, iar vederea îi este înecată în sânge. Toate discuțiile în contradictoriu din anii șaptezeci despre moartea lui Dumnezeu, și, Iisuse, uitați-vă la el acum! Uitați-vă la el! Cum să vă îndoiți de asta?

Și în clipa aceea apare cavaleria.

9

– La ce te referi? îl întrebă Roland. Intră în amănunte.

Stăteau la masa de pe terasă, terminaseră de mâncat, soarele apusese, iar Rosalita adusese lumânări. Callahan se întrerupse și o rugă să stea cu ei. În curtea întunecată cărăbușii bâzâiau, însetați de lumină.

Jake atinse gândul din mintea pistolarului. Apoi, iritat de prelungirea suspansului, puse el întrebarea:

– *Noi* eram cavaleria, Părinte?

Roland păru șocat, apoi zâmbi amuzat. Callahan se uită uluit la băiat.

– Nu, răspunse el, nu cred.

– Nu-i așa că nu i-ai văzut? îl întrebă și Roland. Niciodată nu-i vezi bine pe cei care te salvează.

– V-am spus că Frații Hitler aveau o lanternă, zise Callahan. Așa este. Dar tipii ceilalți, cavaleria...

10

Indiferent cine sunt aceștia, ei au un reflector *care umple spălătoria părăsită cu o lumină mult mai puternică decât cea din blițul polaroidului ieftin. Și, spre deosebire de el, lumina aceasta este* constantă. *George/Nort și Lennie/Bill își acoperă ochii cu mâinile. I-ar acoperi și Callahan dacă nu ar avea mâinile legate la spate cu bandă adezivă.*

– Nort, pune arma jos! Bill, pune bisturiul jos!

Vocea care vine din spatele luminii orbitoare este înfricoșătoare tocmai pentru că este înfricoșată. Este vocea cuiva în stare de orice.

– Am să număr până la cinci și după aia am să vă împușc pe amândoi, pentru că asta meritați.

Și vocea din lumină începe să numere cu o viteză de-a dreptul alarmantă.

– Unudoitreipatru...

De parcă stăpânul ei și-ar dori *să tragă, și-ar dori să termine mai repede cu formalitatea asta de tot căcatul. George/Nort și Lennie/Bill nu au timp să-și*

cântărească opțiunile. Aruncă bisturiul și pistolul, iar pistolul se descarcă atunci când cade pe linoleumul plin de praf și scoate un POC de pistol cu capse. Callahan habar nu are unde s-a dus glonțul. Poate a intrat în el. Oare l-ar simți? Nu prea crede.

– Nu trage, nu trage! zbiară Lennie/Bill. Noi n-am... noi n-am... noi n-am...

Noi n-am ce? Lennie/Bill nu pare să știe.

– Mâinile sus! se aude o altă voce, care vine tot din spatele luminii orbitoare a reflectorului.

– Mâinile sus la cer! Acum, pui de lele!

Mâinile celor doi țâșnesc în sus.

– Nu, nu așa, zice prima voce.

Or fi ei niște tipi nemaipomeniți, iar Callahan chiar își dorește să le trimită felicitări de Crăciun în fiecare an de acum încolo, dar este limpede că nu au mai făcut vreodată așa ceva.

– Jos pantofii! Jos pantalonii! Acum! În clipa asta!

– Ce puii mei, începe George/Nort. Sunteți gabori? Că dacă da, tre' să ne citiți drepturile și să...

O armă se descarcă din spatele luminii orbitoare. Callahan vede o explozie portocalie. Probabil că-i un pistol, dar, pe lângă pistolașul modest al fraților Hitler, este ca un uliu pe lângă un colibri. Detunătura este asurzitoare, și este urmată de un trosnet al tencuielii și de o ploaie de praf. Zbiară și George/Nort, și Lennie/Bill.

– Jos pantofii, jos pantalonii! Acum! Acum! Număr până la treizeci și vă omor. Unudoitreipatruci...

Și iarăși viteza numărătorii nu le lasă vreme de gândit, darămite de protestat. George/Nort dă să se așeze și Vocea Numărul Doi îl avertizează:

– Îndrăznește numai să stai jos, că te omorâm"

Prin urmare, Frații Hitler încep să țopăie printre rucsac, polaroid, pistol și lanternă ca doi cocostârci spasmodici, trăgându-și încălțările din picioare, în vreme ce Vocea Numărul Unu continuă numărătoarea ucigașă. Pantofii sunt descălțați, iar pantalonii sunt dezbrăcați. George poartă boxeri largi, în vreme ce Lennie este adeptul chiloților pătați cu pipi. Nu se mai vede nici urmă de erecția lui Lennie; erecția lui Lennie hotărâse să-și ia restul nopții liber.

– Acum, marș afară, spune Vocea Numărul Unu.

George se întoarce cu fața la lumină. Bluza de trening îi atârnă până peste boxeri, boxerii îi atârnă până la genunchi. Încă mai are borseta la brâu. Gambele

musculoase îi tremură vizibil. Abia acum pricepe ce li se întâmplă și are o expresie buimăcită.

– Stați așa, zice el, dacă plecăm de-aici fără să-l terminăm pe tipul ăsta, o să ne omoare. Sunt niște indivizi tare răi...

– Labagiilor, dacă nu ieșiți de aici până număr la zece, îi răspunde Vocea Numărul Unu, am să vă omor eu.

La care, Vocea Numărul Doi adaugă:

– Gai cocknif en yoin, *bulangiilor! Stați, muriți, cui îi pasă?*

Mai târziu, Callahan va repeta expresia mai multor evrei, care doar vor clătina nedumeriți din capete. Abia în Topeka va da peste un evreu mai bătrân care îi va traduce gai cocknif en yoin. *Înseamnă: du-te și te pișe în ocean.*

Vocea Numărul Unu pornește din nou: „Unudoitreipatru... „

George/Nort și Lennie/Bill fac un schimb de priviri ca personajele din desene animate prinse la strâmtoare, apoi se reped la ușă. Reflectorul uriaș se întoarce să-i urmărească. Sunt în chiloți. Au ieșit. Au dispărut.

– Du-te după ei, îi spune cu asprime Vocea Numărul Unu celeilalte. Dacă le trece prin cap să se întoarcă...

– Dadada, zice Vocea Numărul Doi și dispare.

Lumina orbitoare se stinge.

– Întoarce-te pe burtă, îi cere Vocea Numărul Unu.

Callahan încearcă să-i spună că nu crede că e în stare, că testiculele i s-au mărit cam cât două ceainice, însă din gură nu-i ies decât niște sunete nearticulate din cauza maxilarului spart. Însă se întoarce pe partea stângă cât de mult poate.

– Nu te mișca, zice Vocea Numărul Unu. Să nu te tai.

Nu este vocea cuiva care-și câștigă existența din treburi de genul acesta. Chiar și în starea lui actuală Callahan își dă seama că este vorba de un amator. Tipul scoate niște horcăieli astmatice, se îneacă, horcăie din nou. Callahan vrea să-i mulțumească. Își spune că una este să fii salvat de un polițist sau de un pompier sau de un salvamar. Și cu totul altceva este să te salveze un om obișnuit. Căci asta este salvatorul său, asta sunt amândoi *salvatorii săi, deși nu-și poate închipui cum de au venit atât de bine pregătiți. Cum de au știut cum îi cheamă pe Frații Hitler? Și unde au stat la pândă? Au venit de afară, sau erau ascunși în spălătoria abandonată? Alte chestii pe care Callahan nu le știe. Și nici nu-i pasă. Pentru că cineva i-a salvat, cineva i-a salvat, cineva i-a salvat viața în noaptea asta, și asta*

este chestia importantă, singura care contează cu adevărat. George și Lennie aproape că-și vârâseră colții în el, nu-i așa, drăguță, dar iată că în ultima clipă a venit cavaleria, exact ca într-un film cu John Wayne.

Ce vrea Callahan să facă este să-i mulțumească omului ăstuia. Unde vrea Callahan să se afle este într-o ambulanță în drum spre spital, înainte ca derbedeii ăia să-l anihileze pe posesorul Vocii Numărul Doi, sau înainte ca proprietarul Vocii Numărul Unu să facă un infarct provocat de starea de surescitare. Încearcă să spună toate astea, dar alte sunete nearticulate îi ies din gură. Bâlbâieli incoerente, vorbe de bețiv, cum le numea Rowan.

Mâinile îi sunt dezlegate, apoi și picioarele. Individul nu face infarct. Callahan se întoarce iarăși pe spate și vede bisturiul într-o mână albă și durdulie. Pe degetul mijlociu este un inel cu sigiliu. Cu o carte deschisă. Dedesubt scrie Ex Libris. *Apoi reflectorul se aprinde din nou, iar Callahan își pune mâna la ochi.*

– Hristoase, omule, de ce faci asta?

De fapt, se aude Ioas, mu, şşş asss, *însă stăpânul Vocii Numărul Unu pare să fi înțeles.*

– Mi se pare că e limpede de ce, rănitul meu prieten, zice el. Dacă ne vom mai întâlni vreodată, aș dori ca atunci să fie prima oară. Dacă vom trece unul pe lângă celălalt pe stradă, aș dori să nu mă recunoști. E mai sigur așa.

Se aud pași. Lumina reflectorului se îndepărtează.

– Vom chema o ambulanță de la telefonul de vizavi...

– Nu! Nu pleca! dacă se întorc? – și, împinse de groaza lui pură, cuvintele acestea se aud cu absolută claritate.

– Vom fi cu ochii în patru, spune Vocea Numărul Unu.

Acum nu mai horcăie. Își recapătă stăpânirea de sine. Bravo lui.

– S-ar putea să se întoarcă, pentru că ăla mare era destul de supărat. Dar, dacă poporul chinez are dreptate, atunci eu răspund de viața ta de acum încolo. Și intenționez să mă achit de responsabilitatea asta. Dacă se întorc, am să trag în ei. Nu peste ei.

Umbra care a vorbit se oprește. Și el pare un individ destul de mare. Și are ceva sânge în el, asta-i cert.

– Ăștia erau Frații Hitler, prietene. Știi despre cine vorbesc?

– Da, șoptește Callahan. Nu vrei să-mi spui cine ești?

– E mai bine să nu știi, spune domnul Ex Libris.

– Tu știi cine sunt eu?

O pauză. Pași. Acum domnul Ex Libris stă în pragul ușii de la spălătoria pustie.

– Nu, răspunde el. Și adaugă: Un preot. Nu contează.

– De unde ați știut că sunt aici?

– Așteaptă ambulanța, îi mai spune Vocea Numărul Unu. Nu încerca să te miști singur. Ai pierdut mult sânge și s-ar putea să ai leziuni interne.

Și dispare. Callahan stă întins pe jos, în nări cu iz de decolorant și de detergent și de balsam cu aromă dulceagă. Curățenie la maxim, *își spune el. Testiculele pulsează și se umflă. Falca pulsează și se umflă. Simte cum i se întinde pielea de pe față. Stă întins pe jos și așteaptă ambulanța și viața, ori întoarcerea Fraților Hitler și moartea. Domnița ori tigrul. Comoara Dianei ori mușcătura șarpelui veninos. Și după o vreme nesfârșită, lumini roșii mătură podeaua plină de praf și își dă seama că de data aceasta este domnița. De data aceasta este comoara.*

De data aceasta este viața.

11

– Și așa s-a întâmplat, spuse Callahan, că am ajuns în rezerva 577 din același spital, în aceeași noapte.

Susannah căscă ochii la el:

– Pe bune?

– Pe bune ca un infarct, răspunde el. Rowan Magruder a murit, eu am fost bătut de m-am căcat pe mine, și după aia m-au depozitat în același pat. Probabil că abia avuseseră timp să schimbe cearșafurile și, până când a venit cucoana cu morfina să mă decupleze de la realitate, m-am tot gândit cum ar fi fost să apară sora lui Magruder și să isprăvească ce începuseră frații Hitler. Dar de ce v-ar surprinde asemenea lucruri? Știți bine că în poveștile noastre există zeci de potriveli ca asta. De pildă, nu-mi spuneți că nu v-ați gândit la coincidența care există între numele meu și Calla Bryn Sturgis?

– Ba ne-am gândit, răspunse Eddie.

– Și după aia? întrebă Roland.

Callahan zâmbi și pistolarul își dădu seama că maxilarele nu i se prea îmbinau. Păi, sigur, avusese falca mutată din loc.

– Asta-i întrebarea preferată a povestitorului, Roland, dar acum cred că trebuie să mă grăbesc, ori o să facem noapte albă. Ceea ce este important, partea care te interesează pe tine, este abia la sfârșit.

Asta crezi tu, medită Roland, și nu l-ar fi mirat deloc să afle că ceilalți trei tovarăși ai lui nutreau același gând.

– Am stat o săptămână în spital. Când m-au externat, m-au trimis la un centru de asistență socială din Queens. Primul pe care mi l-au propus era mult mai aproape, era în Manhattan, însă acesta colabora cu Căminul – trimiteam oameni acolo câteodată. Și-mi era teamă ca nu cumva, dacă m-aș fi dus acolo, să primesc o altă vizită din partea Fraților Hitler.

– Și ai primit? întrebă Susannah.

– Nu. Era 19 mai 1981 când l-am vizitat pe Rowan în rezerva 577 din spitalul Riverside și când am ajuns eu însumi internat acolo, spuse Callahan. Pe 25 mai am plecat spre Queens împreună cu alți trei betegi într-o dubiță. Și la șase zile după asta, chiar înainte să mă externez și din centru și s-o iau din loc, am văzut articolul din *Post*. Era în primele pagini, însă nu chiar pe prima. DOI BĂRBAȚI MORȚI PRIN ÎMPUȘCARE ÎN CONEY ISLAND, zicea titlul articolului. POLIȚIA SPUNE CĂ ESTE VORBA DE O REGLARE DE CONTURI ÎN LUMEA INTERLOPĂ. Pentru că fețele și mâinile le fuseseră arse cu acid. Cu toate acestea, poliția a izbutit să-i identifice pe amândoi: Norton Randolph și William Garton, ambii din Brooklyn. Erau și poze. Făcute după diverse arestări. Ambii aveau caziere lungi. Da, ăștia erau amicii mei. George și Lennie.

– Tu crezi că bărbații-căutători le-au făcut felul, nu-i așa? îl întrebă Jake.

– Da. Tare urâtă e răzbunarea.

– Dar s-a scris în ziare că ei erau Frații Hitler? vru să știe Eddie. Că, omule, vreau să-ți spun că și pe vremea mea tot ne mai speriam între noi zicând că o să ne prindă și o să ne-o tragă.

– Au fost și asemenea speculații în tabloide, răspunse Callahan, și bag mâna în foc că, în forul lor interior, toți reporterii ăia care au relatat despre mutilările și crimele comise de Frații Hitler știau că ei sunt, Randolph și Garton – pentru că nu au mai urmat decât niște imitații slabe – însă nimeni din presa de scandal nu ucide de bunăvoie bau-baul, deoarece bau-baul vinde ziarele.

– Măi, omule, oftă Eddie, da' multe ai mai *pătimit*.

– Și nici n-ai auzit ultimul act, spuse Callahan. E de mare succes.

Roland făcu gestul de „dă-i înainte", dar nu părea grăbit. Își răsucise o țigară și arăta mai satisfăcut decât îl văzuseră vreodată cei trei tovarăși ai lui. Numai Ete, care dormea cu botul pe labe, părea mai mulțumit de viață.

– Am plecat din New York și mi-am căutat din ochi podețul atunci când am traversat cu autobuzul Podul George Washington, cu romanul cel nou și cu sticla alături de mine, continuă Callahan, dar podețul dispăruse. În următoarele două luni am surprins doar instantanee ocazionale ale autostrăzilor ascunse – și îmi aduc aminte că, de vreo două ori, am văzut mutra lui Chadbourne pe bancnotele de zece dolari – dar, în cea mai mare parte a timpului, nu reușeam să le văd. Am observat o mulțime de vampiri de Tip Trei și mi-am spus că se răspândesc foarte repede. Dar n-am făcut nimic în privința aceasta. Parcă îmi pierdusem vocația, tot așa cum Thomas Hardy și-a pierdut cheful de scris, iar Thomas Hart Benton pe cel de a picta fresce. „Sunt doar niște țânțari", obișnuiam să-mi zic. „Dă-le pace". Treaba mea era să ajung într-un oraș sau altul și să găsesc cât mai repede un oficiu al forțelor de muncă – indiferent care ar fi fost acela, Brawny Man sau Job Guy mi-era tot una – iar apoi să descopăr un bar unde să mă simt bine. Cel mai mult îmi plăceau locurile care semănau cu Americano sau Blarney Stone din New York.

– Să înțeleg că-ți plăcea și mâncarea încălzită la aburi lângă băutură, spuse Eddie.

– Adevărat, răspunse Callahan uitându-se la Eddie ca la un suflet pereche. Că bine zici! Și întotdeauna m-am purtat cuviincios în locurile acestea. Vreau să spun că mă amețeam în barul meu preferat, și apoi încheiam seara – partea cu mersul în patru labe, zbieretele și voma de pe cămașă – în altă parte. De obicei *al fresco*.

– Ce..., începu Jake să întrebe.

– Adică se îmbăta în aer liber, scumpete, îi explică Susannah.

Întinse mâna să-l ciufulească, dar se înfioră și și-o duse la abdomen.

– Te simți bine, sai? o întrebă Rosalita.

– Da, însă aș bea cu mare bucurie un lichid cu bule, dacă ai așa ceva.

Rosalita se ridică, bătându-l pe umăr pe Callahan.

– Dă-i înainte, Părinte, că o să se facă două dimineața și o să înceapă să urle pisicile în pustiu până termini povestea.

– Bine, spuse el. M-am îmbătat, cam la asta se rezumă totul. Mă îmbătam în fiecare seară și băteam câmpii la urechea oricui se afla prin preajmă despre Lupe și Rowan și Rowena și despre negrul care m-a luat cu mașina în ținutul Issaquena, și despre Ruta, care ar fi putut să fie teribil de nostimă și care precis nu era pisică siameză. Și sfârșeam prin a-mi pierde cunoștința.

Și tot așa am ținut-o până am ajuns în Topeka. La sfârșitul iernii lui 1982. Acolo am ajuns la limita de jos a existenței mele. Voi știți ce înseamnă să-ți atingi limita de jos a existenței?

După o pauză lungă, toți încuviințară prin gesturi. Jake se gândi la cursul de engleză al domnișoarei Avery și la lucrarea lui de sfârșit de an. Susannah își aminti de cele trei zile petrecute în Oxford, Mississippi. Iar Eddie se duse cu gândul la plaja de la Marea Vestului, când voise să-i taie beregata bărbatului care îi devenise dinh, pentru că Roland nu voia să-l lase să treacă printr-una din ușile magice ca să fure niște heroină.

– În cazul meu, limita de jos a fost atinsă în pușcărie, spuse Callahan. Abia se crăpase de ziuă, iar eu eram relativ treaz. Drept dovadă nu mă aflam într-o carceră pentru beți, ci într-o celulă unde era și o pătură pe pat și un colac pe vasul de toaletă. În comparație cu alte locuri pe unde mai fusesem, mă simțeam de parcă aș fi tras vânturi prin satin. Singurele chestii enervante erau tipul cu numele... și cântecul acela.

12

Lumina care pătrunde prin ferestruica mică și acoperită cu o plasă de sârmă este cenușie, prin urmare și pielea lui e cenușie. Iar mâinile îi sunt jegoase și pline de zgârieturi. Mizeria de sub unghii e neagră (noroi)sau maro (sânge uscat). Ca prin vis își aduce aminte că se încăierase cu cineva care insista să i se adreseze cu „domnule", așa că își zise că se poate să fi ajuns în arest în temeiul mereu popularului Articol 48 din Codul Penal: Act de Violență împotriva unui Ofițer de Poliție. Tot ce voise – Callahan își aduce ceva mai bine aminte acest aspect – fusese să încerce cascheta puștiului pentru că i se părea foarte mișto. Își aduce aminte că încercase să-i explice tânărului polițist (după cum arată ăsta, în curând vor ajunge să angajeze în poliție

copilaşi care nici nu ştiu să facă la oliţă, cel puţin în Topeka aşa va fi) că el este în permanentă căutare de pălării haioase, că el poartă mereu o şapcă pe cap deoarece are Semnul lui Cain pe frunte. „Şamănă cu o cuşe", îşi aminteşte că a spus (sau a încercat să spună), „da-i pe bune Şemnu' lu' Cain". Ceea ce, în starea lui de ebrietate, voia să sune Semnul lui Cain.

A fost tare beat azi-noapte, dar acum, când stă pe priciul din arest şi îşi trece mâna prin părul vâlvoi, nu se simte chiar aşa de rău. Sigur, în gură nu are un gust prea plăcut – de parcă Ruta, pisica siameză, a avortat acolo – dar capul nu-l doare prea tare. Numai de ar înceta odată vocile astea! Mai încolo, pe hol, cineva lălăie la nesfârşit o listă de nume aranjate în ordine alfabetică. Mai aproape, altcineva fredonează cântecul pe care îl detestă cel mai mult pe lumea: „Cineva mi-a salvat, cineva mi-a salvat, cineva mi-a salvat vi-iii-aţa *în noaptea asta... "*

– Nailor!... Naughton!... O'Connor!... O'Shaugnessy!... Oskowski!... Osmer!

Tocmai începe să realizeze că el *este cel care cântă, când gambele încep să-i tremure. Şi tremuratul urcă spre genunchi, apoi spre pulpe, tot mai adânc şi tot mai puternic. Vede cum muşchii picioarelor sale se mişcă în sus şi în jos, aidoma unor pistoane. Ce se întâmplă cu el?*

– Palmer!... Palmgren!

Tremuratul îi cuprinde vintrele şi partea inferioară a abdomenului. Chiloţii i se întunecă la culoare acolo unde îi împroaşcă cu urină. În acelaşi timp, picioarele îi zvâcnesc în aer de parcă ar încerca să lovească nişte mingi invizibile de fotbal cu amândouă deodată. Am o criză de epilepsie, *îşi spune el.* Probabil că acum-acum am să-mi dau duhul. Pa-pa, mierlo.[1] *Încearcă să strige după ajutor, însă din gură nu-i iese decât un pufăit sugrumat. Braţele încep să-i zboare în sus şi în jos. Acum loveşte mingiile invizibile de fotbal cu picioarele şi strigă aleluia cu mâinile, iar tipul din cealaltă celulă o va ţine tot aşa până la sfârşitul secolului, poate chiar până la următoarea glaciaţiune.*

– Peschier!... Peters!... Pike!... Polovik!... Rance!... Rancourt!

Trunchiul lui Callahan începe să se îndoaie înainte şi înapoi. De fiecare dată când se apleacă, e gata-gata să-şi piardă echilibrul şi să cadă. Mâinile i se ridică. Picioarele îi zboară în lateral. Simte o căldură nefirească la fund şi îi dă seama că tocmai ce s-a spârcâit.

---

[1] În original *Bye-bye, blackbird*, cântec compus de Ray Henderson în 1926 (n. tr.).

– Ricupero!... Robillard!... Rossi!

Se dă pe spate până la zidul văruit pe care cineva a scrijelit cuvintele BANGO SKANK *și* A 19-A CRIZĂ DE NERVI! *Apoi se repede înainte, de această dată cu entuziasmul unui musulman la rugăciunea de dimineață. Acum se holbează la cimentul podelei, în clipa următoare se răstoarnă și cade în nas. Falca, ce i se vindecase miraculos în ciuda bețiilor și aventurilor nocturne, se sparge din nou în trei dintre cele patru locuri inițiale. Dar, pentru ca echilibrul să fie restabilit – căci numărul magic este patru – acum i se sparge și nasul. Zace pe jos, zvârcolindu-se ca un pește pe uscat, pictând cu propriul trup un tablou abstract în sânge, pișat și fecale.* O, da, acum îmi dau duhul, *își spune.*

– Ryan!... Sannelli!... Scher!

Treptat, convulsiile de grand mal *se reduc la spasme de* petit mal, *apoi devin simple zvâcnete. Își închipuie că ar trebui să-i vină cineva în ajutor, dar nu vine nimeni. Zvâcnetele se potolesc și ele, iar acum Donald Frank Callahan stă întins pe podeaua arestului din Topeka, Kansas, în vreme ce dintr-o celulă învecinată un alt deținut repetă alfabetul.*

– Seavey!... Sharrow!... Shatzer!

Pe neașteptate, pentru prima oară după luni în șir, își aduce aminte cum venise cavaleria atunci când Frații Hitler tocmai ce se pregăteau să-i cioplească fruntea în spălătoria abandonată de pe strada 47th. Și chiar ar fi mers până la capăt – iar în ziua următoare, sau în ziua cealaltă, cineva va fi găsit una bucată de Donald Frank Callahan, mort ca o scrumbie, probabil cu cercei de boașe la urechi. Însă venise cavaleria, și atunci...

N-a fost nicio cavalerie, *își spune el, simțind cum i se umfle din nou fața, hei, față veche fă cunoștință cu fața cea nouă.* Au fost Vocea Numărul Unu și Vocea Numărul Doi. *Dar nici așa nu-i corect. Au fost doi bărbați, poate de vârstă mijlocie, dar cel mai sigur, mai bătrâiori. Au fost domnul Ex Libris și domnul Gai Cocknif En Yom, ce-o mai fi și aia. Amândoi speriați de moarte. Pe bună dreptate speriați de moarte. N-or fi omorât Frații Hitler o mie de oameni, cum se lăudase Lennie, dar au bătut o mulțime, și pe unii chiar i-au ucis, căci Frații Hitler nu erau altceva decât doi nemernici violenți, și, da, domnul Ex Libris și domnul Gai Cocknif aveau tot dreptul să fie speriați. Se terminase cu bine, dar ar fi putut fi invers. Dacă George și Lennie ar fi ripostat, ce s-ar fi întâmplat atunci? Ei bine, în cazul acesta, persoana care ar fi intrat prima în Spălătoria „Golful Țestoasei" ar fi dat peste trei cadavre,*

în loc de unul singur. Iar povestea asta chiar că ar fi ajuns pe prima pagină din Post! *Prin urmare, oamenii ăştia îşi riscaseră viețile pentru el, şi uite-l în ce hal a ajuns şase sau opt luni mai târziu, uite pentru ce şi-au riscat ei viața: pentru un beţiv numai piele şi os, fără pic de minte şi janghinos, cu chiloţii uzi de pişat în faţă şi plini de căcat la spate. Un băutor de zi şi un beţiv de noapte.*

Şi atunci se întâmplă. În capătul celălalt al coridorului, vocea monotonă a ajuns cu psalmodierea la Sprang, Steward şi Sudby; în capătul acesta, bărbatul întins pe podeaua jegoasă în lumina murdară a zorilor a ajuns la limita de jos a existenței sale, care, prin definiție, reprezintă punctul de unde nu ai cum să cobori şi mai mult, decât dacă ți se întâmplă să ai o lopată la îndemână şi să te apuci să sapi.

Zace pe burtă şi se uită la ghemotoacele de praf care i se par crânguri cu copaci, şi la bulgării de mizerie care i se par dealuri cu mine de steril. Şi îşi spune: În ce lună suntem? Februarie? Februarie 1982? Cam aşa ceva. Uite ce-ţi propun eu. Îmi acord un an să-mi îndrept căile şi faptele, cum stă scris în Biblie. Un singur an în care să fac ceva – orice – care să poată justifica riscul pe care şi l-au asumat oamenii ăia. Dacă reuşesc, voi merge mai departe. Dar dacă, şi în februarie 1983 voi mai bea, atunci am să mă omor.

Vocea monotonă de dincolo a ajuns, în sfârşit, la Targenfield.

13

O clipă Callahan nu mai spuse nimic. Sorbi din cafea, se strâmbă, şi îşi turnă un pahar cu cidru dulce.

– Ştiu cum este cu urcatul înapoi spre viață, zise el. Dumnezeu ştie că am dus destui alcoolici de cea mai joasă speță la destule întruniri ale Alcoolicilor Anonimi. Aşa că, atunci când mi-au dat drumul din arest, am găsit sediul AA din Topeka şi am început să merg acolo în fiecare zi. N-am privit înainte, n-am privit în urmă. „Trecutul este istorie, viitorul este un mister", aşa se spune. Numai că, de data aceasta, în loc să stau mut în spatele sălii, mi-am impus să stau în primul rând. Iar în timpul prezentărilor spuneam: „Sunt Don C. şi nu vreau să mai beau." Dar *voiam*. În fiecare zi voiam să beau, dar cei care conduc programele AA au zicători pentru orice, şi una dintre acestea este „Prefă-te până

ai să reușești". Și, puțin câte puțin, chiar am *reușit*. Și astfel, într-o bună dimineață din toamna lui 1983 m-am trezit din somn și nu am mai simțit nevoia să beau. Viciul, cum i se spune, dispăruse complet.

Și am plecat. Nu trebuie să faci schimbări majore în primul an de cumpătare, însă, într-o zi, eram în parcul Gage – mai exact în Grădina de Trandafiri Reinisch...

Se întrerupse și se uită mirat la ceilalți.

– Ce este? O știți? Nu-mi spuneți că știți trandafirii Reinisch!

– Și noi am fost acolo, șopti Susannah. Am văzut și trenulețul de jucărie.

– Este incredibil, spuse Callahan.

– E ora nouăsprezece și toate păsările ciripesc, zise Eddie fără să zâmbească.

– În orice caz, în Grădina de Trandafiri am observat primul anunț: PIERDUT SETTER IRLANDEZ. RĂSPUNDE LA NUMELE CALLAHAN. CICATRICE PE O LĂBUȚĂ. CICATRICE PE FRUNTE. OFERIM RECOMPENSĂ GENEROASĂ. *Et caetera, et caetera.* Măcar acum numele era corect. Așa că m-am hotărât s-o iau din loc cât încă mai puteam. Și m-am dus la Detroit, unde am găsit un loc care se numea Adăpostul „Farul". Un adăpost pentru bețivi. De fapt, era Căminul fără Rowan Magruder. Făceau treabă bună, chit că abia se descurcau de la o săptămână la alta. M-am angajat. Și acolo eram în decembrie 1983 când s-a întâmplat.

– Când s-a întâmplat ce? întrebă Susannah.

Jake Chambers fu cel care îi răspunse. Căci el știa. Probabil că era singurul care *putea* să știe. În fond, i se întâmplase și lui.

– Atunci ai murit, spuse Jake.

– Așa este, zise Callahan, fără să pară deloc surprins, de parcă ar fi discutat despre cultura orezului sau despre posibilitatea ca Andy să funcționeze cu energie ant-nomică. Atunci am murit. Roland, ești bun, te rog, să-mi faci și mie o țigară? Parcă aș avea nevoie de ceva mai tare decât cidrul ăsta de mere.

14

La Farul există o veche tradiție ce datează de... o, Doamne, deja de patru ani (Farul s-a înființat cu cinci ani în urmă). Și anume: petrecerea Zilei Recunoștinței în sala de sport a liceului Holy Name de pe West Congress Street. O echipă de bețivi

au pavoazat locul cu hârtie creponată portocalie și maronie, curcani din carton și fructe și legume din plastic. Altfel spus, cu talismanele americane ale toamnei. Ca să ți se permită să iei parte la amenajarea sălii trebuia să nu fi pus picătură în gură în ultimele două săptămâni. De asemenea – conveniseră Ward Huckman, Al McCowan și Don Callahan – cei cu tulburări psihice provocate de dependența de alcool nu aveau voie să facă parte din Echipa de Decoratori, indiferent de câtă vreme n-ar mai fi băut.

De Ziua Curcanului, cam o sută dintre cei mai grozavi bețivani, dependenți de droguri și oameni fără adăpost din Detroit se strâng la liceul Holy Name ca să mănânce friptură din sărbătorita pasăre, cartofi și alte bunătăți. Stau la douăsprezece mese lungi amplasate pe terenul de baschet (picioarele meselor sunt îmbrăcate în pâslă, iar oaspeții iau cina în ciorapi ca să protejeze parchetul). Înainte să înceapă – așa este obiceiul – fiecare în parte trebuie spună repede pentru ce anume este recunoscător („Vorbiți mai mult de douășpe secunde, băieți, și vă tai de la porție", i-a avertizat Al). Asta se întâmplă pentru că este Ziua Recunoștinței, sigur că da, dar și pentru că una din principalele teorii ale programului AA spune că un alcoolic recunoscător nu se îmbată, și un toxicoman recunoscător nu se drogheză.

Treaba asta merge foarte repede, iar Callahan stă cuminte la locul lui, fără să se gândească la nimic în mod special, iar când îi vine rândul, aproape că scapă ceva ce i-ar fi putut provoca neplăceri. Sau, în cel mai fericit caz, ar fi fost etichetat drept un individ cu un bizar simț al umorului.

– Sunt recunoscător pentru că n-am..., începe el și își mușcă limba când își dă seama ce e pe cale să spună. Toată lumea se uită la el, bărbați cu obrajii nerași, femei palide și îngălate, cu păr lung și slinos, toți purtând acea aromă de metrou, care este, de fapt, parfumul vieții pe străzi. Unii deja îi spun Părinților. *De unde știu? Cum de* pot *ști una ca asta? Și ce ar zice dacă ar ști ce fiori îi dă apelativul acesta? Cum îi aduce aminte de Frații Hitler și de mirosul dulceag și pur al balsamului de rufe? Toată lumea se uită la el. „Clienții". Și Ward, și Al.*

– Sunt recunoscător pentru că n-am băut și nici nu m-am drogat astăzi, spune el, apelând la vechea, dar mereu corecta replică, pentru care ar trebui să fim veșnic recunoscători. Se aud murmure de aprobare, apoi vecinul lui Callahan spune că el este recunoscător pentru că sora lui l-a invitat la ea de Crăciun, și, astfel, nimeni nu știe cât de aproape a fost Callahan să spună „Sunt recunoscător

pentru că n-am văzut nici vampiri de Tipul Trei, nici afișe cu animăluțe pierdute în ultima vreme".

Și crede că asta i se întâmplă pentru că Dumnezeu l-a primit înapoi, cel puțin de probă, și pentru că a fost anulată puterea mușcăturii lui Barlow. Cu alte cuvinte, crede că și-a pierdut darul blestemat de a vedea. Nu verifică însă teoria aceasta intrând în vreo biserică – sala de sport a liceului Holy Name este destul de bună pentru el, mulțumesc foarte mult. Dar nu-i trece deloc prin minte – cel puțin nu la nivelul conștient – că ei vor să se asigure că a căzut definitiv în plasă de data aceasta. Și Callahan va ajunge, în cele din urmă, să priceapă că or învăța ei mai greu, dar cu siguranță că învață temeinic.

Apoi, la începutul lui decembrie, Ward Huckman primește o scrisoare la care nu îndrăznise nici măcar să viseze vreodată.

– Crăciunul a venit mai repede, Don! Stai să vezi, Al!

Flutură triumfător scrisoarea.

– Ne-am jucat bine cărțile și, uite, toate grijile noastre despre cum ne vom descurca la anul s-au terminat!

Al McCowan ia scrisoarea și, pe măsură ce o citește, expresia de rezervă conștientă și prudentă i se stinge de pe chip. Când isprăvește și i-o întinde lui Don, râde deja cu gura până la urechi.

Scrisoarea este din partea unei corporații cu filiale în New York, Chicago, Detroit, Denver, Los Angeles și San Francisco. Este scrisă pe o hârtie atât de luxoasă, că-ți vine să-ți croiești din ea o cămașă pe care să o porți pe piele. Și spune că respectiva corporație intenționează să doneze douăzeci de milioane de dolari pentru douăzeci de organizații caritabile de pe teritoriul Statelor Unite. Câte un milion fiecăreia. Mai scrie acolo că această corporație trebuie să facă donațiile înainte de sfârșitul anului calendaristic 1983. Printre potențialii beneficiari se numără depozite de alimente pentru nevoiași, adăposturi pentru oamenii străzii, două clinici pentru oamenii săraci și un program de testare a vaccinului anti-SIDA din Spokane. Unul dintre adăposturi este Farul. Semnătura îi aparține lui Richard P. Sayre, Vicepreședinte Executiv. Totul pare curat, iar faptul că toți trei au fost invitați la sediul corporației din Detroit pentru discutarea detaliilor nu poate fi decât de bun augur. Data când este programată întrevederea – care va fi și data morții lui Donald Callahan – este 19 decembrie 1983. Într-o zi de luni.

Numele de pe antet este CORPORAȚIA SOMBRA.

15

– Şi te-ai dus, spuse Roland.

– Toţi trei ne-am dus, îl corectă Callahan. Nu m-aş fi dus niciodată dacă invitaţia ar fi fost numai pentru mine. Dar, de vreme ce ne-au chemat pe toţi trei... şi voiau să ne dea un milion de dolari... aveţi idee ce înseamnă un milion de dolari pentru un stabiliment falit precum Căminul sau Farul? Mai ales în perioada lui Reagan?

Susannah tresări puternic auzind numele actorului devenit preşedinte. Eddie îi aruncă o privire triumfătoare. Callahan păru a dori să afle cauza acestei pantomime, dar Roland îl zori din nou cu gestul lui obişnuit. Iar acum chiar se făcuse *târziu*. Aproape miezul nopţii. Însă nimănui din ka-tet-ul pistolarului nu-i era somn; toţi îl priveau fix pe Părinte, sorbindu-i cuvintele.

– Uite ce am înţeles eu mai târziu, continuă Callahan aplecându-se spre ei. Există un grup care face legătura între vampiri şi căutători. Şi cred că, dacă ar fi să-i urmărim istoria, am afla că-şi are originile în ţinutul întunericului, în Bubuit de Tunet.

– Şi eu sunt sigur de asta, zise Roland, iar ochii albaştri îi străluciră pe chipul palid şi istovit.

– Vampirii, cei care nu fac parte din Tipul Unu, sunt tâmpiţi. Căutătorii sunt o idee mai deştepţi, dar nu foarte mult. Altminteri n-aş fi fost în stare să scap de ei atâta timp. Însă la un moment dat altcineva a început să se intereseze de mine. Cred că un agent al Regelui Purpuriu, indiferent cine sau ce o mai fi şi ăsta. Şi căutătorii au fost îndepărtaţi de mine. La fel şi vampirii. În toate lunile acelea nu am văzut niciun afiş despre animale pierdute; şi nici vreun mesaj scris cu cretă pe trotuarele de pe West Fort Street sau Jefferson Avenue. Cred că deja cineva începuse să le dea ordine precise. Cineva mult mai inteligent. Un milion de dolari!

Clătină din cap. Schiţă un zâmbet trist, plin de amărăciune.

– Asta m-a orbit. Banii. „O, da, dar sunt atât de bineveniţi!", îmi spuneam... şi despre asta discutam între noi. „Ne vor asigura independenţa pentru cel puţin cinci ani! Nu vom mai fi nevoiţi să ne căciulim la Consiliul Local al oraşului Detroit!" Perfect adevărat. Abia mult mai târziu mi-am dat seama că există şi un alt adevăr, unul foarte simplu: lăcomia tot lăcomie rămâne, indiferent cât de nobilă ar fi cauza ta.

– Şi ce s-a întâmplat? întrebă Eddie.

– Ce să se întâmple? Ne-am dus la întâlnire, răspunse Părintele, cu un surâs forţat. Clădirea Tishman, Michigan Avenue numărul 982, una dintre cele mai bune adrese din Detroit pentru sediul unei afaceri. 19 decembrie, ora 4:20 P.M.

– Stranie oră pentru o întâlnire, comentă Susannah.

– Şi nouă ni s-a părut aşa, dar cui îi mai pasă de asemenea chestiuni minore când este vorba de un milion de dolari? După ceva discuţii, am picat de acord cu Al – mai bine spus cu mama lui Al – care ne-a explicat că, la întâlnirile de o asemenea importanţă, trebuie să te prezinţi cu exact cinci minute înainte de ora stabilită, nici mai devreme, nici mai târziu. Aşa că am intrat în holul Clădirii Tishman la 4:10 P.M., îmbrăcaţi în hainele noastre cele mai bune, am căutat Corporaţia Sombra pe panoul de pe perete şi am urcat la etajul treizeci şi trei.

– Aţi verificat corporaţia asta înainte să vă duceţi acolo? îl întrebă Eddie.

Callahan îi aruncă o privire ce parcă voia să-i spună *dăăă!*

– Din ce am găsit la bibliotecă, am aflat că Sombra era o corporaţie închisă – altfel spus, nu erau informaţii despre patrimoniu, conducere şi altele. Cumpăra alte companii în domeniile tehnologiei avansate, imobiliar şi construcţii. Atâta se ştia despre ea. Iar activele erau un secret păzit cu străşnicie.

– Avea sediul social în Statele Unite? vru să ştie Susannah.

– Nu. În Bahamas, la Nassau.

Eddie tresări amintindu-şi de vremurile când făcea trafic de cocaină şi de individul pământiu la faţă de la care cumpărase marfa ultima dată.

– Am fost acolo, spuse el. Dar n-am văzut pe nimeni care să aibă vreo legătură cu Corporaţia Sombra.

Dar dacă nu era adevărat? Dacă gălbejitul ăla cu accent britanic lucra pentru Sombra? Oare era chiar atât de greu să creadă că erau implicaţi şi în traficul de droguri, pe lângă celelalte chestii pe care la mai făceau? Eddie nu credea. Măcar asta indica o legătură cu Enrico Balazar.

– Oricum, Corporaţia Sombra apărea în toate cărţile de referinţă şi în toate anuarele, spuse Callahan. Cu date foarte puţine, dar apărea. Şi era foarte bogată. Nu ştiu ce anume este Sombra, dar sunt jumătate sigur că majoritatea celor pe care i-am văzut la etajul al treizeci şi treilea nu erau altceva decât nişte figuranţi... însă bănuiesc că există o Corporaţie Sombra adevărată.

Am urcat cu liftul. Am intrat într-o sală de primire foarte frumoasă și elegantă, cu tablouri impresioniste franțuzești pe pereți, bineînțeles, și cu o recepționistă superbă. Era genul ăla de femeie, te rog să mă scuzi, Susannah, care te face să crezi, în cazul în care ești bărbat, că ai să trăiești veșnic doar dacă îi atingi sânii.

Eddie izbucni în râs, îi aruncă o privire lui Susannah și se potoli de îndată.

– Era 4:17. Am fost invitați să luăm loc. Și ne-am conformat, emoționați ca naiba. Tot felul de oameni intrau și ieșeau. Din când în când se deschidea ușa din stânga noastră și am văzut dincolo de ea o încăpere uriașă, plină cu birouri și cubicule. Telefoanele sunau, secretarele se fâțâiau încolo și încoace cu dosare în mâini, se auzea zgomotul făcut de un copiator. Dacă toată povestea asta a fost o înscenare – și eu cred că a fost – ei bine, era foarte minuțios regizată, ca un film de la Hollywood. Eu eram agitat la gândul întâlnirii cu domnul Sayre, însă atâta tot. Și asta mi se pare extraordinar. Fusesem într-o continuă fugă de când plecasem din Salem's Lot, cu opt ani în urmă, și îmi formasem un soi de sistem de avertizare împotriva pericolelor. Dar nici măcar n-a ciripit în ziua aia. Dacă am putea vorbi cu John Dillinger în timpul unei ședințe de spiritism, cred că ne-ar spune cam același lucru despre seara când s-a dus la film și Anna Sage l-a dat pe mâna FBI-ului.

La 4:19, un tânăr în cămașă în dungi și cravată (ambele zbierau „Hugo Boss ne-a creat!") a venit și ne-a luat de acolo. Ne-a dus pe un coridor lung, pe lângă câteva birouri foarte elegante – și am putut să vedem directori foarte eleganți făcându-se că fac ceva în fiecare dintre ele – până la ușile duble de la capăt. Pe ele era o plăcuță pe care scria SALĂ DE CONFERINȚE. Însoțitorul nostru a deschis ușile. Și ne-a zis „*Dumnezeu* să vă dea noroc, domnilor". Mi-aduc aminte foarte bine. Nu ne-a urat *noroc*, pur și simplu, ci ne-a spus că *Dumnezeu* ar trebui să ne ajute. Și atunci mi s-au declanșat toate alarmele, însă era deja mult prea târziu. Căci, vedeți voi, totul s-a întâmplat foarte repede. Nu au...

16

Totul se petrece foarte repede. Au fost mult timp pe urmele lui Callahan, dar nu pierd vremea acum savurându-și victoria. Ușile se zguduie atunci când se

trântesc tare în spatele lor. Asistenții care abia scot optsprezece mii pe an închid ușile într-un anume mod – cu respect pentru bani și putere – ceea ce nu este cazul acum. Așa trântesc ușile alcoolicii și drogații. Și nebunii, firește. Nebunii sunt ași în materie de trântit al ușilor.

Sistemele de alarmă ale lui Callahan funcționează la putere maximă, nu piuie, ci urlă, *și când se uită prin sala de conferințe, dominată de o fereastră uriașă care dă spre Lacul Michigan, își dă seama că au dreptate alarmele să sune.* Hristoase, Marie, Mamă a Dumnezeului nostru, cum de am putut fi atât de nesăbuit? *Vede treisprezece oameni. Trei sunt căutători, și este prima oară când le vede bine fețele sumbre și bolnăvicioase, le vede sclipirile din ochii mici și roșii, le vede buzele pline, feminine. Toți trei fumează. Nouă sunt vampiri de Tip Trei. A treisprezecea persoană poartă o cămașă țipătoare și o cravată neasortată – în mod clar, haine de căutător – dar pe chipul său slab și viclean se citește inteligență și umor negru. Pe frunte are o pată rotundă de sânge care nici nu curge, nici nu se coagulează.*

Se aude un pârâit sec. Callahan se întoarce și îi vede pe Al și Ward căzuți la podea. De-o parte și de alta a ușii prin care intraseră sunt numerele paisprezece și cincisprezece, un căutător-bărbat și un căutător-femeie, amândoi cu câte un pistol cu electroșocuri în mâini.

– Prietenii tăi vor fi bine, Părinte Callahan.

Se răsucește iute. Vorbise cel cu pata de sânge pe frunte. Pare cam de șaizeci de ani, dar este greu să-ți dai seama. E îmbrăcat cu o cămașă galbenă, de foarte mare prost gust, și la gât are o cravată roșie. Când zâmbește, i se văd dinții ascuțiți. Ăsta e Sayre, *își zice Callahan.* Sayre, sau cine o fi semnat scrisoarea. Cine a pus la cale capcana asta.

– Însă nu pot spune același lucru și despre tine, continuă omul acela.

Căutătorii se uită la Callahan cu un soi de aviditate înfrânată: în sfârșit, iată-l, și-au găsit jevruța pierdută, jevruța lor cu o labă arsă și cu cicatrice pe frunte. Vampirii par mai interesați. Aproape că zbârnâie în interiorul aureolelor lor albastre. Și, fără de veste, Callahan aude clopotele. Slab, înfundat, dar le aude. Îl cheamă.

Sayre – dacă acesta este numele lui – se întoarce spre vampiri.

– Ăsta-i omul, le zice el pe un ton indiferent. A ucis sute de-ai voștri în zeci de versiuni de America. Prietenii mei – arată spre căutători – nu au fost în stare să-i ia urma, dar, desigur, în mod normal, ei știu să caute alt soi de pradă, mai puțin suspicioasă. În orice caz, acum e aici. Haide, luați-l. Dar nu-l ucideți!

Se întoarce spre Callahan. Gaura din frunte e plină și lucește, dar nu curge din ea niciun strop. E un ochi, *pricepe Callahan.* Un ochi plin de sânge. *Dar cine se uită prin el? Cine pândește și de unde?*

Sayre îi spune:

– Toți acești prieteni speciali ai Regelui poartă virusul bolii numite SIDA. Știi la ce mă refer, nu-i așa? Vom lăsa boala *să te ucidă. Să te scoată pentru totdeauna din joc și în lumea asta și în toate celelalte. Oricum, acesta nu-i un joc pentru unul ca tine. Pentru un preot fals, ca tine.*

Callahan nu ezită. Dacă ar face-o ar fi mort. Și nu-i este teamă de SIDA, ci îi este groază la gândul că buzele acelea murdare i-ar putea atinge pielea, că l-ar putea săruta așa cum unul de-ai lor îl sărutase pe Lupe Delgado pe alee. Ei nu trebuie să câștige. După cât a pătimit, după toate slujbele, după toate celulele de pușcărie, după ce se lăsase de băut în Kansas, ei nu trebuie să câștige.

Nu încearcă să-i convingă să-l lase în pace. Discuția aceasta nu va avea loc. Sprintează prin dreapta impozantei mese din mahon. Brusc alarmat, bărbatul cu cămașă galbenă strigă:

– Prindeți-l! Prindeți-l!

Mâinile lor încearcă să-l apuce de sacoul – cumpărat în mod special pentru această fericită ocazie de la magazinul Grand River –, dar nu reușesc. Mai are timp să gândească: Fereastra n-o să se spargă, e făcută dintr-o sticlă mai dură, anti-sinucigași, și n-o să se spargă... *și mai apucă să-l cheme pe Dumnezeu în ajutorul lui, pentru prima dată de când Barlow îl forțase să-i bea sângele otrăvit.*

– Ajută-mă! Ajută-mă, te rog! *strigă Părintele Callahan și se repede cu umărul în geam. O mână dă să-l apuce de cap, să-l prindă cumva de păr, și apoi dispare. Fereastra se face țăndări în jurul lui și dintr-odată se află în aerul rece al zilei, înconjurat de fulgi de zăpadă. Se uită în jos, printre pantofii cei negri, de asemenea cumpărați pentru această fericită ocazie, și vede Michigan Avenue pe care circulă mașini de jucărie și oameni cât niște furnici.*

Îi simte – pe Sayre și pe căutători și pe vampirii care ar fi trebuit să-l contamineze și să-l scoată pentru totdeauna din joc – înghesuiți la fereastra spartă, uitându-se și nevenindu-le să-și creadă ochilor.

Și își spune: Acum chiar *ies* din joc... păi, nu?

Și își mai spune, cu uluire de copil: Este ultimul meu gând. Un gând de rămas-bun.

Și cade.

17

Callahan se întrerupse și se uită cu sfială la Jake.

– Îți aduci aminte? îl întrebă el. Clipa când...

Își drese glasul și continuă:

– Când ai murit?

Jake dădu din cap cu gravitate:

– Tu nu?

– Mi-aduc aminte că mă uitam în jos la Michigan Avenue, printre pantofii mei. Mi-aduc aminte senzația pe care o aveam stând acolo – părându-mi-se că stau în picioare – printre fulgii de zăpadă. Mi-aduc aminte că Sayre zbiera ceva într-o altă limbă în spatele meu. Blestema. Vorbe atât de guturale nu pot fi decât blesteme. Și mi-aduc aminte că am gândit: *E speriat.* Acesta a fost, de fapt, ultimul meu gând, că lui Sayre îi este frică. Apoi a urmat un răstimp de întuneric. Pluteam. Am auzit clopotele ca de foarte departe. Apoi le-am auzit mai tare. Ca și cum s-ar fi aflat pe o locomotivă care se repezea spre mine cu viteză formidabilă.

Și, apoi, lumină. Am văzut o lumină în tot întunericul acela. Mi-am spus că experimentez una din etapele morții descrise de Kubler-Ross și m-am dus înspre ea. Nu-mi păsa unde anume am să ajung, atâta vreme cât nu era pe caldarâmul de pe Michigan Avenue, făcut zob și plin de sânge, cu oameni strânși în jurul meu. Doar că nu-mi dădeam seama cum așa ceva ar fi fost posibil. Nu poți să cazi în gol treizeci și trei de etaje pentru ca după aceea să-ți recapeți cunoștința.

Și voiam să mă îndepărtez de clopote. Le auzeam tot mai tare. Ochii începuseră să-mi lăcrimeze. Urechile începuseră să mă doară. Sigur, eram foarte fericit că încă mai aveam urechi și ochi, dar orice asemenea recunoștință era, într-un fel, mai abstractă din cauza clopotelor.

Și mi-am spus *Trebuie să ajung la lumina aceea* și m-am năpustit spre ea. Și...

18

Chiar înainte de a deschide ochii, simte un miros. Miros de fân, foarte slab, foarte trecut. Fantomă a mirosului de odinioară. Iar el? Era și el o fantomă?

Se ridică în capul oaselor și privește în jur. Dacă aceasta este viața de apoi, atunci toate scripturile din lume, inclusiv cea din care își ținea el predicile, sunt doar minciuni. Pentru că nu se află nici în rai, nici în iad; ci într-un grajd. Pe jos sunt mănunchiuri de fân învechit. Prin crăpăturile pereților din scânduri intră valuri de lumină strălucitoare. Lumina pe care a urmat-o din întuneric, își spune el. Lumina deșertului. *Are vreun motiv real să creadă una ca asta? Poate. Căci aerul pe care îl trage în piept este uscat. Ca aerul unei alte planete.*

Și poate că așa și este. Poate că aceasta este Planeta Vieții de Apoi.

Tot mai aude clopotele. Și ele sună dulce. Și sună odios. Dar din ce în ce mai slab... și mai slab... și dispar. Acum aude suflul stins al vântului fierbinte. Intră printre scânduri, și câteva paie se ridică, dănțuiesc obosite, apoi se culcă la loc.

Un alt zgomot. Niște bufnituri neregulate. De la vreo mașinărie, dar nu de la una în cea mai bună formă a ei. Se ridică în picioare. E cumplit de cald aici și începe să transpire abundent. Se uită în jos și vede că nu mai este îmbrăcat cu hainele elegante cumpărate de la Grand River Mensware. Ci cu jeanși și cu o cămașă albastră din bumbac, subțiată de prea multe spălări. În picioare are o pereche de ghete vechi, cu tocurile scâlciate. Se apleacă să și le pipăie. Sunt întregi. Acum brațele. Nicio fractură. Încearcă să trosnească din degete. Iar degetele se conformează, cu sunete seci de rămurele frânte.

Și își zice: Să fi fost toată viața mea doar un vis? Oare aceasta este realitatea? Și dacă da, atunci cine sunt eu și ce fac aici?

Și din adâncul umbrelor vine acel sunet greoi: bu-BUM-bu-BUM-bu-BUM-bu-BUM.

Se întoarce și rămâne cu gura căscată. Chiar în spatele lui, în centrul grajdului abandonat, se află o ușă. Nu e fixată de niciun perete. Stă, pur și simplu acolo, de una singură. Are balamale, dar, din câte își poate da seama, ele nu o prind de nimic altceva decât de aer. Pe ea sunt gravate niște hieroglife. Nu le poate desluși, așa că se apropie ca să înțeleagă despre ce este vorba. Și, într-un fel, înțelege. Clanța este din cristal pe care este gravat un trandafir. Îl citise pe Thomas Wolfe: o piatră, un trandafir, o ușă nedescoperită; o piatră, un trandafir, o ușă. Nu-i nicio piatră pe aici, dar poate că tocmai acesta este sensul hieroglifelor.

Ba nu, *se contrazice singur.* Nu, sensul este NEDESCOPERIT. Poate că piatra sunt eu.

Întinde mâna și atinge clanța de cristal. Ca la un semn

(sigul, *își zice el)*

bubuitul mașinăriei încetează. Și de foarte departe – de foarte, foarte departe – se aud clopotele. Încearcă mânerul clanței. Nu se mișcă în nicio direcție. De parcă ar fi cimentată. Când își retrage mâna, clopotele se opresc.

Începe să dea ocol ușii, iar ușa dispare. Se întoarce, și ușa reapare. Face trei cercuri în jurul ei, observând cu precizie locul în care consistența ei se topește într-o parte, și se materializează în partea cealaltă. Schimbă direcția, mergând acum în sens invers acelor de ceasornic. Aceeași chestie. Ce naiba?

Privește ușa câteva momente, dus pe gânduri, apoi se îndreaptă spre fundul grajdului, curios să vadă mașinăria. Nu-l doare nimic. Ca și cum tocmai ce căzuse de la mare înălțime, dar trupul său încă nu a prins de veste. Iisuse, cald mai e aici!

Vede boxe pentru cai, abandonate de multă vreme. Un maldăr de fân vechi, o pătură împăturită și ceva ce pare a fi un fund de lemn. Pe el e o bucată de carne uscată. O ridică, o duce la nas, simte miros de sare. Pastramă. *O vâră în gură. Nu-i este deloc teamă că ar putea fi otrăvit. Cum să otrăvești un mort?*

Mestecând, își continuă prospecțiunile. În fundul grajdului e o cămăruță. Iar acolo vede o mașină așezată pe un bloc de beton. Totul din grajd vorbește despre ani lungi de abandon, dar aparatul acesta, destul de asemănător cu un dispozitiv de muls, pare nou-nouț. Nu tu rugină, nu tu fir de praf. Se apropie și mai mult. Dintr-o latură iese o țeavă din crom. Sub ea e un canal colector. Garnitura din inox pare umedă. Pe mașină se află o plăcuță metalică. Lângă ea e un buton roșu. Pe plăcuță scrie:

TURNĂTORIA LAMERK
834789-AA-45-776019

NU SCOATEȚI CAPACUL
SOLICITAȚI ASISTENȚĂ

Pe buton este inscripționat cuvântul PORNIT. Callahan îl apasă. Reîncepe bubuitul obosit al mașinăriei și o clipă mai târziu prin țeavă țâșnește apa. Pune mâinile sub șuvoi. E rece ca gheața, șocându-i pielea înfierbântată. Bea. Apa nu-i nici dulce, nici amară, iar el își spune: Probabil că în viața de apoi nu mai există gusturi. Probabil că...

– *Bună, Părinte.*

Callahan scoate un țipăt de spaimă. Ridică mâinile și diamante de apă sclipesc în raza prăfuită de soare care intră printre două scânduri zbârcite. Se întoarce iute pe tocurile roase. Chiar în ușa cămăruței care adăpostește pompa se află un bărbat învești mântat într-o mantie cu glugă.

Sayre este, *își spune el.* Sayre. M-a urmărit și a intrat pe ușa aia...

– Calmează-te, zice bărbatul cu mantie. Șezi blând, cum ar spune noul prieten al pistolarului. Și adaugă pe un ton secretos: Îl cheamă Jake, dar menajera îi zice 'Bama. Și apoi, ca luminat de o idee genială: Am să ți-l arăt! Am să ți-i arăt pe amândoi! Poate nu-i prea târziu! Haide!

Îi întinde mâna. Degetele care ies de sub mantie sunt lungi și albe și dezgustătoare. Ca de ceară. Când Callahan nu se mișcă, bărbatul cu mantie îi spune pe un ton rezonabil:

– Haide. Știi că nu poți rămâne aici. Asta e doar o haltă. Nimeni nu rămâne aici multă vreme. Haide.

– Cine ești?

Bărbatul cu mantie scoate un țâțâit nerăbdător.

– N-avem timp de așa ceva, Părințele. Nume, nume, ce-i un nume, cum a spus cineva. Shakespeare? Virginia Woolf? Cine-și mai aduce aminte? Haide, și am să-ți arăt un miracol. Și nu am să te ating; am s-o iau înainte. Uite.

Se întoarce. Mantia i se rotește ca trena unei rochii de seară. Se întoarce în grajd, iar Callahan îl urmează după câteva clipe. N-are ce face în camera cu pompă; camera cu pompă e o fundătură. Afară din grajd ar putea să fugă.

Unde să fugă?

O să vedem, nu?

Bărbatul cu mantie bate în ușa din mijlocul grajdului atunci când trece pe lângă ea.

– Bate-n lemn, și umblă demn, exclamă el cu veselie, pășind în dreptunghiul de lumină care intră pe poarta grajdului.

Callahan observă că străinul acesta are ceva într-o mână. O lădiță, cam de vreo treizeci de centimetri lungime, lățime și adâncime. Pare a fi confecționată din același lemn ca ușa. Sau, poate, dintr-un lemn mai greu. Mai închis la culoare și mai consistent.

Cu ochii la bărbatul cu mantie, gata să se oprească dacă el se oprește, Callahan iese la soare. Căldura este și mai fioroasă aici, seamănă cu căldura de care a avut

parte în Valea Morții. Și, da, atunci când iese din grajd, vede că a avut dreptate: se află în deșert. Într-o parte se află o clădire ce parcă stă să se dărâme, înălțată pe o fundație din piatră de nisip. Poate că odinioară aici a fost un han, își spune el. Sau poate că este decorul abandonat dintr-un western. În partea cealaltă e un țarc cu mai toți stâlpii la pământ. Dincolo de el nu mai este nimic altceva decât nisip pietros. Nimic altceva decât...

Ba nu! Ba nu! Mai este ceva! Două *ceva-uri! Două puncte care se mișcă la orizont!*

– Îi vezi! Ce ochi buni ai, Părinte!

Bărbatul cu mantie – mantia este neagră, iar chipul lui doar o idee palidă din străfundurile glugii – stă la douăzeci de pași distanță de el. Se hlizește. Lui Callahan sunetul chicotelilor lui îi place la fel de puțin ca degetele ca de ceară. Așa s-ar auzi și niște șoareci care ar forfoti peste un maldăr de oase. Nu prea are sens, dar...

– Cine sunt? întreabă Callahan cu o voce uscată. Cine ești tu? Unde suntem?

Omul în negru oftează teatral.

– Atâtea ar fi de povestit, dar atât de puțin timp avem la dispoziție, zice el. Poți să-mi spui Walter, dacă vrei. Iar locul acesta este o haltă, așa cum ți-am explicat. O mică escală între claxoanele lumii tale și răcnetele lumii următoare. O, poate că ai crezut că ești cel mai tare călător prin timp și spațiu, nu? Atunci când mergeai pe șoselele alea ascunse ale tale? Asta, Părinte, asta este adevărata *ta călătorie!*

– Nu-mi mai spune așa! strigă Callahan. Gâtul îi este uscat. Arșița soarelui îl apasă pe creștet ca o povară.

– Părinte, Părinte, Părinte, intonează omul în negru.

Pare iritat, însă Callahan știe că râde pe dinăuntru. Are impresia că omul acesta – în cazul în care este cu adevărat un om – râde foarte adesea pe dinăuntru.

– Ei, bine, nu trebuie să te ambalezi. Am să-ți spun Don. Îți convine?

Punctele negre din zare tremură; valurile de căldură le fac să plutească, să dispară, să apară din nou. În curând nu le va mai vedea deloc.

– Cine sunt? îl întreabă pe omul în negru.

– Oameni pe care n-ai să apuci niciodată să-i cunoști, îi răspunde acesta visător.

Gluga i se dă puțin pe spate, dezvelind o fracțiune de secundă lama ca de ceară a nasului și arcul unui ochi, ceșcuță plină cu lichid negru.

– Vor muri în munți. Și dacă nu vor muri în munți, sunt niște lighioane în Marea Vestului care-i vor mânca de vii. Dod-a-chock! *Râde din nou. Însă...*

Însă dintr-odată nu mai pari atât de sigur de tine, prietene, *gândește Callahan.*

– Dacă nimic nu merge, continuă Walter, îi va ucide asta.

Ridică lădița. Din nou Callahan aude foarte slab sunetul neplăcut al clopotelor.

– Și cine îi va aduce la ea? Ka, firește, însă chiar și ka are nevoie de un prieten, de un kai-mai. Iar acesta vei fi tu.

– Nu înțeleg.

– Nu, recunoaște cu tristețe omul în negru. Iar eu nu am timp să-ți explic. Ca Iepurele cel Alb din Alice în țara minunilor, *am întârziat, am întârziat foarte mult la o întâlnire extrem de importantă. Căci, vezi tu, ei sunt pe urmele mele, iar eu am fost nevoit să fac cale-ntoarsă pentru a sta de vorbă cu tine. Treabă-treabă-treabă, mereu treabă! Acum trebuie să le-o iau din nou înainte – cum altfel i-aș putea ademeni? Don, tu și cu mine, trebuie să punem punct acum conversației noastre, din nefericire atât de foarte scurtă. Hai, amigo, înapoi în grajd cu tine. Iute ca săgeata!*

– Și dacă nu vreau?

Numai că nu există niciun fel de și dacă. *Niciodată nu a vrut mai puțin să ajungă în vreun loc. Ce-ar fi dacă l-ar ruga pe tipul ăsta să-i dea drumul și apoi să încerce să ajungă din urmă cele două puncte de la orizont? Ce-ar fi dacă i-ar spune omului în negru: „Unde și-ar dori să fiu chestia aia căreia tu îi spui ka?" Dar are senzația că știe deja. La fel de bine ar scuipa în ocean.*

Ca și cum ar fi vrut să-i dea dreptate, Walter îi spune:

– Nu prea contează ce vrei tu. Ai să te duci acolo unde hotărăște Regele, și acolo vei aștepta. Dacă cei doi vor muri pe drum – așa cum ar trebui – tu vei avea parte de o viață de pace bucolică în locul unde te trimit eu. Și acolo vei muri și tu, dar după ani lungi și, poate, având sentimentul fals, dar atât de frumos, că ai primit mântuirea. Vei trăi la etajul tău din Turn mult timp după ce eu voi fi oale și ulcele. Îți jur că așa se va întâmpla, Părințele, pentru că așa s-a arătat în glob, adevărat îți zic! Și dacă ei tot vor veni după tine? Dacă te vor găsi în locul unde te duci? Păi, în această improbabilă eventualitate, ai să-i ajuți din toate puterile tale și astfel ai să-i distrugi. Șocant, nu? Te doare mintea!

Începe să meargă spre Callahan, care se dă înapoi spre grajdul unde așteaptă ușa nedescoperită. Nu vrea să se ducă într-acolo, dar nu are altundeva unde să se retragă.

– Nu te apropia de mine, îi spune.

– Ba nu, răspunde Walter, omul în negru.

Întinde lădița spre Callahan apucându-i capacul cu o mână.

– Nu! țipă Callahan.

Pentru că omul în negru nu trebuie să deschidă lădița. Pentru că înăuntru e ceva absolut oribil, ceva ce l-ar îngrozi până și pe Barlow, vampirul cel perfid, care l-a obligat pe Callahan să-i bea sângele și apoi l-a trimis la plimbare prin prismele Americii, ca pe un copil năbădăios de ale cărui șotii te-ai săturat.

– Continuă să mergi și poate nu voi fi nevoit s-o fac, îl tachinează Walter.

Callahan ajunge în umbra firavă a grajdului. Curând va fi din nou înăuntru. N-are cine să-l ajute. Și simte iarăși cum îl așteaptă ușa aceea ciudată pe-care-n-o-poți-vedea-din-lateral.

– Ești crud! explodează el.

Walter face ochii mari, părând profund jignit. Poate irațional, dar Callahan chiar îl privește în adâncul ochilor și e sigur că emoția omului în negru este autentică. Iar convingerea aceasta îl lasă și fără ultima speranță că ar visa, sau că a ajuns la ultima etapă dinaintea morții adevărate. De obicei în vise – cel puțin, în visele pe care le-a avut el în viață – tipii cei răi, tipii cei fioroși *nu au niciodată emoții complicate.*

– Eu sunt ceea ce m-au făcut ka și Regele și Turnul. Toți suntem opera lor. Și toți suntem prizonierii lor.

Callahan își amintește de vestul himeric prin care a cutreierat: silozurile părăsite, amurgurile ignorate și umbrele lungi, propria-i bucurie amară când își târăște capcana după el, fredonând până când zornăitul lanțurilor lui se transformă în muzică dulce.

– Știu, spune el.

– Da, știu că știi. Mișcă-te.

Callahan a ajuns în grajd. Din nou simte aroma sleită a fânului vechi. Detroit i se pare ceva imposibil, i se pare o halucinație. La fel i se par toate amintirile lui despre America.

– Mă mișc dacă nu deschizi chestia aia, spune el.

– Ce minunat Părințel ești tu, Părințele.

– Mi-ai promis că n-ai să-mi mai spui așa.

– Promisiunile se fac tocmai pentru a fi încălcate, Părințele.

– Nu cred că vei fi în stare să-l ucizi, spune Callahan.

Walter se strâmbă.

– Asta-i treaba lui ka, nu a mea.

– Poate nu-i nici a lui ka. Dacă el este mai presus de ka?

Walter tresare puternic, ca pălmuit. Asta-i o blasfemie, *își spune Callahan.* Iar tipul ăsta n-o s-o treacă cu vederea.

– Nimeni nu este mai presus de ka, falsule preot, îi zice cu ură omul în negru. Iar încăperea din vârful Turnului este goală. Eu știu.

Deși Callahan nu prea pricepe despre ce anume vorbește individul, răspunsul lui este rapid și sigur.

– Te înșeli. Mai presus de ka este un Dumnezeu. El așteaptă și vede totul de la locul Lui de sus. El...

Atunci o sumedenie de lucruri se petrec exact în același timp. Pompa de apă din firidă intră în funcțiune, reluându-și ciclul de bufnituri înfundate. Și Callahan se lovește cu fundul de lemnul masiv și lustruit al ușii. Și omul în negru împinge spre el lădița, ridicându-i capacul. Și gluga îi cade pe spate dând la iveală chipul palid și rânjit al fariseului. (Nu este Sayre, dar și pe fruntea lui Walter, aidoma unui semn al vreunei caste hinduse, este aceeași rană deschisă, care nici nu se închide, nici nu supurează.) Și Callahan vede ce este în lădiță: îl vede pe Treisprezece Negru cuibărit în catifeaua roșie, ca ochiul viclean al vreunui monstru fără Dumnezeu. Și Callahan începe să urle când îl vede, căci îi simte nesfârșita-i putere: îl poate azvârli oriunde, sau îl poate azvârli la capătul neantului. Și ușa se deschide. Și chiar în panica aceasta – sau, poate, dincolo de ea – Callahan reușește să priceapă că Ușa a fost descuiată prin deschiderea lădiței. *Și se împiedică și ajunge într-un alt loc. Și aude voci care zbiară. Una dintre ele este vocea lui Lupe care îl întreabă de ce l-a lăsat să moară. O alta este vocea Rowenei Magruder, care îl informează că aceasta este cealaltă viață a lui, iat-o, asta este, cum îi place? Și ridică mâinile să-și astupe urechile. Și chiar atunci ghetele lui vechi se împiedică una de alta și el cade pe spate spunându-și că acesta este Iadul, că omul în negru l-a îmbrâncit în Iadul adevărat. Și când ridică mâinile, fariseul cu chip viclean de nevăstuică îi pune în ele lădița cu globul de cristal. Și globul* se mișcă. *Se rotește ca un ochi adevărat într-o orbită invizibilă. Și Callahan își spune* E viu, e ochiul furat de la un monstru înfiorător de dincolo de lume și – o, Doamne, o, Doamne, Dumnezeule – se uită fix la mine.

Însă ia lădița. Este ultimul lucru pe care și l-ar dori în lumea asta, dar nu se poate înfrâna. Închide-o, trebuie s-o închizi, *își spune el, dar se împiedică*

(sau ka-ul omului cu mantie îi pune piedică) și cade, răsucindu-se în aer. De undeva de sub el îl ceartă toate vocile trecutului său (mama lui vrea să știe de ce îi permisese mârșavului de Barlow să frângă crucifixul pe care ea i-l adusese tocmai din Irlanda) și, în mod absolut incredibil, omul în negru îi strigă și el, dar cu veselie:

– Bon voyage, *Părinte!*

Callahan cade pe o podea din piatră, acoperită cu oase de animale micuțe. Capacul lădiței se închide, iar el simte un moment de ușurare sublimă... dar se deschide din nou, foarte, foarte încet, dezvăluind ochiul.

– *Nu, șoptește Callahan. Te rog, nu.*

Dar nu e în stare să închidă lădița – parcă l-au lăsat toate puterile –, iar capacul se împotrivește încercărilor sale. În străfundurile ochiului negru se formează un punct roșu, care crește... și crește... și crește. Și crește și groaza lui Callahan, sufocându-l, amenințând să-i strângă inima în chingi de gheață și să i-o oprească. Este Regele, *își spune el.* Este Ochiul Regelui Purpuriu care se uită la mine din Turnul Întunecat. Și *mă* vede.

– NU! *urlă Callahan de pe podeaua unei peșteri de la nord de Calla Bryn Sturgis, loc pe care va ajunge să-l îndrăgească.* NU! NU! NU TE UITA LA MINE! O, PENTRU NUMELE LUI DUMNEZEU, *NU TE UITA LA MINE!*

Dar Ochiul se uită, *iar Callahan nu poate îndura această privire dementă. Și își pierde cunoștința. Va mai deschide ochii abia peste trei zile, iar când o va face, va fi înconjurat de oamenii manni.*

19

Callahan se uită la ei obosit. Miezul nopții sosise și trecuse, mulțumim foarte mult, iar acum mai erau doar douăzeci și una de zile până când vor veni Lupii să-și ia tainul de copii. Bău ultimele guri de cidru, se strâmbă de parcă ar fi fost whisky, și puse păhărelul gol înapoi pe masă.

– Cunoașteți restul. M-au găsit Henchick și Jemmin. Henchick a pus capacul lădiței, iar atunci s-a închis și ușa. Iar acum, Peștera Vocilor se numește Peștera Ușii.

– Și tu, Părinte? îl întrebă Susannah. Ce s-a întâmplat apoi cu tine?

– M-au dus la coliba lui Henchick – la *kra*-ul lui. Acolo mi-am revenit. Pe perioada leşinului meu, soţiile şi fiicele lui mi-au umezit buzele cu apă şi supă de pui.

– Din curiozitate, cam câte neveste are? se interesă Eddie.

– Trei, însă nu are voie să întreţină relaţii decât cu una singură o dată, răspunse într-o doară Callahan. Depinde de poziţia stelelor. M-au îngrijit bine. Am început să merg prin oraş; în zilele acelea îmi spuneau Bătrânul Plimbăreţ. Nu prea pricepeam unde mă aflu, dar, într-un fel, peregrinările mele din trecut mă pregătiseră pentru ce a urmat. Mă întăriseră psihic. Au fost zile, numai Dumnezeu ştie cât de multe au fost, când îmi închipuiam că toate astea se întâmplă în cele două secunde cât durează căderea mea prin fereastra de la etajul treizeci şi trei până la caldarâmul de pe Michigan Avenue – că mintea se pregăteşte pentru moarte oferindu-şi o ultimă şi minunată halucinaţie cu aparenţa unei vieţi întregi. Şi au fost zile când îmi ziceam că până şi *eu* mă îmbolnăvisem de encefalopatia alcoolică de care ne era tuturor groază, şi la Cămin, şi la Farul. Îmi ziceam că poate fusesem internat în vreo instituţie mucegăită şi doar visam toate lucrurile astea. Însă, în general, acceptam ce mi se întâmplase. Şi eram bucuros că am ajuns într-un loc bun, fie el real sau imaginar.

Când mi-am recăpătat forţele, mi-am dorit să-mi pot câştiga singur existenţa, aşa cum am făcut-o în toţi anii petrecuţi în pribegie. Normal că în Calla Bryn Sturgis nu era niciun oficiu al forţelor de muncă, dar anii au fost buni, oferind lucru din belşug oricui voia să pună osul la treabă – recoltele de orez erau mănoase, cum se spune pe aici, dar prosperau şi turmele de vite şi celelalte culturi. În cele din urmă, am ajuns să predic din nou. Nu a fost o hotărâre luată în mod conştient – Dumnezeu ştie că nu m-am rugat pentru şansa asta –, iar când am început s-o fac, am descoperit că oamenii aceştia ştiau totul despre Omul Iisus.

Izbucni în râs şi continuă:

– Şi despre Oriza, şi despre Lumea de Dincolo, şi despre Steaua Buffalo... ai auzit de Steaua Buffalo, Roland?

– O, da, răspunse pistolarul, amintindu-şi de un predicator din Buff pe care fusese nevoit să-l ucidă pe vremuri.

– Dar mă ascultau, spuse Callahan. Mă rog, mulţi dintre ei mă ascultau şi, atunci când mi-au propus să-mi ridice o biserică, le-am fost profund recunoscător.

Aceasta este povestea Bătrânului. După cum ați văzut, și voi ați fost în ea... doi dintre voi. Jake, asta s-a întâmplat după ce ai murit?

Jake lăsă capul în jos. Ete scânci neliniștit, sesizându-i suferința. Dar Jake răspunse pe un ton destul de stăpânit:

– După ce am murit prima oară. Înainte de a doua moarte.

Callahan tresări puternic.

– Vrei să spui că se poate întâmpla de mai multe ori? Fecioara Maria să ne aibă în paza ei!

Rosalita plecase mai devreme. Acum se reîntoarse cu o lumânare înaltă, întrucât cele de pe masă se arseseră aproape complet, iar terasa era învăluită într-o lumină stranie și oarecum sinistră.

– Am făcut paturile, zise ea. Băiatul doarme cu părintele. Eddie și Susannah, voi vă culcați tot în camera în care ați dormit și acum două nopți.

– Și Roland? întrebă Callahan ridicând din sprâncenele stufoase.

– Lui i-am păstrat un locșor cald, răspunse femeia pe un ton indiferent. I l-am arătat mai devreme.

– Nu mai spune, exclamă Callahan. Nu mai spune! Ei bine, atunci, s-a aranjat.

Se ridică în picioare.

– Nu-mi aduc aminte când am mai fost atât de ostenit.

– Dacă nu te superi, noi mai rămânem câteva minute, spuse Roland. Doar noi patru.

– Cum vreți, răspunse Callahan.

Mânată de impuls, Susannah îl apucă de mână și i-o sărută.

– Îți mulțumim pentru poveste, Părinte.

– Mă bucur că am reușit să v-o spun, sai.

Dar Roland mai avea o întrebare:

– Lădița a rămas în peșteră până când s-a ridicat biserica? Biserica ta?

– Da. Nu pot spune câți ani. Poate opt, poate mai puțini. Mi-e greu să spun cu certitudine. Dar a fost o vreme când începuse să mă cheme. Și oricâtă oroare și teamă simțeam față de Ochi, o parte din mine voia să-l revadă.

Roland dădu din cap.

– Așa este. Toate bucățile din Curcubeul Vrăjitorului sunt fermecate, însă se spune că Treisprezece Negru este cel mai rău dintre toate. Acum cred că înțeleg de ce. El este ochiul atent al Regelui Purpuriu.

– Indiferent ce-o fi, simțeam cum mă cheamă înapoi în peșteră... și mai departe de ea. Îl auzeam șoptindu-mi că trebuie să-mi reiau peregrinările, că trebuie să plec, să rătăcesc la nesfârșit. Știam că pot deschide ușa dacă deschid lădița. Ușa aceea care mă putea duce în orice *unde* mi-aș fi dorit să merg. Și în orice *când*. Nu trebuia decât să mă concentrez.

Callahan se așeză din nou la masă. Se aplecă, privindu-i cu atenție pe fiecare în parte peste mâinile lui noduroase împletite sub bărbie.

– Rogu-vă, ascultați-mă cu luare-aminte. În America, noi am avut un președinte. Numele lui era Kennedy. Fusese asasinat cam cu treisprezece ani înainte să mă stabilesc eu în Salem's Lot... asasinat în...

– Da, spuse Susannah. Jack Kennedy. Dumnezeu să-l odihnească.

Se întoarse spre Roland ca să-i explice:

– Și el era pistolar.

Roland ridică din sprâncene.

– Adevărat?

– Da. Acesta este adevărul.

– În orice caz, spuse Callahan, nu s-a răspuns niciodată la întrebarea dacă cel care l-a omorât a acționat de unul singur, sau dacă făcea parte dintr-o conspirație de amploare. Și mă trezeam uneori în miezul nopții și îmi spuneam: „Ce-ar fi dacă te-ai întoarce să vezi cum au stat lucrurile? Ce-ar fi dacă te-ai așeza în fața ușii cu lădița în brațe și ți-ai zice în gând 'Dallas, 22 noiembrie 1963'? Pentru că, dacă ai face-o, ușa s-ar deschide, iar tu ai pleca într-acolo, ca personajul din povestea lui Wells despre mașina timpului. Și poate ai reuși să schimbi ce s-a întâmplat în ziua aceea. Căci, dacă a existat vreodată un moment de cumpănă al istoriei americane, acela a fost. Schimbă ce s-a petrecut atunci, și vei schimba tot ce a urmat. Războiul din Vietnam... revoltele rasiale... tot.

– Iisuse, se bâlbâi Eddie plin de respect.

Măcar această ambiție și tot trebuia respectată. Ambiția căpitanului cu picior de lemn care urmărește balena albă.

– Părinte..., dar dacă ai fi schimbat totul în *rău*?

– Jack Kennedy nu a fost un om rău, spuse Susannah cu răceală. Jack Kennedy a fost un om bun. Un *mare* om.

– Poate. Dar știi ceva? Eu cred că un mare om e capabil să facă o mare greșeală. Și, în plus, cel care ar fi venit după el ar fi putut fi un om foarte rău. Vreun Mare Vânător de Coșciuge care nu apucase să ajungă la putere din cauza lui Lee Harvey Oswald, sau cum l-a chemat pe ăla de l-a omorât pe JFK.

– Globul nu-ți permite să nutrești asemenea gânduri, zise Callahan. Cred că ademenește oamenii, convingându-i să comită acte cumplite, doar șoptindu-le că fac bine. Că vor face ca lucrurile să fie nu puțin mai bune, ci *infinit* mai bune.

– Așa este, spuse Roland pe un tonul uscat al vreascurilor pe foc.

– Chiar crezi că ar fi posibilă o astfel de călătorie? îl întrebă Callahan. Sau a fost doar minciuna persuasivă a acelui obiect? Vraja lui?

– Cred că este posibil, răspunse Roland. Și mai cred că atunci când vom pleca din Calla o vom face prin ușa aceea.

– Mi-aș dori să pot veni cu voi! exclamă Callahan cu surprinzătoare vehemență.

– Poate că vei veni, zise pistolarul. Deci, ai pus cutia – cu globul dinăuntru – în biserica ta. Ca s-o faci să tacă.

– Da. Și a mers. Doarme în cea mai mare parte a timpului.

– Totuși ai spus că te-a trimis de două ori prin portal.

Callahan făcu un semn din cap. Dispăruse vehemența de adineauri care se aprinsese aidoma unui vreasc aruncat în foc. Acum părea doar foarte istovit. Și foarte bătrân.

– Prima dată m-a trimis în Mexic. Mai țineți minte începutul poveștii mele? Când v-am spus despre scriitor și despre băiat?

Își aminteau.

– Într-o noapte, pe când dormeam, globul m-a trimis prin portal în Los Zapatos, Mexic. La o înmormântare. A scriitorului.

– Ben Mears, spuse Eddie. Tipul care a scris *Air Dance*.

– Da.

– Oamenii te-au văzut? îl întrebă Jake. Pentru că pe noi nu ne-au văzut.

Callahan clătină din cap.

– Nu. Dar m-au simțit. Se dădeau la o parte din drumul meu. Ca și cum aș fi fost o pală de curent rece. Și l-am văzut pe băiat – Mark Petrie. Numai

că nu mai era copil. Ci un adult tânăr. Mi-am dat seama din felul cum arăta și din cuvintele spuse la începutul panegiricului – „A fost o vreme când cincizeci și nouă de ani mi s-ar fi părut o vârstă foarte înaintată", așa a început – cred că era pe undeva pe la mijlocul anilor nouăzeci. N-am stat mult, dar am stat suficient cât să înțeleg că tânărul meu prieten de demult ajunsese foarte bine. Poate că am făcut și eu ceva bun în Salem's Lot. Mark îl numea pe Ben „tată". Iar asta m-a impresionat profund.

– Și a doua oară când ai trecut prin portal? îl întrebă Roland. Când te-a trimis la Castelul Regelui?

– Atunci au fost păsări. Păsări negre, uriașe. Și nu vreau să spun mai multe. Nu în miez de noapte.

Callahan vorbi pe un ton hotărât, care nu accepta nicio contrazicere. Se ridică din nou.

– Poate altă dată.

Roland se înclină în fața dorinței lui.

– Mulțumim.

– Voi nu vă duceți la culcare?

– Curând, spuse Roland.

Îi mulțumiră pentru poveste (Ete cu un lătrat somnoros) și îi urară noapte bună. Îl urmăriră cu privirea și, o vreme, nici unul nu spuse nimic.

20

Jake rupse tăcerea.

– Tipul ăla, Walter, a fost *în spatele* nostru, Roland! Atunci când am plecat din haltă a fost *în spatele* nostru! Și Părintele Callahan la fel!

– Da, spuse Roland. Încă de atunci a fost Callahan în povestea noastră. Mă ia cu nervi la stomac de emoție.

Eddie se prefăcu a-și șterge ochii.

– Of, Roland, ori de câte ori dai dovadă de asemenea emoții, mi se topesc măruntaiele, spuse el și adăugă atunci când pistolarul îl privi cu asprime:

Haide, măi, nu mai râde. Știi ce mult îmi place când te prinzi de poantă, numai că mă faci să mă simt nasol.

– Îmi cer scuze, surâse ușor Roland. Stropul de umor pe care îl am se duce devreme la culcare.

– Al meu stă treaz toată noaptea, zise cu voioșie Eddie. Și mă ține și pe mine treaz. Îmi zice poezele și bancuri. Cioc-cioc, cine-i acolo, piu-piu-piu, puișoru-i viu, mac-mac-mac, rața e pe lac!

– Te-ai potolit? îl întrebă Roland când Eddie făcu o pauză să respire.

– Pentru moment. Dar nu-ți face probleme, Roland, o să mă apuce din nou. Îmi dai voie să te întreb ceva?

– O tâmpenie?

– Nu cred. Sper că nu.

– Atunci întreabă-mă.

– Ăia doi care i-au salvat pielea lui Callahan la spălătoria din Cartierul de Est – ăia doi au fost cine cred eu că au fost?

– Și tu cine *crezi* că au fost?

Eddie se uită la Jake.

– Tu ce părere ai, fiu al lui Elmer? Ai vreo idee?

– Sigur, spuse Jake. Au fost Calvin Tower și tipul celălalt din librărie, prietenul lui. Ăla care mi-a spus ghicitoarea cu Samson și cea cu râul.

Pocni din degete o dată, de două ori, apoi zâmbi cu gura până la urechi.

– Aaron Deepneau.

– Cum rămâne cu inelul despre care ne-a povestit Callahan? îl întrebă Eddie. Ăla cu *Ex Libris* pe el? Nu i-am văzut să aibă vreun inel ca ăla.

– Dar te-ai uitat bine? îl întrebă Jake.

– Nu, nu în mod special, dar...

– Și gândește-te că noi i-am văzut în 1977, spuse Jake. Și l-au salvat pe Părinte în 1981. Poate că domnului Tower i-a făcut cineva cadou inelul în cei patru ani scurși între cele două întâmplări. Sau poate și l-a cumpărat singur.

– Astea-s presupuneri, zise Eddie.

– Mda, fu Jake de acord. Dar Tower are o librărie, așa că e normal să aibă și un inel pe care să scrie *Ex Libris*. Poți să spui că nu ți se pare absolut firesc?

– Ba da, dar cum de au știut că Părintele Callahan...

Eddie se întrerupse, clătinând din cap.

– Nee, n-am să intru în detalii acum. Te pomenești că o să începem să *discutăm* și despre asasinarea lui Kennedy, și sunt mult prea obosit pentru așa ceva.

– Cu toții suntem obosiți, zise Roland, și avem multe de făcut în zilele ce vor urma. Dar povestea Părintelui m-a afectat în mod straniu. Însă deocamdată nu-mi pot da seama dacă ne-a oferit mai multe răspunsuri decât întrebări.

Nici unul nu comentă.

– Suntem ka-tet, iar acum stăm an-tet, le spuse Roland. Ținem sfat. Oricât de târziu ar fi, mai are cineva ceva de spus înainte de a ne duce la culcare? Dacă da, vă rog să vorbiți.

Când nu răspunse nimeni, Roland își împinse scaunul de lângă masă.

– În regulă. În cazul acesta, vă urez tuturor...

– Stai.

Susannah. Nu mai spusese nimic de multă vreme, așa că aproape o uitaseră. Iar acum vorbise cu o voce slabă, care nu semăna câtuși de puțin cu vocea ei obișnuită. Cu siguranță, acesta nu era glasul femeii care îl amenințase pe Eben Took că-i va smulge limba din gură și îl va șterge la fund cu ea dacă îi va mai spune „cafenie".

– S-ar putea să mai fie ceva.

Aceeași voce slabă.

– Altceva.

Și mai pierdută.

– Cred...

Se uită la fiecare în parte și când ochii ei se opriră asupra pistolarului, acesta citi în ei tristețe și reproș și epuizare. Dar nu și furie. *Dacă ar fi fost furioasă*, își spuse el mai târziu, *poate că nu mi-ar fi fost atât de rușine.*

– Cred că s-ar putea ca eu să am o problemă, zise ea. Nu pricep cum se poate... este imposibil... dar, băieți, cred că am rămas grea.

Și după ce rosti vorbele acestea, Susannah Dean/Odetta Holmes/Detta Walker/Mia, fiică a nimănui își acoperi fața cu mâinile și începu să plângă.

PARTEA A TREIA

LUPII

I

SECRETE

1

În spatele căsuței Rosalitei Munoz se afla o privată văruită în albastru deschis. Când pistolarul intră acolo, dimineața târziu, văzu în perete un drug de fier de care, la vreo douăzeci de centimetri de pământ, atârna un disc mic din oțel. În vasul acesta scheletic era o crenguță dublă de plantă de susan. În aer plutea parfumul ei ușor astringent, ca de lămâie. Pe peretele din spatele scaunului pentru nevoi, înrămată și acoperită cu un geam, se afla o pictură reprezentându-l pe Omul Iisus, cu mâinile împreunate a rugăciune, cu buclele roșcate curgându-i pe umeri, cu ochii ridicați spre Tatăl Său Ceresc. Roland auzise de existența unor triburi de mutanți care îi spuneau Tăicuțul din Ceruri.

Lui Roland îi păru bine că Omul Iisus era surprins din profil. Dacă ar fi fost cu fața la el, nu era prea convins că și-ar fi putut vedea de treburile matinale fără să-și închidă ochii, oricât de plină i-ar fi fost vezica. *Aiurea loc pentru o imagine a Fiului lui Dumnezeu,* își spuse el, dar își dădu seama că nu era deloc aiurea. În mod normal numai Rosalita folosea această privată, iar Omul Iisus nu i-ar fi contemplat decât spatele.

Roland Deschain izbucni în râs și chiar atunci vezica începu să se golească.

2

Rosalita se sculase cu multă vreme înaintea lui, judecând după aşternuturile care se răciseră. Acum, stând în faţa privatei ei albastre şi încheindu-se la prohab, Roland îşi ridică ochii spre soare şi constată că nu mai era mult timp până la amiază. Era o treabă destul de complicată să încerce să estimeze ora fără ceas, clepsidră sau pendulă, dar, cu puţină atenţie şi ţinând cont de posibilitatea apariţiei unor erori, se putea face. Cort ar fi fost de-a dreptul oripilat dacă ar fi aflat că unul dintre elevii lui – unul dintre *absolvenţii* lui, nici mai mult nici mai puţin decât un pistolar – începea o treabă atât de grea dormind până la prânz. Iar acesta chiar că era *începutul*. Toate celelalte ţinuseră de ceremonial şi de pregătire, ambele necesare, însă nu extrem de folositoare. Ca un soi de dans al orezului. Acum partea aceasta se încheiase. Cât despre dormitul până la prânz...

– Nimeni n-a meritat mai mult odihna asta, îşi spuse el coborând panta.

Un gard marca fundul curţii lui Callahan (ori poate că Părintele credea că este curtea Domnului). Dincolo de el un pârâu bolborosea cu entuziasmul unei fetiţe care-şi împărtăşeşte secretele celei mai bune prietene. Malurile erau pline cu plante de susan, dezlegând, astfel alt mister (unul neînsemnat). Roland trase în nări parfumul zilei.

Se pomeni că se gândeşte la ka, lucru pe care îl făcea doar rareori. (Iar Eddie ar fi fost uluit la culme, căci el credea că Roland nu face nimic altceva decât să se gândească la ka.) Unica lui lege era *Dă-te la o parte şi lasă-mă să-mi fac treaba.* Pentru numele lui Dumnezeu, de ce era atât de greu să înveţe un lucru atât de simplu? De ce simţea în permanenţă nevoia asta idioată să se amestece acolo unde nu-i fierbe oala? Toţi trecuseră prin asta; fiecare dintre ei ştiuse că Susannah Dean era însărcinată. Roland îşi dăduse seama de asta încă din momentul când îl aduseseră pe Jake din casa de pe Dutch Hill. Susannah însăşi ştiuse, în pofida cârpelor pline de sânge pe care le îngropa la marginea drumului. Deci, de ce au aşteptat până noaptea trecută ca să discute problema? De ce au făcut atâta *caz* de asta? Ce se va schimba din această cauză?

Roland spera că nimic. Dar era greu să-ţi dai seama, nu?

Poate că era mai bine să lase baltă toată povestea asta. Iar în dimineaţa aceasta, i se părea o idee foarte bună, deoarece se simţea extrem de bine. Cel puţin, din punct de vedere fizic. Nici capul nu-l durea, nici...

– Credeam că o să mergeți la culcare imediat după mine, pistolarule, dar mi-a zis Rosalita că ai ajuns la ea abia spre dimineață.

Roland întoarse spatele gardului și gândurilor sale. Callahan era îmbrăcat cu pantaloni negri, cămașă neagră cu guler îngust, iar în picioare avea pantofi de asemenea negri. Crucifixul îi atârna pe piept, iar părul vâlvoi fusese cât de cât îmblânzit, probabil cu ceva unsoare. Se lăsă privit de pistolar câteva secunde, apoi spuse:

– Ieri am dat Sfânta Împărtășanie micilor proprietari. Și le-am ascultat spovedaniile. Astăzi este rândul moșierilor și angajaților lor. Sunt suficienți cei de pe aici care cred în Drumul Crucii, cum îl numesc ei. Rosalita mă duce cu șareta. Așa că va trebui să vă descurcați singuri la prânz și la cină.

– Ne vom descurca, spuse Roland. Poți să stai de vorbă cu mine câteva minute înainte să pleci?

– Firește, răspunse Callahan. Cel care nu are puțin timp la dispoziție nu trebuie să caute de vorbă. Mi se pare un sfat deosebit de bun, și nu numai pentru preoți.

– Vrei să-mi asculți *spovedania*?

Callahan ridică din sprâncene.

– Ai credință în Omul Iisus?

Roland clătină din cap.

– Absolut deloc. Dar, rogu-te, vrei s-o asculți? Și să o ții doar pentru tine?

Callahan ridică din umeri.

– E ușor să țin doar pentru mine ce ai să-mi spui. Asta este meseria noastră. Dar nu trebuie să confunzi discreția cu dezlegarea de păcat.

Îi aruncă lui Roland un surâs ca de gheață și continuă:

– Noi, catolicii, ținem partea asta doar pentru noi, dacă înțelegi ce vreau să-ți zic.

Lui Roland nici prin cap nu-i trecuse să ceară dezlegare de păcate, iar ideea că ar avea nevoie de așa ceva (sau că omul acesta ar putea să i-o ofere) i se păru de-a dreptul comică. Își răsuci o țigară, cu mișcări încete, gândindu-se cum anume să înceapă și cât anume să spună. Callahan aștepta, într-o tăcere plină de respect.

Într-un final, Roland spuse:

– A existat o profeție care zicea că eu va trebui să aleg trei oameni și să devenim un ka-tet. Nu contează cine a făcut-o; nu contează nimic din ce a fost

înainte. N-am să mă mai împiedic de povestea asta veche, dacă voi putea. Au mai existat și trei uși. În spatele celei de-a doua era femeia care avea să-i devină soție lui Eddie, deși în acea vreme ea nu-și spunea Susannah...

3

Și așa, Roland îi istorisi lui Callahan acea parte din povestea lor cu referire directă la Susannah și la femeile dinaintea ei. Se concentră asupra momentului când îl scăpaseră pe Jake de Gardian și îl trăseseră pe băiat în Lumea de Mijloc, explicând cum reușise Susannah (sau, poate, în momentul acela fusese Detta) să-l țină ocupat pe demonul cercului, în vreme ce ei se ocupau de Jake. Cunoscuse riscurile, îi spuse Roland lui Callahan, și căpătase certitudinea – chiar atunci când erau în Monoul Blaine – că ea nu va supraviețui sarcinii. Îi spusese lui Eddie, iar Eddie nu fusese câtuși de puțin surprins. Apoi Jake îi povestise *lui*. De fapt, îl certase. Iar el acceptase dojana, mai explică el, pentru că o considerase meritată. Însă ceea ce nici unul dintre ei nu bănuise până noaptea trecută era că Susannah însăși știuse, poate tot de atâta vreme cât Roland. Pur și simplu, ea se împotrivise acestei realități cu mai multă înverșunare.

– Deci, Părinte, ce părere ai?

– Zici că soțul ei a fost de acord să păstreze acest secret, îi răspunse Callahan. Și până și Jake – care vede...

– Da, spuse Roland. El vede. Și a fost și el de acord să păstrăm secretul. Când m-a întrebat ce vom face, i-am dat un sfat prost. I-am spus că ar fi fost mai bine să-l lăsăm pe ka să-și vadă de treabă, și toată vremea asta eu aveam soluția la mine, așa cum ții o pasăre în colivie.

– Lucrurile par întotdeauna mai clare atunci când le privești de la distanță, nu crezi?

– Ba da.

– Și azi-noapte i-ați spus că poartă în pântece progenitura unui demon?

– Știe că nu-i pruncul lui Eddie.

– Deci nu i-ați spus. Și Mia? I-ați spus despre Mia și despre sala de ospețe din castel?

– Da, zise Roland. Cred că a fost mai mult mâhnită decât surprinsă. Înainte fusese cealaltă – Detta – încă de la accidentul în care și-a pierdut picioarele.

Nu fusese niciun accident, dar lui Roland nu i se păru nimerit să-i povestească lui Callahan și despre Jack Mort.

– Detta Walker s-a ascuns foarte bine de Odetta Holmes. Eddie și cu Jake zic că-i schizofrenică.

Roland pronunță cu multă grijă acest termen exotic.

– Dar ai vindecat-o, spuse Callahan. Ai pus cele două personalități ale ei față în față în pragul acelei uși. Nu-i așa?

Roland ridică din umeri.

– Poți să-ți arzi negii de pe piele cu argint, Părinte, dar dacă ești predispus să faci negi, aceștia vor reapărea.

Și rămase uluit când Callahan își dădu capul pe spate înălțând hohote răsunătoare de râs spre cer. Râse atât de mult și atât de tare, că se văzu nevoit să-și scoată batista din buzunar și să se șteargă la ochi.

– Oi fi tu iute cu pistolul, Roland, și curajos ca Satana într-o noapte de sâmbătă, dar cu siguranță că nu ești psihiatru. Auzi, să compare schizofrenia cu *negii*... vai de mine!

– Dar Mia este reală, Părinte. Eu însumi am văzut-o. Nu în vis, cum a văzut-o Jake, ci cu ochii mei.

– Exact ce spun și eu, zise Callahan. Nu este doar o ipostază a femeii care a purtat numele Odetta Susannah Holmes. Ea este *ea*, o altă persoană.

– Și are vreo importanță?

– Eu cred că are. Însă este un lucru de care sunt convins: indiferent cum ar sta lucrurile în grupul vostru – în ka-tet-ul vostru – nu trebuie să suflați nicio șoaptă despre secretul acesta nimănui din Calla Bryn Sturgis. Astăzi lucrurile se desfășoară în favoarea voastră. Dar dacă se află că femeia-pistolar cu pielea cafenie ar putea purta în pântece pruncul unui demon, oamenii buni din Calla, toți acești *folken*, s-ar întoarce de îndată împotriva voastră. Iar parada ar fi condusă de Eben Took. Știu că, în cele din urmă, vei decide cum anume veți acționa pe baza informațiilor furnizate de locuitorii din Calla. Însă, fără ajutor, voi patru nu veți reuși să-i înfrângeți pe Lupi, indiferent cât de bine ați mânui pistoalele. Nu, nu, n-o veți scoate la capăt singuri.

Orice răspuns era de prisos. Callahan avea dreptate.

– De ce anume te temi cel mai mult? îl întrebă Callahan.

– De destrămarea ka-tet-ului, răspunse Roland fără să stea pe gânduri.

– Iar prin aceasta vrei să spui că ți-e teamă ca nu cumva Mia să preia controlul asupra corpului pe care ele două îl împart și să fugă undeva ca să nască pruncul?

– Ar fi rău dacă asta s-ar întâmpla într-un moment nepotrivit, dar cred că totul va fi în ordine în cele din urmă. *Dacă* Susannah s-ar întoarce. Însă creatura pe care o poartă ea în pântece este venin pur înzestrat cu inimă, explică Roland privindu-l sumbru pe omul bisericii îmbrăcat în negru. Am toate motivele să cred că primul lucru pe care îl va face va fi să-și măcelărească mama.

– Destrămarea tet-ului, repetă Callahan pe gânduri. Nu moartea prietenei voastre, ci destrămarea tet-ului. Mă întreb dacă ceilalți știu ce fel de om ești, Roland.

– Știu, fu tot ce spuse pistolarul pe această temă.

– Și ce dorești de la mine?

– În primul rând, un răspuns. Mi-este limpede că Rosalita se pricepe la tot felul de leacuri. Mă întreb dacă știe cum să facă să scoată copilul înainte de soroc. Și dacă are curajul să stea față în față cu ceea ce va descoperi.

Bineînțeles că toți vor fi prezenți – și el, și Eddie, și Jake, oricât de puțin i-ar fi plăcut această idee. Deoarece creatura aceea din ea prinsese deja viață, și chiar dacă nu-i venise încă sorocul, tot ar putea fi extrem de periculoasă. *Iar sorocul îi este aproape,* își spuse el. *Nu am de unde să știu asta cu certitudine, dar așa simt. Și...*

Gândul se frânse brusc atunci când observă expresia de pe chipul lui Callahan: oroare, dezgust și furie tot mai mare.

– Rosalita nu va face niciodată una ca asta. Bagă bine la cap ce-ți spun. Mai degrabă ar muri.

Roland rămase perplex.

– De ce?

– Pentru că este catolică!

– Nu pricep.

Callahan își dădu seama că pistolarul chiar nu înțelegea, și furia i se mai domoli. Însă Roland simți că mai rămăsese destul din ea, ca vergeaua ce urmează vârful unei săgeți.

– Vorbești despre avort!

– Așa, și?

– Roland... Roland...

Callahan își lăsă capul în jos. Iar când și-l ridică, furia dispăruse cu totul. Îi luase locul acea îndărătnicie împietrită pe care Roland o mai văzuse și cu alte ocazii, la alte persoane. Și știa că nu o poate frânge, tot așa cum nu poate muta munții din loc cu mâinile goale.

– Biserica mea împarte păcatele în două categorii: păcate ce pot fi iertate, tolerate în ochii lui Dumnezeu; și păcate de moarte, pe care Dumnezeu nu le îngăduie. Avortul este un păcat de moarte. Avortul este o crimă.

– Părinte, noi vorbim aici despre un demon, nu despre o ființă omenească.

– Asta spui tu. Este treaba lui Dumnezeu, nu a mea.

– Și dacă o omoară? Și atunci vei avea aceeași părere și te vei spăla pe mâini de ea?

Callahan știa prea bine că Roland nu auzise niciodată pilda lui Pilat din Pont, dar tot se înfioră în fața acestei comparații. Totuși, îi răspunse pe un ton destul de ferm.

– Tu vorbești? Tocmai tu, când ție îți pasă mai mult de destrămarea tet-ului decât de moartea ei? Rușine să-ți fie! *Rușine!*

– Țelul meu – țelul ka-tet-ului meu – este Turnul Întunecat, Părinte. Nu căutăm să salvăm lumea aceasta, nici măcar universul acesta, ci toate universurile. Întreaga existență.

– Nu-mi pasă, spuse Callahan. *Nu am voie* să-mi pese. Acum, ascultă-mă tu pe mine, Roland, fiu al lui Steven, căci vreau să mă asculți cu multă luare-aminte. Mă asculți?

Roland oftă:

– Îți mulțumesc.

– Rosa nu-i va provoca femeii un avort. Nu am nicio îndoială că sunt altele în oraș care ar putea s-o facă – fără doar și poate că asemenea meșteșuguri murdare sunt păstrate chiar și într-un loc unde copiii sunt răpiți de monștrii din tărâmul întunericului la fiecare douăzeci și ceva de ani – dar dacă vei apela la ajutorul uneia dintre ele, nu va mai trebui să-ți faci griji în privința Lupilor. Căci voi ridica eu însumi oamenii din Calla Bryn Sturgis împotriva ta cu mult înainte de venirea lor.

Roland îl privi fără să-și creadă urechilor.

– Chiar dacă știi că suntem în stare să salvăm o sută de alți copii? Copii de oameni, a căror primă treabă după naștere nu va fi să-și mănânce mamele?

Alb la față, Callahan se purtă ca și cum nu l-ar fi auzit.

– Îmi dai cuvântul tău, te juri pe chipul tatălui tău, că nu îi vei pomeni acestei femei despre avort?

Și un gând straniu îi trecu lui Roland prin minte: acum, că a apărut subiectul acesta, punându-i în contradicție, Susannah nu mai era Susannah pentru omul din fața lui. Devenise *femeia aceasta.* Și un alt gând: oare câți monștri omorâse Callahan cu mâna lui?

Așa cum se întâmpla adesea în momente de stres maxim, tatăl lui Roland îi vorbi acestuia: *Situația încă mai poate fi salvată, dar dacă mai insiști – și dacă mărturisești ce-ți trece prin minte – atunci nu se va mai putea face nimic.*

– Vreau să-mi promiți, Roland.

– Sau vei ridica orașul împotriva mea.

– Da.

– Și dacă Susannah se hotărăște singură să avorteze? Femeile fac uneori asta, iar ea nu-i deloc tâmpită. Și cunoaște miza.

– Mia – mama reală a copilului – o va împiedica.

– Nu fi prea sigur. Instinctul de autoconservare de care dă dovadă Susannah Dean este foarte puternic. Și cred că devotamentul ei pentru cauza noastră este încă și mai puternic.

Callahan ezită. Își feri privirea, își strânse buzele într-o dungă albă. Apoi își ridică din nou ochii la pistolar.

– *Tu* ai s-o împiedici, spuse el. În calitate de dinh al ei.

Iar Roland își spuse: *Tocmai ce am fost învins la puncte.*

– Bine, spuse el. Îi voi relata discuția noastră și mă voi încredința că înțelege situația în care ne-ai pus. Și îi voi cere să nu-i spună lui Eddie.

– De ce?

– Pentru că te-ar omorî, Părinte. Te-ar omorî pentru că te-ai amestecat.

Roland se simți întru câtva satisfăcut la vederea expresiei de uluire ce se așternuse pe chipul lui Callahan. Își spuse din nou că nu trebuie să nutrească resentimente împotriva acestui om care, pur și simplu, era ceea ce era. Oare nu le vorbise despre capcana pe care o târâse după el pe oriunde se ducea?

– Acum tu să mă asculți așa cum te-am ascultat eu, pentru că ai o obligație față de noi toți. Mai ales față de „femeia aceasta".

Callahan tresări puțin, ca pălmuit.

– Spune-mi ce anume dorești.

– În primul rând, vreau s-o supraveghezi ori de câte ori poți. Ca un uliu! În mod deosebit vreau să fii atent dacă își pune degetele aici – Roland își trecu mâna peste sprânceana stângă – sau aici – tâmpla stângă. Ascultă bine cum vorbește. Vezi dacă repede cuvintele. Vezi dacă începe să se miște mai sacadat.

Roland duse brusc mâna la cap, se scărpină, o coborî la fel de iute. Întoarse capul la dreapta. Apoi se uită din nou la Callahan.

– Cam așa. Pricepi?

– Da. Astea sunt semne care prevestesc că devine Mia?

Roland dădu din cap.

– Nu vreau să rămână singură atunci când devine Mia. Nu și dacă eu o pot ajuta.

– Înțeleg, spuse Callahan. Însă, Roland, tot îmi este greu să cred că un nou-născut, indiferent cine i-a fost tată...

– Taci, îl opri Roland. Taci, te rog.

Și continuă când văzu că preotul îl ascultă în tăcere.

– Nu mă interesează câtuși de puțin ce crezi tu. Tu poartă-ți ție de grijă și îți urez noroc. Dar, Părinte, dacă Mia sau creatura Miei îi fac vreun rău Rosalitei, pe tine te voi considera vinovat. Și am să te fac să plătești. M-ai înțeles?

– Da, Roland.

Callahan părea deopotrivă stingherit și calm. Combinație teribil de stranie.

– Bine. Acum uite ce mai vreau să faci pentru mine. Pentru ziua când vor veni Lupii voi avea nevoie de șase *folken* în care să mă pot încrede pe deplin. Mi-aș dori să fie trei bărbați și trei femei.

– Contează dacă unii sunt părinți ai căror copii sunt în pericol?

– Nu. Dar nu toți. Și nu vreau ca printre ei să fie vreuna din doamnele care vor arunca cu farfuria – Sarey, Zalia, Margaret Eisenhart, Rosalita. De ele voi avea nevoie altundeva.

– Pentru ce îți trebuie acești șase oameni?

Roland nu-i răspunse.

Callahan îl mai privi lung câteva clipe, apoi oftă.

– Reuben Caverra, zise el. Reuben nu şi-a uitat niciodată sora pe care a iubit-o nespus de mult. Diane Caverra, soţia lui... sau nu vrei să fie soţ şi soţie?

Nu, o pereche e în regulă, făcu Roland gestul său cu mâna îndemnându-l să continue.

– Ar mai fi Cantab, din oamenii manni; copiii îl urmează de parcă ar avea Fluierul Fermecat.

– Nu înţeleg.

– Nici nu trebuie. Îl urmează, asta-i important. Bucky Javier şi nevastă-sa... şi ce zici de băiatul tău, Jake? Deja toţi copiii din oraş îl urmăresc cu privirea oriunde s-ar duce, şi am senzaţia că destule fetiţe s-au îndrăgostit de el.

– Nu. Am nevoie de el.

Sau nu suporţi să-l pierzi din ochi? se întrebă Callahan... dar întrebarea rămase nerostită. Îl încolţise pe Roland chiar mai mult decât ar fi fost prudent să o facă.

– Atunci, ce zici de Andy? Copiii îl iubesc. Şi i-ar apăra de primejdii.

– Nu mai spune? Şi de Lupi i-ar apăra?

Callahan păru tulburat. De fapt, se gândise la pisicile de stâncă. Şi la lupii pe patru picioare. Cât despre cei din Bubuit de Tunet...

– Nu, spuse Roland. Nu Andy.

– De ce nu? Căci nu ai nevoie de cei şase ca să-i pui să se lupte cu Lupii?

– Nu Andy, repetă Roland.

Era doar o senzaţie, dar senzaţiile acestea erau varianta lui pentru „atingere", pentru „intuiţie".

– Mai ai vreme să te gândeşti, Părinte... şi ne vom gândi şi noi.

– Vă duceţi în oraş.

– Da. Şi astăzi, şi în următoarele zile.

Callahan zâmbi.

– Prietenii tăi şi cu mine am numi asta „schmutizare", adică te duci să te bagi în seamă. E un cuvânt evreiesc.

– Serios? Ce trib sunt ăştia?

– Unul fără noroc, după toate relatările. Aici, în loc de „schmutizare" se foloseşte cuvântul „commala". Îl folosesc pentru absolut orice.

Callahan se simţi un pic înveselit, dându-şi seama cât de mult îşi dorea să recâştige stima pistolarului. Şi un pic dezgustat de el însuşi.

– În orice caz, îţi doresc mult noroc.

Roland dădu din cap. Callahan porni spre casă, unde Rosalita înhămase deja caii la șaretă, iar acum îl aștepta nerăbdătoare să ducă celorlalți cuvântul lui Dumnezeu. La jumătatea drumului, Părintele se întoarse și zise:

– Nu-mi cer scuze pentru convingerile mele. Dar îmi pare rău dacă ți-am complicat cumva treburile în Calla.

– Mie mi se pare că Omul ăsta Iisus al tău e un afurisit când vine vorba de femei, spuse Roland. A fost căsătorit vreodată?

Colțurile gurii lui Callahan tremurară a zâmbet.

– Nu, dar prietena lui era curvă.

– Ei bine, sună concluzia lui Roland, și ăsta e un început.

4

Roland se întoarse la gardul de la marginea terenului și se sprijini iarăși de el. Ziua se rătoia la el să pornească, dar voia să-l lase pe Callahan s-o ia din loc înaintea lor. Nu exista un motiv anume pentru care făcea asta, așa cum nu existase un motiv anume pentru care îl respinsese pe Andy din capul locului; doar o senzație.

Tot acolo stătea, răsucindu-și o altă țigară, când apăru Eddie cu cizmele în mână și cămașa descheiată fluturând.

– Heil, Eddie, zise Roland.

– Heil, șefule. Am văzut că ai stat de vorbă cu Callahan. Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi.

Roland ridică din sprâncene.

– Nu contează, zise Eddie. Ascultă, Roland, în toată nebunia asta n-am apucat să-ți spun povestea Bunelului. Și e important s-o știi.

– Susannah s-a trezit?

– Da. Se spală. Și Jake mănâncă ceva ce seamănă cu o omletă făcută din douășpe ouă.

Roland dădu din cap.

– Am hrănit caii. Le vom pune șeile câtă vreme tu îmi vei spune povestea bătrânului.

– Nu cred că va dura atât de mult, replică Eddie.

Se dovedi că avusese dreptate. Ajunse la punctul culminant al istorisirii – la ceea ce-i şoptise bătrânul la ureche – chiar atunci când intrară în grajd. Roland se întoarse brusc spre el, uitând cu totul de cai. Ochii îi aruncau vâlvătăi. Îl apucă strâns de umeri pe Eddie – şi cu mâna beteagă.

– Mai spune o dată!

Eddie nu se supără.

– Mi-a zis să mă aplec spre el. Şi m-am aplecat. Mi-a zis că n-a mai spus asta nimănui în afară de fiul lui, şi eu îl cred. Tian şi Zalia ştiu că a fost acolo – sau că pretinde că a fost acolo – dar nu au habar ce a văzut când a scos masca de pe faţa creaturii ăleia. Nu cred nici măcar că ştiu că Molly Vâlvătaia a fost cea care l-a omorât pe Lupul ăla. Şi mi-a şoptit la ureche...

Şi Eddie repetă ceea ce susţinea Bunelul că ar fi văzut.

Privirea triumfătoare a lui Roland era atât de feroce, încât părea cumva înspăimântătoare.

– Cai cenuşii! exclamă el. Toţi caii de exact aceeaşi nuanţă! Pricepi acum, Eddie? Pricepi?

– Da, zise Eddie, dezvelindu-şi dinţii într-un rânjet larg. Aşa cum i-a zis dansatoarea omului de afaceri, „ăsta-i un déjà-vu".

5

Cuvântul cu cele mai multe înţelesuri din engleza americană standard este, foarte probabil, *a veni*. Dicţionarul Random House, ediţia neprescurtată, oferă peste o sută de variante, începând cu „a se deplasa înspre persoana care vorbeşte, a se apropia" şi terminând cu „circulaţie intensă" – în expresia „du-te-vino". În toate aşezările purtând numele Calla de pe Semiluna din Ţinuturile de Hotar premiul întâi cu coroniţă pentru cele mai multe sensuri ar fi revenit cuvântului *commala*. Dacă ar fi fost trecut în ediţia neprescurtată a dicţionarului Random House, prima definiţie a lui (presupunând că listarea s-ar fi făcut, aşa cum este obiceiul, de la cele mai răspândite întrebuinţări la cele mai rare) ar fi fost: „varietate de orez cultivat în regiunile cele mai îndepărtate din marginea de est a tuturor lumilor". Însă a doua ar fi fost: „raporturi sexuale".

A treia: „orgasm", ca în expresia *Ai avut commala?* (Răspunsul râvnit fiind *Da, mulțam, commala multă-multă.*) „A uda commala" înseamnă a iriga culturile de orez în perioade secetoase; dar înseamnă și „a te masturba". Commala este momentul de început al unui ospăț, cum ar fi cel de la o sărbătoare în familie (dar nu masa însăși, ci acel moment în care lumea începe să mănânce). Despre bărbatul care începe să chelească (așa cum se întâmpla în perioada aceea cu Garrett Strong) se spune că are commala. Animalele de montă sunt commala umede. Animalele castrate sunt commala uscate, deși nimeni nu-ți poate explica de ce anume. Virgina este commala verde, femeia la menstruație este commala roșie, bătrânul care nu mai e în stare să „bată fierul" este – multe scuze – commala moale. A sta commala înseamnă a sta burtă-în-burtă, termen argotic pentru „a împărtăși secrete". Conotațiile sexuale ale cuvântului sunt clare, însă de ce sunt, oare, cunoscute ținuturile stâncoase de la nord de oraș drept „depresiuni commala"? La fel, de ce uneori furculiței i se poate spune commala, dar niciodată cuțitului sau lingurii? Nu există peste o sută de întrebuințări ale acestui cuvânt, dar cu siguranță sunt peste cincizeci. Sau de două ori mai multe, dacă ar fi să luăm în considerare toate nuanțele. Unul dintre sensuri – categoric printre primele zece – este cel pe care Părintele Callahan l-a definit prin „schmutizare". Expresia efectivă fiind ceva de genul „să Sturgis commala" sau „să Bryn-a commala". Sensul ad litteram fiind a sta burtă-în-burtă cu întreaga comunitate.

În următoarele cinci zile, Roland și ka-tet-ul său încercară să continue procesul început de tineri la prăvălia lui Took. („E ca și cum am încerca să aprindem un foc cu vreascuri ude", comentă îmbufnată Susannah după prima zi, dar încetul cu încetul oamenii buni din Calla, numiți și *folken,* au început să se dea pe brazdă. Sau, măcar, s-au arătat mai deschiși. În fiecare seară, Roland și soții Dean se întorceau la casa Părintelui. La sfârșitul fiecărei după-amiezi, Jake se întorcea la moșia Rocking B. Andy căpătase sarcina de a-l aștepta în locul unde pornea poteca spre moșie din Drumul de Est și apoi îl conducea la destinație, cu temenelele de rigoare și spunând:

– Bună seara, domnișorule! Dorești să-ți asculți horoscopul? Perioada aceasta a anului este cunoscută și sub numele de Recolta Chartu! Te vei întâlni cu un vechi prieten! O tânără domniță nutrește gânduri afectuoase pentru tine!

Și tot așa mai departe.

Jake îl întrebase pe Roland de ce trebuie să-şi petreacă atât de mult timp în compania lui Benny Slightman.

– De ce te plângi? spuse Roland. Nu-ţi mai place de el?

– Ba îmi place, Roland, dar nu facem nimic altceva decât să sărim în fân, să-l învăţăm pe Ete să facă tumbe şi să aruncăm cu piatra pe suprafaţa apei. Dacă mai e ceva ce ar trebui să fac, te rog să-mi spui.

– Nu trebuie să faci nimic, răspunse Roland.

Se gândi mai bine şi adăugă:

– Vezi să dormi bine. Băieţii în creştere au nevoie de mult somn.

– Dar de ce mă duc acolo?

– Pentru că aşa mi se pare mie normal, zise Roland. Vreau doar să cşti bine ochii şi să-mi spui dacă vezi ceva ce nu-ţi place sau nu înţelegi.

– Oricum, puştiulică, nu stăm toată ziua împreună? îl întrebă Eddie.

Şi chiar au fost *împreună* în următoarele cinci zile, iar zilele au fost tare lungi. Emoţia de început la gândul că vor călări caii lui sai Overholser se stinse cu iuţeală. La fel se stinseră şi văicărelile legate de febra musculară şi de fundurile roase de la şei. Într-una din zile, pe când se apropiau de locul unde Andy îl aştepta pe Jake, Roland o întrebă pe Susannah fără menajamente dacă nu cumva se gândise la avort pentru a rezolva problema.

– Ei bine, spuse ea din şa, privindu-l cu mirare, n-am de gând să-ţi spun că nu mi-a trecut şi asta prin minte.

– Uită, spuse el. Fără avort.

– Ai vreun motiv anume să-mi ceri asta?

– Ka, răspunse Roland.

– Kaka! exclamă cu promptitudine Eddie.

Era o glumă veche şi răsuflată, dar toţi trei izbucniră în hohote de râs, iar Roland li se alătură cu multă plăcere. Şi astfel subiectul se închise. Lui Roland mai că nu-i venea să creadă, dar era extrem de încântat. Răsuflă uşurat pentru faptul că Susannah părea foarte puţin dispusă să discute despre Mia şi despre venirea pe lume a copilului. În opinia pistolarului, era mai bine ca ea să nu afle anumite lucruri.

Cu toate acestea, lui Susannah nu-i lipsise niciodată cutezanţa. Iar Roland era convins că, mai devreme sau mai târziu, va începe să pună întrebări. După cele cinci zile în care cvartetul lor (cvintetul, dacă îl punem la socoteală şi pe

Ete care stătea în șa lângă Jake) culesese informații din oraș, Susannah începu să-și petreacă după-amiezile la gospodăria familiei Jaffords ca să exerseze aruncatul cu farfuria.

Cam la vreo opt zile după lunga lor discuție de pe terasa casei parohiale, discuție ce se încheiase la patru dimineața, Susannah îi invită să-i urmărească progresele.

– E ideea lui Zalie, le zise ea. Cred că vrea să afle dacă voi trece examenul.

Roland știa că, în cazul în care ar fi vrut să afle răspunsul, n-ar fi trebuit decât să o întrebe pe Susannah însăși, dar era curios să o și vadă, așa că se duseră cu toții acasă la familia Jaffords. Când ajunseră acolo, întregul neam era strâns pe prispa din spatele casei, împreună cu câțiva vecini: Jorge Estrada și soția, Diego Adams (care nu apucase să-și schimbe pantalonii de lucru din piele), familia Javier. Păreau niște spectatori la o reprezentație de tir. Zalman și Tia, gemenii bolânzi, stăteau mai într-o parte, holbându-se la musafiri. Și Andy era de față, ținându-l în brațe pe țâncul Aaron (care dormea buștean).

– Roland, parcă ziceai că vrei să ții secret toată chestia asta, spuse Eddie.

Roland nu fu descumpănit, deși acum își dădu seama cât de inutilă fusese amenințarea lui la adresa argaților care o văzuseră pe doamna Eisenhart aruncând cu farfuria. Lumea vorbea, asta era toată problema. Indiferent unde te aflai, în Ținuturile de Hotar sau în baronii, tot erai nevoit să ajungi la concluzia că bârfa era sportul de căpetenie. *În cel mai rău caz,* își zise el, *localnicii ăștia vor răspândi vestea că Roland e un tip dur, o commală tare, cu care nu e de glumă.*

– Asta este, zise el. Oamenii buni din Calla știu de secole că Suratele Oriza aruncă cu farfuria. Poate că-i spre bine dacă o să afle că o aruncă și Susannah.

Jake interveni:

– Sper numai să n-o dea în bară.

Roland, Eddie și Jake fură întâmpinați cu salutări respectuoase când urcară pe prispă. Andy îl informă pe Jake că o tânără domniță se prăpădea de dorul lui. Jake se îmbujoră și spuse că ar prefera să nu mai afle asemenea informații, dacă nu-i este cu supărare lui Andy.

– Cum dorești, domnișorule.

Jake se pomeni că privește cu luare-aminte la cifrele și cuvintele imprimate pe pieptul lui Andy, aidoma unui tatuaj în oțel, și se întrebă din nou dacă se

afla cu adevărat într-o lume cu roboți și cowboy, sau dacă era doar un vis extraordinar de real.

– Sper să se trezească în curând țâncul. Și să plângă! Pentru că știu niște cântecele de leagăn absolut minu...

– Tacă-și fleanca, șcâlțâitule șî banditule cale ești! îl repezi supărat Bunelul, iar Andy se supuse (bineînțeles, numai după ce-i ceru scuze pe tonul lui infatuat, „ba nu-mi pare rău deloc").

Robotul Mesager. Și multe alte aplicații, își spuse Jake. *Una din aplicațiile tale este să faci mișto de oameni, sau mi se pare mie?*

Susannah intrase în casă cu Zalia. Când ieșiră, puțin mai târziu, Susannah purta la șold câte o traistă din împletitură de trestie. Pe lângă cele două cureluțe de care atârnau traistele, mai era o a treia, pe care și-o trecuse în jurul mijlocului, cu scopul de a fixa mai bine traistele. Ca un toc de armă.

– Bună legătură, mulțam foarte mult, remarcă Diego Adams.

– E ideea lui Susannah, spuse Zalia în timp ce Susannah se așeza în scaunul cu rotile. Îi zice ham pentru pistol.

Nici vorbă, comentă Eddie în gând, deși seamănă puțin. Simți cum un zâmbet plin de admirație îi înălță colțurile gurii și observă unul similar și pe buzele lui Roland. Și pe ale lui Jake. Și, la naiba, chiar și Ete părea că rânjește.

– Dar va funcționa? Asta mă întreb *eu*, zise Bucky Javier.

Iar Eddie își spuse că această întrebare nu făcea nimic altceva decât să sublinieze diferența dintre pistolari și oamenii buni din Calla. Eddie și prietenii lui își dăduseră seama din prima ce anume era tot harnașamentul acela și cum funcționa. Javier, pe de altă parte, era doar un fermier, prin urmare vedea lumea într-un mod complet diferit de al lor.

Aveți nevoie de noi, le spuse Eddie în gând celor strânși pe prispă – fermierii în pantalonii lor alb murdar, Adams, în pantalonii din piele și cu cizmele pline de bălegar. *Pe bune.*

Susannah își conduse scaunul până în fața prispei și își strânse sub ea cioturile picioarelor, părând astfel că stă ridicată. Eddie știa ce dureri îi provoacă poziția asta, dar pe chipul femeii nu se putea citi nimic. Între timp, Roland se uita cu atenție la cele două traiste. În fiecare erau câte patru farfurii. Farfurii simple, fără model – farfurii de antrenament.

Zalia se îndreptă spre hambar. Roland și Eddie observaseră pătura bătută în cuie pe peretele lui încă de cum intraseră în curte, însă ceilalți o băgară de seamă doar atunci când Zalia o trase în jos. Pe scândurile hambarului era desenat cu creta conturul unui om – sau al unei ființe asemănătoare cu un om – cu un rânjet înghețat pe față și niște dungi care sugerau mantia fluturându-i în spate. Desenul sigur că nu avea calitatea și rigurozitatea celui făcut de gemenii Tavery, nici pe departe, însă toți cei de pe prispă recunoșteau un Lup dacă îl vedeau. Copiii mai mari oftară încetișor. Soții Estrada și Javier aplaudară, chiar dacă teama li se citea pe chip la gândul că ar putea chema diavolul în felul acesta. Andy adresă complimente artistului („oricine ar fi ea", adăugă el unsuros), iar Bunelul îi ceru din nou să-și țină pliscul. Apoi, pe un ton pițigăiat de emoție, îi informă pe cei din jur că Lupii pe care îi văzuse *el* erau mult mai mari.

– L-am desenat de dimensiunea unui om, spuse Zalia (deși, în realitate, îl desenase de dimensiunea unui *soț*). Dacă ținta adevărată va fi mai mare, cu atât mai bine. Ascultați ce vă spun, rogu-vă.

Ultimele cuvinte le rosti tremurat, pe un ton nesigur, ca pe o întrebare sfioasă.

Roland dădu din cap:

– Mulțam-sai.

Zalia îi aruncă o privire recunoscătoare, apoi se îndepărtă de peretele hambarului. Se uită la Susannah.

– Când ești gata, doamnă.

O clipă, Susannah rămase absolut nemișcată în locul unde se oprise, la șaizeci de metri de hambar. Își ținea mâinile încrucișate pe piept. Capul plecat. Tovarășii ei de ka știau exact ce se petrece în mintea ei: *Țintesc cu ochiul, trag cu mâna, ucid cu inima.* Și inimile lor se făcură una cu inima ei, purtate de intuiția lui Jake sau, poate, de dragostea lui Eddie, încurajând-o, urându-i succes, împărtășindu-i emoția. Roland o urmărea concentrat la maxim. Ar putea, oare, o mână măiastră să schimbe situația în avantajul lor? Poate că nu. Dar el era ceea ce era, la fel și ea, și îi dori din toată inima să țintească perfect.

Susannah ridică fruntea. Privi silueta desenată pe peretele hambarului. Mâinile așteptau între sâni. Apoi scoase un strigăt strident, ca acela al lui Margaret Eisenhart în curtea moșiei Rocking B., iar Roland simți cum i se accelerează pulsul. În clipa aceea și-l aminti limpede pe David, frumosul lui șoim;

îl văzu cu ochii minții cum își strânge aripile în înaltul albastru al verii și cade apoi asupra prăzii, ca o piatră cu ochi.

– *Riza!*

Mâinile ei coborâră și mișcările iuți le transformară în ceață. Singuri doar Roland, Eddie și Jake văzură cum se încrucișează la talie, mâna dreaptă apucând o farfurie din traista stângă, mâna stângă apucând una din traista dreaptă. Doamna Eisenhart aruncase de peste umăr, sacrificând timp prețios în favoarea forței și acurateței. Mâinile lui Susannah explodară înainte chiar de deasupra mânerelor scaunului ei cu rotile. Și farfuriile zburară, intersectându-se în văzduh cu o fracțiune de secundă înainte de a se înfige cu zgomot în peretele hambarului.

Iar Susannah rămase cu brațele întinse, ca un impresar care prezintă un număr de atracție. Apoi coborâră, se încrucișară, apucară alte două farfurii. Le azvârli, luă altele și aruncă și a treia pereche. Primele două încă mai vibrau când ultimele se înfipseră în scânduri, una sus și una jos.

O clipă, în curtea familiei Jaffords domni o tăcere absolută. Nici măcar păsările cerului nu ciripeau. Cele opt farfurii se înșiruiau într-o linie dreaptă de la gâtul figurii desenate până în locul unde se presupunea că i-ar fi fost talia. Cu intervale de cinci, șase centimetri între ele, farfuriile semănau cu nasturii de la cămașă. Le aruncase pe toate opt în numai trei secunde.

– Ai de gând să folosești farfuriile împotriva Lupilor? se interesă Bucky Javier, aproape fără suflu. Despre asta este vorba?

– N-am hotărât nimic încă, răspunse Roland pe un ton indiferent.

În șoapta Deeliei Estrada se citea uluirea și admirația.

– Dacă era om, ar fi fost făcut felii-felii, ascultați la mine.

Bunelul avu însă ultimul cuvânt, așa cum trebuie să aibă bunicii:

– Mama-*naibii!*

6

Întorcându-se spre drumul principal (cu Andy la distanță înaintea lor, ducând scaunul pliat al lui Susannah și îngânând un cântecel la cimpoi prin difuzoare), Susannah zise cu un aer meditativ:

– Știi, Roland, aș putea să mă las de pistol și să mă concentrez pe azvârlitul cu farfuria. Există o satisfacție elementară în strigătul acela și în gestul pe care îl faci când o arunci.

– Mi-ai adus aminte de șoimul meu, recunoscu Roland.

Dinții lui Susannah străluciră albi în zâmbet.

– M-am *simțit* șoim! Riza! O-*Riza!* Și acum când zic cuvântul ăsta îmi vine cheful să arunc cu farfuriaa.

Vorbele ei îi aduseră lui Jake în gând amintirea întunecată a lui Gasher („Pretinu' vost', Gasher", cum îi era obiceiul domnului respectiv să se prezinte), și se cutremură.

– Și chiar ai fi în stare să renunți definitiv la pistol? o întrebă Roland, fără să știe dacă să se simtă amuzat sau îngrozit.

– Tu ți-ai mai face singur țigările dacă ai putea să capeți unele gata făcute? îi replică ea și adăugă fără să-i lase timp să răspundă: Nu, nu chiar. Însă farfuria e o armă minunată. Sper să pot arunca două duzini atunci când vor veni Lupii.

– Nu veți intra în criză de farfurii? se interesă Eddie cu simț practic.

– Nu, răspunse femeia. Nu-s prea multe din alea cu model – pe care le-a folosit sai Eisenhart când v-a făcut demonstrația – dar există sute de farfurii de antrenament. iar Rosalita și Sarey Adams s-au apucat deja să le sorteze și să le dea la o parte pe cele cu defecte.

Ezită puțin și continuă coborându-și vocea:

– Toate au venit și s-au antrenat cu mine, Roland, să știi asta. Și, cu toate că Sarey e neînfricată ca o leoaică ce-și apără puii și nu s-ar da clintită din loc nici măcar de o tornadă...

– N-are talent, nu? o întrebă Eddie înțelegător.

– Nu prea, admise Susannah. E bună, dar nu-i ca restul fetelor. Și nici nu are sălbăticia lor.

– S-ar putea să am o altă sarcină pentru ea, spuse Roland.

– Ce anume, dulceața?

– Poate cea de escortă. Poimâine le vom vedea la treabă. Un pic de competiție va mai însufleți atmosfera. La ora cinci. Le-ai spus, Susannah?

– Da. Și, dacă le permiți, mulți alții ar dori să asiste.

Ei, uite, asta *nu* era bine... dar ar fi trebuit să se aștepte la așa ceva. *Am lipsit prea multă vreme dintre oameni*, își spuse el. *Chiar așa.*

– Nu vreau să fie de față decât doamnele respective și cu noi, spuse ferm Roland.

– Dar dacă ar vedea cât de bine aruncă femeile cu farfuria, cei nehotărâți ar putea să-și schimbe părerea.

Roland clătină din cap. *Nu voia* să se afle cât de bine aruncă femeile cu farfuria, asta era toată povestea. Dar poate că nu era chiar un lucru rău că se dusese vestea despre asta.

– Cât de bune sunt, Susannah? Spune-mi.

Femeia se gândi puțin, apoi zâmbi:

– Sunt criminale. Toate.

– Crezi că poți să le înveți aruncarea ta încrucișată?

Susannah căzu pe gânduri. Sigur, în teorie, poți să înveți pe oricine orice, dacă ai suficient timp la dispoziție. Iar ei nu aveau. Rămăseseră doar treisprezece zile până la venirea Lupilor, iar atunci când Suratele Oriza (împreună cu cea mai nouă membră, Susannah din New York) vor veni acasă la Părintele Callahan ca să-și demonstreze talentul, va mai fi rămas doar o săptămână și jumătate. Executase cu multă naturalețe acea aruncare încrucișată, așa cum făcea orice avea legătură cu trasul la țintă. Însă celelalte...

– Rosalita va reuși să învețe, spuse ea în cele din urmă. Margaret Eisenhart *ar putea* să învețe, dar mi-e că se emoționează prea tare când nu e cazul. Zalia? Nu. Cel mai bine reușește să arunce farfuriile una câte una, și doar cu mâna dreaptă. E și puțin cam înceată, dar vă garantez că fiecare farfurie plecată din mâna ei va face sângele să țâșnească.

– Mda, sigur, mormăi Eddie. Până când îi explodează o sfârlează în corset.

Susannah nu-l băgă în seamă.

– Le putem face rău, Roland. Știi că putem.

Roland dădu din cap. Spectacolul la care tocmai asistase îi dădea speranțe, mai ales în lumina celor aflate de la Eddie. Acum secretul vechi al Bunelului era cunoscut și de Susannah, și de Jake. Și, venind vorba de Jake...

– Ești foarte tăcut astăzi, îi zise el. S-a întâmplat ceva?

– Mulțam mult, mă simt bine, spuse băiatul.

Stătuse cu ochii ațintiți asupra lui Andy. Își amintise cum Andy legănase copilașul în brațe. Se gândise cum ar fi fost să moară Tiaan și Zalia și ceilalți copii, iar Aaron să ajungă în grija lui Andy. Probabil că țâncul ar muri și el în doar

șase luni. Ar muri, ori ar ajunge cel mai nesuferit copil din univers. Sigur, Andy l-ar îmbrăca, Andy l-ar hrăni doar cu chestii sănătoase, Andy i-ar schimba scutecele dacă ar avea nevoie să i se schimbe scutecele, și l-ar ține pe umăr ca să-l facă să dea aerul afară, dacă ar avea nevoie să râgâie, și i-ar cânta tot soiul de cântece de leagăn. Iar fiecare dintre acestea ar fi cântate fără greșeală, dar și fără dragostea din glasul mamei. Sau al tatălui. Andy era doar Andy, Robotul Mesager, și multe alte aplicații. Țâncului Aaron i-ar fi mult mai bine chiar dacă ar fi crescut de... ei, bine, de lupi.

Iar gândul acesta îl duse înapoi la noaptea când dormise cu Benny în cort (singura dată, de altfel, căci vremea se răcise apoi). Noaptea când îi văzuse pe Andy și pe tăticul lui Benny stând de vorbă. Și după aia tăticul lui Benny traversase râul prin vad. Spre est.

Spre direcția unde se afla Bubuit de Tunet.

– Jake, sigur ești bine? îl întrebă și Susannah.

– Da, tanti, răspunse el, știind că vorbele astea o vor face să râdă.

Așa se și întâmplă, și râse și Jake, cu mintea tot la tăticul lui Benny. La ochelarii pe care îi purta tăticul lui Benny. Jake era aproape sigur că nimeni din Calla nu mai avea ochelari. Și, într-o zi, când îi luase pe cei doi băieți cu el să caute animale rătăcite de turmă în câmpul din nordul moșiei Roking B, Jake îl întrebase cum făcuse rost de ei. Și tăticul lui Benny le spusese că îi căpătase de la cei de pe târgul plutitor în schimbul unui splendid mânz pur-sânge. Asta se întâmplase cu mult timp în urmă, pe vremea când surioara lui Benny era încă în viață, Oriza s-o aibă în paza ei. Toți – argații, chiar Vaughn Eisenhart însuși – încercaseră să-l facă să se răzgândească; îi spuseseră că ochelarii nu sunt buni de nimic, că nu îl pot ajuta, tot așa cum nu-l ajută nici horoscoapele lui Andy. Dar Ben Slightman îi încercase și atunci, pentru el, se schimbase totul. Pentru prima oară de când avea vreo șapte ani fusese în stare să vadă cu claritate lumea din jur.

Își șterse ochelarii de cămașă, îi ridicase în lumina soarelui, iar cele două pete strălucitoare îi alunecaseră peste obraji, apoi și-i pusese la loc pe nas.

– Nu știu ce m-aș face dacă i-aș pierde, sau dacă i-aș sparge, le spusese el. Sigur că m-am descurcat și fără ei vreme de douăzeci de ani, dar omul se obișnuiește cu binele cât ai bate din palme.

Jake era de părere că e o poveste bună. Cu siguranță că Susannah ar fi crezut-o (presupunând că i-ar fi trecut și ei prin cap că ochelarii lui sunt unici în zonă).

Probabil că și Roland ar fi crezut-o. Căci Slightman o spunea exact așa cum trebuie – era povestea unui om care își prețuia norocul și care îi anunța pe toți scepticii din jur (inclusiv pe șeful lui) că el a avut dreptate, iar ei nu. Până și Eddie ar fi pus botul. Necazul era că povestea lui Slightman era o minciună. Jake nu știa cum au stat lucrurile cu adevărat, căci intuiția lui nu reușea să pătrundă atât de adânc, dar știa că-i o minciună. Și asta îl îngrijora.

Poate că nu-i o mare chestie. Poate că a făcut rost de ochelarii ăia într-un fel de care-i este rușine. Se poate foarte bine ca unul dintre manni să-i fi adus dintr-o altă lume, iar tăticul lui Benny să-i fi furat de la el.

Asta era o posibilitate. La nevoie, Jake mai putea veni cu încă vreo șase. Căci avea o imaginație bogată.

Însă, dacă lângă toată istoria asta puneai și ce văzuse el pe malul râului, totul devenea cam nasol. Ce fel de treabă să fi avut administratorul lui Eisenhart pe malul celălalt al râului Whye? Jake nu avea habar. Totuși, de fiecare dată când voia să-i pomenească lui Roland despre toată afacerea asta, ceva îl făcea să-și țină gura.

Asta după ce tu i-ai făcut lui *tămbălău pentru că are secrete față de tine!*

Da, da, da. Dar...

Dar ce, micuțule cowboy?

Dar Benny, asta era problema. Sau poate problema era chiar Jake însuși. Niciodată nu știuse cum să-și facă prieteni, iar acum avea unul. Acum avea un prieten adevărat. Și îl dezgusta numai gândul că l-ar putea vârî în bucluc pe tăticul lui Benny.

7

Două zile mai târziu, Rosalita, Zalia, Margaret Eisenhart, Sarey Adams și Susannah se strânseră pe câmpul din spatele privatei dichisite a Rosei. Văzduhul răsuna de chicotelile și de râsetele lor nervoase și stridente. Roland se ținu la distanță și-i învăță pe Eddie și pe Jake să facă la fel. Cel mai bine era să le lase în pace să-și epuizeze emoțiile.

Proptite de gardul din bârne și stâlpi, la trei metri una de alta, erau așezate sperietorile de ciori cu capete din rădăcini mari de ridiche iute. În jurul fiecăruia dintre aceste „capete" erau legați saci de iută în așa fel încât să semene cu glugile mantiilor. La picioarele fiecărei sperietori erau câte trei coșuri. Unul cu ridichi. Altul cu cartofi. Conținutul celui de-al treilea stârnise gemete și strigăte de protest: era plin cu ridichi. Roland le ceru să termine cu sclifoseala și le spuse că inițial se gândise la boabe de mazăre. Nici unul dintre ei (nici măcar Susannah) nu-și putu da seama dacă glumea sau nu.

Callahan, în jeanși și cu o vestă cu multe buzunare, asemenea celor purtate de crescătorii de vite, apăru pe terasa unde Roland fuma și aștepta doamnele să se calmeze. Nu departe de el, Eddie și Jake jucau dame.

– Vaughn Eisenhart e în față, îi spuse Părintele lui Roland. Zice că-i în drum spre prăvălia lui Tooky să bea o bere, dar vrea mai întâi să schimbe o vorbă cu tine.

Roland oftă, se ridică și traversă casa spre ușa de la intrare. Eisenhart îl aștepta în brișca lui cu un singur cal, cu cizmele scurte proptite de apărătoarea de noroi și privind indispus spre biserica lui Callahan.

– Ziua bună, Roland, îl întâmpină el.

Cu câteva zile în urmă, Roland primise o pălărie de cowboy cu boruri largi de la Wayne Overholser. Acum o atinse cu degetele în semn de salut și îl aștepta pe Eisenhart să-i spună ce avea de spus.

– Cred că în curând vei trimite pana prin oraș. Vei binevoi să convoci o întrunire.

Roland se interesă de motivul pentru care ar face una ca asta. Nu era de competența orașului să le spună cavalerilor lui Eld cum să-și facă treaba, dar el îi va informa pe locuitorii din Calla ce anume aveau de gând să facă. Le datorau măcar atâta lucru.

– Vreau să știi că, atunci când va fi timpul, voi atinge pana și o voi trimite mai departe. Iar la întrunire voi vota pentru.

– Mulțumescu-ți, răspunse Roland.

În realitate era profund impresionat. De când îi cunoscuse pe Jake, Eddie și Susannah, parcă îi crescuse inima. Uneori îl deranja. De cele mai multe ori îi părea bine.

– Took nici n-o să vină, nici n-o să fie de acord.

– Nu, îi dădu dreptate Roland. Atâta vreme cât afacerea merge bine, nici un Took din lumea asta nu va atinge pana. Și nici nu vor vota pentru.

– Overholser e de partea lui.

Aceasta era o lovitură. Nu chiar neașteptată, însă Roland sperase ca Overholser să treacă de partea lor. În orice caz, acum se bucurau de tot sprijinul de care aveau nevoie, iar Overholser probabil că era la curent cu asta. Dacă era isteț, moșierul avea să stea deoparte și să aștepte deznodământul, indiferent care ar fi acela. Dacă se amesteca, era posibil să nu mai apuce să-și mai strângă vreodată recolta.

– Am vrut să-ți spun un singur lucru, continuă Eisenhart. Sunt de partea ta din cauza nevestei mele, iar nevastă-mea e de partea ta pentru că i s-a făcut chef de vânătoare. La asta duce aruncatul cu farfuria, o femeie care îi spune bărbatului ei ce trebuie și ce nu trebuie făcut. Nu este normal. Bărbatul are menirea să-și conducă femeia în toate. Firește, cu excepția țâncilor.

– A renunțat la tot atunci când te-a luat de soț, spuse Roland. Acum e rândul tău să-i oferi ceva.

– Nu crezi că știu asta? Dar, Roland, dacă moare din cauza ta, blestemul meu o să te urmărească atunci când ai să pleci din Calla, dacă mai apuci. Indiferent câți copii vei salva.

Roland, care mai fusese blestemat, se mulțumi să dea din cap:

– Dacă asta va fi vrerea lui ka, se va întoarce la tine, Vaughn.

– Da. Însă ține minte ce ți-am spus.

– Voi ține minte.

Eisenhart pocni hățurile de spatele calului și brișca porni mai departe.

8

Fiecare femeie despică în două câte un cap din rădăcină de ridiche iute și de la patruzeci de metri, și de la cincizeci, și de la șaizeci.

– Țintiți capul cât de sus, spre glugă, le spuse Roland. Nu ajută la nimic dacă îl loviți mai jos.

– Adică au armură? întrebă Rosalita.

– Da, îi răspunse Roland, deși acesta nu era întregul adevăr; și nu avea de gând să li-l spună până când nu va fi neapărat nevoie.

Apoi veni rândul barabulelor. Sarey Adams îl nimeri pe al ei de la patruzeci de metri, îl atinse de la cincizeci și îl rată cu totul de la șaizeci pentru că aruncase farfuria prea sus. Rosti o înjurătură complet nepotrivită pentru o doamnă, apoi, cu capul plecat, se duse lângă privată de unde urmări restul competiției. Roland se așeză lângă ea și observă o lacrimă care i se prelingea din colțul ochiului pe obrazul înăsprit de vânt.

– Te-am dezamăgit, străine. Îmi cer iertare.

Roland îi strânse mâna.

– Deloc, doamnă. Ai multe de făcut. Doar că nu împreună cu prietenele tale. Și s-ar putea chiar să fie nevoie să arunci cu farfuria.

Femeia îi aruncă un surâs stins și îi mulțumi din privire.

Eddie puse alte „capete" din rădăcini de ridiche în vârful sperietorilor, apoi așeză câte o ridiche deasupra fiecăruia. Aproape nu se vedeau din umbra aruncată de glugile din iută.

– Baftă, fetelor, le ură el, dându-se la o parte. N-aș vrea să fiu în locul vostru.

– Începeți de la zece metri! le strigă Roland.

De la zece metri nimeriră toate. Și de la douăzeci. De la treizeci de metri, Susannah aruncă farfuria mai cu boltă, așa cum îi ceruse Roland care voia ca una dintre femeile din Calla să câștige runda aceasta. La aruncarea de la patruzeci de metri Zalia Jaffords ezită mult prea mult, iar farfuria ei despică în două capul din ridiche, fără să o atingă pe cea din vârf.

– *Futu-ți commala mă-tii!* urlă ea, acoperindu-și apoi gura cu ambele mâini și privindu-l pe Callahan care le urmărea de pe trepte. Însă preotul îi zâmbi și îi făcu cu mâna, afișând o surzenie oportună.

Femeia își târșâi picioarele spre locul unde se aflau Eddie și Jake, îmbujorată până în vârful urechilor și furioasă la culme.

– Trebuie să-i spui să-mi mai dea o șansă, rogu-te, îi ceru ea lui Eddie. Pot s-o fac, știu că pot...

Eddie o prinse de braț, stăvilindu-i supărarea.

– Știe că poți, Zee. Ai trecut proba.

Se uită la el cu ochi care ardeau și cu buzele strânse într-o grimasă a deznădejdii.

– Ești sigur?

– Da. Ai putea să arunci pentru echipa Mets, iubito.

Rămaseseră doar Margaret și Rosalita. Amândouă loviră ridichile de la cincizeci de metri. Eddie îi șopti lui Jake:

– Amice, aș fi spus că așa ceva nu este posibil, dacă n-aș fi văzut cu ochii mei.

Margaret Eisenhart ratã de la șaizeci de metri. Rosalita înălță farfuria peste umărul drept – era stângace – șovăi, apoi zbieră *Riza!* și aruncă. Oricât de ageră îi era vederea, Roland nu reuși să-și dea seama dacă muchia farfuriei atinsese ridichea, sau dacă aceasta fusese doborâtă de vânt. Oricum ar fi fost, Rosalita izbucni în râs, ridicând pumnii deasupra capului.

– Drum bun și cale bătută, cin-te prinde...! începu să strige Margaret Eisenhart.

I se alăturară și ceilalți. Până și Callahan începu să scandeze.

Roland o îmbrățișă scurt pe Rosa, șoptindu-i la ureche că el, unul, avea de gând să se lase prins mai pe seară.

– Ei, asta este, zâmbi femeia. pe măsură ce îmbătrânim, ajungem să ne mulțumim cu ce găsim. Nu crezi?

Zalia îi șușoti lui Margaret:

– Ce i-a zis? Ai auzit?

Margaret Eisenhart surâdea și ea.

– Sunt convinsă că n-a fost ceva ce n-ai auzit și tu la viața ta, îi răspunse.

9

După aceea doamnele se retraseră la casele lor. Plecă și Părintele cu treburi prin oraș. Roland de Gilead se așeză pe prima treaptă a pridvorului, privind lung spre locul unde competiția tocmai se încheiase. Când Susannah îl întrebă dacă este mulțumit, el încuviință cu un semn din cap.

– Da, cred că e bine. Trebuie să sperăm că e bine, pentru că nu mai avem timp. De acum înainte lucrurile se vor petrece foarte repede.

Adevărul era că niciodată nu mai trăise un asemenea torent de evenimente... însă, de când Susannah își recunoscuse sarcina, se mai liniștise cât de cât.

Ai reamintit adevărul lui ka minții tale indolente, își spuse el. *Pentru că femeia aceasta a dat dovadă de un curaj de care noi, ceilalți, n-am fost capabili.*

– Am să mă întorc la Rocking B., Roland? îl întrebă Jake.

Roland se gândi puțin, și îi răspunse ridicând din umeri:

– Vrei să te întorci?

– Vreau, dar de data aceasta vreau să-mi iau Ruger-ul cu mine.

Jake se înroși în obraji, dar vocea îi rămase fermă. Se trezise cu ideea aceasta, de parcă zeul viselor, pe care Roland îl numea Nis, i-ar fi vârât-o în cap în timp ce dormea.

– Am să-l înfășor în cămașa mea de schimb și am să-l pun la fundul bagajelor. N-o să știe nimeni că-i acolo.

Făcu o pauză, apoi continuă.

– Nu vreau să mă dau mare în fața lui Benny, dacă la asta te gândești.

Roland nu se gândise absolut deloc la asta. Dar la ce oare *se gândea* Jake? Îl întrebă, iar răspunsul băiatului îi demonstră că repetase în minte conversația aceasta de multe ori.

– Mă întrebi în calitate de dinh?

Roland deschise gura să spună că da, îl întreabă în calitate de dinh, observă cât de atenți îi priveau Eddie și Susannah, și se răzgândi. Era o diferență între a păstra un secret (așa cum făcuseră, fiecare în felul lui, cu sarcina lui Susannah) și a da curs la ceea ce Eddie numea „presentiment". Jake îi cerea, de fapt, să-i slăbească lesa. Atâta tot. Și Jake își câștigase acest drept. Nu mai era băiețașul care intrase în Lumea de Mijloc tremurând îngrozit și în pielea goală.

– Nu în calitate de dinh, îi răspunse el. Iar Ruger-ul îl poți lua oriunde vrei și oricând vrei. Nu tu l-ai adus la tet-ul tău?

– L-am furat, șopti Jake cu ochii în pământ.

– Ai luat lucrurile de care ai avut nevoie ca să supraviețuiești, spuse Susannah. E o mare deosebire. Ascultă, scumpete, n-ai intenția să împuști pe nimeni, nu?

– Nu, n-am intenția asta.

– Ai grijă, îl sfătui ea. Nu știu ce-ți trece prin minte, dar ai grijă.

– Și orice ar fi, ar fi bine să rezolvi într-o săptămână, spuse Eddie.

Jake dădu din cap, apoi îl întrebă pe Roland:

– Când vrei să convoci întrunirea?

– Robotul zice că mai avem zece zile până la venirea Lupilor. Așa că..., Roland se întrerupse și calculă în gând. Întrunirea va avea loc peste șase zile de azi. Vă convine?

Jake dădu iarăși din cap.

– Ești sigur că nu vrei să ne spui ce-ți trece prin minte?

– Nu, dacă nu mă întrebi ca dinh, răspunse Jake. Poate că nu-i nimic important, Roland. Pe bune.

Roland se uită bănuitor la el și începu să-și răsucească o altă țigară. Minunat lucru era tutunul proaspăt.

– Mai este ceva? Dacă nu...

– De fapt, mai e o chestie, spuse Eddie.

– Ce anume?

– Trebuie să mă duc în New York, zise Eddie.

Rostise cuvintele pe un ton nonșalant, ca și cum ar fi sugerat un drum până la prăvălie după niște murături sau acadele, însă ochii îi zburdau în cap de emoție.

– Iar de data aceasta trebuie să mă duc acolo în carne și oase. Cu Treisprezece Negru. Sper din suflet că știi cum să-l folosești, Roland.

– Dar pentru ce trebuie să te duci la New York? îl întrebă Roland. Și vreau să știu în calitate de *dinh*.

– Sigur că în calitate de dinh, fu de acord Eddie, și am să-ți zic pentru ce. Pentru că ai dreptate atunci când spui că nu mai avem timp. Și pentru că Lupii din Calla nu sunt singurii care trebuie să ne îngrijoreze.

– Vrei să vezi cât a mai rămas până pe cincisprezece iulie, așa-i? îl întrebă Jake.

– Da, răspunse Eddie. Cu toții știm că timpul trece mai repede în varianta aceea a New Yorkului din 1977. Mai țineți minte data de pe foaia de *New York Times* pe care am găsit-o în ușă?

– Doi iulie, spuse Susannah.

– Da. Și suntem destul de siguri că nu putem întoarce timpul înapoi în lumea aceea. De fiecare dată când ne ducem acolo e tot mai târziu. Corect?

Jake dădu din cap cu vehemență.

– Pentru că lumea aia nu-i la fel ca altele... sau poate că am simțit asta din cauză că Treisprezece Negru ne-a trimis prin portal?

– Nu cred, îl contrazise Eddie. Porțiunea aia din Second Avenue, dintre terenul viran și până la 60th Street pare a fi un loc extrem de important. Eu cred că este o ușă. O ușă foarte mare.

Jake Chambers părea din ce în ce mai surescitat.

– Nu până la 60th. Nu atât de departe. Eu cred că e pe Second Avenue, între 46th și 54th. În ziua când am plecat de la școală, am simțit că s-a schimbat ceva atunci când am ajuns pe 54th Street. E vorba doar de astea opt cvartale. Porțiunea cu magazinul de discuri, și cu Chew Chew Mama's, și cu Restaurantul Spiritual al Manhattanului. Și cu terenul viran, firește. la capătul celălalt. Și... nu știu...

– Când ești acolo treci într-o altă lume, continuă Eddie. Într-un soi de lume *fundamentală*. Și cred că din cauza asta timpul curge doar într-o singură direcție...

Roland ridică mâna.

– Oprește-te.

Și Eddie se opri, privindu-l cu speranță în zâmbetul mic. Însă Roland nu zâmbea deloc. Se topise senzația de bine de mai devreme. La naiba, prea multe sunt de făcut. Și prea puțin timp.

– Vrei să vezi câtă vreme a mai rămas până în ziua în care acordul devine nul, spuse el. Am înțeles bine?

– Da.

– Dar pentru asta nu trebuie să te duci în carne și oase în New York. Îți poate fi de folos portalul.

– Portalul mă poate ajuta să verific ziua și luna, sigur că da. Însă e vorba de mai mult de atât. Mi-am dat seama că am fost proști în privința terenului viran, prieteni. *Bătuți în cap pe bune.*

10

Eddie ajunsese la părerea că pot intra în posesia terenului viran fără să se atingă de moștenirea lui Susannah. Credea că povestea lui Callahan le arată limpede cum anume pot face asta. Nu era vorba, însă, despre trandafir. Căci trandafirul nu le putea aparține (nici lor, nici nimănui). Trandafirul trebuia să fie protejat și atât. Iar ei îl puteau proteja. Probabil.

Înspăimântat sau nu, Calvin Tower așteptase ascuns în spălătoria părăsită ca să-i salveze pielea Părintelui Callahan. Și, înspăimântat sau nu, același Calvin Tower refuzase – cel puțin, în data de 31 mai 1977 – să-și vândă ultima proprietate Corporației Sombra. Lui Eddie i se părea că Tower era genul de erou după care plângea Bonnie Tyler în cântecul ei.

Și se mai gândise și la gestul pe care îl făcuse Callahan prima oară când pomenise de Treisprezece Negru, cum își ascunsese fața în palme. Voia să-l vadă plecat, o dată pentru totdeauna, din biserica lui... dar, până una alta, îl păstrase acolo. Aidoma librarului, și Părintele era un soi de erou modern. Cât de bătuți în cap au putut să fie când și-au imaginat că Tower va cere milioane pentru terenul viran! Când, de fapt, voia să *scape* de el! Însă nu oricum. Doar atunci când va apărea persoana potrivită. Sau ka-tet-ul potrivit.

– Suziella, tu nu poți veni pentru că ești gravidă, spuse Eddie. Jake, tu nu poți pentru că ești mic. Acum, că v-am răspuns la toate întrebările pe care aveați de gând să mi le puneți, vă mai spun că nu prea cred că voi ați fi de acord cu învoiala pe care o am eu în cap încă de când ne-a spus Callahan povestea lui. Și, în fond, v-aș lua cu mine, doar că mi se pare că aveți ceva treburi pe aici. Sau mă înșel?

– Nu te înșeli, zise Jake. Dar parcă aș merge cu tine. Mi se pare o idee mișto.

Eddie îi surâse.

– Dacă și cu parcă se dădeau în barcă, puștiule. Iar în ceea ce te privește, Roland, fără supărare, nu te descurci prea bine în lumea noastră. Cam... hmm... pierzi esența atunci când încerci să *te* traduci singur.

Susannah izbucni în râs.

– Cât vrei să-i oferi? se interesă Jake. Adică, trebuie să-i oferi *ceva* pe terenul acela, nu?

– Un dolar, spuse Eddie. Și probabil c-o să-i cer lui Tower să mi-l împrumute, dar...

– Nu, oferă-i mai mult, zise Jake pe un ton serios. Sunt sigur că mai am pe undeva, prin rucsac, vreo șase, șapte dolari. Și îi putem da mai mult mai încolo. Atunci când se mai așază lucrurile în partea asta.

– Dacă mai trăim, spuse Susannah, dar și ea părea emoționată. Știi ceva, Eddie? Ești un mic geniu.

– Balazar și prietenii lui nu vor fi deloc bucuroși când vor afla că sai Tower ne vinde nouă terenul, interveni Roland.

– Mda, însă poate vom reuși să-l convingem pe Balazar să-l lase în pace, zise Eddie, și un zâmbet feroce îi jucă în colțul buzelor. Dacă e să vorbim pe șleau, Roland, sincer îți spun că nu m-ar deranja să-l omor de vreo două ori pe Balazar.

– Și când vrei să pleci? îl întrebă Susannah.

– Cu cât mai repede cu atât mai bine, îi răspunse Eddie. Mă scoate din minți că nu știm ce dată e acum în New Yorkul acela. Roland? Tu ce zici?

– Eu zic că mâine e bine, spuse pistolarul. Vom merge cu globul în peșteră, și vom vedea dacă poți trece prin ușa aceea în *unde*-le și *când*-ul lui Calvin Tower. Este o idee foarte bună, Eddie, și îți mulțumesc pentru ea.

Jake mai avea o problemă.

– Dar dacă globul te trimite într-un alt loc? Într-o altă variantă a lui 1977, sau...

Se întrerupse, căci nu știa cum să termine. Își amintea cât de *diluat* i se păruse totul atunci când Treisprezece Negru îi trecuse prin portal pentru prima oară și cât de nesfârșită li se păruse bezna de dincolo de suprafața zugrăvită a realităților din jurul lor.

– ... sau undeva și mai departe?

– În cazul ăsta, o să vă trimit o carte poștală, spuse Eddie râzând și ridicând din umeri, însă Jake reuși să-i surprindă spaima într-o fracțiune de secundă.

Probabil că și Susannah îi sesizase starea de spirit, căci îl prinse de mână și îl strânse tare.

– Hei, hei, o să fie bine, zise tânărul.

– Așa să faci, oftă Susannah. Așa să faci.

II

DOGANUL - PARTEA I

1

În dimineața următoare, când Roland și Eddie intrară în biserica Doamna Liniștii Noastre, lumina zorilor nu era decât un zvon îndepărtat la orizontul dinspre nord-est. Cu buzele strânse de emoție, Eddie aprinse o lumânare ca să lumineze drumul prin naos. Obiectul acela după care veniseră zbârnâia. Era un sunet adormit, cu toate acestea era unul oribil. Până și biserica i se părea sinistră. Pustie acum, părea cumva mult prea mare. Eddie se tot aștepta să vadă siluete fantomatice (sau substituți ai morților rătăcitori, poate) așezate în strane și privindu-i cu oprobriu de pe altă lume.

Însă zbârnâitul era cel mai rău.

Când ajunseră în față, Roland își deschise traista și scoase din ea geanta de popice pe care o păstrase Jake în rucsacul lui până în urmă cu o zi. Pistolarul o ridică și amândoi citiră din nou cuvintele inscripționate pe una din laturi: DOAR LOVITURI PERFECTE PE PISTELE DIN LUMEA DE MIJLOC.

– De acum înainte să nu mai scoți nicio șoaptă până nu-ți spun eu, zise Roland. Ai înțeles?

– Da.

Roland apăsă cu buricul degetului în fanta dintre cele două scânduri, dând la iveală ascunzătoarea. Puse capacul deoparte. Pe vremuri, Eddie văzuse la televizor un film în care niște indivizi îndepărtau proiectilele neexplodate din Londra în timpul Bătăliei Angliei – *UXB*[1], li se spunea – iar mișcările de acum ale lui Roland erau identice cu cele din documentar. Și de ce nu ar fi fost identice? Dacă aveau dreptate – iar Eddie era convins că au –, atunci obiectul ascuns aici chiar *este* o bombă neexplodată.

Roland dădu la o parte stiharul alb, dezvelind lădița. Zbârnâitul se intensifică. Lui Eddie i se urcă inima în gât. Simți cum i se răcește toată pielea. Undeva, foarte aproape de ei, un monstru de o răutate de neimaginat își întredeschisese ochiul adormit.

Bâzâitul reveni la tonalitatea de dinainte, iar inima lui Eddie coborî la locul ei.

Roland îi întinse geanta de popice, făcându-i semn să o deschidă. Bântuit de presimțiri nefaste (o parte din el își dorea să-i șoptească lui Roland la ureche că e mai bine să lase totul baltă), Eddie făcu ce i se ceruse. Roland ridică lădița și, din nou, zbârnâitul acela straniu se înteți. În lumina strălucitoare, chiar dacă mărginită, a lumânării, Eddie observă că fruntea pistolarului era acoperită cu broboane de transpirație. El însuși se simțea scăldat în sudoare. Dacă Treisprezece Negru s-ar fi trezit și i-ar fi azvârlit în bezna neființei...

Eu n-am să mă duc. Am să mă lupt cu el ca să rămân cu Susannah.

Firește că așa ar fi făcut. Cu toate acestea se simți infinit de ușurat când Roland așeză cu deosebită grijă lădița din lemn de eucalipt negru în geanta trandafirie pe care o găsiseră pe terenul viran. Bâzâitul nu dispăru cu totul, însă intensitatea lui scăzu cu câteva trepte. Iar când Roland strânse cu băgare de seamă șiretul de la gura genții, închizând-o, se transformă într-o șoaptă îndepărtată ca aceea pe care o auzi când îți lipești urechea de o scoică.

Eddie schiță semnul crucii în fața lui. Surâzând ușor, Roland făcu și el la fel.

Afară din biserică, orizontul se luminase considerabil spre nord-est, semn că, până la urmă, va veni și dimineața.

– Roland.

---

[1] UXB (*unexploded bomb* – „bombă neexplodată"), acronim internațional (n. tr.).

Pistolarul se întoarse spre el, ridicând din sprâncene. Ţinea strâns geanta în pumnul stâng, de parcă nu ar fi vrut să lase greutatea lădiţei pe seama curelelor genţii, oricât de solide ar fi părut acestea.

– Dacă noi eram în portal când am găsit geanta asta, cum de am putut s-o luăm cu noi?

Roland se gândi şi îi răspunse:

– Poate că şi ea este în portal.

– Încă?

Roland dădu din cap.

– Încă. Aşa cred.

– Aha, suspină Eddie. E naşpa cu spume, omule.

– Te-ai răzgândit cu privire la vizita la New York, Eddie?

Tânărul scutură energic din cap. Dar tare speriat mai era. Poate chiar mai speriat de cât fusese atunci când se ridicase în picioare în Vagonul Baroniei, ca să-l învingă la ghicitori pe Monoul Blaine.

2

Se făcuse deja ora zece şi era extrem de cald când ajunseseră la jumătatea drumului care urca spre Peştera Uşii (*E hopa sus*, îi spusese Henchick, şi hopa sus fusese şi atunci, hopa sus a fost şi acum). Eddie se opri, îşi şterse ceafa cu batista şi se uită spre nord. Ici şi colo se vedeau nişte găuri negre şi îl întrebă pe Roland dacă acelea erau cumva mine de granate. Iar pistolarul îi răspunse că da, într-adevăr, mine de granate erau acelea.

– Şi în care dintre ele te-ai gândit să punem copiii? Se vede de aici?

– La drept vorbind, da, se vede.

Roland îşi scoase pistolul şi îl ţinti asupra locului cu pricina.

– Uită-te prin cătare, îi spuse lui Eddie.

Iar Eddie se uită şi văzu o depresiune adâncă în formă de S dublu şi cam neregulat, acoperită de umbre catifelate. Îşi zise că lumina soarelui reuşea să-i atingă adâncimile doar vreo jumătate de oră pe la miezul zilei. Mai departe, spre nord, depresiunea se termina într-un perete stâncos. Bănuia că undeva

pe acolo era intrarea în mină, dar era mult prea întuneric ca să o poată vedea. Spre sud-est, defileul se deschidea într-un drumeag care şerpuia înapoi spre Drumul de Est. Dincolo de el se vedeau câmpurile în pantă spre parcelele cu orez încă verde. Dincolo de ele era râul.

– Mi-aduce aminte de povestea aia pe care ne-ai spus-o, zise Eddie. Despre canionul Ochet.

– Normal.

– Dar fără vreo deşirare care să te ia de cap.

– Nu, admise Roland. Fără nicio deşirare.

– Spune-mi drept: chiar ai intenţia să-i înghesui pe copii într-o mină aflată în fundătura unui defileu?

– Nu.

– Păi, oamenii din Calla cred că tu... cred că *noi* exact asta vrem să facem. Până şi cucoanele cu farfuriile tot asta cred.

– Ştiu. Şi asta şi vreau să creadă.

– De ce?

– Pentru că nu mi se pare a fi nimic supranatural în felul în care Lupii ştiu de fiecare dată unde să-i găsească pe copii. La drept vorbind, după ce am aflat istoria Bunelului, nu mai cred nici că *Lupii* ar fi înzestraţi cu puteri supranaturale. Nu, nici vorbă, avem de-a face cu un şobolan în hambar, cu un informator în această aşezare bucolică. Cineva care se duce la mai marii din Bubuit de Tunet şi le spune ce vor să ştie.

– De fiecare dată altcineva. La fiecare douăzeci şi trei, douăzeci şi patru de ani.

– Da.

– Dar cine ar face una ca asta? se miră Eddie. Cine ar *fi în stare* să facă una ca asta?

– Nu ştiu sigur, dar am eu o bănuială.

– Took? Să fie un soi de moştenire transmisă din tată în fiu?

– Eddie, dacă ţi-ai tras sufletul, ar fi bine să ne continuăm drumul.

– Overholser? Sau tipul ăla, Telford, ăla care arată ca un cowboy de la televizor?

Roland trecu pe lângă el fără să-i răspundă, scrâşnind cu tălpile cizmelor noi pe pietrişul de pe jos. În mâna stângă, mâna cea bună, ţinea strâns geanta

trandafirie care se legăna înainte și înapoi. Obiectul dinlăuntrul ei își șoptea mai departe respingătoarele secrete.

– Moară stricată ce ești, măi, Roland, deloc nu-ți tace gura, bodogăni Eddie, luându-se după el.

3

Vocea care le ieși în întâmpinare din adâncurile peșterii fu aceea a Ilustrului Narcoman Eminent și Docent.

– Aha, iacătă-l și pă fătălău' ăla mic! gemu Henry.

Lui Eddie i se păru că seamănă cu asociatul defunct al lui Ebenezer Scrooge din *Colind de Crăciun*, caraghioasă și, în același timp, înfricoșătoare.

– Fătălău' mic zice că se duce la Niu Iiork? Ascultă la mine, frate-mio, o să ajungi mult mai departe dacă te duci acolo. Mai bine șezi potolit pă curu' tău... vezi-ți dă cioplelile tale... fii un popo bunuț și drăguț...

Și fratele cel mort râse. Cel viu se cutremură.

– Eddie? îl strigă Roland.

– Ascultă la ce-ți zice frati-tu, Eddie! strigă mama lui din gâtlejul peșterii de dincolo de podeaua din piatră pe care luceau stins fragmente de oase. S-a sacrificat pentru tine, și-a dat *viața lui* pentru tine, ai putea măcar să-l asculți!

– Eddie, te simți bine?

Acum se auzi vocea lui Csaba Drabnik, cunoscut în gașca lui Eddie drept Unguru' Nebun. Csaba îi cerea lui Eddie o țigară, altminteri îi va da nădragii jos. Cu greutate, tânărul reuși să-și smulgă atenția de la toată bolboroseala aceea înspăimântătoare, dar fascinantă.

– Mda, îngăimă el. Cred că da.

– Vocile astea vin din capul tău. Peștera le descoperă, le amplifică și le propagă cumva. Sigur, te tulbură. Dar crede-mă că nu înseamnă absolut nimic.

– De ce i-ai lăsat să mă omoare, frate-mio? hohoti Henry. Te-am tot așteptat să vii să mă scapi, da' n-ai venit!

– Absolut nimic, repetă Eddie. În regulă, m-am prins. Și acum ce facem?

– Ambele povești pe care le-am auzit în legătură cu locul ăsta – povestea lui Callahan și cea a lui Henchick – spun că ușa se deschide atunci când se deschide lădița.

Eddie scoase un hohot nervos de râs.

– Eu nici măcar nu vreau s-o *scoți* din geantă, darămite s-o deschizi. Ei, cât de căcăcios pot să fiu?

– Dacă te-ai răzgândit...

Eddie clătină din cap.

– Nu. Vreau să terminăm odată, spuse el pe un ton hotărât, declanșând pe neașteptate rânjetul personal, cu mulți dinți strălucitori. Dar nu ți-e teamă c-am să fac rost de droguri? Că am să trag pe nas și am să uit de tot și toate?

În străfundurile peșterii, Henry jubila:

– Heroină pură, frate-mio! Trage-i o sniffuială pe cinste! Vezi că ce vând ciorile e *marfă de marfă*!

– Absolut deloc, îi răspunse Roland. Îmi este *teamă* de o mulțime de lucruri, însă nu de revenirea ta la vechile obiceiuri.

– Bine.

Eddie intră mai adânc în peșteră și se uită atent la ușa neancorată. Cu excepția hieroglifelor și a clanței din cristal pe care era gravat trandafirul, ușa aceasta semăna leit cu cele de pe plajă.

– Și dacă o ocolești... ?

– Dacă o ocolești, ușa dispare, spuse Roland. Dar vezi că dincolo e o prăpastie al naibii de adâncă... care ar putea foarte bine să ducă până în Na'ar. În locul tău aș avea mai multă grijă pe unde calc.

– Bun sfat, Eddie cel Iute îți mulțumește mult-mult.

Puse mâna pe clanță, dar aceasta nu se clinti în nicio direcție. Se așteptase la una ca asta. Făcu un pas înapoi.

Roland îi spuse:

– Trebuie să te gândești la New York. Mai cu seamă la Second Avenue. Și la *când*-ul în care vrei să ajungi. Anul unu-nouă și șapte-șapte.

– Cum poți să te gândești la un *an*?

Roland îi răspunse pe un ton în care se ghicea o nuanță de iritare.

– Îmi închipui că ar trebui să te gândești la ziua în care tu și cu Jake l-ați urmărit pe Jake cel de dinainte.

Eddie vru să-i spună că nu era corectă ziua, că era prea devreme, dar își ținu gura. Dacă înțeleseseră bine regulile, atunci el oricum nu s-ar fi *putut* întoarce în ziua aceea, nici prin portal, nici în carne și oase. Dacă aveau dreptate, atunci timpul de acolo era cumva agățat de timpul de aici, doar că se scurgea o idee mai repede. Dacă aveau dreptate în privința regulilor... Și, mai ales, dacă *existau* reguli...

Păi, de ce nu te duci să vezi cu ochii tăi?

– Eddie? Vrei să încerc să te hipnotizez? îl întrebă Roland scoțând o scoică din cartușieră. Poate că așa vei vedea trecutul mai limpede.

– Nu. Cred că de data asta trebuie să fiu foarte treaz și foarte lucid.

Eddie inspiră și expiră adânc de câteva ori, flexându-și pumnii. Inima nu-i bătea mai repede decât de obicei – de fapt, îi bătea chiar mai încet – însă fiecare bătaie îi trimitea fiori în tot trupul. Iisuse, ce ușor ar fi fost dacă ar fi avut niște comenzi ca acelea pe care genialul profesor Peabody le instalase în mașinăria lui de călătorit în timp, sau ca alea din filmul cu morlocii![1]

– Auzi? Arăt ca lumea? îl întrebă el pe Roland. Adică, dacă am să aterizez pe Second Avenue în miezul zilei, cam câtă atenție am să atrag asupra mea?

– Cam multă, dacă ai să apari chiar în nasul oamenilor, îi răspunse Roland. Sfatul meu e să nu te lași oprit și ținut de vorbă și să părăsești de îndată zona.

– Măcar atâta lucru știu și eu. De haine te întreb.

Roland ridică din umeri.

– Habar n-am, Eddie. Este orașul tău, nu al meu.

Eddie ar fi dorit să protesteze. Orașul lui era *Brooklyn*, dacă așa se pune problema. Mă rog, fusese Brooklyn. De regulă dădea prin Manhattan din an în paște; pentru el era aproape ca o altă țară. Dar înțelegea ce voise să spună Roland. Așa că își trecu în revistă ținuta: o cămașă simplă din flanel cu nasturi din corn, jeanși albastru-închis cu ținte lucioase nichelate, în loc de aramă și cu șliț încheiat cu nasturi (nu mai văzuse fermoare de când plecaseră din Lud). Își spuse că nu va atrage atenția pentru că arăta normal; mă rog, normal în genul New Yorkului. Cine ar catadicsi să se uite mai bine la el își va închipui că e ospătar/artist aspirant făcând pe hipiotul în ziua sa liberă. Însă nu credea

[1] Personaje din ecranizarea după romanul *Mașina Timpului* a lui H.G. Wells (1960) (n. tr.).

că îi va acorda cineva atâta atenție, iar asta era foarte bine. Totuși mai putea adăuga ceva...

– Ai cumva o bucățică de piele? îl întrebă el pe Roland.

Din măruntaiele peșterii izbucni vocea lugubră al domnului Tubther, profesorul lui din clasa a cincea:

– Aveai potențial! Erai un elev foarte bun și uite în ce hal ai ajuns! De ce l-ai lăsat pe fratele tău să te strice?

La care Henry răspunse, hohotindu-și indignarea:

– M-a lăsat să mor! M-a *omorât*!

Roland își dădu jos traista de pe umăr, o puse pe podeaua peșterii lângă geanta trandafirie, o deschise, cotrobăi prin ea. Eddie habar nu avea câte lucruri erau înăuntru; știa doar că niciodată nu-i văzuse fundul. În cele din urmă pistolarul găsi șiretul din piele și i-l întinse lui Eddie.

În vreme ce tânărul își lega părul la spate (închipuindu-și că prin aceasta conferă o tentă mai autentică înfățișării lui de hipiot), Roland scoase punga lui cu suvenire, o deschise și începu să scoată tot ce era în ea. Săculețul cu tutun, pe jumătate golit, pe care i-l dăduse Callahan, câteva monede și bancnote, o trusă de cusut, busola rudimentară pe care o făcuse dintr-o cupă în apropiere de Poiana lui Shardik, un fragment vechi de hartă și harta cea nouă desenată de gemenii Tavery. Apoi își scoase din tocul de la șold revolverul cu pat din lemn de santal, îi verifică butoiașul să vadă dacă e încărcat, îl puse în punga goală acum, pe care o închise legându-i baierele într-un nod ce se putea desface cu o singură mișcare. Apoi i-o întinse lui Eddie.

La început, tânărul refuză:

– Nu, omule, e al tău.

– În ultimele săptămâni l-ai purtat la fel de mult ca mine. Poate chiar mai mult.

– Ai dreptate, dar e vorba despre New York, Roland. Toată lumea fură în New York.

– De la tine nu va fura nimeni. Ia arma.

Eddie îl privi în ochi, apoi luă punga și și-o trecu peste umăr.

– Ai o bănuială.

– Da, o presimțire.

– Lucrează ka?

Roland ridică din umeri:

– Ka lucrează în permanență.

– În regulă, spuse Eddie. Uite ce e, Roland, dacă nu mă întorc, ai tu grijă de Suze.

– Treaba ta e să ai tu personal grijă de ea.

Nu, îl contrazise gândul lui Eddie. *Treaba mea e să apăr trandafirul.*

Se întoarse spre ușă. Îl asaltau o mie de întrebări, însă Roland avea dreptate, timpul lor trecuse.

– Eddie, dacă chiar nu vrei să...

– Nu. *Vreau*, spuse el ridicând degetul mare de la mâna stângă. Să deschizi lădița când ai să mă vezi făcând semnul ăsta.

– Bine.

Roland vorbea din spatele lui. Pentru că acum erau doar Eddie și ușa. Ușa pe care scria NEDESCOPERIT într-o limbă stranie și fermecătoare. Pe vremuri citise un roman care se numea *The Door Into Summer*, de... cine? De unul din scriitorii ăia de SF, ale căror cărți le căra acasă de la bibliotecă, fostele lui surse de informare, perfecte pentru lungile după-amiezi ale vacanței de vară. Murray Leinster, Paul Anderson, Gordon Dickson, Isaac Asimov, Harlan Ellison... Robert Heinlein. Da, parcă Heinlein a scris *The Door Into Summer*. Henry, luându-l mereu la mișto din cauza cărților, numindu-l „fătălău mic", „șoricel de bibliotecă", întrebându-l dacă e în stare să citească și să și-o ia la labă în același timp, vrând să știe cum mama mă-sii putea să stea nemișcat atât de mult, cu nasul vârât într-un căcat din ăla inventat despre rachete și mașini ale timpului. Henry, mai mare decât el. Henry, plin de coșuri care lucesc de prea mult unguent – Noxzema și Stri-Dex. Henry, pregătindu-se de plecarea în armată. Eddie, mai tânăr. Eddie, aducând acasă cărți de la bibliotecă. Eddie, în vârstă de treisprezece ani, aceeași vârstă pe care o are Jake acum. Este 1977, și el are treisprezece ani, și se află pe Second Avenue, și taxiurile strălucesc galbene în lumina soarelui. Un negru cu căștile walkman-ului în urechi trece pe lângă restaurantul Chew Chew Mama's. Iar Eddie îl vede. Iar Eddie știe că tânărul negru îl ascultă pe Elton John cântând – ce altceva? – „Cineva mi-a salvat viața în noaptea asta". Trotuarul e plin de lume. Este după-amiaza târziu, iar oamenii se duc acasă la sfârșitul unei zile petrecute în defileurile din oțel din Calla New York, unde cultivă bani în loc de orez, și, ia să vedem, poți să spui „dobândă preferențială" în loc de „recoltă bună"? Femei drăgălașe, cu un

aer excentric în taioarele lor elegante la care şi-au asortat tenişi; pantofii cu tocuri înalte sunt în desagă, pentru că ziua de lucru s-a încheiat, iar ele se duc acasă. Toţi par a zâmbi, pentru că lumina este atât de strălucitoare, iar ziua este atât de călduroasă; este vară în marele oraş, şi de undeva, din apropiere, se aude zgomot de picamer, ca într-un cântec al grupului Lovin' Spoonful. Stă în faţa unei uşi care se deschide în vara lui '77, când taximetriştii taxează pornirea cu un dolar şi un sfert şi cu câte treizeci de cenţi pentru fiecare sfert de kilometru de parcurs; a fost mai ieftin înainte, şi va fi mai scump după aceea, dar asta este acum, este momentul aflat în echilibru precar între „atunci" şi „apoi". Nu a explodat încă naveta spaţială cu profesorul la bord, iar John Lennon încă mai trăieşte, deşi nu pentru multă vreme dacă nu încetează să-şi mai facă de cap cu heroina aia pură, „marfă de marfă". În ceea ce-l priveşte pe Eddie Dean, pe Edward Cantor Dean, acesta habar nu are ce este heroina. Câte o ţigară din când în când este singurul său viciu (în afară de încercările de a se masturba, care îi vor ieşi cum se cuvine abia peste un an). Are treisprezece ani. Este 1977 şi are fix patru fire de păr pe piept, pe care şi le numără cu evlavie în fiecare dimineaţă, sperând să atingă falnicul număr cinci. Este prima vară după parada corăbiilor cu pânze din 1976. Este o după-amiază târzie de iunie şi de undeva din apropiere se aude un cântec vesel. Vine din difuzoarele magazinului de discuri Town of Record. Mungo Jerry cântă „In the Summertime", şi...

Şi dintr-odată totul i se pare real, sau cât de real trebuie să fie. Eddie ridică degetul mare de la mâna stângă: *haide.* În spatele lui, Roland scosese lădiţa trandafirie din geantă. Iar când Eddie îi dădu semnalul, pistolarul o deschise.

Imediat urechile lui Eddie fură asaltate de o larmă uşor disonantă de clopote. Începură să-i lăcrimeze ochii. Uşa neancorată din faţa lui se întredeschise, iar peştera fu luminată de razele puternice ale soarelui. Se auzeau claxoane şi huruit de picamer. Nu cu multă vreme în urmă îşi dorise atât de mult să treacă printr-o asemenea uşă, că aproape îl omorâse pe Roland ca să o poată face. Iar acum, când dorinţa aceasta era pe cale să i se îndeplinească, se simţea speriat de moarte.

Avea senzaţia că bătaia clopotelor portalului îi va face capul ferfeniţă. Dacă le va mai asculta va înnebuni de-a binelea. *Atunci du-te, dacă ai de gând să te duci,* îşi spuse el.

Făcu un pas înainte și printre lacrimi văzu trei mâini care se întind să apuce patru clanțe. Deschise ușa spre el și fu orbit de lumina aurie a după-amiezii de vară. Se simțea miros de benzină și de aer fierbinte de oraș și de after shave.

Aproape fără să vadă, Eddie păși peste pragul ușii nedescoperite și intră în vara unei lumi din care el fusese exilat.

4

Da. Era pe Second Avenue. Uite și fast-food-ul Blimpie's din spatele căruia se auzeau ritmurile caraibiene ale cântecului vesel interpretat de Mungo Jerry. Șuvoaie de oameni treceau pe lângă el – spre suburbii, spre centru, în toate direcțiile. Nu-i dădeau deloc atenție lui Eddie, în parte pentru că majoritatea erau concentrați doar să *iasă* din aglomerația orașului, la sfârșitul unei alte zile de muncă, dar mai ales pentru că, în New York, a-i ignora pe ceilalți era un stil de viață.

Eddie își săltă mai bine punga lui Roland pe umărul drept și se uită îndărăt. Ușa spre Calla Bryn Sturgis era tot acolo. Îl vedea și pe Roland așezat în gura peșterii, cu lădița deschisă pe genunchi.

Probabil că afurisitele astea de clopote îl scot din minți, își spuse Eddie. Și îl văzu pe pistolar cum scoate două gloanțe din cartușieră îndesându-și-le apoi în urechi. Eddie rânji cu gura până la urechi. *Deșteaptă mișcare, omule.* Așa reușiseră să blocheze murmurul deșirării pe autostrada 70. Dacă treaba asta mai funcționa sau nu acum, el nu avea cum să afle. Roland era pe cont propriu. Eddie avea treabă.

Se răsuci încet pe loc, apoi se uită din nou peste umăr ca să vadă dacă ușa se răsucise odată cu el. Se răsucise. Bun. Dacă semăna cu celelalte, îl va urma oriunde. Și chiar dacă nu îl va urma, tot nu era o problemă, căci nu avea de gând să meargă prea departe. Și mai observă încă ceva: dispăruse senzația aceea de beznă din spatele tuturor lucrurilor. Poate pentru că se afla cu adevărat aici, nu trecuse prin portal. Iar dacă prin preajmă s-ar fi aflat morți rătăcitori, el nu va fi în stare să-i vadă.

Ridicându-și din nou mai bine punga lui Roland pe umăr, Eddie porni spre Restaurantul Spiritual al Manhattanului.

5

Trecătorii se dădeau la o parte din drumul lui, dar asta nu era suficient pentru a se convinge că era cu adevărat aici; oamenii îți făceau loc și atunci când erai în portal. În cele din urmă, Eddie se ciocni intenționat de un tânăr care căra nu o singură servietă, ci *două* – un Mare Vânător de Coșciuge din lumea afacerilor, ca să-i spunem așa.

– Hei, cască ochii pe unde mergi! protestă domnul Om-de-Afaceri când Eddie intră în el.

– Scuze, omule, scuze, spuse Eddie, bucuros că aflase că totul era real. Ia spune-mi, te rog, în ce dată...

Dar domnul Om-de-Afaceri dispăruse deja, fără doar și poate alergând după infarctul pe care îl va atinge la vârsta de patruzeci și cinci, cincizeci de ani. Eddie își aminti poanta unui banc vechi despre New York: „Scuzați-mă, domnule, ați putea să-mi spuneți cum să ajung la Primărie, sau mă duc să mi-o trag singur?" Nu se putu abține și izbucni în râs.

Când se potoli, porni mai departe. În colțul dintre Second și 54th Street, zări un alt bărbat care căsca gura la pantofii și ghetele din vitrina unui magazin. Și individul acesta era îmbrăcat în costum, dar părea mult mai relaxat decât cel de care se ciocnise Eddie. Și nu avea decât o singură servietă, ceea ce lui Eddie i se păru de bun augur.

– Mii de scuze, îl abordă Eddie. Ați putea să-mi spuneți în ce zi suntem?

– Joi, răspunse domnul Gură-Cască-la-Vitrine. Douăzeci și trei iunie.

– 1977?

Domnul Gură-Cască-la-Vitrine îi aruncă un zâmbet strâmb, deopotrivă sarcastic și superior, asezonat cu o sprânceană ridicată a mirare.

– Corect, 1977. O să fim în 1978... ia să vedem... abia peste șase luni. Ce chestie!

– Mulțam-sai.

– Mulțam-*ce*?

– Nimic, spuse Eddie grăbindu-se să-și vadă de drum.

Doar trei săptămâni până în cincisprezece iulie, își zise el. *Prea puțin timp ca să mă simt liniștit.*

Da, dar dacă l-ar putea convinge azi pe Calvin Tower să-i vândă terenul viran, problema timpului ar ieși din discuție. Odată, pe vremuri, fratele lui se lăudase în fața unor prieteni că frățicul lui cel mic l-ar putea convinge și pe dracu' să-și dea singur foc dacă își punea mintea. Eddie spera din tot sufletul să nu-i fi dispărut toată acea putere de convingere. Fă un târg cu Calvin Tower, investește într-o proprietate, apoi ia-ți o pauză și bucură-te de bucățica asta de New York. Sărbătorește. Ia-ți un sirop de ciocolată cu vanilie, sau...

Avântul gândurilor i se întrerupse, iar el se opri în mijlocul trotuarului atât de brusc, încât un alt trecător se împiedică de el și îl înjură. Eddie abia dacă simți lovitura, și nici nu auzi înjurătura. Lincolnul cenușiu era parcat tot acolo – nu chiar în fața hidrantului, ci cu două case mai în josul străzii.

Mașina lui Balazar.

Eddie porni din nou. Iar acum se simțea foarte bucuros că Roland reușise să-l convingă să ia unul din revolvere. Și că revolverul acela era încărcat.

6

Tabla era la locul ei în vitrină (specialitatea acestei zile erau feluri de mâncare din New England – Nathaniel Hawthorne, Henry David Thoreau și Robert Frost; iar la desert, Mary McCarthy sau Grace Metalious la alegere), dar pe semnul agățat pe ușă scria: NE PARE RĂU, DAR AM ÎNCHIS. Ceasul de pe clădirea băncii de dincolo de Tower of Power Records arăta 3:14 P.M. Cine își închide prăvălia la trei și un sfert după-amiaza într-o zi de lucru?

Cineva care are un client special. Ăsta își închide prăvălia.

Își făcu mâinile căuș de-o parte și de alta a ochilor și se uită prin vitrină în Restaurantul Spiritual al Manhattanului. Văzu măsuța rotundă cu cărți pentru copii. La dreapta era tejgheaua ce părea șterpelită dintr-un chioșc de răcoritoare de la începutul secolului. Numai că astăzi nu stătea nimeni acolo, nici măcar Aaron Deepneau. Nici la casa de marcat nu era nimeni, dar sertarul acesteia era deschis.

Locul era pustiu. Calvin Tower fusese chemat undeva, poate avusese vreo urgență în familie...

Chiar are o urgență, sigur că da, se auzi vocea rece a pistolarului vorbind în mintea lui Eddie. *Iar urgența asta a venit cu autocăruța aia cenușie de afară. Și mai uită-te o dată la tejghea, Eddie. Dar acum folosește-ți ochii cum se cuvine.*

Uneori își vorbea folosind vocile altor oameni. Credea că multă lume recurge la metoda asta – te ajuta să modifici cumva perspectiva asupra lucrurilor, te ajuta să le vezi din alt unghi. Numai că acum nu își impusese el să-și vorbească cu vocea lui Roland. Acum parcă pistolarul ăla bătrân, înalt și urât chiar îi pătrunse în minte.

Eddie se uită iarăși la tejghea și de această dată observă piesele de șah împrăștiate pe ea și ceașca răsturnată. De această dată observă perechea de ochelari de pe jos, între două scaune, cu una din lentile spartă.

Simți primul zvâcnet al accesului de furie în adâncul capului. Zvâcnet înfundat, dar dacă se lua după experiențele trecute, aceste zvâcnete aveau să se precipite și să se intensifice. Iar în cele din urmă aveau să blocheze orice gând rațional, și Dumnezeu să-l aibă în pază pe cel care s-ar fi nimerit tocmai atunci în raza de acțiune a pistolului lui Roland. Odată îl întrebase pe pistolar dacă și lui i se întâmpla același lucru, iar acesta îi răspunsese *Tuturor ni se întâmplă.* Iar când Eddie scuturase energic din cap spunând că el nu era ca Roland – nici el, nici Suze, nici Jake – pistolarul nu mai spusese nimic.

Tower era cu clienții lui speciali în camera din spate, își zise el, în încăperea aceea care era o combinație de depozit și birou. Probabil că acum clienții aceștia speciali nu voiau doar să stea de vorbă. Eddie avea impresia că acolo se desfășura recapitularea unui curs, că domnii lui Balazar îi împrospătau memoria domnului Tower, aducându-i aminte că nu mai e mult până în cincisprezece iulie, aducându-i aminte care anume ar fi cea mai înțeleaptă decizie pe care ar trebui să o ia la acea dată.

Cuvântul *domni* stârni un alt zvâcnet de furie în mintea lui Eddie. Chiar că era cel mai potrivit cuvânt pentru a-i categorisi pe indivizii capabili să calce în picioare ochelarii unui biet librar gras și inofensiv, ducându-l apoi cu forța în camera din spate ca să-l terorizeze. Ce mai domni! Futu-i commala mă-sii!

Încercă ușa librăriei. Era încuiată, dar zăvorul nu era mare șmecherie; ușa se hâțâna în cadru ca o măsea stricată. Și, părând interesat de o anume carte pe care o zărise prin vitrină (cel puțin, așa spera că pare), Eddie începu să

împingă ușor ușa, mai întâi cu mâna pe clanță, apoi cu umărul în tăblie, într-o atitudine pe care, de asemenea, o spera nepremeditată.

Este o probabilitate de nouăzeci și patru la sută ca nimeni să nu se uite la tine. Doar suntem în New York, nu? Îmi puteți spune cum să ajung la Primărie, sau mă duc să mi-o trag singur?

Împinse puțin mai tare. Se auzi un pocnet și ușa se deschise înspre înăuntru. Fără să ezite nicio clipă, Eddie intră, de parcă avea tot dreptul din lume să se afle acolo. Apoi vru să închidă ușa în spatele lui. Broasca se stricase, așa că nu se putea închide bine. Luă de pe masa cu cărți pentru copii un exemplar din *Cum a stricat Grinch Crăciunul*, rupse ultima pagină (*Oricum nu mi-a plăcut cum se termină*), o împături în trei și o înfipse în crăpătura dintre ușă și ușor. Acum reuși s-o mențină închisă.

Se uită în jur. Magazinul era pustiu și întunecos, pentru că soarele trecuse în spatele zgârie-norilor din West Side. Nu se auzea nimic...

Ba nu. Ba nu, se auzea ceva. Niște strigăte înfundate din spate. *Atenție, domni în exercițiul funcțiunii*, își spuse el, simțind un alt zvâcnet al furiei. Acesta mult mai intens.

Dezlegă baierele pungii pe care i-o dăduse Roland și se îndreptă spre ușa din spate pe care scria ACCES PERSONAL. Dar, ca să ajungă acolo, fu nevoit să ocolească un maldăr de cărți broșate puse de-a valma și o etajeră dată peste cap, de genul celor rotative, întâlnite mai ales în farmacii. Calvin Tower se agățase de ea atunci când malacii lui Balazar îl îmbrânciseră spre depozit. Sigur că Eddie nu văzuse scena aceasta. Dar nici nu era nevoie.

Ușa din spate nu era încuiată. Eddie scoase revolverul lui Roland din punga pe care o puse apoi bine, ca să nu-l împiedice când îi va fi lumea mai dragă. Deschise ușurel ușa de la depozit, centimetru cu centimetru, încercând să-și amintească cât mai bine unde anume era situat biroul lui Tower. Dacă era observat, avea să se năpustească asupra lor răcnind din toți plămânii. După spusele lui Roland, *întotdeauna* trebuie să răcnești din toți plămânii când ești descoperit. Îți vei deconcerta inamicul și vei câștiga o secundă sau două. Și uneori, o secundă sau două pot schimba total situația.

Doar că acum nu a fost nevoie nici să zbiere, nici să se năpustească asupra celor din încăpere. Într-adevăr, cei pe care îi căuta erau în depozit, iar umbrele lor țopăiau iarăși în mod grotesc pe peretele din spate. Tower stătea în scaunul lui,

însă scaunul nu se mai afla în spatele biroului, ci fusese împins între două din cele trei cartoteci. Fără ochelari, chipul plăcut al librarului părea extrem de neajutorat. Cei doi musafiri stăteau cu fața la el, adică cu spatele la Eddie. Tower l-ar fi putut observa, însă acesta își concentra întreaga atenție asupra lui Jack Andolini și George Biondi. Și tânărul iar simți un zvâcnet de furie văzând spaima bietului om.

Se simțea un iz de benzină, miros care l-ar fi îngrozit chiar și pe cel mai curajos proprietar de magazin, cu atât mai mult pe stăpânul unui imperiu de hârtie ca acesta. Lângă individul mai înalt – Andolini – se afla o bibliotecă cu geamuri cam de un metru și jumătate înălțime. Ușa bibliotecii era deschisă. Înăuntru erau doar patru sau cinci rafturi pe care se aflau volume cu supracoperte din plastic transparent. Andolini ținea una din aceste cărți de un colț, ca prezentatorul unei emisiuni de teleshopping. Imitând această atitudine, individul mai scund – Biondi – avea în mână un borcan pe jumătate plin cu un lichid chihlimbariu. Niciun dubiu asupra identității lui.

– Te rog, domnule Andolini, spuse Tower cu o voce tremurătoare, plină de umilință. Te rog, aceea este o carte deosebit de prețioasă.

– Normal că e, zise Andolini. Toate cărțile din dulap sunt prețioase. Am auzit că ai un exemplar din *Ulise* cu semnătura autorului, care valorează douăzeci și șase de mii de dolari.

– Ce-i aia, Jack? se îngrozi George Biondi. Ce carte-i aia care să coste două șase de miare?

– Nu știu, îi răspunse Andolini. De ce nu ne explici dumneata, domnule Tower? Sau îmi permiți să-ți spun Cal?

– *Ulise* e în cutia mea de valori de la bancă, zise Tower. Nu-i de vânzare.

– Dar acestea sunt, spuse Andolini. Nu-i așa? Uite, pe prima foaie a cărții ăștea e scris numărul *7500*. Nu-s douăzeci și șase de miare, dar tot poți să-ți cumperi o mașină. Așa că uite ce am să fac eu acum, Cal. Mă asculți?

Eddie se apropie de ei; și, cu toate că se străduia să nu facă zgomot, nu încerca nicicum să-și ascundă prezența. Și nici de această dată nu-l observă nimeni. Și el fusese la fel de imbecil pe vremea când făcuse parte din lumea aceasta? Și el fusese atât de inconștient în fața oricărui eventual atac prin surprindere, chiar dacă acum nu se putea vorbi despre un atac în sensul propriu al cuvântului?

Probabil că da, şi nu avea de ce să se mire pentru faptul că Roland îl tratase cu dispreţ la început.

– As... ascult.

– Ai ceva ce domnul Balazar îşi doreşte aşa cum tu îţi doreşti exemplarul ăla din *Ulise*. Şi chiar dacă-mi zici că toate cărţile astea din dulap sunt de vânzare, pun pariu că ai vândut foarte puţine dintre ele pentru că... pur şi simplu... nu suporţi... să te desparţi... de ele. Cam tot aşa cum nu suporţi să te desparţi de terenul ăla viran. Aşa că uite ce o să facem. George o să toarne benzină pe cartea asta pe care scrie *7500* , iar eu am să-i dau foc. Şi după aia am să iau o *altă* carte din cufărul tău cu comori şi am să-ţi cer un angajament verbal că vei vinde terenul acela Corporaţiei Sombra fix la ora prânzului în ziua de cincisprezece iulie. Ai priceput?

– Am...

– Dacă îţi iei acel angajament verbal, întrevederea noastră se va încheia. Dacă *nu*, am să ard şi a doua carte. Şi a treia. Şi a patra. Iar după cea de-a patra carte, domnul meu, sunt convins că partenerul meu aici de faţă îşi va cam pierde răbdarea.

– Afirmativ, băga-mi-aş, spuse George Biondi.

Acum Eddie era atât de aproape încât, dacă ar fi întins mâna, l-ar fi putut atinge pe Borcănilă; iar ei tot nu-l vedeau.

– Iar în momentul acela, cred că vom turna benzină în dulăpiorul tău din sticlă şi vom da foc la toate...

În cele din urmă, mişcările lui Eddie îi atraseră atenţia lui Jack Andolini. Se uită peste umărul stâng al partenerului său şi zări un tânăr ai cărui ochi căprui ardeau pe un chip foarte bronzat. Şi tânărul acesta ţinea în mână ceva ce părea a fi cel mai mare şi cel mai vechi revolver de recuzită din lume. *Cu siguranţă* că era de recuzită.

– Cine pizda mă..., începu Jack.

Dar înainte de a apuca să isprăvească, faţa lui Eddie Dean se lumină de satisfacţie şi bucurie, transformându-l din drăgălaş în superb.

– *George!* strigă el cu tonul unuia care-şi revede cel mai vechi şi bun prieten după o despărţire îndelungată. *George Biondi!* Măi, băiete, tot tu ai trompa cea mai mare de pe malul ăsta al râului Hudson! Ce bine-mi pare că te văd, omule!

Există anumite circuite în ființa umană ce ne fac să ne întoarcem spre străinii care ne strigă pe nume. Iar atunci când chemarea este una afectuoasă, ne simțim obligați să răspundem la fel. În pofida situației în care se aflau, George „Borcănilă" Biondi se întoarse rânjind larg spre vocea care îl salutase cu o familiaritate atât de veselă. De fapt, rânjetul încă îi era în floare atunci când Eddie îl lovi sălbatic de trei ori cu patul armei lui Roland. Privirea lui Andolini era ageră, însă nu reuși să vadă decât o fulgerare încețoșată când arma se abătu asupra victimei lovind-o prima dată între ochi, a doua oară deasupra sprâncenei drepte, a treia oară în tâmplă. Primele două lovituri fură însoțite de bufnete seci, în vreme ce ultima produse un soi de țocăit scârbos. Biondi se prăvăli ca un sac de poștă, cu ochii dați peste cap, cu buzele țuguiate, aidoma unui bebeluș care vrea să sugă. Din mâna lui moale borcanul se rostogoli pe podeaua de ciment și se sparse. Iar mirosul de benzină se înteți, devenind mult mai pătrunzător și grețos.

Eddie nu-i dădu partenerului lui Biondi vreme să reacționeze. În vreme ce Borcănilă se zvârcolea pe jos, într-o baltă de benzină și cioburi, Eddie se năpusti asupra lui Andolini împingându-l îndărăt.

7

Niciun sentiment instantaneu de ușurare nu-l copleși pe Calvin Tower (care păși în viață purtând numele Calvin Toren), niciun sentiment de *Slavă Ție, Doamne, sunt salvat* nu-i ostoi bătăile inimii. În schimb, primul său gând fu: *Or fi ăștia doi niște criminali, dar tânărul e cu mult mai rău.*

În lumina slabă a depozitului, necunoscutul păru să se contopească cu propria-i umbră săltăreață, devenind, astfel, o nălucă înaltă de trei metri. Una cu ochi în flăcări ieșiți din orbite și cu buzele răsfrânte, descoperind șiruri de dinți albi, ca niște colți. Într-o mână ținea un pistol cam de mărimea unei espingole, arma aceea pe care poveștile de aventuri din secolul al șaptesprezecelea o numeau „mașinărie". Îl înșfăcă pe Andolini de reverele hainei sale sport și îl aruncă de perete. Șoldul namilei se izbi de dulapul cu cărți care se răsturnă peste el. Tower scoase un strigăt înspăimântat neauzit de nici unul dintre cei doi combatanți.

Gealatul lui Balazar încercă să se sucească spre stânga. Necunoscutul, bărbatul cel tânăr și fioros, cu părul negru strâns în coadă la spate, îi dădu drumul, pentru ca apoi să-i pună piedică și să se arunce peste el, cu genunchiul proptit în pieptul huidumei. Îi înfipse țeava espingolei în gușa fleșcăită. Namila își întoarse capul, încercând să scape. Dar necunoscutul o apăsă și mai abitir.

Cu o voce sugrumată, ca a rățoilor din desenele animate, gorila lui Balazar zise:

– Nu mă face să râd, șmechere – aia nu-i pe bune.

Necunoscutul – cel care păruse a se contopi cu propria-i umbră, devenind înalt cât un uriaș – luă „mașinăria" de sub bărbia matahalei, ridică trăgaciul cu degetul mare și o îndreptă spre fundul depozitului. Tower deschise gura să spună ceva. Numai Dumnezeu știe ce. Dar, înainte să apuce să scoată vreun sunet, se auzi o explozie asurzitoare, ca de proiectil detonat la doi metri de adăpostul individual al unei biete cătane. O flacără galbenă înflori la gura „mașinăriei". O fracțiune de secundă după asta, țeava se întoarse sub bărbia huidumei.

– Ce părere ai acum, Jack? gâfâi necunoscutul. Tot mai crezi că-i o făcătură? Uite ce cred *eu:* data viitoare când am să mai apăs pe trăgaci, creierii tăi o să-și ia zborul până în New Jersey.

8

Eddie zări teamă în ochii lui Jack Andolini, dar nu și panică. Nu se mira. În fond, Jack Andolini îl rupsese în bătaie după ce o zbârcise cu transportul de cocaină din Nassau. Varianta aceasta era mai tânără – cu zece ani mai tânără – dar deloc mai simpatică. Andolini, poreclit pe vremuri Moș Dublurât de către Ilustrul Narcoman Eminent și Docent, avea o frunte proeminentă de neanderthalian, la care asorta o falcă revărsată aidoma celei a lui Ally Opp, gorila din benzile desenate. Labele uriașe păreau niște parodii ale mâinilor de om. Din încheieturile degetelor germinau fire de păr. Nu arăta doar a Moș Dublurât, ci și a Moș Dublubou, doar că nu era deloc bou. Boii nu ajungeau mâna dreaptă a indivizilor precum Enrico Balazar. Și, cu toate că Andolini poate că nu devenise încă locotenentul mafiotului în acest *când*, el va urca în ierarhie până în *1986*, la momentul când Eddie va ateriza pe Aeroportul JFK cu

„zăpadă" boliviană în valoare de două sute de mii de dolari ascunsă în cămașă. În lumea aceea, în acel *unde* și în acel *când*, Andolini ajunsese feldmareșalul lui *Il Roche*. În lumea aceasta, Eddie era de părere că Andolini se îndrepta cu pași repezi spre o pensionare înainte de termen. O pensionare de la *tot*. În afară de cazul în care va face absolut tot ce i se va cere.

Eddie îndesă mai adânc țeava pistolului în gușa lui Andolini. Izul de benzină și praf de pușcă devenise mult mai puternic, acoperind, pentru moment, mirosul de cărți. De undeva, din penumbre, veni spre ei șuieratul furios al lui Sergio, motanul librăriei. Se părea că acestuia nu-i conveneau zgomotele de pe teritoriul său.

Andolini se strâmbă și întoarse capul spre stânga:

– Nu..., e fierbinte!

– Nu-i la fel de fierbinte ca locul ăla unde o să fii tu peste cinci minute, spuse Eddie. Dacă nu mă asculți, Jack. Șansele să scapi sunt minime, dar nu inexistente. Ai să mă asculți?

– Nu te cunosc. Tu de unde ne cunoști pe noi?

Eddie îndepărtă pistolul din gâtul lui Moș Dublurât și observă cercul roșu pe care arma lui Roland îl făcuse pe pielea namilei. *Ce-ai zice dacă ți-aș spune că destinul tău, ka-ul tău a decis să mă întâlnești din nou, peste zece ani? Și că atunci te vor mânca homaroșeniile de viu? Că vor începe de la picioarele tale încălțate în pantofi Gucci și vor ajunge până la cap?* Andolini nu-i va da crezare, sigur că nu. Așa cum nu crezuse că revolverul vechi al lui Roland ar funcționa. Însă Eddie îi demonstrase cum stăteau cu adevărat lucrurile. Iar în acest făgaș al posibilităților – pe acest nivel al Turnului – s-ar putea chiar ca Andolini să *nu* fie mâncat de homaroșenii. Deoarece lumea aceasta era altfel decât toate celelalte. Acesta era Nivelul Nouăsprezece al Turnului Întunecat. Eddie simțea că așa este. Va reflecta mai târziu la asta, nu acum. Acum îi era greu și să gândească în termeni simpli. Acum nu își dorea nimic altceva decât să-i omoare pe amândoi ticăloșii ăștia și după aia să se ducă în Brooklyn și să regleze conturile și cu restul tet-ului lui Balazar. Lovi ușor maxilarul proeminent al lui Andolini cu pistolul. Trebuia să se țină în frâu ca să nu-i zdrobească mutra aia respingătoare. Andolini își dădu seama de asta. Clipi descumpănit și își umezi buzele. Genunchiul lui Eddie încă îi mai apăsa pieptul care se ridica și cobora cu respirația agitată aidoma unor foale.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, spuse Eddie. Eşti un băieţel curios şi ai început să pui şi tu întrebări. Dacă mai faci una ca asta, am să-ţi sparg mecla, Jack. Şi după aia am să-ţi trag un glonţ în rotulă. Şi o să ţi se schimbe porecla în Jack-Cotonogu'. Şi aş mai putea să te împuşc de multe ori, dar să nu te omor, să mai poţi să vorbeşti, încă. Şi să nu faci pe prostul cu mine. Ştiu că nu eşti prost – poate doar atunci când îţi alegi stăpânii. Aşa că te întreb din nou: Ai să mă asculţi?

– Am de ales?

Cu aceeaşi viteză incredibilă, Eddie îl plesni în faţă cu pistolul lui Roland. Maxilarul lui Andolini se sparse cu un pocnet ascuţit. Iar sângele începu să-i picure din nara dreaptă, care lui Eddie i se părea mare cât pasajul subteran din Queens. Andolini zbieră de durere. Tower zbieră de spaimă.

Eddie îndesă la loc ţeava armei în guşa fleşcăită. Fără să-şi ia ochii de la Andolini, i se adresă lui Tower.

– Ai grijă de celălalt, domnule Tower. Dă-mi de ştire dacă începe să se mişte.

– *Cine* eşti? behăi librarul.

– Un prieten. Singurul care-ţi poate salva pielea. Acum, stai cu ochii pe el şi lasă-mă să-mi văd de treabă.

– Bi... Bine.

Eddie Dean îşi îndreptă din nou întreaga atenţie asupra lui Andolini.

– L-am scos din acţiune pe George pentru că George e un tâmpit. Chiar dacă ar duce mesajul meu, nu l-ar crede. Şi cum ar putea cineva să convingă pe altcineva dacă el însuşi nu crede ce spune?

– Aici cam ai dreptate, zise Andolini.

Se uita la Eddie cu un soi de fascinaţie înfricoşată, poate dându-şi, în cele din urmă, seama ce anume era străinul acesta. Aşa cum îşi dăduse şi Roland seama din capul locului, chiar şi atunci când Eddie nu era decât un tânăr dependent de droguri frisonând prin avatarurile sevrajului. Jack Andolini se uita la un pistolar.

– Sigur că am. Şi uite mesajul pe care vreau să-l transmiţi mai departe: este interzis să vă atingeţi de Tower.

Jack clătină din cap.

– Nu pricepi. Tower are un lucru pe care îl doreşte altcineva. Iar patronul meu s-a angajat să-l obţină. A promis. Iar şeful meu îşi ţine...

– Își ține întotdeauna promisiunile, cunosc, spuse Eddie. Numai că de data aceasta nu și-o va putea ține, și nu va fi vina lui. Fiindcă domnul Tower s-a hotărât să nu vândă terenul viran Corporației Sombra. Îl va vinde... hmmmm... Corporației Tet. Ai înțeles?

– Dom'ne, pe tine nu te cunosc, dar pe șeful meu îl cunosc foarte bine. N-o să accepte.

– Ba da. Pentru că Tower nu va mai avea nimic de vânzare. Terenul nu va mai fi al lui. Acum ascultă-mă cu și mai multă atenție, Jack. Ascultă-mă *ka-me*, nu *ka-mai*. Cu luare-aminte, nu cu jumătate de ureche.

Eddie se aplecă mai mult spre Andolini care se holba la el, fascinat de ochii bulbucați ai tânărului – cu irisul căprui și albul congestionat – și de rictusul sălbatic al gurii aflate doar la un sărut distanță de gura lui.

– Domnul Calvin Tower a intrat sub protecția unor oameni mai puternici și mai nemiloși decât ți-ai putea tu închipui vreodată, Jack. Oameni pe lângă care *Il Roche* pare un hipiot la Woodstock. Va trebui să-l convingi că nu are absolut nimic de câștigat dacă va continua să-l hărțuiască pe Calvin Tower, însă, în schimb, are totul de pierdut.

– Nu pot...

– În ceea ce te privește, să ții minte că acest om poartă semnul Gileadului. Dacă îl mai atingi vreodată – doar dacă mai calci vreodată în prăvălia lui – am să vin în Brooklyn și am să-ți ucid nevasta și copiii. Apoi am să-ți găsesc mama și tatăl și am să-i ucid și pe ei. Apoi am să ucid surorile mamei tale și frații tatălui tău. Apoi am să-ți ucid bunicii, dacă mai sunt în viață. Pe tine am să te păstrez pentru desert. Mă crezi?

Jack Andolini nu-și putea dezlipi privirea de chipul de deasupra lui – ochii injectați, rânjetul fioros. Însă acum se uita la Eddie cu groază crescândă. Adevărul era că îl *credea*. Și indiferent cine ar fi fost străinul acela, știa o mulțime de lucruri despre Balazar și despre afacerea aceasta. Ba chiar, despre afacerea aceasta se părea că știe mai multe chiar decât știa Andolini însuși.

– Suntem mulți, continuă Eddie, și toți avem același scop: să apărăm...

Mai-mai să se scape și să spună: *Să apărăm trandafirul.*

– ...să-l apărăm pe Calvin Tower. Vom supraveghea locul acesta, vom veghea asupra lui Calvin Tower, vom veghea asupra prietenilor lui – Aaron Deepneau, de exemplu.

Observă un licăr de surprindere în ochii lui Andolini, ceea ce-i dădu satisfacție.

– Vom ucide familia oricui va îndrăzni să ridice vocea la Tower, iar pe ei îi vom ucide la urmă. Iar asta e valabil pentru George, pentru 'Cimi Dretto, pentru Tricks Postino... și pentru fratele tău, Claudio.

Andolini făcu ochii tot mai mari la fiecare nume, dar și-i strânse o clipă auzindu-l pe cel al fratelui său. Eddie își zise că poate reușise să se facă înțeles. Dacă Andolini va reuși sau nu să-l convingă pe Balazar, era o cu totul altă problemă. *Dar nici nu contează*, sună gândul lui indiferent. *Nu mai contează ce-i vor face lui Tower după ce ne va vinde nouă terenul.*

– De unde știi atât de *multe*? îngăimă Andolini.

– Nu te interesează. Tu transmite mesajul mai departe. Spune-i lui Balazar să le zică amicilor lui de la Sombra că terenul nu mai este de vânzare. Pentru ei nu mai este de vânzare. Și mai spune-i că Tower se află acum sub protecția oamenilor din Gilead înarmați cu calibre puternice.

– Înarmați cu ce... ?

– Adică oameni mai periculoși decât toți cei cu care a avut vreodată de-a face Balazar, spuse Eddie, *inclusiv* cei din Corporația Sombra. Spune-i că dacă nu renunță, vor fi atâtea cadavre în Brooklyn cât să umple Piața Grand Army. Și multe vor fi cadavre de femei și de copii. Convinge-l.

– Am... am să încerc, omule.

Eddie se ridică în picioare și se dădu la o parte. Făcut ghem în balta de benzină, printre cioburile borcanului, George Biondi scotea niște sunete gâjâite, dând semne că începea să-și revină. Cu țeava pistolului lui Roland, Eddie îi făcu semn lui Andolini să se ridice.

– Ai face bine să-ți dai toată silința.

9

Tower umplu două cești cu cafea, dar el nu putu să bea. Îi tremurau mâinile prea tare. După ce-i urmări strădaniile (în minte cu personajul care se ocupa cu bombele neexplodate din filmul documentar vizionat pe vremuri), lui

Eddie i se făcu milă de el și își turnă în propria cană jumătate din conținutul celei a lui Tower.

– Încearcă acum, îl îndemnă el, împingând spre librar cana doar pe jumătate plină.

Tower își pusese ochelarii, însă unul din brațe se strâmbase, iar acum îi stăteau într-o rână pe nas. În plus, lentila stângă era străbătută de o crăpătură în formă de fulger. Cei doi stăteau la tejghea; Tower în spatele ei, iar Eddie cocoțat pe unul din scaunele înalte. Librarul adusese cu el cartea pe care Andolini amenințase că o va arde prima și o așezase cu grijă lângă cafetieră. De parcă nu suporta s-o mai scape din ochi.

Cu mâna care-i tremura vizibil (n-avea niciun inel, observă Eddie – absolut niciun inel pe nici una din mâini), Tower își duse la gură ceașca și o dădu peste cap. Tânărul nu putea înțelege de ce-i plăcea fiertura asta leșinată, nici dulce, nici amară, necum tare. El, unul, ajunsese să prefere gustul bogat al cafelei cu caimac gros pe care o prepara Roland, după toate lunile petrecute în lumea pistolarului (sau poate după toți anii care se furișaseră pe lângă ei fără să-i bage de seamă).

– Te simți mai bine? îl întrebă pe Tower.

– Da.

Librarul aruncă o privire speriată prin vitrină, ca și cum ar fi așteptat întoarcerea Lincolnului cenușiu care demarase isteric cu numai zece minute înainte. Apoi se uită din nou la Eddie. Tânărul încă îl mai înspăimânta, sigur că da, însă sentimentul de teroare cumplită îi dispăruse în momentul în care Eddie pusese la loc pistolul în ceea ce el numea „punga prietenului meu". Aceasta era confecționată din piele de culoare nedefinită, era plină de zgârieturi și se închidea cu șiret, nu cu fermoar. Lui Calvin Tower i se păru că tânărul pusese la adăpost și cele mai înfricoșătoare aspecte ale personalității sale laolaltă cu pistolul. Iar ăsta era un lucru bun, căci îi îngădui librarului să creadă că puștiul mințise atunci când amenințase că va ucide toate rudele derbedeilor ălora, precum și pe derbedeii înșiși.

– Unde-i azi prietenul tău, Deepneau? îl întrebă Eddie.

– La oncolog. Acum vreo doi ani, Aaron a început să găsească sânge în vasul de toaletă atunci când făcea treabă mare. Dacă ar fi fost puțintel mai tânăr, probabil că și-ar fi spus „Ai dracului hemoroizi" și s-ar fi dus să-și cumpere niște unguent Preparation H. Dar, când treci de șaptezeci de ani, te gândești

la ce-i mai rău. În cazul lui a fost rău, dar nu fatal. Cancerul se mișcă mai încet la vârsta asta; parcă îmbătrânește și el, Marele C. Ciudat, dacă stai să te gândești, nu? Oricum, i l-au prăjit cu radiații și i-au zis că a dispărut, dar Aaron crede că nu-i bine să te întorci cu spatele la cancer. Așa că se duce la control la fiecare trei luni, și acolo e astăzi. Mă bucur. O fi el un jidan bătrân, dar tot i se urcă sângele la cap și nu-și poate ține gura.

Ar trebui să i-l prezint pe Aaron Deepneau lui Jamie Jaffords, își spuse Eddie. *Ar juca împreună dame, în loc de șah, și așa le-ar trece mai repede zilele lunii Capricornului.*

Tower surâdea cu tristețe. Își pusese mai bine ochelarii la ochi. O clipă i-au rămas drepți pe nas, apoi se înclinară din nou. Parcă mai aiurea decât crăpătura era poziția asta a lor pe chipul librarului: îi adăugau un aer de smintit celui de bătrân vulnerabil.

– El are curaj, iar eu sunt un laș. Poate tocmai de asta suntem prieteni – ne completăm defectele formând ceva aproape întreg.

– Ascultă, poate ești puțin cam dur cu tine, comentă Eddie.

– Nu cred. Psihoterapeutul la care mă duc zice că oricine și-ar dori să afle cum ies progeniturile din încrucișarea masculului A cu femela B trebuie doar să-mi studieze anamneza. Mai zice și că...

– Îți cer mii de scuze, Calvin, dar mă doare exact în cur de psihoterapeutul tău. Ai ținut cu dinții de terenul ăla viran, iar asta e suficient pentru mine.

– Nu am niciun merit în privința asta, spuse posomorât Calvin Tower. E vorba despre asta...

Ridică volumul de lângă cafetieră.

– ... și despre celelalte pe care Andolini m-a amenințat că le va face scrum. Am o problemă cu despărțirea de orice lucru. Când am întrebat-o pe nevastă-mea de ce vrea să divorțeze, ea mi-a zis: „Pentru că am crezut că mă mărit cu un om normal, nu cu colecționar obsedat".

– Terenul este altceva, spuse Eddie.

– Oare? Chiar crezi asta? îl privi ca vrăjit Tower.

Eddie fu bucuros să observe că mâna cu care duse la gură cana cu cafea nu-i mai tremura așa de tare.

– Tu nu crezi?

– Uneori îl visez, spuse Tower. În realitate n-am mai trecut pe acolo de când a dat faliment magazinul cu delicatese al lui Tommy Graham și am plătit o firmă să-l demoleze. Și o altă firmă ca să pună gardul, care m-a costat cam tot atât de mult ca băieții cu ghiuleaua de demolări. Visez că acolo e un câmp cu flori. Un câmp cu trandafiri. Și, în loc să se termine în First Avenue, se întinde la nesfârșit. Ciudat vis, nu?

Eddie era sigur că Tower avea asemenea vise, dar i se păru că mai deslușește și altceva în ochii ascunși după lentilele crăpate și strâmbe. I se păru că pentru Tower visul acesta le simboliza pe toate celelalte de care nu voia să vorbească.

– Ciudat, fu Eddie de acord. Mai toarnă-mi o gură din noroiul ăla, rogu-te. O să stăm la palavre.

Tower zâmbi și ridică din nou cartea pe care Andolini amenințase s-o ardă. Palavre. Așa se vorbește aici.

– Nu mai spune?

– Îhî.

Eddie întinse mâna.

– Dă-mi să văd.

În primul moment Tower ezită, iar pe chip i se așternu o expresie de suferință cumplită.

– Haide, Cal, că doar n-o să mă șterg cu ea la fund.

– Nu. Sigur că nu. Îmi pare rău.

Și chiar păru cuprins de *regrete*, la fel ca un alcoolic după o beție teribilă.

– Numai că... anumite cărți sunt extrem de importante pentru mine. Iar aceasta este o raritate.

I-o înmână lui Eddie, care aruncă o privire la supracoperta din plastic și simți că-i stă inima în loc.

– Ce e? se sperie Tower aproape trântind cana pe tejgheaua din marmură. Ce s-a întâmplat?

Eddie nu-i răspunse. În ilustrația de pe copertă era înfățișată o casă micuță și fără colțuri, în genul celor cu acoperiș semicircular, făcute din prefabricate. Numai că aceasta era din lemn, cu acoperișul din crengi de pin. Lângă ea se afla un războinic indian, cu pantaloni din piele de căprioară și fără cămașă, ținându-și tomahawk-ul în dreptul pieptului. În fundal gâfâia peste

prerie o locomotivă veche cu aburi, înălțând spre cerul albastru rotocoale de fum cenușiu.

Titlul cărții era *Doganul*. Autorul era Benjamin Slightman Jr.

Ca de la mare depărtare îl auzi pe Tower întrebându-l dacă l-a luat cu leșin. De mai aproape, Eddie îi răspunse că nu. Benjamin Slightman Jr. Ben Slightman cel Tânăr, cu alte cuvinte. Și...

Împinse cât colo mâna durdulie a lui Tower care vru să-i ia cartea. Apoi numără atent, cu degetul literele din numele autorului. Nouăsprezece. Bineînțeles.

10

Mai înghiți o ceașcă din cafeaua lui Tower, fără să-i mai pese de proporțiile de lapte și zahăr. Apoi puse mâna din nou pe volumul învelit în plastic.

– De ce e atât de specială cartea asta? întrebă el. Adică, mie mi se pare deosebită pentru că de curând am cunoscut pe cineva cu același nume ca individul care a scris asta. Însă...

Îi veni o idee și se uită pe spatele cărții, sperând să dea acolo de fotografia autorului. Nu găsi decât două rânduri biografice: „BENJAMIN SLIGHTMAN JR este un fermier din Montana. Acesta este al doilea roman al său." Dedesubt era desenat un vultur însoțit de un slogan: CUMPĂRAȚI ACȚIUNI DE RĂZBOI!

– Dar pentru *tine* de ce este atât de deosebită? Ce o face să valoreze șapte mii cinci sute de dolari?

Chipul lui Tower se aprinse. Nici n-ai fi spus că, doar cu cincisprezece minute mai devreme se aflase în pericol de moarte, își spuse Eddie. Acum era prins în ghearele obsesiei sale. Roland își avea Turnul Întunecat; omul acesta își avea cărțile lui rare.

Întinse volumul spre tânăr cu titlul la vedere.

– *Doganul*, da?

– Da.

Tower deschise cartea la prima pagină, de asemenea protejată de îmbrăcămintea din plastic, unde era rezumat subiectul.

– Şi aici?

– *„Doganul"*, citi Eddie. „O poveste palpitantă din Vestul Sălbatic despre lupta pentru supravieţuire a unui brav indian." Aşa, şi?

– Acum uită-te la *asta!* îl îndemnă Tower pe un ton triumfător, arătându-i pagina de titlu.

Şi Eddie citi:

Hoganul[1]
Benjamin Slightman Jr.

– Nu pricep, zise el. Ce-i aşa de nemaipomenit?

Tower îşi dădu ochii peste cap.

– Mai uită-te o dată.

– De ce nu-mi spui despre ce este...

– Nu, mai uită-te o dată. Insist. Descoperirea aduce bucurie, domnule Dean. Orice colecţionar ţi-ar spune asta. Că sunt timbre, monede, sau cărţi, indiferent ce-ar fi, descoperirea aduce bucurie.

Întoarse paginile înapoi la copertă, şi de această dată Eddie înţelese:

– E o greşeală de tipar pe copertă, nu-i aşa? Au scris *Doganul*, în loc să scrie *Hoganul*.

Tower bâţâi din cap cu entuziasm nebun.

– Hogan se numeşte casa indienilor, cea din desenul de pe copertă. Doganul e... mă rog... doganul nu înseamnă nimic. Titlul greşit de pe copertă dă oarece valoare cărţii, dar... uită-te şi la asta...

Deschise cartea la pagina cu drepturile de reproducere şi difuzare. Data copyright-ului era 1943, ceea ce explica vulturul şi sloganul de lângă biografia autorului. Titlul cărţii era corect: *Hoganul*. Eddie tocmai se pregătea să-l întrebe pe Tower ce anume era atât de nemaipomenit acolo, când ochii îi picară pe numele autorului.

– Au uitat să pună „Jr" lângă nume.

– Da! *Da!* exclamă Tower parcă încântat de sine însuşi. Ca şi cum cartea ar fi fost scrisă de *tatăl* autorului! Când am fost la Philadelphia, la un congres

[1] Locuinţă a pieilor-roşii construită din bârne şi lut (n. tr.).

de bibliografie, am explicat situația aparte a acestui exemplar unui avocat care a ținut o prelegere despre legea dreptului de autor. Și el mi-a zis că tatăl lui Slightman Jr ar putea să ceară drept de proprietate intelectuală asupra acestei cărți doar pe baza unei greșeli de tipar! Uluitor, nu ți se pare?

– Categoric, răspunse Eddie gândind *Slightman cel Bătrân.* Gândind *Slightman cel Tânăr.* Gândindu-se la cât de repede se împrietenise Jake cu acesta și întrebându-se de ce avea o stare atât de proastă din cauza asta acum, aici, în micuța și bătrâna Calla New York.

Bine măcar că și-a luat Ruger-ul cu el.

– Și vrei să-mi spui că pentru atâta lucru o carte poate deveni mai valoroasă? îl întrebă el pe Tower. O greșeală de tipar pe copertă, vreo două înăuntru și, brusc, cartea costă șapte mii cinci sute de dolari?

– Nici pe departe, păru șocat Tower. Însă trebuie să știi că domnul Slightman a scris trei romane western cu adevărat bune, toate din punctul de vedere al populației indiene. *Hoganul* este al doilea. După război, a ajuns mare mahăr în Montana – ceva cu drepturile de proprietate asupra surselor de apă și zăcămintelor minerale – și atunci, asta-i ironia sorții, l-au omorât niște indieni. I-au luat scalpul. Se spune că tipii ăștia stăteau și beau în fața unui magazin mixt...

Un magazin mixt care se numea Took's, își zise Eddie. *Mă pun chezaș că așa a fost.*

– ... și se pare că domnul Slightman a spus ceva ce nu le-a convenit, și... ghem, set și meci, cum s-ar spune.

– Toate cărțile tale de valoare au istorii asemănătoare? îl întrebă Eddie. Adică toate sunt deosebite din cauza unor coincidențe și nu din cauza subiectelor lor?

Tower izbucni în râs.

– Tinere, majoritatea colecționarilor de cărți rare nici nu își deschid comorile. Ca să nu deterioreze cotorul. Și, prin urmare, să nu le afecteze prețul.

– Nu ți se pare un comportament de nebun?

– Absolut deloc, spuse Tower, dar petele roșii ivite pe obraji îi trădară stinghereala. Dacă, să zicem, cineva dă opt mii de dolari pe prima ediție din *Tess D'Urberville*, a lui Hardy, cu autograful autorului, e perfect normal s-o țină într-un loc sigur unde poate fi admirată, dar nu atinsă. Și dacă persoana respectivă chiar vrea să citească povestea, își ia un exemplar broșat.

– Chiar crezi asta, şopti Eddie fascinat. Chiar crezi ce spui.

– Păi... da. Există cărţi extrem de valoroase. Iar valoarea lor este obţinută prin diferite moduri. Uneori este suficientă semnătura olografă a autorului. Alteori – ca în cazul de faţă – este vorba despre o greşeală de tipar. Alteori este vorba despre un exemplar din ediţia princeps – care s-a publicat într-un tiraj extrem de mic. Dar oare din cauza asta ai venit aici, domnule Dean? Despre cărţi voiai să discutăm... să stăm la palavre?

– Nu, nu despre cărţi.

Dar despre ce *voise* să discute cu Calvin Tower? Ştiuse – avusese limpede în cap motivul pentru care se afla acolo, atunci când îi dăduse afară pe Andolini şi pe Biondi şi rămăse în pragul magazinului urmărindu-i cum se îndreaptă spre Lincolnul uriaş, clătinându-se pe picioare şi sprijinindu-se unul de celălalt. Chiar şi în acest New York cinic, mustind a nepăsare, cei doi atrăseseră o sumedenie de priviri. Amândoi erau plini de sânge şi amândoi aveau privirea perplexă ce părea a spune *Ce mama dracului am PĂŢIT?* Da, şi apoi îşi aduse aminte. Cartea – şi numele autorului – îi întunecase mintea pentru scurt timp. Luă volumul din mâinile lui Tower şi îl puse pe tejghea cu faţa în jos. Apoi începu să-şi adune gândurile.

– Primul şi cel mai important lucru pe care trebuie să-l faci, domnule Tower, este să fii plecat din New York până în cincisprezece iulie. Pentru că se vor întoarce. Poate nu ăştia doi, ci alţii de pe statele de plată ale lui Balazar. Şi îşi vor dori să ne dea o lecţie, şi ţie, şi mie. Balazar e un despot.

Eddie învăţase cuvântul acesta de la Susannah, care îl folosise pentru a-l caracteriza pe Omul Tic-Tac.

– Îi place să facă afaceri prin violenţă. Îi dai o palmă, îţi dă şi el una, de două ori mai puternică. Îi dai un pumn în nas, îţi sparge maxilarul. Arunci o grenadă, el aruncă o bombă.

Tower gemu. Era un sunet teatral (deşi poate că nu asta fusese intenţia bietului om), şi, în alte împrejurări, Eddie ar fi început să râdă. Dar nu în situaţia de faţă. În plus, acum îşi aducea aminte tot ce voise să-i spună lui Tower. Pe bune că era în stare să încheie târgul ăsta. Şi îl *va* încheia.

– La mine nu vor putea ajunge, pentru că am treburi altundeva. Departe de aici, dincolo de dealuri, dacă pot spune aşa. Tu trebuie să te asiguri că nu vor reuşi să pună mâna pe tine.

– Dar, cu siguranță că... după ce le-ai făcut ce le-ai făcut... și chiar dacă nu te-au crezut când le-ai zis despre femei și copii...

Ochii lui Tower, uriași în spatele ochelarilor strâmbi, îl implorau pe Eddie să spună că *nu* vorbise serios atunci când amenințase să umple Piața Grand Army cu cadavre. Dar Eddie nu încercă să-l liniștească.

– Ascultă-mă, Cal. Indivizii de teapa lui Balazar nu sunt nici creduli, nici increduli. Ei își testează limitele în permanență. L-am speriat eu pe Borcănilă? Nu, doar l-am făcut knock-out. L-am speriat pe Jack? Da. Și va ține minte spaima asta, pentru că e înzestrat cu un strop de imaginație. Va fi impresionat Balazar de faptul că am reușit să-l sperii pe Jack Dublurât? Da... însă asta doar îl va face să fie mai prudent.

Eddie se aplecă peste tejghea, uitându-se cu candoare la Tower.

– Nici eu nu vreau să omor copii, bine? Hai să ne înțelegem. În... într-un alt loc, și doar atât voi spune, într-un alt loc, eu cu prietenii mei ne vom risca viețile ca să *salvăm* niște copii. Însă copiii ăștia sunt *oameni.* Cei ca Jack și Tricks Postino și însuși Balazar nu sunt decât niște *animale.* Lupi cu două picioare. Și, spune-mi, puii lupilor sunt oameni? Nu, sunt tot lupi. Se împerechează, oare, lupii cu femeile noastre? Nu, se împerechează cu lupoaice. Așa că, dacă ar trebui s-o fac, i-aș ucide, gândindu-mă că distrug o haită de lupi, până la puiul căruia încă nu i-au dat ochii. Atâta tot. Nici mai mult, nici mai puțin.

– Dumnezeule mare, chiar crede ce spune, șopti înspăimântat Tower.

– Cred, dar asta nu se va întâmpla aici și acum, zise Eddie. Ideea e că vor veni după tine. Nu ca să te ucidă, ci ca să te facă să închei târgul cu ei. Iar dacă nu vei pleca, ai să te alegi cu o bătută zdravănă, în cel mai fericit caz. Ai unde să te duci până pe cincisprezece luna viitoare? Bani ai? Eu n-am, însă cred că pot să fac rost.

În mintea lui, Eddie era deja în Brooklyn. Era de notorietate faptul că Balazar găzduia partide de pocher în spatele frizeriei lui Bernie. Poate că nu se joacă în timpul săptămânii, dar cu siguranță că sunt ceva bani acolo. Suficienți cât să...

– Aaron are niște bani, spuse fără tragere de inimă Tower. S-a oferi să mă împrumute de mai multe ori și mereu l-am refuzat. Zice că am nevoie de o vacanță. Cred că vrea să spună că ar trebui să plec undeva ca să scap de indivizii ăștia pe are tocmai i-ai dat afară. Nu mă întreabă niciodată, dar știu că și-ar dori să știe ce vor. O fi el impulsiv, dar a fost și rămâne un *domn.*

Tower schiță un zâmbet mic și continuă.

– Poate ar fi bine să plec cu Aaron în vacanță, tinere domn. Nu cred că vom mai avea o altă ocazie.

Eddie bănuia că radiațiile și chimioterapia îl vor mai ține în viață pe Aaron Deepneau încă vreo patru ani, dar nu era acum momentul să-i împărtășească aceste opinii lui Tower. Aruncă o privire spre ușa de la intrarea Restaurantului Spiritual al Manhattanului și văzu cealaltă ușă. Și dincolo de ea se vedea gura peșterii. Și acolo, o siluetă cu picioarele încrucișate, ca un yoghin din benzile desenate: pistolarul. Eddie se întrebă cât timp trecuse, oare, în lumea aceea, de câtă vreme, oare, tot asculta Roland sunetul înăbușit, dar înnebunitor, al clopotelor din portal.

– Crezi că Atlantic City e suficient de departe? îl întrebă Tower cu timiditate.

Eddie Dean se cutremură. Văzu două oi dolofane – înaintate în vârstă, sigur că da, însă elegante și manierate – intrând nu în mijlocul unei haite de lupi, ci într-un oraș plin de lupi.

– Nu acolo, spuse Eddie. Duceți-vă oriunde, dar nu acolo.

– Ce zici de Maine, sau de New Hampshire? Poate reușim să închiriem o cabană pe unul din lacuri până pe cincisprezece iulie.

Eddie dădu din cap. El, personal, era băiat de oraș. Și îi era greu să și-i imagineze pe băieții răi acolo, în nord, cu șepci în carouri și veste matlasate și clefăind sandviciuri cu ardei gras și dând peste cap pahare cu vin Ruffino.

– Mai bine. Și cât timp stați acolo vedeți dacă nu cumva găsiți și un avocat.

Tower izbucni în râs. Eddie îl privi strengărește, surâzând și el. Era bine să-i poți face pe ceilalți să râdă, dar era minunat mai ales dacă știai și *de ce* mama naibii râd.

– Scuze, spuse Tower după o secundă sau două. E nostim pentru că *Aaron* a fost avocat. Și sora lui, împreună cu cei doi frați ai lui sunt *tot* avocați și încă mai *profesează* pentru că sunt mai tineri decât el. Le place să se laude cu cel mai neobișnuit antet din tot New Yorkul, poate chiar din toată țara. „DEEPNEAU" și atât.

– Asta e bine, spuse Eddie. Vreau să-i ceri domnului Deepneau să redacteze un contract atunci când veți fi în vacanță în New England...

– Când vom sta *ascunși* în New England, îl întrerupse Tower posomorându-se dintr-odată. Când vom sta *pitiți* în New England.

– Zi-i cum vrei, spuse Eddie, dar întocmește contractul. Îmi vinzi terenul mie și prietenilor mei. Adică îl vinzi Corporației Tet. Pentru început, vei primi doar un dolar, dar îți garantez că la final vei căpăta prețul pieței.

Mai avea multe de spus. Foarte multe. Dar se opri. Mai devreme, când întinsese mâna după cartea purtând titlul *Doganul* sau *Hoganul*, sau cum naiba se chema ea, pe chipul lui Tower se așternuse o expresie de ezitare plină de avariție, extrem de neplăcută tocmai prin stupizenia ei destul de evidentă. *O, Doamne, o să mă refuze. După toate câte s-au întâmplat, tot o să mă refuze. De ce? Pentru că este* cu adevărat *obsedat să aibă, să strângă.*

– Poți avea încredere în mine, Cal, zise, știind foarte bine că nu era vorba de încredere. Mă pun chezaș. Acum ascultă-mă. Rogu-te, ascultă-mă cu luare-aminte.

– Habar n-am cine ești. Dai buzna aici și...

– Și îți salvez viața, nu uita aspectul ăsta.

Chipul librarului se înăspri sugerând încăpățânare.

– Nu m-ar fi omorât. Chiar tu ai spus asta.

– Dar ar fi *ars* cărțile tale preferate. Cele mai valoroase cărți ale tale.

– Nu *cele mai valoroase.* În plus, poate că a fost o cacealma.

Eddie inspiră adânc, dorindu-și din suflet să-i dispară (sau măcar să se atenueze) acea dorință fierbinte de a-și înfige degetele în gâtul durduliu al lui Tower. Încercă să-și repete în minte că, dacă Tower n-ar fi fost *încăpățânat*, probabil că ar fi vândut deja de multă vreme terenul Corporației Sombra. Iar trandafirul ar fi fost distrus. Și Turnul Întunecat? Eddie era convins că atunci când va muri trandafirul, Turnul Întunecat se va prăbuși aidoma celui din Babel, la un simplu semn din deget al lui Dumnezeu, care se săturase de el. Nu vom mai sta încă o sută, ori o mie de ani, până când vor obosi mecanismele care țin Grinzile în funcțiune. Cenușă din cenușă, praf și pulbere ne vom face cu toții. Și ce va mai fi după asta? Trăiască Regele Purpuriu, stăpân peste bezna portalului.

– Cal, înțelege că ai să scapi de necaz dacă ne vinzi nouă terenul, mie și prietenilor mei. Mai mult încă, la sfârșit vei căpăta atâția bani, că vei putea să-ți păstrezi liniștit magazinul până la sfârșitul zilelor tale.

Se opri, străfulgerat de o idee. Apoi îl întrebă pe Tower:

– Ai auzit de o firmă care se cheamă Holmes Dental?

– Cine n-a auzit de ea? zâmbi Tower. Eu folosesc ață dentară de la ei. *Și* pasta lor de dinți. Am încercat apa de gură, dar mi s-a părut prea tare. De ce întrebi?

– Pentru că Odetta Holmes este soția mea. Ți s-o părea ție că arăt ca un broscoi, dar în realitate sunt Făt-al-Naibii-de-Frumos.

Tower nu-i răspunse imediat. Eddie încercă să-și înfrâneze nerăbdarea și să-l lase să se gândească în liniște. În cele din urmă, librarul îi zise:

– Crezi că sunt un tâmpit. Că sunt ca Silas Marner[1], sau, mai rău, ca Ebenezer Scrooge.

Eddie nu auzise în viața lui de Silas Marner, dar înțelese din context mesajul lui Tower.

– Hai să încerc altfel, spuse el. Eu cred că nu poți să nu vezi care e binele tău, mai ales după ce ai trecut prin ce ai trecut.

– Mă văd obligat să-ți spun că nu este vorba numai de avariție absurdă din partea mea. Este vorba și despre prudență. Știu că bucățica aia de New York valorează mult, *orice* petic, cât de mic, din Manhattan valorează enorm, însă nu-i vorba doar despre asta. În spate am un seif. Iar în seif este un anume lucru. Ceva poate mai valoros decât exemplarul meu din *Ulise*.

– Păi, și atunci de ce nu l-ai pus în cutia de valori de la bancă?

– Pentru că aici este locul lui. *Mereu* aici a fost locul lui. Poate că te-a așteptat pe tine, sau pe cineva ca tine. Vezi tu, domnule Dean, pe vremuri familia mea deținea Golful Țestoasei în întregime, și... stai puțin. Vrei să mă aștepți o clipă?

– Sigur, îi răspunse Eddie.

Avea de ales?

11

Rămas singur, Eddie se ridică de pe scaun și se apropie de ușa pe care numai el o putea vedea. Se uită prin ea. Auzi vag dangăt de clopote. Mai limpede putea auzi vocea mamei sale.

– De ce nu pleci de-acolo? îi strigă ea cu tristețe. Ai să înrăutățești situația, Eddie, așa faci mereu.

---

[1] Personajul principal din romanul cu același titlu de George Eliot, caracterizat prin zgârcenie ieșită din comun (n. tr.).

Asta-i mămicuța mea, își spuse el și rosti apoi numele pistolarului.

Roland își scoase unul dintre gloanțe din ureche, Eddie îi observă mișcările stângace, făcute cu degete înțepenite, însă nu avea vreme să se gândească acum la asta.

– Te simți bine?

– Da. Tu?

– Și eu, dar... Roland, crezi că poți să vii până aici? Aș cam avea nevoie de ajutor.

Roland se gândi la propunerea tânărului, apoi clătină din cap.

– Dacă vin, s-ar putea închide lădița. Mai mult ca *sigur* că s-ar închide. Și atunci s-ar închide și ușa. Și noi vom fi blocați în partea aceea.

– Dar nu-i poți propti capacul cu ceva? Cu o piatră sau cu un os?

– Nu, răspunse Roland. Nu merge. Globul este mult prea puternic.

Și lucrează asupra ta, își spuse Eddie. Roland era la fel de tras la față ca atunci când fusese otrăvit de homaroșenii.

– Bine, zise el.

– Grăbește-te cât poți de mult.

– Așa am să fac.

12

Când se întoarse, îl descoperi pe Tower în spatele său. Librarul îl privea cu o curiozitate nedisimulată.

– Cu cine vorbeai?

Eddie se dădu la o parte și îi arătă ușa.

– Vezi ceva acolo, sai?

Calvin Tower se uită, vru să clatine din cap, dar se opri și se uită mai bine.

– O pâlpâire, răspunse el. Ca aerul fierbinte de deasupra unui cuptor. Cine-i acolo? *Ce* e acolo?

– Pentru moment, să zicem că nu-i nimeni. Ce mi-ai adus?

Tower ridică mâna în care avea un plic foarte vechi. Pe el, cu o caligrafie deosebit de îngrijită, erau scrise cuvintele Stefan Toren și Diata. Sub

acestea, desenate în cerneală cu multă grijă erau aceleași simboluri ca pe ușă și pe lădiță:

Acum poate ajungem undeva, își zise Eddie.

– Pe vremuri, în plicul acesta s-a aflat testamentul stră-stră-străbunicului meu, îi explică Tower. Din data de 19 martie 1846. Acum în el nu mai este decât o bucată de hârtie pe care este scris un nume. Dacă îmi poți spune care este numele acesta, voi face ce-mi ceri, tinere.

Și uite cum totul se reduce din nou la o ghicitoare, medită Eddie. Numai că, de această dată, întreaga existență depindea de răspuns, nu doar patru vieți.

Slavă Domnului că-i una ușoară, își spuse el.

– Deschain, răspunse Eddie. Iar primul nume trebuie să fie ori Roland, numele dinh-ului meu, al conducătorului meu; ori Steven, numele tatălui său.

Tot sângele păru să se scurgă din obrajii lui Calvin Tower. Iar Eddie se întrebă cum de mai reușește să rămână în picioare.

– Doamne, Dumnezeule din ceruri, murmură bătrânul.

Cu degete tremurătoare, scoase din plic o bucată de hârtie veche și sfărâmicioasă – un alt călător prin timp, care parcursese o sută treizeci și unu de ani până în acest *unde* și *când.* O despături și o așeză pe tejghea pentru ca amândoi să poată citi cuvintele scrise de Stefan Toren cu aceeași caligrafie frumoasă asemenea celei de pe plic:

Roland Deschain de Gilead
din neamul lui Eld
PISTOLARUL

13

Au mai stat de vorbă și după aceasta (vreo cincisprezece minute), iar lui Eddie i se păru că o parte din ce-și spuseseră a fost destul de important, însă,

în fapt, târgul fusese încheiat în momentul în care el rostise numele pe care îl scrisese pe bucata aceea de hârtie stră-stră-străbunicul lui Tower, cu paisprezece ani înainte de izbucnirea Războiului Civil.

Lui Eddie nu-i plăcu ce reuși să afle despre Tower în timpul conversației. Ajunsese să simtă oarece respect pentru omul ăsta (ar fi simțit respect față de *orice* om care ar fi rezistat mai mult de douăzeci de secunde în fața bătăușilor lui Balazar), dar nu se poate spune că se dădea în vânt după el. Pentru că avea un aer de nerozie îndărătnică. Sigur, își spuse Eddie, putea fi autoindusă la îndemnurile psihoterapeutului lui, care l-o fi tocat la cap cu cât de mult trebuie să aibă grijă de el, cum trebuie el să-și conducă singur corabia, cum trebuie el să-și croiască singur propriul destin, cum trebuie să-și respecte și să-și îndeplinească dorințele, și tot restul stupizeniilor psiho-pupu. Toate cuvintele alea codificate care, de fapt, voiau să spună că-i în regulă să fii un egoist nenorocit. Ba chiar că e un lucru nobil. Nu se mirase deloc atunci când Tower îi spusese că Aaron Deepneau era singurul lui prieten. Dar se mirase că are fie și unul. Un asemenea om n-ar putea niciodată să facă parte dintr-un ka-tet, iar Eddie fu cuprins de neliniște la gândul că destinele lor sunt atât de strâns unite.

Trebuie să te încrezi în ka. Pentru asta există ka. Păi, nu?

Păi, da, însă asta nu însemna că trebuie să-i și placă.

14

Eddie îl întrebă pe Tower dacă are vreun inel inscripționat cu *Ex Liveris*. Tower păru nedumerit, apoi începu să râdă și îi zise lui Eddie că probabil se referă la *Ex Libris*. Căută o carte pe unul din rafturi și îi arătă lui Eddie ilustrația de pe prima pagină. Eddie recunoscu inscripția.

– Nu, îi spuse Tower. Dar mi s-ar potrivi, nu?

Îi aruncă tânărului o privire pătrunzătoare.

– De ce mă întrebi?

Însă Eddie nu avea niciun chef să înceapă acum să-i povestească cum va salva el în viitor un om care explora autostrăzile ascunse ale multiplelor Americi. Era prea mult. Deja îi făcuse creierii praștie bietului librar. În plus,

trebuia să se grăbească să treacă prin ușa nedescoperită înainte ca Treisprezece Negru să-l facă ferfeniță pe Roland.

– Nu contează. Dar dacă dai peste un inel din ăsta, trebuie să-l păstrezi. Încă ceva și apoi am să plec.

– Ce anume?

– Vreau să-mi promiți că imediat ce dispar *eu*, ai să dispari și *tu*.

Și Tower începu din nou să se codească. Această trăsătură de caracter îi devenise antipatică lui Eddie, convins fiind că, dacă ar avea mai mult timp la dispoziție, ar ajunge s-o deteste de-a dreptul.

– Păi... ca să-ți spun drept, nu cred că pot. De cum se înserează vin mulți clienți... și au mai mult timp să se uite peste cărți... și vine și domnul Brice să vadă prima ediție din *Troubled Air*, romanul lui Irwin Shaw despre radio și epoca McCarthy... și mai trebuie și să mă uit în agendă, să văd ce mai...

Și lălăi mai departe, înflăcărându-se tot mai mult pe măsură ce ajungea la tot felul de fleacuri.

Eddie îl întrebă cu infinită blândețe:

– Ți-e drag de boașele tale, Calvin? Ți-ai dori să rămână la locul lor? Ești la fel de atașat de ele cât sunt ele de tine?

Tower, care tocmai ce bodogănea ceva despre cine i-ar mai da de mâncare lui Sergio, dacă el își ia tălpășița, se întrerupse și se uită năuc la tânăr, de parcă nu ar mai fi auzit în viața lui acest cuvânt simplu, foarte ușor de pronunțat.

Eddie se grăbi să-l ajute să înțeleagă:

– Biluțe. Bijuterii. *Cojones*. Fosta fabrică de spermă. *Testiculele*.

– Nu înțeleg ce...

Eddie își turnă niște lapte în ceașcă. Era deosebit de gustos.

– Ți-am explicat că dacă rămâi, te așteaptă o bătaie soră cu moartea. La asta m-am referit. Probabil că de la boașe vor începe. Ca să-ți dea o lecție. Iar momentul în care te vor călca în picioare depinde în mare măsură de trafic.

– De trafic, îl îngână Tower fără nicio intonație în glas.

– Așa cum auzi, spuse Eddie sorbind din lapte de parcă ar fi fost coniac vechi. În principiu, depinde de cât timp îi ia lui Jack Andolini ca să ajungă înapoi în Brooklyn. Și după aia, de cât timp îi trebuie lui Balazar ca să-și încarce mardeiașii în mașini. Sper din tot sufletul ca Jack să nu se gândească să-l anunțe prin telefon. Tu crezi că Balazar o să aștepte până mâine? Că o să convoace

o ședință cu experții lui de încredere, Kevin Blake și 'Cimi Dretto și alți neghiobi ca să discute situația creată?

Eddie ridică un deget, apoi pe al doilea. Sub unghii avea țărâna unei alte lumi.

– În primul rând, nu sunt experți pentru că nu au nimic în cap; în al doilea rând, Balazar n-are încredere în nimeni. Iar Balazar va acționa ca orice despot de succes, Cal, iute ca fulgerul. Sigur că traficul la oră de vârf îi va întârzia puțin, dar, dacă ai să mai fii aici la șase, șase jumate cel mult, poți să-ți iei adio de la coițele tale. O să ți le reteze și o să-ți cauterizeze rănile cu un pistol de lipit și...

– Ajunge, îl opri Tower acum verde la față, mai ales în zona gușii. Am să mă duc la un hotel din Village. Sunt două locuri din astea care iau în gazdă scriitori și artiști în criză financiară; camerele sunt urâțele, dar nu insuportabile. Am să-i dau un telefon lui Aaron și mâine dimineață vom pleca spre nord.

– În regulă, dar, mai întâi, trebuie să-mi spui în ce oraș vă duceți, spuse Eddie. În cazul că eu, sau vreunul din prietenii mei, vrem să luăm legătura cu tine.

– De unde să știu? Nu cunosc niciun oraș din New England mai la nord de Westport, Connecticut!

– Dă telefoane de la hotelul din Village ca să te interesezi, îl sfătui Eddie. Alege orașul și mâine dimineață, înainte să plecați din New York, trimite-l pe prietenul tău, Aaron, la terenul viran ca să scrie codul poștal pe gardul din scânduri.

Eddie se întrerupse, trăsnit de o idee oribilă.

– *Aveți* coduri poștale, nu-i așa? Adică s-au inventat, nu?

Tower se uită la el ca la un nebun.

– Firește.

– Bine. Roagă-l să-l noteze pe latura dinspre 46th Street, mai la capăt. Pricepi?

– Da, dar...

– Poate că mâine dimineață n-o să-ți mai supravegheze magazinul – vor presupune că te-ai deșteptat la cap și ai spălat putina –, dar dacă totuși o fac, nu vor supraveghea și terenul, și dacă o fac și pe asta, vor sta la pândă la latura dinspre Second Avenue. În plus, se vor uita după tine, nu după el.

Tower zâmbi fără să vrea. Eddie se relaxă și surâse și el.

– Dar... ? Dacă îl caută și pe Aaron?

– Cere-i să se îmbrace cu altfel de haine decât de obicei. Dacă poartă jeanși, pune-l să se îmbrace în costum. Dacă de obicei se îmbracă în costum...

– Am să-i cer să-şi pună blugi.

– Corect. Şi n-ar fi rău să-şi pună şi ochelari de soare. Numai să nu fie înnorat ca să nu arate aiurea. Să scrie cu o cariocă. Spune-i că nu mă interesează caligrafia. Să se apropie de gard, ca şi cum ar vrea să citească afişele lipite pe el. Şi apoi să noteze codul şi s-o taie de-acolo. Şi spune-i să aibă mare, mare grijă să n-o dea în bară.

– Şi cum ai să dai de noi după codul ăla poştal?

Eddie se gândi la Took şi la conversaţia pe care o avuseseră cu oamenii buni din Calla, cu acei *folken*, în faţa prăvăliei sale.

– Du-te la magazinul general din localitate. Stai de vorbă cu oamenii de acolo, spune-le, dacă te întreabă, că ai venit în oraş să scrii o carte sau să pictezi capcanele pentru homari. Am să te găsesc.

– Bine, zise Tower. Planul este bun. Te pricepi, tinere.

M-am născut pentru asta, gândi Eddie, ţinându-şi comentariul pentru sine. Apoi spuse:

– Trebuie s-o iau din loc. Deja am zăbovit prea mult.

– Vreau să te rog să mă ajuţi să fac ceva înainte să pleci, îi spuse Tower şi îi explică despre ce era vorba.

Eddie făcu ochii mari. Iar când Tower sfârşi ce avusese de spus, tânărul explodă:

– Măi, omule, *faci mişto de viaţa mea!*

Tower făcu un semn cu capul spre uşa librăriei sale, acolo unde el vedea pâlpâirea aceea care făcea trecătorii de pe Second Avenue să semene cu nişte miraje efemere.

– Acolo e o uşă. Tu susţii că este şi eu te cred. Nu pot s-o văd, dar *ceva* tot văd.

– Eşti nebun, răsuflă Eddie. Complet diliu.

Nu asta voia să spună – nu tocmai –, dar acum îi plăcea mai puţin ca oricând faptul că soarta lui era atât de strâns legată de soarta unui om cu o asemenea dorinţă. Cu o asemenea *pretenţie.*

– Poate că sunt, poate că nu, zise Tower.

Îşi încrucişă braţele peste pieptul lat, dar fleşcăit. Glasul îi era blând, însă privirea îi era de neclintit.

– Oricum ar fi, pun condiţia asta ca să fac ce-mi ceri. Altfel spus, ca să iau parte la toată sminteala asta.

– Haide, Cal, pentru numele lui Dumnezeu! Și al Omului Iisus! Nu-ți cer să faci decât ce ți-a *cerut* Stefan Toren în testamentul lui!

Privirea librarului nu se îmblânzi și nici nu încercă să evite ochii lui Eddie, așa cum se întâmpla când Tower începea să înșire gogoși. De fapt, se însăpri și mai mult.

– Stefan Toren e mort, iar eu încă trăiesc. Asta este condiția pe care ți-o pun ca să fac ce-mi ceri. Singura problemă e dacă...

– Bine, *bine, BINE!* strigă exasperat Eddie și bău tot laptele din cană, bănuind că va avea nevoie de putere. Hai s-o facem.

15

Roland vedea interiorul librăriei așa cum vezi lucrurile de pe fundul unui curs rapid de apă. Își dorea ca Eddie să se grăbească. Chiar și cu gloanțele în urechi, tot auzea clopotele portalului și nu avea nicio metodă prin care să poată astupa mirosurile îngrozitoare: când de metal fierbinte, când de slănină râncedă, când de brânză veche, mucegăită, când de ceapă arsă. Îi lăcrimau ochii, ceea ce explica în parte aspectul tremurat al lucrurilor văzute dincolo de ușă.

Însă mult mai chinuitor decât dangătul clopotelor și decât duhoarea era felul în care globul i se insinua în încheieturile și așa betege, parcă umplându-le cu cioburi tăioase de sticlă. Deocamdată nu simțise decât câteva junghiuri în mâna stângă, mâna cea bună, dar nu-și făcea iluzii; durerea de acolo și din tot restul corpului va crește în intensitate atâta vreme cât lădița va fi deschisă, iar Treisprezece Negru va străluci liber. Sigur, o parte din durerea oaselor bătrâne se va ostoi când va pune capacul, iar globul va fi din nou acoperit, dar nu credea că va dispărea cu totul. Iar acesta s-ar putea să fie doar începutul.

Ca și cum ar fi vrut să-l felicite pentru perspicacitatea lui, un junghi înfiorător îi fulgeră prin coapsa dreaptă și rămase să pulseze acolo. Lui Roland i se părea că este ca un sac plin cu plumb topit și fierbinte. Începu să-și maseze locul cu mâna dreaptă... de parcă i-ar fi folosit la ceva.

– Roland!

Vocea era bolborosită și venea ca de foarte departe – de undeva de sub o apă, la fel ca toate celelalte lucruri de dincolo de ușă –, însă cu siguranță îi aparținea lui Eddie. Roland își ridică ochii și văzu că Tower și Eddie aduseseră o cutie mare până la ușa nedescoperită. Părea a fi plină cu cărți.

– Poți să ne ajuți, Roland?

Durerea i se instalase atât de adânc în coapse și genunchi, că nu credea că va fi în stare să se ridice de jos... dar se ridică, chiar foarte ușor. Nu-și dădea seama cât din starea sa surprinseseră deja ochii ageri ai lui Eddie, dar nu voia să-i lase să vadă mai mult. Cel puțin, nu până când nu se vor încheia aventurile lor din Calla Bryn Sturgis.

– Când noi împingem, tu tragi!

Roland îi făcu semn cu capul că a înțeles, și cutia cu cărți alunecă spre el. Urmă un moment straniu și amenințător, când jumătatea din peșteră a cutiei se vedea clar, iar jumătatea aflată încă în Restaurantul Spiritual al Manhattanului pâlpâia neregulat. Apoi Roland puse mâna pe ea și o trase prin ușă. Cutia trepidă și scrâșni strident pe podeaua peșterii, printre pietre și fragmente de os.

Imediat ce trecuse cutia de ușă, capacul lădiței din lemn de eucalipt începu să se închidă. La fel și ușa.

– O, nu, murmură Roland. N-ai să reușești, ticăloaso.

Își strecură în spațiul tot mai îngust de sub capac cele două degete pe care le mai avea la mâna dreaptă. Iar ușa rămase întredeschisă. Suficient. Acum îi zbârnâiau până și *dinții* din gură. Eddie mai avea ceva de vorbit cu Tower, dar lui Roland nu-i mai păsa nici de-ar fi fost tainele universului.

– Eddie! urlă el. La mine!

Și, ka să fie slăvit, tânărul își înșfăcă punga și intră. Imediat ce trecu de ușă, Roland închise lădița. O clipă mai târziu se închise și ușa nedescoperită cu un pocnet mic, deloc dramatic. Clopotele încetară. Dispărură și junghiurile veninoase din articulațiile lui Roland. Sentimentul de ușurare fu atât de copleșitor încât scoase un strigăt prelung. Apoi, vreme de zece secunde, închise ochii și rămase cu capul în piept, străduindu-se din răsputeri să nu izbucnească în hohote de plâns.

– Mulțumesc, reuși să spună el, în cele din urmă. Îți mulțumesc foarte mult.

– Nicio chestie. Hai să plecăm din peștera asta, nu ești de acord?

– Ba da, spuse Roland. În numele tuturor zeilor, sunt întru totul de acord.

16

– Nu l-ai plăcut prea mult, nu? îl întrebă Roland.

Trecuseră deja zece minute de la întoarcerea lui Eddie. Se îndepărtaseră de peșteră și făcură popas în locul unde cărarea intra într-o strâmtoare stâncoasă. Din vântul năprasnic ce le încâlcise părul și le lipise hainele de corp, aici nu se mai simțeau decât niște rafale jucăușe pe care Roland le întâmpină cu recunoștință pentru că putea da vina pe ele pentru felul greoi și neîndemânatic în care își răsucea țigara. Însă tot simțea ochii lui Eddie asupra lui, iar tânărul acesta originar din Brooklyn – care fusese pe vremuri aproape la fel de încet la minte și de neatent la cele din jur ca Andolini și Biondi – vedea foarte multe acum.

– Despre Tower vorbești?

Roland îi aruncă o privire sarcastică.

– Nu. Despre pisică. Tu ce crezi?

Eddie scoase un grohăit afirmativ, ca un hohot de râs. Era ocupat să tragă în piept aerul curat. Se bucura că s-a întors. Dintr-un anumit punct de vedere, făcuse bine că se dusese la New York în carne și oase – nu mai avusese senzația aceea de beznă ascunsă și de *deșirare* – dar, Dumnezeule mare, ce mai *duhnea* orașul ăla! Mai ales de la mașini și de la gazele de eșapament (cei mai răi erau vaporii unsuroși de motorină), dar mai erau și mii de alte mirosuri neplăcute. În primul rând, putoarea prea multor trupuri de oameni, căci damful lor de sconcs nu era absolut deloc acoperit de toate parfumurile și sprayurile cu care se dădeau acei *folken.* Oare chiar nu-și dădeau seama cât de tare put? Eddie așa credea. Pe vremuri nici el nu-și dăduse seama. Pe vremuri ar fi ars de nerăbdare să se întoarcă la New York; pe vremuri ar fi făcut moarte de om ca să ajungă acolo.

– Eddie? Vino înapoi de pe Nis! spuse Roland plesnind din degete sub nasul lui Eddie Dean.

– Scuze. Cât despre Tower... nu, nu-mi place de el. Iisuse, gândește-te cum și-a pus la adăpost *cărțile!* Cum, pentru pentru salvarea universului ăsta blestemat, a cerut în schimb salvarea edițiilor alea princeps de tot căcatul!

– Dar el nu gândește în acești termeni... poate doar în vis. Și știi foarte bine că îi vor incendia magazinul când vor vedea că a fugit. Aproape sigur că o vor face. Vor turna benzină pe sub ușă și-i vor da foc. Sau vor sparge o vitrină și

vor arunca înăuntru o grenadă, fie ea adevărată sau artizanală. Vrei să-mi spui că nu ți-a trecut deloc prin minte una ca asta?

Firește că-i trecuse.

– Poate.

Acum fu rândul lui Roland să scoată mârâitul ca un hohot de râs.

– Nu prea pari convins. Și-a salvat cărțile. Iar acum ele sunt în Peștera Ușii, și noi putem ascunde comoara Părintelui Callahan în spatele lor. Deși cred că o putem considera drept comoara noastră.

– N-am avut impresia că e un om curajos, spuse Eddie. Mi s-a părut mai mult lacom.

– Nu avem toți vocația unei vieți în slujba sabiei sau a pistolului sau a explorărilor, spuse Roland, însă suntem cu toții în slujba lui ka.

– Pe bune? Și Regele Purpuriu e în slujba lui ka? Și căutătorii ăia de care ne-a povestit Callahan?

Roland nu-i răspunse.

– S-ar putea să se descurce. Tower, nu pisica.

– Foarte nostim, comentă sec Roland, frecând un băț de chibrit de turul pantalonilor și aprinzându-și țigara.

– Mulțumesc, Roland. Ai început să înveți. Acum întreabă-mă dacă eu cred că Tower și Deepneau o să fugă din New York fără probleme.

– Crezi?

– Nu. Cred că vor lăsa urme. *Noi* ne putem lua după ele, și sper din suflet ca oamenii lui Balazar să nu le descopere. Singurul care mă îngrijorează e Jack Andolini, că-i tare deștept. Cât despre Balazar, eu cred că a încheiat un contract cu Corporația Sombra.

– A trecut de partea regelui.

– Mda, cred că, la un moment dat, așa a făcut, spuse Eddie, observând că Roland accentuase cuvântul „rege" , ca și cum ar fi fost limpede că se referă la Regele Purpuriu. Balazar știe că, atunci când închei un contract, trebuie să faci tot ce scrie acolo, ori să ai un motiv al naibii de bun pentru care nu te supui prevederilor din el. O dai în bară, și te află toată lumea. Încep să circule zvonuri despre cutăriță care s-a înmuiat și și-a pierdut sângele rece. Mai au trei săptămâni în care să-l găsească pe Tower și să-l oblige să vândă terenul. Și o să se dea peste cap în tot timpul ăsta. Sigur, Balazar nu-i de la FBI, dar are *relații*

și... și, Roland, chestia cea mai nasoală cu Tower e că lui nu i se pare reală toată povestea asta. Zici că-și confundă viața cu viața unuia din personajele din cărțile alea ale lui și e convins că totul se va termina cu *bine*, pentru că scriitorul este obligat prin contract să conceapă un happy-end.

– Și crezi că va fi imprudent.

Eddie scoase un hohot sălbatic:

– *Sunt convins* că va fi imprudent. Problema este dacă îl va prinde Balazar sau nu.

– Atunci va trebui să-l supraveghem pe domnul Tower. Să ne îngrijim de siguranța lui. La asta te gândești, nu?

– La naiba, da!

Tăcură amândoi, duși pe gânduri. Apoi, ca la un semn, izbucniră în hohote demente de râs. Când le trecu criza, Eddie spuse:

– Cred că ar fi bine să-l trimitem pe Callahan, dacă e de acord. Poate crezi că am înnebunit, dar...

– Nici vorbă, îl întrerupse Roland. E de-al nostru... sau *ar putea* fi. Și e obișnuit să meargă prin locuri stranii. Am să-i vorbesc chiar astăzi. Și mâine am să-l trimit prin ușă...

– Lasă-mă pe mine, spuse Eddie. Ție ți-a cam ajuns. Pentru moment, cel puțin.

Roland îl privi cu atenție și își aruncă țigara în prăpastie.

– De ce spui una ca asta, Eddie?

– Ai încărunțit și mai mult aici, răspunse tânărul punând mâna pe creștetul capului său. Și ești mai țeapăn în mișcări. Acum mergi ceva mai bine, dar mi se pare că podagra ți-a făcut o vizită. Recunoaște.

– Bine, recunosc, zise Roland.

Situația nu era atât de rea dacă Eddie credea că era vorba doar de doamna Reumă.

– De fapt, aș putea să-l aduc pe Callahan în peșteră chiar diseară și voi putea să iau și codul poștal, continuă Eddie. Sunt convins că în partea cealaltă va fi deja dimineață.

– Nimeni nu trebuie să urce până aici pe întuneric.

Eddie se uită în josul pantei abrupte, spre lespedea care bloca drumul, transformând vreo zece metri de potecă în echilibristică de circ.

– Ai dreptate.

Roland vru să se ridice în picioare, dar Eddie îl apucă de braț oprindu-l.

– Mai odihnește-te câteva minute. Te rog.

Pistolarul se așeză la loc, cu ochii ațintiți asupra tânărului.

Eddie oftă adânc și spuse:

– Ben Slightman e murdar. El e informatorul. Sunt aproape sigur.

– Da. Știu.

Eddie căscă ochii mari.

– *Știi?* Dar de unde...

– Să zicem că am avut bănuielile mele.

– *Cum?*

– Din cauza ochelarilor, îi explică Roland. Ben Slightman cel Bătrân este singurul om din Calla Bryn Sturgis care poartă ochelari. Haide, Eddie, mai avem multe de făcut pe ziua de azi. Putem sta de vorbă pe drum.

17

Dar n-au putut sta de vorbă. Cel puțin, nu la început, pentru că drumul era mult prea povârnit și îngust. Însă mai târziu, când ajunseră la capătul terasei de stâncă, cărarea deveni mai largă și mai îngăduitoare cu cei doi călători. Iar conversația fu posibilă. Eddie îi povesti lui Roland despre cartea cu titlul *Doganul* sau *Hoganul* și despre numele controversat al autorului. Reluă partea cu ciudățenia de pe pagina cu drepturile de autor (nefiind sigur dacă pistolarul înțelesese cum trebuie) și spuse că se gândise și la fiu. Părea o idee complet aiurea, și totuși...

– Cred că Jake ar fi aflat deja dacă Benny Slightman își ajută tatăl să ne spioneze, zise Roland.

– Și ești sigur că n-a aflat?

Întrebarea îl puse pe gânduri pe pistolar. Apoi clătină din cap.

– Jake îl suspectează pe tată.

– Ți-a spus el asta?

– N-a fost nevoie s-o facă.

Ajunseseră la cai. Iar aceștia își ridicară imediat capetele, parcă bucuroși să îi vadă.

– E la Rocking B., continuă Eddie. Poate că ar fi bine să dăm o fugă până acolo. Să scornim un pretext și să-l aducem înapoi acasă la Părintele...

Se întrerupse privindu-l pe Roland cu multă atenție.

– Nu?

– Nu.

– De ce?

– Pentru că și Jake e implicat în toată povestea asta.

– Dar asta e o cruzime, Roland. El și cu Benny Slightman țin mult unul la celălalt. Foarte mult. Și dacă Jake o să fie cel care să spună locuitorilor din Calla cu ce se ocupă tatăl lui...

– Jake va face tot ce trebuie să facă, zise Roland. La fel și noi.

– Dar e un copil, Roland. Nu pricepi?

– Nu va mai fi copil destul de curând, spuse pistolarul.

Încălecă, sperând ca Eddie să nu-i observe grimasa de durere care-i strâmbă chipul atunci când își trecu piciorul drept peste șa. Dar firește că Eddie o văzu.

III

DOGANUL – PARTEA A DOUA

1

Jake și Benny Slightman își petrecură dimineața aceleiași zile desfăcând baloții de fân din cele trei șure ale moșiei Rocking B. După-amiaza fu rezervată bălăcitului în apele încă destul de plăcute ale lui Whye; numai în locurile mai adânci râul se răcise odată cu sosirea toamnei.

La prânz luară masa în cabana argaților, împreună cu vreo șase dintr-aceștia (Slightman cel Bătrân nu a fost prezent, căci se afla la moșia Buckhead, a lui Telford, unde punea la punct o vânzare de vite).

– Nu-l văzui în viața mea pă fecioru' lu' Ben să pună mâna la treabă, spuse Cookie aducând la masă cotlete prăjite, spre marea încântare a băieților. Ai să-l sleiești de toată vlaga, măi, Jake.

Aceasta era și intenția lui Jake. Își imagina că Benny va dormi buștean după întorsul fânului de dimineață, scalda de după-amiază și săriturile din hambar – cam vreo cincisprezece de căciulă – la lumina stacojie a înserării. Singura problemă era că și el ar fi putut face același lucru. Când plecă să se spele la pompă – amurgul venise și trecuse, lăsând în urmă-i petale de trandafiri pastelat ce se vor întuneca în noapte – îl luă pe Ete cu el. Se spălă pe față și îl stropi și pe billy-bumblerul care țopăi după ele plin de râvnă.

Apoi Jake se lăsă într-un genunchi și îi cuprinse cu infinită blândețe capul în palme.

– Ascultă-mă, Ete.

– Ete!

– Eu am să mă culc, dar vreau să mă trezești atunci când răsare luna. Fără să faci zgomot. Pricepi?

– Cepi!

Ceea ce putea să nu însemne nimic, la fel de bine cum putea să însemne că bumblerul înțelesese perfect. Jake ar fi pus rămășag pe a doua variantă. Avea o încredere nezdruncinată în Ete. Sau poate că era dragoste. Sau poate că era vorba despre unul și același lucru.

– Când răsare luna. Spune „lună", Ete.

– Lu-nă!

Părea în regulă, însă Jake hotărî că își va pune și deșteptătorul interior să-l scoale la răsăritul lunii. Pentru că voia cu tot dinadinsul să se ducă în locul unde îi văzuse pe tăticul lui Benny și pe Andy cu câteva nopți în urmă. Întâlnirea aceea extrem de ciudată nu-i dădea pace, ba chiar i se părea tot mai importantă pe măsură ce trecea timpul. Nu voia să creadă că tăticul lui Benny avea ceva de-a face cu Lupii. Și nici Andy. Dar trebuia să se convingă. Măcar și pentru simplul motiv că asta ar fi fost ceea ce ar fi făcut Roland dacă ar fi fost în locul lui.

2

Cei doi băieți dormeau în camera lui Benny. Acolo nu era decât un singur pat, pe care Benny firește că-l oferise oaspetelui său, dar pe care Jake îl refuzase. Atunci inventaseră un așa-zis sistem prin care Benny se culca în pat în nopțile „cu soț", iar Jake, în cele „fără soț". În noaptea aceasta era rândul lui Jake să doarmă pe jos, fapt care îl bucura nespus pentru că salteaua din puf de gâscă de pe pat era al naibii de moale. Și, având în vedere ce pusese la cale, așa era mai bine. Era mai sigur.

Benny stătea cu mâinile sub ceafă și cu ochii în tavan. Reușise să-l ademenească pe Ete să se culce în pat, iar acum bumblerul dormea încolăcit ca o virgulă, cu boticul vârât sub coada cârlionțată.

– Jake? se auzi o șoaptă în întuneric. Dormi?

– Nu.

– Nici eu.

O pauză. Apoi:

– M-am simțit foarte bine cu tine aici.

– Și eu, mărturisi Jake.

– Uneori te simți singur când nu mai ai frați și surori.

– N-am de unde să știu... eu am fost *mereu* singur la părinți, spuse Jake. Cred că ai fost foarte trist după ce a murit surioara ta.

– Câteodată încă mai sunt trist, spuse Benny.

Bine măcar că tonul fusese destul de nepăsător, iar inima lui Jake nu se frânse.

– Ai să mai stai un pic pe aici după ce-i bateți pe Lupi?

– Nu prea mult.

– Aveți treabă, nu?

– Cam așa ceva.

– Ce treabă?

Treaba lor era să salveze Turnul Întunecat din acest *unde* și trandafirul din *unde*-le New Yorkului de unde veniseră el și Eddie și Susannah, însă Jake nu vru să-i spună adevărul lui Benny, indiferent cât de mult ar fi ținut la el. Turnul și trandafirul erau niște secrete. Niște treburi ale ka-tet-ului lor. Dar nici nu vru să-l mintă.

– Roland nu prea vorbește despre chestii din astea, răspunse el.

O altă pauză. Mai lungă. Foșnetul făcut de Benny care încerca să-și schimbe poziția ușor, ca să nu-l deranjeze pe Ete.

– Să știi că dinh-ul tău mă cam sperie.

Jake se gândi puțin și spuse.

– Și pe mine mă sperie câteodată.

– Îl sperie și pe taica.

Brusc, Jake se simți foarte treaz.

– Pe bune?

– Da. Zice că nu l-ar mira dacă după ce scăpați de Lupi o să vă întoarceți împotriva noastră. După aia a spus că a glumit, dar că, totuși, îl sperie cowbòyul ăla bătrân cu fața dură. Bănuiesc că despre dinh-ul tău vorbea, nu?

– Mda, mormăi Jake.

O altă pauză și își spuse că Benny adormise, când îi auzi din nou vocea:

– Cum era camera ta de acasă, din lumea ta?

Pentru prima oară după mult timp, Jake se gândi la camera lui și, la început, i se păru uimitor de greu s-o poată descrie. În plus, îi era jenă să i-o descrie în detaliu lui Benny. Sigur că prietenul lui o ducea bine după standardele din Calla – Jake era de părere că existau acolo foarte puțini copii de vârsta lui Benny care să se poată lăuda cu camera lor –, însă camera pe care o avusese Jake într-altă viață i s-ar fi părut a prințului din povești. Cum să-i spună despre televizor? Despre combina stereo, despre discuri, despre căștile care-i permiteau să-și asculte muzica în pace? Despre posterele cu Stevie Wonder și cu grupul Jackson 5? Despre microscopul la care putea să vadă lucruri invizibile ochiului liber? Era oare bine să-i povestească acestui copil despre asemenea minuni?

– Semăna cu asta, doar că avea o masă, spuse el în cele din urmă.

– O masă de *scris*? se entuziasmă Benny ridicându-se într-un cot.

– Păi, *daaa*, răspunse Jake pe ton de *Adică pentru ce altceva?*

– Și aveai și hârtie? Și creioane? Și toc cu peniță?

– Hârtie, admise Jake, mirându-se că Benny auzise de așa ceva. Și tocuri. Dar nu cu peniță. Cu bilă.

– Tocuri cu bilă? Adică cum?

Și Jake începu să-i explice. Însă nu după mult timp auzi un sforăit. Se uită spre capătul celălalt al încăperii și văzu că Ben era culcat tot cu fața la el, dar că avea ochii închiși.

Ete și-i deschise pe ai lui – strălucitori în întuneric – și îi făcu semn cu ochiul. Apoi păru să adoarmă din nou.

Jake se uită vreme îndelungată la Benny, tulburat într-un fel pe care nu și-l putea explica... sau pe care nu voia să și-l explice.

În cele din urmă adormi și el.

3

După o perioadă de întuneric fără vise, reveni la o stare de semitrezie din cauza unei apăsări pe care o simţea pe mână. Ceva îl trăgea de mână. Şi îl durea. Dinţi. Colţii lui Ete.

– Nu, Ete. Termină, bolborosi el, însă Ete nu fu de acord să înceteze.

Îi prinsese mâna în botic şi i-o scutura uşor în lateral, oprindu-se din când în când ca s-o smucească mai puternic. Se opri doar atunci când Jake se ridică în capul oaselor şi privi tâmp în noaptea scăldată de lună.

– Lu-na, îl informă Ete.

Bumblerul stătea în poponeţ alături, cu botul deschis într-un cert zâmbet şmecheresc. Ochii îi străluceau. Era şi *normal* să-i strălucească, pentru că în străfundurile fiecăruia ardea câte o nestemată albă.

– *Lu-na!*

– Da, da, îi şopti Jake, prinzându-i botul între degete. Ssst!

Îi dădu drumul şi se uită la Benny, care acum sforăia zdravăn, întors cu faţa la perete. Nici cu tunul nu s-ar fi trezit.

– Lu-na, repetă Ete mai încet, privind spre fereastră. Lu-na, lu-na. Lu-na.

4

Jake ar fi renunţat bucuros la şa, însă trebuia să-l ia pe Ete cu el, iar asta i-ar fi îngreunat cu mult călăritul fără şa, dacă nu cumva i l-ar fi făcut imposibil. Din fericire, poneiul pe care i-l împrumutase Overholser era blând ca o pisicuţă şi, în plus, în magazia cu hamuri era o şa de antrenament, veche şi ponosită, cu care până şi un copil mic s-ar fi descurcat.

Jake înşeuă calul şi legă sulul cu sacul de dormit în spatele şeii, în locul pe care oamenii din Calla îl numeau „crupă". Se simţea greutatea pistolului Ruger dinăuntru şi îi putea desluşi forma dacă strângea sulul cu mâna. Parpalacul cu buzunarul cel încăpător stătea agăţat tot în magazie. Jake îl luă şi îşi legă mânecile în jurul taliei, aşa cum îşi purtau puloverele colegii lui de şcoală în zilele călduroase. Aidoma amintirii despre camera lui de acasă, şi

aceasta păru foarte ştearsă şi îndepărtată, ca o frântură din parada de pe strada principală din ziua când venise circul în oraş...

Viaţa aceea era mai bogată, şopti o voce în mintea lui.

Viaţa aceasta este mai adevărată, şopti o alta.

În această a doua voce credea el, dar inima-i era mâhnită şi îngrijorată atunci când îşi purtă la pas poneiul prin dosul hambarului, îndepărtându-se de casa principală. Ete tropăia mărunţel lângă picioarele lui, privind din când în când la cer şi murmurând „Lu-na, lu-na", dar mai ales adulmecând potpuriul de mirosuri de pe jos. Călătoria aceasta era riscantă. Era periculos şi să traverseze râul Devar-Tete Whye ce despărţea Calla de Bubuit de Tunet, iar Jake era conştient de asta. Însă cel mai tare îl neliniştea sentimentul că va avea parte de o mare supărare. Îşi aminti de mărturisirea lui Benny care îi spusese că a fost minunat să se împrietenească cu el şi să-l aibă ca oaspete la Rocking B. Se întrebă dacă Benny va mai fi de aceeaşi părere şi peste o săptămână.

– Nu contează, oftă el. Este ka.

– Ka, fu de acord Ete, uitându-se în sus. Lu-nă. Ka, lu-nă. Lu-nă, ka.

– Taci, îi ceru cu blândeţe Jake.

– Taci ka, răspunse amabil Ete. Taci lu-na. Taci Eik. Taci Ete.

Nu mai vorbise atât de mult de luni bune. Acum îşi epuiză repertoriul şi se potoli. Jake îşi mai duse calul de căpăstru încă vreo zece minute, trecând pe lângă casa argaţilor – din care răzbăteau acorduri eterogene de sforăieli, mârâieli şi vânturi –, apoi peste dealul de alături. Când ajunse în locul de unde se vedea Drumul de Est, consideră că era de-acum putea să continue călare. Desfăcu parpalacul, îl îmbrăcă, îl aşeză pe Ete în buzunarul din faţă şi încălecă.

5

Era aproape sigur că va putea ajunge la locul unde-i văzuse pe Andy şi Ben Slightman, însă Roland i-ar fi spus că „aproape sigur" nu-i suficient într-o asemenea situaţie. Aşa că se întoarse la locul unde el şi cu Benny instalaseră cortul şi refăcu drumul din noaptea cu pricina, până ajunse la lespedea de granit care îi amintea de o corabie parţial îngropată. Îi fu uşor să descopere piatra rotundă

și lucioasă. Și bușteanul adus de ape era la locul lui, deoarece râul scăzuse în ultimele zile din cauza vremii secetoase. Iar Jake spera ca asta să fie în folosul lui.

Se cățără înapoi la locul unde fusese cortul. Își luă poneiul pe care îl priponise de un arbust și îl conduse spre râu. Îl luă pe Ete în brațe și trecură apa. Căluțul nu era mare, însă apa nici nu-i trecea de smocurile elegante de păr de deasupra copitelor. În mai puțin de un minut ajunseră pe malul celălalt.

Totul părea la fel aici, dar nu era. Jake își dădu seama din prima clipă. Cu lună sau nu, aici parcă era mai întuneric. Nu chiar întunericul acela din New Yorkul portalului, și nici nu se auzeau clopote, dar exista o asemănare. Avea senzația că o creatură stă la pândă, că niște ochi se vor întoarce în direcția lui dacă va fi atât de prost să le dea de știre de prezența lui. Aici începea Lumea de Capăt. Jake se cutremură, iar Ete se uită la el cu ochi întrebători.

– Nu-i nimic, șopti Jake. Dar trebuie să-mi scot chestia asta din cap.

Descălecă, îl puse jos pe Ete și își ascunse haina lângă o piatră. N-avea nevoie de ea; deja transpira abundent și era foarte agitat. Bolborositul râului se auzea tare, iar el arunca priviri speriate pe malul celălalt ca să se asigure că nu vine nimeni. Nu voia să fie luat prin surprindere. Senzația că nu era singur, că mai erau și *alții* acolo era tot mai puternică și deloc plăcută. Nimic bun nu se putea găsi pe acel mal al râului Dever-Tete Whye; măcar de atâta lucru era sigur. Se simți mult mai bine când își puse hamul pentru pistol și vârî Rugerul în toc. Arma îl transforma într-o altă persoană care nu-i era întotdeauna pe plac. Însă aici, pe celălalt mal al râului Whye, era fericit să simtă greutatea pistolului lângă pieptul lui, fericit să fie acea persoană: acel *pistolar*.

De mai departe, dinspre est, se auzi ceva zbierând ca o femeie în chinurile morții. Jake știa că-i doar o pisică de stâncă – le mai auzise și înainte, când se scăldase sau pescuise în râu împreună cu Benny –, dar tot puse mâna strâns pe patul pistolului și o ținu acolo până când zbieretul încetă. Ete luase poziția de „reverență", cu lăbuțele din față depărtate, capul plecat și fundulețul ridicat spre cer. De obicei, când stătea așa însemna că vrea să se joace, însă acum numai la joacă nu îndemnau colții lui dezgoliți.

– E în regulă, îl liniști Jake.

Scotoci iarăși prin bagaje (nu-i dăduse prin cap să ia cu el o desagă de șa) până când găsi o cârpă cu carouri roșii. Eșarfa lui Slightman cel Bătrân, pe

care o furase în urmă cu patru zile de sub masa din casa argaților, unde o scăpase administratorul moșiei în timpul unei partide de cărți și uitase de ea.

Halal hoț mai sunt, își spuse băiatul. *Mai întâi am furat pistolul tatălui meu, acum mucitoarea tăticului lui Benny. Nu-mi dau seama dacă-i un progres sau o decădere.*

Și auzi vocea lui Roland răspunzându-i: *Faci ceea ce ai fost chemat să faci. Ce-ar fi să nu te mai bați atâta cu pumnii în piept și să treci la treabă?*

Cu basmaua în mână, Jake se uită la Ete și îi spuse:

– Chestia asta funcționează mereu în filme. Dar habar n-am dacă merge și în viața reală... mai ales după atâtea săptămâni.

Duse bucata de cârpă spre bumbler, iar acesta își întinse gâtul lung și o adulmecă cu delicatețe.

– Găsește mirosul ăsta, Ete. Găsește-l și ia-i urma.

– Ete!

Rămase pe loc, cu ochii la Jake.

– Ăsta, tolomacule, repetă Jake, dându-i iarăși să miroasă basmaua. Găsește! Haide!

Ete se ridică, se învârti în loc de două ori, apoi plecă agale pe mal, spre nord. Din când în când mai amușina terenul pietros, însă părea mult mai interesat de urletul de muribundă al pisicii de stâncă. Jake își urmări prietenul simțind cum îi dispare orice urmă de speranță din suflet. În fine, văzuse pe unde o luase Slightman. Ar putea să renunțe la ajutorul lui Ete, să se ducă în direcția aia, să dea o tură, să vadă ce e de văzut.

Ete vru să se întoarcă spre Jake, dar se opri brusc. Adulmecă pământul mai aproape de băiat. Pe acolo o fi ieșit Slightman din râu? Foarte posibil. Ete scoase un plescăit meditativ, apoi o luă spre dreapta lui – adică spre est. Se strecură ușor printre două stânci. Iar, Jake, revigorat de un licăr de speranță, se urcă pe cal și îl urmă.

6

Nu ajunseseră prea departe când Jake își dădu seama că Ete mergea pe o potecă adevărată, ce șerpuia pe terenul accidentat, pietros și arid de pe acest

mal al râului. Începu să vadă urme de tehnologie: un cablu electric ruginit, ceva ce semăna cu o placă de circuite imprimate ieșind din nisip, cioburi de sticlă mai mici și mai mari. În umbra unei lespezi mari, observă o sticlă ce părea întreagă. Descălecă, o ridică de jos, o goli de nisipul strâns numai Dumnezeu știa de câte zeci (sau sute) de ani și se uită la ea cu atenție. Pe o parte, cu litere în relief, era o denumire pe care o recunoscu imediat: Nozz-A-La.

– Băutura preferată a scamatorilor din întreaga lume, murmură Jake, lăsând sticla jos.

Alături se afla un pachet mototolit de țigări. Îl netezi și văzu un desen care reprezenta o femeie cu buze roșii, pălărie roșie, și o țigară ținută elegant între două degete lungi. Numele mărcii era PARTI.

Între timp, Ete se oprise la vreo zece, doisprezece metri mai în față și se uita la el peste umăr.

– Bine, spuse Jake. Vin acum.

Alte poteci se alăturară celei pe care mergeau ei, iar Jake își dădu seama că se afla pe o continuare a Drumului de Est. Ici și colo observă și câteva urme răzlețe de cizme și altele, mai mici și mai adânci – acestea se aflau mai spre marginea drumului, adăpostit de pereți înalți de stâncă, unde vânturile puternice ajungeau mai rar. Bănui că urmele de cizme îi aparțineau lui Slightman, iar cele mai adânci erau ale lui Andy. Alte urme nu se mai vedeau. Dar *vor fi*, nu peste multe zile. Urmele cailor cenușii ai Lupilor venind dinspre est. Și acelea vor fi adânci. Adânci ca urmele lui Andy.

În față, poteca urca peste un deal. De-o parte și de alta ei creșteau, amintind de tuburile de orgă, cactuși incredibil de hidoși, ale căror brațe cilindrice arătau în toate direcțiile. Acolo se oprise Ete. Se uita în jos la ceva și parcă râdea din nou. Jake se apropie de bumbler, simțind mirosul iute și amar al cactușilor ce-i aduse aminte de paharele cu martini pe care obișnuia să le bea tatăl lui.

Ajunse lângă Ete și se uită și el în jos. La poalele dealului, în dreapta, se afla o alee desfundată. O poartă glisantă încremenise pe jumătate deschisă în urmă cu o veșnicie, probabil cu mult înainte ca Lupii să înceapă să fure copiii din Ținuturile de Hotar. Dincolo de ea se înălța o clădire cu acoperiș arcuit. Lui Jake îi tresăltă inima de bucurie când văzu lumina albă ce ieșea prin ferestrele mici. Nu provenea de la lumânări și nici de becuri (sau „lumini cu scântei", cum le zicea Roland). Numai tuburile de neon puteau arunca lumina aceea.

În viaţa lui din New York, lumina fluorescentă îi amintea doar de lucruri triste, plictisitoare: magazine uriaşe, unde marfa este în permanenţă la reduceri, dar unde niciodată nu găseşti ce cauţi; după-amiezi somnoroase petrecute la şcoală, când profesorul turuie fără încetare despre drumurile comerciale din China Antică, sau despre resursele minerale ale Perului şi când afară ploaia cade fără contenire şi când ai senzaţia că nu vei mai auzi niciodată soneria vestind sfârşitul orelor; cabinetul doctorului unde te întinzi, înfrigurat şi stânjenit, doar cu chiloţeii pe tine pe masa de examinare acoperită cu cearşaf din hârtie de unică folosinţă şi când ştii, cumva, că o să ţi se facă o injecţie.

Însă în noaptea aceasta, luminile albe îl înveseliră.

– Bravo, băiete, îi spuse lui Ete.

În loc să-şi repete numele, aşa cum făcea mereu ca răspuns la felicitările primite, bumblerul se uită dincolo de Jake şi începu să mârâie. În aceeaşi clipă poneiul tropăi pe loc şi scoase un nechezat nervos. Jake trase de hăţuri, dându-şi seama că mirosul acela amar (însă nu chiar neplăcut) de gin şi de ienupăr devenise mai tare. Privi în jur şi văzu la dreapta lui două braţe ţepoase de cactus care se întindeau, se roteau încet înspre el. Se auzi un scrâşnet slab, şi din trunchiul central al cactusului începu să curgă seva albă. În lumina lunii, Jake văzu că ţepii care se apropiau de el erau lungi şi haini. Creatura îi simţise mirosul, creatura era flămândă, creatura voia să-l mănânce.

– Haide, îi spuse lui Ete şi lovi uşor poneiul cu călcâiele.

Calul nu avu nevoie de alt îndemn şi coborî dealul într-un trap mai rapid, îndreptându-se către clădirea cu luminile fluorescente. Ete mai aruncă o privire suspicioasă spre cactus şi se grăbi să-i ajungă din urmă.

7

Jake ajunse la aleea desfundată şi se opri. La vreo cincizeci de metri mai la vale drumul era traversat de şine de tren care se îndreptau spre Devar-Tete Whye, peste care treceau pe un pod scund. Oamenii buni din Calla, acei *folken*, numeau podul „digul de peste apă". Cei mai bătrâni îi spuneau „digul *diavolului*".

– Pe șinele astea trec trenurile care-i aduc pe bolânzi din Bubuit de Tunet, îi șopti el lui Ete.

Simțise el, oare, smucitura Grinzii? Jake era sigur că o simțise. Și credea că atunci când vor pleca din Calla Bryn Sturgis – *dacă* vor pleca vreodată din Calla Bryn Sturgis – o vor face pe șinele acestea.

Mai rămase o clipă acolo, cu picioarele scoase din scări, apoi își îndemnă poneiul pe aleea desfundată, spre clădire. I se părea că seamănă cu o baracă din prefabricate dintr-o bază militară. Lui Ete îi era greu să se țină după el tropăind cu picioruşele-i micuțe pe aleea denivelată. Pavajul acela spart putea fi periculos și pentru cal. Imediat ce trecură de poarta încremenită, Jake descălecă și se uită în jur după ceva de care să își priponească poneiul. În apropiere se aflau niște tufe, dar ceva îi spuse că se aflau *mult prea aproape.* Că erau mult prea *evidente.* Duse poneiul mai departe, până la fundația clădirii, se opri și îl căută din ochi pe Ete.

– Stai!

– Stai! Ete! Eik!

În spatele unui morman de lespezi erodate ca niște piese Lego pentru copiii de uriași, Jake descoperi alte tufe. Consideră că era mai potrivit să-și priponească aici calul. Îi mângâie botul lung și mătăsos și îi spuse:

– Nu durează mult. Ai să fii cuminte?

Căluțul fornăi și păru a da din cap. Ceea ce, așa cum știa prea bine Jake, nu însemna absolut nimic. Și, oricum, poate că-și făcuse griji degeaba. Dar prevederea e mama înțelepciunii. Se întoarse pe alee și se aplecă să-l ia în brațe pe Ete. Chiar atunci se aprinseră o mulțime de lumini puternice țintuindu-l în loc, ca pe un gândac pe o lamelă de microscop. Cu Ete susținut în curbura unui braț, Jake își ridică cealaltă mână ca să-și ferească ochii. Bumblerul scânci speriat și clipi des din pleoape.

Nu urmă niciun strigăt de avertisment, nu se auzi nicio voce aspră care să-i ceară să se identifice. Prin urmare, bănui Jake, luminile fuseseră aprinse de senzori de mișcare. Și acum, ce? Urmează tir de mitralieră dirijat de computere bipolare? Năvălesc peste el o droaie de roboței ucigași precum ăia pe care îi omorâseră Roland, Eddie și Susannah în poiana unde începea Grinda? Sau poate va cădea peste el o plasă, imobilizându-l, așa cum văzuse la televizor într-un film despre vânătoarea în junglă?

Jake se uită în sus. Nici urmă de plasă. Şi nici de mitraliere. Porni din nou, ocolind cu grijă gropile adânci şi sărind peste o gură de canal. Mai încolo aleea era înclinată şi crăpată, dar cât de cât întreagă.

– Poţi să te dai jos, acum, îi spuse el lui Ete. Măi, frate, da' greu te-ai mai făcut. Ai grijă, sau te pun la dietă.

Privi în faţă, mijindu-şi ochii şi ferindu-i de lumina orbitoare. Luminile erau aliniate chiar sub acoperişul arcuit al clădirii din prefabricate. Îi proiectau umbra în spate, lungă şi neagră. Observă câteva hoituri de pisici de stâncă, două la stânga şi alte două la dreapta. Trei erau descompuse până la stadiul de schelet. Al patrulea putrezise zdravăn, însă Jake reuşi să vadă că avea o gaură în el, prea mare să fi fost făcută de un glonţ. Probabil că fusese o arbaletă. Şi se simţi mai liniştit la gândul că nu avea de-a face cu arme ale tehnologiei ultra-avansate. Şi totuşi, cât de nebun era să mai rămână fie şi o secundă în locul ăsta, în loc să o ia la goană spre râu şi spre Calla de pe celălalt mal? Păi, nu?

– Nebun, se gratulă singur.

– Bun-bun, fu de acord Ete, tropăind lângă piciorul lui.

După un minut ajunseră la uşa clădirii. Deasupra ei era o placă ruginită pe care scria:

NORTH CENTRAL POSITRONICS
Coridorul de Nord-Est
Arc Quadrant

AVANPOSTUL **16**

Securitate medie

PAROLĂ VOCALĂ DE ACCES

Iar pe uşă, atârnând strâmb în cele două cuie rămase, era un alt anunţ. O glumă? O poreclă? Lui Jake i se păru a fi câte puţin din fiecare. Literele erau sugrumate de rugină şi roase de nisipul şi pietrişul aduse de vânt în numai Dumnezeu ştie cât de mulţi ani.

BINE AŢI VENIT LA DOGAN

8

Jake se aştepta ca uşa să fie încuiată şi nu fu dezamăgit în această privinţă. Clanţa se mişcă doar un pic sub apăsarea mâinii lui şi îşi spuse că, fără doar şi poate, atunci când fusese nouă, nu se clintise nici măcar atât. În stânga uşii se afla un panou, de asemenea ruginit, cu un buton şi un difuzor cu grilă. Dedesubt scria **VOCE**. Jake întinse mâna spre buton şi, pe neaşteptate, toate luminile se stinseră, lăsându-l într-o beznă totală. *Sunt acţionate de un temporizator*, îşi zise el. *Reglat la un interval cam scurt. Sau, poate, doar au obosit, aşa cum au obosit toate cele lăsate în urmă de Marii Străbuni.*

Ochii săi se readaptară la lumina lunii şi văzu din nou panoul din stânga uşii. Bănuia cam care putea fi parola. Apăsă butonul.

– BINE AŢI VENIT LA AVANPOSTUL 16, se auzi o voce.

Jake se dădu înapoi tresărind puternic şi înăbuşindu-şi un strigăt de uluire. Sigur că se aşteptase la o voce, însă nu la una atât de asemănătoare cu cea a Monoului Blaine. Mai degrabă, se aşteptase la graiul tărăgănat al lui John Wayne care să-l numească „micuţul cowboy".

– ACESTA ESTE UN AVANPOST CU SECURITATE MEDIE. AVEŢI ZECE SECUNDE PENTRU A ROSTI PAROLA. NOUĂ... OPT...

– Nouăsprezece, zise Jake.

– PAROLĂ INCORECTĂ. MAI PUTEŢI ÎNCERCA O DATĂ. CINCI... PATRU... TREI...

– Nouăzeci şi nouă, spuse Jake.

– MULŢUMIM.

Uşa se deschise.

9

Jake şi Ete intrară într-o încăpere ce-i aminti băiatului de uriaşa zonă de comandă de sub oraşul Lud pe unde mersese cu Roland pe urmele sferei de oţel care avea să-i ducă la leagănul lui Blaine. Firește, sala aceasta era mai mică, însă multe din cadranele şi panourile ei erau la fel. În faţa unora dintre pupitre se

aflau scaune cu rotile, pentru ca ocupanții lor să nu fie nevoiți să se ridice în picioare când se deplasau dintr-un loc în altul. Se simțea un susur constant de aer proaspăt și se auzea hârâitul aspru al instalației care îl producea. Și, chiar dacă trei sferturi dintre panouri erau luminate, încă mai rămâneau o mulțime închise. Bătrâne și ostenite: avusese dreptate în această privință. Într-un colț se afla un schelet rânjit în rămășițele unei uniforme kaki închis.

Pe o latură a sălii se înșiruiau multe monitoare, amintindu-i lui Jake de biroul tatălui său de acasă – deși acolo nu erau decât trei, câte unul pentru fiecare rețea de televiziune, iar aici erau... Începu să le numere. Treizeci. Imaginile de pe trei dintre ele erau atât de pline cu purici, încât nu-și putu da seama ce anume reprezentau ele. Două se dădeau peste cap foarte repede, probabil pentru că li se paradise sincronizarea pe verticală. Patru erau stinse. Pe celelalte douăzeci și unu se vedeau imagini clare la care Jake se holbă din ce în ce mai uluit. Pe vreo șase se vedeau diferite bucăți din deșert, inclusiv dealul străjuit de cactușii diformi. Alte două arătau avanpostul – Doganul – din spate și dinspre alee. Sub acestea erau alte trei monitoare pe care se vedeau imagini din interiorul Doganului. O încăpere ce putea fi o magazie de provizii sau o bucătărie. Un dormitor mic, cu opt paturi suprapuse – pe unul din cele de sus Jake observă un alt schelet. Pe al treilea ecran era chiar sala de comandă, surprinsă de undeva, de sus. Jake se văzu pe sine și îl văzu și pe Ete. Mai era un ecran cu o bucată din calea ferată, și încă unul cu râul Whye văzut de pe malul acesta, splendid sub clarul de lună. În colțul din dreapta se putea observa „digul de peste apă" cu șinele de tren.

Jake rămase mut de uimire în fața imaginilor de pe celelalte opt monitoare încă funcționale. Într-una se vedea prăvălia lui Took, întunecată și pustie pe timpul nopții. Într-alta, Pavilionul. Alte două monitoare prezentau strada principală din Calla din unghiuri diferite. Un altul – biserica Doamna Liniștii Noastre. Și pe altul se vedea camera de zi din casa parohială – se vedea *dinăuntru*, nu prin fereastră! Jake chiar o văzu pe Bambiloi, pisica Părintelui, dormind încolăcită în fața căminului. Pe celelalte două ecrane erau niște imagini pe care Jake le presupuse a fi luate din cătunul oamenilor manni (nu avea de unde să fie sigur, căci nu fusese acolo).

Unde mama naibii sunt toate camerele *astea?* se întrebă Jake. *Cum de nu le vede nimeni?*

Nu le vede nimeni pentru că sunt foarte mici, își răspunse singur. Și pentru că au fost bine camuflate. *Zâmbiți, sunteți la Camera Ascunsă!*

Dar biserica... și casa parohială... nici nu *existaseră* în Calla până în urmă cu câțiva ani. Și *înăuntru? În interiorul* casei parohiale? Cine a pus camera de luat vederi acolo, și când?

Jake nu știa când, dar bănuia cine. Slavă Domnului că stătuseră de vorbă afară, pe terasă, sau pe pajiște. Cu toate acestea, oare cât de mult au aflat Lupii – sau stăpânii lor? Cât de mult au înregistrat mașinăriile astea diabolice, *curvele* astea de mașinării diabolice?

Cât de mult au înregistrat și au transmis?

Jake simți că îl dor mâinile și își dădu seama că strânsese pumnii atât de tare, încât îi intraseră unghiile în carne. Și-i descleștă cu greu. Se tot aștepta să audă vocea din difuzorul de la ușă – vocea aceea care semănă într-un mod atât de sinistru cu cea a lui Blaine – luându-l la rost, întrebându-l ce caută acolo. Dar nu se auzea nimic altceva în afară de zumzetul aparaturii și de fâsâitul enervant al ventilației. Se uită peste umăr și văzu că ușa pe care intraseră se închisese în urma lor pe balamale pneumatice. Nu se îngrijoră; probabil că se va deschide mult mai ușor din partea aceasta. Iar dacă nu, bunul și dragul număr nouăzeci și nouă îl va salva din nou. Își aduse aminte cum se prezentase în fața oamenilor buni din Calla strânși în pavilion, în seara aceea care acum îi părea ca aparținând altei vieți: *Sunt Jake Chambers, fiu al lui Elmer, din neamul lui Eld,* le spusese el. *Din ka-tet-ul lui Nouăzeci și Nouă.* De ce spusese una ca asta? Habar n-avea. Nu știa decât că se întâmplau din nou tot felul de lucruri. Pe vremuri, la ora de literatură engleză, domnișoara Avery le citise o poezie a lui William Butler Yeats, intitulată „A doua venire". Era ceva despre un șoim care se rotește iar și iar cu o mișcare turbionară – adică într-un fel de cerc, după cum le explicase domnișoara Avery. Însă aici lucrurile se mișcau în spirală, nu în cerc. Pentru Ka-Tet-ul lui Nouăsprezece (sau al lui Nouăzeci și Nouă, căci Jake era aproape convins că reprezentau unul și același lucru) treburile se precipitau, în vreme ce lumea din jurul lor înainta în vârstă, se destrăma, înceta să mai funcționeze, se descuama. Ca și cum s-ar fi aflat în mijlocul ciclonului care o purtase pe Dorothy pe Tărâmul lui Oz, unde vrăjitoarele erau adevărate, iar scamatorii erau la putere. În inima lui, Jake știa că este foarte normal ca ei să vadă iar și iar aceleași lucruri, și din ce în ce mai des, pentru că...

Surprinse o mișcare pe unul din ecrane. Se uită într-acolo și îi văzu pe tăticul lui Benny și pe Andy, Robotul Mesager, cum coborau de pe dealul străjuit de cactuși. Brațele cilindrice ale plantelor se balansară înainte, încercând să le blocheze calea – și, foarte posibil, să-i înțepe. Însă Andy chiar nu avea de ce să se teamă de santinelele cu spini. Întinse mâna și, fără pic de efort, frânse în două unul din brațele cactusului. Din bucățile căzute pe jos începu să curgă un soi de mâzgă albă. Poate că nici nu era sevă, își spuse Jake. Poate că era sânge. În orice caz, celălalt cactus se retrase la iuțeală. Andy și Ben Slightman se opriră, foarte posibil ca să discute despre ce tocmai se întâmplase. Rezoluția imaginii de pe monitor nu era suficient de clară ca să-și dea seama dacă gura omului se mișcă sau nu.

Jake fu copleșit de un sentiment de panică absolut crâncenă. Parcă tot corpul i se îngreunase ca tras în jos de forța gravitațională a vreunei planete uriașe, ca Jupiter sau Saturn. Nu putea să respire; pieptul nici nu i se mai mișca. *Probabil că așa s-ar fi simțit și Bălăioara*, își spuse el, complet aiurea, *dacă s-ar fi trezit la timp să-i audă pe cei Trei Urși întorcându-se acasă.* Sigur, el nu mâncase cerealele urșilor, nu sfărâmase scăunelul Ursulețului cel Mic, dar cunoștea prea multe secrete. Iar toate aceste secrete se reduceau, de fapt, la *unul singur*. Un singur secret monstruos.

Acum cei doi o porniră mai departe. Spre Dogan.

Ete se uita la el neliniștit, cu gâtul cel lung întins la maximum, dar Jake nici nu-l vedea. În fața ochilor i se deschideau flori negre. Va leșina curând. Îl vor găsi întins pe jos. Ete va încerca să-l apere, dar se va ocupa Ben Slightman de el, dacă Andy nu va dori să se atingă de bumbler. Afară erau patru pisici de stâncă moarte, iar tăticul lui Benny o omorâse cel puțin pe una din ele cu arbaleta. Așa că un billy-bumbler micuț și vorbăreț nu va fi o problemă pentru el.

Ce faci, ai de gând să te comporți ca un laș? îl întrebă Roland în mintea lui. *Păi, dacă ești așa mișel, de ce te-ar ucide? De ce nu te-ar surghiuni la vest, împreună cu toți cei vrednici de dispreț, care au uitat chipurile taților lor?*

Iar vorbele astea îl făcură să-și revină. Aproape complet. Trase aer în piept, adânc și prelung, simțind cum îi ard plămânii. Și apoi îl dădu afară cu un șuierat exploziv. Apoi se plesni peste obraji cât putu de tare.

– *Eik!* îl dojeni Ete pe un ton șocat.

– Nu-i nimic, îl liniști Jake.

Se uită la monitoarele cu bucătăria și cu dormitorul și îl alese pe cel din urmă. În bucătărie nu aveau unde să se ascundă. Sigur, s-ar fi putut să fie un dulap pe undeva pe acolo. Dar dacă nu era? În cazul ăsta ar fi pus-o rău de tot.

– Vino, Ete, spuse și ieși din sală, lăsând în urmă bâzâitul aparatelor și lumina albă a tuburilor de neon.

10

Dormitorul păstra amintiri de mirodenii vechi: scorțișoară și cuișoare. Involuntar, Jake se întrebă dacă nu cumva simțiseră aceeași aromă și primii arheologi care pătrunseseră în mormintele din piramide. Scheletul tolănit pe patul din colț îi rânjea cu ospitalitate. *Ai chef să tragi un pui de somn, micuțule cowboy? Eu trag unul lung!* Pe cutia toracică luceau straturi mătăsoase de pânze de păianjen, și, la fel de mașinal ca mai înainte, Jake se întrebă câte generații de păienjenei s-or fi născut în cavitatea aceea goală. Observă o mandibulă pe una dintre perne, și o amintire cumplită se deșteptă. Pe vremuri, într-o lume în care el murise, pistolarul găsise un os exact ca acesta. Și îl folosise.

În mintea lui Jake se învârteau două întrebări practice și o hotărâre încă și mai practică. Câtă vreme va trece până când cei doi vor ajunge aici și dacă îi vor descoperi sau nu poneiul. Acestea erau întrebările. Dacă și Slightman venise călare, atunci cu siguranță că prietenosul căluț al lui Jake și-ar fi salutat deja cunoștința. Din fericire, Slightman venise pe jos, la fel ca data trecută. Și Jake ar fi venit pe jos dacă ar fi știut că destinația lui se află la doar un kilometru la est de râu. Însă, atunci când se furișase de pe moșie, habar nu avusese că *avea* o destinație.

Hotărârea era să-i ucidă pe amândoi, și pe omul din tinichea, și pe cel din carne și oase. Dacă putea. Andy s-ar putea să-i dea ceva bătaie de cap, dar ochii lui bulbucați, din sticlă albastră, păreau a fi punctul lui vulnerabil. Dacă l-ar putea orbi cumva...

Va fi apă, dacă asta va fi vrerea Domnului, îl auzi pe pistolar care nu voia să-i mai iasă din cap. *Tu trebuie să te ascunzi undeva. Unde?*

Nu pe priciuri. Se vedeau toate pe monitor și nu avea cum să imite un schelet. Sub unul din cele două din spate? Riscant, dar va trebui să se mulțumească cu atât... doar dacă nu cumva...

Jake observă o altă ușă. Se repezi la ea și o deschise. Era o debara, iar debaralele sunt ascunzători minunate. Aceasta, însă, era plină ochi cu tot felul de aparate electronice pline de praf, puse de-a valma.Câteva se rostogoliră afară.

– Căcat! șopti el agitat.

Le înghesui înapoi înăuntru și închise ușa debaralei. Bine, înseamnă că trebuie să se ascundă sub unul din paturile acelea din...

– BINE AȚI VENIT LA AVANPOSTUL 16, bubui vocea înregistrată.

Jake tresări puternic, se uită la stânga și observă o altă ușă întredeschisă. Să încerce să vadă ce-i acolo, sau să se repeadă sub unul din paturile din capătul dormitorului? Ar fi avut vreme să încerce una dintre ascunzători, însă nu pe amândouă.

– ACESTA ESTE UN AVANPOST CU SECURITATE MEDIE.

Jake se duse la ușă, și foarte bine făcu, pentru că Slightman nu aștepta ca înregistrarea să-și isprăvească discursul. Din difuzoare se auzi vocea lui spunând „Nouăzeci și nouă", apoi mulțumirile computerului.

Era o altă debara, doar cu două sau trei cămăși destrămate într-un colț și un poncho plin de praf agățat într-un cui. Aerul de aici era la fel de plin de praf ca și ponchoul, iar Ete strănută delicat de câteva ori când intră în debara, în urma lui Jake.

Băiatul se lăsă în genunchi și puse un braț în jurul gâtului subțirel al billy-bumblerului.

– Să nu mai faci așa dacă nu vrei să ne omoare pe amândoi, îi zise el. Fii cuminte, Ete.

– Minte, Ete, îi șopti bumblerul arătând că a înțeles și îi făcu cu ochiul.

Jake trase ușa spre ei, lăsând-o întredeschisă, așa cum o găsiseră. Și începu să spere.

11

Îi auzea bine – chiar *mult prea* bine. Își dădu seama că toată clădirea era înțesată cu microfoane și difuzoare. Iar gândul acesta nu-l liniști câtuși de puțin. Pentru că, dacă el și Ete îi auzeau *pe ei*...

Despre cactuși discutau acum, sau, mai degrabă, despre cactuși vorbea Slightman de unul singur. Le zicea „cactuci" și voia să priceapă de ce erau atât de agitați.

– Cu siguranță că din cauza altor pisici de stâncă, sai, îi răspunse Andy cu vocea lui îndatoritoare și ușor afectată.

Eddie spunea că Andy îi aduce aminte de robotul C3PO din *Războiul stelelor,* film a cărui premieră Jake o așteptase cu nerăbdare. Și o ratase cu mai puțin de o lună.

– E sezonul lor de împerechere.

– Mă faci să râd, spuse Slightman. Vrei să zici că cactucii nu-și dau seama ce pot prinde și ce nu? Crede-mă când îți zic că a mai fost cineva pe aici. Și nu cu mult timp în urmă.

Jake rămase ca trăsnit, aducându-și aminte de ceva: oare podeaua din Dogan era acoperită cu praf? Fusese mult prea ocupat să caște ochii la panourile de control și la monitoare și nici n-o băgase în seamă. Dacă el și cu Ete lăsaseră urme, cei doi le observaseră deja, iar conversația asta despre cactuși era doar o prefăcătorie destinată auzului lor, iar în toată vremea aceasta ei se strecurau tiptil spre ușa dormitorului.

Jake își scoase Rugerul din tocul de la subsuoară și îl strânse în mâna dreaptă, cu degetul mare pe siguranța trăgaciului.

– Conștiința vinovată ne transformă pe toți în lași, zise Andy cu emfază, pe un ton ce părea a spune „mie-unul-nu-mi-pasă-dar-m-am-gândit-că-tu-vrei-să-știi". Aceasta este o adaptare liberă a...

– Mai tacă-ți fleanca, sac de cuie și sârme ce ești, mârâi Slightman. Nu...

Și scoase un țipăt. Ete se crispă și i se ridică blana pe ceafă. Începu să mârâie gros. Jake îl apucă de bot.

– Dă-mi drumul! zbieră Slightman. Lasă-mă!

– Dar, bineînțeles, sai Slightman, păru îngrijorat Andy. Doar ce ți-am apăsat ușor o terminație nervoasă de la cot. Ca să produc un rău permanent, ar fi fost nevoie să aplic o presiune de vreo nouăzeci și ceva de atmosfere.

– De ce naiba să faci una ca asta? se văicări ofensat administratorul. Nu fac eu tot ce vrei, ba chiar mai mult? Nu-mi pun eu pielea pe băț pentru băiatul meu?

– Și pentru câteva mici beneficii personale, spuse Andy pe un ton insinuant. Ochelarii... mașina de făcut muzică din desaga de la șa... și, să nu uităm...

– Știi foarte bine de ce fac toate astea și ce s-ar întâmpla dacă aș fi descoperit, spuse Slightman fără urmă de smiorcăială în voce.

Acum tonul lui era al unui om respectabil, dar nespus de ostenit. Jake îl ascultă cu groază tot mai mare. Dacă va scăpa de aici și îl va demasca pe tăticul lui Benny, trebuia să fie sigur că nu face nicio greșeală, și că acesta este cu adevărat un nemernic trădător.

– Da, ai dreptate, adevăr spui că am și câteva beneficii mărunte, mulțumesc-u-ți foarte mult. Am ochelari, ca să văd mai bine cum să-i trădez pe oamenii pe care îi cunosc de o viață. Mașina de făcut muzică, pentru ca să nu aud cum mă mustră acea conștiință despre care tot dai din gură vrute și nevrute și să pot să dorm noaptea. Și după aia te apuci de mă ciupești de cot de-mi ies ochii Rizei naibii din *cap*.

– Ai dreptate, spuse Andy, cu voce schimbată, aducându-i din nou aminte lui Jake de Blaine.

Cum ar fi fost ca Tian Jaffords să audă vocea *aceasta*? Cum ar fi fost s-o audă Vaughn Eisenhart? Sau Overholser? Sau ceilalți *folken*, ceilalți oameni buni din Calla?

– Mă împroașcă cu ocări și nu scot nicio șoaptă de protest, necum să mai ridic mâna la ei. „Vino-ncoace, Andy. Dù-te-ncolo, Andy. Tacă-ți gura aia mare. Nu mai cânta cântecele alea prostești. Nu ne spune viitorul, pentru că nu vrem să ni-l cunoaștem." Așa că nu-l mai spun decât Lupilor, pentru că ei vor să asculte vești care să-i întristeze, iar eu le dau, așa să știi, căci pentru mine fiecare lacrimă vărsată este o picătură de aur. „Nu ești decât un morman de becuri și cabluri", îmi zic ei. „Zi-ne cum o să fie vremea, cântă copiilor un cântec de leagăn și du-te naibii de-aici". Iar eu le permit să mă trateze astfel. Căci ăsta-s eu, Andy cel Prost, jucăria copiilor și ciuca bătăii de joc a tuturor. Dar de *tine*, sai, nu voi accepta să fiu batjocorit. Speri să ai un viitor în Calla după atacul Lupilor, nu-i așa?

– Știi foarte bine că așa este, răspunse atât de încet Slightman încât Jake abia îl auzi. Merit asta.

– Îți dorești să trăiești mai departe în Calla, alături de fiul tău, commala să vă fie de cap! Și s-ar putea să reușești. Numai că acum viitorul tău depinde de mai mult decât de moartea străinilor. *Depinde și de tăcerea mea.* Îți cer în schimb să-mi arăți respect.

– Asta-i absurd, spuse Slightman după o pauză scurtă.

Din ascunzătoarea sa, Jake era sută la sută de acord cu faptul că era pur și simplu *absurd* ca un robot să pretindă respect. Însă la fel de absurd fusese și ursul cel uriaș care patrula prin pădurea pustie; la fel fusese și morlocul ce voia să pătrundă tainele computerelor bipolare; la fel și trenul al cărui unic scop în viață era să asculte și să rezolve ghicitori.

– Și, fii atent la chestia asta și răspunde-mi: cum să te respect, când nu mă respect nici măcar pe mine?

Se auzi un țăcănit metalic asemănător cu cel pe care îl scosese Blaine atunci când simțise cum îl învăluie absurdul, amenințând să-i prăjească circuitele logice. Apoi Andy zise:

– Niciun răspuns, nouăsprezece. Conectează-te și dă raportul, sai Slightman. Hai să terminăm odată.

– Bine.

În următoarele treizeci-patruzeci de secunde nu se auzi decât păcănit de taste, urmat apoi de un fluierat modulat, foarte ascuțit, care-i dădu fiori lui Jake și-l făcu pe Ete să scâncească din fundul gâtului. Băiatul nu mai auzise în viața lui un asemenea sunet; absolut firesc: Jake era din New Yorkul anului 1977, iar cuvântul *modem* nu însemna nimic pentru el.

Sunetul strident de întrerupse brusc. Urmă o clipă de tăcere. Apoi se auzi:

– AICI ALGUL SIENTO. VĂ VORBEȘTE FINLI O'TEGO. ROSTIȚI PAROLA. AVEȚI ZECE SECU...

– Sâmbătă, spuse Slightman, făcându-l pe Jake să se încrunte scormonind printre amintiri: mai auzise vreodată numele acestei zile a săptămânii de când venise în Calla? Parcă nu.

– MULȚUMESC. ALGUL SIENTO CONFIRMĂ PAROLA. SUNTEM CONECTAȚI.

Alt șuierat strident.

– RAPORTEAZĂ, SÂMBĂTĂ.

Slightman începu să povestească cum îi urmărise pe Roland și pe „cel tânăr" la Peștera Vocilor, în care acum se afla un fel de ușă, foarte posibil adusă acolo prin vrăjile făcute de manni. Zise că-și folosise ocheana, și reușise astfel să vadă foarte bine...

– Telescopul, îl întrerupse Andy, cu binecunoscuta-i voce serviabilă și puțin afectată. Instrumentele acelea se numesc telescoape.

– Poate vrei *tu* să dai raportul în locul meu, Andy, ce zici? se interesă Slightman cu sarcasm usturător.

– Mii de scuze, se miorlăi robotul. Mii de scuze, mii de scuze, continuă, continuă, te descurci de minune.

Urmă o pauză, iar Jake și-l imagină pe administrator încercând să-i arunce lui Andy o privire ucigătoare, însă nereușind din cauză că trebuia să-și dea prea mult capul pe spate. În cele din urmă, își reluă relatarea.

– Și-au lăsat caii în vale și au urcat pe jos. Aveau la ei un sac trandafiriu în care era ceva greu, pentru că îl treceau dintr-o mână în alta. Era ceva cu colțuri acolo înăuntru; mi-am dat seama când m-am uitat prin ocheana-telescop. Pot să-mi dau cu presupusul?

– DA.

– Cred că sunt două variante. Prima: s-ar putea să fi pus la loc sigur vreo două-trei din cărțile mai prețioase ale Părintelui. Dacă așa stau lucrurile, cred că ar trebui trimis acolo un Lup ca să le distrugă, imediat după ce misiunea principală va fi dusă la bun sfârșit.

– DE CE?

Nici urmă de inflexiune în vocea aceasta înghețată. Jake era convins că nu aparținea unei ființe omenești. Doar auzind-o și se simțea neputincios și speriat.

– Cum adică, de ce? Ca să-i dați o lecție, spuse Slightman ca și cum ar fi fost de la sine înțeles. Să-i dați o lecție preotului!

– ÎN CURÂND CALLAHAN VA FI DINCOLO DE LECȚII, spuse vocea. CARE ESTE A DOUA VARIANTĂ?

Acum Slightman părea zguduit. Iar Jake spera din tot sufletul ca jigodia asta trădătoare chiar să se *simtă* prost. Bun, încerca să-și apere fiul, unicul său copil, dar de ce credea el că asta i-ar fi dat dreptul să...

– Poate că erau hărți, zise Slightman. M-am gândit mult, mult, și am ajuns la concluzia că un om care are cărți poate avea și hărți. Poate că le-a dat hărți cu

Regiunile de Est dinspre Bubuit de Tunet – că nu s-au ferit să spună că într-acolo vor porni după ce-și termină treaba. Dar dacă hărți au ascuns în peșteră, de cap să le fie, chiar dacă vor scăpa cu viață din toată povestea asta. Pentru că la anul, nordul va fi la est și, foarte posibil, în anul următor va schimba locul cu sudul.

Și, dintr-odată, în bezna plină de praf a debaralei, Jake îl avu în fața ochilor pe Andy care îl urmărea pe Slightman cum dădea raportul. Ochii electrici ai lui Andy scăpărau. Slightman nu avea de unde să știe – nimeni din Calla nu avea habar – dar sclipirea aceea rapidă era modul în care roboții de serie DNF-44821-V-63 exprimau buna dispoziție. Prin urmare, Andy râdea de Slightman.

Pentru că el știe mai multe, își zise Jake. *Pentru că el știe ce era în geanta aia. Pun pariu pe un pachet de biscuiți că așa e.*

Putea fi sigur? Oare era posibil să-și folosească harul pe un robot?

Dacă gândește, îi spuse pistolarul bine instalat în mintea lui, *atunci poți să-l atingi.*

Ce să zic... poate.

– Indiferent ce ar fi fost în sacul ăla, tot e un indiciu al naibii de bun că intenționează să ducă copiii în depresiuni, zicea Slightman acum. Nu spun că-i vor ascunde chiar în peștera *aia.*

– Nu, nu, nu în peștera *aia,* întări și Andy.

Deși tonul îi era la fel de prețios ca întotdeauna, Jake își închipui cât de repede îi sclipeau ochii cei albaștri. Cum i se „bâlbâiau".

– Prea multe voci în peștera *aia* și-i vor speria pe micuți! La naiba!

DNF-44821-V-63, Robotul Mesager. *Mesager!* Îl puteai acuza pe Slightman de trădare, dar cum să-l acuzi pe Andy de așa ceva? Pe pieptul lui era ștanțat la vedere cu ce anume se ocupa, ce anume *era.* Cuvintele acelea care explicau totul fuseseră tot timpul în fața ochilor lor. Zei ai mei!

Între timp, tăticul lui Benny își bodogănea mai departe raportul către Finli o'Tego, numit, în alte locuri, Algul Siento.

– Pe harta desenată de gemenii Tavery ne-a arătat mina Gloria, care-i la un kilometru jumate distanță de Peștera Vocilor. Pot să spun ce mai cred?

– POȚI.

– Defileul care duce la Gloria se sparge în două la vreo patru sute de metri mai la sud. La capăt se află o altă mină veche. Noi îi zicem Pasărea Cardinal Doi. Conducătorul lor, dinh-ul lor le tot zice oamenilor că are de gând să-i

ascundă pe copii în Gloria, și cred că la fel va zice și la adunarea de la sfârșitul săptămânii, cea pe care vrea s-o convoace ca să ne ceară permisiune să lupte cu Lupii. Da' cred că atunci când va veni vremea, o să-i înghesuie pe copii în Pasăre. Și o să le pună pe Suratele Oriza să stea de strajă – și în față și deasupra – și ai face bine să nu le subestimezi pe doamnele astea.

– CÂTE?

– Cred că cinci, dacă o lasă și pe Sarey Adams să dea cu farfuria. Plus niște bărbați cu arbalete. Și a pus-o și pe cafenie să învețe cum să arunce, pricepi tu, și am auzit că-i tare bună. Poate cea mai bună. Cum-necum, am reușit să aflăm unde o să fie copiii. Face o greșeală că-i pune acolo, dar nu-și dă seama. E periculos, dar i-a îmbătrânit mintea. Poate că tactica asta i-a mai fost de folos și altă dată.

Firește că i-a mai fost de folos. În Canionul Ochet, împotriva oamenilor lui Latigo.

– Acum tot ce mai trebuie să aflăm e unde se vor afla el cu băiatul și cu ăla tânăr atunci când vor veni Lupii. Poate că o să ne spună la adunare. Sau poate că o să-i zică lui Eisenhart după aia.

– ORI LUI OVERHOLSER.

– Nu. Eisenhart e de partea lui. Overholser nu e.

– TREBUIE SĂ AFLI UNDE VOR FI.

– Știu, spuse Slightman. Și vom afla, Andy și cu mine, și o să mai venim o dată în locul ăsta nefericit. Și după aia, gata. Mă jur pe Domnița Oriza și pe Omul Iisus. Atunci mă voi fi achitat de partea mea. Putem să plecăm de aici?

– Într-o clipă, sai, îi răspunse Andy. Știi bine că trebuie să-mi transmit și eu raportul.

Urmă un alt fluierat prelung și strident. Jake strânse din dinți și așteptă să se termine. Și, la un moment dat, se termină. Finli o'Tego încheie transmisia.

– Gata?

– Dacă nu cumva mai ai motive să zăbovești, cred că putem pleca, spuse Andy.

– Nu ți se pare că-i ceva schimbat pe aici? întrebă pe nepusă masă Slightman, înghețându-i lui Jake sângele în vene.

– Nu, răspunse Andy, dar nutresc un respect deosebit pentru intuiția oamenilor. Ai o presimțire, sai?

Urmă o pauză nesfârșită – cam de un minut, deși Jake știa că trebuie să fi fost mult mai scurtă. Puse mâna pe capul lui Ete și așteptă.

– Nu, zise în cele din urmă Slightman. Probabil că sunt prea agitat, acum că mai e atât de puțin. O, Doamne, cât de mult îmi doresc să se termine odată! Mi-e silă de toată povestea asta!

– Faci ce trebuie, sai.

Jake nu avea de unde să știe cum se simte Slightman, însă lui unul, compătimirea călâie din tomul lui Andy îi strepezi dinții.

– Faci *unicul* lucru care trebuie făcut. Nu-i vina ta că ești tatăl singurului geamăn fără pereche din Calla Bryn Sturgis. Știu un cântec care scoate în evidență tocmai această idee într-o manieră extrem de emoționantă. Poate dorești să-l...

– Gura! se sufocă de furie tăticul lui Benny. Gura, diavol mecanic ce ești! Mi-am vândut sufletul ăsta blestemat, și tot nu-ți ajunge? Trebuie neapărat să mă iei și peste picior?

– Dacă te-am jignit, îmi cer scuze din adâncul inimii mele, a cărei existență nu putem decât să o presupunem. Altfel spus, îți cer iertare.

Și Andy părea sincer. Părea că ar crede fiecare cuvânt rostit. Părea că nici usturoi nu mâncase, nici gura nu-i mirosea. Dar Jake n-avea nici cea mai mică îndoială că ochii lui Andy scăpărau hohote mute de râs albastru.

12

Conspiratorii plecară. Din difuzoarele de deasupra se auzi un soi de zornăit fără sens (fără sens pentru Jake), apoi liniște. Așteptă ca ei să dea peste poneiul lui, să se întoarcă, să-l caute, să-l găsească, să-l omoare. Numără până la o sută douăzeci și, văzând că nu se întorc, se ridică în picioare (țeapăn ca un moșneag din cauza supradozei de adrenalină) și se întoarse în camera de comandă. Exact la timp ca să observe cum se sting luminile acționate de senzorii de mișcare. Se uită la monitorul pe care era imaginea dealului, și-i văzu pe ultimii vizitatori ai Doganului trecând printre „cactucii" care, de data aceasta nu schițară nicio mișcare. Se pare că se învățaseră minte. Din nou Jake observă

cu ironie diferența de înălțime dintre Andy și Slightman. Ori de câte ori tatăl său ar fi întâlnit o asemenea pereche de Pat și Pataşon, comenta invariabil *Ăștia-s de la circ.* Cam la atât se limita umorul lui Elmer Chambers.

Când cei doi dispărură din vedere, Jake se uită în jos. Nici fir de praf, firește. Nici praf, nici urme. Ar fi trebuit să observe asta încă de când intrase. Cu siguranță că *Roland* ar fi observat. Roland ar fi observat absolut tot.

Jake voia din tot sufletul să iasă de acolo, dar se forță să mai aștepte puțin. Dacă aveau să vadă că se aprind luminile în spatele lor, *probabil* că vor presupune că senzorii au detectat vreo pisică de stâncă (sau poate vreun animal din acela solzos căruia Benny îi zicea „tatui"), dar „probabil" nu era suficient. Ca să-i treacă timpul mai ușor, începu să se uite mai atent la panourile de comandă, dintre care multe aveau ștanțate pe ele numele Turnătoriei LaMerk. Văzu și siglele cunoscute ale GE și IBM, plus încă una pe care n-o știa – Microsoft. Acestea din urmă purtau emblema FABRICAT ÎN SUA. Marca aceasta nu se găsea pe produsele LaMerk.

Cele vreo douăzeci și cinci de tastaturi – dacă nu și mai multe – erau mai mult ca sigur de la computere. Dar, oare, ce alte aparate se mai aflau acolo? Câte dintre ele mai funcționau încă? Erau și arme puse bine în locul acesta? După mintea lui, răspunsul la ultima întrebare era nu – dacă ar fi *existat* arme, fără îndoială că ar fi fost scoase din uz sau furate de către Andy, Robotul Mesager (și multe alte aplicații).

În cele din urmă își spuse că era în regulă să plece de acolo... cu condiția să fie extrem de prudent, să meargă tiptil până la râu, apoi să se strecoare înapoi pe moșia Rocking B. Ajunsese aproape de ușă când îl trăsni o altă idee. Exista oare o înregistrare a vizitei lui și a lui Ete în Dogaan? Exista oare, pe undeva, vreo casetă video cu ei? Privi din nou la ecrane, acordând mai multă atenție celui cu sala de comandă. El și cu Ete se vedeau acolo. Camera de luat vederi trebuie că era amplasată undeva foarte sus, drept pentru care surprindea tot ce se afla acolo.

Isprăvește, Jake, îl sfătui pistolarul din capul lui. *N-ai ce face, așa că las-o baltă. Dacă ai să-ți vâri nasul, s-ar putea să lași urme. Poate chiar să pornești vreo alarmă.*

Chestia cu alarma îl convinse. Îl luă în brațe pe Ete – mai mult ca să-și aducă alinare – și plecă naibii de acolo. Căluțul se afla exact acolo unde-l lăsase. Păștea frunzele unei tufe cu un aer visător. Pe terenul de șist nu se vedea nicio urmă... dar nici el nu lăsa urme. Andy ar fi spart suprafața tare și ar fi

făcut urme, dar el nu, pentru că nu era destul de greu. Poate că nici tăticul lui Benny nu era.

Încetează. Dacă te-ar fi simțit, s-ar fi întors după tine.

Poate că așa și era, dar Jake tot avea senzația că intrase în pielea Bălăioarei atunci când ea se furișase în vârful picioarelor din casa celor trei urși. Își duse calul înapoi pe drumul pustiu, își puse parpalacul și îl așeză pe Ete în buzunarul încăpător. Când încălecă, îl lovi din greșeală de oblâncul șeii.

– Au, Eik! exclamă Ete.

– Taci, puiule, îi șopti Jake întorcându-și poneiul în direcția râului. Acum tre' să fii cuminte.

– Minte, fu de acord Ete, făcându-i cu ochiul.

Jake își trecu degetele prin blana deasă a bumblerului și îl scărpină în locul preferat. Ete închise ochișorii, își întinse gâtul și zâmbi.

Când ajunseră la râu, Jake descălecă și se uită peste lespede în ambele direcții. Nu văzu nimic, însă asta nu-l împiedică să-și simtă inima în gât tot drumul până pe malul celălalt. Se tot gândea la ce ar fi putut răspunde dacă l-ar fi surprins tăticul lui Benny și l-ar fi întrebat ce caută pe afară în miez de noapte. Dar nu-i veni nimic în minte. La școală luase mereu nota zece la compuneri, dar acum descoperea că teama și gândirea creativă nu fac casă bună. Dacă tăticul lui Benny l-ar fi văzut, ar fi fost vai de steaua lui. Pur și simplu.

Dar nimeni nu-l surprinse – nici când traversă râul, nici când se întoarse pe moșie, nici când luă șaua de pe căluț, nici când îl perie. Întreaga lume era tăcută, iar lui Jake asta îi convenea de minune.

13

Jake se culcă la loc pe așternutul său de paie de pe jos, trăgându-și cearșaful până la bărbie, iar Ete sări pe patul lui Benny și se încolăci din nou, cu botul învelit în coadă. Benny mormăi ceva în somn, întinse mâna și îl mângâie pe funduleț.

Profund tulburat, Jake se uită la celălalt băiat. Îi plăcea Benny – îi plăcea sinceritatea lui, cheful lui de joacă, plăcerea cu care muncea atunci când i se

dădea vreo treabă. Îi plăceau hohotele lui vibrate de râs atunci când îl amuza ceva. Și îi plăcea felul în care se potriveau în atât de multe privințe.

Și, până în noaptea aceasta, îl plăcuse și pe tăticul lui Benny.

Încercă să-și imagineze cum se va uita Benny la el când va afla că (a) tatăl lui era un trădător și că (b) tocmai prietenul lui l-a demascat. Jake simți că ar fi în stare să-i suporte furia. Dar nu și durerea.

Îți închipui că doar durere va fi? Mai gândește-te. Lumea lui Benny nu se sprijină pe prea multe certitudini, iar povestea asta o să i le spulbere. Pe toate.

Nu-i vina mea că taică-său e un spion și un trădător.

Însă nu era nici vina lui Benny. Iar dacă l-ai fi întrebat pe Slightman, probabil că ar fi răspuns că nu era nici vina *lui*, că fusese obligat. Jake credea că e aproape adevărat. Adevărat *pe de-a întregul*, dacă priveai situația din punctul de vedere al unui tată. Ce era, oare, acel ceva pe care gemenii din Calla îl aveau, iar Lupilor le trebuia? Probabil ceva din creierul lor. Vreo enzimă sau vreo secreție pe care copiii unici n-o produceau; poate chiar acea enzimă sau acea secreție care crea așa-zisul fenomen al „telepatiei de gemeni". Indiferent ce ar fi fost, o puteau obține și de la Benny Slightman, deoarece Benny Slightman doar *părea* a fi copil unic. Îi murise sora? Cam nasol, nu? *Foarte* nasol, mai ales pentru tatăl care-și iubea unicul copil rămas. Care nu ar fi suportat să-l piardă.

Și dacă îl ucide Roland? Atunci cum o să se mai uite Benny la tine?

Odinioară, într-o altă viață, Roland promisese că va avea grijă de Jake Chambers, și apoi îl lăsase să se prăbușească în abis. Iar Jake își închipuise că nu există trădare mai mare. Acum nu mai era chiar atât de sigur. Nu, nu mai era deloc sigur. Gândurile negre îl ținură multă vreme treaz. În cele din urmă, cu doar o jumătate de oră mai înainte ca prima rază a zorilo să mângâie orizontul, Jake căzu într-un somn superficial și agitat.

IV

FLUIERAȘUL DIN HAMELIN

1

– Suntem ka-tet, zise pistolarul.

Observă privirea nesigură a lui Callahan – imposibil de ratat – și dădu din cap cu hotărâre.

– Da, Părinte, ești de-al nostru. Nu știu de când, dar știu că așa este. Și la fel știu și prietenii mei.

Jake aprobă printr-un semn al capului. Și Eddie. Și Susannah. Acum se aflau în Pavilion; după ce îl ascultase pe Jake, Roland considera că nu mai trebuie să stea de vorbă în casa preotului, și nici măcar în curtea din spatele acesteia. I se părea foarte posibil ca Slightman, sau Andy – sau poate chiar vreun alt prieten, nedescoperit încă, al Lupilor – să fi instalat acolo dispozitive de ascultare și camere de înregistrare. Cerul era cenușiu, amenințând cu ploaia, însă vremea era remarcabil de caldă pentru mijlocul toamnei. Niște doamne (sau poate domni) cu spirit cetățenesc greblaseră frunzele moarte într-un cerc larg în jurul platformei de pe care se prezentaseră Roland și prietenii lui, nu cu prea multă vreme în urmă, și iarba de sub ele era verde ca în toiul verii. Câțiva *folken* înălțau zmeie, câteva perechi se plimbau ținându-se de mână, doi sau trei comercianți în aer liber stăteau cu un ochi după mușterii și cu celălalt la

burțile umflate ale norilor. Pe estradă, muzicanții care îi întâmpinaseră cu atâta însuflețire când sosiseră în Calla Bryn Sturgis repetau niște cântece noi. În câteva rânduri, niște localnici se apropiaseră de Roland și de prietenii lui, cu intenția de a le da binețe, însă, de fiecare dată, Roland scuturase din cap cu atâta asprime, că bieții oameni făcuseră stânga împrejur în mare grabă. Trecuse vremea politeților. Ajunseseră la partea concretă a chestiunii, cum zicea Susannah.

– De azi în patru zile va avea loc adunarea, de această dată a tuturor locuitorilor, nu doar a bărbaților din Calla, spuse Roland.

– Vezi bine că trebuie să fie toată lumea prezentă, comentă Susannah. Dacă te bizui pe femei să arunce cu farfuria și să compenseze, astfel, armele pe care nu le avem, nu cred că-i prea mult să le dai voie și lor să vină în sala aia afurisită.

– Nu vom putea ține adunarea în Sala de Întruniri dacă vine tot orașul, observă Callahan. Nu-i suficient spațiu. O să aprindem torțele și o s-o ținem aici.

– Și dacă plouă? întrebă Eddie.

– Atunci o să ne udăm, ridică preotul din umeri.

– Mai avem patru zile până la adunare și nouă până vin Lupii, zise Roland. Asta s-ar putea să fie ultima noastră șansă să stăm de vorbă așa – așezați și cu mintea limpede. Nu putem sta prea mult, deci haideți să profităm de timpul pe care îl avem.

Întinse mâinile. Susannah îl prinse de una, Jake de cealaltă. Toți cinci se apucară de mâini, formând un cerc.

– Ne vedem?

– Te văd foarte bine, spuse Jake.

– Foarte bine, Roland, spuse și Eddie.

– Limpede ca apa de izvor, scumpete, surâse Susannah.

Ete, care mirosea prin iarbă, nu zise nimic, dar se *uită* la ei și le făcu cu ochiul.

– Părinte? întrebă Roland.

– Vă văd și vă aud foarte bine, zâmbi ușor și Callahan, și mă bucur că sunt unul de-ai voștri. Deocamdată, cel puțin.

2

Roland, Eddie și Susannah auziseră mare parte din povestea lui Jake; Jake și Susannah auziseră mare parte din cea a lui Roland și Eddie. Acum, fu rândul lui Callahan să le audă pe amândouă – să „vadă un film în două serii", cum comentă el mai apoi. Ascultă cu ochii mari și gura mult prea adesea căscată. Își făcu cruce când Jake ajunse la partea cu debaraua. Îi spuse lui Eddie:

– N-ai vorbit serios când ai zis că ai să omori femeile și copiii, nu-i așa? A fost doar o cacealma, nu?

Cu un zâmbet firav pe buze, Eddie se uită spre cerul apăsător, gândindu-se cum să-i răspundă.

– Am înțeles de la Roland că ai adoptat niște poziții cam prea habotnice pentru unul care nu vrea să i se spună „Preot".

– Dacă te referi la ideea de a întrerupe sarcina soției tale...

Eddie ridică mâna, întrerupându-l.

– Să zicem că nu mă refer la un anumit lucru în mod special. Chestia e că noi avem o treabă de făcut aici, și avem nevoie de ajutorul tău. *Ultimul* lucru din lume care ne-ar trebui ar fi să ne abați de la drumul nostru cu prostiile tale catolice. Așa că, hai să spunem că da, era o cacealma, și să trecem mai departe. E de ajuns, *Sfinția ta*?

Acum zâmbea strâmb, ca scos din sărite. Pe obraji îi înfloriseră pete roșii. Callahan îl privi cu multă atenție, apoi dădu din cap.

– Da. A fost o cacealma. Să nu mai vorbim despre asta și să mergem mai departe.

– Bun, spuse Eddie uitându-se la Roland.

– Prima întrebare este pentru Susannah, zise pistolarul. Și este simplă: cum te simți?

– Foarte bine, răspunse femeia.

– Adevăr grăiești?

– Adevăr grăiesc, mulțumesc.

– Nu te doare aici? întrebă Roland atingându-și tâmpla stângă.

– Deloc. Și am scăpat și de senzația de nervozitate care mă apuca imediat după apus și chiar înainte de răsărit.

Își trecu palma peste curba sânilor, peste talie și pântec.

– Și am pierdut și din volum. Uite, Roland... am citit undeva că, uneori, animalele sălbatice – animale carnivore, ca tigroaicele, sau ierbivore, ca iepuroaicele sau căprioarele – își pot resorbi copiii în cazul în care condițiile pentru a-i aduce pe lume le sunt potrivnice. Nu crezi că...

I se stinse vocea și se uită la el plină de speranță.

Roland și-ar fi dorit să poată subscrie la această minunată idee, însă nu putea. Și nici nu-și mai putea permite să ascundă adevărul în interiorul ka-tet-ului. Clătină din cap. Chipul lui Susannah se alungi a tristețe.

– Din câte îmi dau seama, doarme liniștită, spuse Eddie. Nici urmă de Mia.

– Rosalita zice la fel, adăugă și Callahan.

– Adică vrei să zici că ai pus-o pe fătuca aia să mă păzească? exclamă Susannah pe ton asemănător celui al Dettei. Surâdea, totuși.

– Când și când, recunoscu Callahan.

– Gata cu vorba despre fătul lui Susannah, vă rog, interveni Roland. Trebuie să discutăm despre Lupi. Despre ei și despre încă ceva.

– Dar, Roland... începu Eddie.

Roland ridică mâna, oprindu-l.

– Știu câte alte probleme mai avem. Și știu cât de presante sunt ele. Dar mai știu și că s-ar putea să murim aici, în Calla Bryn Sturgis, dacă nu suntem atenți, iar pistolarii morți nu mai pot ajuta pe nimeni. Și nici nu-și mai pot urma menirea. Sunteți de acord?

Îi cuprinse cu privirea pe ceilalți. Nu-i răspunse nimeni. De undeva, din depărtare, se auzea cântec de copii. Voci subțirele, vesele și inocente. Cântau ceva despre commala.

– Mai *este* încă o problemă de care trebuie să ne ocupăm, continuă Roland. Te implică pe tine, Părinte. Și locul acela care se numește acum Peștera Ușii. Vrei să treci prin ușa aceea și să te întorci în țara ta?

– Glumești? se înflăcără Callahan. Cum aș putea să refuz șansa să mă întorc chiar și pentru puțin timp? Spune când și o voi face.

Roland dădu din cap.

– Poate că mai încolo vom face amândoi o *pasear*[1] într-acolo și am să te ajut să treci prin ușă. Știi unde este terenul viran?

[1] „Plimbare", în limba spaniolă în original (n. tr.).

– Sigur. Cred că am trecut pe lângă el de mii de ori în cealaltă viață.

– Și ai înțeles cum stă treaba cu codul poștal? îl întrebă și Eddie.

– Dacă domnul Tower ți-a urmat indicațiile, înseamnă că îl voi găsi notat la capătul gardului, pe latura dinspre 46th Street. Genială idee, apropo.

– Ia numărul... și află și data, spuse Roland. Trebuie să fim la curent cu modul în care se scurge timpul acolo, dacă putem. Eddie are dreptate în privința asta. Află ce-i de aflat și întoarce-te. Iar după adunarea din Pavilion, îți vom cere să mai treci o dată prin ușă.

– De data aceasta spre locul din New England unde se află Tower și Deepneau, presupuse Callahan.

– Da, zise Roland.

– Dacă îi găsești, încearcă să vorbești mai ales cu domnul Deepneau, interveni Jake, îmbujorându-se atunci când toți ceilalți se uitară la el, dar păstrându-și ochii ațintiți asupra lui Callahan. Domnul Tower s-ar putea să fie mai recalcitrant...

– Asta-i subestimarea secolului, exclamă Eddie. Probabil că va descoperi vreo zece anticariate cu cărți vechi și Dumnezeu știe cât de multe prime ediții din *A nouăspea criză de nervi a lui Indiana Jones* până ai să ajungi tu acolo.

– ...dar domnul Deepneau te va asculta, își continuă Jake ideea.

– Culta, Eik, fu de acord și Ete, rostogolindu-se pe spate cu lăbuțele în sus. Culta minte!

Jake începu să-l scarpine pe burtă.

– Dacă există cineva pe lumea asta care să-l poată convinge pe domnul Tower să facă ceva, atunci acel om e domnul Deepneau.

– În regulă, spuse Callahan. Te ascult cu luare-aminte.

Copiii care cântau se apropiaseră. Susannah se întoarse, dar încă nu-i putu vedea; probabil că veneau pe Strada Râului. Și dacă așa era, însemna că vor intra în raza lor vizuală atunci când vor trece de grajduri și vor intra pe strada principală, în dreptul magazinului lui Took. Câțiva dintre oamenii buni din Calla strânși pe pridvorul prăvăliei se ridicaseră deja în picioare ca să-i privească.

În această vreme, Roland se uita atent la Eddie cu un zâmbet mic.

– Mai demult, când am folosit cuvântul *presupunere*, mi-ai spus o zicere din lumea ta. Dacă ți-o amintești, mi-aș dori s-o aud din nou.

Eddie rânji.

– *Presupunerea* e mama *eșecurilor* – la asta te referi?

Roland dădu din cap.

– E o zicere bună. Cu toate acestea, acum am să fac eu o presupunere – am s-o bat ca pe un cui în perete – și am să agăț în ea toate speranțele noastre de a scăpa cu viață din toată povestea asta. Presupunerea mea este că numai Ben Slightman și Andy uneltesc împotriva noastră. Și că, dacă ne vom îngriji de ei la momentul cuvenit, ne vom putea duce planul la bun sfârșit.

– Nu-l omorîți, șopti abia auzit Jake.

Îl trăsese pe Ete aproape de el și îl mângâia apăsat, repede și nervos pe cap și pe gât. Micuțul răbda cu stoicism.

– Mii de scuze, Jake, spuse Susannah, aplecându-se spre băiat, cu mâna pâlnie la ureche. Nu te-am...

– Nu-l *omorâți*! strigă acum cu voce răgușită și tremurătoare și plină de lacrimi. Nu-l omorâți pe tăticul lui Benny. *Vă rog.*

Eddie se întinse și îl apucă blând de ceafă.

– Ascultă-mă, Jake, tăticul lui Benny Slightman vrea să trimită o sută de copii la Lupii din Bubuit de Tunet, doar ca să și-l scape pe al lui. Și tu știi foarte bine cum se vor întoarce copiii ăia.

– Da, știu, dar el crede că nu are de ales pentru că...

– Ar fi putut să aleagă să fie de partea noastră, zise Roland pe un ton înfiorător prin lipsa lui completă de orice inflexiune.

– Dar...

Dar ce? Jake nu știa să spună. Dezbătuse iar și iar în minte acest subiect și tot nu ajunsese la nicio concluzie. Pe neașteptate, lacrimile îi inundară ochii și i se rostogoliră pe obraji. Callahan întinse mâna spre el, dar băiatul i-o respinse.

Roland oftă.

– Vom face tot ce ne stă în putere ca să-l cruțăm. Numai atât îți pot promite. Nu știu dacă-i un lucru bun sau nu, căci viața familiei Slightman în orașul acesta va lua sfârșit, presupunând că va mai exista un oraș la sfârșitul săptămânii viitoare. Dar poate că vor începe o viață nouă în alt loc, la nord sau la sud pe Semilună. Și, ascultă ce-ți spun, Jake: Benny Slightman nu trebuie să afle niciodată că ai auzit ce-a vorbit tatăl lui cu Andy.

Jake se uita la pistolar cu o expresie care parcă nu îndrăznea să fie una de speranță. Nu-i păsa nici cât negru sub unghie de Slightman cel Bătrân, dar nu

voia ca Benny să știe că el fusese cel care îl descoperise pe trădător. Probabil că era o dovadă de lașitate, dar pur și simplu nu voia ca Benny să știe asta.

– Sigur? Pe bune?

– Nimic nu este sigur, însă...

Înainte ca Roland să-și ducă fraza la bun sfârșit, copiii apărură de după colțul străzii. Mergând cu spatele în fruntea lor, cu brațe și picioare argintii și trup auriu cu sclipiri prietenoase, era Andy, Robotul Mesager. Într-o mână ținea o săgeată de arbaletă înfășurată în eșarfe viu colorate din mătase. Lui Susannah i se păru că aduce cu un maestru de ceremonii la parada de Ziua Independenței. Își învârtea bastonul cu mișcări ample, acompaniind copiii cu sunete stridente de cimpoi care răzbăteau din difuzoarele din pieptul și capul lui.

– Futu-i mama mă-sii, exclamă Eddie năucit. E Fluierașul din Hamelin.

3

Hai, hai, hai, commala o dată!
Mami face un băiat!
Tati pe Mami a luat
Commala o dat'!

Andy cântă singur strofa aceasta, apoi îndreptă bastonul spre mulțimea de copii care începură și ei să cânte cu mult aplomb:

Haide, commala, pe unu!
Tati are un băiat!
Pe Mami a luat
Ca nebunu' s-a distrat!

Râsete vesele. Dar copiii nu erau chiar atât de mulți pe cât își închipuise Susannah după tămbălăul pe care îl auzise. Însă simți cum inima i se preschimbă în gheață la vederea lui Andy acolo, cu ei, mai ales acum, după ce ascultase istorisirea lui Jake. Totodată, simți și cum mânia începe să i se zbată în gât

și deasupra tâmplei stângi. Cum își permitea să-i conducă așa, în văzul lumii! Întocmai cum făcuse Fluierașul, bine observase Eddie – întocmai cum făcuse Fluierașul din Hamelin.

Acum robotul arătă cu bastonul improvizat spre o fetiță drăgălașă, de vreo treisprezece sau paisprezece ani. Făcea parte din familia Anselm, o recunoscu Susannah, niște fermieri a căror gospodărie se învecina la sud cu cea a lui Tian Jaffords. Fata interpretă foarte curat strofa următoare, pe același ritm lent care semăna (însă nu era identic) cu scandările de la săritul corzii:

Hai, hai, hai, commala pe doi!
Faceți așa și voi!
Puneți commala,
Știți că-i cu rost!

Apoi, când începură și ceilalți să cânte, Susannah își dădu seama că, de fapt, grupul de copii era mai numeros decât i se păruse când năvăliseră de după colțul străzii. Urechile o informaseră mai corect decât ochii, și exista un motiv perfect normal pentru asta.

Commala pe doi! (cântară ei)
Tati nu-i prost!
Pune orez-commala!
Mami știe că-i cu rost!

La o primă vedere grupul părea mai mic pentru că o mulțime dintre chipuri erau identice – chipul fetiței din familia Anselm, de exemplu, era aproape leit cu cel al băiatului de lângă ea. Fratele ei geamăn. Aproape toți copiii din parada lui Andy erau gemeni. Iar lui Susannah imaginea i se păru de-a dreptul sinistră. I se răsculă stomacul. Și simți primul spasm de durere deasupra ochiului stâng. Din proprie voință, mâna începu să i se ridice spre locul cu pricina.

Nu, își spuse ea. *Nu simt nimic acolo.* Și își forță mâna să revină la poziția de dinainte. N-avea de ce să-și maseze fruntea. N-ai de ce să te masezi acolo unde nu te doare nimic.

Andy întinse bastonul spre un băiețel durduliu și țanțoș nevoie mare, care nu putea să aibă mai mult de opt ani. Acesta începu să cânte în falset pițigăiat, făcându-i pe ceilalți să râdă în hohote.

Hai, hai, hai, commala de trei ori!
Știți ce va ieși
Puneți orez commala
Și veți fi nemuritori!

La care corul răspunse:

Hai, hai, hai, commala de trei ori!
Orezul vă face nemuritori!
Când puneți commala
Ajungeți niște sori!

Andy observă ka-tet-ul lui Roland și le făcu semne vesele cu bastonul. Le făcură semne cu mâinile și copiii... dintre care jumătate se vor întoarce bolânzi și cu balele curgându-le din gură, dacă acest maestru malefic de ceremonii apuca să-și pună planul în aplicare. Și copiii aceia vor crește la dimensiuni gigantice, în urlete de durere, iar apoi vor muri tineri.

– Răspundeți-le la salut, spuse Roland, ridicând mâna. Răspundeți-le, toți, în numele taților voștri!

Eddie îi aruncă lui Andy un zâmbet larg, cu mulți dinți.

– Ce mai faci, căcat metalic ce ești tu? îl întrebă cu voce scăzută și sălbatică din spatele rânjetului voios. Cum o mai duci tomberon psihopat de diode? Mulțumesc, bine? Mulțumire multă-multă? Te poftesc să mă pupi taman în cur!

Jake izbucni în hohote de râs. Continuară să facă semne cu mâna și să zâmbească. Copiii le făcură cu mâna și le zâmbiră. Și Andy îi salută frenetic. Își conduse trupa veselă pe strada principală intonând mai departe: *Hai, hai, hai, commala de patru! Am un cal albastru!*

– Toți îl îndrăgesc, murmură Callahan cu o grimasă îngrețoșată. Generații întregi de copii l-au iubit pe Andy.

– Asta se va schimba curând, remarcă Roland.

4

– Alte întrebări? se interesă Roland când Andy și copiii nu se mai văzură. Puneți-le acum, dacă vreți. S-ar putea să fie ultima ocazie.

– Cum rămâne cu Tian Jaffords? întrebă Callahan. Dacă stăm să ne gândim bine, Tian Jaffords a stârnit toată povestea asta. Ar trebui să-i găsim ceva de făcut când toate se vor fi sfârșit.

Roland dădu din cap.

– Am o treabă pentru el. Pe care o va face împreună cu Eddie. Auzi, Părinte, e o privată foarte bună cea de după căsuța Rosalitei. E înaltă, rezistentă.

Callahan ridică din sprâncene.

– Așa este, îți mulțumesc. Au construit-o Tian cu vecinul lui, Hugh Anselm.

– Ai putea să o închizi cu lacăt în următoarele zile?

– Aș putea, dar...

– Dacă lucrurile merg bine, nu vom avea nevoie de lacăt, dar trebuie să ne luăm toate precauțiile.

– Da, spuse nedumerit Callahan. Bănuiesc că trebuie să ni le luăm, așa cum zici. Voi face ce-mi ceri.

– Care-i planul, dulceață? întrebă Susannah cu o voce ciudat de blândă.

– Nu prea-i un plan. Și de multe ori merge să te bazezi doar pe instinct. Cel mai important lucru pe care vreau să vi-l spun este că nu trebuie să credeți absolut nimic din ce veți auzi de la mine atunci când ne vom ridica de aici, ne vom șterge țărâna de pe turul pantalonilor și vom merge alături de *folken*. Și, mai ales, să nu credeți nimic din ce voi spune la adunare, când pana va fi în mâna mea. Pentru că nu vor fi decât neadevăruri.

Le surâse stins. Dar ochii lui albaștri și decolorați erau ca de piatră.

– Taica al meu și taica lui Cuthbert aveau o regulă a lor: mai întâi zâmbetele, apoi minciunile. La urmă focurile de armă.

– Și suntem aproape, nu? întrebă Susannah. Am ajuns aproape de partea cu împușcăturile.

Roland aprobă din cap.

– Iar lupta se va desfășura atât de iute și se va termina atât de grabnic, încât vă veți întreba cu toții la ce ne-au folosit toate planurile și toată vorbăria,

când, în fond, totul se reduce mereu la aceleași cinci minute de sânge, de durere și de prostie.

Ezită puțin, apoi continuă.

– Întotdeauna mă simt rău când se termină. Ca atunci când m-am dus cu Bert să-l vedem pe cel atârnat în ștreang.

– Eu am o întrebare, spuse Jake.

– Întreabă, îl îndemnă Roland.

– Vom învinge?

În loc să-i răspundă imediat, Roland tăcu atât de mult, încât Susannah intră în panică. Apoi spuse:

– Știm mai multe decât își închipuie ei că știm. *Mult* mai multe. Iar ei au devenit încrezuți. Dacă singurele piedici sunt Andy și Slightman, și dacă nu sunt prea mulți Lupi în haită – și dacă nu rămânem fără farfurii sau cartușe – atunci, da, Jake, fiu al lui Elmer. Vom învinge.

– Ce înseamnă prea mulți?

Roland căzu pe gânduri, cu ochii decolorați îndreptați spre est.

– Mai mulți decât ți-ai putea tu închipui, zise el, în cele din urmă. Și, sper din suflet, mult mai puțini decât și-ar dori *ei* să fie.

5

Mai târziu, în aceeași după-amiază, Donald Callahan se afla în fața ușii nedescoperite, încercând să se concentreze la Second Avenue în anul 1977. Se gândea la bodega Chew Chew Mama's și la prânzurile pe care le luase adeseori acolo împreună cu George și Lupe Delgado.

– Comandam garf de vită ori de câte ori aveam ocazia, murmură Callahan, încercând să ignore țipetele mamei lui care se înălțau din pântecele întunecat al peșterii.

Când intrase acolo, însoțit de Roland, ochii îi fuseseră atrași de cărțile puse la păstrare de Calvin Tower. Ce multe erau! Și, la vederea lor, lăcomia își făcu drum în inima generoasă a lui Callahan. Însă interesul i se stinse degrabă – n-apucase decât să ia un volum, la întâmplare, și să vadă că era

The Virginian, al lui Owen Wister. Căci era tare greu să răsfoiești cărți atunci când prietenii tăi morți și oamenii care ți-au fost dragi zbiară la tine și îți aruncă vorbe de ocară.

Chiar acum mama lui îl întreba de ce îngăduise unui vampir, unei lipitori mizerabile, să sfărâme crucea pe care ea i-o dăruise.

– Mereu ți-a fost slabă credința, se tângui ea. Credința ți-a fost slabă, iar pofta de băutură ți-a fost puternică. Pun pariu că și acum ai vrea un păhărel. N-am dreptate?

Doamne, Dumnezeule, cum să nu. Un păhărel de whisky. Marca Ancient Age. Callahan își simți fruntea transpirată. Inima își dublase bătăile. Nu, și le *triplase*.

– Garful ăla de vită, șopti el. Cu mustar deasupra.

Și în fața ochilor îi apăru recipientul din plastic în care se aducea mustarul la mese. Își aduse aminte chiar și cum se numea: Plochman.

– Ce e? întrebă Roland din spatele lui.

– Zic că sunt gata, spuse Callahan. Dacă tot o facem, pentru numele lui Dumnezeu, haide să nu mai zăbovim.

Roland întredeschise lădița. Și, fără de veste, dangătul clopotelor îi perforă timpanele lui Callahan, aducându-i aminte de căutători și de mașinile lor stridente. I se contractă stomacul, iar din ochi îi țâșniră lacrimi indignate.

Dar ușa se deschise și ea, aducând raze de soare care risipiră întunericul de la intrarea peșterii.

Callahan trase adânc aer în piept și rosti în gând: *Fecioară Maria, zămislită fără de păcat, roagă-te pentru noi, cei care alergăm la tine.* Trecu pragul și păși în vara lui '77.

6

Era amiază. Firește. Ora prânzului. Și firește că se afla în fața restaurantului Chew Chew Mama's. Nimeni nu părea să-i fi sesizat sosirea. Specialitățile zilei, notate cu cretă pe tabla din fața ușii, erau:

HEI, BUN VENIT
LA CHEW CHEW!
SPECIALITĂŢILE DE AZI, 24 IUNIE

STROGANOFF DE VITĂ
GARF DE VITĂ (CU VARZĂ)
TORTILLAS RANCHO GRANDE
SUPĂ DE PUI

ÎNCERCAŢI ŞI PLĂCINTA NOASTRĂ OLANDEZĂ CU MERE!

Bun aşa. Aflase răspunsul la o întrebare. Astăzi era a doua zi după cea în care fusese Eddie acolo. Cât despre cealaltă problemă...

Callahan lăsă în urmă, pentru moment, 46th Street şi o apucă pe Second Avenue. Se uită o dată în spate şi văzu cum uşa îl urmează cu acelaşi devotament cu care îl urma bumblerul pe băiat. Îl vedea şi pe Roland aşezat acolo, lângă ea. Îşi vâra ceva în urechi ca să astupe sunetul înnebunitor al clopotelor.

Mersese exact două cvartale, când se opri ca trăsnit, cu ochii ieşiţi din orbite din cauza şocului, cu gura larg căscată. Îl avertizaseră să se aştepte la una ca asta, amândoi, şi Roland, *şi* Eddie, dar în adâncul inimii, Callahan nu le dăduse crezare. Îşi închipuise că Restaurantul Spiritual al Manhattanului va fi perfect intact, în această zi perfectă de vară, atât de diferită de toamna mohorâtă din Calla din care venise el. O, da, sigur, poate va fi un anunţ în vitrină care să spună PLECAT ÎN CONCEDIU, ÎNCHIS PÂNĂ ÎN AUGUST – sau cam aşa ceva – dar absolut sigur va *fi* acolo. O, da, sigur că da.

Dar nu mai era. Mai bine spus, nu mai rămăsese mult din fosta librărie. Partea de la stradă era o epavă calcinată, înconjurată de o bandă galbenă pe care scria ANCHETA POLIŢIEI. Când se apropie, simţi miros de lemn carbonizat, hârtie arsă, şi... foarte vag... iz de benzină.

Un lustragiu bătrâior, care îşi amenajase „afacerea" în faţa magazinului „Station Shoes & Boots" din apropiere, îi zise lui Callahan:

– Mare păcat, nu? Slavă Domnului că nu era nimeni înăuntru.

– Aşa e, să-i mulţumim cu toţii. Când s-a întâmplat?

– La miezul nopții, când altcândva? Ce, crezi că gălbejiții ăia unsuroși își flutură coada pe aici ziua-n amiaza mare? N-or fi ei genii, da' nici tâmpiți nu-s.

– N-o fi fost din cauza vreunui scurt circuit? Sau poate a fost o combustie spontană?

Lustragiul cel vârstnic îi aruncă lui Callahan o privire batjocoritoare de *Haide, măi, mă lași?* Întinse un deget spre ruina fumegândă.

– Vezi banda aia galbenă de colo? Crezi tu că pun bandă d-aia cu ANCHIETĂ POLIȚÂIE la un loc care s-a combus-tu-lat de capu' lui? Da' de unde, prietene. Nici vorbă. Toată lumea dă p-acilea știe că Cal Tower era vârât până-n gât în datorii la băieții răi. Până la sprâncene era vârât, așa să știi.

Și își strâmbă în sus și în jos propriile-i sprâncene, albe, stufoase și încâlcite.

– Nici nu vreau să mă gândesc la paguba lui. Avea niște cărțulii de mare preț acolo, în spate. De maaare preț, așa să știi.

Callahan îi mulțumi frumos lustragiului și o porni pe Second Avenue. Se tot atingea pe furiș, încercând să se convingă că toate astea se întâmplau cu adevărat. Trăgea în piept cu nesaț aerul orașului, cu parfumul lui de hidrocarburi, se desfăta cu toate zgomotele din jur, de la uruitul autobuzelor (pe câteva observă reclame la filmul *Îngerii lui Charlie*), la ciocănitul picamerelor și la țignalul necontenit al claxoanelor. Când ajunse lângă Tower of Power Records, se opri în loc, înmărmurit de muzica aceea care curgea spre el din difuzoarele de deasupra intrării în magazinul de discuri. Un cântec vechi, pe care nu-l mai auzise de câțiva ani, foarte la modă în perioada pe care și-o petrecuse în Lowell. Ceva despre un Fluieraș.

– Crispian St Peters, murmură el. Așa îl chema pe cântăreț. Doamne, Dumnezeule, Omule Iisus, chiar se întâmplă! *Chiar sunt în New York!*

Ca și cum ar fi vrut să-i confirme acest lucru, o femeie grăbită se răsti nervoasă la el:

– Poate că unii au timp de pierdut să caște gura în mijlocul drumului, dar sunt și alții care au treabă. Crezi că te poți urni sau măcar să te dai mai în lături?

Callahan îngăimă câteva cuvinte de scuze, dar nu i se păru că femeia l-ar fi auzit (cu atât mai puțin să-i fi apreciat politețea) și se puse în mișcare. Senzația că visa – că avea un vis extraordinar de *real* – persistă până când ajunse în apropiere de 46th Street. Atunci auzi trandafirul, iar viața i se schimbă pentru totdeauna.

7

La început nu percepu decât un murmur, dar, când se apropie, avu sentimentul că aude mai multe voci cântând, voci de *îngeri*. Înălțându-și cu fericire psalmii spre Dumnezeu. Niciodată în întreaga lui viață nu mai auzise ceva atât de minunat. Începu să alerge înspre locul de unde venea cântecul. Ajunse la gard și își lipi mâinile de el. Începu să plângă, nu se putea abține. Probabil că atrăgea privirile curioase ale trecătorilor, dar nu-i păsa. Dintr-odată înțelese foarte multe despre Roland și prietenii lui, și pentru prima dată se simți de-al lor. Nu era de mirare că se luptau cu atâta îndârjire să supraviețuiască și să meargă mai departe! Deloc nu era de mirare, când miza era *aceasta!* Ceva de dincolo de gardul cu zdrențele lui de afișe... ceva atât de incredibil și de absolut de *minunat*...

Un tânăr cu părul lung prins la spate cu un elastic și cu o pălărie de cowboy dată pe ceafă se opri lângă el și îl bătu ușor pe umeri.

– Frumos, nu? îl întrebă cowboyul hipiot. Nu știu de ce, dar e superb. Eu vin aici o dată pe zi. Știi ceva?

Callahan se întoarse spre el ștergându-și ochii uzi.

– Ce?

Tânărul își trecu mâna peste frunte și peste obraji.

– Am avut cea mai nasoală acnee din lume. Nici nu-ți poți imagina cât de nasoală. „Față de pizza" e puțin spus. Și, pe la sfârșitul lui martie, începutul lui aprilie, am început să vin aici... și mi-au dispărut toate bubele.

Izbucni în râs.

– Dermatologul la care m-a trimis taică-miu zice că m-am curățat datorită oxidului de zinc, dar eu cred că locul ăsta m-a vindecat. Are el ceva. Tu auzi?

Cu toate că în urechile lui Callahan răsuna cântul cel dulce – parcă era în Catedrala Notre Dame, înconjurat de coruri – el clătină din cap. Din pur instinct.

– Nee, oftă hipiotul cu pălărie de cowboy. Nici eu. Dar câteodată mi se *pare* că aud.

Ridică spre Callahan mâna cu două degete răsfirate în forma literei „V".

– Pace, frate.

– Pace, răspunse Callahan, întorcându-i semnul.

Când hipiotul dispăru din vedere, Callahan își trecu palma peste scândurile crăpate ale gardului și peste un afiș zdrențuit care anunța premiera filmului

Războiul zombilor. Ce-și dorea mai mult și mai mult era să treacă dincolo și să vadă trandafirul... ba chiar să cadă în genunchi în fața lui și să i se închine. Dar pe trotuar erau foarte mulți trecători, iar el deja atrăsese multe priviri curioase, cel mai probabil din partea acelora care, aidoma cowboyului hipiot, aveau o vagă idee despre puterea acestui loc. Cel mai bine ar fi slujit forța aceea uriașă de dincolo de gard (să fi fost doar un trandafir? doar atât?) protejând-o. Iar asta însemna să-l apere și pe Calvin Tower de cei care-i incendiaseră magazinul.

Mângâind scândurile aspre, merse mai departe și intră pe 46th Street. La capăt se vedea namila de un verde sticlos a hotelului Plaza care-i găzduia pe funcționarii Națiunilor Unite. *Calla, Callahan*, își spuse el în gând, continuând apoi: *Calla, Callahan, Calvin*. Și încă: *Hai, Calla, hai, patru, trandafirul e măiastru, hai, Calla, Callahan, hai, patru, Calvin e altul!*

Ajunse la capătul gardului. În primul moment nu observă nimic și simți că îl ia cu leșin. Apoi își coborî ochii și uite, la înălțimea genunchiului: cinci cifre scrise cu tuș negru. Scoase din buzunar ciotul de creion pe care îl avea mereu la îndemână și rupse un colț din afișul zdrențuit care anunța un spectacol ieftin – *Azvârlit în închisoare. Spectacol de varietăți* – de la un oarecare teatru mic din Manhattan. Pe bucățica aceea de hârtie mâzgăli cele cinci cifre.

Nu voia să plece de acolo, dar știa că trebuie: îi era imposibil să gândească limpede în apropierea trandafirului.

Mă voi întoarce, îi șopti el și, spre marea lui uimire, mintea îi fu săgetată de un gând clar și adevărat: *Da, Părinte, oricând vrei. Hai, commala.*

Ajuns la colțul dintre Second Avenue și 46th Street, se uită în urmă. Ușa din peșteră se afla tot acolo, plutind la vreo șase centimetri de asfalt. O pereche de vârstă mijlocie, fără doar și poate, doi turiști, dacă era să se ia după ghidurile din mâini, se apropie de el din direcția hotelului. Sporovăind neatenți, ocoliră ușa. *Nu o văd, dar o simt*, își zise Callahan. Dar dacă trotuarul ar fi fost plin de lume și n-ar fi putut s-o ocolească? Probabil că ar fi trecut prin locul unde pâlpâia, având, poate, o senzație pasageră de frig și de vertij. Poate chiar auzind, ca de la mare depărtare, dangătul neplăcut al clopotelor, și simțind miros vag de ceapă arsă sau de carne făcută scrum. Și, poate, în noaptea aceea, ar fi visat niște locuri mult mai îndepărtate și mai stranii decât Orașul Distracției.

Ar putea să se întoarcă, poate chiar ar trebui să se întoarcă, de vreme ce obținuse codul poștal. Dar se gândi că ar putea face o plimbare vioaie până

la Biblioteca Publică a oraşului New York. Acolo, în spatele leilor din piatră, putea obţine ceva informaţii chiar şi un om fără un ban în buzunare. De pildă, locul desemnat de un anume cod poştal. Şi – dacă e să spunem tot adevărul – nu voia să plece încă de acolo.

Flutură din mâini până reuşi să capteze atenţia pistolarului. Ignorând privirile scandalizate ale trecătorilor, Callahan îşi răsfiră toate degetele o dată, de două ori, de trei ori, fără să fie sigur că Roland va înţelege mesajul. Dar se înşelă. Pistolarul dădu vehement din cap, apoi, tot aşa, ca să se facă mai bine înţeles, ridică degetele mari în aer în semn de încuviinţare.

Callahan porni la drum aproape în pas alergător. Nu era bine să mai zăbovească niciun pic, indiferent cât de plăcut i se părea lui New Yorkul. Căci nu era deloc plăcut în locul acela unde îl aştepta Roland. Nu era plăcut şi, după spusele lui Eddie, era şi periculos.

8

Pistolarul înţelese fără probleme mesajul lui Callahan. Treizeci de degete, adică treizeci de minute. Părintele mai avea nevoie de încă o jumătate de oră pe partea cealaltă. Roland bănuia că îşi dăduse seama cum anume să facă să transforme numărul scris pe gard într-o adresa reală. Cu atât mai bine dacă putea. Informaţia înseamnă putere. Şi uneori, când timpul e mult prea scurt, înseamnă şi viteză.

Gloanţele din urechi blocau complet zbieretele vocilor din peşteră. Clopotele mai reuşeau să răzbată cât de cât, dar foarte înăbuşit. Iar asta era un lucru bun, pentru că sunetul lor era mult mai rău chiar şi decât susurul deşirării. Două zile dacă ar asculta dangătul lor, ar fi numai bun de vârât la balamuc, dar nu va păţi nimic în doar treizeci de minute. La o adică, ar fi putut să arunce ceva prin uşă ca să-i atragă atenţia Părintelui şi să-l roage să se întoarcă mai devreme.

Un timp, Roland urmări strada pe care mergea Callahan. Când se uitase prin uşile de pe plajă fusese ca şi cum ar fi privit prin ochii celor trei: Eddie, Odetta, Jack Mort. Uşa aceasta era puţin diferită, căci putea vedea mereu spatele lui Callahan prin ea, sau chipul lui, atunci când se întâmpla să se întoarcă şi să se uite în urmă.

Ca să-i treacă timpul mai repede, Roland se ridică cu intenția de a cerceta câteva din cărțile care însemnau atât de mult pentru Calvin Tower încât făcuse din depozitarea lor în siguranță condiția esențială a cooperării lui. Prima pe care o luă în mână avea pe copertă capul unui bărbat. Bărbatul acela fuma o pipă și purta un soi de pălărie ca acelea de pădurar. Și Cort avusese una asemănătoare și, în vremea copilăriei, lui Roland i se păruse aceasta mult mai elegantă decât pălăria veche de călărie a tatălui său, pătată de transpirație și cu șireturile franjurate. Cuvintele de pe carte erau scrise în limba din New York. Roland era convins că le-ar fi putut citi cu ușurință dacă s-ar fi aflat pe partea cealaltă, doar că nu era. Astfel că putu să deslușească doar câteva, iar rezultatul fu aproape la fel de năucitor ca sunetul clopotelor.

– Șer-loc Hones, citi el tare. Nu, *Holmes*. La fel ca numele purtat de tatăl Odettei. Patru... ronane... scurte. Ronane?

Nu, nu, era un ■.

– Patru *romane* scurte cu Șerloc Holmes.

Deschise cartea, mângâind respectuos pagina de titlu, apoi ducând-o la nas ca să o miroasă: avea aroma iute și dulceagă a hârtiei vechi de calitate. Reuși să înțeleagă titlul unuia dintre cele patru romane scurte – *Semnul celor patru*. Însă din celelalte titluri nu reuși să priceapă decât cuvintele *Câinele* și *Studiu*, restul fiind păsărească pentru el.

– Semn înseamnă sigul, zise el.

Și izbucni în râs când își dădu seama că, inconștient, începuse să numere literele din titlu. De altminteri, nu erau decât șaisprezece. Puse cartea la loc și luă alta pe a cărei copertă era desenat un soldat. Reuși să descifreze un singur cuvânt din titlu: *Mort*. Se uită la o altă carte având pe copertă cu un bărbat și o femeie sărutându-se. Da, în povești erau mai mereu bărbați și femei care se sărutau; cititorilor le plăcea asta. Puse cartea la loc și se uită după Callahan. Făcu ochii mari când îl văzu pe Părinte intrând într-o sală uriașă, plină cu cărți și cu niște volume cărora Eddie le zicea alb-ume... deși pistolarul tot nu înțelegea ce anume avea de-a face albul și de ce se scria atât de mult despre culoarea asta.

Luă o altă carte și surâse imaginii de pe copertă. Înfățișa o biserică în spatele căreia apunea un soare roșu. Semăna un pic cu Doamna Liniștii Noastre. O răsfoi cu stângăcia celui nedeprins cu asemenea activități. Puzderie de cuvinte, dar el dacă reușea să înțeleagă unul din trei. Tocmai ce voia s-o pună

la loc, când ceva îi atrase atenţia. Îi *sări* în faţa ochilor. Preţ de o clipă, Roland încetă să mai respire.

Se trase înapoi, fără să mai audă sunetul clopotelor din portal, fără să-i mai pese de sala cu cărţi în care intrase Callahan. Începu să citească din cartea cu biserica pe copertă. Cuvintele îi înotau în faţa ochilor şi nu putea fi sigur. Nu chiar. Dar, pe toţi zeii! Dacă chiar vedea ceea ce i se părea că vede...

Intuiţia îi spuse că aceasta era o cheie. De la care uşă?

Nu ştia, nu putea să citească atât cât să ajungă să afle. Însă cartea părea a-i vibra în mâini. Şi Roland îşi spuse că această carte era ca trandafirul...

...însă existau şi trandafiri negri pe lume.

9

– L-am găsit, Roland! E un orăşel din centrul statului Maine. Îi zice East Stoneham, cam la vreo şaizeci de kilometri la nord de Portland şi...

Se întrerupse, privindu-l mai atent pe Roland.

– Ce s-a întâmplat?

– Clopotele, răspunse pistolarul iute. Degeaba am avut urechile astupate, că tot mi-au inundat capul.

Uşa era închisă, iar clopotele nu se mai auzeau, dar rămăseseră vocile. Chiar acum tatăl lui Callahan îl întreba pe micuţul Donnie dacă are senzaţia că revistele ascunse sub patul lui sunt potrivite pentru un băieţel creştin, şi ce s-ar fi întâmplat dacă le-ar fi găsit mama? Iar atunci când Roland propuse să plece din peşteră, Callahan fu mai mult decât încântat. Îşi amintea mult prea limpede conversaţia aceea, la finalul căreia se rugaseră împreună la picioarele patului, iar cele trei reviste *Playboy* ajunseră în cuptorul din spatele casei.

Roland puse la loc lădiţa în geanta trandafirie şi o ascunse din nou în spatele comorii de cărţi a lui Tower. Lăsase acolo şi cartea cu biserica pe copertă, însă cu faţa în jos, ca să o poată găsi mai uşor.

Ieşiră din peşteră şi se opriră o clipă ca să-şi clătească plămânii cu aerul curat.

– Eşti sigur că doar clopotele au fost de vină? îl întrebă Callahan. Sincer îţi spun, arătai de parcă ai fi văzut o fantomă.

– Clopotele din portal sunt *mai rele* decât fantomele, răspunse Roland.

Adevărat sau nu, răspunsul acesta păru să-l mulțumească pe Callahan. Când porniră pe drumul înapoi spre Calla, pistolarul își aminti de promisiunea pe care o făcuse celorlalți, dar mai ales lui însuși: fără secrete în ka-tet de acum înainte. Cât de repede fusese dispus să încalce această promisiune! Dar simțea că este îndreptățit s-o facă. *Recunoscuse* unele din numele din cartea aceea. Le vor recunoaște și ceilalți. Și le va destăinui totul, dacă acea carte se va dovedi atât de importantă pe cât își imagina el. Însă acum, nu ar face altceva decât să le abată atenția de la povestea cu Lupii. Dacă vor câștiga lupta, atunci poate...

– Roland, sigur ești bine?

– Da, răspunse pistolarul, lovindu-l prietenește pe umăr.

Ceilalți vor fi în stare să citească acea carte și, citind-o, vor descoperi ce anume vrea ea să spună. Poate că povestea pe care o spune nu este decât o *simplă* poveste... dar cum să fie doar atât, când...

– Părinte?

– Da, Roland.

– Un roman e o poveste, nu? O poveste născocită.

– Da, una lungă.

– Dar e o fantezie, ceva neadevărat.

– Da, asta înseamnă literatura. O fantezie.

Roland cugetă la cele auzite. Și *Charlie, trenulețul Uu-uu* fusese tot o poveste născocită, numai că din multe puncte de vedere, din multe puncte de vedere *esențiale*, nu fusese. Iar numele scriitoarei se schimbase. Existau multe lumi ținute toate laolaltă de Turn. Poate că...

Nu, nu acum. Nu trebuie să se gândească acum la asta.

– Spune-mi despre orașul unde s-au dus Tower și prietenul lui.

– N-am ce să-ți spun. L-am găsit într-una din cărțile de telefon ale statului Maine, atâta tot. Și am mai găsit și o hartă simplificată a codurilor poștale care mi-a arătat cam pe unde se află.

– Bine. Foarte bine.

– Roland, sigur te simți bine?

Calla, răspunse gândul lui Roland. *Callahan*. Se forță să schițeze un zâmbet. Se forță să-l bată prietenește pe spate.

– Mă simt bine. Hai să ne întoarcem în oraș.

V

ÎNTRUNIREA

1

Niciodată în întreaga lui viață Tian Jaffords nu se mai simțise atât de înspăimântat ca atunci când se află pe platforma din Pavilion, privind în jos la toți oamenii buni, la acei *folken* din Calla Bryn Sturgis. Știa că nu au cum să fie mai mult de cinci sute – cel mult șase – dar lui i se păreau cu mult mai mulți, iar tăcerea lor încordată îl secătuia de vlagă. Privi spre soția lui încercând să găsească la ea liniștea de care avea nevoie, dar în zadar. Chipul Zaliei era tras și întunecat și înghețat, chip de femeie bătrână, nu de tânără care încă mai putea face copii.

Și nici vremea din după-amiaza aceasta târzie nu-i era de ajutor. Seninul cerului era străveziu aici, însă părea mult prea întuneric pentru ora cinci. Iar norii se aglomeraseră deasupra orizontului dinspre sud-est și soarele trecuse dincolo de ei chiar atunci când el urcase treptele podiumului. Era o vreme „sucită", cum ar fi spus Bunelul; vreme care *prevestea* ceva, mulțumesc foarte mult. Acolo, în întunericul permanent al Bubuitului de Tunet, fulgerele își începuseră dansul sălbatic.

Să fi știut că o să ajungem aici, n-aș mai fi făcut nimic, își spuse el înnebunit. *Iar acum nu va mai fi Părintele Callahan care să-mi scoată biata cenușă din foc.* Deși Callahan se afla și el acolo, alături de Roland și prietenii acestuia – acei oameni

cu pistoale mari. Preotul stătea cu brațele încrucișate peste cămașa lui simplă și neagră, cu guler îngust și cu crucea reprezentându-l pe Omul Iisus pe piept.

Își spuse că nu trebuie să se mai poarte prostește, că Părintele îl va *ajuta*, că îl vor ajuta și străinii. Veniseră *aici* ca să ajute. Codul după care trăiau ei le *cerea* să ajute, chiar dacă asta le-ar fi adus distrugerea și ar fi pus capăt misiunii lor. Își spuse că nu are altceva de făcut decât să-i dea cuvântul lui Roland, și Roland va vorbi. Pistolarul mai urcase o dată pe scena aceasta și dansase commala și le cucerise inimile. Oare se îndoia Tian că Roland va mai fi în stare să le câștige din nou inimile? Nu. Dar în forul lui interior Tian se temea că, de această dată, va fi un dans al morții, iar nu unul al vieții. Deoarece cu moartea se ocupau omul acesta și prietenii lui; moartea reprezenta pâinea și vinul lor. Șerbetul rece cu care își curățau gura la sfârșitul mesei. La acea primă întrunire – să fi fost doar cu mai puțin de o lună în urmă? – Tian vorbise cu furie și disperare; dar o lună a fost timp suficient pentru a socoti prețul pe care l-ar putea plăti cu toții. Dacă totul era o greșeală? Dacă Lupii ardeau Calla din temelii cu artificele lor, luau o ultimă dată copiii care le trebuiau, apoi îi aruncau în aer pe cei rămași – tineri, bătrâni, și între două vârste – cu grenadele lor aducătoare de moarte?

Toată suflarea din Calla îl aștepta să înceapă. Erau de față: familiile Eisenhart și Overholser și Javier și Took (nenumărați aceștia din urmă, dar nicio pereche de gemeni nu avea vârsta preferată de Lupi, nu, nici vorbă, ce norocoși mai erau cei din neamul Took!); Telford stătea cu bărbații, iar soția lui durdulie, dar cu trăsături aspre stătea cu femeile; familiile Strong și Rossiter, și Slightman și Hand și Rosario și Posella; oamenii manni strânși laolaltă ca o pată întunecată de cerneală, patriarhul lor, Henchick, alături de tânărul Cantab, pe care îl îndrăgeau toți copiii; Andy, celălalt preferat al celor mici, se ținea mai la distanță, cu mâinile aschilambice în șold, aruncând în întunericul zilei licăriri fulgerătoare din ochii lui electrici; Suratele Oriza, înghesuite una în alta, ca păsările pe sârmă (soția lui Tian printre ele); și mulți cowboy, argați, zilieri, chiar și bătrânul Bernardo, bețivanul orașului.

În dreapta lui Tian, se foiau, nelalocul lor, cei care purtaseră pana prin oraș. În mod normal, o singură pereche de gemeni ar fi fost de ajuns să anunțe întrunirea; în majoritatea cazurilor lumea știa dinainte despre ce anume era vorba, iar purtatul penei prin oraș nu era decât o formalitate. De data aceasta

(la inițiativa lui Margaret Eisenhart), cu pana sacrosanctă plecaseră trei perechi de gemeni, ducând-o din oraș spre gospodăriile din afara lui, apoi la fermele mari și la moșii, într-o șaretă condusă de un Cantab neobișnuit de tăcut și trasă de doi catâri identici care cunoșteau drumul și singuri. Erau gemenii Haggengood, de douăzeci și trei de ani – cei mai în vârstă, fiind născuți chiar în anul ultimei incursiuni a Lupilor (dar și urâți ca noaptea, după cum spuneau unii, deși nemaipomenit de harnici, mulțumim foarte mult). Apoi veneau gemenii Tavery, frumușeii strengari ai orașului, cu talent la desenat hărți. Ultimii (și cei mai tineri, deși erau cele mai mari dintre odraslele lui Tian) erau Heddon și Hedda. Iar Hedda fu cea care îl convinse să înceapă. Tian se uită la ea și văzu că fetița lui cuminte (chiar dacă destul de urâțică) simțise spaima tatălui ei și mai avea puțin până când să izbucnească în plâns.

Eddie și Jake nu mai erau singurii care să poată auzi vorbele celorlalți în mintea lor; acum și Tian își auzea Bunelul. Însă nu așa cum era Jamie acum, gângav și știrb, ci cum fusese în urmă cu douăzeci de ani: bătrân, dar în stare să te azvârle peste Drumul Râului dacă îi răspundeai obraznic sau dacă tăiai frunză la câini când era treabă multă de făcut. Jamie Jaffords, cal care se luptase pe vremuri cu Lupii. Tian avusese îndoielile lui în privința aceasta, dar acum îl credea. Pentru că Roland îl credea.

La dracu', îi mârâi Bunelul în cap. *La ce te perpelești și pierzi vremea, copil prost ce ești? N-ai decât să-i zici numele și să te dai deoparte și să-l lași pe el să facă restul, la bine sau la rău. Păi, nu?*

Tian se mai uită o clipă la mulțimea înconjurată de torțe care nu-și mai schimbau culoarea – căci nu era nicio sărbătoare –, ci răspândeau lumini portocalii. Pentru că voia să spună ceva, cumva *simțea nevoia* să spună ceva. Fie și doar să recunoască faptul că era parțial răspunzător pentru tot ce se petrecea acum. La bine sau la rău.

Bezna dinspre est era brăzdată de fulgere silențioase.

Roland, stând în aceeași poziție ca Părintele, cu brațele încrucișate la piept, surprinse privirea lui Tian și îi făcu un semn ușor din cap. Chiar și în lumina caldă a torțelor, ochii pistolarului erau reci. Aproape la fel de reci ca ai lui Andy. Însă aceasta era îmbărbătarea de care avea nevoie Tian.

Înălță pana înaintea lui. Până și răsuflarea mulțimii păru a amuți. De undeva de deasupra orașului, o mierlă țipă, ca și cum ar fi vrut să întârzie lăsarea nopții.

– Nu demult m-am ridicat în această Sală de Întruniri și v-am împărtășit părerea mea, spuse Tian. V-am zis că atunci când vor veni, Lupii nu ne vor lua doar copiii, ci și inimile și sufletele noastre. De fiecare dată când ei fură de la noi, iar noi stăm deoparte și îi lăsăm să o facă, ne taie puțin mai adânc. Și dacă tai destul de adânc într-un copac, acel copac va muri. Dacă tai destul de adânc într-un oraș, acel oraș va muri de asemenea.

În negura fermecată a zilei se înălță sălbatică vocea Rosalitei Munoz, care nu avusese copii în viața ei:

– Adevăr spui, îți mulțumim! Ascultați la el, *folken*! Ascultați la el cu luare-aminte!

– Ascultați la el, ascultați la el, ascultați la el cu luare-aminte, străbătu îndemnul prin mulțime.

– În seara aceea Părintele s-a ridicat și ne-a spus că dinspre nord-vest se apropie niște pistolari, prin Pădurea de Mijloc, pe Calea Grinzii. Unii au râs de el, dar Părintele a spus adevărul.

– Mulțumim, răspunse mulțimea. Părintele a grăit adevărul.

Și o voce de femeie:

– Iisus fie lăudat! Lăudată fie Maria, maica Domnului!

– De atunci încoace s-au aflat printre noi. Oricine a vrut să le vorbească, le-a *putut* vorbi. Și nu ne-au promis nimic altceva decât să ne ajute...

– Și după aia să plece pe drumul lor, lăsând în urmă doar sânge și ruine, dacă suntem atât de proști să le permitem să se amestece în treburile noastre! tună Eben Took.

Din mulțime se auziră icnete șocate. Când se stinseră, Wayne Overholser spuse:

– Tacă-ți fleanca, gură slobodă ce ești!

Took se întoarse să se uite la Overholser, cel mai bogat moșier din Calla și cel mai bun mușteriu al său, cu uluire totală.

Tian continuă:

– Conducătorul lor, dinh-ul lor, este Roland Deschain de Gilead.

Toată lumea știa cine este Roland, însă menționarea acestor nume legendare tot reuși să stârnească un murmur grav, ca un geamăt.

– Din Lumea Dinăuntru. Vreți să-l ascultați? Ce spuneți, *folken,* vreți?

Locuitorii din Calla își strigară răspunsul:

– Să-l ascultăm! Să-l ascultăm! Să-l ascultăm până la capăt! Să-l ascultăm cu luare-aminte, mulțumim!

Și se auzi un soi de foșnet ritmic și înfundat, pe care Tian nu-l identifică din primul moment. Apoi pricepu despre ce era vorba și îi veni să zâmbească. Așa suna tropăitul cizmelor de lucru. Dar nu pe scândurile podelei din Sala de Întruniri, ci pe iarba Domniței Riza.

Tian întinse mâna. Roland înaintă prin mulțime. Tropăitul se înteți. Acum începuseră să bată din picioare și femeile încălțate cu pantofii lor de sărbătoare. Roland urcă treptele. Tian îi înmână pana și coborî de pe scenă, apucând-o de mână pe Hedda și făcând semn celorlalți gemeni să o ia înainte. Roland rămase singur, strângând cu cele opt degete rămase la mâini tija lăcuită a penei. În cele din urmă se domoli tropăitul cizmelor de lucru și al pantofilor de sărbătoare. Torțele sfârâiau și împroșcau scântei, luminând chipurile ridicate ale oamenilor, dându-le în vileag speranțele și teama; dându-le în vileag cât se poate de bine. Mierla cântă o dată, apoi tăcu. Spre est, fulgerele tăiau întunericul în felii.

Pistolarul se afla în fața oamenilor din Calla.

2

O vreme ce păru tuturor foarte lungă, nu făcu nimic altceva decât să-i privească. În fiecare ochi strălucitor și înspăimântat citea același lucru. Îl mai văzuse de multe ori înainte și era lesne de descifrat. Acești oameni erau înfometați. Și-ar cumpăra cu bucurie ceva de mâncare ca să-și umple burțile neliniștite. Își aduse aminte de omul care vindea plăcinte pe străzile din Gilead, în cele mai toride zile de vară, și de numele pe care i-l dăduse acestuia mama lui. Îi zicea „seppe-sai" din cauză că plăcintele lui îi puteau îmbolnăvi pe oameni. *Seppe-sai* însemna *vânzătorul-de-moarte.*

Da, își spuse el, *numai că eu și prietenii mei nu cerem niciun ban.*

Iar la gândul acesta, un zâmbet îi lumină chipul, alungând ani buni de pe obrajii lui bătuți de vreme și provocând un oftat de ușurare emoționată din partea mulțimii. Începu la fel cum începuse în acea seară din urmă cu câteva săptămâni:

– Binecuvântată fie întâlnirea noastră în Calla. Ascultați-mă cu luare-aminte, rogu-vă.

Tăcere.

– V-ați deschis sufletele în fața noastră. Iar noi ni le-am deschis pentru voi. Nu este așa?

– Ba da, pistolarule! strigă Vaughn Eisenhart. Așa este!

– Ne vedeți așa cum suntem și acceptați ceea ce facem?

Acum îi răspunse Henchick din neamul oamenilor manni:

– Da, Roland, așa cum spune în Carte, îți mulțumim ție. Ești din neamul lui Eld. Ești Albul care stă împotriva Negrului.

De această dată, oftatul mulțimii fu mai prelung. Undeva, în spate, o femeie începu să suspine.

– *Folken* din Calla, căutați ajutorul și sprijinul nostru?

Eddie se crispă. Roland pusese de multe ori întrebarea asta în timpul săptămânilor petrecute în Calla Bryn Sturgis, însă o pusese individual. I se părea extrem de riscant să ceară un răspuns la ea de la întreaga mulțime. Dacă spuneau nu?

O clipă mai târziu, Eddie își dădu seama că nu avusese motive de îngrijorare; căci Roland estimase starea de spirit a publicului său cu aceeași perspicacitate ca întotdeauna. Sigur, fuseseră unii care chiar spuseseră *nu* – vreo doi-trei din familia Haycox, câțiva din familia Took, și alți câțiva din familia Telford se aflau în fruntea opozanților – dar marea majoritate a oamenilor dădură glas unui tunător *DA! ȚIE ÎȚI MULȚUMIM!* Alți câțiva – dintre care Overholser ieșea în evidență – nu ziseseră nici că da, nici că ba. Eddie își spuse că, în majoritatea cazurilor, aceasta ar fi fost cea mai inteligentă mișcare. Cea mai *chibzuită*. Însă acum nu era vorba de majoritatea cazurilor; oamenii aceștia se aflau în fața celei mai grele alegeri pe care o vor avea de făcut vreodată. În cazul în care Ka-Tet-ul lui Nouăsprezece i-ar fi învins pe Lupi, oamenii din acest oraș își vor aminti foarte bine cine a spus nu și cine nu a spus nimic. Se întrebă într-o doară dacă, peste un an de acum, Wayne Dale Overholser va mai fi tot cel mai important moșier din părțile acestea.

Însă chiar atunci Roland începu să vorbească, iar tânărul își focaliză întreaga atenție asupra lui. Întreaga lui atenție *plină de admirație*. Crescând acolo unde crescuse și, mai ales, în maniera în care crescuse, Eddie auzise puzderie

de minciuni. El însuși spusese foarte multe, unele chiar bine ticluite. Dar când Roland ajunse cam pe la jumătatea discursului său, își dădu seama că, până în seara aceasta, în Calla Bryn Sturgis, nu mai întâlnise un asemenea geniu al fabulației. Și...

Eddie privi în jur și dădu din cap cu satisfacție.

Și mulțimea îi sorbea fiece cuvânt.

3

– Data trecută când m-am aflat în fața voastră, pe această scenă, începu Roland, am dansat commala. În seara aceasta...

George Telford îl întrerupse. Individul era prea insinuant pentru gustul lui Eddie și foarte, foarte alunecos, dar se văzu nevoit să remarce curajul, cu atât mai mult cu cât era evident că valurile opiniei generale se rostogoleau în direcție opusă.

– Da, ne aducem aminte, ai dansat foarte bine! Dar, spune-mi, Roland, rogu-te, cât de bine știi să dansezi *mortata*?

Murmure dezaprobatoare din mulțime.

– Nu contează cum dansez, zise Roland, deloc stingherit, căci s-au isprăvit zilele mele de dănțuit în Calla. Eu și cu ai mei avem treabă de făcut în acest oraș. Ne-ați făcut să ne simțim bine-veniți, și vă mulțumim. Ne-ați suportat întrebările, ne-ați cerut ajutor și sprijin, așa că acum eu vă rog stăruitor să mă ascultați cu multă luare-aminte. Lupii vor veni în mai puțin de o săptămână.

Un oftat de aprobare. Timpul se scurgea printre degete, dar chiar și cei ostili mai puteau răbda încă cinci zile.

– În seara dinaintea zilei în care vor veni, vreau ca toți gemenii din Calla sub șaptesprezece ani să se strângă aici.

Roland arătă spre stânga, unde Suratele Oriza instalaseră un cort mare. Acum se aflau mulți copii acolo, dar cu mult mai puțini decât cei peste o sută ce se vor afla în pericol. Cei mai mari primiseră sarcina să aibă grijă de cei mici pe durata întrunirii, iar câte o Surată trecea periodic pe acolo ca să vadă dacă e totul în regulă.

– Nu vor încăpea în cortul ăsta, Roland, spuse Ben Slightman.

Roland zâmbi:

– Dar vor încăpea într-unul mai mare, Ben, și cred că Suratele se vor descurca și vor face rost de unul.

– Chiar așa, și le vom așterne o masă pe care n-o vor uita niciodată! strigă Margaret Eisenhart.

Câteva râsete bonome îi salutară vorbele, dar se stinseră la iuțeală. Probabil că mulți dintre cei prezenți acolo se gândeau că, dacă Lupii vor avea câștig de cauză, jumătate din copiii care își vor petrece Ajunul Lupului pe Pajiște nu vor mai fi în stare să-și amintească nici măcar propriul nume, darămite ce au mâncat atunci.

– Vor dormi aici, ca să putem porni la drum devreme, continuă Roland. Din câte am aflat, nu avem cum să știm dacă Lupii vor veni devreme, târziu, sau în miezul zilei. Am fi proștii lumii dacă ar veni extrem de devreme și i-ar găsi aici, în loc deschis.

– Și ce-i oprește să vină cu o *zi* mai devreme? îl întrerupse Eben Took cu agresivitate. Sau la miezul nopții în Ajunul Lupului, cum îi zici tu?

– Așa ceva nu se poate, răspunse fără afectare Roland.

Și, luând în calcul mărturia lui Jamie Jaffords, erau aproape convinși de asta. Povestea bătrânului constituia motivul pentru care îi mai lăsau pe Ben Slightman și pe Andy să-și facă de cap încă cinci zile și nopți.

– Vin de departe, drumul e greu și nu îl străbat pe tot călare. Planul le este stabilit dinainte.

– De unde știi? întrebă Louis Haycox.

– E mai bine să nu-ți spun, răspunse Roland. S-ar putea ca Lupii să aibă urechi lungi.

O tăcere gânditoare se lăsă peste mulțime.

– În aceeași seară, în Ajunul Lupului, vreau să vină aici douăsprezece căruțe, cele mai mari din Calla, cu care să ducem copiii spre nord. Eu personal voi desemna vizitiii. Vom mai avea nevoie și de persoane care să se îngrijească de cei mici și să rămână alături de ei când va veni vremea. Și nu trebuie să mă întrebați unde anume îi vom duce, pentru că e mai bine să nu vorbim nici de asta.

Desigur că majoritatea credeau că știu unde vor ajunge copiii: în vechea mină Gloria. Veștile se răspândeau repede, așa cum bine știa Roland. Ben

Slightman se gândise mai departe – la mina Cardinal Doi, la sud de Gloria – și asta era la fel de bine.

George Telford izbucni:

– Nu-l ascultați, *folken,* rogu-vă! Și de-l *ascultați,* pentru sufletele voastre și pentru viața voastră în orașul acesta, *nu faceți* ce vă cere! E nebunie curată! Am încercat și înainte să ne ascundem copiii *și n-a mers!* Și chiar dacă ar merge, cu siguranță că se vor întoarce să se răzbune și ne vor arde orașul din temelii...

– Taci, lașule.

Vorbise Henchick, cu voce uscată ca un plesnet de bici.

Fără să-i pese de această admonestare, Telford ar fi vorbit mai departe, însă fiul lui cel mare îl prinse de braț, oprindu-l. La timp. Reîncepuse tropăitul. Telford se uită la Eisenhart cu o privire nedumerită, ce părea a întreba: *Și tu ești de acord cu nebunia asta?*

Moșierul clătină din cap:

– N-ar rost să te uiți așa la mine, George. Sunt alături de soția mea, iar soția mea este alături de cei din neamul lui Eld.

Izbucniră ropote de aplauze. Roland așteptă să se stingă.

– Moșierul Telford are dreptate. Fără doar și poate că Lupii vor *ști* unde am adăpostit copiii. Iar atunci când vor veni, ka-tet-ul meu va fi acolo să-i întâmpine. Ne-am mai confruntat cu alții asemenea lor și în alte dăți.

Strigăte de aprobare. Tropăieli înfundate. Aplauze ritmice. Telford și Eben Took se holbară în jur, ca niște oameni care s-au trezit, fără voia lor, într-un ospiciu.

Când în Pavilion se așternu din nou liniștea, Roland continuă:

– Câțiva locuitori au fost de acord să lupte împreună cu noi; oameni buni cu arme bune. Iarăși, acesta nu este un lucru pe care să vi-l împărtășim chiar acum.

Dar, firește, se știau deja foarte multe despre Suratele Oriza și misiunea lor. Și încă o dată Eddie fu nevoit să se minuneze la maniera în care îi ducea Roland cu zăhărelul pe locuitorii din Calla. Se uită la Susannah, care își dădu ochii peste cap și îi zâmbi. Însă mâna pe care o puse pe brațul lui era rece. Voia să se termine totul cât mai curând. Eddie știa exact cum se simte.

Telford mai încercă o ultimă dată:

– Oameni buni, ascultați-mă! *Toate astea au mai fost încercate și înainte!*

Jake Chambers fu cel care îi răspunse:

– Nu au fost încercate de către pistolari, sai Telford.

Strigăte sălbatice de aprobare. Tropăieli și aplauze. Roland se văzu obligat să ridice mâna ca să ceară liniște.

– Majoritatea Lupilor se vor duce unde cred ei că sunt ascunși copiii, iar acolo ne vom ocupa noi de ei, spuse el. Este foarte posibil, însă, ca niște grupuri mai mici să atace fermele și moșiile. Alții pot chiar intra în Calla. Și, da, s-ar putea să fie și niște incendii.

Îl ascultară toți, tăcuți și respectuoși, doar dând din cap în semn de încuviințare, anticipând următoarea idee, exact așa cum intenționase el.

– Poți înlocui o casă arsă. Dar nu și un copil bolând.

– Așa este, oftă Rosalita. Nici o inimă bolândă.

Murmure aprobatoare, mai ales din partea femeilor. Căci în Calla Bryn Sturgis (ca în multe alte locuri), bărbaților nu le place să vorbească despre inima lor, cel puțin nu atunci când nu au mintea înecată de aburii băuturii.

– Ascultați-mă cu luare-aminte, pentru că doar atât vă mai spun: știm cu exactitate cine anume sunt Lupii aceștia. Povestea lui Jamie Jaffords ne-a confirmat ceea ce deja bănuiam.

Exclamații de surpriză. Capete întoarse. Jamie, stând lângă nepotul lui, reuși să-și îndrepte vreo două secunde spatele cocârjat, ba chiar să-și și umfle un pic pieptul scofâlcit. Eddie se rugă ca moșneagul să-și țină gura în continuare. Dacă i s-ar fi încețoșat iarăși mintea și ar fi început să bălmăjească aiureli de-ale lui, contrazicând spusele lui Roland, sarcina lor ar fi devenit mult mai dificilă. În primul rând ar fi însemnat să-i captureze mai devreme pe Andy și Slightman. Iar dacă Finli o'Tego – vocea aceea căreia îi raporta Slightman din Dogan – nu mai avea nicio veste de la ei, se vor isca bănuieli. Mâna de pe brațul lui Eddie se mișcă. Susannah își încrucișase degetele chemând norocul.

4

– În spatele măștilor nu sunt ființe vii, zise Roland. Lupii sunt servitorii nemorți ai vampirilor care stăpânesc Bubuit de Tunet.

Un suspin îngrozit urmă acestei minciuni iscusit meşteşugite.

– Prietenii mei, Eddie, Susannah şi Jake, îi numesc *zombi*. Nu pot fi ucişi de arc, arbaletă sau pistol decât dacă sunt loviţi în creier sau în inimă – spuse Roland bătându-se uşor în partea stângă a pieptului ca pentru a-şi accentua spusele. E de la sine înţeles că, atunci când pleacă la luptă, poartă armuri grele pe sub haine.

Henchick dădea încet din cap. La fel făceau şi câţiva dintre bărbaţii şi femeile mai în vârstă – *folken* care apucaseră două atacuri ale Lupilor.

– Asta explică foarte multe, zise patriarhul manni. Dar cum...

– Este mai presus de puterile noastre să-i lovim în creier, pentru că poartă coifuri grele sub glugile mantiilor lor, continuă Roland. Însă noi am mai văzut asemenea creaturi. În Lud. Punctul lor nevralgic se află aici.

Şi se lovi din nou în piept.

– Morţii vii nu respiră, dar au un fel de pieliţă peste inimă. Şi nu îşi pot acoperi locul acela cu armura, căci ar muri. Acolo trebuie să-i lovim.

Se auzi un zumzet şoptit de conversaţie. Apoi vocea Bunelului, stridentă şi entuziasmată:

– Fieşce cuvinţel dă vi-l zâce îi aşa cum îi, că am văzut când Molly Vâlvâtaia l-o plesnit pe unu' cu fa'fu'ia chiar colo unde zâce, şi ăla o căzut şi după aia o dat colţu'!

Eddie simţi cum unghiile tăiate scurt ale lui Susannah îi intră în carne, dar, când se uită la ea, o văzu că râde cu gura până la urechi. Aceeaşi expresie o observă şi pe chipul lui Jake. *Te-ai ţinut tare, tataie, când sorţii ţi-au fost potrivnici. Îmi pare rău că m-am îndoit de tine. Hai să-i vedem pe Andy şi pe Slightman cum raportează* scornelile *astea!* îşi zise el. Îl întrebase pe Roland dacă ei (acei *ei* fără chip, reprezentaţi de cineva care îşi spunea Finli o'Tego) vor crede o asemenea abureală. *De mai bine de o sută de ani fac incursiuni pe malul ăsta al râului Whye şi nu au pierdut decât un singur luptător*, îi răspunsese Roland. *Vor crede orice. În momentul acesta, punctul lor* cu adevărat *vulnerabil este înfumurarea.*

– Aduceţi-vă gemenii aici până la ora şapte în Ajunul Lupului, spuse Roland mulţimii. Doamnele – Suratele Oriza – vor avea liste cu numele voastre pe plăcuţe din ardezie. Şi vor bifa fiecare pereche. Sper ca până la nouă seara să-i avem notaţi pe toţi.

– Ba n-o să notezi pă niciunu d-al meu! strigă o voce furioasă din spate,

Posesorul ei îmbrânci lumea din jur și ajunse lângă Jake. Era un individ îndesat, care deținea o cultură modestă de orez mai la sud. Roland cotrobăi prin depozitul amintirilor sale recente (în neorânduială, sigur că da, dar nu se arunca niciodată nimic) și reuși să-i găsească numele: Neil Faraday. Unul dintre cei câțiva care nu fuseseră acasă atunci când Roland venise cu ka-tet-ul lui să stea de vorbă... sau nu voise să le deschidă. Om harnic, zicea Tian, dar băutor și mai harnic. Iar rolul ăsta chiar îi venea mănușă: cearcăne adânci și negre și o salvă de cuperoze pe ambii obraji. Și îngălat tare-tare, Cu toate acestea, Telford și Took îi aruncară o privire plină de recunoștință ce părea a spune: *Uite că mai e unul zdravăn la cap în tot balamucul ăsta. Slavă zeilor!*

– O să ie țâncii or'căcând șșș o să deie foc la orașu' nost, se răsti individul cu un accent atât de pronunțat încât era greu să înțelegi ce vrea să spună. Șșșosăie câte un d'al mieu, da' o să rămân cu trei șșș ie mai bine dăcât nimic!

Faraday își rostogoli ochii bulbucați spre cei din jur cu o expresie de dispreț sarcastic:

– Blăstămați fiți dă ne ard. *Jigodii* proaste!

Și se întoarse la locul lui, lăsându-i pe mulți zguduiți de cele spuse. Reușise ceea ce Telford și Took nu putuseră face împreună: domolise elanul mulțimii prin tirada lui plină de dispreț și (cel puțin pentru Eddie) neinteligibilă.

N-o avea după ce bea apă de sărac ce e, dar cred că Took îi va vinde pe datorie tot anul care vine, își spuse Eddie. *În cazul că n-o să-i fie distrus magazinul.*

– Sai Faraday are tot dreptul la opinie, dar sper să se răzgândească în următoarele zile, zise Roland. Și sper ca voi să-l ajutați să se răzgândească. Pentru că, dacă nu o face, s-ar putea să nu-i mai rămână nici un copil, necum trei.

Ridică vocea direcționând-o spre locul unde Faraday fierbea de furie.

– Și atunci va vedea cum e să facă muncile câmpului doar cu ajutorul nevestei și al celor doi catâri.

Telford se apropie de scenă, alb la față de mânie.

– Este ceva ce n-ai spune ca să obții câștig de cauză, om aducător de moarte ce ești? Există vreo minciună pe care n-ai spune-o?

– Eu nu spun minciuni și nici nu dețin adevăruri absolute, îi răspunse Roland. Dacă am dat cuiva senzația că aș cunoaște toate răspunsurile, când, cu o lună în urmă nici nu știam de existența Lupilor, îmi cer mii de scuze. Dați-mi voie să vă spun o poveste înainte de a vă ura noapte bună. În vremea

copilăriei mele din Gilead, înainte de venirea omului cel bun și de marele incendiu care a urmat, în vestul baroniei era o fermă de copaci.

– Da' cine a mai auzit să se cultive *copaci*? întrebă cineva din public pe un ton batjocoritor.

Roland zâmbi și făcu un semn din cap.

– Poate că nu se cultivă copaci obișnuiți, și nici măcar cei de esență tare, dar aceștia erau teci, cu lemn deosebit de ușor, dar foarte rezistent. Cel mai bun lemn pentru corăbii din câte soiuri există. Dacă tai o fâșie din scoarța lor și o arunci în aer, ai s-o vezi cum plutește. Și erau acolo zeci de mii, pe o mie de pogoane de teren, supravegheați îndeaproape de pădurarul baroniei. Iar legea, niciodată interpretată altminteri, niciodată încălcată, era: tai doi, plantezi trei.

– Da, interveni Eisenhart. Așa e și cu vitele, iar în cazul vitelor de *prăsilă* regula zice să tai sau să vinzi una din cinci. Deși nu mulți dintre noi își pot permite să facă asta.

Roland cutreieră cu privirea pe deasupra mulțimii.

– În vara când am împlinit zece ani, asupra pădurii de teci s-a abătut năpasta. Pe ramurile cele mai de sus și-au țesut păianjenii pânzele albe, iar copacii aceia au murit de la vârf în jos, putrezind treptat, prăbușindu-se singuri din cauza greutății lor, înainte ca mana să le ajungă la rădăcini. Pădurarul a văzut ce se petrece și a poruncit ca toți copacii buni să fie tăiați fără întârziere. Ca să salveze lemnul cât încă mai avea ce să salveze, pricepeți? Nu se mai punea problema să planteze trei pentru doi doborâți, căci nu mai avea niciun sens. Iar în vara următoare nu mai era nicio pădure de teci la est de Gilead.

Tăcere deplină. Ziua se topise într-un amurg prematur. Torțele sfârâiau. Toți ochii erau ațintiți asupra pistolarului.

– Aici, în Calla, Lupii recoltează copii, fără ca măcar să se ostenească să-i cultive, pentru că – ascultați ce vă spun – de treaba asta se ocupă bărbații și femeile. Până și cei mici știu cum stau lucrurile. „Tati nu-i prost; pune orez-commala, Mami știe că-i cu rost."

Murmure din mulțime.

– Lupii vin, iau, apoi așteaptă. Iau... așteaptă. Până acum le-a mers bine, deoarece bărbații și femeile cultivă mereu copii noi, indiferent de cruzimea vieții. Doar că acum se petrece ceva nou. Acum vine molima.

Took îl întrerupse:

– Adevărat este, voi sunteți o molimă pe...

Dar cineva îi dădu jos pălăria de pe cap cu o lovitură. Eben Took se răsuci la iuțeală, se uită după vinovat, văzu vreo cincizeci de chipuri împietrite. Își ridică pălăria cu un gest nervos, o strânse la piept și nu mai continuă.

– Dacă vor vedea că plantația de copii s-a terminat, spuse Roland, la această ultimă incursiune în Calla nu vor lua doar câte unul din perechile de gemeni; de data aceasta vor lua toți copiii pe care pot pune mâna. Așa că, aveți grijă să-i aduceți aici pe micuți la ora șapte. E cel mai bun sfat pe care vi-l pot da.

– Nici nu ne dai de ales! strigă Telford, alb ca varul la față de spaimă și furie.

Roland se săturase până în gât de el. Începu să strige, iar Telford bătu în retragere în fața ochilor lui arzători.

– *Tu* nu trebuie să alegi, sai, pentru că toți copiii tăi sunt mari. Ai spus ce ai avut de spus. Acum ce-ar fi să-ți ții gura?

Tunete de aplauze și tropăieli. Telford îndură urletele și insultele cu capul vârât între umeri, ca un taur gata de atac. Apoi se întoarse și porni să-și facă drum prin mulțime cu Took în urma lui. După câteva clipe dispărură din Pavilion. După alte câteva clipe, adunarea luă sfârșit. Nu se votă nimic. Roland nu le ceruse votul.

Nu, își spuse Eddie pe când împingea scaunul cu rotile al lui Susannah spre cortul cu răcoritoare, n-a fost nevoie de niciun vot, pentru că i-a dus cu zăhărelul de nu s-au văzut.

5

La scurtă vreme după aceea, Roland îl abordă pe Ben Slightman. Administratorul de moșie stătea sub unul din stâlpii cu torțe, în mâini cu o cană cu cafea și o farfurie cu o felie de prăjitură. Și Roland își luase cafea și prăjitură. Cortul pentru copii, din celălalt capăt al pajiștii, devenise, pentru moment, cort de răcoritoare. Din el ieșea o coadă lungă de oameni care-și așteptau rândul la cafele și dulciuri. Se auzeau discuții purtate cu glas scăzut, dar mult prea puține râsete. În apropiere, Benny și Jake aruncau o minge de la unul la altul,

băgându-l din când în când în seamă și pe Ete. Bumblerul lătra în culmea fericirii, însă băieții erau la fel de tăcuți ca restul oamenilor.

– Ai vorbit bine, zise Slightman și își ciocni cana de cea a lui Roland.

– Așa crezi?

– Da. Firește că știau despre ce e vorba, dar probabil că Faraday te-a luat prin surprindere. Ai rezolvat foarte bine situația.

– Am spus adevărul, zise pistolarul. Dacă Lupii își pierd suficienți luptători, vor lua ce mai pot și vor accepta situația. Legendele au bărbi, iar în douăzeci și trei de ani barba crește foarte lungă. Oamenii din Calla presupun că în Bubuit de Tunet sunt mii de Lupi, poate chiar milioane, dar eu nu cred că este adevărat.

Slightman îl privea cu fascinație sinceră:

– De ce nu?

– Pentru că orice pe lumea asta se epuizează la un moment dat, îi răspunse simplu Roland, adăugând: Vreau să-mi promiți ceva.

Slightman îl cercetă circumspect.

– Dacă pot, îți promit.

– Ai grijă să-ți aduci și tu băiatul aici peste patru zile. O fi murit sora lui, dar mă îndoiesc că asta îl face copil unic în ochii Lupilor. S-ar putea ca și el să aibă ceea ce le trebuie lor.

Slightman nu făcu niciun efort să-și ascundă ușurarea.

– Sigur, vom fi aici. Nici nu m-am gândit să fac altfel.

– Bine. Și am și o însărcinare pentru tine, dacă vrei.

Reapăru privirea circumspectă.

– Ce fel de însărcinare?

– La început m-am gândit că șase oameni vor fi de ajuns să aibă grijă de copii câtă vreme ne ocupăm noi de Lupi, dar apoi Rosalita m-a întrebat ce s-ar întâmpla dacă cei mici se sperie și intră în panică.

– Aha, dar vor fi într-o peșteră, nu? întrebă Slightman în șoaptă. N-au unde să fugă printr-o peșteră, chiar dacă se *sperie*.

– Însă își pot sparge capetele de vreun perete sau pot cădea în vreo groapă pe întuneric. Și dacă se stârnește panică din cauza țipetelor și fumului și focurilor de armă, atunci ar începe nebunia și poate că ar cădea *toți* în groapă. Așa că mi-am zis că ar fi bine să am zece oameni care să se îngrijească de copii. Și aș dori ca tu să fii unul din ei.

– Sunt măgulit, Roland.

– Înseamnă că ești de acord?

Slightman aprobă din cap.

Roland se uită la el cu atenție.

– Ești conștient că, dacă ne învinge, cei care au grijă de copii o să moară și ei?

– Dacă m-aș fi gândit că veți pierde, n-aș fi fost de acord să însoțesc copiii. Sau să-l trimit și pe al meu.

– Îți mulțumesc, Ben. Ești un om bun.

Slightman coborî și mai mult vocea.

– La care mină te-ai hotărât? Gloria sau pasărea Cardinal?

Și continuă când Roland nu-i răspunse pe loc:

– Sigur că înțeleg dacă preferi să nu-mi...

– Nu-i vorba de asta, zise Roland. Chestia e că nu ne-am hotărât încă.

– Dar va fi ori una ori cealaltă?

– Da, sigur, unde altundeva să-i ducem? spuse pistolarul absent și începu să-și răsucească o țigară.

– Și veți încerca să-i atacați de sus?

– Nu ține. Unghiul e prost, răspunse Roland și se atinse cu degetul în piept. Aici trebuie să-i nimerim, ai uitat? E în van dacă-i lovim în alte locuri. Chiar dacă glonțul ar trece prin armură, tot nu le-ar face prea mult rău, că sunt *zombi*, mai știi că am spus asta?

– Și atunci aveți o problemă, nu?

– Avem o *șansă*, îl corectă pistolarul. Știi grohotișul ăla care se întinde la intrarea în abataj? Cu formă ca de bavețică uriașă?

– Da?

– Acolo ne vom ascunde. Acolo *dedesubt*. Și când vor veni spre noi, ne vom ridica și...

Îndoi degetul mare și arătătorul spre Slightman, mimând apăsarea pe trăgaci.

Chipul administratorului se lumină într-un zâmbet larg.

– Roland, e genial!

– Nu, îl contrazise pistolarul. Doar simplu. Și, de obicei, cea mai simplă idee este și cea mai bună. Cred că-i vom lua prin surprindere. Îi vom împresura și îi vom doborî unul câte unul. Planul ăsta mi-a reușit și altădată. Nu văd de ce nu mi-ar reuși din nou.

– Ai dreptate.

Roland privi în jur.

– Ar fi mai bine să nu mai vorbim despre lucrurile astea aici, Ben. Știu că *tu ești de încredere*, dar...

Ben dădu repede din cap.

– Niciun cuvânt în plus, Roland. Am înțeles.

Mingea se rostogoli până la picioarele lui Slightman. Fiul său ridică mâinile râzând și îi strigă:

– Tati! Arunc-o!

Ben o aruncă. Și o aruncă cu putere. Mingea pluti prin aer aidoma farfuriei azvârlite de Molly în povestea Bunelului. Benny sări și o prinse cu o singură mână. Tatăl lui îi zâmbi cu dragoste, apoi se uită la Roland.

– Fac o pereche pe cinste, nu? Al tău și al meu?

– Da, spuse Roland cu umbra unui surâs pe buze. Sunt aproape ca doi frați.

6

Unul lângă altul, cei patru din ka-tet porniră la pas înapoi spre casa parohială, simțind cum îi urmăresc toți ochii din oraș: moartea călare.

– Ești mulțumit de cum a mers, dulceață? îl întrebă Susannah pe Roland.

– Destul de mulțumit, recunoscu pistolarul și începu să-și răsucească o țigară.

– Aș vrea să încerc și eu una, zise Jake pe neașteptate.

Susannah se uită la el cu uimire și amuzament deopotrivă.

– Mușcă-ți limba, dragule – nici n-ai împlinit treișpe ani.

– Tata a început să fumeze de la zece.

– Și o să moară pe la cincizeci, spuse femeia cu severitate.

– Nu-i mare pierdere, mormăi Jake și abandonă subiectul.

– Ce mai face Mia? se interesă Roland aprinzând chibritul de unghie. E cuminte?

– Dacă nu mi-ați fi spus voi, nici n-aș fi crezut că fătuca asta *există*.

– Și burta ta e la fel de cuminte?

– Da.

Susannah era de părere că orice om are propriile sale reguli referitoare la minciună; regula ei era să spună minciuni cât mai scurte. Dacă într-adevăr avea un făt în pântece – un soi de monstru – atunci o să-i îngrijoreze pe ceilalți peste o săptămână. Asta în cazul în care vor mai putea să se îngrijoreze de ceva. Pentru moment, însă, nu trebuia ca prietenii ei să afle de cele câteva mici contracții pe care le avusese de curând.

– Atunci totul este bine, spuse pistolarul.

Merseră un timp în tăcere, apoi zise:

– Băieți, sper să vă pricepeți la săpat. O să avem ceva treabă.

– O să săpăm morminte? întrebă Eddie, neștiind nici el dacă glumește sau nu.

– Mormintele vin mai târziu.

Roland își ridică ochii spre cer, dar norii veniți dinspre vest furaseră deja stelele.

– Țineți minte: învingătorii sunt cei care le sapă.

VI

ÎNAINTE DE FURTUNĂ

1

Înălțându-se din hăul întunecat, jalnică și acuzatoare, răsuna vocea lui Henry Dean, Ilustrul Narcoman Eminent și Docent:

– Îs în iad, frate-mio! Îs în iad, și n-am de unde să-mi iau o doză și *e numai vina ta!*

– Cât crezi că o să stăm aici? îl întrebă Eddie pe Callahan.

Tocmai ce intraseră în Peștera Ușii, iar frățiorul Ilustrului Narcoman bâțâia două gloanțe în palmă ca pe o pereche de zaruri – șase-șase, poartă-n casă. Era ziua de după marea întrunire și, când cei doi părăsiseră călare orașul, strada principală păruse neobișnuit de tăcută. Ca și cum Calla se ascunsese de sine însăși, copleșită de legământul făcut.

– Mă tem că o să cam dureze, recunoscu Callahan.

Preotul era îmbrăcat îngrijit (și, spera el, într-o manieră ambiguă). În buzunarul de la pieptul cămășii avea toți banii americani pe care reușiseră să-i adune: unsprezece dolari mototoliți și două monede de câte douăzeci și cinci de cenți. I se părea că ar fi fost o glumă proastă să ajungă într-o variantă a Americii unde chipul lui Lincoln s-ar fi aflat pe bancnotele de un dolar, iar cel al lui Washington pe cele de cincizeci.

– Dar cred că o putem face în etape.

– Slavă Domnului pentru micile hatâruri, oftă Eddie.

Scoase geanta trandafirie din spatele cutiei în care se aflau cărţile lui Tower. O ridică cu ambele mâini, vru s-o întoarcă şi se opri încruntându-se.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă Callahan.

– E ceva aici.

– Da. Lădiţa.

– Nu, ceva în *geantă*. Mi se pare că-i cusut în căptuşeală. Parcă-i o pietricică. Poate o fi un buzunar secret.

– Şi poate nu avem timp de investigaţii, adăugă Callahan.

Cu toate acestea, Eddie mai pipăi o dată obiectul. Parcă nu era chiar o *piatră*. Dar Callahan avea dreptate. Deja avuseseră parte de prea multe mistere. Dezlegarea acestuia va trebui să rămână pentru o altă zi.

Când Eddie scoase lădiţa din geantă, îşi simţi şi inima şi mintea invadate de greaţă şi groază.

– Nu pot să sufăr chestia asta. Tot mi se pare că o să prindă viaţă şi o să se năpustească asupra mea şi o să mă înfulece ca pe... ca pe un cartof prăjit.

– Probabil că aşa şi este, zise Callahan. Să închizi lădiţa, Eddie, dacă ai senzaţia că se poate întâmpla ceva rău cu adevărat.

– Şi atunci o să-ţi rămână fundul în partea cealaltă.

– Nu-i ca şi cum aş fi străin prin părţile alea, spuse Callahan cu ochii la uşa nedescoperită.

Eddie îl auzea pe fratele lui; Callahan îşi auzea mama, terorizându-l la nesfârşit, spunându-i „Donnie". Niciodată nu putuse să sufere apelativul acesta.

– Am să aştept să se deschidă din nou.

Eddie îşi vârî gloanţele în urechi.

– De ce-i dai voie să facă una ca asta, Donnie? se lamentă mama lui Callahan din beznă. E *periculos* să-ţi pui gloanţe în urechi!

– Du-te, îl îndemnă Eddie. Hai să terminăm odată.

Deschise lădiţa. Clopotele atacară urechile lui Callahan. Îi atacară şi inima. Uşa către pretutindeni se deschise.

2

Păși peste prag cu două lucruri în minte: anul 1977 și toaleta bărbaților de la etajul întâi al Bibliotecii Publice din New York. Și se pomeni într-un closet cu graffiti pe pereți (pe acolo trecuse și BANGO SHANK). De undeva din stânga se auzea zgomotul apei trase într-un pisoar. Așteptă să plece persoana respectivă și ieși din cabină.

Găsi ce-i trebuia în doar zece minute. Se întoarse în peșteră cu o carte la subraț. Îi ceru lui Eddie să iasă afară cu el și nu fu nevoie să-l roage de două ori. Ajuns la aer proaspăt și răcoros, sub razele soarelui de toamnă, tânărul își scoase gloanțele din urechi și se uită la carte. Se numea *Drumuri americane.*

– Ia te uită, Părintele fură din biblioteci, remarcă Eddie. Din cauza unora ca tine crește prețul abonamentelor.

– Am s-o înapoiez într-o bună zi, spuse cu sinceritate Callahan. Important este că am avut noroc. Uită-te la pagina o sută nouăsprezece.

Și Eddie se uită. În fotografie se vedea o bisericuță complet albă pe un deal lângă un drumeag de pământ. Dedesubt scria *Biserica Metodistă din East Stoneham – Sala de Întruniri. Construită în 1819.* Iar tânărul își spuse: *Aduni cifrele și îți dă nouăsprezece. Mi se pare normal.*

Îi atrase atenția lui Callahan asupra acestui fapt, iar preotul surâse dând din cap.

– Mai observi și altceva?

Firește.

– Seamănă cu Sala de Întruniri din Calla.

– Într-adevăr. Parcă ar fi gemene.

Callahan trase adânc aer în piept și continuă:

– Ești pregătit pentru runda a doua?

– Cred că da.

– Asta s-ar putea să dureze ceva mai mult, dar ai cu ce să-ți petreci timpul. Sunt multe lucruri interesante de citit aici.

– Nu cred că am să fiu în stare, zise Eddie. Sunt al naibii de agitat, scuzați vorba păcătoasă. Poate am să văd ce-i chestia aia din căptușeala genții.

Însă uită de îndată de obiectul ascuns acolo; Susannah fu cea care îl găsi până la urmă, iar atunci când o făcu nu mai era ea însăși.

3

Gândindu-se la anul 1977 și la Biserica Metodistă din East Stoneham, Callahan păși pentru a doua oară peste pragul ușii nedescoperite. Ieși într-o dimineață însorită de New England. Bisericuța se afla acolo, dar fusese zugrăvită în timpul scurs de când fusese fotografiată pentru *Drumuri americane*, iar drumul fusese pavat. Lângă ea era o clădire care nu apărea în poză: Magazinul Mixt din East Stoneham. Foarte bine.

Într-acolo se îndreptă el, urmărit îndeaproape de ușa plutitoare, repetându-și în minte că nu trebuie să cheltuiască moneda provenită din economiile lui modeste decât dacă nu ar fi avut încotro. Cea primită de la Jake era din 1969, ceea ce era în regulă. A lui era din 1981, iar asta nu mai era deloc în regulă. Când trecu pe lângă benzinăria Mobil (unde benzina standard se vindea cu patruzeci și nouă de cenți galonul), puse moneda cu pricina în buzunarul de la spate al pantalonilor.

Intră în magazinul care mirosea aproape la fel ca prăvălia lui Took, făcând să sune clopoțelul de deasupra ușii. La stânga se afla un vraf cu ziare *Press Herald* din Portland, iar data de pe prima pagină îi provocă un șoc zdravăn. Când luase cartea de la Biblioteca Publică, nici cu o jumătate de oră în urmă, în conformitate cu ceasul lui interior, fusese 26 iunie. Pe ziarele astea scria 27.

Luă unul, citi titlurile (inundații în New Orleans, obișnuita agitație a cretinoizilor ucigași din Orientul Mijlociu) și observă prețul: zece cenți. Bun. O să plătească cu moneda din '69. Și din rest poate că o să-și cumpere și o bucățică de salam bun „Fabricat în SUA". Vânzătorul îl examină binedispus din spatele tejghelei.

– Doar atât? îl întrebă el.

– Ar mai fi ceva, zise Callahan. Mi-ai fi de mare ajutor dacă mi-ai spune unde este oficiul poștal, dacă nu te superi.

Vânzătorul ridică dintr-o sprânceană și zâmbi:

– Nu pari a fi de prin părțile astea.

– Așa zici? zâmbi și Callahan.

– Da, da. Se ajunge ușor la poștă. Purcezi la stânga și mergi drept vreun kilometru și jumătate.

Folosise verbul *a purcede*, exact așa cum ar fi făcut Jamie Jaffords.

– Bine. Vinzi şi salam la felie?

– Îl vând exact aşa cum vrei să-l cumperi, răspunse amabil vânzătorul. Călător? Te zăboveşti pe la noi vara asta?

Callahan aproape că se aşteptă să-l audă adăugând *Spune-mi, rogu-te.*

4

În peşteră, Eddie se străduia să facă faţă sunetului slab, dar exasperant al clopotelor. Se uită prin uşa întredeschisă. Callahan mergea pe un drum de ţară. Bravo lui. Între timp, poate că băieţelul doamnei Dean ar face bine să *încerce* să citească ceva. Întinse o mână rece (şi tremurândă) şi trase al doilea volum de sub cel întors cu faţa în jos. Dacă întâmplarea ar fi făcut să pună mâna pe acesta din urmă, ziua lui ar fi fost cu totul alta. Cartea pe care o apucase era *Patru romane scurte cu Sherlock Holmes.* Aha, Holmes, care va să zică alt ilustru narcoman. Eddie o deschise la *Un studiu în roşu* şi începu să citească. Când şi când mai ridica ochii şi se uita la lădiţa în care Treisprezece Negru pulsa cu forţă sinistră. De unde stătea putea să vadă arcuirea cleştarului. În curând, renunţă să mai încerce să citească şi rămase cu privirea aţintită asupra cleştarului. Din ce în ce mai fascinat. Iar clopotele se auzeau tot mai stins, iar asta era bine, nu? În scurtă vreme aproape că nu le mai auzea deloc şi o voce se furişă pe lângă gloanţele din urechi şi începu să-i vorbească.

Iar Eddie o ascultă cu atenţie.

5

– Scuzaţi-mă, doamnă.

– Da, vă rog?

Diriginta oficiului poştal era o doamnă trecută bine de cincizeci şi treaba ei de ani, elegantă şi cu o coafură complicată a părului colorat cu violet de genţiană.

– Aș dori să las o scrisoare pentru niște prieteni de-ai mei, spuse Callahan. Au venit din New York și cred că s-au abonat la post restant.

Discutase cu Eddie despre posibilitatea ca domnul Tower, căutat de o ceată de bătăuși care voiau să-i pună pielea pe băț, nu va fi totuși atât de prost încât să solicite redirecționarea corespondenței la post restant. Însă Eddie îi amintise cum se purtase anticarul când fusese vorba de afurisitele lui de ediții princeps, iar Callahan fusese de acord să încerce și varianta asta.

– Turiști pe timpul verii?

– Da, dacă nu vă este cu supărare, spuse Callahan, dar parcă răspunsul nu se asorta cu locul acesta, și reluă: Da, vă rog. Numele lor sunt Calvin Tower și Aaron Deepneau. Cred că nu puteți da informația asta oricărui necunoscut de pe stradă, dar...

– O, fiți pe pace, nu ne facem prea multe probleme din astea pe aici.

„Probleme" se auzi *prrrobleme*.

– O clipă doar, cât să verific lista... avem atât de *mulți* turiști între Ziua Eroilor[1] și Ziua Muncii[2]...

Luă de pe ghișeu o planșetă cu niște foi zdrențuite. Cu sumedenie de nume scrise de mână. Trecu de prima foaie, apoi de a doua. Ajunse la a treia.

– Deepneau! exclamă ea. Da, vă rog, l-am găsit. Acum... stați puțin să văd dacă îl pot găsi și pe celălalt...

– Nu vă mai obosiți, zise Callahan.

Pe neașteptate îl apucase un soi de neliniște, de parcă s-ar fi petrecut ceva rău în partea cealaltă. Se uită peste umăr, dar nu văzu nimic altceva decât ușa, iar dincolo de ea peștera și Eddie așezat pe jos cu picioarele încrucișate, cu o carte pe genunchi.

– Vă urmărește cineva? îi zâmbi complice doamna de la poștă.

Callahan izbucni în râs. Chiar și în urechile lui râsetul acesta suna forțat și netot, însă doamna de la poștă nu păru să sesizeze nimic în neregulă.

– Dacă îi scriu un bilețel lui Aaron și îl pun într-un plic timbrat, vreți să fiți așa de bună să i-l dați atunci când mai trece pe aici? Sau când domnul Tower mai trece pe aici?

---

[1] 30 mai (n. tr.).

[2] Prima zi de luni din septembrie (n. tr.).

– Sigur că da, însă nu este nevoie să cumpărați niciun timbru, spuse femeia cu amabilitate. Vă ajut cu multă plăcere.

Da, *semăna* cu atitudinea oamenilor din Calla. Dintr-odată simți că o place pe doamna aceasta. Că o place mult-mult.

Callahan se duse la pupitrul de lângă fereastră și scrise biletul. Mai întâi se prezentă, spunând că este un prieten al celui care îl ajutase pe Tower în afacerea cu Jack Andolini. Le ceru lui Deepneau și Tower să-și lase mașina acolo unde se afla, să lase, de asemenea, și niște lumini aprinse în casa în care stăteau și să se refugieze undeva în apropiere – într-un hambar, într-o cabană din pădure, chiar într-o baracă. Fără întârziere. *Notați pe o bucățică de hârtie locul unde v-ați dus și ascundeți-o sub covorașul din dreptul locului șoferului sau sub terasa din spatele casei,* adăugă el în bilet. *Ținem legătura.* Spera că face bine ce face; nu apucaseră să discute toate amănuntele, dar nici nu se așteptase să lucreze sub acoperire. Semnă așa cum îl sfătuise Roland: *Callahan, din neamul lui Eld.* Apoi, în pofida neliniștii tot mai intense, mai adăugă un rând, aproape străpungând hârtia cu literele apăsate: *Și nu mai veniți NICIODATĂ la poștă. Cât de tâmpiți sunteți?*

Puse biletul într-un plic, îl lipi și scrise pe el: AARON DEEPNEAU SAU CALVIN TOWER, POST RESTANT. Se întoarse la ghișeu și i se adresă doamnei:

– Mi-ar face plăcere să cumpăr și un timbru.

– Nu-i nevoie. Plătiți doi cenți pentru plic și suntem chit.

Îi dădu moneda de cinci cenți primită de la magazin, luă restul de trei cenți și se îndreptă spre ușă. Spre ușa normală.

– Mult noroc vă doresc, strigă doamna cu păr vinețiu după el.

Callahan întoarse capul să se uite la ea și să-i mulțumească pentru urările de bine și, cu această ocazie, văzu și ușa nedescoperită. Era tot deschisă. Însă pe Eddie nu-l mai zări. Eddie dispăruse.

6

Callahan se întoarse la ușa fermecată de îndată ce ieși din oficiul poștal. În mod normal așa ceva nu prea era posibil. În mod normal, ușa se mișca

odată cu tine aidoma unui partener de cadril, însă părea a intui când aveai de gând să-i treci pragul. Atunci te lăsa să stai cu faţa la ea.

Clopotele portalului îl asaltară de îndată ce păşi în partea cealaltă, gravându-i, parcă, modele funeste pe suprafaţa creierului. Mama lui zbiera din măruntaiele peşterii:

– Uite ce-ai făcut, Donnie, ai plecat şi băiatul ăla drăguţ s-a sinucis! O să rămână pe vecie în purgatoriu, şi asta-i numai vina ta!

Callahan aproape că n-o auzi. Strângând încă la subraţ numărul din *Press Herald* cumpărat din East Stoneham, se repezi la gura peşterii. Reuşi totuşi să vadă de ce nu se închisese lădiţa, zăvorându-l în statul Maine, cam pe la anul 1977: o carte groasă era vârâtă sub capac. Citi în goană titlul: *Patru romane scurte cu Sherlock Holmes.* Apoi ţâşni afară.

În primul moment nu văzu decât lespedea de pe potecă şi fu convins că vocea mamei sale spusese adevărul. Apoi se uită la stânga, spre capătul potecii, şi îl descoperi pe Eddie la vreo trei metri depărtare, clătinându-se pe marginea prăpastiei. Cămaşa ieşită din pantaloni flutura pe lângă patul revolverului uriaş al lui Roland. Trăsăturile sale, în mod normal agere şi mucalite, erau acum buhăite şi inexpresive. Chipul unui boxer năucit de un croşeu de stânga. Părul i se învolbura în bătaia vântului. Se aplecă înainte... apoi gura i se strânse şi privirea îi deveni conştientă. Se apucă de un colţ al stâncii şi reveni la loc.

Se împotriveşte, îşi zise Callahan. *Sunt convins că se luptă din toate puterile, doar că pierde.*

Mai mult ca sigur că, dacă ar fi strigat, l-ar fi speriat şi l-ar fi făcut să se prăbuşească. I-o spunea intuiţia de pistolar, mereu ageră şi indiscutabilă în momente de criză. În loc să ţipe, străbătu la iuţeală distanţa care îl despărţea de Eddie şi-l apucă de poala cămăşii chiar atunci când tânărul luă mâna de pe marginea stâncii şi şi-o duse la ochi cu un gest de un comic involuntar: *Adio, lume crudă.*

Dacă s-ar fi rupt cămaşa, Eddie Dean ar fi primit bilet de voie de la măreţul plan al lui ka. Însă, după cum au stat lucrurile, se pare că până şi ţesăturile făcute în casă în Calla Bryn Sturgis erau în slujba lui ka. Cămaşa nu se rupse. Iar Callahan, care îşi mai păstrase bună parte din forţa căpătată în vremurile când bătuse drumurile, îl smuci pe Eddie înapoi şi îl prinse în braţe, dar nu înainte ca tânărul să-şi izbească ţeasta de stânca de care se ţinuse câteva secunde mai devreme. Fâlfâi din gene şi îl privi zăpăcit pe Callahan, parcă fără să-l recunoască. Zise ceva neinteligibil:

– *Zişşe că poşzbo tun.*

Callahan îl apucă de umeri şi începu să-l scuture.

– Ce spui? Nu te înţeleg!

Nici că ar fi vrut, însă trebuia să stabilească un soi de contact cu tânărul, trebuia să-l aducă înapoi de unde-l dusese porcăria aia blestemată din lădiţă.

– *Nu... te... înţeleg!*

De data aceasta răspunsul fu mai clar:

– Zice că pot să zbor la Turn. Dă-mi drumul. *Vreau* să mă duc!

– Nu poţi să zbori, Eddie.

Nu era sigur că îl înţelesese, aşa că îşi coborî şi el capul până ajunse la nivelul lui Eddie şi rămaseră aşa, frunte lângă frunte, ca doi amanţi.

– A încercat să te ucidă.

– Ba nu..., începu Eddie, dar judecata limpede îi apăru în ochii bulbucaţi de grozăvia celor petrecute. *Ba da.*

Callahan se ridică, dar rămase cu mâinile pe umerii lui Eddie.

– Acum te simţi mai bine?

– Mda, cred că da. Era totul în ordine, Părinte. Jur că da. Sigur, clopotele îşi făceau de cap, dar, în rest, eram bine. Chiar mi-am luat o carte şi am început să citesc.

Privi în jur.

– Hristoase, sper că n-am pierdut-o. Mă scalpează Tower.

– N-ai pierdut-o. Ai pus-o sub capac şi l-ai împiedicat să se închidă. Şi foarte bine ai făcut, pentru că, altfel, uşa s-ar fi închis, iar tu te-ai fi făcut gem de căpşune în prăpastia aia adâncă de două sute cincizeci de metri.

Eddie se uită în jos şi se făcu alb ca varul la faţă. Callahan mai avu vreme doar să regrete clipa de sinceritate înainte ca tânărul să vomite peste cizmele lui cele noi.

7

– S-a strecurat în mine, Părinte, spuse Eddie când îşi recăpătă vocea. M-a păcălit cu vorbe blânde şi apoi m-a atacat.

– Da.

– Dar tu ai rezolvat ceva dincolo?

– Dacă îmi primesc scrisoarea și fac ce le-am cerut, atunci da, am rezolvat foarte multe lucruri. Ai avut dreptate. Deepneau a solicitat corespondență la post restant. Nu știu, însă, dacă și Tower a făcut același lucru.

Și Callahan clătină furios din cap.

– Cred că o să aflăm că Tower l-a convins pe Deepneau, zise Eddie. Lui Cal Tower tot nu-i vine să creadă că s-a vârât în rahat. Și, după ce mi s-a întâmplat – adică *aproape* mi s-a întâmplat – am început să am oarece înțelegere pentru atitudinea lui.

Se uită la obiectul pe care Callahan încă îl strângea sub braț.

– Ce-i ăla?

– Ziarul, răspunse preotul și i-l întinse. Vrei să citești despre Golda Meir[1]?

8

În seara aceea, Roland ascultă cu multă atenție istorisirea aventurilor lui Eddie și Callahan în Peștera Ușii și dincolo de ea. Însă păru interesat mai puțin de experiența aproape catastrofală a lui Eddie și mai mult de asemănările dintre Calla Bryn Sturgis și East Stoneham. Ba chiar îi ceru lui Callahan să imite accentul și limbajul vânzătorului și al dirigintei de poștă. Iar Callahan (fost locuitor al statului Maine) se achită de sarcină fără probleme.

– Vă rog, zise Roland. Da, vă rog. Da, vă rog.

Rămase dus pe gânduri tolănit în scaun și cu un picior sprijinit de balustrada terasei din spatele casei preotului.

– Crezi că vor fi în regulă? îl întrebă Eddie.

– Sper că da, răspunse pistolarul. Dar dacă tot simți nevoia să-ți fie teamă pentru viața cuiva, atunci teme-te pentru cea a lui Deepneau. Dacă Balazar nu a renunțat la terenul viran, înseamnă că trebuie să-l țină în viață pe Tower. Deepeneau e o cantitate neglijabilă pentru el acum.

---

[1] Golda Meir (1898–1978), al patrulea prim-ministru al Statului Israel (n. tr.).

– Ne ocupăm de ei după Lupi?

– Nu văd ce altceva am putea face.

– Am putea să renunțăm de tot la povestea asta și să ne ducem dincolo, la Cocoțații din Deal, ca să-i apărăm! se înfierbântă Eddie. Ce zici de chestia asta? Uite, Roland, îți spun eu de ce Tower și-a convins prietenul să apeleze la post restant: a găsit o carte pe care și-o dorea de mult timp, de aia. Și a început negocierile cu proprietarul și ajunsese într-un punct delicat când am apărut eu și l-am făcut să fugă de acolo. Dar Tower... măi, omule, Tower e ca un cimpanzeu cu o banană. Nu vrea să-i dea drumul din mână. Dacă Balazar știe de tratativele astea, și nu am nici cea mai mică îndoială că așa stau lucrurile, n-are nevoie de niciun cod poștal ca să-l găsească. Tot ce-i trebuie e lista celor cu care făcea afaceri Tower. Și nu pot decât să sper că, dacă a *existat* o asemenea listă, ea a ars în incendiu.

Roland dădea din cap:

– Înțeleg ce spui tu. Însă nu putem pleca de aici. Am promis.

Eddie cântări situația în minte, oftă și clătină din cap.

– La naiba, trei zile și jumătate aici, șaptișpe dincolo, până când expiră acordul semnat de Tower. Poate că n-o să se întâmple nimic tragic în timpul ăsta.

Ezită, mușcându-și buzele, și repetă:

– Poate.

– *Poate*? Atâta tot?

– Mda, zise Eddie printre dinți. Atâta tot, deocamdată.

9

În dimineața zilei următoare, o Susannah Dean speriată de moarte stătea aplecată în privata de la poalele dealului, așteptând să-i treacă valul de contracții. Le avea de mai bine de o săptămână deja, însă acestea erau de departe cele mai puternice. Își puse mâinile pe abdomenul alarmant de tare.

Dumnezeule mare, dacă nasc acum? Dacă despre asta-i vorba?

Încercă să-și spună că *nu se poate*, n-are cum, nu i se rupsese încă apa și n-ai cum să naști până nu se întâmplă asta. Dar, de fapt, ce știa ea despre aducerea

pe lume a copiilor? Mai nimic. Și nici măcar Rosalita Munoz, moașă cu multă experiență, nu ar putea s-o ajute, pentru că Rosa ajutase doar la nașterea copiilor de *oameni*, din mame care chiar arătaseră însărcinate. Pe când Susannah arăta acum mai puțin însărcinată chiar față de ziua când sosiseră în Calla. Iar dacă Roland avea dreptate în privința *copilului*...

Nu-i copil. E un făt. *Și nu este al meu. Este al Miei, cine o mai fi și ea. Mia, fiică a nimănui.*

Contracțiile încetară. Abdomenul i se relaxă și îi trecu și senzația de împietrire. Își atinse labiile. Păreau la fel ca întotdeauna. Sigur că va fi în regulă încă vreo câteva zile. *Trebuia* să fie în regulă. Și, cu toate că fusese de acord cu Roland când stabiliseră să nu mai aibă secrete în interiorul ka-tet-ului, era de părere că pe acesta îl va ține doar pentru ea. Când va fi să înceapă lupta, vor fi șapte la patruzeci sau cincizeci. Poate chiar șaptezeci, dacă Lupii vor ataca în haită completă. Și atunci ei vor trebui să fie în cea mai bună formă, să fie concentrați la maxim. Iar asta însemna că nu-și puteau permite gânduri care să le abată atenția de la ce aveau de făcut. Și mai însemna că ea va trebui să fie acolo, să-și facă datoria.

Își trase jeanșii, se încheie, și ieși la soare, fără să-și dea seama că-și masează tâmpla stângă. Observă zăvorul cel nou de la ușa privatei – pe care-l ceruse Roland – și zâmbi. Apoi se uită în jos și zâmbetul îi îngheță pe buze. Când intrase în latrină, Stăpâna Umbrelor indica ora nouă dimineața. Acum, umbra îi spunea că era aproape amiază.

Imposibil. N-am stat decât câteva minute. Doar cât să fac pipi.

Poate că acesta era adevărul ei. Poate că Mia fusese acolo tot restul timpului.

– Nu, șopti ea. Nu se poate.

Totuși se îndoia. Mia nu se instalase la conducere – nu încă – dar se ridica. Se pregătea să preia controlul, când și dacă va putea.

Te rog, imploră ea, sprijinindu-se cu mâna de peretele privatei ca să-și adune puterile. *Dă-mi doar trei zile, Doamne. Trei zile în care să fiu eu însămi, să ne facem datoria față de copiii de aici, și apoi facă-se voia Ta. Oricare ar fi voia Ta. Dar, te rog...*

– Doar trei zile, murmură ea. Și dacă ne vor face felul, oricum nimic nu va mai conta. Încă trei zile, Doamne, te implor.

10

A doua zi, Eddie se duse să-l caute pe Andy împreună cu Tian Jaffords. Îl găsiră la răscrucea mare și colbuită dintre Drumul de Est și Drumul Râului, cântând cât îl țineau...

– Nu, spuse Eddie, nu putem spune „plămâni", pentru că *n-are*.

– Poftim? nu înțelese Tian.

– Nimic. Nu contează.

Dar asocierea de idei: plămâni, anatomia omului, îl făcu să întrebe:

– Tian, voi aveți vreun doctor în Calla?

Tian se uită la el surprins și destul de amuzat.

– Noi nu, Eddie. Tămăduitorii sunt pentru cei bogați, care își pot permite să-i plătească. Noi ne ducem la Surate când ne îmbolnăvim.

– La Suratele Oriza.

– Da. Și dacă leacul e bun – ceea ce se întâmplă îndeobște – ne facem bine. dacă nu-i, ne simțim și mai rău. În cele din urmă pământul le vindecă pe toate, pricepi?

– Da, spuse Eddie, gândindu-se cât de greu trebuia să le fie să se descurce cu bolânzii lor într-o asemenea situație. Sigur, copiii bolânziți în Bubuit de Tunet aveau să moară la un moment dat, însă până atunci doar... lâncezeau pe lumea asta.

– Vezi tu, omul are trei coșuri, spuse Tian când se îndreptau spre solitarul robot cântăreț.

Departe, înspre est, între Calla Bryn Sturgis și Bubuit de Tunet, se vedeau panglici late de praf unduindu-se către cerul senin. Aici, însă, vântul nu bătea deloc.

– Coșuri?

– Da, adevăr îți zic, răspunse Tian, atingându-și iute fruntea, pieptul și fundul. Coșul-capului, coșul-pieptului, coșul-căcatului.

Și râse cu poftă.

– Așa zici tu? zâmbi Eddie.

– Mă rog... aici, asta e o vorbă a noastră, răspunse Tian, deși cred că nicio doamnă binecrescută nu ți-ar îngădui vorbe din astea la masa ei.

Își atinse din nou capul, pieptul și fundul.

– Coşul-gândurilor, coşul-pieptului, coşul-ke.

Eddie înţelese *cheie.*

– Care-i ultimul? Ce fel de cheie îţi descuie fundul?

Tian se opri. Intraseră în raza vizuală a lui Andy, însă robotul îi ignora cu desăvârşire. Cânta ceva ce aducea cu o arie de operă într-o limbă pe care Eddie n-o putea înţelege. Când şi când îşi ridica braţele, ori şi le încrucişa peste piept, cu gesturi ce păreau a face parte din cântec.

– Ascultă-mă, spuse cu blândeţe Tian. Omul este clădit din coşuri, pricepi? În vârf sunt gândurile, cea mai minunată parte a unui bărbat.

– Sau a unei femei, îl completă Eddie zâmbind.

Tian dădu din cap cu un aer serios.

– Da, sau a unei femei, însă noi folosim cuvântul *om* pentru ambele sexe, pentru că noi credem că femeia s-a născut din suflarea bărbatului.

– Aşa credeţi? se minună Eddie amintindu-şi de cele câteva feministe pe care apucase să le cunoască înainte de a pleca din New York cu destinaţia Lumea de Mijloc. Nu-i prea venea a crede că doamnele respective ar fi agreat această idee mai mult decât cea din Biblie care spunea că Eva a fost creată din coasta lui Adam.

– Aşa credem, spuse Tian, deşi bătrânii ţi-ar spune că Domniţa Oriza a dat naştere primului bărbat. *Can-ah, can-tah, annah Oriza.* Adică: „Toată suflarea vine din femeie".

– Spune-mi mai multe despre coşurile astea.

– Cel mai bun este capul, cu toate ideile şi visele din mintea noastră. Apoi vine inima, cu toate iubirile şi tristeţile şi bucuriile şi fericirile noastre...

– Cu sentimentele noastre.

Tian îl privi cu o nedumerire plină de respect.

– Aşa le spuneţi voi?

– Aşa li se spune acolo de unde venim noi.

– Aha.

Tian dădu din cap ca şi cum conceptul i se părea interesant, însă doar marginal inteligibil. Apoi, în loc să-şi atingă din nou fundul, puse mâna mai jos de betelia pantalonilor.

– În ultimul coş se află tot ceea ce noi numim commala-josnică: huţa-huţa cu o femeie, treaba mare la privată, mârşăvia nejustificată.

– Dar dacă e *justificată*?

– O, păi, atunci n-ar mai fi mârşăvie, nu? se înveseli Tian. În cazul acesta ar veni din coşul-inimii sau din coşul-capului.

– Ciudată concepţie, zise Eddie.

Cu ochii minţii vedea trei coşuri stivuite unul peste celălalt: capul peste inimă, inima peste funcţiile fiziologice şi accesele de furie fără temei pe care le aveau uneori oamenii. Era fascinat mai ales de felul cum folosea Tian cuvântul *nejustificat*, de parcă ar fi reprezentat vreun reper comportamental. În fond, chiar avea sens, nu? Va trebui să se gândească bine la asta, însă acum nu era momentul.

Din robotul care lucea în soare se revărsau rafale puternice de cântec. Ca prin ceaţă, Eddie îşi aminti de puştanii din cartierul copilăriei sale: *Sunt Bărbierul din Sevilla şi vreau să-ţi pieptăn chelia*, râdeau ei ca demenţii.

– Andy! îl strigă Eddie, iar robotul se întrerupse de îndată.

– Heil, Eddie, sunt încântat să te văd! Zile lungi şi nopţi senine îţi doresc!

– La fel şi ţie, spuse tânărul. Ce mai faci?

– Excelent, Eddie! răspunse cu înflăcărare Andy. Întotdeauna îmi face multă plăcere să cânt înainte de primul seminon.

– „Seminon"?

– Aşa numim noi vijeliile fără ploaie de dinaintea iernii, îi explică Tian arătând spre norii de praf de dincolo de râul Whye. Cel de acolo este primul seminon; va ajunge la noi ori în ziua Lupilor, ori a doua zi.

– În ziua Lupilor, sai, spuse Andy. „Când semninonu-apare, adio zile cu soare", aşa se spune prin părţile astea.

Se aplecă spre Eddie. Din căpăţâna lucioasă se auziră clinchete mărunte. Ochii albaştri străluciră cu intermitenţe.

– Eddie, să ştii că am făcut un horoscop excelent, foarte extins şi complex, şi acolo se arată victorie asupra Lupilor! O victorie extraordinară! Îţi vei învinge duşmanii şi vei cunoaşte o domniţă fermecătoare!

– Am *deja* o domniţă fermecătoare, spuse Eddie, încercând să-şi păstreze calmul şi aparenţa de bună dispoziţie.

Ştia foarte bine ce anume însemnau sclipirile acelea albastre; jegosul făcea mişto de el. *Ei bine*, gândi tânărul, *poate că peste vreo două zile o să-ţi cam treacă pofta de râs, Andy. Sper din tot sufletul.*

– Sigur că ai, dar îți spun și ție, așa cum i-am spus și lui sai Tian Jaffords de curând, că bărbatul, oricât de însurat ar fi, își poate lua și câte o duducă.

– Nu și bărbatul care își iubește nevasta, zise Tian. Asta ți-am spus atunci, asta îți spun și acum.

– Andy, prietene, trecu la subiect Eddie, am venit la tine cu speranța că ne poți face un serviciu în noaptea dinainte de venirea Lupilor. Vrem să te rugăm să ne ajuți puțin.

Din pieptul robotului se auziră pocnete și pârâituri, iar ochii îi părură mai degrabă alarmați.

– Dacă pot, sigur că vă ajut, răspunse el. Căci nimic nu-mi este mai drag pe lume decât ajutorul dat prietenilor. Însă sunt multe lucruri pe care nu le pot face, oricât de mult mi-aș dori.

– Din cauza modului în care ești programat.

– Așa este.

Tonul entuziasmat de bucuria întâlnirii dispăruse din vocea lui Andy. Acum suna mai mult ca o mașină. *Aha, acum bate în retragere,* își zise Eddie. *Acum este prudent. I-ai văzut venind și plecând, Andy, nu-i așa? Uneori îți spun că ești un sac inutil de cuie, în cea mai mare parte a timpului doar te ignoră, dar oricum ar fi, la sfârșit tu ești cel care le calcă peste oase cântând, nu-i așa, Andy? Însă nu și de data aceasta, fârtate. Nu, nu prea cred.*

– Când ai fost fabricat, Andy? Sunt curios. Când ai coborât de pe linia de montaj de la LaMerk?

– Cu mult timp în urmă, sai.

Iar ochii electrici sclipiră mai rar. Acum nu mai râdeau.

– Acum două mii de ani?

– Cred că mai de mult. Sai, știu un cântec cu bețivi care cred că îți va plăcea, e foarte nostim...

– Cu altă ocazie. Ascultă, amice, dacă vârsta ta e de mii de ani, cum de se face că ești programat să-i recunoști pe Lupi?

Dinlăuntrul lui Andy se auzi un trosnet profund, reverberat, ca și cum s-ar fi stricat ceva acolo. Apoi robotul vorbi cu vocea aceea moartă, indiferentă, pe care Eddie o auzise prima dată la marginea Pădurii de Mijloc. Vocea Ofițerului Bosconi, vocea pe care o folosea Bosco Bob când te aborda în calitatea lui de polițai.

– Care este parola, sai Eddie?

– Mi se pare că am mai purtat discuţia asta, nu crezi?

– Parola. Ai la dispoziţie zece secunde. Nouă... opt... şapte...

– Căcatul ăsta cu parola îţi convine de minune, nu?

– Parolă incorectă, sai Eddie.

– Apelez la dreptul de a nu declara nimic din ce m-ar putea incrimina.

– Doi... unu... zero. Mai poţi încerca o dată. Vrei să mai încerci o dată, Eddie?

Eddie îi aruncă un surâs radios.

– Suflă seminon-ul în timpul verii, amice?

Alte pocnete şi trosnete dinspre robot. Capul lui Andy, până atunci înclinat într-o parte, se aplecă spre partea cealaltă.

– Nu te înţeleg, Eddie din New York.

– Scuze. Nu-s decât un biet tâmpit. Nu-i aşa? Nu, nu vreau să mai încerc. Cel puţin, nu acum. Haide mai bine să-ţi spun ce vrem de la tine, ca să vedem dacă te lasă sau nu programul. Clar?

– Clar ca apa de izvor, Eddie.

– Bine.

Eddie se întinse şi apucă braţul subţire din metal al lui Andy. Suprafaţa acestuia era netedă şi neplăcută la atingere. Alunecoasă. Unsuroasă. Totuşi Eddie nu se dădu bătut şi îşi coborî vocea, mimând prudenţa:

– Îţi spun toate astea pentru că mi-este clar că poţi ţine un secret.

– O, da, sai Eddie! Nimeni nu ştie mai bine ca Andy cum să păstreze un secret!

Robotul revenise la vechea lui voce infatuată.

– Atunci... continuă Eddie ridicându-se pe vârfuri, apleacă-te puţin.

Servomotoarele zbârnâiră în carcasa lui Andy – acolo unde ar fi trebuit să fie coşul-inimii, dacă nu ar fi fost doar un om de tinichea, rezultat al tehnologiei de vârf. Se aplecă. Eddie se întinse şi mai mult, simţindu-se ridicol, de parcă ar fi fost un băieţel care şoptea ceva la urechea unui adult.

– Părintele are nişte arme de la nivelul nostru din Turn, şopti el. Arme bune.

Capul lui Andy pivotă pe ax. În ochi îi explodă o lumină orbitoare ce nu putea fi decât uluire. Eddie încercă să nu lase să i se citească nimic pe chip, dar râdea cu gura până la urechi pe dinăuntru.

– Adevărată ţi-e vorba, Eddie?

– Adevărată este și îți mulțumesc că mă asculți.

– Părintele zice că sunt foarte puternice, interveni Tian. Dacă mai funcționează încă, le putem folosi ca să-i nimicim pe nenorociții ăia de Lupi. Dar trebuie să le ducem la nord de oraș... și-s grele. Poți să ne ajuți să le încărcăm într-o căruță în Ajunul Lupului, Andy?

Tăcere. Pocnete și pârâituri.

– Pun pariu că nu-i dă voie programul, zise Eddie cu tristețe. Mă rog, poate vom reuși să strângem vreo câțiva oameni mai voinici...

– Vă pot ajuta, spuse Andy. Unde se află armele acestea, domnilor?

– E mai bine să nu discutăm despre asta acum, îi răspunse Eddie. Tu vino la casa Părintelui dis-de-dimineață în ziua dinaintea venirii Lupilor. Bine?

– La ce oră vreți să vin?

– Pe la șase, ce zici?

– La ora șase voi fi acolo. Și despre câte arme este vorba? Măcar atât spuneți-mi, ca să-mi pot calcula nivelurile energetice necesare.

Măi, prietene, măi. Doar mincinosul se prinde de minciuna altuia, își zise vesel Eddie, însă nu lăsă să i se citească bucuria pe chip.

– Vreo douăspe. Cinșpe, poate. Și cântăresc cam o sută de chile fiecare. Știi ce-i ăla un chil, Andy?

– Da, mulțam-sai. Un chil înseamnă un kilogram, o unitate de măsură pentru masă, egală cu o mie de grame. Sau un milion de miligrame. „Chilu-i un kilogram, nici în plus c-un gram". Adevărat zici, Eddie, acestea sunt arme mari! Funcționează? Ce spui?

– Suntem aproape convinși că vor funcționa când va veni timpul, îi răspunse Eddie. Nu-i așa, Tian?

Tian dădu convingător din cap.

– Ai să ne ajuți?

– Cu multă bucurie. Ora șase dimineața, la casa parohială.

– Mulțumesc, Andy, spuse Eddie.

Vru să plece, dar se întoarse și adăugă:

– Sigur n-ai să spui nimănui ce am discutat?

– Nu, sai, n-am să vorbesc cu nimeni, dacă asta îmi ceri.

– Exact asta îți cer. Ultimul lucru din lume de care avem nevoie ar fi ca Lupii să afle de undeva că avem arme mari pe care să le folosim împotriva lor.

– Sigur că nu, zise Andy. Ce veste bună mi-ai dat, sai. O zi minunată vă doresc, domnilor.

– Și ție, Andy, îi spuse Eddie. O zi bună și ție.

11

Pe drumul înapoi, spre casa lui Tian – aflată la doar trei kilometri de locul unde îl găsiseră pe Andy – tânărul fermier din Calla întrebă:

– Ne-a crezut?

– Habar n-am, dar nu se aștepta la una ca asta – ai văzut?

– Da, răspunse Tian. Da, am văzut.

– Va veni să vadă armele cu ochii lui, asta ți-o garantez.

Tian zâmbi dând din cap.

– Dinh-ul vostru e tare deștept.

– Este, fu Eddie de acord. Este, cu siguranță.

12

Și iarăși Jake stătea întins pe salteaua de paie din camera lui Benny, treaz, cu ochii în tavan. Și iarăși Ete se culcase pe patul lui Benny, încolăcit în formă de virgulă, cu boticul sub coada cârlionțată. Mâine seară Jake se va întoarce la casa Părintelui Callahan, se va alătura ka-tet-ului său. Ardea de nerăbdare să vină mai repede seara de mâine. Va fi Ajunul Lupului, iar azi era *ajunul* Ajunului Lupului, și Roland crezuse de cuviință ca Jake să-și petreacă această noapte tot la moșia Rocking B.

– Nu vrem să dăm naștere la bănuieli, îi spusese el.

Iar Jake înțelesese, dar, frate, tare aiurea mai era. Perspectiva luptei cu Lupii era o chestie nasoală. Schimbarea atitudinii lui Benny față de el va fi o chestie și mai nasoală.

Poate o să ne omoare pe toți, își zise Jake. *Și am să scap de toate grijile.*

Ideea aceasta chiar avea un oarecare farmec, atât de necăjit era.

– Jake? Dormi?

La început, Jake se gândi să se prefacă adormit, dar ceva dinlăuntrul lui îşi râse de o asemenea laşitate.

– Nu, răspunse el. Dar trebuie să încerc să dorm, Benny. Nu cred că mâine voi avea parte de prea mult somn.

– Nici eu *nu cred*, şopti celălalt băiat cu respect în glas.

Şi apoi:

– Ţi-e frică?

– Sigur că mi-e. Ce, crezi că-s nebun?

Benny se ridică într-un cot.

– Câţi crezi c-ai să omori?

Jake chibzui la ce să-i răspundă. Îl lua cu rău de la stomac doar la gândul ăsta.

– Habar n-am. Dacă sunt şaptezeci, cred că trebuie să rad vreo zece.

Şi se pomeni că se duce cu gândul la orele de engleză ale domnişoarei Avery. La globurile galbene ale lămpilor atârnate din tavan în burţile cărora zăceau cadavre de muşte. La Luca Hanson, care mereu încerca să-i pună piedică atunci când trecea pe intervalul dintre bănci. La propoziţiile scrise pe tablă: atenţie la poziţia determinantului. La Petra Jesserling, care se îmbrăca numai cu bluze largi şi care era „înamorată" de el (sau aşa pretindea Mike Yanko). La vocea monotonă a domnişoarei Avery. La pauzele de prânz – diferite de mesele modeste din şcolile publice. La toropeala care îl cuprindea după aceea şi la eforturile de a-şi ţine ochii deschişi. Oare băiatul acela, elevul acela îngrijit şi cuminte de la Şcoala Piper, chiar se va duce la nord de un orăşel de agricultori, pe nume Calla Bryn Sturgis, ca să se lupte cu nişte monştri care fură copii? Oare băiatul acela va zăcea în ţărână, peste nici treizeci şi şase de ore, cu maţele scoase de explozia unei arme numite grenadă zburătoare şi aburind alături de el? Sigur că aşa ceva nu era posibil. Sau era? Menajera, doamna Shaw, obişnuia să taie coaja feliilor de pâine din care îi pregătea sandviciurile şi i se adresa, uneori, cu numele 'Bama. Tatăl lui îl învăţase cum să calculeze bacşişul de cincisprezece la sută. Asemenea băieţi nu aveau cum să moară cu o armă în mână. Nu-i aşa?

– Pe pariu că razi *douăzeci!* exclamă Benny. Măi, frate, ce mult mi-aş dori să vin cu tine! să luptăm umăr la umăr! Poc! Poc! Poc! Şi reîncărcăm!

Jake se ridică în șezut și se uită cu neprefăcută curiozitate la celălalt băiat.

– *Ai vrea* să vii? îl întrebă el. Dacă ai putea?

Benny căzu pe gânduri. Trăsăturile i se înăsprira și păru brusc mai matur și mai înțelept. Clătină din cap.

– Nee, mi-ar fi frică. Da' ție nu ți-e frică? Zi-mi sincer!

– Groaznic de frică, recunoscu Jake.

– Că ai să mori?

– Și asta, dar mai frică mi-e să n-o zbârcesc.

– N-ai s-o zbârcești.

Ție ți-e ușor să vorbești, i se adresă Jake în gând.

– Dacă tot mă duc cu cei mici, măcar mă bucur că vine și tata cu noi, continuă Benny. Își ia și arbaleta cu el. L-ai văzut cum trage?

– Nu.

– E foarte bun. Și dacă trece vreun Lup de voi, o să aibă el grijă să-l termine. O să-i găsească pielița aia din piept și *poc!*

Dar dacă Benny ar fi știut că povestea aia cu pielița era o minciună? se întrebă Jake. O informație falsă pe care ei sperau că tatăl lui o va comunica mai departe? Dar dacă ar fi știut...

Eddie începu să-i vorbească în minte cu accentul lui de șmecher de Brooklyn. *Da, bine, și dacă peștii ar avea biciclete, fiecare afurisit de râuleț ar fi Turul Franței.*

– Benny, chiar trebuie să încerc să dorm puțin.

Benny se culcă la loc. La fel și Jake, care începu din nou să privească țintă tavanul. Și dintr-odată îi păru rău că Ete se culcase în patul lui Benny, dintr-odată simți că nu-i mai convine modul firesc în care bumblerul se atașase de băiatul cel nou. Dintr-odată nu mai putea suporta absolut nimic. I se păreau nesfârșite orele până dimineață când își va face bagajul, se va urca pe poneiul împrumutat și se va întoarce în oraș.

– Jake?

– Ce e, Benny, *ce e?*

– Scuze. Voiam doar să-ți zic că-mi pare bine că ai venit la noi. Ne-am distrat pe cinste, nu?

– Da, răspunse Jake gândind: *N-ar crede nimeni că-i mai mare ca mine. Parcă ar avea... nu știu... cam cinci ani.*

Era un gând meschin, dar Jake era de părere că ar izbucni în plâns dacă nu ar fi așa. Îl ura pe Roland pentru că-l condamnase să-și petreacă această ultimă noapte la Rocking B.

– Da, distracție multă-multă.

– O să-mi fie dor de tine. Dar pun pariu c-o să facă în Pavilion statui cu moacele voastre.

Moace era un cuvânt pe care Benny îl învățase de la Jake și îl folosea ori de câte ori avea ocazia, ba chiar mai des.

– Și mie o să-mi fie dor de tine, spuse Jake.

– Ce noroc ai că te ții după Grindă și călătorești prin lume. Probabil că eu o să-mi petrec tot restul vieții în orășelul ăsta păduchios.

Nu, nu va fi așa. Tu și cu tăticul tău veți călători mult... în cazul în care veți fi suficient de norocoși să scăpați cu viață de aici. Și cred că-ți vei petrece tot restul vieții visând la orășelul ăsta păduchios. Visând la locul căruia îi spuneai „acasă". Și numai din vina mea. Eu am văzut... și am spus. Dar ce altceva aș fi putut face?

– Jake?

Nu mai putu să rabde. Îl scotea din minți.

– Culcă-te, Benny. Dormi. Și lasă-mă și *pe mine* să dorm.

– Bine.

Benny se întoarse cu fața la perete. După foarte puțin timp, respirația începu să-i sune regulat. După alt foarte puțin timp, începu să sforăie. Jake rămase treaz până aproape de miezul nopții și abia atunci reuși și el să adoarmă. Dormi și visă. Iar în vis îl văzu pe Roland, căzut în genunchi în colbul Drumului de Est, în fața unei hoarde de Lupi care năvăleau spre el. Încerca să-și reîncarce pistolul, dar ambele mâini îi erau amorțite, și de la una îi lipseau două degete. Iar gloanțele cădeau pe jos. Tot mai încerca să-și reîncarce revolverul cel uriaș când caii Lupilor îl zdrobiră cu copitele lor.

13

Zorii Ajunului Lupului. Eddie și Susannah stăteau la fereastra camerei de oaspeți a Părintelui, privind la cărarea ce ducea spre căsuța Rosei.

– A găsit ceva la ea, spuse Susannah. Mă bucur pentru el.

Eddie dădu din cap.

– Cum te simți?

Femeia îi aruncă un surâs afectuos.

– Bine, spuse cu deplină sinceritate. Tu cum te simți, iubire?

– Parcă nu mai am răbdare să ajung să duc dorul unui pat adevărat sub un acoperiș adevărat. În rest, tot bine mă simt.

– Dacă lucrurile merg prost, n-o să-ți mai pese de condițiile de cazare.

– Și asta-i drept, spuse Eddie. Dar nu cred c-o să meargă prost. Tu ce zici?

Înainte ca Susannah să-i poată răspunde, o rafală puternică de vânt zgâlțâi casa șuierând pe sub streșini. Era seminon-ul care le dădea binețe, își zise Eddie.

– Nu-mi place vântul ăsta, spuse Susannah. E atât de imprevizibil.

Eddie deschise gura să răspundă.

– Și dacă ai de gând să-mi expui vreo teorie despre ka, am să-ți dau un pumn în nas.

Eddie mimă tragerea fermoarului la buze. Dar Susannah tot îi atinse nasul cu vârfurile degetelor, ușor, ca mângâierea unui fulg.

– Putem învinge, zise ea. Prea mult timp le-a mers totul după cum le-a fost cheful și au devenit înfumurați. Așa ca Blaine.

– Da. Ca Blaine.

Îi puse mâna pe șold și îl întoarse spre ea.

– Totuși s-ar *putea* ca lucrurile să nu iasă bine, și de-aia vreau să-ți spun ceva, Eddie, cât suntem singuri. Vreau să-ți spun că te iubesc foarte mult.

Rosti cuvintele acestea simplu, fără dramatism.

– Știu. Dar al dracului să fiu dacă înțeleg de ce.

– Pentru că mă faci să mă simt întreagă. Când eram mai tânără, obișnuiam să oscilez între ideea că dragostea este un mister minunat și părerea că nu-i decât o născocire a producătorilor de film de la Hollywood care nu mai aveau cum altfel să-și atragă spectatorii în vremea Marii Crize.

Eddie începu să râdă.

– Acum, însă, cred că toți ne naștem cu un gol în inimă și rătăcim prin lume căutând persoana care ni-l poate umple. Tu... Eddie, tu îmi umpli acest gol.

Îl prinse de mână și îl trase spre pat.

– Iar acum îmi doresc să mă umpli și în celălalt sens.

– Dar, Suze, e bine?

– Nu știu, răspunse ea, și nici nu-mi pasă.

Făcură dragoste încet, întețind ritmul mișcărilor abia spre final. Ea strigă ușurel cu buzele lipite de umărul bărbatului. În fracțiunea de secundă de dinainte ca propriul orgasm să-i amuțească gândurile, Eddie își spuse: *Dacă nu sunt atent, am s-o pierd. Habar nu am cum de știu asta... dar sunt sigur. O să se evapore.*

– Și eu te iubesc, îi șopti el.

– Da, zise ea strângându-l de mână. Știu. Sunt fericită.

– E bine să faci pe cineva fericit, zise el. N-am știut cât de bine e.

– E în ordine, spuse Susannah sărutându-l în colțul buzelor. ÎnvețI repede.

14

În salonașul Rosei se afla un balansoar. Acolo stătea acum pistolarul, în pielea goală, cu o farfurioară de lut într-o mână. Fuma și se uita pe geam la răsăritul soarelui. Nu credea că-l va mai vedea vreodată de aici.

Și ea complet dezbrăcată, Rosa ieși din dormitor. Se opri în prag și se uită la el.

– Rogu-te, spune-mi ce-ți mai fac oasele?

Roland dădu din cap:

– E o minunăție pomada aia a ta.

– Efectul n-o să dureze prea mult.

– Nu, fu de acord Roland. Însă mai există o altă lume – lumea prietenilor mei – și poate că acolo vom găsi un leac care să dureze. Am sentimentul că vom pleca într-acolo destul de curând.

– Să vă luptați?

– Da, așa cred.

– Și n-ai să mai treci niciodată pe aici, nu-i așa?

Roland o privi în ochi.

– Nu.

– Ești istovit, Roland?

– De moarte.

– Atunci haide să mai stai puțin în pat. Vrei?

Își stinse țigara și se ridică zâmbind. Zâmbet de tânăr.

– Mulțam-sai.

– Ești un om bun, Roland de Gilead.

Se gândi puțin, apoi clătină din cap.

– Toată viața am avut cele mai iuți mâini, dar când vine vorba să fiu bun, mă mișc cam lent.

Rosalita întinse mâna spre el.

– Haide, Roland. Hai, commala.

Iar el se duse.

15

După prânz, Roland, Eddie, Jake și Părintele Callahan porniră călare pe Drumul de Est – care acum devenise un drum de nord de-a lungul râului Devar-Tete Whye. Ascunseseră lopețile în sulurile prinse la spatele șeilor. Susannah fusese scutită de la această treabă din pricina sarcinii sale. Ea se alăturase Suratelor Oriza la Pavilion, unde se ridica un cort uriaș și erau în toi pregătirile pentru masa de seară. Când ieșiseră din Calla Bryn Sturgis, străzile începuseră să se umple de oameni, ca pentru o zi de iarmaroc. Dar nu se auzeau nici cântece, nici râsete, nici pocnete nerușinate de petarde, nici strigătele celor care organizau curse pe Pășune. Nu-l văzuseră nici pe Andy și nici pe Ben Slightman, iar acesta era un lucru bun.

– Și Tian? îl întrebă Roland pe Eddie, spărgând tăcerea apăsătoare așternută între ei.

– Mă întâlnesc cu el la casa parohială. La cinci.

– Bine, zise pistolarul. Dacă nu terminăm până la patru, ai să te întorci singur.

– Merg eu cu el, dacă vrei, se oferi Callahan.

Chinezii erau de părere că, dacă salvezi viața unui om, devii răspunzător pentru el tot restul zilelor lui. Callahan nu se gândise niciodată prea mult la mentalitatea chinezească, dar, după ce-l trăsese pe Eddie de pe marginea

prăpastiei de lângă Peștera Ușii, ajunsese să creadă că era un sâmbure de adevăr în povestea asta.

– Este mai bine să rămâi cu noi, spuse Roland. Eddie se descurcă și singur. Mai am încă o treabă pentru tine aici, în afară de săpat.

– Da? Ce fel de treabă? se interesă Callahan.

Roland întinse mâna spre vârtejurile de praf din fața lor.

– Roagă-te să se potolească vântul ăsta afurisit. Și cu cât se va potoli mai curând, cu atât va fi mai bine. Mai ales dacă se potolește până mâine dimineață.

– Îți faci griji în privința tranșeelor? îl întrebă Jake.

– Tranșeele n-o să pățească nimic, zise Roland. Problema e cu Suratele Oriza. Aruncarea cu farfuria e o treabă complicată chiar și în cele mai bune condiții. Dacă bate vântul cu putere atunci când vor veni Lupii, șansele ca lucrurile să meargă prost sunt...

Făcu gestul specific (și fatalist) al locuitorilor din Calla.

– *Delah*[1].

Dar Callahan zâmbea.

– Am să spun o rugăciune, dar mai bine uită-te spre est înainte de a te neliniști prea tare. Uitați-vă cu toții, rogu-vă.

Se întoarseră în șei și se uitară. Rândurile oblice și scheletice ale tulpinilor goale de porumb coborau spre culturile de orez. Dincolo de orez era râul. Dincolo de râu era capătul Ținuturilor de Hotar. Acolo, vârtejurile înalte de aproape cincisprezece metri se răsuceau, zvâcneau și uneori se contopeau. Prin comparație, spiralele de praf care dansau pe malul acesta păreau niște copii neastâmpărați.

– Adesea seminon-ul ajunge la râul Whye, iar apoi face cale întoarsă, spuse Callahan. Legenda spune că Lordul Seminon o roagă pe Domnița Oriza să-l primească pe partea aceasta, însă ea este geloasă și nu-i dă voie să treacă. Vedeți voi...

– Seminon s-a însurat cu sora ei, interveni Jake. Domnița Riza l-a vrut pentru ea – și-a dorit nunta dintre vânt și orez – și încă mai e ofticată că nu i-a ieșit.

– De unde știi? îl întrebă Callahan uluit și amuzat în același timp.

– Benny mi-a zis, răspunse Jake sec.

---

[1] Cuvânt din Limba Nobilă folosită în Baronia Gilead, cu sensul de „foarte multe" (n. tr.).

Îl durea să-şi amintească de lungile lor conversaţii (purtate uneori în podul hambarului, alteori lenevind pe malul râului) şi la schimburile de legende făcute între ei.

Callahan îl aprobă cu un semn al capului.

– Ai dreptate, aşa spune povestea. Eu unul cred că este explicaţia unui fenomen meteorologic – aerul rece de acolo se întâlneşte cu aerul cald de pe apă, sau cam aşa ceva –, dar indiferent ce este, se văd semne că se întoarce de unde a venit.

Vântul îi spulberă nisip pe obraji, ca şi cum ar fi vrut să-i arate că se înşală, iar Callahan izbucni în râs.

– O să se termine până în zori, aproape vă garantez, dar...

– „Aproape" nu-i suficient, Părinte.

– Roland, tocmai ce voiam să spun că ştiu că „aproape" nu-i suficient şi tocmai de aceea am să spun o rugăciune.

– Îţi mulţumim.

Pistolarul se întoarse spre Eddie şi îşi indică ochii cu două degete de la mâna stângă.

– Ochii, da?

– Ochii, răspunse Eddie. Şi parola. Dacă nu-i nouăsprezece, înseamnă că e nouăzeci şi nouă.

– N-ai de unde să ştii sigur.

– Ba ştiu.

– Totuşi... ai mare grijă.

– O să am.

După câteva minute ajunseră la locul unde începea drumeagul printre defileuri, spre vechile mine Gloria, Pasărea Cardinal Unu şi Pasărea Cardinal Doi. Oamenii buni din Calla presupuneau că în locul acela vor lăsa căruţele, şi aveau dreptate. Mai presupuneau şi că toţi copiii şi cei care aveau grijă de ei vor urca pe jos drumeagul îndreptându-se spre una din minele acelea. Iar aici se înşelau.

În scurtă vreme începură să sape în partea de vest a drumului – trei dădeau la lopeţi, iar al patrulea stătea de pază. Nu apăru nimeni – oamenii care locuiau prin părţile acestea plecaseră deja spre oraş – iar lucrul merse destul de repede. La ora patru, Eddie îi lăsă pe ceilalţi să termine şanţul şi se întoarse în oraş ca să se întâlnească cu Tian Jaffords. Avea cu el unul din pistoalele lui Roland.

16

Tian își adusese arbaleta. Iar atunci când Eddie îi ceru s-o lase pe terasă, fermierul îi aruncă o privire mâhnită și nesigură.

– N-o să se mire dacă mă vede pe mine înarmat, dar s-ar putea să aibă câteva întrebări dacă te vede pe tine cu chestia aia, îi explică Eddie.

Și acesta a fost începutul înfruntării. Iar tânărul se simți dintr-odată mult mai calm. Inima îi bătea rar și regulat. Privirea i se limpezise: acum vedea fiecare umbră a fiecărui fir de iarbă.

– Din câte am înțeles e foarte puternic. Și foarte iute, atunci când trebuie. Fă cum îți spun eu.

– Atunci la ce am mai venit?

Pentru că nici cel mai isteț robot n-ar bănui că-i vorba de o cursă dacă mă vede alături de un gherțoi ca tine, suna răspunsul real, însă consideră că n-ar fi prea diplomat din partea lui să-l dea pe față.

– Ești polița mea de asigurare, spuse Eddie. Haidem.

Coborâră panta blândă spre privată. Tânărul o folosise de multe ori cu plăcere în ultimele săptămâni – înăuntru erau mereu provizii proaspete de ierburi moi pentru etapa cu ștersul, și nici nu aveai de ce să-ți faci griji că te-ai putea irita în zonele sensibile cu oțetar otrăvitor – însă niciodată până acum nu o privise cu luare aminte pe dinafară. Era o construcție înaltă și solidă din lemn, însă nu se îndoia câtuși de puțin că Andy ar putea-o demola repede și fără osteneală dacă și-ar pune mintea cu ea. Dacă îi dădeau ocazia s-o facă.

Rosa ieși în ușa căsuței sale și se uită la ei, umbrindu-și ochii cu palma.

– Ce mai faci, Eddie?

– Deocamdată fac bine, Rosa, dar cred că ar trebui să intri înapoi în casă. O să fie ceva dezordine pe aici.

– Adevărat? Să-mi aduc farfuriile...

– Nu cred că Rizele ne pot ajuta în situația asta, zise Eddie. Dar n-ar strica să stai pe aproape.

Femeia făcu semn că a înțeles și intră fără să mai rostească vreo vorbă. Cei doi bărbați se așezară pe iarbă de-o parte și de cealaltă a ușii privatei dotate cu un lacăt nou. Tian încercă să-și răsucească o țigară. Prima i se sfărâmă între degetele care-i tremurau prea tare și o luă de la capăt.

– Nu prea mă pricep la asta, se scuză el, iar Eddie înțelese că nu se referea la minunata artă a confecționării țigărilor.

– E în ordine.

Tian se uită la el cu speranță în privire.

– Așa zici?

– Așa zic și așa și este.

Fix la ora șase (*Te pomenești că jigodia are în el un ceas reglat la milionime de secundă)*, Andy apăru de după casa parohială, urmându-și umbra lungă și scârbavnică. Îi văzu. Ochii albaștri luciră. Ridică o mână în semn de salut. Apusul se reflectă în ea, făcând-o să pară înmuiată în sânge. Eddie ridică și el mâna, în semn de răspuns, și se ridică în picioare zâmbind. Se întrebă dacă nu cumva mașinile gânditoare care mai existau încă în lumea aceasta vlăguită se răsculase odinioară împotriva stăpânilor lor, și dacă da, din ce motiv o făcuseră.

– Stai blând și lasă-mă pe mine să vorbesc, îi spuse lui Tian din colțul gurii.

– Da, bine.

– Eddie! zbieră Andy. Tian Jaffords! Ce mult mă bucur să vă văd! Și avem arme cu care să ne luptăm cu Lupii! Măi, măi, măi, ce bine! Unde sunt?

– Le-am îngrămădit în căcăstoare, îi răspunse Eddie. Putem să aducem o căruță până aici după ce la scoatem, dar sunt foarte grele... și nici nu prea e spațiu de manevră acolo înăuntru...

Se trase la o parte. Andy se apropie. Ochii îi scăpărau, însă nu de râs. Erau atât de strălucitori, încât Eddie simți nevoia să-și ferească privirea – parcă s-ar fi uitat fix la două blițuri în acțiune.

– Sunt sigur că eu am să le pot scoate de acolo, spuse Andy. Ce bine e să fii de ajutor! Cât de adesea am regretat că programul nu-mi permite să...

Ajunsese în ușa privatei și își flexase puțin genunchii pentru a-și putea vârî înăuntru cilindrul metalic ce-i ținea loc de cap. Eddie scoase pistolul lui Roland. Așa cum i se întâmpla întotdeauna, patul lui de santal, neted și nerăbdător în palmă, îi dădea un sentiment de siguranță.

– Scuze, Eddie de New York, dar nu văd nicio armă aici.

– Nu, admise Eddie. Nici eu. De fapt, tot ce văd e un trădător bulangiu care îi învață pe copii cântece, pentru ca mai apoi să-i expedieze...

Andy se răsuci spre el cu o viteză formidabilă, ca de reptilă. Timpanele lui Eddie se crispară în fața bâzâitului servomotoarelor din gâtul robotului. Acum stăteau față în față, la nici un metru depărtare unul de celălalt.

– Să-ți fie de bine, lepădătură de inox ce ești, spuse Eddie și trase de două ori.

Focurile de armă sfârtecară liniștea înserării. Ochii lui Andy explodară și se întunecară. Tian urlă.

– *NU!* zbieră Andy cu voce atât de puternică încât, pe lângă ea, focurile de dinainte păreau doar pocnete de dopuri de la sticlele de șampanie. *NU, OCHII MEI, NU MAI VĂD, O, NU, VEDERE ZERO, OCHII MEI, OCHII MEI...*

Duse mâinile aschilambice la fasungurile goale ale orbitelor, unde se mai aprindeau sporadic câteva scântei albastre. Își îndreptă picioarele și despică pragul de sus al ușii cu capul, împrăștiind în jur fragmente mari de scândură.

– *NU, NU, NU, NU MAI VĂD, VEDERE ZERO, CE MI-AȚI FĂCUT? AMBUSCADĂ, ATAC, AM ORBIT, COD 7, COD 7, COD 7!*

– Tian, ajută-mă să-l împing! strigă Eddie punând arma la loc în toc.

Însă Tian rămăsese stană de piatră, cu gura larg căscată și cu privirea bulbucată la robotul al cărui cap dispăruse acum în cadrul spart al ușii, iar Eddie nu-și putea permite să-l aștepte să-și revină. Se repezi înainte și își lipi palmele de plăcuța cu numele, funcția și seria lui Andy. Robotul era uluitor de greu (Eddie își zise că probabil așa e când te apuci să împingi o întreagă parcare), însă era și orb, și luat prin surprindere, și dezechilibrat. Reuși să-l împingă mai mult înăuntru. Și, brusc, locul cuvintelor fu luat de o sirenă cu zbieret strident, nepământean. Eddie avu senzația că i se crapă capul. Trânti ușa privatei. Cu toată gaura mare de deasupra cadrului, ușa se închise destul de etanș. Eddie puse lacătul cel nou, de mărimea unui cap de copil.

Dinăuntrul privatei, sirena continuă să zbiere.

Rosa apăru în goană cu câteva farfurii în mâini. Avea ochi căscați de spaimă.

– Ce s-a întâmplat? În numele lui Dumnezeu și al Omului Iisus, spuneți-mi *ce este?*

Înainte ca Eddie să-i poată răspunde, o lovitură colosală zgudui buda din temelii. Ba chiar o deplasă puțin spre dreapta, descoperind marginea gropii de dedesubt.

– Andy, zise el. Mi se pare că nu-i convine întocmai horoscopul pe care și l-a...

– *NEMERNICILOR!*

Vocea aceasta era complet diferită de cea pe care o folosea de obicei Andy pe cele trei tonalităţi caracteristice: linguşitoare, mustind de mulţumire de sine sau fals servilă.

– *NEMERNICILOR! NEMERNICILOR PREFĂCUŢI! AM SĂ VĂ OMOR! AM ORBIT, VAI MIE, AM ORBIT, COD 7! COD 7!*

Cuvintele conteniră şi reîncepu sirena. Rosa dădu drumul farfuriilor şi-şi astupă urechile cu mâinile.

O altă lovitură zgâlţâi latura privatei, curbând în afară două bârne zdravene. Următoarea lovitură le sfărâmă. Prin gaură ieşi braţul lui Andy, roşu în lumina apusului. Cele patru degete fixate cu şuruburi se strângeau şi se desfăceau spasmodic. De departe se auzea lătratul speriat al câinilor.

– O să iasă, Eddie! strigă Tian apucându-l de umăr. O să iasă!

Eddie îi dădu mâna la o parte şi se apropie de uşă. urmă o altă lovitură cutremurătoare. Alte scânduri sparte se desprinseră din peretele privatei. Locul era plin de bucăţi de lemn. Însă nu avea cum să se facă auzit peste urletul mult prea puternic al sirenei. Aşteptă şi sirena se opri înaintea unei alte lovituri a lui Andy.

– *NEMERNICILOR!* zbieră robotul. *AM SĂ VĂ OMOR! DIRECTIVA 20, COD 7! AM ORBIT, VEDERE ZERO, LAŞILOR...*

– Andy, Robot Mesager! strigă Eddie.

Cu un ciot de creion îşi notase seria pe una din preţioasele bucăţele de hârtie ale lui Callahan, iar acum o citi cu voce tare:

– DNF-44821-V-63! Parola!

Loviturile turbate şi zbieretele asurzitoare încetară de îndată ce tânărul termină de citit numărul, însă tăcerea aceasta nu era câtuşi de puţin mută: îi ţiuiau urechile de zbieretul infernal al sirenei. Se auzi un zăngănit metalic şi un ţăcănit de relee. Apoi:

– Aici DNF-44821-V-63. Parola, te rog.

Urmă o pauză, după care robotul adăugă pe un ton alb:

– Eddie din New York, ticălos care loveşti sub centură, ai zece secunde. Nouă...

– Nouăsprezece, spuse Eddie prin uşă.

– Parolă incorectă.

N-aveai cum să interpretezi greşit încântarea furioasă din vocea omului de tinichea.

– Opt... şapte...

– Nouăzeci şi nouă.

– Parolă incorectă.

Acum tonul era triumfător. Eddie avu vreme să-şi regrete trufia nesăbuită de mai devreme. Avu vreme să observe schimbul de priviri îngrozite dintre Tian şi Rosa. Vreme să audă lătratul câinilor.

– Cinci... patru...

Nici nouăsprezece, nici nouăzeci şi nouă. Ce mai era? Pentru numele lui Dumnezeu, care era parola care-l închidea pe nenorocitul ăsta?

– ... trei...

Fără de veste îi apărură în minte, strălucitoare ca ochii lui Andy înainte să fie întunecaţi de revolverul lui Roland, versurile mâzgălite pe gardul din jurul terenului viran cu vopsea trandafirie: *O, SUSANNAH-MIO, iubită divizată a mea, ţi-ai parcat-o la DIXIE PIG, în anul...*

– ...doi...

Nici una, nici alta; *ambele.* Din cauza aceasta blestematul de robot nu-l oprise după prima încercare incorectă. Pentru că *nu fusese incorectă.* Nu tocmai.

– *Nouăsprezece-nouăzeci şi nouă!* urlă Eddie prin uşă.

Tăcere deplină. Cu inima strânsă, tânărul aşteptă ca sirena să-şi reia vaietul, aşteptă ca Andy să continue demolarea privatei. Şi atunci le va spune Rosei şi lui Tian să fugă de acolo, va încerca să le asigure retragerea...

Vocea care se auzi dinăuntrul construcţiei pe jumătate dărâmate era fără culoare şi plată: vocea unei maşinării. Dispăruseră din ea şi servilismul prefăcut, şi furia autentică. Căci dispăruse acel Andy cunoscut de generaţii întregi de *folken* din Calla. Dispăruse pentru totdeauna.

– Mulţumesc, spuse vocea. Eu sunt Andy, un robot mesager, cu multe alte aplicaţii. Serie DNF-44821-V-63. Cu ce îţi pot fi de folos?

– Dezactivează-te.

Tăcere.

– Pricepi ce-ţi cer?

Şi un firicel de glas înspăimântat spuse:

– Te rog, nu-mi cere asta. Om rău ce eşti. Om rău, rău ce eşti.

– Dezactivează-te *acum.*

O tăcere și mai lungă. Rosa își dusese mâna la gât. De după casa Părintelui apărură câțiva oameni cu bâte. Rosa le făcu semn să plece de acolo.

– DNF-44821-V-63, supune-te!

– Da, Eddie din New York. Mă voi dezactiva.

Noua voce a lui Andy era plină de un soi de umilință și autocompătimire de-a dreptul oribile. Lui Eddie i se făcu pielea de găină.

– Andy este orb și se va dezactiva. Înțelegi că, având nivelul de energie scăzut cu nouăzeci și opt la sută, s-ar putea să nu mă mai reactivez niciodată?

Eddie își aduse aminte de uriașii gemeni bolânzi din gospodăria familiei Jaffords – Tia și Zalman – și se gândi la ceilalți aidoma lor pe care îi plânsese orașul acesta lipsit de noroc de-a lungul anilor. Apoi stărui cu gândul asupra gemenilor Tavery, atât de isteți, de sprinteni, de dornici să facă pe plac. Și atât de frumoși.

– Niciodată nu-i suficient de mult pentru gustul meu, răspunse el, dar cred că trebuie să mă mulțumesc și cu atât. Gata cu vorba, Andy. Dezactivează-te.

Altă tăcere lungă din privata pe jumătate demolată. Rosa și Tian se apropiară încet de Eddie și rămaseră toți trei în fața ușii închise cu lacătul cel mare. Rosa îl apucă de braț pe Eddie. Dar tânărul îi împinse mâna, pentru că voia să nu fie incomodat în cazul în care ar fi fost nevoit să tragă. Deși habar nu avea unde anume va mai trage acum, când ochii lui Andy fuseseră deja distruși.

Însă robotul vorbi din nou, cu voce puternică și inexpresivă, făcându-i pe Rosa și Tian să scoată câte un icnet de spaimă și să se dea îndărăt. Eddie nu se mișcă din loc. Mai auzise o voce și cuvinte asemănătoare în poiana marelui urs.

– DNF-44821-V-63 SE DEZACTIVEAZĂ! TOATE CELULELE SUBNUCLEARE ȘI CIRCUITELE DE MEMORIE ÎN FAZĂ DE DECUPLARE! DEZACTIVARE COMPLETĂ 13 LA SUTĂ! EU SUNT ANDY, ROBOTUL MESAGER ȘI MULTE ALTE APLICAȚII! ROG COMUNICAȚI POZIȚIA MEA LA TURNĂTORIA LAMERK SAU NORTH CENTRAL POSITRONICS, LTD! SUNAȚI LA 1-900-54! SE OFERĂ RECOMPENSĂ! REPET, SE OFERĂ RECOMPENSĂ!

Se auzi un clinchet când mesajul se derulă.

– DNF-44821-V-63 SE DEZACTIVEAZĂ! TOATE CELULELE SUBNUCLEARE ȘI CIRCUITELE DE MEMORIE ÎN FAZĂ DE DECUPLARE! DEZACTIVARE COMPLETĂ 19 LA SUTĂ! EU SUNT ANDY...

– Ai *fost* Andy, șopti Eddie, întorcându-se spre Rosa și Tian și forțându-se să zâmbească în fața chipurilor lor speriate. E în ordine. S-a terminat. O să mai urle așa o vreme și, după aia, gata. Îl puteți face... nu știu... plug sau altă unealtă agricolă.

– Ba eu cred c-o să smulgem dușumeaua și o să-l îngropăm chiar acolo, zise Rosa arătând cu capul spre privată.

Zâmbetul lui Eddie se lăți în rânjet. Îi plăcea ideea de a-l îngropa pe Andy în căcat. Foarte mult îi plăcea.

17

Trecuse apusul. Se lăsase noaptea. Roland stătea pe marginea estradei și se uita cum oamenii buni din Calla se năpusteau asupra cinei copioase. Fiecare știa că s-ar putea să fie ultima oară când mănâncă împreună, că mâine seară, pe vremea asta, din drăgălașul lor orășel s-ar putea să nu mai existe decât niște ruine fumegânde. Însă erau binedispuși. Iar Roland bănuia că nu doar din cauza copiilor lor. Se simțeau nespus de ușurați pentru că se hotărâseră, într-un final, să facă ceea ce se cuvine. Și chiar dacă știau că prețul putea fi unul foarte mare, starea aceasta de bine tot îi cuprinsese. O stare de bine ca un fel de zăpăceală veselă. Majoritatea acestor oameni buni din Calla vor dormi la noapte aici, pe Pajiște, alături de copiii și nepoții lor care se vor odihni în cortul din apropiere. Și aici vor sta și mâine, cu fețele întoarse spre nord-est, așteptând rezultatul bătăliei. Presupuneau că vor fi focuri de arme (sunet pe care mulți dintre ei nu-l auziseră niciodată), iar apoi norul de praf care indica poziția Lupilor fie se va împrăștia, fie se va întoarce de unde a venit, fie se va rostogoli spre oraș. În această ultimă situație, oamenii buni din Calla se vor împrăștia și vor aștepta incendiile. Și, când totul se va sfârși, vor deveni refugiați la ei acasă. Și, își vor reconstrui, oare, casele, dacă așa ar fi să iasă la zar? Roland se îndoia. Nemaiexistând copii pentru care să ridice case și ferme și grajduri și hambare – căci Lupii îi vor lua pe *toți* de data aceasta, dacă vor învinge, pistolarul nu avea nici cea mai mică îndoială – nu vor mai avea de ce să o facă. Iar la capătul următorului ciclu, locul acesta va fi un oraș pustiu, un oraș fantomă.

– Îmi cer scuze, sai.

Roland privi în jur. Lângă el se afla Wayne Overholser, cu pălăria în mâini. Iar atitudinea lui era mai degrabă potrivită pentru un cowboy nomad, decât pentru cel mai bogat moşier din Calla. Se uita ţintă la el cu ochi mari şi îndureraţi.

– Nu e nevoie să-ţi ceri scuze, atâta vreme cât port pălăria pe care mi-ai dat-o, spuse Roland cu blândeţe.

– Da, dar...

Overholser se întrerupse, parcă gândindu-se cum anume să continue, apoi se decise să vorbească pe şleau.

– Reuben Caverra e unul din cei pe care i-ai numit să aibă grijă de copii pe timpul luptei, nu-i aşa?

– Da?

– I-a plesnit maţul de dimineaţă, îl anunţă Overholser arătând spre propriul abdomen destul de proeminent şi acela, cam spre locul unde se afla apendicele. Acum zace la pat cu febră mare şi delirează. Probabil că va muri de boala sângelui otrăvit. Sigur, mai sunt şi unii care se fac bine, dar cei mai mulţi dau colţul.

– Îmi pare rău pentru el, zise Roland gândindu-se cu cine anume să-l înlocuiască pe Caverra, o namilă de om, care-i lăsase impresia că nu prea cunoaşte frica şi că nu ştie mai nimic despre laşitate.

– Ia-mă pe mine în locul lui, vrei?

Roland îl privi foarte atent.

– Te rog, pistolarule. Nu pot să stau deoparte. Am crezut că pot – că trebuie – dar nu pot. Mi-e silă de mine.

Şi da, observă Roland, chiar că *arăta* ca şi cum i-ar fi fost silă.

– Soţia ta ştie ce vrei să faci, Wayne?

– Da.

– Şi este de acord?

– Este.

Roland dădu din cap.

– Să vii aici cu o jumătate de oră înainte de a se crăpa de ziuă.

Pe chipul lui Overholser se aşternu o expresie de recunoştinţă aproape dureroasă în intensitatea ei, făcându-l să pară ciudat de tânăr.

– Mulțam, Roland! Mulțam, îți zic! Multă-multă!

– Mă bucur că ni te-ai alăturat. Acum ascultă-mă puțin.

– Ce este?

– Lucrurile nu stau chiar așa cum le-am descris eu la adunare.

– Din cauza lui Andy.

– Da, în parte din cauza lui.

– Mai e și altceva? Doar nu vrei să zici că mai avem încă un *trădător* printre noi? Nu se poate, nu?

– Nu vreau să spun decât că, dacă vrei să vii cu noi, va trebui să faci ce-ți spunem. Pricepi?

– Da, Roland. Pricep foarte bine.

Și Overholser îi mulțumi din nou pentru șansa oferită de a muri la nord de oraș și se îndepărtă în grabă, cu pălăria uitată în mână. Poate nu voia să riște să se răzgândească Roland.

Apăru și Eddie.

– Vine și Overholser la bal?

– Așa se pare. Cum a fost cu Andy?

– Foarte bine, răspunse Eddie, nevoind să admită că el, Tian și Rosalita fuseseră cât pe ce să ajungă oale și ulcele.

Din depărtare se mai auzeau încă urletele robotului. Dar vor înceta curând: acum, vocea amplificată prin difuzoare anunța că dezactivarea era completă în proporție de șaptezeci și nouă la sută.

– Cred că te-ai descurcat foarte bine.

Mereu când primea vreun compliment de la Roland, Eddie se simțea în culmea fericirii, dar încercă să nu-și arate emoțiile.

– Sper să ne descurcăm la fel de bine și mâine.

– Susannah?

– Pare în regulă.

– N-a mai... ?

Roland își masă fruntea în partea stângă.

– Nu, sau n-am observat eu.

– Și nici n-a început să vorbească repezit și prescurtat?

– Nu. E normală. S-a antrenat cu farfuriile câtă vreme voi ați fost la săpat de tranșee.

Eddie arătă cu o mișcare a bărbiei spre Jake care stătea de unul singur într-un scrânciob. Ete se culcase la picioarele lui.

– Pentru el îmi fac griji. Am să răsuflu ușurat când o să-l luăm de aici. I-a fost foarte greu.

– Mai greu îi va fi celuilalt băiat, zise Roland ridicându-se în picioare. Mă întorc acasă la Părinte. Vreau să dorm.

– *Poți* să dormi?

– O, da. Am să dorm neîntors după ce mă ung cu alifia aia din pisică pe care o prepară Rosa. Și voi ar trebui să încercați să dormiți puțin.

– Bine.

– Am să vă trezesc mâine dimineață devreme, spuse Roland posomorât. Ca să venim împreună aici.

– Și o să ne luptăm.

– Da, o să ne luptăm, repetă Roland, iar ochii îi scânteiară în lumina torțelor. O să ne luptăm până la moarte. A lor. Sau a noastră.

VII

LUPII

1

Acum fii atent la asta, fii foarte atent:

Uite acolo un drumeag, la fel de larg şi de bine întreţinut ca oricare drum secundar din America, însă acoperit cu pământ bătătorit, căruia locuitorii din Calla îi zic „oggan". De-o parte şi de cealaltă sunt săpate şanţuri de scurgere; din loc în loc, pe sub oggan trec rigole construite din lemn, şi ele foarte bine îngrijite. În lumina stranie, nepământeană, de dinaintea zorilor, pe drumul ăsta trec douăsprezece căruţe cu coviltire din pânză groasă, caracteristice neamului manni. Pânza e albă, ca să reflecte razele soarelui şi să ţină răcoare înăuntru în zilele calde de vară. Din cauza aceasta căruţele par a fi nişte nori pufoşi care plutesc aproape de pământ. Nori cumulus, dacă pricepi ce vreau să zic. La fiecare e înhămat un atelaj din şase catâri sau patru cai. Pe capra fiecăreia se află fie doi luptători, fie doi dintre cei desemnaţi să aibă grijă de copii. Overholser conduce căruţa din frunte, iar lângă el se află Margaret Eisenhart. Următorii sunt Roland de Gilead şi Ben Slightman. A cincea căruţă e condusă de Tian şi Zalia Jaffords. Într-a şaptea sunt Eddie şi Susannah Dean. Scaunul cu rotile a fost pliat şi urcat în căruţă. De a zecea se ocupă Bucky şi Annabelle Javier. Pe capra ultimei căruţe sunt Părintele Donald Callahan şi Rosalita Munoz.

În căruțe se află nouăzeci și nouă de copii. Geamănul desperecheat – cel care face ca numărul să fie fără soț – este, firește, Benny Slightman. El merge cu ultima căruță. (N-a vrut să se urce în cea condusă de tatăl lui, se simțea prea stânjenit.) Copiii nu vorbesc. Unii dintre cei mici au adormit la loc; vor fi treziți în curând, când vor ajunge la destinație. În față, la nici un kilometru depărtare, drumul prin defileu se bifurcă la stânga. Înspre dreapta terenul coboară lin spre râu. Toți căruțașii au privirile ațintite spre est, spre întunericul de nepătruns care este Bubuit de Tunet. Se uită după norul de praf care să le vestească venirea Lupilor. Nu se vede nimic. Nu încă. Până și seminon-ul s-a domolit. Măcar în această privință se pare că rugăciunile lui Callahan au primit răspuns.

2

De lângă Roland, Ben Slightman spuse atât de încet, încât pistolarul abia îl înțelese:

– Și acum, ce ai să faci cu mine?

Dacă, la plecarea din Calla Bryn Sturgis, ar fi fost întrebat ce șanse de supraviețuire are Slightman, Roland ar fi zis că îi dă cinci dintr-o sută. Doar atât. Existau două întrebări esențiale ce trebuiau să fie puse și la care trebuia să se răspundă în mod corect. Prima trebuia să vină din partea lui Slightman însuși. Roland nu se aștepta s-o audă, dar iată că bărbatul tocmai o rostise. Pistolarul întoarse capul ca să-l privească mai bine.

Administratorul moșiei lui Vaughn Eisenhart era extrem de palid. Își scoase ochelarii ca să-i poată susține privirea. Lui Roland nu i se păru a fi semn de prea mare curaj. Cu siguranță că Slightman cel bătrân avusese suficient timp la dispoziție ca să-și facă o părere despre el și știa că trebuia să-l privească în ochi dacă era să aibă vreo speranță. Indiferent cât de puțină plăcere i-ar fi făcut asta.

– Da. Știu, spuse Slightman, cu voce pentru moment stăpânită. Ce știu? Știu că tu *știi*.

– Probabil de când l-am prins pe partenerul tău, comentă Roland.

Cuvântul ales fusese dinadins unul sarcastic (căci sarcasmul era unica formă de umor pe care o înțelegea pistolarul), iar Slightman tresări la auzul lui: „partenerul". „Partenerul tău". Dar dădu din cap, nedezlipindu-și ochii din cei ai lui Roland.

– Mi-am închipuit că dacă ați aflat de Andy, în mod firesc ați aflat și de mine. Deși știu că nu m-ar fi dat niciodată de gol. Nu era programat s-o facă.

Nu mai putu suporta contactul vizual și își plecă privirea.

– Dar mai cu seamă am știut datorită lui Jake.

Roland nu reuși să-și mascheze surpriza.

– S-a schimbat. Nu intenționat, dar s-a schimbat. Și nu față de mine, ci față de fiul meu. În ultima săptămână, sau săptămână și jumătate. Benny a fost... a fost nedumerit. A simțit și el ceva, dar n-a înțeles ce se întâmplă. Eu am înțeles. Era ca și cum băiatul tău nu mai voia să mai stea pe lângă el. Și m-am întrebat de ce oare. Iar răspunsul a fost destul de limpede. Limpede ca berea slabă.

Căruța lor rămăsese ceva mai în urma celei conduse de Overholser. Roland plesni din hățuri îndemnându-și caii să meargă mai repede. Din spate, de sub coviltir, răzbăteau zgomotele făcute de copii: șoapte și sforăieli. Înainte de plecare, îi ceruse lui Jake să strângă într-o cutie câteva din lucrușoarele copiilor. Iar Jake se conformase. Era un copil bun, care nu se eschiva niciodată de la nicio sarcină. În dimineața aceasta avea pe cap o pălărie de cowboy cu boruri largi ca să-l ferească de soare, iar în tocul de la subsuoară își pusese revolverul tatălui său. Era în a unsprezecea căruță, împreună cu unul din oamenii lui Estrada. Probabil că și băiatul lui Slightman era un copil bun, iar din această cauză tatăl lui făcuse ce făcuse.

– Jake era în Dogan într-una din nopțile când te-ai dus acolo cu Andy ca să-ți prezinți raportul vecinilor voștri, spuse Roland.

Slightman se cutremură ca lovit în plex.

– Da..., murmură el. Da, mi s-a părut... sau mi s-a părut că mi se pare... *Fi-r-ar!*

Roland privi spre est. Se mai luminase, dar tot nu se vedea niciun nor de praf. ceea ce era un lucru bun. Când se va vedea praful, vor apărea și Lupii. Caii lor cenușii vor veni în goana mare.

Pe un ton aproape nepăsător, pistolarul puse următoarea întrebare. Dacă răspunsul lui Slightman va fi unul negativ, nu va mai apuca să asiste la venirea Lupilor, indiferent cât de iuți le erau caii.

– Și dacă l-ai fi descoperit acolo, Slightman – dacă l-ai fi descoperit acolo pe băiatul *meu* – l-ai fi ucis?

Slightman își puse la loc ochelarii, gândindu-se la ce să răspundă. Roland nu-și putea da seama dacă administratorul înțelesese cât de importantă era această întrebare. Aștepta să afle dacă tatăl prietenului lui Jake va trăi sau va muri. Va trebui să se hotărască repede; se apropiau de locul unde vor opri căruțele, iar copiii vor coborî din ele.

În cele din urmă Slightman ridică din nou privirea la Roland. Deschise gura să vorbească, dar niciun sunet nu-i ieși din ea. Era destul de clar din care anume motiv: ori răspundea la întrebarea pistolarului, ori se uita în ochii pistolarului. Nu le putea face pe amândouă în același timp.

Uitându-se la scândurile crăpate ale căruței, Slightman spuse:

– Da, cred că l-am fi omorât.

O pauză. Un semn afirmativ din cap. O lacrimă ce i se prelinse pe obraz și căzu pe lemnul caprei.

– Da. Ce altceva să fi făcut?

Acum își ridică din nou privirea și văzu în ochii pistolarului că soarta îi fusese pecetluită.

– Fă-o repede, îi ceru el, fără să vadă copilul meu. Rogu-te.

Roland plesni iarăși din hățuri. Și răspunse:

– Nu voi fi eu acela care să pună capăt suflării tale mizerabile.

Iar suflarea lui Slightman chiar se *opri*. Atunci când îi mărturisise pistolarului că, sigur că da, ar fi ucis un băiat de doisprezece ani pentru a-și proteja secretul, chipul său căpătase o expresie de noblețe încordată. Acum, chipul său exprima speranță. Iar speranța îl urâțea. Îl făcea aproape grotesc. Apoi scoase aerul din plămâni într-un oftat prelung și sacadat.

– Îți râzi de mine. Îți bați joc de mine. Sigur că ai să mă omori. De ce n-ai face-o?

– Mișelul îi judecă pe toți ceilalți după chipul și asemănarea lui, comentă Roland. N-am să te omor decât dacă voi fi nevoit s-o fac, Slightman, pentru că îmi iubesc băiatul. Ești în stare să pricepi măcar atâta lucru? Cum e să iubești un copil?

– Da.

Slightman lăsă din nou capul în jos și își frecă ceafa arsă de soare, despre care crezuse că-și va încheia ziua îngropată în țărână.

– Dar trebuie să înțelegi ceva. Pentru binele tău și al lui Benny, cât și pentru binele nostru, al tuturor. Dacă Lupii câștigă, *vei* muri. Să fii sigur de asta. „Sotto", cum ar zice Eddie și Susannah.

Slightman își ridică spre el ochii îngustați în spatele lentilelor.

– Ascultă-mă cu luare-aminte, Slightman, și înțelege ce-ți spun. Nu ne ducem acolo unde cred Lupii că vom fi. Nici noi, nici copiii. Că vor câștiga, sau că vor pierde, de data aceasta vor lăsa niște cadavre în urmă. Și, că vor câștiga sau că vor pierde, își vor da seama că au fost trași pe sfoară. Și cine din Calla Bryn Sturgis i-ar fi putut induce în eroare? Doar doi trădători. Andy și Ben Slightman. Andy s-a dezactivat și nu mai poate fi atins de răzbunarea lor.

Îi aruncă un zâmbet la fel de rece ca ghețarii de la Polul Nord.

– Dar tu ești la îndemână. La fel și cel la care ții cel mai mult în chestia aia de-i zici inimă.

Slightman căzu pe gânduri. Evident, așa ceva nu-i trecuse prin cap și, de îndată ce înțelese logica lui Roland, își dădu seama că era o realitate de necontestat.

– Cel mai probabil vor crede că ai trecut de partea adversă și i-ai mințit cu bună știință, continuă Roland. Însă chiar de-i vei putea convinge că a fost doar o întâmplare, tot te vor ucide ca să se răzbune. Și pe fiul tău. Tot din răzbunare.

Două pete roșii apăruseră în obrajii administratorului – doi trandafiri ai rușinii, își zise Roland – dar, pe măsură ce se gândea la eventualitatea ca fiul să-i fie ucis de Lupi, Slightman se făcu din nou alb ca varul. Sau poate că mai tare îl durea gândul că Benny ar putea fi dus la est – dus în tărâmul de la est și bolânzit.

– Îmi pare rău, șopti el. Îmi pare rău de ce am făcut.

– Nu mai pot eu de părerile tale de rău, zise Roland. Ka lucrează, iar lumea merge mai departe.

Slightman nu răspunse.

– Sunt dispus să te trimit cu copiii, așa cum am stabilit, îi spuse Roland. Dacă lucrurile se vor desfășura așa cum sper eu, n-ai să ai parte nici măcar de o singură secundă de acțiune. Dacă nu se desfășoară cum sper eu, vreau să ții minte că Sarey Adams e conducătoarea echipei, și, dacă voi mai apuca să stau de vorbă cu ea după ce se va termina totul, vreau să-mi spună că ai făcut tot ce ți s-a cerut să faci.

Când Slightman tot nu spuse nimic, pistolarul îi zise pe un ton tăios:

– Spune-mi că înțelegi, blestematule. Vreau să te aud spunând: „Da, Roland, am priceput."

– Da, Roland, am priceput foarte bine.

O altă pauză, și apoi:

– Dar dacă *vom învinge*, crezi că oamenii vor afla? Despre mine?

– Nu, de la Andy nu vor afla, răspunse Roland. S-a isprăvit cu bârfele lui. Nu vor afla nici de la mine, dacă faci ce-ți spun. Și nici de la ka-tet-ul meu. Nu din respect pentru tine, ci din respect pentru Jake Chambers. Iar dacă Lupii vor cădea în cursa pe care le-am întins-o, de ce ar mai suspecta oamenii existența unui alt trădător?

Îl măsură pe Slightman cu ochi ca de gheață și continuă:

– Oamenii din Calla sunt oameni simpli. Oameni creduli. După cum prea bine știi. Căci te-ai folosit de firea asta a lor.

Sângele năvăli la loc în obrajii administratorului. Slightman își coborî din nou privirea la scândurile căruței. Roland se uită în zare și văzu locul pe care îl căuta, la nici șase sute de metri depărtare de ei. Bun. La orizontul de est nu se distingea încă niciun nor de praf, dar îl simțea formându-se în mintea lui. Veneau Lupii. O, da, veneau. Undeva, dincolo de râu, coborâseră din trenul lor și se urcaseră pe cai și veneau mâncând pământul. Călăreți din iad.

– Pentru fiul meu am făcut-o, șopti Slightman. A venit la mine Andy și mi-a spus că îl vor lua, mai mult ca sigur că-l vor lua. Uite, Roland, pe undeva pe acolo – întinse el mâna spre Bubuit de Tunet – undeva pe acolo trăiesc niște biete ființe cărora li se spune Sfărâmători. Prizonieri. Captivi în țara Lupilor. Cu puteri telepatice și psihokinetice, astea sunt cuvintele pe care le-a folosit Andy. Și, cu toate că habar n-am ce înseamnă, știu că au de-a face cu puterea minții. Sfărâmătorii sunt oameni, și mănâncă tot ce mâncăm și noi pentru a-și hrăni trupul. Dar au nevoie și de o altă hrană, o hrană *specială* pentru ceea ce-i face *deosebiți* de noi.

– Hrană pentru minte, murmură Roland.

Își aduse aminte că mama lui obișnuia să numească peștele drept „hrană pentru minte". Iar apoi, fără să înțeleagă de ce, se duse cu gândul la escapadele nocturne ale lui Susannah. Numai că nu Susannah se ducea în sala de ospețe în miez de noapte. Ci Mia, fiică a nimănui.

– Da, cam așa ceva, zise Slightman. Oricum, e vorba de ceva ce nu au decât gemenii, ceva ce le unește mințile. Iar ăștia – nu Lupii, ci cei care îi trimit pe Lupi să ne ia copiii – le scot chestia aia din capete. Și, fără ea, copiii se tâmpesc. Devin bolânzi. E vorba despre *hrană*, pricepi Roland? *De asta* ne răpesc copiii! Ca să-și hrănească *Sfărâmătorii* ăia blestemați! Dar nu ca să le hrănească burțile, nici trupurile, ci mințile! Și eu nici măcar nu am aflat ce trebuie să sfărâme!

– Cele două Grinzi care mai susțin Turnul, spuse Roland.

Slightman păru lovit de trăsnet. Și foarte speriat.

– Turnul Întunecat? șopti el abia reușind să rostească cuvintele. Așa crezi?

– Așa cred, răspunse Roland. Cine e Finli? Finli o'Tego?

– Nu știu. O voce care-mi primește rapoartele, atâta tot. Cred că-i un taheen[1] – știi ce-i ăla un taheen?

– Tu știi?

Slightman clătină din cap.

– Atunci las-o baltă. Poate la un moment dat am să-l întâlnesc și am să-i cer eu însumi socoteală pentru povestea asta.

Slightman nu răspunse, însă Roland îi sesiză îndoiala. Nu făcea nimic. Aproape ajunseseră, iar pistolarul simți cum brâul invizibil care-i strânsese mijlocul începe să slăbească. Pentru prima oară se întoarse complet spre administratorul lui Eisenhart.

– Întotdeauna a existat cineva ca tine pe care să-l înșele Andy. Sunt convins că din motivul acesta a fost lăsat aici. Și sunt la fel de convins că fiica ta, sora lui Benny, nu a fost victimă a unei morți întâmplătoare. Au nevoie mereu de câte un geamăn desperecheat, și de un părinte bicisnic.

– Nu poți...

– Taci. Ai spus ce-ai avut de spus.

Slightman închise gura.

– Înțeleg trădarea. Și eu am trădat. Odată l-am trădat chiar pe Jake. Dar asta nu schimbă ceea ce ești. Să nu ne mai ascundem după cuvinte: ești un animal care se hrănește cu stârvuri. Un cal transformat în hienă.

---

[1] Om cu cap de corb, aflat în slujba Regelui Purpuriu (n. tr.).

Obrajii lui Slightman prinseseră culoarea vinului vechi.

– Am făcut totul pentru fiul meu, se încăpățână el să repete.

Roland își scuipă în palmă, apoi și-o lipi de obrazul fierbinte al lui Slightman. Îi apucă ochelarii cu vârfurile degetelor și îi mișcă ușurel pe nas.

– Nu ține, spuse el foarte încet. Din cauza ăstora. Așa te-au însemnat, Slightman. Ăsta este stigmatul tău. Îți tot spui că ai făcut totul pentru fiul tău, și ce-ți spui te ajută să dormi noaptea. *Eu îmi spun* că tot ce i-am făcut lui Jake a fost pentru că nu am vrut să-mi pierd șansa de a ajunge la Turn... iar ce-mi spun *mă* ajută să dorm noaptea. Deosebirea dintre noi doi, *singura* deosebire, este că eu nu am primit niciodată o pereche de ochelari.

Își șterse palma de pantaloni și continuă:

– Te-ai vândut, Slightman. Și ai uitat chipul tatălui tău.

– Dă-mi pace, șopti administratorul, ștergându-și obrazul de scuipatul pistolarului, făcând loc lacrimilor. De dragul fiului meu.

Roland dădu din cap.

– Atâta știi: de dragul fiului tău. Îl târăști după tine ca pe o găină moartă. Ei, asta este, nu mai contează acum. Dacă toate merg așa cum sper, îți vei continua viața alături de el în Calla și vei îmbătrâni stimat de toți vecinii tăi. Căci, la urma urmelor, vei fi unul dintre aceia care i-au înfruntat pe Lupi atunci când au venit pistolarii pe Calea Grinzii. Când vei fi prea bătrân, sau prea bolnav ca să mai poți merge, fiul tău te va sprijini și va avea grijă de tine. Văd că așa va fi, dar nu îmi place ce văd. Pentru că acela care și-a vândut sufletul pentru o pereche de ochelari, și-l va vinde din nou pentru o altă găteală – mai ieftină, chiar – și, mai devreme sau mai târziu, va afla și fiul tău cine ești. Cel mai bun lucru care ți s-ar putea întâmpla astăzi ar fi să mori ca un erou.

Și, înainte ca Slightman să apuce să-i răspundă, Roland strigă:

– Hei, Overholser! Stai! Oprește căruța! *Overholser!* Oprește! Am ajuns!

– Roland..., începu Slightman.

– Nu, îl opri Roland trăgând hățurile. Am terminat de vorbit. Însă, ține minte ce ți-am spus, sai: dacă astăzi ți se va oferi ocazia să mori ca un erou, fă-i un bine fiului tău și folosește-o.

3

La început totul se desfăşură conform planului şi spuseră că era ka. Când lucrurile începură să meargă prost, tot ka i-au spus. Ka, le-ar fi putut spune pistolarul dacă ar fi cunoscut cuvântul, era adesea un factor primordial.

4

Roland le explicase copiilor ce voia de la ei când încă de pe islaz, la lumina puternică a torţelor. Acum, la lumina zorilor (deşi soarele încă îşi mai aştepta rândul în culise), îşi ocupară fără greşeală locurile, înşirându-se de-a lungul drumului, de la cei mai mari la cei mai mici, ţinându-se de mână geamăn cu geamăn. Căruţele fuseseră aliniate pe partea stângă, chiar în buza şanţului. Singurul loc rămas liber era acolo unde drumeagul spre defileu se desprindea din Drumul de Est. Aliniaţi, alături de copii, erau îngrijitorii lor, al căror număr crescuse la şaisprezece prin adăugarea lui Tian, a Părintelui Callahan, a lui Slightman şi Overholser. Pe partea cealaltă, deasupra şanţului din dreapta, erau Eddie, Susannah, Rosa, Margaret Eisenhart şi Zalia, soţia lui Tian. Fiecare femeie avea la ea câte un sac din trestie căptuşit cu mătase, plin cu farfurii. În şanţul de alături fuseseră stivuite cutiile cu restul de Orize. În total, două sute de farfurii.

Eddie aruncă o privire peste râu. Niciun nor de praf. Încă. Susannah îi adresă un zâmbet nervos, la care el răspunse cu o grimasă la fel de tulburată. Asta era partea cea mai grea, partea cea mai înspăimântătoare. Ştia că mai târziu îl va învălui ceaţa roşie, ducându-l cu ea. Însă acum era mult prea conştient. Conştient de cât de neputincioşi şi vulnerabili erau în clipa aceasta. Ca o ţestoasă fără carapace.

Jake apăru dintre rândurile de copii, aducând cutia cu mărunţişurile adunate de la aceştia: panglici de prins părul, o suzetă, un fluier cioplit din lemn de tisă, un pantof vechi fără pingele, un ciorap desperecheat. Probabil că erau vreo douăzeci şi cinci de obiecte asemănătoare în cutia aceea.

– Benny Slightman! urlă Roland. Frank Tavery! Francine Tavery! La mine!

– Ia stai așa! exclamă alarmat tatăl lui Benny Slightman. De ce îmi scoți băiatul din rând...

– Ca să-și facă datoria, așa cum și tu ți-o faci pe a ta, răspunse Roland. Să nu mai aud nicio vorbă.

Cei trei copii chemați apărură înaintea sa. Li se alătură și Jake. Gemenii Tavery încă se mai țineau de mână, îmbujorați, cu răsuflarea tăiată, cu ochi strălucitori.

– Ascultați cu luare-aminte ce am să vă spun, pentru că nu am să mai repet, le zise Roland.

Benny și gemenii se aplecară spre el nerăbdători. Nu la fel de nerăbdător era și Jake, oricât de mult își dorea să înceapă acțiunea; cunoștea bine partea aceasta și știa aproape tot ce va urma. Ce *spera* Roland că va urma.

Pistolarul le vorbi copiilor suficient de tare ca să poată fi auzit și de îngrijitorii lor.

– Veți merge pe drumeag și veți lăsa câte un obiect din metru în metru, ca și cum ar fi fost scăpat în graba unui marș rapid și anevoios. Și vreau ca și *voi* să mergeți foarte repede. Nu alergați, dar nici nu tândăliți. Aveți mare grijă pe unde călcați. Duceți-vă până acolo unde se bifurcă drumeagul – sunt doar vreo opt sute de metri până acolo – nici un pas mai departe. Ați priceput? *Nici un pas mai departe.*

Cei patru dădură din cap cu înflăcărare. Roland ridică privirea la adulții care așteptau încordați în spatele lor.

– Aceștia patru vor avea un avans de două minute. Apoi pleacă și restul gemenilor. Mai întâi cei mari, iar cei mici la urmă. Nu vor merge prea departe; ultimele perechi nici nu vor ieși de pe drumul principal.

Acum Roland strigă să-l audă toți copiii:

– *Copii! Când veți auzi semnalul acesta, trebuie să vă întoarceți! Să vă întoarceți la mine fuga-fuguța!*

Și își vârî două degete de la mâna stângă în colțurile gurii și scoase un fluierat atât de pătrunzător și atât de ascuțit, încât mulți dintre copii își astupară urechile.

Annabelle Javier interveni:

– Sai, dacă vrei să ascunzi copiii într-una din peșterile de acolo, la ce îi mai pui să vină înapoi?

– Pentru că nu se vor ascunde în peșteră. Acolo se vor duce, îi răspunse Roland arătând spre est. Domnița Oriza va avea grijă de ei. Se vor ascunde în orez, pe malul acesta al râului.

Toți își întoarseră privirea spre locul pe care îl arăta și astfel văzură toți, în același timp, norul de praf.

Veneau Lupii.

5

– Ne vin musafirii, dulceață, zise Susannah.

Roland dădu din cap, apoi se întoarse spre Jake.

– Du-te Jake. Faceți ce v-am spus.

Jake le împărți gemenilor Tavery obiecte din cutie. După aceea, sprinten ca un ied, sări peste șanțul din stânga și porni pe drumeagul din defileu, cu Benny alături. Frank și Francine veneau în urma lor. Roland o văzu pe fetiță aruncând pe jos o pălăriuță din lucrușoarele primite.

– Foarte bine, spuse Overholser. Am cam priceput eu, așa să știi. Lupii vor observa obiectele alea risipite pe drum și vor crede că acolo sunt și copiii. Dar de ce îi mai trimiți și pe ceilalți într-acolo, pistolarule? De ce nu-i ducem în câmpul de orez chiar acum?

– Pentru că trebuie să presupunem că Lupii aceștia pot lua urma prăzii după miros, la fel ca lupii cei adevărați, îl lămuri Roland.

Apoi ridică din nou vocea:

– *Copii, la drum! Cei mari în față! Țineți-vă bine de frații voștri! Nu dați drumul la mână! Întoarceți-vă când auziți fluieratul meu!*

Copiii porniră. Callahan, Sarey Adams, soții Javier și Ben Slightman îi ajutară să treacă peste șanț. Toți adulții păreau îngrijorați; numai tăticul lui Benny părea neîncrezător.

– Lupii o vor lua pe aici pentru că au motive să presupună că acolo ne-am ascuns copiii, explică Roland. Dar nu sunt proști, Wayne. Vor căuta indicii, iar noi le vom oferi. Dacă au simțul mirosului – și sunt în stare să pun pariu pe ultima recoltă a voastră că îl au – atunci trebuie să le dăm și ceva de adulmecat,

nu doar pantofii și panglicile pe care le pot vedea. După ce se oprește mirosul grupului cel mare, va mai continua acela al primilor patru copii pe care i-am trimis. Iar mirosul lor i-ar putea ademeni mai departe, sau nu. Atunci, însă, nu va mai avea nicio importanță.

– Dar...

Roland nu-i mai dădu atenție. Se întoarse spre grupul de luptători. Erau șapte cu totul. *Șapte este un număr bun*, își zise el. *Un număr al puterii.* Se uită peste capetele lor la norul de praf. Se înălța mai sus decât oricare din trâmbele rămase ale seminon-urilor și se mișca cu o viteză înspăimântătoare. Totuși Roland era de părere că sunt în siguranță pentru moment.

– Ascultați la mine cu multă luare-aminte.

Se adresa Zaliei, lui Margaret și Rosei. Membrii ka-tet-ului său știau despre ce e vorba, știau încă de când, pe prispa familiei Jaffords, Jamie îi șoptise lui Eddie la ureche secretul lui păstrat atât de multă vreme.

– Lupii nu sunt nici oameni, nici monștri; sunt roboți.

– *Roboți!* exclamă Overholser mai mult cu surprindere decât cu îndoială.

– Da. Roboți de care ka-tet-ul meu a mai văzut și altădată, spuse Roland.

Se gândea la o anumită poiană, unde alergaseră într-un cerc perpetuu ultimii însoțitori încă activați ai marelui urs.

– Poartă glugile acelea ca să ascundă niște moriști mititele pe care le au instalate pe cap. Probabil că sunt cam atât de late și cam atât de lungi.

Le arătă cu degetele o înălțime cam de cinci centimetri și o lungime cam de zece.

– Asta a lovit Molly Doolin cu farfuria pe vremuri. A nimerit din pură întâmplare. Noi vom nimeri dinadins.

– Ca niște cutiuțe pentru gândit, spuse și Eddie. Legătura lor cu lumea. Fără ele, sunt la fel de fără viață ca un rahat de câine.

– Țintiți aici, zise Roland arătându-le cu mâna o înălțime cam de doi centimetri deasupra creștetului.

– Dar piepturile lor... pielițele de pe piept... îngăimă Margaret zăpăcită la culme.

– O aiureală, spuse scurt pistolarul. Țintiți în creștetul capului.

Tian se burzului:

– Poate va veni ziua aia când voi afla de ce a fost nevoie de atâtea aiureli din astea blestemate.

– Eu, unul, sper să mai fie *o altă* zi pentru noi, zise Roland.

Ultimele perechi de copii – cei foarte mici – ajunseseră la drumeag ținându-se cuminți de mâini. Probabil că primele perechi erau la vreo două sute de metri mai în față, iar cvartetul lui Jake la alți două sute de metri și mai în față. Va trebui să fie îndeajuns, căci nu mai era timp. Roland se adresă îngrijitorilor.

– Acum se vor întoarce. Treceți-i peste șanț și traversați câmpul de porumb în două șiruri, le spuse el arătând cu degetul peste umăr fără să întoarcă privirea. Mai trebuie să vă explic cât de important este să nu atingeți tulpinile porumbului, mai ales în marginea de lângă drum unde ar putea să observe Lupii?

Clătinară toți din capete.

– Când ajungeți la câmpul cu orez, continuă Roland, formați un singur grup. Duceți-i aproape de râu, apoi cereți-le să se culce printre plantele de orez, în locurile unde sunt înalte și încă verzi.

Întinse mâinile. Ochii îi scăpărau.

– Împrăștiați-i. Oamenii mari se vor ascunde lângă mal, formând o barieră în fața copiilor. Dacă vin mai mulți Lupi, sau se întâmplă ceva la care nu ne-am așteptat, dintr-acolo vor apărea.

Fără să le mai dea ocazia de a pune întrebări, pistolarul își duse degetele în colțurile gurii și fluieră prelung. Vaughn Eisenhart, Krella Anselm și Wayne Overholser se alăturară celorlalți din șanț și începură și ei să strige după micuți. Între timp, Eddie se uită peste umăr și fu uluit să vadă cât de mult înaintase norul de praf. Dar, odată ce știai secretul, viteza aceasta era perfect normală: caii cenușii nu erau câtuși de puțin cai, ci transportoare mecanice deghizate ca să *pară* cai, atâta tot. *Parcă ar fi o coloană prezidențială de mașini*, comentă el în gând.

– Roland, vin prea repede! Al naibii de repede!

Roland se uită și el în direcția Lupilor.

– E în ordine, spuse el.

– Ești sigur? îl întrebă Rosa.

– Sunt sigur.

Acum cei mai mici dintre copii traversau drumul ținându-se de mână și cu ochișorii bulbucați de teamă și surescitare. Îi conduceau Cantab, din neamul

manni, și soția lui. Femeia le spuse să treacă fix prin mijlocul rândurilor, fără să atingă absolut deloc tulpinile scheletice de porumb.

– Da' de ce, tanti? vru să știe un țânc, nu mai mare de patru ani, cu o pată dubioasă pe partea din față a pantalonașilor. Că porumbu-i cules.

– E un joc, îi explică Cantab. Jocul de-a „cine-nu-atinge-porumbul-câștigă".

Începu să cânte. I se alăturară și câțiva dintre copii, dar majoritatea erau mult prea tulburați și înspăimântați ca să le mai ardă de cântat.

Drumul era traversat de perechi de copii din ce în ce mai înăltuți și mărișori, iar Roland mai aruncă o privire spre est. Calculă că Lupii vor ajunge la râul Whye în vreo zece minute, și zece minute ar fi trebuit să însemne timp suficient, dar, zei ai mei, ce *repede* se mișcau! Se gândise deja că va fi nevoit să-i păstreze pe lângă ei pe Slightman cel Tânăr și pe gemenii Tavery. Nu așa fusese planul, dar când lucrurile ajungeau atât de departe, planul se schimba mai mereu. *Trebuia* să se schimbe.

Traversaseră și ultimii dintre copii, iar pe drum nu mai rămăseseră decât Overholser, Callahan, Slightman cel Bătrân și Sarey Adams.

– Duceți-vă și voi, le zise Roland.

– Vreau să-mi aștept băiatul! se împotrivi Slightman.

– *Duceți-vă!*

Slightman păru hotărât să se ia la harță, dar Sarey Adams îl apucă de un cot, iar Overholser de celălalt.

– Haidem, îl îndemnă Overholser. Va avea grijă de copilul tău așa cum are grijă de al lui.

Slightman îi mai aruncă lui Roland o privire nesigură, apoi trecu peste șanț și, împreună cu Overholser și cu Sarey, începu să-i mâne de la spate pe copiii din urma convoiului.

– Arată-le ascunzătoarea, Susannah, zise Roland.

Avuseseră grijă ca în locul pe unde au trecut copiii șanțul să fie mult mai în jos de cel unde săpaseră cu o zi în urmă. Acum, cu unul din cioturile care-i rămăseseră în locul picioarelor, femeia dădu la o parte un maldăr de frunze, crengi și porumb ofilit – gunoaie pe care oricine s-ar aștepta să le găsească într-un șanț de scurgere – dezvelind o groapă întunecată.

– E doar o tranșee, spuse ea parcă scuzându-se. Deasupra vom avea niște scânduri. Scânduri subțiri, ușor de împins într-o parte. Acolo ne ascundem.

Roland a construit un... of, nu știu cum îi ziceți voi, la noi se numește periscop, o chestie care are niște oglinjoare înăuntru și cu care poți să vezi afară... și, la momentul potrivit, o să ne ridicăm de acolo, de jos. Fără să ne incomodeze scândurile.

– Unde or fi Jake și ceilalți trei? se neliniști Eddie. Ar fi trebuit să se întoarcă până acum.

– E prea curând, zise Roland. Liniștește-te, Eddie.

– Nu mă liniștesc și *nu* e prea curând. Ar trebui măcar să-i vedem. M-aș duce acolo...

– Nu, nu te duci. Trebuie să-i ascundem pe copii înainte ca Lupii să-și dea seama ce se întâmplă.

– Înțelege, Roland, s-a întâmplat ceva cu ei.

Roland nu-l mai ascultă. Se întoarse spre Suratele Oriza.

– Vă rog frumos să vă strecurați aici, doamnelor. Veți avea la îndemână cutiile cu farfurii. Le vom acoperi cu frunze moarte.

În vreme ce Zalia, Rosa și Margaret coborau în groapa pe care le-o arătase Susannah mai devreme, pistolarul se uită și el peste drum. Nu se vedea absolut nimeni venind dinspre defileu. Nici urmă de Jake, Benny, sau gemenii Tavery. Începu să-și spună că Eddie avea dreptate; se întâmplase ceva cu ei.

6

Repede și fără niciun incident, Jake și tovarășii săi ajunseseră la locul unde se bifurca drumul. Jake mai păstrase două din lucrușoarele colectate de la copii și, atunci când ajunseră la intersecție, aruncă o zbârnâitoare spartă spre mina Gloria și o brățărică de fetiță spre Pasărea Cardina. *Ca să aveți de unde alege, afurisiților.*

Când se întoarse, observă că gemenii Tavery o porniseră deja înapoi. Benny îl aștepta. Avea chipul palid și ochii scânteietori. Jake îi făcu un semn din cap și se forță să-i răspundă la zâmbet.

– Să mergem, îi spuse.

Atunci auziră fluieratul lui Roland, iar gemenii o rupseră la fugă, în ciuda grohotișului care acoperea drumul. Fără să-și dea drumul la mâini, ocoleau pietrele mai mari, peste care nu puteau sări.

– Hei, nu fugiți! strigă Jake după ei. A zis să nu fugiți și să aveți grijă pe unde căl...

Chiar atunci Frank Tavery călcă într-o groapă. Jake auzi pocnetul scrâșnit al gleznei care se rupse și citi pe chipul îngrozit al lui Benny că și el îl auzise. Apoi Frank scoase un geamăt prelung și ascuțit și se prăbuși într-o parte. Francine încercă să-l prindă, însă băiatul era prea greu pentru ea. Urmă o bufnitură surdă când se izbi cu capul de lespedea de granit, mult mai puternică decât sunetul făcut de glezna frântă. Sângele care începu să-i curgă din rană strălucea în lumina dimineții.

Necazuri, își spuse Jake. *În calea noastră.*

Benny rămăsese cu gura căscată, alb la față ca brânza de vaci. Suspinând, Francine îngenunchease lângă Frank, care zăcea într-o poziție nefirească, strâmbă, cu piciorul captiv în groapă. Apoi suspinele încetară. Fetița își dădu ochii peste cap și se prăvăli fără cunoștință peste fratele ei geamăn.

– Haide, spuse Jake.

Iar când Benny nu schiță nicio mișcare, ci doar rămase țintuit locului, holbându-se prostește, Jake îi dădu un pumn în umăr.

– În numele tatălui tău!

Așa îl puse în mișcare.

7

Jake analiză situația cu ochiul rece și calm al unui pistolar. Piatra plină de sânge. Smocul de păr prins în ea. Piciorul din groapă. Saliva de pe buzele lui Frank Tavery. Pieptul cu rotunjiri pubertine al surorii sale, leșinată peste el. Veneau Lupii. Nu fluieratul lui Roland îl anunțase, ci atingerea. *Eddie,* își zise el. *Eddie vrea să vină încoace.*

Jake nu mai încercase vreodată să-și folosească darul pe care îl numea „atingere", pentru a transmite gânduri. Însă acum nu avea încotro: *Rămâi unde*

ești! Dacă nu ne putem întoarce în timp util, o să ne ascundem DAR NU VENI AICI! NU STRICA TOTUL!

Nu știa dacă mesajul ajunse la destinație, însă *știa* că nu mai avea vreme pentru altceva. Iar Benny... ce făcea? Care era *le mot juste*[1]? Domnișoara Avery, profesoara de engleză de la Școala Piper, avusese o fixație cu *le mot juste*. Și îl găsi. Bâlmăjea. Benny bâlmăjea ceva.

– Ce-o să ne facem, Jake? *Amândoi,* Omule Iisus, *amândoi!* Și nu aveau nimic! Fugeau pe drum și... și dacă vin Lupii? Dacă vin și ne prind aici? Mai bine să-i lăsăm și să plecăm, nu crezi?

– Nu lăsăm pe nimeni aici, spuse Jake.

Se aplecă și o prinse de umeri pe Francine Tavery. O trase într-o parte, încercând s-o așeze în șezut, dându-i lui Frank posibilitatea să respire. Capul fetei căzu pe spate, cu o fluturare de păr ca mătasea neagră. Pleoapele îi tremurară, dezvelind albul pur al ochilor. Fără să stea pe gânduri, Jake îi trase două palme. Cu putere.

– Au! *Au!*

Deschise ochii albaștri, minunați și șocați.

– Ridică-te! îi strigă Jake. Dă-te de pe el!

Câtă vreme trecuse? Câtă liniște era în jur, acum când copiii se înapoiaseră pe drumul principal! Nici o pasăre! Nici măcar o mierlă! Așteptă ca Roland să mai fluiere o dată. Nu mai auzi nimic. Și, pe bune acum, de ce ar mai fi fluierat încă o dată? Erau pe cont propriu.

Francine se rostogoli într-o parte și se ridică clătinându-se în picioare.

– Ajută-l... te rog, sai, te implor...

– Benny, trebuie să-i scoatem piciorul din groapă.

Slightman cel Tânăr se lăsă într-un genunchi lângă băiatul căzut. Era tot palid la față, dar își strânsese buzele într-o grimasă încăpățânată pe care Jake o consideră a fi un semn bun.

– Apucă-l de umăr.

Benny îl prinse pe Frank Tavery de umărul drept. Jake îl apucă de cel stâng. Privirile li se întâlniră peste trupul copilului inconștient. Jake făcu un semn din cap.

---

[1] „Cuvântul potrivit", în limba franceză în original (n. tr.).

– *Acum.*

Traseră deodată. Frank Tavery deschise ochii – erau la fel de albaştri şi de frumoşi ca ai surorii lui – şi scoase un ţipăt ascuţit, pe o frecvenţă aproape de nesuportat pentru urechea umană. Dar piciorul nu-i ieşi din groapă.

I se înţepenise acolo.

8

Acum, o formă verde-cenuşie prindea contur din norul de praf şi se auzea tropăitul copitelor pe terenul tare. Cele trei femei din Calla intraseră în ascunzătoare. Afară, lângă şanţ, rămăseseră doar Roland, Eddie şi Susannah. Cei doi bărbaţi stăteau în picioare, iar femeia se proptise în genunchi, cu pulpele puternice desfăcute pentru a-şi ţine echilibrul. Se uitau spre defileu. Drumeagul era tot pustiu.

– Am auzit ceva, spuse Susannah. Cred că unul din ei a păţit ceva.

– Dă-o-n mă-sa, Roland, eu mă duc după ei, zise Eddie.

– Asta vrea Jake, sau asta vrei *tu*? îl întrebă Roland.

Eddie se făcu roşu la faţă. Îl auzise pe Jake în minte – nu cuvintele în sine, ci sensul lor – şi avea sentimentul că şi Roland îl auzise.

– Aici sunt o sută de copii, iar acolo sunt numai patru, spuse Roland. Intră în ascunzătoare, Eddie. Şi tu, Susannah.

– Tu ce faci? întrebă Eddie.

Roland trase adânc aer în piept, apoi îl scoase afară.

– Am să-i ajut, dacă pot.

– Dar nu te duci după el, nu-i aşa că nu te duci? îl privi Eddie cu neîncredere tot mai mare. Chiar nu ai de gând să te duci.

Roland se uită la norul de praf şi la forma verde-cenuşie de sub el ce avea să se transforme în cai şi călăreţi în mai puţin de un minut. Călăreţi cu măşti în formă de lupi arătându-şi colţii, măşti încadrate în glugile verzi ale mantiilor. Păreau a se rostogoli ca un tăvălug spre râu.

– Nu, răspunse Roland. Nu pot. Intraţi la adăpost.

Eddie rămase nemişcat încă o clipă, cu mâna pe patul revolverului, cu chipul palid şi crispat. Apoi, fără vreun alt cuvânt, se întoarse şi o apucă pe Susannah de braţ. Se lăsă în genunchi lângă ea şi se strecurară amândoi în groapă. Acum, numai Roland rămăsese afară, cu pistolul atârnându-i de şoldul stâng. Privind lung la drumeagul pustiu ce ducea în defileu.

9

Deşi Benny Slightman era un flăcău bine făcut, el nu reuşi să urnească din loc bucata de stâncă ce-i prinsese piciorul geamănului Tavery. Jake îşi dădu seama de asta de la prima încercare. În minte (în mintea lui cea foarte, foarte calmă) încercă să estimeze greutatea băiatului captiv şi a pietrei care-l ţinea prizonier. Ajunse la concluzia că piatra era mai grea.

– Francine.

Fetiţa îl privi cu ochi uzi şi umbriţi de spaimă.

– Îl iubeşti?

– Da, din toată inima mea!

El este *inima ta*, îi spuse Jake în gând. *E bine.*

– Atunci vino să ne ajuţi. La semnalul meu, trage-l cât de tare poţi. Să nu-ţi pese dacă ţipă; tragi în continuare.

Fata dădu din cap ca şi cum ar fi înţeles. Iar Jake speră din tot sufletul că aşa stăteau lucrurile.

– Dacă nu-l putem scoate nici de data asta, va trebui să-l lăsăm aici.

– *Niciodată!* zbieră Francine.

Nu era timp de discuţii. Jake se duse lângă Benny, în faţa lespezii orizontale. Dincolo de muchia ei zimţată, se vedea fluierul însângerat al piciorului lui Frank înfundat într-o groapă neagră. Acum băiatul era complet treaz şi icnea de durere. Ochiul lui stâng se mişca îngrozit în toate părţile. Cel drept era înecat în sânge. O bucată din pielea capului îi atârna peste ureche.

– Noi vom ridica stânca, şi tu ai să-l tragi de sub ea, o instrui Jake pe Francine. Când voi număra până la trei. Eşti gata?

Fată dădu din cap şi părul îi acoperi ochii, aidoma unei cortine. Dar nu încercă să şi-l dea la o parte, ci îşi apucă bine fratele de subsuori.

– Francie, să nu mă doară, gemu el.

– Taci.

– Unu, începu Jake. Să tragi tare de afurisita asta de piatră, chiar dacă zici c-or să-ţi plesnească biluţele, Benny. Auzi ce-ţi zic?

– Da, da, te aud. *Numără.*

– Doi. *Trei.*

Şi traseră, strigând din cauza efortului. Piatra se deplasă. Francine îşi smuci fratele cu toată puterea, strigând şi ea.

Dar zbieretul lui Frank Tavery, atunci când îi ieşi piciorul din groapă, fu cel mai puternic.

10

Roland auzi strigătele răguşite de efort, întrecute de un urlet de agonie pură. Acolo se întâmplase ceva, iar Jake fusese nevoit să acţioneze. Întrebarea era dacă reuşise să îndrepte lucrurile.

Lupii plonjară în galopul cailor cenuşii în râul Whye, ridicând stropi strălucitori de apă în soarele dimineţii. Acum Roland îi putea vedea foarte clar. Veneau în valuri de câte cinci sau şase. Se grăbeau, dădeau pinteni cailor. Socoti că erau cam şaizeci. Vor dispărea o dată, în spatele malului înalt, acoperit cu iarbă. Apoi vor reapărea, la doar un kilometru depărtare de locul unde se aflau ei. Vor mai dispărea încă o dată, după ultima colină – vor dispărea cu toţii, dacă vor rămâne grupaţi, aşa cum erau acum – iar aceasta va fi ultima şansă a lui Jake de a se întoarce. Va fi ultima lor şansă de a intra în ascunzătoare.

Se uită spre defileu, încercând cu puterea gândului să-i facă pe copii să apară – încercând să-l facă pe *Jake* să apară – dar drumeagul rămase pustiu.

Acum Lupii invadaseră malul de vest al râului. În toate părţile zburau stropi de apă, lucind ca aurul în soarele dimineţii, bulgări de pământ, fire de nisip. Zgomotul copitelor căpătase forţa unui tunet tot mai apropiat.

11

Jake îl apucă de un umăr. Benny îl apucă de celălalt. Așa îl purtară pe Frank Tavery pe drumeag, năpustindu-se cu viteză nesăbuită înainte, aproape nemaivăzând mormanele de pietre. Francine alerga în urma lor.

La ultima curbă, Jake simți cum îl inundă un val de bucurie la vederea lui Roland în șanțul de vizavi. Da, Roland, cu mâna cea bună pe patul pistolului, cu pălăria dată pe ceafă.

– Fratele meu! îi strigă Francine. A căzut! Și-a prins piciorul într-o groapă!

Roland se făcu nevăzut.

Francine privi în jur, nu tocmai speriată, ci neînțelegând ce se petrece.

– Ce... ?

– Așteaptă, spuse Jake pur și simplu pentru că nu mai știa ce altceva să spună. Nu mai avea nici o altă idee. Iar dacă pistolarul era în aceeași situație, probabil că își vor găsi aici sfârșitul.

– Glezna... mă arde, gâfâi Frank Tavery.

– Taci, zise Jake.

Benny începu să râdă. Era un râs isteric, dar, în ciuda a toate câte se întâmplaseră, era un râs autentic. Jake se uită la el peste capul înlăcrimatului, însângeratului Frank Taveryy... și îi făcu un semn cu ochiul. Benny îi răspunse cu același semn. Și, uite așa, redeveniră prieteni.

12

Întinsă în întunericul ascunzătorii, cu Eddie în stânga și cu mirosul înțepător al frunzelor în nări, Susannah simți o contracție neașteptată. Abia avu timp s-o conștientizeze, când un topor de durere, abject și nemilos, i se înfipse în partea stângă a creierului, amorțindu-i întreaga parte a feței și a gâtului. În aceeași clipă, mintea i se umplu de imaginea unei săli de ospețe: fripturi aburinde, pești umpluți, cotlete la grătar, sticle uriașe cu șampanie, boluri cu sos, râuri de vin roșu. Auzi acordurile unui pian și o voce care cânta cu tristețe infinită: „Cineva mi-a salvat, cineva mi-a salvat, cineva mi-a salvat vi-iiața în noaptea asta."

Nu! strigă Susannah spre forța care încerca s-o înghită. Și, oare, forța aceea avea un nume? Firește că avea. Numele ei era Mamă, iar mâna ei era mâna care împinge leagănul[1], iar mâna care împinge leagănul stăpânește lu...

Nu! Trebuie să mă lași să termin asta! După aia, dacă mai vrei să-l naști, am să te ajut! Am să te ajut să-l naști! Dar dacă încerci acum să mă obligi să fac ce vrei, am să mă împotrivesc din răsputeri! Am să mă lupt cu tine chiar dac-o fi să mor, și să-ți omor și fătul odată cu mine! Auzi ce-ți zic, putoare ce ești?

O clipă nu se întâmplă nimic. Întunericul ascunzătorii. Piciorul lui Eddie lipit de ea. Amorțeala din partea stângă a feței. Tunetul copitelor care se apropiau. Mirosul înțepător al frunzelor moarte. Respirația Suratelor în așteptarea propriei lor lupte. Apoi auzi cuvintele rostite extrem de limpede de undeva din spatele și de deasupra ochiului său stâng. Mia îi vorbi pentru prima dată:

Du-ți lupta, femeie. Dacă am să pot, am să te ajut și eu. Iar apoi respectă-ți promisiunea.

– Susannah? șopti Eddie de alături. Te simți bine?

– Da, răspunse ea.

Și chiar se simțea bine. Dispăruse toporul. Dispăruse vocea. La fel și amorțeala aceea formidabilă. Dar, undeva în apropiere, Mia își aștepta rândul.

13

Roland stătea pe burtă în șanț, urmărind Lupii cu ochiul imaginației și cu cel al intuiției, în locul celor doi ochi adevărați. Lupii se aflau între malul înalt și colină, galopând cât îi țineau puterile, cu mantiile fluturându-le în spate. Vor dispărea cu toții în spatele colinei timp de vreo șapte secunde. *Dacă* rămâneau împreună și conducătorii lor nu-i dispersau. *Dacă* le estimase corect viteza. *Dacă* avea dreptate, îi rămâneau doar cinci secunde în care să-l cheme

[1] Aluzie la filmul *Mâna care împinge leagănul* (*The Hand That Rocks the Cradle*), thriller psihologic de referință în istoria cinematografiei, realizat în 1992, de regizorul Curtis Hanson (n. tr.).

pe Jake și pe ceilalți. Sau șapte secunde. *Dacă* avea dreptate, în aceleași cinci secunde copiii trebuiau să treacă drumul. Dacă se înșela (sau dacă ei se mișcau prea încet), Lupii ori îl vor vedea pe bărbatul din șanț, ori îi vor vedea pe copiii de pe drum, ori ambele. Probabil că distanța era prea mare ca să-și poată folosi armele, însă nu ar mai fi avut nicio importanță, de vreme ce s-ar fi ales praful de capcana meșteșugită cu atâta migală. Cel mai înțelept lucru pe care l-ar fi putut face ar fi fost să rămână culcat și să-i lase pe copii în voia soartei. La naiba, dacă Lupii ar fi descoperit patru copii pe drumul spre defileu, ar fi fost și mai convinși că restul erau ascunși tot acolo, într-una din minele vechi.

Ajunge cu atâta cum ar fi dacă ar fi, se răți la el Cort. *Dacă ai intenția să faci ceva, vierme ce ești, asta-i singura ta șansă.*

Roland țâșni în picioare. Chiar în fața lui, protejați de mormanul de bolovani care marcau capătul drumeagului, se aflau Jake și Benny Slightman, ținându-l pe Frank Tavery între ei. Puștiul era plin de sânge din cap până în picioare; zeii știau ce pățise. Din spatele lui, Francine i se uita peste umăr. În clipa aceea păreau doi gemeni siamezi uniți în dreptul trunchiului.

Roland ridică ambele mâini cât putu de sus, de parcă ar fi vrut să se agațe de văzduh.

– *La mine! Haideți! Veniți!*

În același timp se uită spre est. Lupii nu se vedeau. Bine. Colina le *blocase* vederea pentru moment.

Jake și Benny traversară drumul în goana mare, târându-l pe băiat între ei. Cizmele scurte ale lui Frank Tavery făcură urme proaspete în oggan. Lui Roland nu-i rămase decât să spere că Lupii nu le vor da o importanță deosebită.

Fetița sosi ultima, sprintenă ca un spiriduș.

– Culcat! mârâi Roland apucând-o de umăr și îmbrâncind-o. Culcat! Culcat! *Culcat!*

El se trânti alături, iar Jake ateriză peste el. Își îngădui o fracțiune de secundă de răgaz, cât să savureze senzația creată de bătăile nebunești ale inimii băiatului, pe care le putea simți prin haine.

Tropotul copitelor se auzea tot mai puternic, tot mai răsunător. Oare fuseseră văzuți de călăreții din frunte? Nu avea cum să știe, dar *vor afla*, vor afla foarte curând. Deocamdată tot ce puteau face era să se țină de plan. Va fi foarte strâmt în ascunzătoare cu trei oameni în plus acolo, iar dacă Lupii i-au văzut pe Jake

și pe ceilalți trei trecând drumul, cu siguranță că vor fi prăjiți pe loc, fără să mai apuce să tragă un singur foc sau să arunce o singură farfurie. Însă nu avea timp să se gândească la asta. Mai rămăsese cel mult un minut, calculă Roland, poate doar patruzeci de secunde, iar timpul acesta se topea cu repeziciune.

– Dă-te jos de pe mine și intră la adăpost, îi zise lui Jake. Acum.

Greutatea din spinare îi dispăru ca prin farmec. Jake se strecură în ascunzătoare.

– Tu urmezi, Frank Tavery, spuse Roland. Și vezi să taci. Peste două minute poți să urli cât vrei, dar acum ține-ți gura închisă. Asta-i valabil pentru toți.

– Am să tac, spuse băiatul cu glas înecat.

Benny și Francine doar încuviințară din cap.

– La un moment dat, noi ne vom ridica și vom începe să tragem, le explică Roland. Frank, Francine, Benny – rămâneți la pământ. Rămâneți unde sunteți. Dacă țineți la viața voastră, *nu ne stați în drum.*

14

Roland stătea culcat în întunericul cu miros de frunze moarte și de noroi, ascultând respirația copiilor de lângă el. Însă sunetul acesta fu grabnic acoperit de bubuitul copitelor. Deschise din nou, mai larg ca oricând, ochiul imaginației și pe cel al intuiției. În doar treizeci de secunde – poate chiar în cincisprezece – furia însângerată a luptei va acoperi totul, însă deocamdată vedea totul, iar tot ce vedea era întocmai așa cum își dorea el să fie. Și de ce nu ar fi fost? La ce i-ar fi folosit să vizualizeze planuri care nu se îndeplinesc?

Îi văzu pe gemenii din Calla, întinși pe jos, ca niște cadavre, în zona cea mai deasă și mai reavănă a culturii de orez, cu pantalonii și cămășile îmbibate de noroi. Îi văzu pe adulți, dincolo de copii, aproape de marginea culturii de orez, spre malul râului. O văzu pe Sarey Adams, cu farfuriile ei, și pe Ara, din neamul manni – soția lui Cantab – alături de câteva farfurii pe care ea le adusese (dar legile neamului ei îi interziceau să intre în gruparea Suratelor). Îi văzu pe câțiva dintre bărbați – pe Estrada, Anselm, Overholser – ținându-și strâns la piept arbaletele. Vaughn Eisenhart strângea în brațe pușca pe care Roland i-o curățase.

Pe drum, venind dinspre est, văzu coloană după coloană de călăreți cu mantii verzi pe cai cenușii. Încetineau. Soarele se înălțase iar metalul măștilor sclipea în razele lui. Ironia cea mare o constituiau, firește, tocmai aceste măști sub care se afla și mai mult metal. Roland înălță ochiul imaginației căutând alți călăreți – de pildă, un alt grup care să se fi îndreptat spre orașul lipsit de apărare de la sud. Nu văzu nimic. Cu mintea îi vedea pe toți strânși aici. Iar dacă se lăsaseră păcăliți de cursa pe care le-o întinseseră cu atât de multă viclenie Roland și Ka-Tet-ul lui Nouăzeci și Nouă, chiar aici și *trebuiau* să se afle. Văzu căruțele aliniate pe partea dinspre oraș a drumului și își dori să fi dat drumul animalelor din hamuri, dar, firește, așa arătau mai bine, mai veridic, dădeau impresia de grabă. Văzu drumeagul ce ducea spre defileu, spre mina abandonată și spre cea încă în exploatare, iar apoi spre fagurele de peșteri de dincolo de ele. Îi văzu pe Lupii din frunte strunindu-și caii, trăgând de hățuri cu mâinile înmănușate. Privi prin ochii lor, iar ce văzu erau imagini reci, de alb-ume, nu calde precum cele pe care le poate surprinde privirea omenească. Văzu pălăriuța pe care o aruncase Francine Tavery. Iar mintea lui avea și nas, nu numai ochi, și simți parfumul suav de copii. Mai simți un miros fertil și uleios – mirosul substanței pe care Lupii o vor scoate din copiii răpiți. Iar mintea lui avea și ureche, nu numai nas, și auzi în surdină același fel de pocnete și clinchete care răsunaseră și din Andy, același scâncet scăzut al releelor, al servomotoarelor, al pompelor hidraulice, și numai zeii puteau ști al căror alte mecanisme. Cu ochiul minții îi văzu pe Lupi inspectând harababura de urme de pe drum (*spera* să li se pară o harababură), apoi uitându-se spre drumeagul din defileu. Pentru că nu l-ar fi ajutat de niciun fel să și-i închipuie cum se uită în cealaltă direcție, spre locul unde se ascundeau ei, pregătindu-se să-i prăjească pe toți zece, așa cum prăjești puiul în tigaie. Nu, spre defileu se uitau. Înspre defileu *trebuiau* să se uite. Simțeau miros de copii – mirosul fricii lor și mirosul acelei substanțe puternice din creierul lor – și observau fleacurile de suflet lăsate în urmă. Pe caii lor cenușii. Priveau.

Mergeți într-acolo, îi îndemnă Roland cu mintea. Îl simți pe Jake cum se foiește alături de el și îi auzi gândul. Îi auzi ruga. *Mergeți într-acolo. Duceți-vă după ei. Luați ce vreți.*

Se auzi un *clac!* puternic dinspre unul din Lupi. Urmat de un țiuit scurt de sirenă. Și de șuieratul acela modulat pe care Jake îl auzise în Dogan. Apoi

caii se puseră în mișcare. La început copitele lor scoaseră zgomote înfundate pe oggan; după aceea tropotul deveni mai răsunător pe pământul bătătorit. Nimic altceva. Pentru că acești cai nu nechezau nervos asemeni celor înhămați la căruțe. Lui Roland îi fu îndeajuns. Înghițiseră momeala. Își scoase ușor revolverul din toc. Alături, Jake se foi iarăși și Roland știu că face același lucru.

Le explicase la ce dispozitiv de luptă să se aștepte când vor ieși din ascunzătoare; cam un sfert din efectivul Lupilor pe o latură a drumeagului, cu fața la râu; un alt sfert cu fața la Calla Bryn Sturgis. Sau poate ceva mai mulți, căci, dacă ar fi fost vorba de probleme, dintr-acolo se așteptau Lupii să vină– sau programatorii Lupilor. Iar ceilalți? Cei treizeci, sau mai mult de treizeci rămași? Deja pe drumeagul spre defileu. Împresurați, dacă pricepi ce îți zic.

Roland începu să numere până la douăzeci, însă când ajunse la nouăsprezece își zise că a numărat suficient. Își strânse picioarele sub el – nici vorbă de afurisita de podagră acum, nu simțea nici măcar vreo jenă – și țâșni în sus cu pistolul tatălui său ridicat deasupra capului.

– *Pentru Gilead și Calla!* tună el. *Acum, pistolari! Acum, Surate ale Orizei! Acum, acum! La moarte! Fără milă! La moarte toți!*

15

Izbucniră din pământ ca niște obstacole antitanc. În jurul lor plouă cu scânduri sfărâmate și cu ierburi și frunze moarte. Roland și Eddie cu pistoalele mari, cu pat din santal. Jake cu Ruger-ul tatălui său. Margaret, Rosa și Zalia cu câte o farfurie. Susannah cu două, în mâinile încrucișate peste piept ca și cum i-ar fi fost frig.

Lupii erau dispuși întocmai cum îi văzuse Roland cu ochiul limpede și rece al asasinului din mintea sa. Simți un triumf de o clipă înainte ca toate gândurile și emoțiile neînsemnate să fie măturate sub cortina cea roșie. Niciodată nu era mai fericit să se simtă viu ca atunci când se pregătea să împartă moartea. *Cinci minute de sânge, de durere și de prostie*, le spusese el, și acum veniseră aceste cinci minute. Le mai spusese și că după aceea se simțea rău și, cu toate că era adevărat, nu se putea compara cu starea minunată de bine pe care o avea în

această clipă de început. Cu nici o altă ocazie nu se mai simțea atât de adevărat, atât de complet el însuși. În această clipă întrezărea rămășițele fostei glorii. Și nu conta că nu sunt decât niște roboți, nu, zeii erau martori că nu conta! Nu conta decât faptul că îi atacau pe cei lipsiți de apărare de generații întregi, conta doar faptul că acum fuseseră luați cu totul prin surprindere.

– *În vârful glugilor!* urlă Eddie.

Iar pistolul lui Roland din mâna lui dreaptă începu să bubuie și să scuipe foc. Caii și catârii de la căruțe se cabrară în hamuri. Câțiva nechezară speriați.

– *Vârful glugilor! Cutiuțele pentru gândit!*

Ca pentru a-i da dreptate, glugile verzi de la trei călăreți din dreapta lor se scofâlciră, ca strânse între degete uriașe. Toți trei căzură inerți sub copitele cailor. În povestea Bunelului, Lupul doborât de Molly Doolin se zvârcolise îndelung, însă aceștia rămaseră nemișcați pe jos. N-o fi lovit intenționat Molly „cutiuța pentru gândit", dar Eddie știa ce anume trebuie să țintească.

Roland trăgea de la șold, cu un aer aparent nepăsător, dar fiecare foc nimerea ținta. El viza în mod special Lupii de pe drumeag, dorind să strângă cât mai multe trupuri acolo, care să formeze un fel de baricadă.

– *Riza la țintă!* urlă Rosalita Munoz.

Cu un vuiet nemilos farfuria ei traversă Drumul de Est. Ajunse în capătul drumeagului și reteză gluga unui călăreț care se lupta cu disperare să-și țină calul în frâu. Creatura se lăsă pe spate, cu picioarele înălțate spre cer și se prăvăli pe drum cu capul în jos.

– *Riza!* strigă Margaret Eisenhart.

– *Pentru fratele meu!* zbieră Zalia.

– *Vă snopește Domnița Riza, jegoșilor!* completă Susannah desfăcând brațele și aruncând ambele farfurii. Acestea se înălțară cu vuiet strident, își încrucișară drumurile în văzduh și își loviră țintele. Bucăți de cârpă verde fluturară prin aer, lăsându-se încet pe pământ. Mult mai iute și mult mai dur căzură Lupii de sub glugile respective.

Acum bastoane de foc străluciră în lumina dimineții. În teribila debandadă creată, călăreții derutați încercau să-și scoată armele energetice. Jake ținti gluga primului care dusese mâna la teacă. Robotul se prăbuși peste propria-i sabie, iar mantia îi luă foc. Calul se feri și intră în artifica Lupului din stânga.

Capul i se rostogoli la pământ, dezvăluind un cuib de scântei și cabluri. Acum sirenele behăiau neîntrerupt, alarme antifurt construite în iad.

Roland își închipuise că Lupii aflați în partea dinspre oraș ar fi putut să se desprindă de grup și să se repeadă spre Calla. Însă nu se întâmplă așa; cei nouă călăreți rămași acolo – căci Eddie doborâse șase cu șase focuri – se repeziră la ei, pe lângă căruțe. Doi sau trei aruncară niște bile argintii, bâzâitoare.

– Eddie! Jake! Ghiulele! La dreapta!

Se întoarseră imediat în direcția respectivă, îndepărtându-se de femeile care aruncau farfuriile pe cât de repede le puteau scoate din saci. Jake se proptise pe picioarele desfăcute; cu stânga își sprijinea încheietura mâinii drepte în care ținea Ruger-ul. Vântul îi sufla părul de pe frunte. Era frumos: un băiat cu ochi mari și zâmbet pe buze. Trase trei focuri la repezeală, ca trei plesnete de bici în aerul dimineții. Își aminti ca prin ceață de ziua aceea din pădure când trăsese la țintă în farfuriile din lut. Acum trăgea în ceva cu mult mai periculos și se simțea fericit. *Fericit*. Primele trei ghiulele explodară în flăcări albăstrii. Cea de-a patra fentă glonțul și se repezi în zig-zag spre el. Jake se lăsă în jos, ferindu-se, iar bila trecu peste capul lui, bâzâind ca un prăjitor de pâine cu capsa pusă. Dar se va întoarce, iar Jake știa asta.

Susannah pivotă în loc și aruncă o farfurie spre bila care făcuse stânga împrejur. O lovi și explodară amândouă – și bilă, și farfurie. Șrapnelul căzu peste tulpinile de porumb, aprinzând câteva.

Roland își reîncărcă pistolul, ținând țeava fumegândă orientată în jos. Lângă Jake, Eddie făcea același lucru.

Un Lup sări peste talmeș-balmeșul de trupuri din capătul drumeagului, cu mantia-i verde fluturând în spate. Una din farfuriile Rosei îi sfârtecă gluga, descoperind antena radar de sub ea. Cutiuțele pentru gândit ale celor din suita ursului avuseseră mișcări lente și spasmodice; acesta însă se învârti atât de iute, încât conturul i se topi într-o pată cu licăriri metalice. Apoi, gata, iar Lupul se prăbuși într-o parte, izbindu-se de atelajul de la căruța lui Overholser. Caii speriați o împinseră înapoi, în cea aflată în spate, strivindu-și tovarășii înhămați la aceasta. Încercară să scape de acolo, însă nu aveau nici cum, nici unde. Căruța lui Overholser se clătină, apoi se răsturnă. Calul Lupului intră pe drum, se poticni de trupul altui Lup și se prăbuși în colb, cu unul din picioare răsucit într-o parte.

Roland nu mai avea niciun gând; ochiul lui vedea totul. Era reîncărcat. La fel ca pistolul său. Lupii care intraseră pe drumeag erau acum blocați în spatele unui morman de cadavre, exact așa cum sperase. Din cei cincisprezece care se poziționaseră pe partea dinspre oraș mai rămăseseră doar doi. Cei din dreapta încercau să ajungă la capătul șanțului, unde Susannah și Suratele Oriza își stabiliseră linia de luptă. Roland îi lăsă pe cei doi în grija lui Eddie și Jake și se repezi spre tranșee, lângă Susannah, și începu să tragă la cei zece care se năpusteau asupra lor. Unul vru să arunce o bilă, însă o scăpă din mână, când glonțul lui Roland îi reteză cutiuța. Rosa doborî un altul, Margaret Eisenhart îl doborî pe un al treilea.

Margaret se aplecă să mai ia o farfurie. Când se ridică, o artifică îi tăie capul, care se rostogoli în șanț, cu părul în flăcări. Iar reacția lui Benny fu de înțeles; femeia aceasta îi fusese ca o a doua mamă. Când capul aprins aterizâ lângă el, îl dădu la o parte, cu mișcări frenetice, și se repezi afară din șanț, orbit de panică, urlând de groază.

– *Nu, Benny! Înapoi!* strigă Jake.

Doi Lupi aruncară bilele lor aducătoare de moarte spre băiatul care se târa de-a bușilea țipând. Jake distruse una în aer. Nu mai apucă s-o atingă și pe cealaltă, care îl nimeri pe Benny Slightman în piept. Băiatul explodă, pur și simplu. O mână îi fu retezată, zbură prin aer și aterizâ cu palma în sus în mijlocul drumului.

Cu o farfurie, Susannah făcu praf cutiuța Lupului care o omorâse pe Margaret, apoi și pe cea a celui care îl ucisese pe prietenul lui Jake. Scoase la iuțeală din sac alte două Rize și se întoarse spre ceilalți Lupi, tocmai când unul din ei sări în șanț. Calul acestuia îl lovi pe Roland, lăsându-l lat. Lupul își roti sabia deasupra pistolarului. Lui Susannah i se păru că seamănă cu un tub de neon roșu-portocaliu.

– *Nu, n-ai să vezi, avortonule!* zbieră ea și azvârli farfuria din mâna dreaptă.

Riza despică în două sabia strălucitoare, iar arma explodă la mâner, retezându-i brațul Lupului. În clipa următoare, una din farfuriile Rosei îl lăsă fără cutiuța pentru gândit, iar robotul se prăbuși la pământ. Masca lui scânteietoare rânjea spre gemenii Tavery care se țineau strâns în brațe, paralizați de spaimă. O clipă mai târziu începu să fumege și să se topească.

Strigând numele lui Benny, Jake traversă Drumul de Est, fără să-şi dea seama că păşeşte prin sângele prietenului său. În stânga, Roland, Susannah şi Rosa se ocupau de cei cinci Lupi rămaşi în funcţiune, care îşi smuceau caii învârtindu-i în cercuri inutile, de parcă nu ar fi ştiut cum anume să procedeze într-o asemenea situaţie.

– Îmi dai voie şi mie, puştiule? îl întrebă Eddie.

La dreapta, toţi Lupii care ocupaseră partea dinspre oraş a drumeagului zăceau morţi. Unul singur reuşise să ajungă până la şanţ, iar acum stătea cu capul în movila de pământ şi cu picioarele în drum. Restul corpului îi era înfăşurat în mantia cea verde. Semăna cu o insectă uriaşă care murise în crisalidă.

– Sigur, răspunse Jake.

Vorbise cu voce tare, sau doar în gând? Habar nu avea. Sirenele umpleau văzduhul.

– Cum vrei. L-au omorât pe Benny.

– Ştiu. Nasol.

– Ar fi trebuit să fie ticălosul ăla de *taică-său* în locul lui, spuse Jake.

Plângea, oare? Habar nu avea.

– De acord. Uite un cadou de la mine.

Şi Eddie strecură în mâna băiatului două bile cu diametru de aproximativ şapte centimetri. După aspect păreau a fi din oţel, dar atunci când Jake strânse una în mână, o simţi elastică – la fel ca o jucărie confecţionată din cauciuc foarte tare.

Pe o parte avea inscripţionate următoarele:

HOŢOAICA AURIE
MODEL HARRY POTTER

Seria # 465-11-AA HPJRK

ATENŢIE
EXPLODEAZĂ

În stânga inscripţiei era un buton. Într-un ungher al minţii sale Jake se întrebă cine era Harry Potter. Probabil inventatorul bilei.

Ajunseră la mormanul de Lupi morți din capătul drumeagului. Poate că mașinile nu aveau cum să moară în adevăratul sens al cuvântului, însă Jake, văzând devălmășia de roboți, nu era în stare să se gândească la alt cuvânt. Erau Lupi morți, sigur că da. Iar el se simțea nespus de fericit. De undeva, din spate, se auzi o explozie, urmată de un țipăt de durere extremă, sau de plăcere extremă. Lui Jake nu-i păsa. Toată atenția și-o îndreptase asupra Lupilor rămași, blocați pe drumeag. Cam optsprezece, douăzeci și ceva.

Lupul din frunte își ridicase artifica sfârâindă. Pe jumătate întors spre tovarășii lui, flutura artifica spre drum. *Numai că nu se cheamă „artifică"*, își zise Eddie. *E o* sabie-laser, *ca acelea din seria* „Războiul stelelor". *Însă săbiile astea cu laser nu sunt niște efecte speciale dintr-un film – sunt reale și pot ucide. Ce mama dracului se întâmplă aici?* Se întâmpla că individul din frunte încerca să-și anime trupa. Asta era evident. Eddie se hotărî să-i scurteze predica și apăsă butonul uneia dintre cele trei ghiulele pe care le păstrase pentru sine. Chestia aceea începu să zbârnâie și să-i vibreze în mână. Parcă ar fi fost una din bâzâitorile pe care ți le ascunzi în podul palmei când vrei să faci mișto de persoana cu care dai mâna.

– Hei, frumușelule! strigă el.

Lupul nu se întoarse, iar tânărul aruncă hoțoaica spre el ușor, cu boltă. În mod normal, orice obiect aruncat atât de slab ar fi căzut pe pământ la douăzeci, treizeci de metri de grupul de Lupi. Însă bila acceleră singură, se ridică în aer și îl lovi pe Lupul din frunte chiar în mijlocul rânjetului lui cu mulți colți. Capul creaturii explodă, cu cutiuță cu tot.

– Haide, îl îndemnă pe Jake. Încearcă și tu. E mult mai plăcut să încerci armele lor pe...

Fără să-i dea atenție, băiatul lăsă din mână ghiulelele primite, se cățără peste movila de cadavre și o porni pe drumeag.

– Jake? Jake, nu cred că-i o idee pre bună...

O mână îl apucă de braț. Eddie se răsuci, cu arma ridicată. Îl văzu pe Roland și lăsă pistolul jos.

– Nu te aude, îi zise pistolarul. Haide. Mergem și noi cu el.

– Stai, Roland. Așteaptă-mă.

Rosa. Mânjită de sânge. Eddie bănui că era cel al bietei doamne Eisenhart, căci Rosa nu părea rănită.

– Vreau să vin și eu, spuse ea.

16

Ajunseră lângă Jake chiar în momentul când Lupii rămași atacau. Câțiva azvârliră ghiulele. Roland și Eddie le distruseră fără probleme în aer. Jake trase cu Ruger-ul nouă focuri, sprijinindu-și încheietura dreaptă cu mâna stângă; și de fiecare dată câte un Lup fie se prăvăli din șa pe spate, fie căzu într-o parte sub copitele cailor care veneau din urmă. Când Ruger-ul lui Jake rămase fără gloanțe, Rosa îl doborî pe al zecelea, zbierând numele Domniței Oriza. Li se alăturase și Zalia Jaffords, care-l rezolvă pe al unsprezecelea.

În vreme ce Jake își reîncărca arma, Eddie și Roland se apucară de treabă, umăr la umăr. În mod sigur că i-ar fi putut dovedi pe cei opt rămași (Eddie nu fu absolut deloc surprins de faptul că fuseseră nouăsprezece Lupi în acest ultim grup), însă îi lăsară pe ultimii doi în seama lui Jake. Aceștia se apropiară agitându-și săbiile laser într-o manieră care fără îndoială că i-ar fi speriat de moarte pe fermierii din Calla. Băiatul trase în cutiuța celui din stânga. Apoi sări într-o parte, evitându-l pe ultimul Lup care își repezise cam fără tragere de inimă sabia spre el.

Calul acestuia sări peste mormanul de roboți prăbușiți la capătul drumeagului. Susannah se afla în partea cealaltă a drumului, stând pe vine într-o grămadă de bucăți de mecanisme, zdrențe verzi și măști descompuse și topite. Și ea era acoperită cu sângele lui Margaret Eisenhart.

Roland pricepu că Jake voia să i-l lase ei pe ultimul, căci lui Susannah i-ar fi fost extrem de greu să vină pe drumeag alături de ei din cauza picioarelor scurtate de la genunchi. Pistolarul încuviință. În dimineața aceasta băiatul fusese martor la o scenă cumplită, suferise un șoc puternic, dar Roland era de părere că își va reveni. Fără îndoială că Ete – care-l aștepta acasă la Părinte – îl va ajuta să treacă peste asta, îi va ostoi durerea.

– *Domnița O-RIZA!* răcni Susannah și azvârli farfuria chiar în momentul când Lupul își întoarse calul spre direcția unde se afla locul acela căruia ei îi spuneau „acasă".

Farfuria se înălță cu zbieret și reteză vârful glugii verzi. În primul moment, acest ultim hoț de copii rămase în șa, cutremurându-se și urlând din alarmă, cerând un ajutor care nu mai avea de unde să vină. Apoi se frânse puternic pe spate,

făcând o tumbă completă în aer și căzu cu o bufnitură surdă. Sirena se opri în mijlocul unui alt urlet asurzitor.

Și așa, își spuse Roland, *uite că s-au isprăvit cele cinci minute.* Aruncă o privire posomorâtă la țeava fierbinte a pistolului pe care și-l puse apoi în toc. Una câte una, amuțiră și alarmele ce ieșeau din roboții întinși pe jos.

Zalia îl privea cu un soi de nedumerire năucită.

– Roland! îl strigă ea.

– Da, Zalia.

– Au murit? *Chiar* au murit? Cu adevărat?

– Cu toții, îi răspunse Roland. Am numărat șaizeci și unu. Și cu toții zac aici, sau pe drum, sau în șanțul nostru.

O clipă, soția lui Tian rămase nemișcată, procesând informația. Apoi făcu ceva ce-l surprinse pe bărbatul care crezuse că nimic nu-l mai putea surprinde. I se aruncă în brațe, lipindu-și corpul de al lui, acoperindu-i chipul cu sărutări umede. Roland suportă câtăva vreme manifestarea aceasta de fericire, apoi o îndepărtă. Îl apucase starea de rău. Senzația de inutilitate. Sentimentul că, dacă va duce la nesfârșit asemenea lupte, pierzându-și ba un deget în fălcile homaroșeniilor, ba, poate, un ochi în urma vrăjilor făcute de o hoașcă vicleană, după fiecare bătălie tot va simți cum Turnul Întunecat se îndepărtează, în loc să fie cu un pas mai aproape. Și, în toată vremea aceasta, afurisita podagră își va croi drumul scormonit spre inima lui.

Încetează, își spuse. *Știi prea bine că-i o tâmpenie.*

– Vor mai trimite și alții, Roland? îl întrebă Rosa.

– S-ar putea să nu mai aibă pe cine să trimită, zise el. Iar dacă o vor face, cu siguranță că vor fi prea puțini. Iar acum le-ați aflat secretul, nu-i așa?

– Da, îi răspunse femeia cu un zâmbet sălbatic.

Promițându-i mai mult decât niște săruturi pentru mai târziu, dacă va avea chef de ea.

– Mergeți prin porumb, îi spuse. Ia-o și pe Zalia cu tine. Anunțați-i că pot ieși. Astăzi, Domnița Oriza a fost de partea locuitorilor din Calla și i-a ajutat. Și a fost și de partea neamului lui Eld.

– Tu nu vii? îl întrebă Zalia cu obrajii cuprinși de flăcări. Nu vrei să te întâmpine cum se cuvine?

– Poate mai încolo ne vor întâmpina pe toți, răspunse Roland. Acum trebuie să stăm de vorbă doar între noi, an-tet. Băiatul a suferit un șoc puternic, pricepeți?

– Pricepem, spuse Rosa, apucând-o pe Zalia de mână. Haide, Zee. Hai să le ducem veștile cele bune.

17

Cele două femei traversară drumul, ocolind cu multă băgare de seamă resturile însângerate ale bietului copil al lui Slightman. Zaliei îi trecu prin minte că ce mai rămăsese era ținut laolaltă doar de țesătura hainelor, și se cutremură când se gândi la jalea părintelui lui.

Doamna-sai cea fără de picioare, stăpâna gândurilor tânărului din ka-tet, se afla la capătul dinspre nord al șanțului, examinând trupurile Lupilor răzlețiți acolo. Îl descoperi pe unul a cărui morișcă nu fusese complet distrusă și încă mai încerca să se învârtească. Mâinile Lupului, îmbrăcate cu mănuși verzi, tremurau necontrolat. Sub ochii Rosei și ai Zaliei, Susannah apucă un bolovan și, cu sânge la fel de rece ca o noapte din anotimpul Pământului Larg, izbi resturile cutiuței pentru gândit. Lupul se potoli de îndată. Încetă și bâzâitul surd care venea dinspre el.

– Mergem să-i vestim pe ceilalți, Susannah, o anunță Rosa. Dar mai întâi vrem să te felicităm. Și să-ți spunem că te iubim, așa să știi!

Zalia dădu entuziasmată din cap.

– Îți mulțumim, Susannah din New York. Îți mulțumim multă-multă, mai mult decât putem să spunem prin cuvinte.

– Da, adevărat este, fu de acord Rosa.

Doamna-sai ridică ochii spre ele cu un zâmbet suav pe buze. Însă, preț de o clipă, chipul Rosalitei exprimă îndoiala, ca și cum ar fi deslușit ceva în fața aceea ciocolatie ce nu ar fi trebuit să vadă. Ca și cum ar fi văzut, de pildă, că Susannah Dean nu se mai afla acolo. Apoi expresia de nesiguranță dispăru.

– Ducem vești bune, Susannah, mai spuse ea.

– Vă doresc să vă bucurați de ele împreună cu ai voștri, răspunse Mia, fiică a nimănui. Aduceți-i aici, dacă vreți. Spuneți-le că nu mai este niciun pericol și cei care nu vă cred pe cuvânt vor putea număra singuri cadavrele.

– Să știi că ai pantalonii uzi, spuse Zalia.

Mia dădu din cap cu gravitate. O altă contracție îi transformă abdomenul în piatră, dar nu lăsă să se vadă.

– Din păcate e sânge.

Făcu un semn din cap spre trupul decapitat al soției marelui crescător de vite din Calla.

– Al ei.

Ținându-se de mână, cele două femei porniră prin lanul de porumb. Mia îi văzu pe Roland, Eddie și Jake traversând drumul spre ea. Va fi riscant. Dar poate nu din cale afară. Prietenii lui Susannah păreau istoviți și cu mințile duse în urma bătăliei. Dacă și ea se va preface nițeluș debusolată, poate că nu-și vor da seama ce se întâmplase.

Își spuse că era mai cu seamă o chestiune de răbdare. Trebuia să aștepte prilejul prielnic. Să aștepte... iar apoi să se strecoare de acolo. Între timp, reuși să-și domine contracția pântecelui aidoma unei corăbii ce domină un val de furtună.

Își vor da seama unde te-ai dus, îi șopti o voce. Însă nu era o voce-din-cap, ci o voce-din-burtă. Vocea fătului. Iar vocea aceasta avea dreptate.

Ia globul cu tine, o sfătui vocea. *Ia-l cu tine când ai să pleci. Ca să nu mai aibă nicio ușă pe unde să vină după tine.*

Corect.

18

Un foc din Ruger și un cal mort.

De dincolo de drum, din câmpul de orez, se auziră urlete de bucurie. Zalia și Rosa le dăduseră veștile bune. Apoi un strigăt ascuțit de durere sfârtecă polifonia fericirii. Le dăduseră și pe cele rele.

Jake Chambers se așezase pe una din roțile căruței răsturnate. Îi deshămase pe cei trei cai care nu pățiseră nimic. Îl găsise pe al patrulea întins pe jos, cu

două picioare rupte, cu spume în jurul botului și rugându-l din ochi să-l ajute. Și îl ajutase. Acum se uita lung la prietenul lui mort. Sângele lui Benny se scurgea în pământ. Palma lui era întoarsă cu fața în sus, de parcă băiatul ar fi vrut să dea mâna cu Dumnezeu. Care Dumnezeu? Ultimele zvonuri spuneau că nu se află nimeni în vârful Turnului Întunecat.

Dinspre orezul Domniței Oriza se auzi al doilea țipăt de durere. Care dintre ele fusese al lui Slightman și care al lui Vaughn Eisenhart? De la distanță era greu să-l deosebești pe moșier de administrator, pe patron de slujbaș. Și exista vreo morală în asta, sau nu era decât ceea ce domnișoara Avery, de la buna Școală Piper, obișnuia să numească TEAMĂ – adică TEmeri Aduse de Mistificarea Adevărului?

Însă mâna întinsă cu palma în sus, spre cerul senin, era în mod cert *adevărată.*

Acum oamenii buni din Calla se puseră pe cântat. Jake recunoscu cântecul. Era o variantă îmbunătățită și actualizată a celui interpretat de Roland în prima lor noapte petrecută în Calla Bryn Sturgis.

Hai, hai, hai, commala,
Hai, doamnă a chackramului,
Oriza, stăpâna bumerangului.
La râu Lupii s-au adunat
Pe toți ea i-a-nsângerat...

Orezul se unduia dimpreună cu mișcările oamenilor care cântau, ca și cum și el ar fi dansat de bucurie, așa cum și Roland dansase pentru ei în noaptea aceea din trecut. Veneau spre ei; unii își duceau copiii în brațe, și chiar așa se legănau în ritmul melodiei. *Am dansat cu toții în dimineața aceasta,* își zise Jake. Nu știa ce semnificație avea acest gând, dar știa că era unul adevărat. *Dansul acesta. Singurul pe care îl cunoaștem. Benny Slightman? A murit dansând. La fel și doamna-sai Eisenhart.*

Roland și Eddie se apropiară de el; veni și Susannah, dar se ținu puțin mai la o parte, de parcă ar fi considerat că acesta era un moment când băieții trebuiau să fie singuri. Roland fuma. Jake îi făcu un semn din cap.

– Îmi răsucești și mie una?

Roland se întoarse spre Susannah, ridicând din sprâncene. Femeia dădu din umeri a nepăsare, apoi încuviință printr-un gest al capului. Roland răsuci o țigară pentru Jake, i-o oferi, apoi frecă un băț de chibrit de turul pantalonilor și i-o aprinse. Fără să se ridice de pe roată, Jake trăgea fumul în gură, îl ținea câteva clipe acolo, apoi îl dădea afară. Glandele lui salivare începură să lucreze în exces. Nu se enervă. Spre deosebire de multe altele, de scuipat aveai cum să scapi. Nu încercă să tragă fumul în piept.

Roland se uită spre vale, unde primii oameni tocmai ce intrau în lanul de porumb.

– Ăla-i Slightman, anunță el. Bine.

– De ce? îl întrebă Eddie.

– Pentru că sai Slightman ne va arunca anumite acuzații, explică Roland. Și, fiind atât de îndurerat, nu-i va păsa cine anume le-ar putea auzi. Și nici nu ar avea grijă ce spune despre rolul pe care el însuși l-a avut în toată povestea din dimineața asta.

– Dansul, rosti Jake.

Se întoarseră spre el. Stătea pe roata de la căruță. Palid, gânditor, cu țigara între degete.

– Dansul din dimineața asta, mai spuse el.

Roland se gândi puțin, apoi dădu din cap.

– Rolul pe care l-a avut în *dansul* din dimineața asta. Dacă ajunge aici înaintea celorlalți poate că vom reuși să-l potolim. Dacă nu, moartea fiului va fi doar începutul suferințelor lui Ben Slightman, începutul commalei lui.

19

Slightman era cu cincisprezece ani mai tânăr decât moșierul, așa că ajunse înaintea acestuia la locul bătăliei. O clipă, rămase încremenit la capătul îndepărtat al ascunzătorii, cu ochii la trupul dezmembrat al copilului său. Acum nu se mai vedea atât de mult sânge – ogganul îl băuse pe tot cu lăcomie – dar mâna retezată zăcea acolo, în colb, iar mâna aceea spunea totul. Roland nu ar fi mișcat-o de acolo pentru nimic în lume. Slightman cel Tânăr ajunsese în

poiana de la capătul drumului său în viață. Tatăl lui, ruda lui cea mai apropiată, avea tot dreptul să vadă unde și cum anume se întâmplase totul.

Bărbatul nu rosti niciun cuvânt vreme de vreo cinci secunde, apoi trase aer în piept și slobozi un zbieret năprasnic. Eddie simți cum i se răcește sângele în vene. O căută din priviri pe Susannah și observă că nu mai este în apropiere. N-o condamna pentru că încerca să evite scena. Căci era una foarte urâtă. Cea mai urâtă.

Slightman se uită la stânga, se uită la dreapta, apoi se uită drept înainte și îl văzu pe Roland, în picioare, cu brațele încrucișate pe piept, lângă căruța răsturnată. Alături de el, Jake așezat pe o roată își fuma prima țigară din viață.

– *TU!* urlă Slightman, dându-și jos arbaleta de pe umăr. *DIN CAUZA TA! A TA!*

Eddie îi luă arma din mâini cu o mișcare dibace.

– Nu, prietene, își șopti el. Nu mai ai nevoie de asta. Lasă că ți-o țin eu.

Slightman păru a nu fi observat. În mod absolut incredibil, mâna lui dreaptă făcea prin aer toate mișcările necesare armării arbaletei.

– *TU MI-AI OMORÂT COPILUL! CA SĂ TE RĂZBUNI PE MINE! NEMERNICULE! ASASINULE! NEMER...*

Cu aceeași viteză fluidă, stranie, în fața căreia Eddie tot se mai simțea năucit, Roland îl apucă de gât pe la spate și îl strânse cu putere. Mișcarea avu două rezultate: pe de-o parte, reteză șuvoiul acuzațiilor lui Slightman, pe de alta, îl aduse mai aproape de Roland ca să-i poată înțelege șoaptele.

– Ascultă-mă, îi spuse pistolarul, și ascultă-mă cu luare-aminte. Nu dau nicio ceapă degerată nici pe viața nici pe onoarea ta, căci viața ți-ai trăit-o prost, iar onoarea ți-ai pierdut-o de mult timp. Dar fiul tău a murit, și de onoarea *lui* mie îmi pasă foarte mult. Așa că, dacă n-ai să taci chiar în clipita asta, lepădătura naibii ce ești, am să-ți închid eu însumi gura. Ce alegi? Mie mi-este totuna. Le voi explica cum ai luat-o la goană ca înnebunit când ți-ai văzut băiatul, mi-ai smuls pistolul de la brâu și ți-ai tras un glonț în cap ca să te duci împreună cu el pe lumea cealaltă. Ce alegi? Hotărăște-te.

Șocat și abia ținându-se pe picioare, Eisenhart ieși din porumb strigându-și răgușit soția:

– *Margaret! Margaret! Răspunde-mi, iubito! Spune-mi ceva! Te implor!*

Roland îi dădu drumul lui Slightman și îi aruncă o privire cruntă. Slightman își întoarse ochii triști la Jake.

– Dinh-ul tău mi-a ucis fiul ca să se răzbune pe mine? Spune-mi adevărul.

Jake mai trase o ultimă dată din țigară și o aruncă. Chiștocul aprins ateriză lângă trupul calului mort.

– Măcar te-ai uitat la el? îl întrebă el pe tăticul lui Benny. Niciun glonț din lumea asta nu poate face așa ceva. Capul doamnei Eisenhart a căzut peste el și Benny a ieșit afară din șanț din cauză... din cauză că era îngrozit.

Își dădu seama că nu mai folosise niciodată cuvântul acesta cu voce tare. Nu avusese niciodată *nevoie* să-l folosească.

– Au aruncat două ghiulele înspre el. Am doborât una, dar...

Înghiți nodul din gât.

– Cealaltă... aș fi putut s-o distrug și pe aia, pricepi... am încercat, dar...

Trăsăturile i se schimonosiră. Ochii îi erau uscați. Și la fel de înspăimântători ca cei ai lui Slightman.

– N-am avut nici cea mai mică șansă, încheie el.

Apoi își lăsă capul în jos și începu să plângă în hohote.

Roland ridică din sprâncene spre Slightman.

– Bine, spuse administratorul. Înțeleg cum a fost. Da, înțeleg. dar, spune-mi, până în momentul acela a fost curajos? Te implor, spune-mi.

– El și cu Jake au adus înapoi perechea aia de gemeni, zise Eddie făcând un semn spre frații Tavery. Băiatul se rănise. I-a intrat piciorul într-o groapă. Jake și cu Benny l-au scos de acolo și l-au târât până aici. Tare viteaz, băiatul tău. A luptat cot la cot cu noi.

Slightman îl aprobă din cap. Își scoase ochelarii și se uită la ei de parcă acum i-ar fi văzut pentru prima oară. Îi ținu în fața ochilor o secundă sau două, apoi îi lăsă să cadă și îi zdrobi cu tocul cizmei. Apoi îi privi pe Roland și pe Jake parcă cerându-și scuze.

– Cred că am văzut tot ce era de văzut pe lumea asta, le spuse și se duse la fiul său mort.

Vaughn Eisenhart apăru din lanul de porumb. Își văzu soția și scoase un urlet prelung. Își sfâșie cămașa și începu să se lovească cu pumnul în pieptul fleșcăit, strigându-i numele la fiecare lovitură.

– Of, vai de el, oftă Eddie. Trebuie să-l faci să înceteze, Roland.

– Nu mă bag, spuse pistolarul.

Slightmaan luă braţul retezat al copilului său şi îi sărută palma cu atâta tandreţe, că Eddie nu mai suportă să-l privească. Puse braţul pe pieptul copilului şi se întoarse la ei. Fără ochelari, chipul lui părea parcă lipsit de apărare şi imatur.

– Jake, vrei să mă ajuţi să caut ceva cu care să-l acoperim?

Jake coborî de pe roată şi începu să caute prin căruţe. În tranşeea ce le servise de ascunzătoare, Eisenhart legăna la piept capul ars al nevestei lui. Din porumb se auzeau vocile copiilor şi ale îngrijitorilor lor intonând „Cântecul Orezului". La început, lui Eddie i se păru că dinspre oraş erau se auzeau ecourile cântecului lor. Dar îşi dădu seama că erau ceilalţi locuitori din Calla care cântau. Aflaseră. Auziseră cântecul şi înţeleseseră ce se petrecuse. Acum veneau spre ei.

Părintele Callahan ieşi din lanul de porumb purtând-o pe Lia Jaffords în braţe. Cu toată larma din jur, fetiţa dormea dusă. Callahan privi la mormanele de Lupi morţi, îşi trase mâna dreaptă de sub fundulețul copilei şi schiţă semnul crucii în văzduh. Încet, tremurat.

– Îţi mulţumim Ţie, Doamne, spuse el.

Roland se apropie şi îl prinse de mâna cu care făcuse semnul crucii.

– Închină-mă şi pe mine, îi ceru.

Callahan se uită la el fără să priceapă.

Roland i-l arătă pe Vaughn Eisenhart.

– A promis că mă va blestema dacă soţia lui păţeşte ceva.

Ar fi putut spune mai multe, dar nu era nevoie. Callahan înţelese şi desenă semnul crucii pe fruntea pistolarului. Multă vreme după aceea Roland simţi pe piele căldura semnului. Şi, cu toate că Eisenhart nu şi-a mai ţinut promisiunea, nu i-a părut deloc rău că-i ceruse Părintelui să-i ofere acea protecţie adiţională.

20

Pe Drumul de Est urmă apoi sărbătorirea victoriei asupra Lupilor amestecată cu părerea de rău pentru cei doi care îşi pierduseră viaţa. Dar, chiar şi durerea aceea era străbătută de strălucirea bucuriei. Nimănui nu i se părea că

pierderile ar fi fost pe măsura câștigului. Iar Eddie era de acord cu asta. Bine, în cazul în care pierderile nu se refereau la soția sau la fiul tău.

Cântecul dinspre oraș se auzea mai de aproape. Se vedea și colbul ridicat de pe drum. Oamenii se îmbrățișau. Cineva încercă să ia capul lui Margaret Eisenhart din brațele soțului ei, care refuză, însă, să-i dea drumul.

Eddie se apropie de Jake.

– Tu n-ai apucat *Războiul stelelor*, nu-i așa? îl întrebă el.

Nu, ți-am zis că nu. *Urma* să-l văd, dar...

– Ai plecat prea curând. Știu. Uite, Jake, chestiile alea pe care le tot fluturau – chestiile alea erau din film.

– Sigur?

– *Sigur.* Și Lupii... Jake, Lupii înșiși...

Jake dădea foarte încet din cap. Se vedeau deja cei care veneau din oraș. Iar aceștia observară că toți copiii – absolut *toți* copiii erau bine – și izbucniră în urale. Cei din față începură să alerge spre ei.

– Știu.

– *Da?* îl întrebă Eddie cu ochi rugători. Pe bune? Pentru că, măi, omule, e aiurea, e *aiurea rău*...

Jake se uită la Lupii căzuți unii peste alții. La glugile lor verzi. Pantalonii cenușii. Cizmele negre. Chipurile rânjite, în stare de putrefacție. Eddie scosese deja masca unuia ca să vadă ce era dedesubt. Nimic altceva decât metal șlefuit, plus obiective pentru ochi, o sită rotundă fără doar și poate pentru nas, câte două microfoane micuțe la tâmple pentru urechi. Nu, toată personalitatea acestor creaturi se aflase în măștile și hainele lor.

– Aiurea sau nu, eu știu ce sunt, Eddie. Sau, mai degrabă, știu de unde vin. Din benzile desenate de la editura Marvel.

Chipul lui Eddie fu luminat de o expresie de ușurare sublimă. Se aplecă și îl sărută pe Jake pe obraz. Umbra unui surâs tremură pe buzele băiatului. Nu era mult, dar tot era un început.

– Din cărțile cu *Omul-Păianjen*, spuse Eddie. Nu mă mai săturam de ele în copilărie.

– Eu nu mi le-am cumpărat, zise Jake. Dar îl știam pe Timmy Mucci de la „Pistele de Popice din Manhattan", care era dependent de ele. *Omul-Păianjen,*

Cei Patru Fantastici, Incredibilul Hulk, Căpitanul America. După toate era nebun. Tipii ăştia, Lupii...

– Seamănă cu Doctor Doom[1], interveni Eddie.

– Mda. Nu chiar fix pe fix, că sunt convins că măştile au fost modificate ca să-i facă să semene cât de cât cu nişte lupi, dar în rest... aceleaşi glugi verzi, aceleaşi mantii verzi. Mda, leit Doctor Doom.

– Şi ghiulelele, continuă Eddie. Tu ai auzit vreodată de Harry Potter?

– Nu cred. Tu ai auzit?

– Nu, şi am să-ţi zic de ce. Pentru că ghiulelele sunt din viitor. Poate dintr-o bandă desenată scoasă de Marvel Comics prin 1990 sau 1995. Pricepi ce vreau să spun?

Jake pricepea.

– E vorba despre nouăsprezece, nu?

– Mda, spuse Jake. Nouăsprezece, nouăzeci şi nouă şi o mie nouă sute nouăzeci şi nouă.

Eddie se uită în jur.

– Unde-i Suze?

– Probabil că s-a dus să-şi recupereze scaunul, spuse Jake.

Dar, mai înainte ca vreunul din ei să mai poată dezbate chestiunea referitoare la locul unde s-ar fi putut afla Susannah Dean (şi, oricum, probabil că era prea târziu pentru asta), apărură şi primii oameni veniţi din oraş. Eddie şi Jake fură atunci cuprinşi în vârtejul entuziasmului lor de nestăvilit – îmbrăţişări, pupături, strângeri de mână, râsete, lacrimi, mulţumiri, mulţumiri şi iar mulţumiri.

21

La vreo zece minute după ce ajunse grosul orăşenilor, Rosalita se apropie de Roland cam fără tragere de inimă. Pistolarul se bucură nespus de mult să o vadă, căci Eben Took tocmai ce-l prinsese de braţe şi îi explica – iar şi iar şi iar, la nesfârşit, după câte se părea – cât de mult greşiseră el şi Telford, cât

[1] Dr Doom, inamicul numărul unu al Celor Patru Fantastici (n. tr.).

de tare, de absolut, de complet se înșelaseră, și cum, atunci când Roland și ka-tet-ul lui vor dori să părăsească orașul, el, Eben Took, îi va echipa din cap până în picioare pe gratis, pe gratis, fără să le ceară nici măcar un bănuț.

– Roland! îl strigă Rosa.

Pistolarul se scuză și o luă de braț, îndepărtându-se de mulțime. Pretutindeni erau doar cadavre de Lupi, pe care acum le jefuiau fără milă acei oameni buni din Calla, nebuni de fericire.

– Ce-i, Rosa?

– E vorba despre doamna voastră, spuse femeia. E vorba despre Susannah.

– Ce-i cu ea? întrebă Roland.

Privi în jur încruntându-se. N-o vedea nicăieri pe Susannah și nici nu-și putea aminti când anume o *văzuse* ultima oară. Oare atunci când îi dăduse țigara lui Jake? Atât de demult să fi fost? Cam așa.

– Unde e?

– Păi, tocmai asta e problema, zise Rosa. Nu știu. M-am uitat în căruța unde se urcase, pentru că m-am gândit că se odihnește. Sau că i s-a făcut rău. Dar nu-i acolo. Și, Roland... nu-i mai găsesc nici scaunul.

– În numele zeilor! mârâi pistolarul lovindu-se în picior cu pumnul. Of, *zei ai mei!*

Îngrijorată, Rosalita se dădu un pas înapoi.

– Unde-i Eddie? o întrebă Roland.

Îi arătă. Probabil că nu l-ar fi observat din marea de femei și bărbați care-l felicitau, dacă nu l-ar fi avut în cârcă pe Heddon Jaffords care râdea cu gura până la urechi.

– Ești sigur că vrei să-l sperii? întrebă sfios femeia. Poate că s-a retras puțin ca să-și revină.

S-a retras puțin, repetă Roland în gând. Simți cum bezna îi acoperă inima. Inima lui și așa grea. Se retrăsese puțin, sigur că da. Și el știa cine îi luase locul. După luptă atenția le fusese abătută... durerea lui Jake... felicitările... confuzia și bucuria și cântecele... dar asta nu era o scuză.

– *Pistolari!* tună el, iar mulțimea triumfătoare se potoli într-o clipită.

Dacă s-ar fi sinchisit să se uite la cei din jur, le-ar fi observat teama din spatele bucuriei și adulației. Și nu l-a fi mirat câtuși de puțin, căci se mai confruntase cu așa ceva; oamenii se temeau întotdeauna de străinii cu pistoale mari. Iar atunci

când lupta se isprăvea, nu voiau decât să le mai aştearnă o ultimă masă, eventual să le ofere şi un futai din recunoştinţă, apoi să-i lase să-şi vadă de drum cât mai repede, iar ei să se reîntoarcă la viaţa lor paşnică, viaţa lor bucolică.

Ei bine, îşi zise Roland, *vom pleca în curând. De fapt, unul dintre noi a şi făcut-o. Zei ai mei!*

– *Pistolari, la mine! La mine!*

Eddie ajunse primul lângă el. Se uită în jur.

– Unde-i Susannah?

Roland arătă spre pietrele defileului, apoi ridică degetul indicând o gaură neagră, chiar sub linia orizontului.

– Cred că-i acolo, răspunse.

Toată culoarea se scurse din obrajii lui Eddie Dean.

– Aia-i Peştera Uşii, nu?

Roland dădu din cap.

– Dar, globul... Treisprezece Negru... nu a vrut nici măcar să se *apropie* de el în biserica lui Callahan...

– Nu, spuse Roland. *Susannah* n-a vrut să se apropie de el. Dar nu mai este ea la cârmă.

– Mia? întrebă Jake.

– Da, răspunse Roland uitându-se cu ochii lui decoloraţi la intrarea neagră a peşterii. Mia s-a dus acolo ca să nască. Ca să-şi nască fătul.

– Nu, şopti Eddie, apucându-l de cămaşă.

În jurul lor, oamenii buni din Calla, aceşti *folken* cumsecade, îi urmăreau tăcuţi.

– Nu, Roland, nu se poate.

– Ne vom duce după ea şi să sperăm că nu este prea târziu.

Dar în adâncul sufletului ştia că nu este adevărat.

EPILOG

PEȘTERA UȘII

1

Se mișcau repede, dar Mia se mișca și mai repede. Îi găsiră scaunul cu rotile la un kilometru și jumătate de locul în care se bifurca drumul. Și-l împinsese din răsputeri, își folosise întreaga forță a brațelor sale puternice pentru a putea să-l facă să treacă peste terenul necruțător. Într-un final se lovise de o bucată de stâncă ieșită în afară, se lovise atât de tare că strâmbase roata din stânga, făcând scaunul inutil. Dar, chiar și așa, era o minune că ajunsese atât de departe.

– Futu-i commala mă-sii de treabă, murmură Eddie, cu ochii la scaun și la toate urmele de lovituri și la toate crăpăturile. Apoi își duse la gură palmele făcute căuș și strigă:

– *Rezistă, Susannah! Luptă-te! Rezistă! Venim!*

Trecu în goană pe lângă scaun și începu să urce drumeagul, fără să-i pese dacă ceilalți îl urmează.

– Dar Susannah nu poate să urce până la peșteră, nu? întrebă Jake. N-are *picioare.*

– N-ai zice, nu-i așa? spuse Roland.

Chipul îi era întunecat. Și șchiopăta. Jake deschise gura să-l întrebe ce are, dar se răzgândi și tăcu.

– La urma urmei, ce caută acolo? vru să știe Callahan.

Roland îi aruncă o privire cutremurător de rece.

– Vrea să se ducă în altă parte, îi zise. Măcar atâta lucru poți să pricepi. Haide.

2

Pe când se apropiau de locul unde drumeagul începea să urce, Roland îl ajunse din urmă pe Eddie. Prima dată când îi puse mâna pe umăr, tânărul i-o respinse. A doua oară, însă, se întoarse – în silă – ca să-și privească dinh-ul în ochi. Roland observă că avea piepții cămășii pătați de sânge. Se întrebă dacă era sângele lui Benny sau al lui Margaret, sau, poate, al amândurora.

– Poate ar fi bine s-o lăsăm în pace o vreme, dacă e Mia, zise Roland.

– Ai înnebunit? Ai rămas într-o *doagă* după lupta cu Lupii?

– Poate că dacă o lăsăm în pace, își termină treburile și dispare.

Dar nici el nu credea ce spune.

– Sigur, mârâi Eddie cu ochii în flăcări. Sigur c-o să-și termine treburile. Prima treabă: să-și nască plodul. A doua: să-mi omoare nevasta.

– Asta ar fi sinucidere.

– Dar ar putea s-o facă. Trebuie să ne ducem după ea.

Capitularea era o artă la care Roland recursese arareori în cele câteva ocazii din viață când nu avusese încotro. Și chiar dovedise ceva talent. Mai aruncă o privire la chipul palid și hotărât al lui Eddie Dean și recurse din nou la ea.

– În regulă, zise el, dar trebuie să fim extrem de prudenți. Se va împotrivi din răsputeri. S-ar putea chiar să încerce să ne ucidă. Poate pe tine primul.

– Știu, spuse Eddie.

Se uită la drumeagul care, după nici patru sute de metri, ocolea creasta spre sud și dispărea din vedere. Revenea abia sub intrarea în peșteră. Iar bucata aceea de drum era pustie. Bine, și ce demonstra asta? Susannah (sau Mia) putea fi oriunde. Lui Eddie îi trecu prin minte că s-ar fi putut chiar să nu fie acolo.

Că scaunul stricat nu era altceva decât o pistă falsă, aidoma lucrușoarelor copiilor pe care Roland ceruse să fie împrăștiate prin defileu.

Nu vreau să cred una ca asta. Sunt un milion de gropi fără fund în partea asta din Calla, iar dacă încep să mă gândesc că s-ar putea ascunde într-una dintre ele...

Îl prinseră din urmă Callahan și Jake. Nu-i spuseră nimic, ci doar îl priviră lung ca să înțeleagă în ce ape se scaldă.

– Haideți, le zise el. Nu-mi pasă cine este ea acum, Roland. Dar dacă patru bărbați întregi la trup nu sunt în stare să prindă o doamnă fără picioare, atunci nu ne rămâne decât să ne predăm armele și să ne lăsăm de meserie.

Jake zâmbi stins.

– M-ai emoționat. E prima oară când zici că sunt bărbat.

– Să nu ți se suie la cap, Frumușelule. Haidem.

3

Eddie și Susannah vorbeau unul despre celălalt și se gândeau unul la celălalt ca fiind soț și soție. Însă nu era tocmai exact, căci Eddie nu fusese capabil să ia un taxi până la Cartier de unde să-i cumpere femeii lui un inel cu diamant și o verighetă. Pe vremuri avusese un inel destul de drăguț cu emblema liceului, dar îl pierduse pe plaja din Coney Island în vara când împlinise șaptesprezece ani, vara când o cunoscuse pe Mary Jean Sobieski. Apoi, în timpul călătoriilor dinspre Marea Vestului, Eddie și-a redescoperit talentul de cioplitor în lemn („fofoloncelul ăsta mic de sculptor", cum i-ar fi zis Ilustrul Narcoman Eminent și Docent). Și îi cioplise iubitei sale un minunat inel din lemn de salcie, ușor ca spuma, dar foarte rezistent. Susannah îl purta la gât, de un șiret din piele.

Îl găsiră la piciorul potecii, tot prins de bucata de piele. Eddie îl luă de jos, se uită crunt la el, apoi își trecu peste cap șiretul și îl ascunse sub cămașă.

– Uite, îi atrase Jake atenția.

Pe o porțiune cu puțină iarbă, chiar lângă potecă, se vedea o urmă. Nu de om, și nici de animal. Urmă lăsată de trei roți amplasate în așa fel încât lui

Eddie i se păru că seamănă cu urmele lăsate de o tricicletă pentru copii. Ce mama naibii?

– Haide, spuse.

Se întrebă de câte ori repetase acest cuvânt de când își dăduse seama că Susannah dispăruse. Și se mai întrebă câtă vreme îl vor mai urma. Nu că ar fi avut vreo importanță. El, unul, va merge și va tot merge până o va găsi, sau până când el însuși va muri. Pur și simplu. Cel mai mult îl înspăimânta copilul... cel căruia ea îi zicea „fătul" ei. Dacă o ataca? Și avea sentimentul că era foarte posibil ca așa ceva să se întâmple.

– Eddie, spuse Roland.

Tânărul aruncă o privire peste umăr și făcu gestul nerăbdător, caracteristic pistolarului: *haidem.*

Dar Roland arătă cu mâna la urma de roți.

– Aici a fost ceva cu motor.

– Ai auzit vreunul?

– Nu.

– Atunci n-ai de unde să știi.

– Dar știu, îl contrazise Roland. Cineva i-a trimis un mijloc de deplasare.

– N-ai de unde să *știi* asta, naiba să te ia!

– Andy putea s-o facă, interveni Jake. Dacă îi comanda cineva.

– Și cine să-i fi comandat să facă una ca asta? scrâșni din măsele tânărul.

Finli, îi răspunse Jake în gând. *Finli o'Tego, cine o mai fi și ăsta. Sau, poate, Walter.* Dar nu spuse nimic cu voce tare. Eddie era suficient de necăjit și așa.

– Du-te-n mă-ta! mârâi Eddie și se întoarse pe poteca ce urca spre peșteră. Haide!

4

Însă, în adâncul inimii, Eddie știa că Roland are dreptate. Se năpusti pe poteca ce ducea la Peștera Ușii. Nu era mânat de speranță, ci de un soi de hotărâre disperată. La locul unde se afla lespedea căzută de-a curmezișul potecii, descoperiră un vehicul abandonat, cu trei roți și motor electric ce scotea un zumzăit

uşurel şi neîntrerupt *mmmmmmm*. Lui Eddie i se părea că drăcia asta seamănă cu unul din ATV-urile alea fiţoase care se vând la Abercrombie & Fitch. Cu acceleraţie de mână şi frâne de mână. Se uită mai de aproape şi citi cuvintele ştanţate în metalul mânerului din stânga.

○ FRÂNE DE MÂNĂ EXECUTATE DE NORTH CENTRAL POSITRONICS ○

În spatele şeii ca de bicicletă se afla un portbagaj micuţ. Îl deschise şi nu fu deloc surprins să descopere înăuntru un bax cu şase cutii de Nozz-A-La, băutura preferată a scamatorilor din întreaga lume. O cutie fusese începută. Şi normal. Lui Susannah îi fusese sete. Aşa se întâmplă când faci efort. Şi când eşti cuprinsă de chinurile facerii.

– Chestia asta e de peste râu, şopti Jake. De la Dogan. Precis că aş fi văzut parcarea dacă aş fi ieşit prin spate. Probabil că au o flotilă de maşinării din astea. Pun pariu că a *fost* Andy.

Eddie se văzu nevoit să admită că toată povestea avea ceva noimă. Evident că Doganul era un soi de avanpost, probabil unul de dinaintea apariţiei actualilor rezidenţi scârbavnici din Bubuit de Tunet. Iar tipul acesta de vehicul putea fi extrem de folositor la patrulare, dat fiind terenul denivelat.

Din punctul acela înalt, de lângă lespedea prăbuşită, Eddie văzu câmpul de luptă din vale, locul în care îi învinseseră pe Lupi cu farfurii şi plumbi. Porţiunea aceea din Drumul de Est era plină de lume, de parcă ar fi fost o paradă de Ziua Recunoştinţei. Toată Calla petrecea acolo şi, o, cât îi mai detesta Eddie pe oamenii aceia. *Jigodii căcăcioase ce sunteţi, din cauza voastră mi-a dispărut nevasta.* Era o idee prostească, teribil de nedreaptă, dar îi aduse un soi de satisfacţie urâcioasă. Cum zicea Stephen Crane[1] în poezia aia pe care o învăţaseră la liceu? „Îmi place pentru că este amară şi pentru că este inima mea." Cam aşa ceva.

Acum Roland se oprise lângă tricicleta abandonată. Iar dacă era duioşie ceea ce citea în ochii pistolarului – sau, mai rău, milă – n-avea trebuinţă de asta.

– Haidem, băieţi. Hai s-o găsim.

[1] Stephen Crane (1871–1900), poet şi prozator american (n. tr.).

5

De data aceasta vocea care-i întâmpină din măruntaiele Peșterii Ușii aparținea unei femei pe care Eddie n-o întâlnise niciodată, deși auzise de ea – da, auzise multă-multă, mulțumesc foarte frumos – și o recunoscu de îndată.

– A fugit, matahală uzurpatoare! zbieră din beznă Rhea de Coos. Și-a mutat prăvălia, dacă pricepi ce voi să-ți zic! Da, chiar așa, și când o fi să se nască plodul canibal, o să-și mânce mămicuța de la fofoloancă-n sus, așa să știi, chiar așa!

Scoase un hohot de râs absolut identic (și absolut perforator de timpane) cu hăhăitul Vrăjitoarei Hazel[1].

– Ăsta n-o să vrea țâță, o să se înfige direct în *carne!*

– Taci! urlă Eddie spre întunericul deplin. Tacă-ți gura... fantomă împuțită!

Și, ca prin minune, fantoma tăcu.

Tânărul se uită în jur. Văzu cufărul afurisit cu edițiile princeps ale lui Tower. Văzu ușa nedescoperită, cu balamalele suspendate în aer. Însă acum avea un aspect lipsit de viață. Nu mai era doar nedescoperită, acum era și dată uitării. O altă bucățică inutilă a unei lumi ce mersese mai departe.

– Nu, gemu Eddie. Nu, nu accept una ca asta. Puterea încă mai este aici. *Puterea încă mai este aici.*

Se întoarse spre Roland, dar pistolarul nu mai era atent la el, ci făcea un lucru incredibil: se uita la cărți. De parcă toată povestea asta cu Susannah l-ar fi plictisit și voia să citească ceva ca să-i treacă timpul mai ușor.

Eddie îl apucă de umeri, întorcându-l spre el.

– Ce s-a întâmplat? Știi ce s-a întâmplat?

– Este evident, răspunse Roland.

Callahan venise lângă el. Doar Jake, pentru prima oară în Peștera Ușii, rămase lângă intrare.

– A mers cu scaunul cât de repede a fost în stare, apoi s-a târât de-a bușilea până la intrarea pe poteca ce duce la peșteră. Treabă deloc ușoară pentru

[1] Vrăjitoarea Hazel, personaj de desene animate, unul din dușmanii lui Bugs Bunny (n. tr.).

o femeie care stă să nască. Și cineva – probabil Andy, cum zice și Jake – i-a lăsat un mijloc de transport la poalele potecii.

– Dacă a fost Slightman, mă întorc și-l omor cu mâinile mele.

Roland clătină din cap.

– Nu, n-a fost Slightman.

Însă mai mult ca sigur că Slightman a știut de toată povestea asta, își zise el în gând. Probabil că nu mai conta acum, însă lucrurile neterminate îi plăceau la fel de puțin cât îi plăceau tablourile strâmbe pe pereți.

– Hei, frate-mio, scuze că-ți zic, da' curva ta a mierlit-o, se auzi vocea lui Henry Dean din străfundurile peșterii. Și nu părea deloc mâhnit; părea chiar foarte binedispus.

– Nasoleala aia a halit-o de tot! S-a oprit cât să scuipe dinții!

– *Taci!* urlă Eddie.

– Că creieru-i a mai bună papa pentru minte, așa să știi și tu, continuă netulburat Henry, pe un ton calm și doct. Râvnit de canibalii din toată lumea. Ăsta-i fătul ei, Eddie! Drăgălaș, da' *flămund!*

– În numele lui Dumnezeu, taci! strigă Callahan.

Și fratele mort al lui Eddie tăcu de îndată. Pentru moment, cel puțin, tăcură toate vocile.

Roland continuă ca și cum nici nu ar fi observat întreruperea.

– A venit aici. A luat geanta. A deschis lădița pentru ca Treisprezece Negru să poată deschide ușa. Mia a făcut toate astea – căci Mia a fost, nu Susannah. Mia, fiică a nimănui. Și apoi, cu lădița deschisă în brațe, a trecut prin ușă. Ajunsă în partea cealaltă a închis lădița, închizând totodată și ușa. Închizând-o, pentru ca noi să nu putem s-o urmărim.

– Nu, murmură Eddie.

Apucă mânerul din cristal, cu trandafirul gravat în fațetele sale geometrice. Nu se mișcă. Niciun pic.

Acum, din întuneric, se auzi vocea lui Elmer Chambers:

– Dacă te-ai fi mișcat mai repede, fiule, ți-ai fi putut salva prietena. Este numai vina ta.

Și tăcu.

– Nu e adevărată vocea, își zise Eddie ocupat să pipăie trandafirul cu vârful degetului.

Se umplu de praf. Ca și cum ușa aceea ar fi fost de zeci de secole neutilizată, nu doar nedescoperită.

– Sunt transmisii ale celor mai nașpa chestii care-ți trec prin minte.

– Vă urăsc de moarte, spălăciți ordinari ce sunteți! Mereu v-am urât! zbieră Detta triumfătoare din bezna de dincolo de ușă. Și ce mă bucur c-am scăpat de voi!

– Uite, vezi? spuse Eddie arătând cu degetul în direcția vocii.

Palid și preocupat, Jake făcu semn că a înțeles. Roland se întorsese la cufărul cu cărți al lui Tower.

– Roland?

Eddie încercă inutil să-și ascundă iritarea din ton, sau măcar să-i imprime o notă de umor.

– Te plictisim, cumva?

– Nu, răspunse simplu pistolarul.

– Atunci, ce-ar fi să lași naibii cărțile alea și să mă ajuți să găsim o modalitate de a deschide ușa asta...

– Știu cum o putem deschide, zise Roland. Întrebarea esențială este unde ne va duce, acum că nu mai avem globul. Iar a doua întrebare este unde anume vrem noi să mergem. După Mia, sau acolo unde se ascund Tower și prietenul lui ca să nu-i găsească Balazar și oamenii lui?

– Ne ducem după Susannah! urlă Eddie. Ai ascultat vreo iotă din ce zic vocile astea blestemate? Zic că e un canibal! Soția mea dă naștere unui monstru canibal *chiar în momentul ăsta*, și dacă tu îți închipui că există ceva mai important decât...

– *Turnul* este mai important, zise Roland. Iar undeva, în spatele acestei uși se află un om al cărui *nume* înseamnă „turn". Un om care are un anume teren viran unde crește un anume trandafir.

Eddie se uită la el năucit, fără să-i vină a crede ce aude. La fel și Jake și Callahan. Roland se întoarse din nou la cufăr, a cărui prezență era la fel de ciudată ca și ușa în această beznă a rocilor.

– Iar cărțile acestea îi aparțin, spuse pistolarul dus pe gânduri. A riscat totul doar ca să le poată salva.

– Da, sigur, pentru că-i un nemernic obsedat.

– Dar toate lucrurile sunt în slujba lui ka și urmează Grinda, adăugă Roland, alegând un volum.

Eddie observă că era vorba despre o carte pusă acolo cu fața în jos, gest deloc caracteristic lui Calvin Tower.

Roland o ținu o vreme în mâinile sale aspre, pline de cicatrice, ca și cum ar fi încercat să se decidă cui să o dea. Se uită la Eddie... apoi la Callahan... apoi îi oferi cartea lui Jake.

– Citește-mi ce scrie pe copertă, îi ceru el băiatului. Mă doare capul când încerc să citesc cuvinte din lumea voastră. Ochiul meu le deslușește lesne, dar când îmi întind și mintea înspre ele, dispar ca prin farmec.

Jake nu-l mai asculta; ochii îi erau pironiți asupra copertei pe care era desenată o bisericuță de provincie pe fundalul unui apus de soare. Între timp, Callahan se apropiase de ușă și o studia cu multă atenție.

În cele din urmă, băiatul ridică privirea de pe carte.

– Dar... Roland, ăsta nu-i orașul despre care ne-a povestit Părintele Callahan? Orașul unde vampirul i-a rupt crucea și l-a obligat să-i bea sângele?

Callahan se întoarse la el:

– *Ce?*

Fără vreun cuvânt, Jake îi întinse cartea. Callahan o luă. O *smuci* din mâna băiatului.

– *Salem's Lot*, citi el. Roman de Stephen King.

Se uită la Eddie, apoi la Jake.

– A auzit vreunul din voi de scriitorul ăsta? Parcă nu-i din *când*-ul meu. Parcă nu.

Jake scutură din cap. Eddie vru să spună că nici el nu știa despre cine e vorba, când observă ceva.

– Biserica aia de pe copertă. Uitați-vă la ea. Seamănă foarte bine cu Sala de Întruniri din Calla. Parcă sunt gemene, așa bine seamănă.

– Seamănă și cu Biserica Metodistă din East Stoneham, ridicată în 1819, zise și Callahan, ceea ce înseamnă că avem tripleți.

Dar până și în propriile-i urechi vocea-i suna ca de foarte departe, lipsită de substanță, aidoma vocilor false ce răsăreau din adâncurile peșterii. Și, pe neașteptate, se simți și el fals. Se simți *nouăsprezece*.

6

E o glumă proastă, încerca să-l liniștească mintea lui. *Precis e o glumă. Pe copertă scrie că-i un roman, așa că...*

Atunci îi veni o idee care-l scăldă într-un val imens de ușurare. Ce-i drept, o ușurare *condiționată*, dar tot mai bună decât deloc. Ideea era aceea că se mai întâmplă ca oamenii să scrie povestiri inventate despre locuri reale. Cu siguranță că asta era. Precis.

– Uită-te la pagina o sută nouăsprezece, îl îndemnă Roland. Am înțeles eu ceva, dar nu tot. Nici pe departe.

Callahan găsi pagina, și iată ce citi:

– „Pe când urma cursurile seminarului teologic, un prieten al Părintelui Callahan..."

Se întrerupse citind înnebunit restul numai pentru el.

– Dă-i înainte, spuse Eddie. Citește, Părinte, ori îți iau cartea și citesc eu.

Callahan reîncepu:

– „...un prieten al Părintelui Callahan îi dăruise un șervet pe care era brodat cu lână un mesaj blasfemator ce îl făcuse să explodeze în hohote îngrozite de râs, însă care, pe măsură ce treceau anii, i se părea mai adevărat și mai puțin blasfemator: *Dumnezeu mi-a dat SENINĂTATEA de a accepta ceea ce nu pot schimba, TENACITATEA de a schimba ceea ce pot și NOROCUL de a nu călca în strâchini prea des.* Mesajul era brodat cu caractere vechi pe un fond de răsărit de soare.

Acum, în fața celor adunați la înmormântarea lui... înmormântarea lui Danny Glick... vechiul crez... îi reveni iarăși în minte."

Mâna în care ținea cartea fu cuprinsă de un tremur puternic. Jake o prinse înainte să cadă pe podeaua peșterii.

– Chiar ai avut așa ceva, nu? îl întrebă Eddie. Chiar ai avut un șervet pe care scria chestia asta.

– Frankie Foyle mi l-a dăruit, șopti răgușit Callahan. Pe vremea când eram la seminarul teologic. Și Danny Glick... eu i-am făcut slujba de înmormântare. Cred că v-am povestit. Acela a fost momentul când totul a început să se schimbe. Dar ăsta-i un *roman*!

Pe neașteptate, șoapta i se transformă în urlet. Lui Roland i se păru că seamănă în mod sinistru cu vocile false care veneau din burta peșterii.

– *La naiba cu tot! Eu sunt un OM ADEVĂRAT!*

– Uite, aici scrie cum ți-a rupt vampirul crucifixul, îl informă Jake. „În sfârșit împreună! zâmbi Barlow. Trăsăturile sale erau puternice și inteligente și frumoase într-un mod respingător și crunt – totuși, când lumina își modifică unghiul, părură..."

– Încetează, îngăimă Callahan. Mă doare capul.

– Scrie că-ți amintea de bau-baul din dulap, de pe vremea copilăriei tale. Domnul Flip.

Acum, chipul lui Callahan era la fel de alb ca al victimei unui vampir.

– Nu am povestit niciodată nimănui despre domnul Flip, nici măcar mamei mele. Nu se poate să scrie așa ceva în carte. Pur și simplu nu e posibil.

– Ba e, spuse Jake fără afectare.

– Stai să ne înțelegem, interveni Eddie. În copilăria ta a *existat* un domn Flip, și la el te-ai *gândit* atunci când te-ai întâlnit cu Barlow ăsta, vampirul de Tip Unu. Corect?

– Da, dar...

Eddie se întoarse spre pistolar.

– Și tu crezi că povestea asta ne aduce mai aproape de Susannah?

– Da. Am ajuns la esența unui mare mister. Probabil *cel mai mare* mister dintre toate câte sunt. Cred că Turnul Întunecat este aproape. Cât să întindem mâna. Iar dacă Turnul este aproape, înseamnă că și Susannah este aproape.

Fără să-l audă, Callahan răsfoia înnebunit cartea. Jake se uita peste umărul lui.

– Și știi cum să deschizi ușa aia? arătă Eddie cu mâna înspre ea.

– Da, răspunse Roland. Am nevoie de ceva ajutor, dar sunt de părere că oamenii din Calla Bryn Sturgis ne sunt datori. Nu crezi?

Eddie dădu din cap.

– Bine. Acum ascultă ce-ți spun: sunt aproape convins că am mai *văzut* numele Stephen King. Cel puțin o dată.

– Pe tabla cu specialități, zise Jake fără să-și ridice ochii din carte. Da, mi-aduc și eu aminte. Era scris pe tabla cu specialități prima oară când am trecut prin portal.

– Tabla cu specialități? întrebă nedumerit Roland.

– Tabla cu specialități a lui *Tower*, explică Eddie. Era în vitrină, știi? O reclamă pentru Restaurantul lui Spiritual.

Roland făcu semn că pricepuse.

– Să vă mai spun ceva, zise Jake *ridicând* privirea. Numele era acolo când am trecut cu Eddie prin portal, dar *nu fusese* atunci când m-am dus eu acolo prima dată. Atunci când mi-a spus domnul Deepneau ghicitoarea cu râul. Atunci pe tablă era scris numele altcuiva. Şi apoi s-a schimbat, aşa cum s-a schimbat şi numele cucoanei care a scris *Charlie, trenuleţul Uu-uu.*

– N-am cum *să fiu* în carte, repetă Callahan. Nu sunt *o plăsmuire*... Nu-i aşa că nu?

– Roland, spuse Eddie, trebuie s-o găsesc. Nu-mi pasă cine e o plăsmuire şi cine nu. Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de Calvin Tower, Stephen King sau Papa de la Roma. Când e vorba de viaţa mea, viaţa mea cea adevărată, o vreau doar pe Susannah. *Trebuie să-mi găsesc soţia.*

Şi îl rugă cu voce stinsă:

– Ajută-mă, Roland.

Roland luă cartea cu mâna stângă. Cu dreapta atinse uşa. *Dacă mai trăieşte. Dacă o vom putea găsi. Dacă a redevenit ea însăşi. Dacă şi dacă şi dacă.*

Eddie îl prinse de braţ.

– Te rog. Te rog nu mă obliga să încerc s-o găsesc de unul singur. O iubesc nespus de mult. Te implor, ajută-mă s-o găsesc.

Roland surâse. Surâsul îl întinerea. Surâsul acesta lumină peştera. Toată puterea străvechiului Eld se afla în surâsul acela: puterea Albului.

– Da, spuse el. Te voi ajuta. Plecăm.

Şi repetă declaraţia obligatorie în acest loc sinistru.

– *Da.*

Bangor, Maine
15 decembrie 2002

NOTA AUTORULUI

Ar trebui să fie evident, fără să mai bat eu apa în piuă, faptul că datorez enorm westernului american în privința realizării romanelor din seria *Turnul Întunecat.* Cu siguranță că ultima parte a numelui Calla nu s-a iscat din senin. Însă mă simt obligat să precizez că mai există cel puțin încă două surse de inspirație de altă origine decât americană. Pentru că regizorul Sergio Leone (*Pentru un pumn de dolari, Pentru câțiva dolari în plus, Bunul, răul și urâtul*) a fost italian. Iar Akira Kurosawa (*Cei șapte samurai*) a fost, desigur, japonez. Oare ar mai fi fost scrise cărțile acestea fără moștenirea cinematografică a lui Kurosawa, Leone, Peckinpah, Howard Hawks și John Sturgis? Poate nu ar fi putut fi scrise fără Leone. Dar fără ceilalți, eu sunt de părere că nu ar mai fi existat niciun Leone.

Rămân recunoscător și lui Robin Furth, care a reușit să-mi fie aproape cu toate informațiile necesare ori de câte ori aveam nevoie de ele; și, firește, îi sunt recunoscător soției mele, Tabitha, cea care încă mai are răbdare cu mine și îmi acordă răgazul, lumina și spațiul necesare ca să-mi fac treaba cât pot eu de bine.

S.K.

Cuprins

Cum a început povestea... 7

Prolog: BOLÂNZI 17

PARTEA ÎNTÂI: PORTALUL DINTRE LUMI 49
I. Chipul de pe apă 51
II. În cunoscutul New York 65
III. Mia 88
IV. Taclale 105
V. Overholser 139
VI. Calea lui Eld 153
VII. Portalul 180

PARTEA A DOUA: POVEȘTI 219
I. Pavilionul 221
II. Afurisita podagră 261
III. Povestea preotului (New York) 275
IV. Continuarea poveștii preotului (drumurile ascunse) 316
V. Povestea lui Gray Dick 339
VI. Povestea bunelului 363
VII. Foamea din noapte 389
VIII. Prăvălia lui Took; ușa nedescoperită 405
IX. Povestea preotului (sfârșitul) 435

PARTEA A TREIA: LUPII 491
I. Secrete 493
II. Doganul – partea întâi 524
III. Doganul – partea a doua 571
IV. Fluierașul din Hamelin 599
V. Întrunirea 619
VI. Înainte de furtună 637
VII. Lupii 674

Epilog: PEȘTERA UȘII 719

Nota autorului 731